Lagrådsremiss

Genomförande av krishanteringsdirektivet

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 28 maj 2015

Magdalena Andersson

Eva-Lena Norgren
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Lagrådsremissen innehåller förslag till lagändringar som syftar till att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, kallat krishanteringsdirektivet.

Krishanteringsdirektivet innebär att det införs ett ramverk för resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag samt företag som ingår i samma koncern som sådana företag. Centralt i resolutionsprocessen är att företagets ägare och långivare, snarare än staten, ska bära eventuella förluster i företaget. Krishanteringsdirektivet syftar inte bara till att ge möjligheter att rekonstruera eller avveckla ovan nämnda företag utan även till att undvika att enskilda företag hamnar i problem som kan framtvinga resolution. Krishanteringsdirektivet innehåller därför bestämmelser avseende resolution, förberedelser för ett sådant förfarande och förebyggande tillsynsåtgärder.

I lagrådsremissen föreslås två nya lagar, lagen om resolution och lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. I lagrådsremissen föreslås även ändringar i andra lagar, bl.a. i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2016.

Innehållsförteckning

1 Beslut 16

2 Lagtext 17
2.1 Förslag till lag om resolution 17
2.2 Förslag till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut 86
2.3 Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979) 89
2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land 93
2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land 94
2.6 Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619) 96
2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar 97
2.8 Förslag till lag om ändring i konkurslagen (1987:672) 98
2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank 99
2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker 100
2.11 Förslag till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti 101
2.12 Förslag till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion 105
2.13 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229) 106
2.14 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse 107
2.15 Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551) 128
2.16 Förslag till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkrings-företags och kreditinstituts insolvens 131
2.17 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden 137
2.18 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 160

3 Ärendet och dess beredning 164

4 Bakgrund 164
4.1 Krishantering under finanskrisen 164
4.2 Kärnan i krishanteringsdirektivet 165
4.3 Krishanteringsdirektivet i globala sammanhang 165
4.4 Ytterligare arbete inom EU 166
4.4.1 Kommissionens genomförandeåtgärder 166
4.4.2 Bankunionen 167

5 Genomförande av krishanteringsdirektivet i svensk rätt 168
5.1 Krishanteringsdirektivet 168
5.1.1 Direktivets struktur och form..... 168
5.2 Krisförebyggande arbete 168
5.2.1 Utseende av myndigheter 168
5.2.2 Återhämtningsplaner 168
5.2.3 Resolutionsplaner 169
5.2.4 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder 169
5.2.5 Värdering..... 170
5.2.6 Övrigt förberedande arbete 170
5.2.7 Förebyggande statligt stöd mm..... 170
5.2.8 Avtal om finansiellt stöd inom koncerner..... 171
5.2.9 Tidiga ingripanden..... 171
5.3 Krishanterande arbete 171
5.3.1 Resolutionsprocessen..... 171
5.3.2 Resolutionsverktygen 173
5.4 Horisontella bestämmelser 175
5.4.1 Skyddsregler 175
5.4.2 Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution 175
5.4.3 Finansieringsarrangemang 175
5.4.4 Gränsöverskridande samarbete 176
5.4.5 Sekretess och informationsutbyte 176
5.4.6 Sanktioner..... 177
5.4.7 Överklagande..... 177
5.4.8 Ikraftträdandebestämmelser..... 177
5.5 Allmänna utgångspunkter..... 177
5.5.1 Gällande rätt 177
5.5.2 En ny lag om resolution..... 178
5.5.3 Ändringar i sektorslagstiftningen 178
5.5.4 En ny lag om förebyggande statligt stöd 179
5.6 Ansvariga myndigheter 180
5.6.1 Resolutionsmyndigheten 180
5.6.2 Regeringen och Finansdepartementet (Regeringskansliet)..... 186
5.6.3 Finansinspektionen 187

6 Definitioner och tillämpningsområde..... 189
6.1 Krisavvärjande åtgärder..... 189
6.2 Resolutionsåtgärder 190
6.3 Ordinarie insolvensförfaranden och avveckling 192
6.4 Kritiska verksamheter och kärnaffärsområden 193
6.5 Tillämpningsområde..... 195
6.6 Gruppbaserad tillsyn..... 201
6.7 Filialer 202
6.8 Myndigheter 203
6.9 Tillsynskollegier och resolutionskollegier..... 206
6.10 Tredjelandsrelaterade definitioner 206
6.11 Kapitaltäckningsrelaterade definitioner och kvalificerade skulder 207

6.12 Statsstödsrelaterade definitioner....208
6.13 Insättningsgarantin och investerarskyddet....209
6.14 Ledningsorgan och verkställande ledning....211
6.15 Övriga definitioner....212

7 Återhämtningsplaner....212
7.1 Övergripande om återhämtningsplaner....212
7.1.1 Bakgrund och utgångspunkter....212
7.1.2 Syftet med återhämtningsplaner....212
7.2 Återhämtningsplaner för individuella institut som inte står under gruppbaserad tillsyn....213
7.2.1 Vad är en återhämtningsplan?....213
7.2.2 Vad ska en återhämtningsplan innehålla?....216
7.2.3 Hur ofta ska en återhämtningsplan uppdateras?....217
7.2.4 På vilken nivå i institutet beslutas en återhämtningsplan?....218
7.2.5 Granskningen av en återhämtningsplan....219
7.2.6 Åtgärder för att undanröja brister i en återhämtningsplan....220
7.2.7 Ska ett institut vara skyldigt att följa sin återhämtningsplan?....223
7.3 Koncernåterhämtningsplaner....224
7.3.1 Vad är en koncernåterhämtningsplan?....224
7.3.2 Vad ska en koncernåterhämtningsplan innehålla och hur ofta ska den uppdateras?....226
7.3.3 På vilken nivå beslutas en koncern-återhämtningsplan?....226
7.3.4 Myndigheternas granskning av en koncernåterhämtningsplan....227
7.4 Undantag från bestämmelserna om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner....230
7.4.1 Begränsade återhämtningsplaner....230
7.4.2 Undantag från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan för vissa typer av institut231

8 Resolutionsplaner....231
8.1 Resolutionsplaner för institut som inte ingår i en gränsöverskridande grupp....231
8.1.1 Skyldigheten att upprätta resolutionsplaner....231
8.1.2 Processen för att upprätta resolutionsplaner....233
8.1.3 Planernas innehåll och upprättande m.m.....236
8.1.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera ett fallerande institut....238
8.1.5 Befogenheter att åtgärda hinder mot resolution av ett institut....240
8.2 Koncernresolutionsplaner....244

8.2.1 Tillämpningsområde ... 244
8.2.2 Koncernresolutionsplanernas innehåll och upprättande ... 245
8.2.3 Processen för att komma överens om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern ... 247
8.2.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera fallissemang inom en koncern ... 250
8.2.5 Förfarandet för att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder ... 251

9 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ... 252
9.1 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ... 252
9.2 Beslut om minimikravets storlek ... 256
9.3 Medräkningsbara kvalificerade skulder ... 259
9.4 Beslut om att minimikravet ska uppfyllas med vissa typer av instrument ... 261
9.5 Minimikravet ska vara uppfyllt på individuell nivå och på gruppnivå ... 262
9.6 Beslut som avser företag i en koncern ... 263
9.7 Undantag för ett moderinstitut inom EES på individuell nivå ... 265
9.8 Undantag för ett dotterinstitut ... 266

10 Avtal om finansiellt stöd inom koncerner ... 267
10.1 Förhållandet till gällande svensk lagstiftning ... 267
10.1.1 Inledning ... 267
10.1.2 Aktiebolagslagens värdeöverföringsregler ... 268
10.1.3 Konkurslagens regler om återvinning ... 271
10.2 Koncerninternt finansiellt stöd ... 272
10.2.1 Avtal om koncerninternt finansiellt stöd ... 272
10.2.2 Företagens anmälningsskyldighet innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås ... 275
10.2.3 Finansinspektionens prövning av förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd ... 276
10.2.4 Företagens beslut om koncerninternt finansiellt stöd ... 278
10.2.5 Företagens anmälningsskyldighet innan koncerninternt finansiellt stöd utbetalas ... 279
10.2.6 Finansinspektionens invändningsrätt ... 280
10.2.7 Offentliggörande av avtal om koncern-internt finansiellt stöd ... 280

11 Övrigt förberedande arbete ... 281
11.1 Avtalsenlig skuldnedskrivning ... 281
11.2 Undanröjande av hinder mot skuldnedskrivning och konvertering ... 283
11.3 Register över avtal ... 284

12 Tidiga ingripanden ... 288

12.1 Vid vilken tidpunkt och under vilka förutsättningar ska tidiga ingripanden användas? 288
12.2 Fordras genomförandeåtgärder för de olika typerna av åtgärder? 294
12.3 Tillsynsmyndighetens underrättelseskyldighet 298
12.4 Resolutionsmyndighetens rätt att förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare 301
12.5 Byte av styrelse och verkställande ledning 301
12.6 Tillfällig förvaltare 303
12.6.1 Förutsättningar för att utse tillfällig förvaltare 303
12.6.2 Formen för ingripande och den tillfälliga förvaltarens ställning 305
12.6.3 Förvaltarens skyldigheter 312
12.6.4 Vem som ska kunna utses till förvaltare 312
12.6.5 Tidsperioden för förvaltningen 313
12.7 Förändrade kallelseregler vid kapitalökning 314
12.8 Samordning vid ingripanden i en koncern 315

13 Förebyggande statligt stöd 317
13.1 Behovet av en ny lag 317
13.2 Lagens tillämpningsområde och ändamål 319
13.3 Stödformer 320
13.4 Stödmyndighet och beslut om stöd 322
13.5 Villkor för de statliga stödåtgärderna 324

14 Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution 325
14.1 Beslut om nedskrivning eller konvertering 325
14.2 Underrättelse till resolutionsmyndigheten 331
14.3 Värdering för att uppskatta behovet av nedskrivning eller konvertering 332
14.4 Åtgärder för att skriva ned eller konvertera och åtgärdernas ordningsföljd 333
14.5 Några särskilda förutsättningar för konvertering 339
14.6 Nedskrivning och konvertering i koncerner 340
14.7 Beslut om nedskrivning och konvertering är myndighetsbeslut 340
14.8 Förberedande åtgärder 342
14.9 Tillämpning på gruppnivå 342

15 Resolutionsändamålen och förutsättningar för resolution 344
15.1 Resolutionsändamålen 344
15.2 Förutsättningar för resolution 349
15.2.1 Fastställande av fallissemang 349
15.2.2 Beslut om resolution av institut 355
15.2.3 Beslut om resolution av koncernföretag 360
15.2.4 Resolutionsmyndighetens beslut 364
15.3 Resolution av en gränsöverskridande koncern 367
15.3.1 Om dotterföretag under resolutions-myndighetens ansvar uppfyller förutsättningarna för resolution 367

15.3.2 Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet ... 368
15.3.3 Om moderföretag under resolutionsmyndighetens ansvar uppfyller förutsättningarna för resolution ... 370
15.3.4 Genomförande av en koncernresolutionsordning ... 371
15.3.5 Invändningar mot en koncernresolutionsordning ... 373
15.3.6 En utländsk resolutionsmyndighets beslut ... 375
15.3.7 Skyndsamhetskrav ... 377
15.4 Företagens och Finansinspektionens underrättelseskyldighet ... 378
15.5 Resolutionsmyndighetens underrättelseskyldighet och skyldighet att offentliggöra resolutionsåtgärder m.m. ... 380

16 Allmänna principer i resolution m.m. ... 383
16.1 Undantag från vissa förfarandekrav m.m. ... 383
16.2 Proportionalitet ... 385
16.3 Val av resolutionsåtgärder ... 387
16.4 Relationen mellan resolutionsändamålen ... 389
16.5 Att undvika värdeförstörelse och minimera resolutionskostnader ... 390
16.6 Att behålla prioritetsordningen ... 391
16.7 Ingen ägare eller borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation ... 394
16.8 Nytillkomna fordringar ... 397
16.9 Resolutionsmyndighetens rätt till ersättning ... 400
16.10 Statsstödsreglerna ... 401
16.11 Särskilda hänsyn vid resolution av ett koncernföretag ... 402
16.12 Skydd för garanterade insättningar ... 402
16.13 Undantag från vissa bestämmelser i EU-direktiv ... 403
16.13.1 Undantag från bestämmelser i vissa av bolagsdirektiven ... 403
16.13.2 Undantag från vissa bestämmelser i winding up-direktivet ... 405
16.13.3 Undantag från vissa bestämmelser i säkerhetsdirektivet ... 406

17 Värdering ... 408
17.1 Värdering i resolutionssyfte ... 408
17.1.1 Värdering i resolutionssyfte ... 409
17.1.2 Syfte med värderingen ... 416
17.1.3 Informationskrav ... 418
17.1.4 Slutlig och preliminär värdering ... 420
17.1.5 Vid skillnad mellan slutlig och preliminär värdering ... 422
17.1.6 Överklagande ... 424

17.1.7 Värdering avseende nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution 425
17.2 Värdering för att avgöra skillnad i ekonomiskt utfall 425

18 Kontroll och styrning 427
18.1 Inledning 427
18.2 Tillämpning av associationsrättsliga regler 427
18.3 Kontrolltagandet 428
18.3.1 Övertagande av befogenheter och föreläggande att vidta resolutionsåtgärder 428
18.3.2 Ny styrelse och verkställande direktör 430
18.3.3 Styrelsens och verkställande direktörens skyldighet att bistå resolutionsmyndigheten 432
18.4 Särskild förvaltning 433
18.4.1 Förordnande av särskild förvaltare 433
18.4.2 Uppgifter, mandat och befogenheter 434
18.4.3 Kompetenskrav samt jäv 435
18.4.4 Skadeståndsansvar 436
18.4.5 En förvaltare för flera företag 437
18.5 Andra former av förvaltare 438

19 Rådrum och kontinuitet 439
19.1 Inledning 439
19.2 Hinder mot exekutiva åtgärder 439
19.3 Vilandeförklaring av rättsprocesser 440
19.4 Inskränkning av vissa avtalsrättigheter 442
19.5 Förändring av vissa avtalsvillkor 447
19.6 Befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa förpliktelser 447
19.7 Befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter 452
19.8 Befogenhet att tillfälligt förbjuda utövande av vissa avtalsrättigheter 456
19.9 Kontinuitet 461
19.10 Kompletterande befogenheter 462
19.11 Befogenhet att kräva information 467

20 Åtgärder mot ägare 469
20.1 Aktier och andra andelar 469
20.2 Minskning av aktiekapitalet och ägarandelar 470
20.3 Åtgärder i samband med minskning av aktiekapitalet 472
20.4 Åtgärder mot andelsinnehavare 473
20.5 Bindande beslut 474

21 Arbetsrättsliga aspekter i resolution 475
21.1 Arbetstagares rättigheter och skyldigheter 475
21.2 Informations- och samrådsskyldighet 477
21.3 Arbetstagarrepresentanter i styrelsen 478

22 Resolutionsverktygen 478
22.1 Övergripande om resolutionsverktygen 478

22.2 Definition av försäljningsverktyget 479
22.3 Generellt om överföring 480
22.3.1 Vad får överföras? 480
22.3.2 Kompletterande överföringar och återföring 484
22.3.3 Skyddsregler 487
22.3.4 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna 488
22.3.5 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs? 489
22.3.6 Förvärvarens rättsliga ställning efter överföringen 489
22.3.7 Samarbetsskyldighet 492
22.4 Villkor, försäljningsprocess och ersättning vid överföring 493
22.4.1 Villkor vid en överföring 493
22.4.2 Försäljningsprocessen 494
22.4.3 Undantag från kravet på erbjudande om försäljning 496
22.4.4 Undantag från krav på offentliggörande 497
22.4.5 Ersättning vid överföring 498
22.5 Ägarprövning 499
22.5.1 Nya bestämmelser om ägarprövning 499
22.5.2 Behov av undantag från gällande rätt 502
22.6 Tillstånd 504
22.7 Definitioner avseende broinstitutsverktyget 506
22.7.1 Definition av broinstitutsverktyget 506
22.7.2 Definition av broinstitut 507
22.8 Generellt om överföring till ett broinstitut 509
22.8.1 Vad får överföras? 509
22.8.2 Kompletterande överföringar och återföring 510
22.8.3 Skyddsregler 511
22.8.4 Värdet på de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs till broinstitutet ... 512
22.8.5 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna 513
22.8.6 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs? 514
22.8.7 Broinstitutets rättsliga ställning efter överföringen 514
22.8.8 Samarbetsskyldighet 515
22.9 Villkor och ersättning vid överföring till ett broinstitut 516
22.10 Tillstånd och ägarprövning 518
22.11 Verksamheten i ett broinstitut 521
22.12 Styrning av ett broinstitut 523
22.13 Upphörande av verksamheten i ett broinstitut 525
22.13.1 Avveckling av verksamheten i ett broinstitut 525

22.13.2 Villkor och ersättning i samband med en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser 529
22.13.3 Försäljningsprocessen 530
22.14 Definitioner avseende avskiljandeverktyget.....530
22.14.1 Definition av avskiljandeverktyget.....530
22.14.2 Definition av tillgångsförvaltningsbolag 532
22.15 Villkor för att få använda avskiljandeverktyget 534
22.16 Generellt om överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag.....535
22.16.1 Vad får överföras? 535
22.16.2 Kompletterande överföringar och återföring 536
22.16.3 Skyddsregler.....537
22.16.4 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna 538
22.16.5 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs?.....538
22.16.6 Tillgångsförvaltningsbolagets rättsliga ställning efter överföringen 539
22.16.7 Samarbetsskyldighet.....540
22.16.8 Tillstånd.....541
22.17 Villkor och ersättning vid överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag 542
22.18 Styrning av tillgångsförvaltningsbolaget.....543
22.19 Skuldnedskrivningsverktyget 544
22.20 Skuldnedskrivningsverktygets användningsområde.....546
22.21 Omstruktureringsplaner.....551
22.22 Kvalificerade skulder 554
22.23 Omfattningen av nedskrivning och konvertering 563
22.23.1 Fastställande av totalbelopp 563
22.23.2 Uppvärderingsmekanism.....565
22.24 Ordningsföljd vid nedskrivning och konvertering av skulder.....566
22.25 Instrument som ska skrivas ned eller konverteras enligt de avtalsvillkor som gäller för dem 568
22.26 Minskning av skulderna 569
22.27 Konvertering av skulder 571
22.28 Behandling av derivat vid nedskrivning och konvertering 572
22.29 Resolutionsmyndighetens rätt att ställa krav på nyemission.....574
22.30 Konverteringskursen 575
22.31 Ägarprövning 577
22.32 Registrering och notering 579
22.33 Undantag från nedskrivning eller konvertering för kvalificerade skulder 581
22.33.1 Förutsättningar för undantag 581
22.33.2 Möjlighet att kompensera för undantag.....584
22.33.3 Statligt stöd via resolutionsreserven när undantaget utnyttjas.....585

22.33.4 Finansiering av stödet från resolutionsreserven ... 591
22.34 De statliga stabiliseringsverktygen ... 592
22.34.1 Definition av de statliga stabiliserings-verktygen ... 592
22.34.2 De statliga stabiliseringsverktygen bör tillämpas inom ramen för resolution ... 594
22.34.3 Förutsättningar för att använda verktygen ... 594
22.34.4 Staten som ägare och avveckling av statligt ägande ... 596

23 Skyddsregler ... 597
23.1 Bestämmelser om skydd för motparter ... 597
23.1.1 Definitioner och tillämpningsområde ... 597
23.1.2 Skydd för arrangemang om strukturerad finansiering ... 602
23.1.3 Skydd för arrangemang om säkerheter ... 603
23.1.4 Skydd för arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning ... 605
23.1.5 Skyddsregler för avvecklingssystem ... 608
23.1.6 Undantag från skyddsreglerna ... 609
23.2 Skyddsregler för ägare och borgenärer ... 610

24 Konkurs, likvidation och avslutning av resolution m.m. ... 613
24.1 Konkurs och likvidation ... 613
24.2 Företagsrekonstruktion ... 616
24.3 Återvinning av rättshandlingar ... 617
24.4 Förmånsrätt för insättningar m.m. ... 619
24.5 Avslutning av en resolution ... 622

25 Finansieringsarrangemang ... 624
25.1 Befintliga finansieringsarrangemang ... 624
25.1.1 Stabilitetsfonden och stabilitetsavgiften ... 624
25.1.2 Insättningsgarantifonden och insättnings-garantiavgiften ... 626
25.2 En ny struktur för finansieringsarrangemang ... 627
25.2.1 Fondstruktur ... 627
25.2.2 Löpande avgifter ... 630
25.2.3 Höjd avgift och tilläggsavgift ... 639
25.2.4 Målnivå ... 643
25.2.5 Användning av resolutionsreserven ... 644
25.2.6 Finansiering under resolution ... 648
25.2.7 Finansiering av koncernresolution ... 652
25.2.8 Finansiering av insättarnas skydd vid resolution ... 654
25.2.9 Särskilt om hantering av insättare vid tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget ... 657
25.3 Lånemöjligheter för resolutionsreserven och stabilitetsfonden ... 658

25.3.1 Resolutionsreservens möjligheter att ta upp lån 658
25.3.2 Resolutionsreservens möjligheter att ge lån 661
25.3.3 Stabilitetsfondens möjligheter att ta upp lån 662
25.3.4 Särskilda garantiramar för resolutionsreserven och stabilitetsfonden 663
25.4 Tillgångar och intäkter 664
25.4.1 Hantering av tillgångar och intäkter 664
25.4.2 Placering av kontanta medel 665
25.4.3 Användningen av stabilitetsfonden 665

26 Gränsöverskridande samarbete 667
26.1 Allmänna principer för beslutsfattande som involverar myndigheter i flera medlemsstater 667
26.2 Resolutionskollegier 668
26.2.1 Resolutionskollegier för finansiella koncerner inom EES 668
26.2.2 Europeiska resolutionskollegier 671
26.3 Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden beslutade inom EES 673
26.3.1 Erkännande av resolution beslutad inom EES 673
26.3.2 Verkan av krishanterings- eller krisföre-byggande åtgärder beslutade inom EES 676
26.4 Relationer med tredjeland 679
26.4.1 Unionens överenskommelser 679
26.4.2 Myndigheternas icke bindande samarbetsavtal med tredjeland 680
26.4.3 Bilaterala avtal med tredjeland 681
26.4.4 Processen för erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland 682
26.4.5 Verkställighet av erkända resolutionsförfaranden 684
26.4.6 Skäl att inte erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande 686
26.4.7 Åtgärder mot ett svenskt moderföretag 688
26.4.8 Åtgärder mot en EES-filial etablerad i Sverige 689
26.4.9 Åtgärder avseende egendom m.m. i ett land utanför EES 691

27 Sekretess och informationsutbyte 693
27.1 Krishanteringsdirektivets krav på sekretess 693
27.2 Utgångspunkter för genomförande i svensk rätt 695
27.3 Sekretess till skydd för allmänna intressen 695
27.4 Sekretess till skydd för enskilda intressen 699
27.5 Undantag från sekretess 710
27.6 Sekretess för andra än de som omfattas av offentlighets- och sekretesslagen och offentlighets- och sekretessförordningen 711

27.7 Internt informationsutbyte ... 715
27.8 Externt informationsutbyte ... 718
27.8.1 Informationsutbyte med myndigheter inom EES ... 718
27.8.2 Informationsutbyte med enskilda inom EES ... 723
27.8.3 Informationsutbyte med myndighet i tredjeland ... 725
27.9 Överträdelser av tystnadsplikt ... 727

28 Ingripandeåtgärder och sanktioner ... 728
28.1 Ingripande ... 728
28.2 Offentliggörande av administrativa sanktioner ... 733
28.3 Underrättelseskyldighet till Europeiska bankmyndigheten ... 734

29 Prövning i domstol ... 735
29.1 Förhandsprövning i domstol ... 735
29.2 Verkställighet och överklagande av beslut ... 739
29.2.1 Verkställighet av beslut ... 739
29.2.2 Överklagande av beslut ... 740
29.2.3 Klagorätt m.m. ... 744
29.2.4 Krav på handläggningen ... 746
29.2.5 Resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömning ... 747
29.2.6 Inhibition av beslut ... 749
29.2.7 Upphävande av beslut och ersättning för förlust ... 750

30 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser ... 752

31 Förslagets konsekvenser ... 754
31.1 Allmänt ... 754
31.2 Samhällsekonomiska konsekvenser ... 755
31.2.1 Finanskriser är mycket dyra ... 755
31.2.2 Det nya regelverket syftar till att minska kostnaderna för krishantering ... 756
31.3 Konsekvenser för enskilda ... 757
31.3.1 Konsekvenser för systemviktiga finansiella institut ... 757
31.3.2 Konsekvenser för icke systemviktiga finansiella institut ... 757
31.3.3 Konsekvenser för konsumenter på finansmarknaden ... 758
31.3.4 Konsekvenser för investerare ... 758
31.4 Konsekvenser för stat, myndigheter och domstolar ... 759
31.4.1 Konsekvenser för staten ... 759
31.4.2 Konsekvenser för myndigheter ... 759
31.4.3 Konsekvenser för domstolarna ... 760

32 Författningskommentar ... 760
32.1 Förslaget till lag om resolution ... 760

32.2 Förslaget till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut 866
32.3 Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979) 869
32.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land 870
32.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land 871
32.6 Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619) 871
32.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar 871
32.8 Förslaget till lag om ändring i konkurslagen (1987:672) 871
32.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank 872
32.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker 872
32.11 Förslaget till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti 873
32.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion 875
32.13 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229) 875
32.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse 875
32.15 Förslaget till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551) 893
32.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkrings-företags och kreditinstituts insolvens 894
32.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden 897
32.18 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 901

Bilaga 1 EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europa-parlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 905

Bilaga 2 Författningsförslag i betänkandet SOU 2014:52 Resolution – En ny metod för att hantera banker i kris 1064

Bilaga 3 Sammanfattning i betänkandet SOU 2014:52 Resolution – En ny metod för att hantera banker i kris 1213

Bilaga 4 Förteckning över remissinstanserna 1217

Bilaga 5 Parallelluppställning över genomförandet av direktiv 2014/59/EU (Krishanteringsdirektivet) i svensk rätt ... 1218

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om resolution,
2. lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut,
3. lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979),
4. lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land,
5. lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land,
6. lag om ändring i sparbankslagen (1987:619),
7. lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar,
8. lag om ändring i konkurslagen (1987:672),
9. lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank,
10. lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,
11. lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
12. lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion,
13. lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229),
14. lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
15. lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551),
16. lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens,
17. lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
18. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om resolution

Härigenom föreskrivs[1] följande.

AVDELNING I. INLEDANDE BESTÄMMELSER

1 kap. Övergripande om lagen

Lagens innehåll

1 § I denna lag finns bestämmelser om ett särskilt förfarande under statlig kontroll för rekonstruktion eller avveckling (resolution) av finansiell verksamhet som bedrivs av

1. kreditinstitut och värdepappersbolag,
2. i Sverige hemmahörande företag som är

a) finansiella institut som är dotterföretag till ett institut, ett utländskt institut eller till ett sådant holdingföretag som anges i b, c eller d och som omfattas av gruppbaserad tillsyn,

b) finansiella holdingföretag,

c) blandade finansiella holdingföretag, och

d) holdingföretag med blandad verksamhet,

3. EES-filialer som är etablerade i Sverige.

Lagen innehåller också bestämmelser om åtgärder som syftar till att förbereda resolution, förhindra fallissemang och om samarbete med utländska myndigheter.

2 § Innehållet i denna lag är uppdelat enligt följande.

AVDELNING I. INLEDANDE BESTÄMMELSER
1 kap. – Övergripande om lagen
2 kap. – Definitioner
AVDELNING II. ÅTGÄRDER FÖR ATT FÖRBEREDA RESOLUTION OCH UNDVIKA FALLISSEMANG
3 kap. – Resolutionsplaner
4 kap. – Minimikrav på nedskrivningsbara skulder
5 kap. – Ytterligare åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang
6 kap. – Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution
7 kap. – Värdering

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

AVDELNING III. RESOLUTION
8 kap. – Inledande av resolution
9 kap. – Beslutsförfarande för gränsöverskridande koncerner
10 kap. – Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning
11 kap. – Hinder mot exekutiva åtgärder och rättshandlingar knutna till resolution
12 kap. – Om resolutionsåtgärder
13 kap. – Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar
14 kap. – Kompletterande befogenheter
15 kap. – Särskild förvaltare
16 kap. – Åtgärder mot ägare
17 kap. – Försäljningsverktyget
18 kap. – Broinstitutverktyget
19 kap. – Avskiljandeverktyget
20 kap. – Kompletterande befogenheter vid överföring
21 kap. – Skuldnedskrivningsverktyget
22 kap. – De statliga stabiliseringsverktygen
23 kap. – Skydd för motparter
24 kap. – Konkurs, likvidation och avslutning av resolution
25 kap. – Verkan av vissa beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES
26 kap. – Erkännande och verkställighet av resolution i tredjeland
27 kap. – Finansiering av resolution
AVDELNING IV. AVSLUTANDE BESTÄMMELSER
28 kap. – Samarbete och informationsutbyte
29 kap. – Bemyndiganden
30 kap. – Överklagande och verkställighet av beslut m.m.

Ansvariga myndigheter

Resolutionsmyndigheten

3 § Beslut enligt denna lag fattas av resolutionsmyndigheten, om inte annat följer av 4 eller 5 §.

I ett ärende om resolution får beslut som kan få direkta budget- eller systemeffekter inte fattas utan regeringens tillåtelse. I sådana fall ska resolutionsmyndigheten, med ett eget yttrande i saken, överlämna frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning.

Resolutionsmyndigheten är den myndighet som regeringen bestämmer.

Finansinspektionen

4 § Beslut om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution enligt 6 kap. fattas av Finansinspektionen.

Regeringen

5 § Beslut om användning av de statliga stabiliseringsverktygen enligt 22 kap. fattas av regeringen.

I frågor som överlämnas enligt 3 § andra stycket ska regeringen skyndsamt pröva tillåtligheten av åtgärden.

Resolutionsändamålen

6 § Ändamålen med resolution är att

1. säkerställa att kritiska verksamheter upprätthålls,
2. undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten,
3. skydda offentliga medel,
4. skydda insättare enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och investerare enligt lagen (1999:158) om investerarskydd, och
5. skydda kundmedel och kundtillgångar.

Allmänna tillämpningsprinciper

Prioritetsordningen ska upprätthållas

7 § Resolutionsåtgärder ska tillämpas och resolutionsplaner utformas på ett sätt som medför att företagets

1. aktie- eller andelsägare bär förluster först, och
2. om inte annat anges i denna lag, borgenärer bär förluster efter ägarna i den inbördes ordning som gällt om företaget varit försatt i konkurs.

Borgenärernas inbördes ordning ska även följas vid konvertering av skulder till kärnprimärkapital.

Det ekonomiska utfallet ska inte bli sämre än vid konkurs eller likvidation

8 § Det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer ska inte bli sämre vid resolution eller åtgärder enligt 6 kap. än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Proportionalitet

9 § Ett beslut enligt denna lag eller föreskrifter som meddelats i anslutning till lagen får fattas bara om skälen för beslutet uppväger det intrång eller men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse.

Tillämpningen av denna lag och av föreskrifter som meddelats i anslutning till lagen ska stå i proportion till arten och omfattningen av det berörda företagets verksamhet och dess komplexitetsgrad.

2 kap. Definitioner

1 § I denna lag avses med

anmält avvecklingssystem: ett avvecklingssystem som ett land inom EES har anmält till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten eller till Eftas övervakningsmyndighet,

bankdag: en dag som inte är en lördag, en söndag, midsommarafton, julafton eller nyårsafton eller en allmän helgdag,

behörig myndighet: i Sverige Finansinspektionen och i fråga om övriga länder inom EES en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i tillsynsförordningen, inbegripet Europeiska centralbanken när det gäller de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av

särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, i den ursprungliga lydelsen,

berörd myndighet: i Sverige Finansinspektionen och i fråga om övriga länder inom EES, den myndighet som länderna identifierat enligt artikel 61.2 i krishanteringsdirektivet,

betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,

blandat finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,

blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

dotterföretag: ett dotterföretag enligt artikel 4.1.16 i tillsynsförordningen,

EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

EES-filial: en filial till ett tredjelandsinstitut som är etablerad i ett land inom EES,

filial: en filial enligt artikel 4.1.17 i tillsynsförordningen,

finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

finansiellt institut: ett företag enligt artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen,

finansieringsplan: en plan enligt artikel 107 i krishanteringsdirektivet,

finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

finansieringsarrangemang: ett arrangemang för finansiering av kostnader för resolution som upprättats av ett land inom EES enligt artikel 100 i krishanteringsdirektivet,

garanterad insättning: en insättning som omfattas av insättningsgarantin enligt 4 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,

gruppbaserad: som är gjord på grundval av den konsoliderade situationen enligt artikel 4.1.47 i tillsynsförordningen,

gränsöverskridande koncern: en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES,

holdingföretag med blandad verksamhet: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,

institut: kreditinstitut och värdepappersbolag,

kapitalbas: detsamma som avses i artikel 72 i tillsynsförordningen,

kapitaltäckningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv

2006/48/EG och 2006/49/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,

koncern: ett moderföretag och dess dotterföretag,

koncernresolutionsordning: en plan enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet,

kreditinstitut: banker och kreditmarknadsföretag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

krisavvärjande åtgärd:

a) en åtgärd för att undanröja väsentliga brister eller väsentliga hinder för återhämtning enligt 6 a kap. 6 och 7 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse och 8 a kap. 7 och 8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

b) en åtgärd för att undanröja eller minska väsentliga hinder för rekonstruktion eller avveckling enligt 3 kap. 3–5 och 15–26 §§,

c) en åtgärd som enligt beslut av Finansinspektionen är en krisavvärjande åtgärd enligt 15 kap. 2 c § lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. 2 c § lagen om värdepappersmarknaden,

d) ett beslut av Finansinspektionen om att tillsätta en tillfällig förvaltare enligt 15 a kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 a kap. lagen om värdepappersmarknaden, eller

e) nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument enligt 6 kap.,

krishanteringsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen,

kritisk verksamhet: en tjänst eller en transaktion, som om den upphörde, sannolikt skulle leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet,

kvalificerad insättning: en insättning enligt lagen om insättningsgaranti som inte är undantagen enligt 4 b eller 5 § i den lagen,

kärnprimärkapitalinstrument: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i tillsynsförordningen,

moderföretag: ett moderföretag enligt artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen,

moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

moderföretag i tredjeland: ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är hemmahörande i ett land utanför EES,

moderinstitut inom EES: ett institut eller ett utländskt institut som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) annat institut eller ett utländskt institut, eller

b) finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

relevanta kapitalinstrument: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument,

resolutionsförfarande i tredjeland: en åtgärd som enligt rätten i ett land utanför EES syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller i ett moderföretag i tredjeland, om åtgärden är jämförbar med sådana resolutionsåtgärder som får vidtas enligt denna lag i fråga om ändamål och förväntat resultat,

resolutionsåtgärd: någon av de åtgärder som anges i 12 kap. 1 §,

samordnande berörd myndighet: den berörda myndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

samordnande resolutionsmyndighet: resolutionsmyndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EES,

supplementärkapitalinstrument: kapitalinstrument och efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i tillsynsförordningen,

tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,

tredjelandsinstitut: ett företag som har sitt huvudkontor i ett land utanför EES och som skulle vara ett institut om det var hemmahörande inom EES,

utländskt institut: ett institut enligt 4.1.3 i tillsynsförordningen som är hemmahörande i ett annat land inom EES än Sverige,

värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden, om det har tillstånd

a) för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 3, 6, 7 och 8 den lagen,

b) att som sidotjänst förvara finansiella instrument för kunders räkning och ta emot medel med redovisningsskyldighet enligt 2 kap. 2 § första stycket 1 den lagen, eller

c) att som sidotjänst ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen enligt 2 kap. 2 § första stycket 8 den lagen, och

övriga primärkapitalinstrument: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i tillsynsförordningen.

2 § En *kvalificerad skuld* är en skuld som inte räknas som ett primärkapitalinstrument eller ett supplementärkapitalinstrument, och som inte är

1. en garanterad insättning,
2. en skuld som är säkerställd, till den del skulden täcks av säkerhet,
3. en skuld som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel förutsatt att kunden, enligt tillämplig lag, är skyddad vid konkurs eller ett motsvarande utländskt förfarande,
4. en skuld som hänför sig till ett kommissionsavtal eller annat avtal som innebär att institutet är redovisningsskyldigt för anförtrodda medel,

5. en skuld till ett institut eller ett utländskt institut som inte ingår i samma koncern som institutet eller det företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2, med en ursprunglig löptid som är kortare än sju dagar,

6. en skuld med en kortare återstående löptid än sju dagar, som hänför sig till system eller operatörer i ett anmält avvecklingssystem eller deras deltagare,

7. en skuld till anställda avseende inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag för den rörliga delen av ersättningen

a) som inte regleras av kollektivavtal, eller

b) avser en risktagare med väsentlig inverkan,

8. en skuld till en borgenär inom affärs- eller handelssektorn, där skulden hänför sig till att institutet eller det företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 har tillhandahållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet,

9. en skuld till en skatte- eller en socialförsäkringsmyndighet, förutsatt att skulden har förmånsrätt enligt tillämplig lag, eller

10. en skuld till garantimyndigheten till följd av avgifter som ska betalas i enlighet med 12 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Som en kvalificerad skuld räknas även en skuld som enligt lagen i ett annat land inom EES eller tredjeland inte motsvarar en sådan skuld som anges i första stycket.

3 § Bestämmelser om betydelsen av följande begrepp, termer och uttryck finns i nedan angivna paragrafer:

- minimikrav på nedskrivningsbara skulder i 4 kap. 1 §
- försäljningsverktyget i 17 kap. 1 §
- broinstitutsverktyget i 18 kap. 1 §
- broinstitut i 18 kap. 2 §
- avskiljandeverktyget i 19 kap. 1 §
- tillgångsförvaltningsbolag i 19 kap. 2 §
- skuldnedskrivningsverktyget i 21 kap. 1 §
- statliga stabiliseringsverktyg i 22 kap. 1 §
- arrangemang om strukturerad finansiering i 23 kap. 1 §
- arrangemang om säkerheter i 23 kap. 1 §
- arrangemang om säkerhetsöverlåtelser i 23 kap. 1 §
- kvittningsarrangemang i 23 kap. 1 §
- nettningsarrangemang i 23 kap. 1 §
- partiell överföring i 23 kap. 1 §.

AVDELNING II. ÅTGÄRDER FÖR ATT FÖRBEREDA RESOLUTION OCH UNDVIKA FALLISSEMANG

3 kap. Resolutionsplaner

Resolutionsplaner för institut som inte ingår i en finansiell koncern

1 § Resolutionsmyndigheten ska upprätta en resolutionsplan för varje institut och vid behov uppdatera den. Planen ska identifiera de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution.

Resolutionsplanen ska upprättas efter samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där institutet har betydande filialer.

En resolutionsplan ska inte upprättas för institut som tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn.

Koncernresolutionsplaner

2 § Ett institut som tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn, ska omfattas av en av resolutionsmyndigheten antagen koncernresolutionsplan. Planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten, eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet, avser att vidta om institutet eller ett annat koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Av koncernresolutionsplanen får det också framgå hur resolutionen ska finansieras. Planen får ange att kostnaderna för åtgärderna fördelas mellan resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen.

För en koncern som inte är gränsöverskridande ska koncernresolutionsplanen upprättas, och vid behov uppdateras, av resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

För en gränsöverskridande koncern ska koncernresolutionsplanen upprättas, och vid behov uppdateras, av resolutionsmyndigheten, när den är samordnande resolutionsmyndighet i resolutionskollegiet, tillsammans med berörda resolutionsmyndigheter och efter samråd med relevanta behöriga myndigheter.

3 § Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet för en gränsöverskridande koncern, ska myndigheten lämna över den information som myndigheten fått från moderföretaget inom EES till relevanta utländska resolutionsmyndigheter. Resolutionsmyndigheten ska därefter inom fyra månader från det att informationen överlämnats, försöka komma överens med dessa resolutionsmyndigheter om att anta koncernresolutionsplanen.

Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande myndighet, ska myndigheten inom fyra månader från det att den myndighet som är samordnande myndighet har sänt över informationen, försöka komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna om att anta koncernresolutionsplanen.

Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet, ska myndigheten göra en ny bedömning av planen, om myndigheten underrättas av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES om att den myndigheten bedömer att en omtvistad fråga avseende koncernresolutionsplanen kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i det landet. Resolutionsmyndigheten ska då också göra en ny bedömning av minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap.

4 § Om en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fyra månader ska resolutionsmyndigheten, om den är samordnande resolutionsmyndighet, besluta om koncernresolutionsplanen.

När resolutionsmyndigheten fattar beslut, ska den beakta synpunkter och reservationer från de utländska resolutionsmyndigheterna.

5 § Om resolutionsmyndigheten inte är den samordnande resolutionsmyndigheten och en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fyra månader, ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om en resolutionsplan för de dotterföretag som myndigheten ansvarar för.

När resolutionsmyndigheten fattar beslut, ska den beakta synpunkter och reservationer från de utländska resolutionsmyndigheterna och från behöriga myndigheter.

6 § Om någon utländsk resolutionsmyndighet inom fyramånadersfristen i 3 § har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 4 eller 5 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten. Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten anser att beslutet kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i Sverige.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 28 kap. 7 § efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller en överenskommelse har träffats.

7 § Ett beslut om en koncernresolutionsplan som fattas av en utländsk samordnande resolutionsmyndighet avseende en eller flera jurisdiktioner, efter en överenskommelse med en eller flera resolutionsmyndigheter eller på grund av att resolutionsmyndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader, gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

8 § Om resolutionsmyndigheten bedömer att en koncernresolutionsplan som beslutats av en utländsk myndighet kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i Sverige, ska resolutionsmyndigheten underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten.

9 § Resolutionsmyndigheten ska beakta och följa de resolutionsplaner som beslutats, om myndigheten inte med hänsyn till omständigheterna i ett resolutionsärende anser att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen.

Bedömningen av möjligheten att rekonstruera eller avveckla institut som inte ingår i en finansiell koncern

10 § När resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan för ett institut enligt 1 §, ska den bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet genom konkurs, likvidation eller

resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd på särskilda villkor från Riksbanken eller någon annan centralbank eller något annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer till institutet.

Bedömningen av möjligheten att rekonstruera eller avveckla en koncern

11 § När det upprättas en koncernresolutionsplan enligt 2 §, ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd på särskilda villkor från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur något finansieringsarrangemang.

Bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

Åtgärder för att hantera väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institut som inte ingår i en finansiell koncern

12 § Om bedömningen enligt 10 § visar att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut, ska resolutionsmyndigheten underrätta institutet, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där institutet har betydande filialer. Resolutionsmyndigheten ska samtidigt förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som det anser kan undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierar.

Om resolutionsmyndigheten har bedömt att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut, får myndigheten inte fatta beslut om upprättande av en resolutionsplan för institutet förrän åtgärder enligt 13 § har vidtagits eller sådana åtgärder bedömts inte vara nödvändiga.

13 § Om resolutionsmyndigheten, efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att de åtgärder som institutet anger inte effektivt undanröjer eller minskar de väsentliga hindren, ska resolutionsmyndigheten identifiera alternativa åtgärder och fatta beslut om vilka åtgärder som institutet ska vidta för att undanröja eller minska de hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat. Ett sådant beslut får dock bara avse sådana åtgärder som anges i 24 §.

Åtgärderna ska stå i proportion till de hinder som ska undanröjas eller minskas. Vid den bedömningen ska resolutionsmyndigheten beakta det hot som hindren utgör för det finansiella systemet och den inverkan

åtgärderna har på institutet, det finansiella systemet, den inre marknaden och samhällsekonomin.

Åtgärder för att hantera väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla en koncern

14 § Om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet underrättar ett företag i en gränsöverskridande koncern om att det finns väsentliga hinder mot rekonstruktion eller avveckling, ska resolutionsmyndigheterna skjuta fram sitt beslut om koncernresolutionsplanen till dess processen för att undanröja eller minska de väsentliga hindren avslutats.

15 § För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten tillsammans med de utländska resolutionsmyndigheterna, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där betydande filialer är belägna, försöka komma överens om ett beslut om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande samtliga institut i koncernen. Beslutet ska fattas med utgångspunkt från den bedömning av möjligheten att rekonstruera eller avveckla koncernen som gjorts enligt 11 §.

16 § Med beaktande av bedömningen enligt 11 § ska resolutionsmyndigheten, när den är samordnande resolutionsmyndighet för en gränsöverskridande koncern, tillsammans med den samordnande tillsynsmyndigheten och Europeiska bankmyndigheten ta fram en rapport. Rapporten ska analysera de väsentliga hindren mot att vidta effektiva resolutionsåtgärder beträffande koncernen. Rapporten ska beakta effekten på institutets affärsmodell och rekommendera proportionella och riktade åtgärder som enligt den samordnande resolutionsmyndigheten är nödvändiga och lämpliga för att undanröja eller minska hindren.

17 § Inom fyra månader från mottagandet av rapporten får moderföretaget inom EES lämna synpunkter på rapporten och föreslå alternativa åtgärder för att undanröja eller minska de hinder som identifierats i rapporten.

18 § För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med behöriga myndigheter och med resolutionsmyndigheter i länder inom EES där moderföretaget, dotterföretag eller betydande filialer till institut i koncernen finns, försöka komma överens med resolutionsmyndigheterna om

1. vilka väsentliga hinder som finns, och
2. vid behov, bedömningen av de åtgärder som föreslagits av moderföretaget inom EES och vilka ytterligare åtgärder som krävs för att undanröja eller minska hindren.

Överenskommelsen ska träffas inom fyra månader från det att moderföretaget yttrat sig över rapporten eller, om moderföretaget inte yttrat sig, vid utgången av den fyramånadersperiod som anges i 17 §.

19 § Överenskommelsen ska redovisa skälen för ställningstagandet. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska överlämna den till moderföretaget inom EES.

Resolutionsmyndigheten ska fatta de beslut som behövs i enlighet med överenskommelsen.

20 § Om en överenskommelse inte har träffats inom den tid som anges i 18 § andra stycket, ska resolutionsmyndigheten, när den är samordnande resolutionsmyndighet, fatta beslut om åtgärder som ska vidtas på koncernnivå i enlighet med 12 och 13 §§.

När resolutionsmyndigheten fattar beslut, ska den beakta synpunkter och reservationer från de övriga resolutionsmyndigheterna.

21 § Om resolutionsmyndigheten inte är den samordnande resolutionsmyndigheten och en överenskommelse inte har träffats inom den tid som anges i 18 § andra stycket, ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om åtgärder som ska vidtas mot ett institut i enlighet med 12 och 13 §§.

När resolutionsmyndigheten fattar beslut, ska den beakta synpunkter och reservationer från de övriga resolutionsmyndigheterna.

22 § Om myndigheterna inte har kommit överens om någon av de åtgärder som anges i 24 § första stycket 7, 8 eller 10, och någon berörd utländsk resolutionsmyndighet inom tidsfristen i 18 § andra stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 20 eller 21 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 28 kap. 7 § efter det att fyramånadersfristen i 18 § andra stycket har löpt ut eller en överenskommelse har träffats.

23 § Ett beslut som avses i 18 § som fattas av en utländsk samordnande resolutionsmyndighet, efter en överenskommelse med en eller flera resolutionsmyndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för resolutionsmyndigheten och det ska ligga till grund för beslut som myndigheten fattar.

Åtgärder för att undanröja eller minska väsentliga hinder

24 § För att undanröja eller minska väsentliga hinder som har identifierats enligt 13 eller 18 § får resolutionsmyndigheten

1. förelägga företaget att se över sina koncerninterna arrangemang för finansiering eller ompröva avsaknaden av sådana, eller ingå serviceavtal för att säkra tillhandahållandet av kritiska verksamheter,

2. förelägga företaget att begränsa sina största enskilda eller totala exponeringar,

3. införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamålen,

4. förelägga företaget att avyttra särskilda tillgångar,

5. förelägga företaget att begränsa eller upphöra med befintlig eller föreslagen verksamhet,

6. förelägga företaget att begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter,

7. kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller ett koncernföretag som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att kunna säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska verksamheter från övriga verksamheter genom användningen av resolutionsverktygen,

8. förelägga ett institut eller ett moderföretag att inrätta ett finansiellt moderholdingföretag i Sverige eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EES,

9. förelägga ett institut eller ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 att ge ut kvalificerade skulder eller att vidta åtgärder för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder, eller

10. förelägga ett holdingföretag med blandad verksamhet som är moderföretag till ett institut att inrätta ett finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om det är nödvändigt för att underlätta resolution och undvika att resolutionen får negativ effekt på den icke-finansiella delen av koncernen.

Resolutionsmyndigheten ska också förelägga det berörda företaget att inom en månad ta fram en plan för hur det avser att genomföra de åtgärder som föreläggandet avser.

Informationsutbyte med institut och moderföretag

25 § På begäran av resolutionsmyndigheten ska ett institut eller ett moderföretag inom EES ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp den behöver med att upprätta en resolutionsplan för institutet eller koncernen.

Resolutionsmyndigheten ska lämna en sammanfattning av den resolutionsplan som upprättats för ett institut eller moderföretag till det institutet eller moderföretaget.

4 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

Hur minimikravet beräknas

1 § Med minimikravet på nedskrivningsbara skulder avses ett krav, uttryckt i procent, som anger hur stora företagets medräkningsbara kvalificerade skulder och kapitalbas minst måste vara i förhållande till företagets totala skulder och kapitalbas.

Vid beräkningen av de totala skulderna ska derivatskulder tas upp till det belopp som återstår när hänsyn har tagits till motparters rätt till nettning.

Beslut om minimikravets storlek

2 § Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med Finansinspektionen, besluta om det minimikrav på nedskrivningsbara skulder som ska uppfyllas av ett institut på individuell nivå.

Resolutionsmyndigheten ska dessutom, efter samråd med Finansinspektionen, besluta vilket minimikrav på nedskrivningsbara skulder som ska uppfyllas av ett moderföretag inom EES på gruppnivå. För en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt 5–9 §§.

Resolutionsmyndigheten får, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att ett svenskt finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet ska uppfylla ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå.

3 § Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska beslutas i anslutning till resolutionsplaneringen enligt 3 kap. Kravet ska fastställas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, i syfte att säkerställa att ett företag, om det försätts i resolution, har kvalificerade skulder och en kapitalbas som tillsammans är tillräckligt stora för att kunna vidta resolutionsåtgärder som uppfyller resolutionsändamålen.

Om minimikravet avser ett institut som ingår i en finansiell koncern eller moderföretaget inom EES, ska beslutet fattas i enlighet med 5–9 §§.

4 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med vissa typer av kvalificerade skulder.

Beslut om minimikravet beträffande företag som ingår i en gränsöverskridande koncern

5 § För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de utländska dotterinstituten och, om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet, den myndigheten, om storleken på kravet för

1. moderföretaget inom EES på gruppnivå, och
2. ett dotterinstitut och utländskt dotterinstitut på individuell nivå.

Vid bedömningen enligt första stycket 2 ska resolutionsmyndigheten beakta det krav som har fastställts på gruppnivå.

Om myndigheterna kommer överens, ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om minimikravet enligt 1 § i enlighet med överenskommelsen.

6 § Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader ska resolutionsmyndigheten, när den är samordnande resolutionsmyndighet, fatta beslut om minimikravet för moderföretaget enligt 5 § första stycket 1 och för dotterinstitut enligt 5 § första stycket 2.

Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet, ska den fatta beslut om minimikravet för dotterinstitut enligt 5 § första stycket 2.

7 § Om någon av de berörda utländska resolutionsmyndigheterna inom fyramånadersfristen i 6 § första stycket har hänskjutit ärendet till

Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 6 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 28 kap. 7 § efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

8 § Ett sådant beslut som avses i 5 § gäller i Sverige om det fattas av

1. en utländsk samordnande resolutionsmyndighet avseende en eller flera jurisdiktioner efter en överenskommelse med resolutionsmyndigheten, eller
2. en utländsk resolutionsmyndighet inom dess jurisdiktion på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader.

Beslutet är bindande för resolutionsmyndigheten, och det ska ligga till grund för myndighetens övervakning av om minimikravet på nedskrivningsbara skulder är uppfyllt.

9 § En överenskommelse som ingåtts enligt 5 § och beslut som fattats enligt 6 § ska ses över och uppdateras regelbundet.

Undantag för institut som ingår i en koncern

10 § Resolutionsmyndigheten får undanta ett dotterinstitut från att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå, om

1. villkoren i artikel 7.1 i tillsynsförordningen är uppfyllda,
2. institutet är undantaget från tillsyn på individuell nivå enligt artikel 7.1 i tillsynsförordningen, och
3. moderinstitutet i Sverige, om det inte också är moderinstitutet inom EES, uppfyller kravet som ställs på moderinstitutet i Sverige och på dotterinstitutet.

11 § Resolutionsmyndigheten får, i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet, undanta ett moderinstitut inom EES från att uppfylla kravet på individuell nivå, om moderinstitutet

1. är undantaget från kapitalbaskravet på individuell nivå enligt artikel 7.3 i tillsynsförordningen, och
2. uppfyller det särskilda kapitalkravet för resolution som har fastställs för moderföretaget inom EES på gruppnivå.

Resolutionsmyndighetens övervakning

12 § Resolutionsmyndigheten ska övervaka att minimikraven på nedskrivningsbara skulder uppfylls på individuell nivå och, i förekommande fall, på gruppnivå. Myndigheten ska samordna sin övervakning med den tillsyn som utövas av Finansinspektionen.

5 kap. Ytterligare åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

Hinder mot att utöva vissa rättshandlingar

1 § För en motpart till ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket, gäller bestämmelserna i 11 kap. 3–6 och 8 §§ beträffande ett beslut om en krisavvärjande åtgärd eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut. Det som anges om ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder ska då avse ett beslut om krisavvärjande åtgärder.

Avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering

2 § Ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 ska i avtal som avser relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder och som omfattas av lagstiftningen i tredje land ta in villkor som innebär att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och att borgenärerna accepterar

1. en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, eller
2. konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om resolution eller av ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Kravet enligt första stycket gäller dock inte

1. kvalificerade insättningar från fysiska personer,
2. kvalificerade insättningar från mikroföretag samt små och medelstora företag enligt kriteriet för årsomsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003,
3. insättningar via en filial utanför EES till ett svenskt institut och som skulle betraktas som insättningar avseende personer eller företag som avses i 1 eller 2 om de inte hade gjorts via filialen, eller
4. om det framgår av tekniska standarder som antagits av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 55.3 i krishanteringsdirektivet att sådana avtalsvillkor inte krävs.

3 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett avtal enligt 2 § första stycket inte behöver innehålla ett sådant villkor som anges där, om det följer av lagstiftningen i det land som avtalet omfattas av eller av en bindande överenskommelse som ingåtts med det landet att ett beslut om att skriva ned eller konvertera skulder får verkställas i det landet.

Ett företag som vill ingå ett avtal enligt 2 § första stycket utan sådana villkor ska till resolutionsmyndigheten lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att pröva ärendet, om det inte är uppenbart obehövligt.

Kontakt med potentiella köpare

4 § När resolutionsmyndigheten har fått en underrättelse från Finansinspektionen enligt 15 kap. 2 b § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. 2 b § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, får resolutionsmyndigheten förelägga det företaget att

kontakta potentiella köpare i syfte att förbereda en resolution av företaget.

Upprättande av register

5 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution.

Aktiekapitalets storlek

6 § I samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i bolagsordningen för ett bolag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförandet av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett sådant bolag att höja sitt maximikapital.

6 kap. Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

Värdering

1 § Finansinspektionen ska inför ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument se till att det görs en värdering enligt 7 kap. av företaget eller koncernen i fråga.

Värderingen ska ligga till grund för Finansinspektionens beslut om att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument. Värderingen ska också ligga till grund för beslut om

1. minskning av kärnprimärkapital,
2. omfattning av indragning eller överföring av kärnprimärkapitalinstrument, eller
3. minskning av ägandet för existerande ägare genom konvertering av relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Beslut om nedskrivning och konvertering

2 § Finansinspektionen ska skyndsamt besluta att relevanta kapitalinstrument som har getts ut av ett institut eller ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 ska skrivas ned eller konverteras, om

1. företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt 8 kap. 2 och 3 §§, och
2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att avhjälpa eller förhindra fallissemang i företaget och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang.

3 § När ett dotterföretag som avses i 1 kap. 1 § första stycket har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas både vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och på gruppnivå, ska Finansinspektionen skyndsamt besluta att instrumenten ska skrivas ned eller konverteras, om inspektionen kommer överens med den samordnande berörda myndigheten enligt 10 § om att

1. koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och

2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att avhjälpa eller förhindra fallissemang i koncernen och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang.

En koncern ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera, om den inte uppfyller eller om det på objektiva grunder kan fastställas att koncernen i en nära framtid inte kommer att uppfylla de gruppbaserade tillsynskraven i något väsentligt avseende.

4 § När ett moderföretag har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas antingen vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå eller på gruppnivå, ska Finansinspektionen, om inspektionen är samordnande berörd myndighet, skyndsamt besluta att skriva ned eller konvertera dessa instrument, om

1. koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt 3 § andra stycket, och

2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att avhjälpa eller förhindra fallissemang i koncernen och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang.

5 § Om ett institut eller ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket behöver statligt stöd, ska relevanta kapitalinstrument som institutet eller företaget gett ut skrivas ned eller konverteras.

Om det krävs för att stödet ska vara förenligt med unionsrätten, får Finansinspektionen besluta att andra efterställda skulder än de relevanta kapitalinstrumenten ska skrivas ned eller konverteras.

Nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument eller andra efterställda skulder får inte ske, om statligt stöd behövs i förebyggande syfte och en sådan nedskrivning eller konvertering skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till oproportionerliga resultat.

6 § Utöver vad som framgår av 1–4 §§ ska Finansinspektionen, när inspektionen är samordnande berörd myndighet, fatta beslut om

1. nedskrivning eller konvertering av sådana relevanta kapitalinstrument som getts ut av ett utländskt dotterföretag och som får beaktas både vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och på gruppnivå, om sådan nedskrivning eller konvertering bedöms nödvändig för koncernens fortlevnad, eller

2. nedskrivning eller konvertering av sådana relevanta kapitalinstrument som getts ut av ett utländskt moderföretag och som får beaktas både vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och på gruppnivå, om sådan nedskrivning eller konvertering bedöms nödvändig för koncernens fortlevnad.

Ett beslut enligt första stycket 1 ska fattas i enlighet med en överenskommelse med den berörda myndigheten för dotterföretaget.

Beslutsprocessen för en gränsöverskridande koncern

7 § När Finansinspektionen överväger att fatta beslut avseende ett dotterföretag enligt 2, 3 eller 5 §, ska inspektionen skyndsamt underrätta

den samordnande tillsynsmyndigheten och den samordnande berörda myndigheten.

När inspektionen överväger att fatta ett beslut enligt 3 §, ska inspektionen dessutom skyndsamt underrätta den behöriga myndighet som är ansvarig för det institut eller företag som har gett ut de relevanta kapitalinstrument som eventuellt ska skrivas ned eller konverteras och den berörda myndigheten i samma land inom EES som den nämnda behöriga myndigheten samt den samordnande berörda myndigheten.

Av en underrättelse ska det framgå av vilka skäl Finansinspektionen överväger att fatta beslutet i fråga.

8 § När Finansinspektionen har lämnat en underrättelse enligt 7 §, ska inspektionen, efter samråd med de underrättade myndigheterna, bedöma om det finns

1. någon alternativ åtgärd till att skriva ned eller konvertera de relevanta kapitalinstrumenten och om det i så fall är möjligt att tillämpa den, och
2. realistiska utsikter att den åtgärd som identifierats inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang i företaget eller koncernen.

Om Finansinspektionen mottar en underrättelse motsvarande den i 7 §, ska inspektionen medverka i ett sådant samråd som avses i första stycket.

9 § Om Finansinspektionen bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som har utsikter att avhjälpa eller förhindra fallissemang i företaget eller koncernen, får inspektionen fatta beslut enligt 2, 4 eller 5 §.

När Finansinspektionen fattar ett beslut enligt första stycket, ska inspektionen beakta de effekter som beslutet kan få i de berörda länderna inom EES.

10 § Finansinspektionen ska försöka komma överens med de berörda myndigheterna för dotterföretagen om ett beslut enligt 3 §. Om myndigheterna inte kan enas, får Finansinspektionen inte fatta något beslut enligt 3 §.

Första stycket gäller även när Finansinspektionen har tagit emot en underrättelse från en utländsk berörd myndighet. Om Finansinspektionen motsätter sig ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i ett dotterföretag, ska inspektionen underrätta berörda myndigheter och ange skälen till detta.

Verkställande av nedskrivning och konvertering

Åtgärder mot innehavare av kärnprimärkapitalinstrument

11 § Innan Finansinspektionen skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument, ska inspektionen besluta att minska kärnprimärkapitalet i proportion till förlusterna i företaget.

12 § Om företaget har ett positivt värde, får Finansinspektionen besluta att minska ägandet för existerande ägare genom att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

13 § Finansinspektionen får i samband med beslut om minskning av kärnprimärkapitalet enligt 11 § besluta om

1. indragning av befintliga kärnprimärkapitalinstrument, eller
2. överföring av befintliga kärnprimärkapitalinstrument till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

Nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument

14 § När kärnprimärkapitalet har minskats i proportion till förlusterna, ska Finansinspektionen skriva ned kapitalbeloppet för relevanta kapitalinstrument eller konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska bedömas fallera eller sannolikt komma att fallera.

Relevanta kapitalinstrument ska skrivas ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument i följande ordning

1. övriga primärkapitalinstrument,
2. supplementärkapitalinstrument.

15 § Vid konvertering av relevanta kapitalinstrument gäller följande:

1. De kärnprimärkapitalinstrument som konverteringen ska ske till ska vara utgivna av företaget i fråga eller av dess moderföretag, beroende på vad Finansinspektionen beslutar. Finansinspektionen får dock besluta att instrumenten ska ges ut av moderföretaget, bara om det har godkänts av resolutionsmyndigheten för moderföretaget.
2. Kärnprimärkapitalinstrumenten ska ha getts ut innan företaget ger ut aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att få kapital från staten eller ett offentligt organ.
3. Kärnprimärkapitalinstrumenten ska tilldelas och överföras utan dröjsmål efter beslutet att konvertera de relevanta kapitalinstrumenten.
4. Konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumentens konvertering till kärnprimärkapitalinstrument bestäms enligt 21 kap. 19 och 20 §§.

16 § Ett beslut om nedskrivning eller konvertering är bindande för företaget och innehavare av kärnprimärkapitalinstrument och relevanta kapitalinstrument. Den som berörs av nedskrivningen eller konverteringen förlorar inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären svarar för fordringen.

En av Finansinspektionen beslutad kapitalökning eller kapitalminskning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret.

17 § När ett relevant kapitalinstrument som har getts ut av ett dotterföretag ska skrivas ned eller konverteras, får nedskrivningen eller konverteringen inte vara mer omfattande eller göras på sämre villkor än för de relevanta kapitalinstrument med samma prioritet enligt förmånsrättsordningen som har skrivits ned eller konverterats på moderföretagsnivå.

Förberedande åtgärder

18 § Finansinspektionen får förelägga ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket att se till att styrelsen i företaget har det bemyndigande som krävs för att företaget ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument.

7 kap. Värdering

Värdering inför ett beslut om resolution

1 § Innan ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd fattas, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det görs en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av företagets tillgångar och skulder.

2 § Tillgångarna och skulderna ska värderas utifrån försiktiga antaganden.

Värderingen ska säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i företaget till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas.

3 § Värderingen ska ligga till grund för beslut om resolution och beslut om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas.

4 § Värderingen ska utföras av en person med oberoende ställning i förhållande till myndigheter och det företag som värderas.

5 § Tillsammans med värderingen ska följande information lämnas såsom den framgår av företagets räkenskapsinformation:

1. en uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen för företaget,
2. en analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsmässiga värde, och
3. en förteckning över utestående skulder i och utanför balansräkningen, med angivande av respektive skulds prioritet enligt förmånsrättslagen (1970:979).

Till grund för ett beslut enligt 3 § får vid behov den information som ska lämnas tillsammans med värderingen enligt första stycket 2 kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i företaget med utgångspunkt i marknadsvärdet.

6 § Värderingen ska innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer, om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om uppskattningen ska avse konkurs eller likvidation.

7 § När de krav som framgår av 1–6 §§ har uppfyllts är värderingen att anse som slutlig.

Preliminär värdering

8 § Om det på grund av brådska inte är möjligt att uppfylla kraven i 4 §, 5 § första stycket eller 6 §, ska en preliminär värdering genomföras av resolutionsmyndigheten.

En preliminär värdering som genomförs i enlighet med 9 § utgör tillräcklig grund för att vidta resolutionsåtgärder.

9 § En preliminär värdering av företagets tillgångar och skulder ska så långt som möjligt uppfylla kraven enligt 4 §, 5 § första stycket och 6 §. En preliminär värdering ska innehålla en buffert för eventuella ytterligare förluster.

En värdering ska betraktas som preliminär till dess en oberoende person har utfört en värdering enligt 1–6 §§.

Komplettering av preliminär värdering

10 § Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt se till att den preliminära värderingen kompletteras enligt 1–6 §§.

11 § Om den slutliga värderingen utvisar ett högre värde än den preliminära värderingen, ska resolutionsmyndigheten

1. fatta beslut om att skriva upp borgenärers skulder och aktieägares kapital eller ersätta borgenärer och aktieägare, och
2. besluta att ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag ska göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till företaget i resolution, eller med avseende på aktier eller andra äganderättsinstrument till ägarna av dessa.

Värdering när resolutionsåtgärder vidtagits

12 § I syfte att bedöma om det ekonomiska utfallet för ägare, borgenärer och insättningsgarantisystemet skulle ha blivit bättre om ett företag i stället för resolution hade blivit föremål för konkurs eller gått i likvidation, ska resolutionsmyndigheten se till att en person med oberoende ställning i förhållande till myndigheten och till det företag som är föremål för värderingen, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärder har vidtagits gör en värdering som fastställer

1. vilket ekonomiskt utfall ägare och borgenärer skulle ha fått om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation vid den tidpunkt då beslutet att försätta företaget i resolution fattades,
2. vilket ekonomiskt utfall ägare och borgenärer faktiskt har fått vid resolutionen av företaget, och
3. vilken skillnaden är mellan det ekonomiska utfallet enligt 1 och 2.

Vid värderingen enligt första stycket ska eventuellt statligt stöd till företaget i resolution inte beaktas.

Resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om jämförelsen med utfallet vid resolution ska avse konkurs eller likvidation.

AVDELNING III. RESOLUTION

8 kap. Inledande av resolution

Fastställande av fallissemang

1 § Finansinspektionen ska på eget initiativ eller på begäran av resolutionsmyndigheten pröva om ett institut eller ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 eller 2 fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt 2 och 3 §§.

Prövningen ska föregås av samråd med resolutionsmyndigheten.

Om Finansinspektionen fastställer att institutet eller företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera, ska inspektionen omgående underrätta resolutionsmyndigheten och andra relevanta myndigheter.

2 § Ett institut eller företag ska anses fallera, om

1. det åsidosätter sina skyldigheter på ett sätt som medför att dess tillstånd ska återkallas,
2. värdet på dess tillgångar understiger värdet på dess skulder,
3. det inte kan betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning, eller
4. det behöver statligt stöd, utom i de fall som anges i 3 §.

Ett institut eller företag ska anses sannolikt fallera om det på objektiva grunder kan fastställas att det inom den närmaste framtiden kommer att befinna sig i en situation som avses i första stycket 1–3.

3 § Ett institut eller företag som inte befinner sig i en sådan situation som avses i 2 § första stycket 1–3 eller andra stycket ska inte anses fallera, om statligt stöd krävs för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin i Sverige och stödet består av

1. en statlig garanti för likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av Riksbanken,
2. en statlig garanti för nya skuldförbindelser, eller
3. ett tillskott till kapitalbasen eller förvärv av kapitalinstrument på marknadsmässiga grunder, när villkoren i 6 kap. 2–4 §§ inte är uppfyllda och stödet är nödvändigt för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som genomförts av Europeiska centralbanken, Europeiska bankmyndigheten eller Finansinspektionen.

Stödet som avses i första stycket ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen. Det får inte användas för att kompensera förluster som institutet eller företaget har drabbats av eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att drabbas av.

Beslut om resolution m.m.

4 § Resolutionsmyndigheten ska efter Finansinspektionens underrättelse enligt 1 § tredje stycket besluta om institutet eller företaget ska försättas i resolution enligt 5–10 §§.

Om resolutionsmyndigheten fastställer att det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang

i institutet eller företaget, ska resolutionsmyndigheten omgående underrätta Finansinspektionen och andra relevanta myndigheter.

Även utan en sådan underrättelse som avses i första stycket får resolutionsmyndigheten besluta om resolution av ett holdingföretag enligt 8 §, om resolutionsförutsättningarna konstaterats vara uppfyllda för ett utländskt institut som är dotterföretag till holdingföretaget, eller om resolution av ett moderföretag enligt 11 § eller om åtgärder mot en EES-filial enligt 12 §.

Vid beslut om resolution av ett institut eller ett företag som ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten följa förfarandet i 9 kap.

Förutsättningar för resolution

Institut

5 § Resolutionsmyndigheten ska försätta ett institut i resolution om

1. Finansinspektionen har fastställt att institutet fallerar eller att det är sannolikt att institutet kommer att fallera,
2. det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang i institutet, och
3. resolution är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse enligt andra stycket.

Resolution ska anses vara i det allmännas intresse om det är nödvändigt för att uppnå och står i proportion till ett eller flera av ändamålen i 1 kap. 6 § och en avveckling av institutet genom konkurs eller likvidation inte skulle uppnå ändamålen i samma utsträckning.

Trots första stycket får resolutionsmyndigheten besluta att inte försätta institutet i resolution, om institutets moderföretag eller ett institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn i samma koncern har försatts eller ska försättas i resolution och separata resolutionsåtgärder mot institutet inte bedöms som nödvändiga för att uppnå något av ändamålen i 1 kap. 6 §.

Finansiellt institut

6 § Resolutionsmyndigheten får försätta ett finansiellt institut som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 a i resolution om både det finansiella institutet och dess moderföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn uppfyller förutsättningarna för resolution som anges i 5 §.

I fråga om ett utländskt moderföretag ska den utländska myndighet som ansvarar för moderföretaget ha konstaterat att förutsättningar för resolution är uppfyllda enligt lagstiftningen i det landet.

Holdingföretag

7 § Resolutionsmyndigheten får försätta ett holdingföretag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 b–2 d i resolution, om

1. ett institut, ett utländskt institut eller ett tredjelandsinstitut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution, och
2. holdingföretaget uppfyller de förutsättningar för resolution som anges i 5 §.

I fråga om ett utländskt institut eller tredjelandsinstitut ska den utländska myndighet som ansvarar för institutet ha konstaterat att förutsättningarna för resolution är uppfyllda enligt lagstiftningen i det landet.

8 § Resolutionsmyndigheten får försätta ett holdingföretag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 b–2 d i resolution trots att det inte uppfyller förutsättningarna för resolution i 5 §, om

1. ett institut eller ett utländskt institut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution,
2. institutets eller det utländska institutets fallissemang hotar koncernen som helhet eller insolvensrätten kräver att koncernen behandlas som en helhet, och
3. resolutionsåtgärder mot holdingföretaget är nödvändiga för resolutionen av ett institut eller ett utländskt institut eller av hela koncernen.

I fråga om ett utländskt institut ska den utländska myndighet som ansvarar för institutet ha konstaterat att förutsättningarna för resolution är uppfyllda enligt lagstiftningen i det landet.

9 § Resolutionsmyndigheten får inte försätta ett holdingföretag med blandad verksamhet i resolution med stöd av 7 eller 8 §, om institutet eller det utländska institutet innehas direkt eller indirekt av ett mellanliggande finansiellt holdingföretag. I sådana fall får i stället det finansiella holdingföretaget försättas i resolution.

10 § Vid prövningen enligt 7 § första stycket 1 eller 8 § första stycket 1 får resolutionsmyndigheten bortse från koncerninterna kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang.

Om holdingföretaget är hemmahörande i ett annat land inom EES eller om bedömningen avser ett utländskt institut, får första stycket endast tillämpas efter överenskommelse med resolutionsmyndigheten som ansvarar för holdingföretaget eller det utländska institutet.

Resolution och åtgärder i samband med ett resolutionsförfarande i tredjeland

Moderföretag

11 § Resolutionsmyndigheten får försätta ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 eller 2 och som är moderföretag till ett tredjelandsinstitut i resolution, om

1. relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor har beslutat att tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution enligt lagstiftningen i det landet, och
2. det är nödvändigt med hänsyn till det allmänna intresset enligt 5 § andra stycket.

EES-filialer

12 § Om en EES-filial i Sverige inte omfattas av ett resolutionsförfarande i tredjeland eller om resolutionsmyndigheten inte har erkänt resolutionsförfarandet enligt 26 kap. 2–4 §§, får resolutionsmyndigheten vidta åtgärder enligt 15 kap. 1 §, 3 § första stycket 6 samt 4 och 17 §§ lagen

(2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. 1, 6 och 15 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden mot filialen, om det är nödvändigt med hänsyn till det allmänna intresset enligt 5 § andra stycket och

1. filialen inte uppfyller eller sannolikt inte kommer att uppfylla villkoren för filialtillståndet och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle återställa filialens efterlevnad av villkoren eller förhindra att den fallerar,

2. tredjelandsinstitutet saknar vilja eller förmåga, eller sannolikt kommer att sakna förmåga, att fullgöra sina förpliktelser mot sina borgenärer inom EES eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de ska betalas, och det är utrett att resolutions- eller annat insolvensförfarande mot tredjelandsinstitutet inte har inletts eller kommer att inledas inom rimlig tid i det land där det har sitt huvudkontor, eller

3. relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor har inlett ett resolutionsförfarande mot tredjelandsinstitutet eller underrättat resolutionsmyndigheten att den avser att inleda ett sådant förfarande.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta den relevanta myndigheten i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor om åtgärder som vidtagits med stöd av denna paragraf.

Offentliggörande och registrering

13 § Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt offentliggöra ett beslut att försätta ett institut eller ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 i resolution.

14 § Om ett institut eller ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 försätts i resolution, ska resolutionsmyndigheten genast anmäla beslutet till Bolagsverket för registrering. Detsamma gäller för resolutionsmyndighetens beslut att avsluta resolutionen. Resolutionsmyndigheten ska även för registrering underrätta Bolagsverket när allmän förvaltningsdomstol har upphävt ett beslut att försätta institutet eller företaget i resolution.

9 kap. Beslutsförfarande för gränsöverskridande koncerner

Ett dotterföretag uppfyller förutsättningarna för resolution

Om resolutionsmyndigheten ansvarar för dotterföretaget

1 § Om ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern uppfyller förutsättningarna för resolution enligt 8 kap., ska resolutionsmyndigheten omgående underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen om detta och om de resolutions- eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser vara lämpliga att vidta mot företaget.

2 § Åtgärder som resolutionsmyndigheten underrättat om enligt 1 § får vidtas mot dotterföretaget, om den samordnande resolutionsmyndigheten bedömer att åtgärderna sannolikt inte leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för en koncernenhet i ett annat land inom EES eller

om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har föreslagit en koncernresolutionsordning inom 24 timmar från det att den tagit emot underrättelsen eller den längre tid som resolutionsmyndigheten godkänt.

3 § Om den samordnande resolutionsmyndigheten inom den tidsfrist som anges i 2 § föreslår en koncernresolutionsordning, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med den samordnande resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om att genomföra koncernresolutionsordningen.

Om en överenskommelse enligt första stycket inte kan träffas får resolutionsmyndigheten, om den själv inte haft invändningar mot den föreslagna koncernresolutionsordningen, komma överens med de resolutionsmyndigheter som inte heller haft invändningar, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernföretag hemmahörande i Sverige.

Resolutionsmyndigheten ska fatta beslut i enlighet med en överenskommelse som myndigheten ingår enligt denna paragraf.

4 § Om någon överenskommelse enligt 3 § inte träffas, får resolutionsmyndigheten försätta dotterföretaget i resolution och vidta resolution- eller insolvensåtgärder mot dotterföretaget.

Vid beslut enligt första stycket ska innehållet i den koncernresolutionsplan som upprättats enligt 3 kap. samt åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda länderna inom EES och på andra delar av koncernen beaktas.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten och de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om skälen för sitt beslut enligt första stycket och om åtgärder som myndigheten avser att vidta.

Resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet

5 § Om resolutionsmyndigheten i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet får en sådan underrättelse som avses i artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet från en resolutionsmyndighet i ett land inom EES, gäller 6–8 §§.

6 § Resolutionsmyndigheten ska bedöma de sannolika effekterna av de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som anges i underrättelsen för andra koncernföretag hemmahörande inom EES.

Om resolutionsmyndigheten anser att meddelade åtgärder sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution enligt artikel 32 eller 33 i krishanteringsdirektivet uppfylls för ett koncernföretag i ett annat land inom EES än det som lämnat underrättelsen, ska resolutionsmyndigheten, senast inom 24 timmar efter att den tagit emot underrättelsen eller den längre tid som godkänns av den underrättande myndigheten, föreslå en koncernresolutionsordning.

Bedömningarna enligt första och andra styckena ska ske efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen.

7 § Resolutionsmyndigheten ska försöka komma överens med övriga berörda resolutionsmyndigheter om koncernresolutionsordningen. Om en överenskommelse träffas, ska resolutionsmyndigheten fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

8 § Om det inte är möjligt att träffa en överenskommelse, får resolutionsmyndigheten, om förutsättningarna i 8 kap. är uppfyllda, försätta ett företag som den ansvarar för i resolution och vidta resolutions- eller insolvensåtgärder mot företaget.

Vid beslut enligt första stycket gäller inte kravet på underrättelse enligt 10 §.

Resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag men är inte underrättande myndighet

9 § Om resolutionsmyndigheten i andra fall än de som anges i 1 och 5 §§ ansvarar för ett företag som omfattas av en koncernresolutionsordning, gäller 3 och 4 §§.

Moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution

Resolutionsmyndigheten ansvarar för moderföretaget

10 § Om ett moderföretag, som resolutionsmyndigheten ansvarar för och som ingår i en gränsöverskridande koncern, uppfyller förutsättningarna för resolution enligt 8 kap., ska resolutionsmyndigheten omgående lämna underrättelse om detta och lämpliga resolutions- eller insolvensåtgärder till medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen.

Resolutions- eller insolvensåtgärder enligt första stycket får omfatta en koncernresolutionsordning, om

1. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder mot moderföretaget sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution enligt artikel 32 eller 33 i krishanteringsdirektivet uppfylls för något annat koncernföretag som inte är hemmahörande i Sverige,
2. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder mot moderföretaget inte är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat,
3. en utländsk resolutionsmyndighet inom EES fastställer att förutsättningarna för resolution enligt artikel 32 eller 33 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som den ansvarar för, eller
4. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag på ett sätt som gör att en koncernresolutionsordning är lämplig.

11 § Om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning ska den, efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet, fatta beslut om resolution och resolutions- eller insolvensåtgärder.

Vid beslut enligt första stycket ska resolutionsmyndigheten följa den koncernresolutionsplan som beslutats enligt 3 kap., om det inte bedöms att resolutionsändamålen uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen, samt beakta den finansiella stabiliteten i de länder inom EES som berörs.

12 § Om resolutionsmyndigheten föreslår en koncernresolutionsordning, gäller 7 och 8 §§.

Resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag men inte det som fallerar

13 § Om en utländsk resolutionsmyndighet har lagt fram en koncernresolutionsordning för ett moderföretag till ett dotterföretag som resolutionsmyndigheten ansvarar för, gäller 3 och 4 §§.

Gemensamma bestämmelser

14 § Ett beslut som en utländsk resolutionsmyndighet fattar inom sin jurisdiktion efter en överenskommelse om koncernresolutionsordning enligt detta kapitel eller på grund av att berörda resolutionsmyndigheter inte har kommit överens, gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

15 § Åtgärder enligt detta kapitel ska vidtas så snart som möjligt.

10 kap. Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

Resolutionsmyndigheten tar kontroll

1 § När resolutionsmyndigheten har beslutat att ett företag ska försättas i resolution, övertar resolutionsmyndigheten

1. ägarnas rätt att rösta för aktierna eller andelarna vid stämman, eller
2. i en sparbank, huvudmännens rätt att besluta i ärenden vid sparbankstämman.

I syfte att uppnå resolutionsändamålen får resolutionsmyndigheten vidare utöva kontroll över företaget genom att ta över ägarnas, huvudmännens, styrelsens och den verkställande direktörens rättigheter och befogenheter i den utsträckning myndigheten anser nödvändigt.

Föreläggande att vidta resolutionsåtgärder

2 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution att vidta en eller flera resolutionsåtgärder.

Ledningen i ett företag i resolution

3 § Resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör för ett företag i resolution. Detta gäller dock inte om det för resolutionsmyndighetens arbete med att uppnå resolutionsändamålen är nödvändigt att en eller flera styrelseledamöter eller den verkställande direktören behåller sina uppdrag.

11 kap. Hinder mot exekutiva åtgärder och vissa rättshandlingar knutna till resolution

Hinder mot exekutiva åtgärder

1 § Under den tid resolution pågår, får utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte äga rum mot företaget. Handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. får inte ske.

Under den tid resolution pågår, får inte heller beslut om kvarstad eller betalningssäkring meddelas mot företaget.

Vilandeförklaring av rättsprocesser

2 § När ett företag har försatts i resolution, får resolutionsmyndigheten ansöka om att en domstol eller motsvarande organ vilandeförklarar rättsprocessen som företaget i resolution är part i.

Domstolen, eller det motsvarande organet, får vilandeförklara rättsprocessen om det krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Hinder mot att utöva vissa rättshandlingar

3 § En motpart till ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket får på grund av ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse som har ett direkt samband med ett sådant beslut, inte

1. säga upp eller häva ett avtal med företaget,
2. ändra villkoren i ett avtal med företaget,
3. ställa in fullgörelse av en förpliktelse och hålla inne sin prestation mot företaget,
4. kvitta en fordran som företaget har på motparten, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget,
5. omvandla en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse,
6. tillämpa en slutavräkningsklausul, eller
7. ta emot, förfoga över eller ta i anspråk en säkerhet i tillgångar som tillhör företaget.

Ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges i första stycket utgör inte ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Första och andra styckena gäller endast om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten.

4 § Ett avtalsvillkor i strid med 3 § är ogiltigt.

5 § Om företaget inte fullgör en avtalsförpliktelse till följd av ett beslut av resolutionsmyndigheten enligt 13 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 §, anses företaget ändå fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser på det sätt som anges i 3 § tredje stycket.

6 § Ett förbud enligt 3 § gäller även för en motpart till

1. ett dotterföretag till ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket, om ett företag inom koncernen svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser, eller

2. ett annat företag inom koncernen, om motpartens rätt grundar sig på ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd som riktar sig mot något annat företag inom koncernen eller på en händelse som har ett direkt samband med ett sådant beslut.

7 § Om resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande i tredjeland i enlighet med 26 kap. 2 §, ska ett sådant förfarande betraktas som ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd vid tillämpning av bestämmelserna i 3–6 §§.

8 § Bestämmelserna i 3–7 §§ ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), i den ursprungliga lydelsen.

12 kap. Om resolutionsåtgärder

Resolutionsåtgärder

1 § När ett företag har försatts i resolution, får resolutionsmyndigheten vidta följande resolutionsåtgärder:

1. Åtgärder som anges i 10 kap. 2 §, 13 kap. 1, 2, 7, 8, 11 och 12 §§, 14 kap. 2–5 §§, 16 kap. 1, 3 och 4 §§, 17 kap. 7 och 9 §§, 18 kap. 8 och 10 §§, 19 kap. 7 och 9 §§, 20 kap. 1 och 4 §§, 21 kap. 16 och 18 §§ samt 28 kap. 2 §.

2. Tillämpa följande resolutionsverktyg:

a) försäljningsverktyget enligt 17 kap.,

b) broinstitutsverktyget enligt 18 kap.,

c) avskiljandeverktyget enligt 19 kap., eller

d) skuldnedskrivningsverktyget enligt 21 kap.

3. Tillsätta en särskild förvaltare enligt 15 kap. 1 §.

Dessutom får regeringen besluta att använda något av de statliga stabiliseringsverktygen under de förutsättningar som anges i 22 kap.

Tillämpningsprinciper

2 § Resolutionsmyndigheten ska vidta de resolutionsåtgärder som är nödvändiga med hänsyn till det allmänna intresset och som bäst uppfyller resolutionsändamålen i det enskilda fallet.

När resolutionsmyndigheten vidtar resolutionsåtgärder, ska myndigheten sträva efter att minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig värdeförstörelse.

Om resolutionsåtgärder leder till konflikt mellan två eller flera resolutionsändamål, ska resolutionsmyndigheten, om inte annat framgår av denna lag, väga ändamålen mot varandra med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet.

3 § Sådana krav på godkännande eller medgivande eller förfarandekrav vid underrättelser som gäller enligt annan författning, avtal eller på annan grund ska inte utgöra hinder för resolutionsmyndigheten att vidta resolutionsåtgärder.

Första stycket gäller inte om något annat anges i denna lag eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen.

4 § När resolutionsåtgärder vidtas ska aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden inte tillämpas i de delar som motsvarar

- artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om fusioner av aktiebolag, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU, och
- artiklarna 10, 19.1, 29.1–29.3, 31.2 första stycket, 33–36 och 40–42 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU.

Offentliggörande

5 § Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt offentliggöra ett beslut att vidta resolutionsåtgärder.

Om resolutionsmyndigheten fattar beslut enligt 13 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 §, ska resolutionsmyndigheten även offentliggöra villkoren för åtgärden och den tidsperiod som åtgärden gäller.

Resolutionsåtgärder beträffande ett företag i en koncern

6 § Om ett företag ingår i en koncern, ska resolutionsmyndigheten utforma de resolutionsåtgärder som vidtas mot företaget på ett sätt som

1. minimerar påverkan på andra koncernföretag och på koncernen som helhet, och
2. minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

Anställda och deras representanter

7 § Resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder ska inte påverka de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter i styrelsen enligt lagen (1987:1245) om styrelserepresentation för privatanställda.

8 § När resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd som berör de anställda, bör myndigheten informera och samråda med representanter för de anställda.

Det ekonomiska utfallet

9 § När försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget används för att överföra vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vars fordringar inte överförts inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

10 § När skuldnedskrivningsverktyget används, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

11 § När medel från insättningsgarantisystemet tillförs enligt 7 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för insättningsgarantisystemet inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

Om egendom i tredjeland

12 § Om resolutionsmyndigheten har beslutat att vidta en resolutionsåtgärd som avser tillgångar i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av lagstiftningen i ett sådant land, ska resolutionsmyndigheten antingen

1. förvalta aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna och uppfylla skyldigheterna för mottagarens räkning, till dess beslutet får verkan, eller
2. upphäva sitt beslut om det visar sig högst osannolikt att åtgärden kommer att få avsedd verkan.

Om ett beslut upphävs enligt första stycket 2 ska transaktioner eller andra åtgärder som vidtagits för att verkställa det upphävda beslutet återgå eller återställas.

13 kap. Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar

Ändring av löptider och räntevillkor

1 § I fråga om kvalificerade skulder och relevanta kapitalinstrument som tillkommit innan ett företag försatts i resolution får resolutionsmyndigheten besluta att

1. ändra eller anpassa löptiden för skulden,
2. ändra den ränta som ska betalas för skulden, eller
3. ändra dagen då räntan förfaller till betalning.

Första stycket gäller inte för en skuld som är säkerställd.

Förbud mot att fullgöra vissa förpliktelser

2 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som är försatt i resolution inte ska fullgöra en betalnings- eller en leveransförpliktelse som följer av ett avtal som har ingåtts av företaget.

Om resolutionsmyndigheten fattat ett beslut enligt första stycket, behöver inte heller motparten fullgöra sin betalnings- eller leveransförpliktelse enligt avtalet.

3 § Ett beslut av resolutionsmyndigheten enligt 2 § första stycket gäller från offentliggörandet av beslutet enligt 12 kap. 5 § och som längst till och med klockan 24.00 den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

4 § Om en betalnings- eller leveransförpliktelse skulle ha fullgjorts under den tid som resolutionsmyndigheten beslutat om enligt 3 §, ska förpliktelsen fullgöras omedelbart efter det att tiden har gått ut.

5 § Ett beslut enligt 2 § första stycket får inte avse

1. kvalificerade insättningar,
2. överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett anmält avvecklingssystem,
3. betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter och centralbanker, eller
4. finansiella instrument och medel som omfattas av lagen (1999:158) om investerarskydd.

6 § Om ett företag i resolution fullgör en betalnings- eller leveransförpliktelse i strid med ett beslut enligt 2 § första stycket, ska betalningen eller leveransen ändå gälla, om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Förbud mot att ta i anspråk säkerheter

7 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en borgenär till ett företag i resolution inte får ta i anspråk en säkerhet som har ställts ut i tillgångar som tillhör företaget.

Förbudet får gälla från offentliggörandet enligt 12 kap. 5 § och som längst till och med klockan 24.00 den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

8 § Om resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta något annat företag inom samma koncern som företaget enligt 7 § i resolution eller att vidta en sådan åtgärd som anges i 12 kap. 1 § första stycket 1 eller 2 eller andra stycket mot ett sådant företag, ska ett särskilt beslut om förbud mot att ta i anspråk säkerheter fattas med avseende på det företaget. Innehållet i beslutet ska motsvara innehållet i det beslut som fattas enligt 7 §.

9 § Ett beslut enligt 7 eller 8 § får inte avse

1. säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i ett anmält avvecklingssystem, eller
2. säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter.

Första stycket gäller endast om den säkerhet som har ställts ut är en marginalsäkerhet eller en annan panträtt.

10 § Om en borgenär tar i anspråk en säkerhet i strid med ett beslut enligt 7 eller 8 §, ska rättshandlingen ändå gälla, om det inte visas att borgenären kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav borgenären skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Förbud mot att utöva vissa rättshandlingar

11 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en motpart till ett företag i resolution inte får

1. säga upp eller häva ett avtal med företaget,
2. ändra villkoren i ett avtal med företaget,
3. ställa in fullgörelsen och hålla inne sin prestation mot företaget,
4. kvitta en fordran som företaget har på motparten, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget,
5. omvandla en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse, eller
6. tillämpa en slutavräkningsklausul.

Första stycket gäller endast om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten.

Förbudet får gälla från offentliggörandet enligt 12 kap. 5 § och som längst till och med klockan 24.00 den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

12 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en motpart till ett dotterföretag till ett företag i resolution inte får vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket beträffande ett avtal med dotterföretaget, om

1. företaget i resolution svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser, och
2. grunden för att vidta åtgärden är obestånd hos företaget i resolution eller dess finansiella ställning i övrigt.

Vid ett beslut enligt första stycket gäller 11 § andra och tredje styckena.

13 § När resolutionsmyndigheten har beslutat om en överföring enligt 17 kap. 2 §, 18 kap. 1 § eller 19 kap. 1 §, får myndigheten fatta ett beslut enligt 12 § endast om

1. samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser som är hänförliga till avtalet har överförts till mottagaren, eller
2. resolutionsmyndigheten ser till att avtalsförpliktelserna säkerställs på annat sätt.

14 § Ett beslut enligt 11 eller 12 § får inte avse avtal som

1. är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem, eller
2. företaget i resolution har ingått med centralbanker eller centrala motparter.

15 § En motpart till ett företag i resolution eller ett dotterföretag till ett företag i resolution får vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket före utgången av den tid som resolutionsmyndigheten beslutat om enligt 11 § tredje stycket, om resolutionsmyndigheten underrättar motparten om

1. att de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet inte ska överföras till en mottagare, eller
2. att de skulder som omfattas av avtalet inte ska skrivas ned eller konverteras genom användning av skuldnedskrivningsverktyget.

16 § Om de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts till en mottagare, får motparten efter utgången av den tid som resolutionsmyndigheten beslutat om enligt 11 § tredje stycket endast vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket om mottagaren vid eller efter mottagandet inte fullgör väsentliga avtalsförpliktelser.

17 § Om en motpart till ett företag i resolution vidtar en åtgärd i strid med ett beslut enligt 11 eller 12 §, ska åtgärden ändå gälla, om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förekom omständligheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

14 kap. Kompletterande befogenheter

1 § När resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd, får myndigheten vidta åtgärder som anges i 2–4 §§, om det är nödvändigt för att säkerställa verkställigheten av ett beslut om

resolution eller en resolutionsåtgärd eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

2 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en innehavare av aktier i ett företag i resolution eller av andra äganderättsinstrument som har getts ut av företaget inte får förvärva ytterligare sådana aktier eller äganderätts-instrument.

3 § Resolutionsmyndigheten får begära att

1. en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad av ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel enligt 15 kap. 11 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
2. en börs med tillstånd enligt 13 kap. 12 § andra stycket 1 lagen om värdepappersmarknaden eller ett värdepappersinstitut med tillstånd enligt 2 kap. 1 § 8 samma lag ska avslå en ansökan om att ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution ska handlas på en handelsplattform eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska handlas på en handelsplattform enligt 11 kap. 11 a § samma lag,
3. Finansinspektionen utför en prövning enligt 22 kap. 2 a § lagen om värdepappersmarknaden.

Resolutionsmyndigheten får även begära att en behörig myndighet i ett annat land inom EES fattar motsvarande beslut.

4 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett avtal som ett företag i resolution är part i ska sägas upp med omedelbar verkan eller att villkoren i avtalet ska ändras.

5 § Resolutionsmyndigheten får vid nedskrivning eller konvertering enligt 21 kap. 17 § besluta att ett derivatavtal eller ett finansiellt avtal ska avslutas. Därefter ska resolutionsmyndigheten fastställa skuldens storlek.

Om det finns ett nettningsavtal mellan företaget i resolution och motparten, ska resolutionsmyndigheten tillämpa det för att fastställa skuldens nettobelopp.

15 kap. Särskild förvaltare

1 § Resolutionsmyndigheten får utse en särskild förvaltare i ett företag som är försatt i resolution. När en särskild förvaltare har utsetts, ska resolutionsmyndigheten anmäla detta för registrering hos Bolagsverket.

2 § Den särskilda förvaltaren ska vara underställd resolutionsmyndig-heten och följa myndighetens instruktioner.

Förvaltaren ska inom sitt uppdrag vidta alla de åtgärder som främjar de relevanta resolutionsändamålen och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med de instruktioner som myndigheten gett.

Om styrelsen eller den verkställande direktören i ett företag som är försatt i resolution fattar ett beslut eller vidtar en åtgärd utan samtycke från förvaltaren, inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

3 § Den särskilda förvaltaren ska ha den särskilda insikt och erfarenhet som uppdraget kräver och även i övrigt vara lämplig för uppdraget.

Förvaltaren får inte stå i sådant förhållande till någon ägare, borgenär eller någon annan som kan rubba förtroendet för hans eller hennes opartiskhet vid utförandet av uppdraget. Det får inte heller i övrigt finnas någon omständighet som medför att förtroendet för honom eller henne kan rubbas.

Förvaltaren ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Om förvaltaren begär att få bli entledigad och visar skäl till det, ska resolutionsmyndigheten entlediga förvaltaren.

4 § Den särskilda förvaltaren ska upprätta och till resolutionsmyndigheten lämna in en skriftlig rapport i samband med att förvaltarskapet inleds och avslutas. Resolutionsmyndigheten får ange när förvaltaren ska lämna in sådana skriftliga rapporter under pågående uppdrag.

5 § Den särskilda förvaltaren får utses för en period av högst ett år. Därefter ska resolutionsmyndigheten pröva om det finns skäl att förlänga uppdraget.

Resolutionsmyndigheten får, med omedelbar verkan, skilja förvaltaren från sitt uppdrag.

16 kap. Åtgärder mot ägare

1 § Om ett företag i resolution är ett aktiebolag, ska resolutionsmyndigheten, innan eller i samband med att myndigheten vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att bolagets aktiekapital ska minskas i proportion till bolagets förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

2 § Om företaget i resolution har ett positivt värde, får resolutionsmyndigheten minska ägandet för existerande ägare genom konvertering av skulder till aktier eller andra andelar.

Konverteringen ska ske till en omräkningskurs som väsentligt minskar ägandet.

3 § Resolutionsmyndigheten får i samband med beslut om att minska aktiekapitalet enligt 1 § besluta att

1. dra in befintliga aktier, eller
2. överföra befintliga aktier till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

4 § Om ett företag i resolution är en medlemsbank eller en ekonomisk förening, ska resolutionsmyndigheten, innan eller i samband med att den

vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att minska andelarnas värde i proportion till föreningens förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

5 § Beslut som resolutionsmyndigheten fattar enligt 1–4 §§ är bindande för företaget i resolution och för berörda ägare och borgenärer.

En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalminskning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret.

17 kap. Försäljningsverktyget

Definition av försäljningsverktyget

1 § Med försäljningsverktyget avses en sådan överföring som anges i 2 § till en förvärvare som inte är ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

Generellt om överföring

2 § Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget för att överföra

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Återföring

3 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring, med förvärvarens samtycke, föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution till den förra innehavaren.

4 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Beslutet ska även innehålla uppgifter om under vilken tid återföring får ske.

Återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

5 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring sker.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Rätten till tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

6 § Vid en överföring förlorar ägarna till företaget i resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

7 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot förvärvaren, om resolutionsmyndigheten särskilt beslutar om det.

Första stycket gäller inte för sådana säkerhetsrätter som avses i 23 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Förvärvarens rättsliga ställning efter en överföring

8 § Vid en överföring övertas de rättigheter och förpliktelser som omfattas av försäljningen av förvärvaren. Förvärvaren ska ersätta företaget i resolution som part i de avtal som överförs.

Medlemskap eller rätt att delta i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, handelsplattformar, reglerade marknader eller system för ersättning till insättare och investerare får överföras om förvärvaren uppfyller kraven för medlemskap eller deltagande i sådana system.

Om förvärvaren inte har ett tillräckligt kreditbetyg, ska det dock inte utgöra hinder för överföring av medlemskap eller en rätt att delta i sådana system.

Resolutionsmyndigheten får besluta att förvärvaren får utöva rättigheter enligt andra stycket i upp till 24 månader från det att rättigheten överförts, trots att förvärvaren inte uppfyller kraven för medlemsskap eller deltagande. Om förvärvaren ansöker om att undantaget ska fortsätta tillämpas efter den tidsperiodens utgång, får resolutionsmyndigheten besluta om en förlängning av tiden.

Samarbetsskyldighet

9 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution och förvärvaren att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor, försäljningsprocess och ersättning

10 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

11 § När försäljningsverktyget används, ska resolutionsmyndigheten bjuda ut äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till försäljning på marknaden.

Ett erbjudande om försäljning

1. ska vara öppet för insyn,

2. ska ge en rättvisande bild av företaget i resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser samt av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget,
3. får inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna potentiella köpare,
4. får inte ge upphov till intressekonflikter,
5. ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution, och
6. ska syfta till att få högsta möjliga pris vid försäljningen.

12 § Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kraven i 11 §, om ett förfarande enligt 11 § första stycket eller uppfyllande av krav enligt 11 § andra stycket förhindrar eller försvårar att resolutionsändamålen uppnås.

13 § Den ersättning som ska betalas av en förvärvare vid en överföring ska tillfalla
1. företaget i resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, och
2. den förra innehavaren av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution, om överföringen avser sådana instrument.

Från ersättningen får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som har uppstått i samband med användning av försäljningsverktyget.

Prövning av ägares lämplighet

14 § Om försäljningsverktyget används för att överföra aktier i sådan omfattning att förvärvet kräver tillstånd enligt 14 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 24 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

15 § Om en överföring av aktier sker utan att Finansinspektionen har fattat beslut avseende tillstånd för förvärvet, ska rösträtten för aktierna utövas av resolutionsmyndigheten.

Finansinspektionen ska skriftligen meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren så snart som möjligt efter det att inspektionen har fattat beslut avseende tillstånd för förvärvet.

Om Finansinspektionen beslutar att ge tillstånd till förvärvaren, ska förvärvaren utöva rösträtten för aktierna från det att denne och resolutionsmyndigheten har tagit emot ett sådant meddelande som avses i andra stycket.

16 § Om Finansinspektionen beslutar att inte ge tillstånd till förvärvaren, får resolutionsmyndigheten förelägga förvärvaren att avyttra aktierna inom en frist som fastställs av myndigheten.

Fram till utgången av den fristen får Finansinspektionen inte vidta några åtgärder enligt 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden mot förvärvaren.

Särskilt om tillståndsprövning

17 § Om en överföring kräver tillstånd för bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

Detsamma gäller om en överföring kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

18 kap. Broinstitutsverktyget

Definitioner och tillämpningsområde

1 § Med broinstitutsverktyget avses att resolutionsmyndigheten till ett broinstitut överför

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett eller flera företag i resolution från det eller de företagen, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Resolutionsmyndigheten får endast använda broinstitutsverktyget för att uppnå det resolutionsändamål som anges i 1 kap. 6 § 1.

2 § Med ett broinstitut avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,
2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument, och
3. avser att fortsätta upprätthålla kritisk verksamhet som har utförts eller erbjudits av företaget i resolution, vare sig det sker direkt eller indirekt genom ett dotterföretag.

Det som anges i första stycket 2 och 3 ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Återföring

3 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution till den förra innehavaren.

4 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Beslutet ska även innehålla uppgifter om under vilken tid återföring får ske.

Återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

5 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring sker.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

6 § När resolutionsmyndigheten beslutar om en överföring, ska myndigheten se till att de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger värdet av de tillgångar som samtidigt överförs från företaget i resolution eller som tillförs från någon annan.

Rätten till tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

7 § Vid en överföring förlorar ägare till företaget i resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

8 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot broinstitutet, om resolutionsmyndigheten särskilt beslutar det.

Första stycket gäller inte för sådana säkerhetsrätter som avses i 23 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Broinstitutets rättsliga ställning efter en överföring

9 § Vid en överföring ska de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen övertas av broinstitutet. Broinstitutet ska ersätta företaget i resolution som part i de avtal som överförs.

Medlemskap eller rätt att delta i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, handelsplattformar, reglerade marknader eller system för ersättning till insättare och investerare får överföras om broinstitutet uppfyller kraven för medlemskap eller deltagande i sådana system.

Om broinstitutet inte har ett tillräckligt kreditbetyg, ska det dock inte utgöra hinder för överföring av medlemskap eller en rätt att delta i sådana system.

Resolutionsmyndigheten får besluta att broinstitutet får utöva rättigheter enligt andra stycket i upp till 24 månader från det att rättigheten överförts, trots att broinstitutet inte uppfyller kraven för medlemskap eller deltagande. Om broinstitutet ansöker om att undantaget ska fortsätta tillämpas efter den tidsperiodens utgång, får resolutionsmyndigheten besluta om en förlängning av tiden.

Samarbetsskyldighet

10 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution och broinstitutet att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor och ersättning

11 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

12 § Den ersättning som ska betalas av ett broinstitut vid en överföring ska tillfalla

1. företaget i resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, och

2. den förra innehavaren av de äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution, om överföringen avser sådana instrument.

Från ersättningen får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av broinstitutsverktyget.

Tillstånd

13 § Finansinspektionen får ge ett broinstitut tillstånd att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse utan att broinstitutet uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet. Finansinspektionen ska handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

Ett tillstånd enligt första stycket gäller under den tid som bestäms av Finansinspektionen.

14 § Det som anges i 13 § gäller endast om resolutionsmyndigheten har

1. bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen, och

2. lämnat in en begäran till Finansinspektionen om att ett beslut enligt 13 § ska fattas.

15 § Om en överföring kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Resolutionsmyndighetens kontroll

16 § Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet.

Verksamheten i ett broinstitut

17 § Ledningen i ett broinstitut ska se till att verksamheten bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen.

18 § Ledningen i ett broinstitut ska sträva efter att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till broinstitutet.

En försäljning ska ske vid lämplig tidpunkt, dock senast vid den tidpunkt som anges i 21 § första stycket 3 eller 22 §.

Styrning av ett broinstitut

19 § Resolutionsmyndigheten får besluta att sälja tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som överförts till ett broinstitut.

20 § Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i broinstitutet,

2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med vad som anges i 8 kap. 6 § aktiebolagslagen (2005:551), och
3. godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi.

Upphörande av verksamheten i ett broinstitut

21 § Resolutionsmyndigheten ska besluta om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier, om
1. broinstitutet inte längre uppfyller villkoren i 2 §,
2. broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs, eller
3. det har gått två år, eller den längre tid som följer av 22 §, från dagen för den sista överföringen.

Om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag i resolution, ska avveckling enligt första stycket 2 och 3 ske genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag i resolution säljs eller avvecklas.

22 § Den tid som anges i 21 § första stycket 3 får förlängas av resolutionsmyndigheten med en eller flera ettårsperioder, om
1. det är sannolikt att en förlängning leder till att någon av de omständigheter som anges i 21 § första stycket 1 eller 2 inträffar,
2. det är sannolikt att en förlängning leder till att broinstitutet fusioneras med ett annat företag, eller
3. en förlängning är nödvändig för att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås.

Ett beslut om förlängning får fattas bara om det är motiverat med hänsyn till marknadsförhållandena och övriga omständigheter.

23 § En försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor.

Från den ersättning som betalas till broinstitutet av förvärvaren får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av broinstitutsverktyget.

24 § Vid en försäljning av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser bjudas ut till försäljning på ett sätt som är öppet för insyn.

Försäljningsprocessen
1. ska ge en rättvisande bild av broinstitutet och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser, och
2. får inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna någon potentiell köpare.

19 kap. Avskiljandeverktyget

Definitioner och tillämpningsområde

1 § Med avskiljandeverktyget avses att resolutionsmyndigheten till ett tillgångsförvaltningsbolag överför tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett eller flera företag i resolution eller broinstitut.

Avskiljandeverktyget får användas, om

1. förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad,

2. en överföring är nödvändig för att verksamheten i ett företag i resolution eller ett broinstitut ska fungera tillfredsställande, eller

3. överföringen är nödvändig för att intäkterna från avvecklingen av ett företag i resolution ska bli så stora som möjligt.

Avskiljandeverktyget får endast användas i förening med ett annat resolutionsverktyg.

2 § Med ett tillgångsförvaltningsbolag avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,

2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller broinstitut, och

3. avser att förvalta de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det i syfte att uppnå högsta möjliga värde vid en framtida försäljning eller avveckling.

Återföring

3 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution eller broinstitutet.

4 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Beslutet ska även innehålla uppgifter om under vilken tid återföring får ske.

Återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

5 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring sker.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Rätten till de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

6 § Vid en överföring förlorar ägarna till företaget i resolution eller broinstitutet och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

7 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot tillgångsförvaltningsbolaget, om resolutionsmyndigheten särskilt beslutar det.

Första stycket gäller inte för sådana säkerhetsrätter som avses i 23 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Tillgångsförvaltningsbolagets rättsliga ställning efter en överföring

8 § Vid en överföring ska de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen övertas av tillgångsförvaltningsbolaget. Bolaget ska ersätta företaget i resolution eller broinstitutet som part i de avtal som överförs.

Samarbetsskyldighet

9 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution eller broinstitutet och tillgångsförvaltningsbolaget att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor och ersättning

10 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

11 § Den ersättning som betalas av ett tillgångsförvaltningsbolag vid en överföring ska tillfalla det företag i resolution eller det broinstitut från vilket överföringen skedde.

Från ersättningen får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av avskiljandeverktyget.

Tillstånd

12 § Finansinspektionen får ge ett tillgångsförvaltningsbolag tillstånd att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse utan att bolaget uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet. Finansinspektionen ska handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

Ett tillstånd enligt första stycket gäller under den tid som bestäms av Finansinspektionen.

13 § Det som anges i 12 § gäller endast om resolutionsmyndigheten har

1. bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen, och
2. lämnat in en begäran till Finansinspektionen om att ett beslut enligt 12 § ska fattas.

14 § Om en överföring kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Resolutionsmyndighetens kontroll

15 § Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i tillgångsförvaltningsbolaget.

Styrning av ett tillgångsförvaltningsbolag

16 § Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i tillgångsförvaltningsbolaget,
2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med vad som anges i 8 kap. 6 § aktiebolagslagen (2005:551), och
3. godkänna tillgångsförvaltningsbolagets strategiska mål och riskstrategi.

20 kap. Kompletterande befogenheter vid överföring

1 § Om verksamhet har överförts enligt 17 kap. 2 §, 18 kap. 1 § eller 19 kap. 1 §, får resolutionsmyndigheten besluta att företaget i resolution ska tillhandahålla mottagaren de tjänster eller resurser som är nödvändiga för att mottagaren ska kunna driva den överförda verksamheten effektivt. Finansiellt stöd utgör inte sådana tjänster eller resurser.

Ett sådant beslut som avses i första stycket får också riktas mot företag som ingår i samma koncern som företaget i resolution.

2 § Bestämmelserna i 1 § gäller även om det företag som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna har försatts i konkurs eller gått i likvidation.

3 § De tjänster eller resurser som avses i 1 § ska tillhandahållas på samma villkor som gäller enligt ett avtal om sådana tjänster eller resurser som företaget i resolution ingått innan det försattes i resolution.

Om det inte finns något sådant avtal, ska tjänsterna eller resurserna tillhandahållas på skäliga villkor.

4 § Resolutionsmyndigheten får, på ansökan av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES, förklara att ett beslut enligt nationell lagstiftning i det landet som genomför artikel 65 i krishanteringsdirektivet ska gälla i Sverige.

5 § Om tillgångar som finns i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter som omfattas av lagstiftningen i tredjeland överförs till en mottagare, får resolutionsmyndigheten begära att mottagaren vidtar åtgärder för att se till att överföringen eller någon annan resolutionsåtgärd som har beslutats får verkan.

Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte vidtar de begärda åtgärderna att göra det.

Mottagaren har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg som uppkommit i samband med vidtagna åtgärder.

21 kap. Skuldnedskrivningsverktyget

Definition av skuldnedskrivningsverktyget

1 § Med skuldnedskrivningsverktyget avses

1. nedskrivning av det i resolution försatta företagets skulder, eller

2. konvertering av det i resolution försatta företagets skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget eller ett berört moderföretag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

2 § Följande skulder får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget:

1. relevanta kapitalinstrument, och
2. kvalificerade skulder.

3 § Resolutionsmyndigheten får använda skuldnedskrivningsverktyget för att

1. kapitalisera ett företag i resolution tillsammans med en omstrukturering av företaget, om det finns rimliga utsikter att det kommer att återge företaget dess långsiktiga livskraft,
2. konvertera skulder som överförs till ett broinstitut till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet, eller
3. inom ramen för försäljningsverktyget eller avskiljandeverktyget konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp.

Ombildning av en sparbank

4 § För att använda skuldnedskrivningsverktyget enligt 3 § 1 får resolutionsmyndigheten besluta att en sparbank ska ombildas till ett aktiebolag.

Ombildningen ska genomföras genom att sparbankens rörelse överlåts till ett bankaktiebolag. Aktierna i bankaktiebolaget ska utan ersättning överlämnas till en stiftelse som har bildats av en eller flera sparbanker och vars huvudsakliga ändamål är att främja sparsamhet i Sverige på det sätt som framgår närmare av stiftelseförordnandet.

Omstruktureringsplaner

Upprättande av omstruktureringsplan

5 § När skuldnedskrivningsverktyget används enligt 3 § 1, ska företaget upprätta en omstruktureringsplan. Den ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft.

6 § Planen ska upprättas av företagets styrelse. Resolutionsmyndigheten får ge en eller flera personer i uppdrag att upprätta planen i stället för styrelsen.

7 § Omstruktureringsplanen ska läggas fram för resolutionsmyndigheten inom en månad från beslutet att använda skuldnedskrivningsverktyget.

I undantagsfall, om det behövs för att uppnå resolutionsändamålen, får resolutionsmyndigheten förlänga tiden med en månad.

Om omstruktureringsplanen för verksamheten ska anmälas enligt unionsrättens regler om statligt stöd, får resolutionsmyndigheten i stället förlänga tiden med högst en månad eller fram till den tidsfrist som följer av unionsrättens regler om statligt stöd, beroende på vad som inträffar först.

Granskning av omstrukteringsplan

8 § Inom en månad från det att resolutionsmyndigheten har fått del av omstruktureringsplanen ska den, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att

1. godkänna planen,
2. ge företaget tillfälle att ändra planen, eller
3. inte godkänna planen.

Omstruktureringsplanen ska godkännas om den innehåller åtgärder som bedöms återge företaget dess långsiktiga livskraft.

9 § Om omstruktureringsplanen ska ändras, ska den ändrade planen ges in inom två veckor. Resolutionsmyndigheten ska därefter på nytt fatta beslut enligt 8 § första stycket. Ett sådant beslut ska fattas inom en vecka från det att den ändrade planen lämnats in till resolutionsmyndigheten.

10 § Styrelsen eller den eller de personer som utsetts av resolutionsmyndigheten, ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommits med resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen.

Styrelsen eller den eller de personer som utsetts av resolutionsmyndigheten ska lämna en rapport till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad. Av rapporten ska det framgå vilka framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

11 § Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att företagets styrelse eller den eller de personer som utsetts av resolutionsmyndigheten ska ändra omstruktureringsplanen. Resolutionsmyndigheten får fatta ett sådant beslut, om myndigheten bedömer att genomförandet av den befintliga planen inte kommer att återge företaget dess livskraft. Resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om ändringen enligt 8 och 9 §§.

Omstrukturering av flera koncernföretag

12 § Om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett annat land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag i samma koncern, ska inte vart och ett av dessa företag upprätta en omstruktureringsplan. I stället ska moderinstitutet inom EES upprätta en plan för samtliga företag inom koncernen.

Planen ska ges in till den samordnande resolutionsmyndigheten.

Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet, gäller 5–11 §§ för den plan som upprättats av moderinstitutet inom EES.

Utformningen av nedskrivning och konvertering

Det totala belopp som ska skrivas ned eller konverteras

13 § Innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget, ska myndigheten med beaktande av värderingen enligt 7 kap. 1 § fastställa det totala belopp med vilket skulderna måste

1. skrivas ned för att värdet av företaget i resolution ska bli lika med noll, och

2. konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument så att företaget i resolution, eller ett broinstitut, uppnår en kärnprimärkapitalrelation som

a) gör det möjligt för företaget att under minst ett års tid uppfylla villkoren för sitt tillstånd, och

b) ger ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget.

För ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella bidrag från resolutionsreserven enligt 27 kap. 1 § vid bedömningen av kärnprimärkapitalrelationen.

14 § För ett tillgångsförvaltningsbolag ska det belopp med vilket skulderna behöver minskas fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av bolagets kapitalbehov.

Ordningsföljden

15 § För att skuldnedskrivning eller konvertering ska ske med totalbeloppet enligt 13 §, ska resolutionsmyndigheten vidta en eller flera av följande åtgärder:

1. Först ska någon av de åtgärder som anges i 16 kap. vidtas beträffande aktier eller andelar i företaget i resolution.

2. Därefter ska de relevanta kapitalinstrumenten skrivas ned eller konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i följande ordning:

a) övriga primärkapitalinstrument,

b) supplementärkapitalinstrument.

3. Om åtgärderna i 1 och 2 inte är tillräckliga, ska de kvalificerade skulderna skrivas ned eller konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument enligt förmånsrättsordningen.

16 § För att skriva ned eller konvertera skulder får resolutionsmyndigheten besluta att

1. skuldernas kapitalbelopp ska skrivas ned permanent, eller

2. skulder i ett företag i resolution ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget, i det berörda moderföretaget eller i ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till företaget överförs.

Resolutionsmyndigheten får besluta om indragning av ett skuldinstrument som avser en skuld som skrivs ned enligt första stycket. Om en skuld endast skrivs ned delvis, får resolutionsmyndigheten besluta att företaget i resolution ska ge ut nya skuldinstrument motsvarande den del av skulden som inte skrivs ned.

17 § Innan resolutionsmyndigheten skriver ned eller konverterar en skuld som hänför sig till ett derivat, ska derivatavtalet avslutas enligt 14 kap. 5 §.

18 § Resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag i resolution eller ett berört moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Konverteringskurs

19 § Den konverteringskurs som används när skulder konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument, ska ge borgenärerna kompensation för den minskning av borgenärens fordran som konverteringen innebär. Om det är möjligt bör konverteringskursen bestämmas så att den motsvarar det fulla värdet av borgenärens fordran enligt värderingen. Den ska minst motsvara det fulla värdet av det belopp som borgenären skulle fått vid en konkurs eller likvidation.

20 § Om det behövs för att uppnå resolutionsändamålen och principen om att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, får resolutionsmyndigheten besluta att olika konverteringskurser ska gälla för borgenärer med olika prioritet enligt förmånsrättsordningen.

Om resolutionsmyndigheten beslutar att olika konverteringskurser ska gälla, ska efterställda skulder ges en lägre konverteringskurs än övriga skulder.

Fastställande av resolutionsmyndighetens beslut

21 § De beslut som resolutionsmyndigheten fattar enligt 15–20 §§ är bindande för företaget i resolution och för berörda ägare och borgenärer. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot en borgensman eller andra som förutom gäldenären svarar för fordringen.

En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalökning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret hos Bolagsverket.

Ägar- och tillståndsprövning

22 § Om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder i sådan omfattning att det leder till ett förvärv som kräver tillstånd enligt 14 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 24 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

23 § Om ett sådant förvärv av aktier som avses i 22 § sker utan att Finansinspektionen har fattat beslut i ärendet om tillstånd för förvärvet, ska rösträtten för aktierna utövas av resolutionsmyndigheten.

Finansinspektionen ska skriftligen meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren så snart som möjligt efter det att inspektionen har fattat beslut i ärendet om tillstånd för förvärvet.

Om Finansinspektionen beslutar att ge tillstånd till förvärvaren, ska förvärvaren utöva rösträtten för aktierna från det att denne och resolutionsmyndigheten har tagit emot ett sådant meddelande som avses i andra stycket.

24 § Om Finansinspektionen beslutar att inte ge tillstånd till förvärvaren, får resolutionsmyndigheten förelägga förvärvaren att avyttra aktierna inom en frist som fastställs av myndigheten.

Fram till utgången av den fristen får Finansinspektionen inte vidta några åtgärder enligt 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansie-

ringsrörelse eller 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden mot förvärvaren.

25 § Om en konvertering av skulder leder till ett förvärv som kräver tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Detsamma gäller om en konvertering innebär att tillstånd krävs enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Kompletterande åtgärder

26 § För att genomföra en nedskrivning eller konvertering får resolutionsmyndigheten

1. besluta om ändring av alla relevanta register, och
2. förelägga ett företag i resolution att det ska ansöka om att uppta aktier, andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument till handel på en reglerad marknad.

För skuldinstrument som före en nedskrivning har varit upptagna till handel på en reglerad marknad gäller inte kravet på upprättande av prospekt enligt 2 kap. lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument vid en ansökan om upptagande till handel.

Undantag från nedskrivning eller konvertering

Förutsättningar för undantag

27 § Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis undanta kvalificerade skulder från nedskrivning eller konvertering, om

1. det inte är möjligt att skriva ned eller konvertera den kvalificerade skulden inom rimlig tid,
2. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att företaget i resolution eller någon som har övertagit verksamheten från företaget ska kunna upprätthålla kritisk verksamhet eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning eller lönsamhet,
3. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet, eller
4. nedskrivningen eller konverteringen skulle leda till värdeförstörelse som innebär att förlusterna för andra borgenärer blir högre än om skulderna undantas.

28 § När resolutionsmyndigheten fattar beslut om undantag för kvalificerade skulder enligt 27 §, ska myndigheten beakta

1. principen att förluster i första hand ska drabba ägare och därefter borgenärerna i företaget i resolution i prioritetsordning,
2. vilken förlustabsorberingskapacitet som företaget i resolution har kvar, om skulderna undantas, och
3. behovet av att behålla tillräckliga resurser för finansiering av resolution.

Omfördelning av bördan

29 § Resolutionsmyndigheten får besluta att skulder som inte undantagits från nedskrivning eller konvertering ska skrivas ned eller konverteras för att täcka de förluster som skulle ha burits av de undantagna skulderna. Det får dock inte innebära att det ekonomiska utfallet för borgenärerna blir sämre än vad det hade blivit vid konkurs eller likvidation.

Bidrag från resolutionsreserven och alternativa finansieringskällor

30 § Om resolutionsmyndigheten beslutar att undanta kvalificerade skulder, får den använda medel från resolutionsreserven eller alternativa finansieringskällor enligt vad som anges i 27 kap. 1 och 6 §§, om det behövs för att absorbera förluster i eller ge kapitaltillskott till företaget i resolution. Det får dock bara göras om innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument eller innehavare av relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder, genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt, har absorberat förluster i eller bidragit till kapitaliseringen av företaget med ett belopp som minst motsvarar

1. 8 procent av totala skulder och eget kapital i företaget i resolution baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §, eller
2. 20 procent av det berörda företagets riskvägda tillgångar, baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §.

Alternativet i första stycket 2 får användas bara om

1. resolutionsreserven har tillgång till ett belopp som anskaffats genom resolutionsavgift enligt 27 kap. 13–15 §§ motsvarande minst 3 procent av de totala garanterade insättningarna, och
2. det berörda företagets konsoliderade tillgångar är mindre än motsvarande 900 miljarder euro.

31 § De medel som resolutionsmyndigheten skjuter till får inte överstiga något av följande belopp:

1. det belopp med vilket de undantagna skulderna skulle ha skrivits ned eller konverterats om inte något undantag hade gjorts, och
2. det belopp som framgår av 13 §.

32 § Resolutionsmyndigheten får besluta att resolutionsreserven ska bidra med upp till fem procent av företagets skulder och eget kapital, baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §. Bidraget får finansieras genom

1. medel som har tillförts resolutionsreserven genom resolutionsavgift enligt 27 kap. 13–15 §§,
2. belopp som får tas ut genom tilläggsavgift enligt 27 kap. 17 § under tre år, och
3. upplåning enligt 27 kap. 6 §, om de belopp som anges i 1 och 2 inte är tillräckliga.

33 § Resolutionsmyndigheten får i undantagsfall besluta om ett bidrag som överstiger fem procent av företagets skulder och eget kapital baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §. Ett sådant beslut får fattas bara om alla kvalificerade skulder utom de kvalificerade insättningarna har skrivits ned eller konverterats helt.

Den del av bidraget som överstiger fem procent av företagets skulder och eget kapital får finansieras genom

1. medel som har tillförts resolutionsreserven genom resolutionsavgift enligt 27 kap. 13–15 §§, och

2. upplåning enligt 27 kap. 6 §.

Underrättelse till Europeiska kommissionen

34 § Innan resolutionsmyndigheten beslutar om att undanta kvalificerade skulder, ska den underrätta Europeiska kommissionen. Ett beslut att lämna ett bidrag enligt 32 eller 33 § får inte fattas, om kommissionen inom 24 timmar från mottagandet av en sådan underrättelse förbjuder det. Resolutionsmyndigheten får komma överens med kommissionen om en längre tidsfrist än 24 timmar.

22 kap. De statliga stabiliseringsverktygen

1 § Med de statliga stabiliseringsverktygen avses annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven och som ges av regeringen för att

1. delta i kapitaliseringen av ett företag genom att tillhandahålla medel i utbyte mot kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument, i enlighet med kraven i tillsynsförordningen (verktyget för kapitalstöd), eller

2. tillfälligt ta över ägandet av ett företag i resolution genom att göra en eller flera överföringar av aktier till staten eller ett av staten helägt bolag (verktyget för tillfälligt offentligt ägande).

2 § Vid en allvarlig störning av det finansiella systemet i Sverige (systemkris) får regeringen besluta att använda de statliga stabiliseringsverktygen för att uppnå resolutionsändamålen, om

1. företaget är försatt i resolution,

2. innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument eller borgenärer genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt bidragit till förlustabsorberingen i, eller kapitaliseringen av, företaget med ett belopp som minst motsvarar åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital,

3. stödet är godkänt i förväg och slutgiltigt enligt unionsrättens regler om statligt stöd, och

4. regeringen, efter samråd med resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen och Riksbanken, har fastställt att

a) användningen av något annat resolutionsverktyg inte skulle vara tillräckligt för att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten,

b) andra resolutionsåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att företaget beviljats extraordinärt likviditetsstöd från Riksbanken, eller

c) när det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, att andra resolutionsåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att regeringen har använt verktyget för kapitalstöd.

3 § Regeringen ska, i den utsträckning som dess aktieinnehav tillåter det, se till att företaget förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

4 § Regeringen ska se till att dess aktieinnehav avyttras till den privata sektorn så snart som de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna gör det möjligt.

23 kap. Skydd för motparter

Definitioner

1 § I detta kapitel avses med

1. *arrangemang om strukturerad finansiering*: avtal eller annat arrangemang i enlighet med svensk eller utländsk rätt som omfattar

a) finansiella instrument som ger innehavaren av instrumentet säkerhet i en viss avskild underliggande säkerhetsmassa, eller

b) sådana finansiella instrument som används i syfte att säkra tillgångar eller skulder som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer,

2. *arrangemang om säkerheter*: avtal eller annat arrangemang i enlighet med svensk eller utländsk rätt som medför panträtt eller annan säkerhetsrätt i sådan egendom som överförs, oavsett om säkerhetsrätten

a) gäller i viss egendom, eller

b) avser en andel i den överförda förmögenhetsmassan eller bestäms på annat likartat sätt,

3. *arrangemang om säkerhetsöverlåtelser*: avtal eller annat arrangemang (inklusive återköpsavtal) i enlighet med svensk eller utländsk rätt enligt vilket en äganderätt till, eller en rätt att förfoga över, en finansiell tillgång överförs, för att säkerställa eller på annat sätt täcka fullgörandet av vissa förpliktelser på villkor att äganderätten återgår om dessa förpliktelser fullgörs,

4. *kvittningsarrangemang*: avtal eller annat arrangemang i enlighet med svensk eller utländsk rätt som innebär att två eller flera ömsesidiga fordringar eller förpliktelser som ett företag i resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra,

5. *nettningsarrangemang*: avtal eller annat arrangemang i enlighet med svensk eller utländsk rätt som innebär att ett antal fordringar eller förpliktelser kan omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse, inklusive slutavräkningsklausuler, och

6. *partiell överföring*: överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution.

Tillämpningsområde

2 § Bestämmelserna i 3–6 §§ ska tillämpas när resolutionsmyndigheten

1. beslutar om en partiell överföring enligt 17 kap. 2 §, 18 kap. 1 § eller 19 kap. 1 §, eller

2. utövar de befogenheter som anges i 14 kap. 4 §.

Första stycket gäller även för partiella överföringar som sker från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare, om

överföringen sker genom användning av ett resolutionsverktyg. Det som anges om företag i resolution i 3–6 §§, ska då vara tillämpligt på broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag.

Skydd för arrangemang om strukturerad finansiering

3 § Om resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket, ska samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser som följer av ett arrangemang som avses i 1 § 1 överföras samtidigt.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § beträffande ett arrangemang som avses i 1 § 1, om det får till följd att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av arrangemanget påverkas.

Skydd för arrangemang om säkerheter

4 § Om resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket, får myndigheten inte beträffande sådana arrangemang som avses i 1 § 2 överföra

1. en tillgång som utgör säkerhet för en viss förpliktelse om inte den förpliktelsen och säkerhetsrätten också överförs,
2. en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts om inte säkerhetsrätten också överförs, eller
3. en säkerhetsrätt om inte förpliktelsen för vilken säkerheten har ställts också överförs.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § beträffande ett arrangemang som avses i 1 § 2, om det får till följd att säkerheten upphör.

Skydd för arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning

5 § När resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket, får myndigheten inte överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som följer av ett arrangemang som anges i 1 § 3, 4 eller 5 om det innebär att en motpart till företaget i resolution inte får

1. kvitta en fordran som företaget i resolution har på motparten, eller en förpliktelse som företaget i resolution ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget i resolution, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget i resolution,
2. omvandla en fordran som motparten har på företaget i resolution, eller en förpliktelse som företaget i resolution ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse, eller
3. tillämpa en slutavräkningsklausul.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § beträffande sådana arrangemang som avses i 1 § 3, 4 eller 5, om det innebär att de rättigheter eller förpliktelser som följer av arrangemanget upphävs eller ändras.

Skydd för anmälda avvecklingssystem

6 § En sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket eller utövandet av en sådan befogenhet som anges i 14 kap. 4 §, får endast ske om det inte påverkar användningen av ett anmält avvecklingssystem eller de regler som gäller för sådana system.

Undantag från skyddsreglerna

7 § Om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för insättarna, får resolutionsmyndigheten trots bestämmelserna i 3–5 §§

1. överföra garanterade insättningar som omfattas av ett arrangemang som avses i 1 § 1–5 utan att samtidigt överföra andra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma arrangemang,
2. överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett arrangemang som anges i 1 § 1–5 utan att samtidigt överföra garanterade insättningar som omfattas av samma arrangemang, eller
3. upphäva eller ändra villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Resolutionsmyndigheten får utöva de befogenheter som anges i 11 kap. 3–8 §§ och 13 kap. 2–17 §§ trots bestämmelserna i 3–6 §§.

Ersättning vid sämre ekonomiskt utfall

8 § Om det av en värdering enligt 7 kap. 12 § framgår att det ekonomiska utfallet för någon ägare, borgenär eller för insättningsgarantisystemet har blivit sämre än vad det hade blivit om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, har en sådan ägare eller borgenär eller insättningsgarantisystemet rätt till ersättning ur resolutionsreserven för mellanskillnaden.

Om resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget tillsammans med något annat resolutionsverktyg, har ägare och borgenärer endast rätt till ersättning till följd av resolutionsmyndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

24 kap. Konkurs, likvidation och avslutning av resolution

Konkurs

1 § Inkommer en ansökan om konkurs till tingsrätten avseende ett företag som omfattas av denna lag, ska rätten underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan.

Om resolutionsmyndigheten inom den tid som regeringen föreskriver meddelar rätten att företaget är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

2 § Bestämmelserna i 1 § gäller inte om resolutionsmyndigheten ansöker om att ett företag ska försättas i konkurs.

Likvidation

3 § Bestämmelser om förfarandet vid likvidation av ett företag som omfattas av denna lag finns i

- 25 kap. 4 a och 10 a §§ aktiebolagslagen (2005:551),
- 10 kap. 31 § tredje stycket lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
- 9 kap. 1 a och 4 b § lagen (1995:1570) om medlemsbanker,
- 6 kap. 1 a och 2 b §§ sparbankslagen (1987:619), och
- 11 kap. 21 och 22 §§ lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Avslutning av resolution

4 § När det inte längre finns behov av resolutionsåtgärder ska resolutionsmyndigheten avsluta resolutionen.

Resolutionsmyndigheten ska inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med resolutionsåtgärderna är att företaget ska drivas vidare.

En konkursansökan av resolutionsmyndigheten enligt andra stycket ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären enligt 2 kap. konkurslagen (1987:672).

Återvinning vid efterföljande konkurs

5 § Bestämmelserna om återvinning i 4 kap. konkurslagen (1987:672) ska inte tillämpas på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförts från ett företag i resolution eller ett broinstitut till någon annan.

Ersättning för kostnader och utlägg

6 § Ett företag i resolution ska ersätta resolutionsmyndigheten för skäliga kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med beslut om att försätta företaget i resolution och vidtagande av resolutionsåtgärder.

25 kap. Verkan av vissa beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES

1 § En överföring som har beslutats av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES har verkan och ska genomföras i Sverige när överföringen avser aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som finns i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

2 § Om en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende instrument eller skulder som svensk lag är tillämplig på eller skulder till borgenärer som är hemmahörande i Sverige, har beslutet verkan och ska genomföras här. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

26 kap. Erkännande och verkställighet av resolution i tredjeland

1 § Detta kapitel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i ett tredjeland, om inte annat följer av ett gällande avtal mellan Europeiska unionen och det landet.

2 § Resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland för ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland som har

1. ett dotterföretag, som är ett institut, eller en betydande filial i Sverige, eller
2. tillgångar, rättigheter och förpliktelser som finns i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på.

Om förutsättningarna i första stycket är uppfyllda och tredjelandsinstitutet eller moderföretaget även uppfyller motsvarande förutsättningar i ett annat land inom EES, gäller 3 och 4 §§.

3 § Om det finns ett europeiskt resolutionskollegium, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i kollegiet om huruvida resolutionsförfarandet i tredjeland ska erkännas.

En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och ska verkställas i Sverige. Resolutionsmyndigheten ska fatta de beslut som behövs i enlighet med överenskommelsen.

4 § Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i det europeiska resolutionskollegiet eller om det inte finns något sådant kollegium, ska resolutionsmyndigheten besluta om resolutionsförfarandet i tredjeland ska erkännas.

Vid beslut enligt första stycket ska resolutionsmyndigheten beakta intressena i varje land inom EES där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland verkar.

5 § När resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande som avses i 2 §, får resolutionsmyndigheten verkställa förfarandet genom att

1. vidta resolutionsåtgärder beträffande

a) tillgångar som tredjelandsinstitutet eller moderföretaget har i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på,

b) rättigheter eller förpliktelser som ett tredjelandsinstitut har bokfört i en betydande filial i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på eller om fordringar på sådana rättigheter och förpliktelser kan göras gällande i Sverige,

2. vidta eller förelägga någon annan att vidta åtgärder för att överföra aktier eller andra äganderättsinstrument i ett institut i Sverige som är dotterföretag till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget,
3. vidta en åtgärd i 13 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § gentemot en motpart till en enhet som anges i 2 § första stycket 1, om det är nödvändigt för att verkställa resolutionsförfarandet, och
4. förbjuda att rättshandlingar som anges i 13 kap. 11 § första stycket vidtas såvitt avser avtal som ingåtts av och avtalsrättigheter som

tillkommer en enhet som anges i 2 § första stycket 1 eller andra koncernenheter, om rätten att vidta sådana rättshandlingar är en följd av att resolutionsåtgärder har vidtagits mot ett tredjelandsinstitut, dess moderföretag eller andra koncernföretag och väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten fortfarande fullgörs.

6 § Resolutionsmyndigheten får vägra att erkänna eller att verkställa ett resolutionsförfarande i tredjeland, om

1. resolutionsförfarandet skulle ha negativ effekt på den finansiella stabiliteten i Sverige eller i ett annat land inom EES,
2. det är nödvändigt att vidta separata åtgärder mot en EES-filial enligt 8 kap. 12 § för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål,
3. borgenärer inte skulle få samma behandling som borgenärer med liknande rättigheter i det tredjeland där resolutionsförfarandet beslutats,
4. erkännandet eller verkställigheten skulle få avsevärda budgetkonsekvenser för Sverige, eller
5. effekterna av erkännandet eller verkställigheten skulle strida mot svensk rätt.

27 kap. Finansiering av resolution

Åtgärder för att finansiera resolution

1 § I samband med resolution får resolutionsmyndigheten besluta att

1. utfärda garantier avseende tillgångar och skulder för ett företag i resolution eller dess dotterföretag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
2. ge lån till ett företag i resolution eller dess dotterföretag, ett broinstitut, eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
3. förvärva tillgångar från ett företag i resolution,
4. skjuta till medel till ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
5. ersätta ägare eller borgenärer eller insättningsgarantisystemet som till följd av resolutionen har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, eller
6. lämna medel som kompensation till ett företag i resolution i syfte att gottgöra den förlust som skulle ha burits av de borgenärer som resolutionsmyndigheten beslutar att undanta från nedskrivning eller konvertering vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Åtgärderna i 1–6 får även beslutas i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Resolutionsreserven

2 § För att finansiera de åtgärder som anges i 1 § ska en resolutionsreserv upprättas.

Medel ur resolutionsreserven ska även finansiera återbetalning och ränta för sådana lån som upptas enligt 6–9 §§.

3 § Om en åtgärd innebär att förluster som drabbat företaget i resolution direkt eller indirekt förs över till resolutionsreserven, gäller 21 kap. 30 §.

Finansieringsplan

4 § Om resolutionsmyndigheten i en koncernresolutionsordning har kommit överens med de utländska resolutionsmyndigheterna om en finansieringsplan, får medel ur resolutionsreserven användas i enlighet med planen för att finansiera sådana åtgärder som avses i 1 § och motsvarande åtgärder som har vidtagits beträffande utländska företag som omfattas av koncernresolutionsordningen. Resolutionsreserven får också användas för att ställa ut garantier för lån som tagits upp av andra finansieringsarrangemang.

Medel som ska föras till resolutionsreserven

5 § Till resolutionsreserven ska det föras:

1. resolutionsavgifter enligt 13 §,
2. tilläggsavgifter enligt 17 §,
3. riskavgifter enligt 19 §,
4. dröjsmålsränta enligt 22 §, och
5. tillgångar, återbetalningar, ersättning, ränta eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten får avseende åtgärder som vidtagits enligt denna lag och finansierats med medel ur resolutionsreserven.

Om kostnaderna för en koncernresolution enligt en överenskommen koncernresolutionsordning fördelas mellan flera länders finansieringsarrangemang, ska intäkter enligt första stycket 5 fördelas mellan resolutionsreserven och de utländska finansieringsarrangemangen i enlighet med bidragen till finansieringen.

Lån till resolutionsreserven

6 § I den utsträckning medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 eller 4 §, eller för att resolutionsmyndigheten ska kunna fullgöra det myndigheten har åtagit sig enligt en koncernresolutionsordning, får resolutionsmyndigheten ta upp lån för resolutionsreserven enligt 7–9 §§ och i enlighet med det särskilda beloppsbegränsade bemyndigande som lämnas av riksdagen för ett budgetår i sänder.

7 § Resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 6 § för resolutionsreserven låna medel i Riksgäldskontoret. Detta gäller även om det finns andra tillgångar i reserven.

För lånen ska en ränta betalas som motsvarar den ränta statliga myndigheter betalar för lån i Riksgäldskontoret. Lånen ska betalas tillbaka så snart nya medel förs till resolutionsreserven.

8 § Resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 6 § ta upp lån för resolutionsreserven från ett institut eller en annan tredje part, om ett sådant lån är ekonomiskt mer fördelaktigt än ett lån i Riksgäldskontoret.

9 § Resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 6 § för resolutionsreserven ta upp lån från annat finansieringsarrangemang inom EES, om

1. medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 eller 4 §,

2. det inte är möjligt att omedelbart tillföra resolutionsreserven ytterligare medel genom avgifter, och

3. det inte är möjligt för resolutionsreserven att ta upp lån till skäliga villkor enligt 7 eller 8 §.

Lån till annat finansieringsarrangemang

10 § Resolutionsmyndigheten får, efter regeringens tillåtelse, låna ut medel ur resolutionsreserven till ett annat finansieringsarrangemang inom EES. Sådana lån får lämnas endast om villkoren i artikel 106 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda.

Resolutionsreservens fordran på ett annat finansieringsarrangemang inom EES är en sådan tillgång som avses i 5 § första stycket 4.

Vid beslut enligt denna paragraf ska förfarandet i 1 kap. 3 § andra stycket och 5 § andra stycket följas.

Villkor för lån mellan finansieringsarrangemang

11 § Överenskommelse om villkoren för lån som upptas av resolutionsmyndigheten från andra finansieringsarrangemang och villkoren för lån som lämnas av resolutionsmyndigheten till ett annat finansieringsarrangemang ska träffas mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen. Vid en sådan överenskommelse ska resolutionsmyndigheten beakta principerna i artikel 106 i krishanteringsdirektivet, om inte resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen kommer överens om något annat.

Tillgångsförvaltning

12 § Resolutionsreservens medel ska föras till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret.

Avgiftsuttag

Resolutionsavgift

13 § Institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige (avgiftsskyldiga) ska betala en årlig resolutionsavgift och i de fall som anges i 17 § en tilläggsavgift.

Resolutionsavgiften är 0,09 procent av det totala underlag för samtliga avgiftsskyldiga som beräknas enligt 14 § (avgiftsunderlaget). Den avgift som en avgiftsskyldig ska betala ska fastställas i enlighet med bestämmelserna i Europeiska kommissionens delegerade förordning 2015/63/EU om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59 av den 15 maj 2014 avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution, i den ursprungliga lydelsen.

Resolutionsavgift ska betalas så länge som behållningen i resolutionsreserven vid utgången av det år avgiften avser understiger tre procent av de garanterade insättningarna.

Avgiftsunderlaget

14 § Avgiftsunderlaget är summan av den avgiftsskyldiges skulder med avdrag för garanterade insättningar, minskat med de skulder som får ingå i den avgiftsskyldiges kapitalbas enligt tillsynsförordningen. Avgiftsunderlaget ska avse skulder och garanterade insättningar per den 31 december två år före det år som avgiften ska betalas. Obeskattade reserver eller avsättningar för framtida resolutionsavgifter ska inte ingå i avgiftsunderlaget.

Skulderna ska beräknas på det sätt som gäller för upptagande av skulder i balansräkning enligt bestämmelserna i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag. För en avgiftsskyldig som ingår i en koncern enligt årsredovisningslagen (1995:1554) ska avgiftsunderlaget minskas med skulder till andra avgiftsskyldiga företag i koncernen.

15 § Om någon har varit avgiftsskyldig bara för en del av ett kalenderår, ska avgifterna bestämmas med hänsyn till hur stor del av räkenskapsåret som avgiftsskyldighet förelegat.

Höjd avgift

16 § Om behållningen i resolutionsreserven vid utgången av det år avgiften avser understiger 0,67 procent av de garanterade insättningarna, ska resolutionsavgiften höjas, om det är nödvändigt för att återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna.

Den höjda avgiften ska bestämmas till en procentandel av avgiftsunderlaget som medför att summan av alla avgiftsskyldigas resolutionsavgifter uppgår till ett belopp som beräknas vara tillräckligt för att inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna.

Om behållningen i resolutionsreserven under den tidsperiod som avses i andra stycket minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven, ska en ny sexårsperiod för beräkning av höjd grundavgift börja löpa vid denna tidpunkt.

Tilläggsavgift

17 § Om det uppstår ett underskott i resolutionsreserven, ska de avgiftsskyldiga betala en tilläggsavgift. De totala tilläggsavgifterna ska motsvara underskottet. Om underskottet inte, på grund av 18 § andra och tredje styckena, kan täckas med tilläggsavgifter under ett år ska tilläggsavgifter tas ut tills dess att summan av de tilläggsavgifter som betalats uppgår till det ursprungliga underskottet, med eventuella tillägg enligt andra stycket, och den finansieringskostnad som belastat resolutionsreserven avseende underskottet.

Om behållningen i resolutionsreserven under den tid då tilläggsavgift ska betalas minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven, ska ett belopp som motsvarar den minskning av resolutionsreservens behållning som utbetalningen medför, läggas till det

ursprungliga underskottet. Detta tillägg ska dock inte överstiga resolutionsreservens underskott vid den tidpunkt när resolutionsreserven har genomfört utbetalningen.

18 § Tilläggsavgift ska, om inte annat följer av tredje stycket, beslutas i samband med att den årliga resolutionsavgiften beslutas.

En avgiftsskyldigs tilläggsavgift ska uppgå till en andel av underskottet, inklusive den upplupna finansieringskostnaden, som motsvarar den avgiftsskyldiges andel av de totala resolutionsavgifterna enligt det beslut avseende resolutionsavgifter som tas i samband med att tilläggsavgifterna beslutas. Tilläggsavgiften under ett år får inte överstiga tre gånger företagets resolutionsavgift i enlighet med 13 §.

Om det finns särskilda skäl, får resolutionsmyndigheten besluta om tilläggsavgift vid en annan tidpunkt än den som avses i första stycket. Ett sådant beslut ska baseras på uppgifter från det närmast föregående avgiftsbeslutet avseende resolutionsavgiften.

Riskavgift

19 § När behållningen i resolutionsreserven överstiger tre procent av garanterade insättningar, ska i stället för resolutionsavgift en årlig riskavgift tas ut.

Riskavgiften ska för varje avgiftsskyldig spegla den förväntade kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven avseende den avgiftsskyldige.

Riskavgiften får sättas till noll om sannolikheten att en avgiftsskyldig kommer att försättas i resolution är mycket låg.

Uppgiftsskyldighet

20 § Den som är avgiftsskyldig ska lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som myndigheten behöver för att fastställa den avgiftsskyldiges avgift. De uppgifter som myndigheten behöver för att fastställa ett företags avgift ska ha granskats av en revisor som utsetts i enlighet med 4 a kap. 1 § sparbankslagen (1987:619), 7 a kap. 1 § lagen (1995:1570) om medlemsbanker, 9 kap. 8 § aktiebolagslagen (2005:551) eller 8 kap. 1 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

21 § Om en avgiftsskyldig trots påminnelse inte kommer in med sådana uppgifter som avses i 20 §, får resolutionsmyndigheten uppskatta avgiftsunderlaget för den avgiftsskyldige och basera avgiftsbeslutet på det uppskattade avgiftsunderlaget, om det inte bedöms påverka de sammanlagda resolutionsavgifterna, riskavgifterna eller tilläggsavgifterna i väsentlig mån.

Om det i efterhand visar sig att den avgift som fastställts för företaget utifrån det uppskattade avgiftsunderlaget understeg den avgift som skulle ha betalats om den avgiftsskyldige gett in ett korrekt avgiftsunderlag, ska den avgiftsskyldige betala mellanskillnaden. Dröjsmålsränta enligt 22 § andra stycket ska betalas från tidpunkten när avgiften skulle betalats till dess betalning sker.

Om det finns synnerliga skäl och om den avgiftsskyldige kan styrka att det uppskattade avgiftsunderlaget i väsentlig mån överstiger det verkliga

avgiftsunderlaget, får resolutionsmyndigheten betala tillbaka mellanskillnaden till den avgiftsskyldige.

Avgiftsbeslut

22 § Resolutionsmyndigheten beslutar om resolutionsavgift, riskavgift och tilläggsavgift för varje avgiftsskyldig. Avgiften ska betalas inom en månad från dagen för myndighetens beslut.

Dröjsmålsränta ska tas ut på avgift som inte betalas i rätt tid. Dröjsmålsräntan ska beräknas enligt en räntefot som per år motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

23 § Om det finns särskilda skäl, får resolutionsmyndigheten sätta ned resolutionsavgiften eller riskavgiften.

Resolutionsmyndigheten får bevilja anstånd med betalning av tilläggsavgift enligt 17 §, om det finns särskilda skäl med hänsyn till företagets finansiella ställning. Anståndet får beviljas för en tid av högst sex månader. På ansökan av företaget får denna tid förlängas.

24 § Bestämmelserna i 13, 17 och 19 §§, som avser summan av de totala resolutionsavgifterna, riskavgifterna och tilläggsavgifterna, behöver inte tillämpas när avgiften för ett enskilt företag

1. bestäms enligt 15, 21 eller 23 §,
2. bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller
3. efter överklagande bestäms av allmän förvaltningsdomstol.

25 § Resolutionsmyndighetens beslut att ta ut resolutionsavgift, riskavgift eller tilläggsavgift får verkställas, om avgiften är obetald trots att den skulle ha betalats. Verkställighet får ske även om avgiftsbeslutet har överklagats. Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske.

AVDELNING IV. AVSLUTANDE BESTÄMMELSER

28 kap. Samarbete och informationsutbyte

Uppgiftsskyldighet för institut och dess koncernföretag

1 § Ett institut och ett företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som myndigheten begär för sin verksamhet enligt denna lag.

Om ett institut eller företag som ingår i samma koncern som institutet har åsidosatt sina skyldigheter enligt första stycket, ska Finansinspektionen ingripa mot institutet eller företaget enligt 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Befogenhet att kräva information

2 § För att kunna förbereda och fatta beslut om resolutionsåtgärder får resolutionsmyndigheten begära att

1. företaget i resolution eller någon annan tillhandahåller uppgifter, handlingar eller annat, och
2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken lämnar sådana upplysningar på tid och plats som myndigheten bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte följer en begäran enligt första stycket att fullgöra sin skyldighet.

Tystnadsplikt

3 § Den som deltar eller har deltagit i verksamheten enligt denna lag får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller planering och förberedelser för eller hantering av fredstida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter

4 § Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och stödmyndigheten enligt lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut ska på resolutionsmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

5 § Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra, med motsvarande myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet. Resolutionsmyndigheten ska också lämna regeringen de uppgifter som behövs för regeringens verksamhet enligt denna lag.

Upplysningar till konkursförvaltare

6 § Om ett företag i resolution försätts i konkurs, ska resolutionsmyndigheten på begäran av konkursförvaltaren för företaget lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen enligt 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672) och berättelsen enligt 7 kap. 15 § samma lag.

Ärenden till Europeiska bankmyndigheten

7 § Resolutionsmyndigheten får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av följande artiklar i krishanteringsdirektivet:

– 13.5 andra stycket och 13.6 andra stycket.
– 18.6 tredje stycket och 18.7 andra stycket.
– 45.9 tredje stycket och 45.10 femte stycket.

8 § Resolutionsmyndigheten får begära att Europeiska bankmyndigheten ska bistå myndigheterna att nå en överenskommelse i de fall som framgår av följande artiklar i krishanteringsdirektivet:
– 13.4 tredje stycket.
– 18.5 andra stycket.
– 91.7 andra stycket.
– 92.3 andra stycket.

Vite

9 § Föreläggande enligt denna lag får förenas med vite.

29 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka kvalificerade skulder som är medräkningsbara vid beräkningen av om minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. 1 § är uppfyllt,
2. vilka kriterier som ska ligga till grund för ett beslut om storleken på minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap. 3 §,
3. vilken information om nedskrivningsbara skulder ett företag ska lämna till resolutionsmyndigheten och när den ska lämnas,
4. undantag enligt 5 kap. 3 § från skyldigheten i 5 kap. 2 § om att ta in vissa villkor i avtalen för sina skulder,
5. vilka företag som ska upprätta register som avses i 5 kap. 5 §, vad registren ska innehålla och när företagen ska ge in register för olika typer av avtal,
6. hur storleken på de skulder som är hänförliga till derivat enligt 14 kap. 5 § ska beräknas,
7. vad en omstruktureringsplan enligt 21 kap. 5 § ska innehålla,
8. riskavgiftens storlek och hur den ska bestämmas enligt 27 kap. 19 §,
9. vilka uppgifter en avgiftsskyldig ska lämna till resolutionsmyndigheten enligt 27 kap. 20 §, och
10. vilka upplysningar ett institut eller något annat koncernföretag ska lämna till resolutionsmyndigheten för dess verksamhet enligt denna lag.

2 § Regeringen får meddela föreskrifter om

1. innehållet i en resolutionsplan och en koncernresolutionsplan enligt 3 kap. och vad som ska beaktas vid planernas utformning liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras,
2. vilka omständigheter resolutionsmyndigheten ska beakta vid bedömningen av en resolutionsplan enligt 3 kap. 10 och 11 §§, och
3. när och var ett beslut om resolution enligt 8 kap. 13 § och ett beslut om resolutionsåtgärder enligt 12 kap. 5 § ska offentliggöras och vad offentliggörandet ska innehålla.

30 kap. Överklagande och verkställighet av beslut m.m.

1 § Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut enligt denna lag får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut i ärenden som avses i 20 § första stycket 5 förvaltningslagen (1986:223).

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Resolutionsmyndighetens beslut om resolution enligt 8 kap. 5–9 och 11 §§ och om resolutionsåtgärder som anges i 12 kap. 1 § första stycket gäller omedelbart.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att beslut om krisavvärjande åtgärder enligt denna lag, eller föreläggande, förbud eller beslut om återkallelse som meddelats med stöd av lagen, ska gälla omedelbart.

Regeringens beslut enligt denna lag får inte överklagas.

2 § En värdering som utförs enligt 7 kap. 1 § får endast överklagas i samband med överklagande av det beslut om åtgärd för vilken värderingen ligger till grund.

3 § Mål som gäller resolution enligt 8 kap. 5–9 eller 11 § eller resolutionsåtgärder som anges i 12 kap. 1 § första stycket ska handläggas skyndsamt.

4 § Endast om det är förenligt med det allmännas intresse, får den domstol som ska pröva ett överklagat beslut om resolution enligt 8 kap. 5–9 eller 11 § eller om resolutionsåtgärder som anges i 12 kap. 1 § första stycket, besluta att det överklagade beslutet tills vidare inte ska gälla.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2. Bestämmelserna i 5 kap. 2 § ska tillämpas på kapitalinstrument och skuldförbindelser som emitterats eller ingåtts från och med den 1 januari 2016.

3. Avgifter enligt 27 kap. tas ut första gången 2016 och ska avse år 2016. För 2016 ska avgiften reduceras till hälften.

4. Sanktioner för överträdelser av denna lag får endast beslutas för överträdelser som har skett efter ikraftträdandet.

2.2 Förslag till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Lagen innehåller bestämmelser om

1. förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som avses i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, och
2. en särskild fond för finansiering av sådant stöd och av statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:000) om resolution.

2 § Om det behövs för att motverka en allvarlig störning av det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas till kreditinstitut. Sådant stöd kan lämnas genom garantier eller kapitaltillskott.

Förebyggande statligt stöd kan även lämnas genom garantier för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnat till kreditinstitut.

3 § Beslut om förebyggande statligt stöd enligt denna lag fattas av

1. regeringen, eller
2. den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

4 § Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut lämnas efter det att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

2 kap. Villkor för förebyggande statligt stöd

1 § Förebyggande statligt stöd får bara lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga.

Stödet ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen enligt 1 kap. 2 §.

Stödmyndigheten ska inför ett beslut om förebyggande statligt stöd låta göra en värdering av det berörda kreditinstitutet i enlighet med 7 kap. lagen (2015:000) om resolution.

2 § Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från bestämmelserna om avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

3 kap. Stabilitetsfonden

1 § För de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.

Till stabilitetsfonden ska det föras

1. inbetalda ersättningar för förebyggande statligt stöd enligt 2 kap. 2 §,
2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och
3. medel som staten återfått och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

2 § Följande kostnader ska täckas med medel från stabilitetsfonden:

1. statens utgifter för stöd enligt denna lag,
2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:000) om resolution,
3. stödmyndighetens förvaltningskostnader, och
4. ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 får bara fattas av regeringen.

3 § Om riksdagen har lämnat ett särskilt beloppsbegränsat bemyndigande får en kredit i Riksgäldskontoret användas, i den utsträckning medlen i stabilitetsfonden inte räcker till. En sådan kredit får användas även om det finns andra tillgångar i stabilitetsfonden än medel på kontot i Riksgäldskontoret.

4 kap. Avslutande bestämmelser

1 § Kreditinstitut ska lämna de uppgifter till regeringen och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

2 § Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten enligt lagen (2015:000) om resolution ska på stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

3 § Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen, om ett kreditinstitut inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal ingångna med stöd av denna lag.

4 § Beslut enligt denna lag får inte överklagas.

5 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om stöd enligt denna lag.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.
2. Genom denna lag upphävs lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.
3. För stöd som lämnats enligt lagen om statligt stöd till kreditinstitut ska bestämmelserna i den lagen fortsätta att gälla.
4. Stabilitetsavgift för 2015 ska tas ut enligt lagen om statligt stöd till kreditinstitut.

2.3 Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

Härigenom föreskrivs i fråga om förmånsrättslagen (1970:979)

dels att 10 och 12 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas två nya paragrafer, 13 a och 13 b §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
10 §[1]	
Allmän förmånsrätt följer med	Allmän förmånsrätt följer med
1. den kostnad som borgenär haft för försättande av gäldenären i konkurs och för beslut att ett dödsbos egendom *skall* avträdas till förvaltning av boutredningsman samt begravnings- och bouppteckningskostnader när gäldenären avlidit före konkursbeslutet,	1. den kostnad som borgenär haft för försättande av gäldenären i konkurs och för beslut att ett dödsbos egendom *ska* avträdas till förvaltning av boutredningsman samt begravnings- och bouppteckningskostnader när gäldenären avlidit före konkursbeslutet,
2. arvode och kostnadsersättning till rekonstruktör enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion, tillsynsman enligt nämnda lag eller konkurslagen (1987:672) eller förordnad boutredningsman, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,	
3. kostnad för särskilda åtgärder som under den tid som nämnts under 2 vidtagits med rekonstruktörens eller tillsynsmannens godkännande eller av boutredningsmannen och uppenbart varit till borgenärernas bästa,	
4. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion enligt lagen om företagsrekonstruktion.	4. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion enligt lagen om företagsrekonstruktion,
	5. ersättning till resolutionsmyndigheten enligt lagen (2015:000) om resolution, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,
	6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt lagen om resolution.

[1] Senaste lydelse 1996:769.

Förmånsrätt enligt första stycket 1–3 gäller endast i den *mån* beloppet med hänsyn till omständigheterna är skäligt.

Förmånsrätt enligt första stycket 1–3 *och 5* gäller endast i den *utsträckning* beloppet med hänsyn till omständigheterna är skäligt.

12 §[2]

Allmän förmånsrätt följer därefter med arbetstagares fordran på lön eller annan ersättning på grund av anställningen. Förmånsrätten omfattar fordringar som belöper på tiden före konkursbeslutet och inom en månad därefter. Fordringarna får inte ha intjänats eller, om lönen eller ersättningen *skall* bestämmas efter särskild beräkningsgrund, inte ha förfallit till betalning tidigare än tre månader innan konkursansökningen kom in till tingsrätten. Om arbetstagaren inte har kunnat nå arbetsgivaren med en uppmaning enligt 2 kap. 9 § konkurslagen (1987:672), gäller i stället den längre tid som bedöms skälig. Har konkursen föregåtts av ett förfarande enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion och har konkursansökningen gjorts inom ett år från det att företagsrekonstruktionen upphörde, *skall* vid tillämpning av tredje meningen, om det är förmånligare för arbetstagaren, anses som om konkursansökningen hade gjorts då ansökningen om företagsrekonstruktion skedde. I sådant fall *skall* det bortses från tiden mellan ansökningarna.

Allmän förmånsrätt följer därefter med arbetstagares fordran på lön eller annan ersättning på grund av anställningen. Förmånsrätten omfattar fordringar som belöper på tiden före konkursbeslutet och inom en månad därefter. Fordringarna får inte ha intjänats eller, om lönen eller ersättningen *ska* bestämmas efter särskild beräkningsgrund, inte ha förfallit till betalning tidigare än tre månader innan konkursansökningen kom in till tingsrätten. Om arbetstagaren inte har kunnat nå arbetsgivaren med en uppmaning enligt 2 kap. 9 § konkurslagen (1987:672), gäller i stället den längre tid som bedöms skälig. Har konkursen föregåtts av ett förfarande enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion *eller lagen (2015:000) om resolution* och har konkursansökningen gjorts inom ett år från det att företagsrekonstruktionen *eller resolutionen* upphörde, *ska* vid tillämpning av tredje meningen, om det är förmånligare för arbetstagaren, anses som om konkursansökningen hade gjorts då ansökningen om företagsrekonstruktion skedde *eller beslutet om resolution fattades*. I sådant fall *ska* det bortses från tiden mellan ansökningarna *respektive mellan beslutet och ansökan*.

Fordran på uppsägningslön omfattas av förmånsrätt längst för uppsägningstid som beräknats enligt 11 § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Uppsägningslön för tid under vilken arbets-

Fordran på uppsägningslön omfattas av förmånsrätt längst för uppsägningstid som beräknats enligt 11 § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Uppsägningslön för tid under vilken arbets-

[2] Senaste lydelse 2003:535.

tagaren inte utför arbete för konkursgäldenären eller annan och inte heller driver egen rörelse omfattas av förmånsrätt endast om arbetstagaren kan visa att han har anmält sig hos offentlig arbetsförmedling som arbetssökande. För uppsägningstid omfattar förmånsrätten endast lön eller ersättning som överstiger inkomst vilken arbetstagaren under den tid lönen eller ersättningen avser har haft av egen rörelse eller har förvärvat eller borde ha kunnat förvärva i en annan anställning. Vid bestämmande av i vilken utsträckning fordran på lön eller ersättning under uppsägningstid omfattas av förmånsrätt *skall* med samtidig inkomst i annan anställning jämställas aktivitetsstöd som lämnas till den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program, i den *mån* stödet avser samma tid som lönen eller ersättningen och arbetstagaren har blivit berättigad till stödet efter uppsägningen.

tagaren inte utför arbete för konkursgäldenären eller annan och inte heller driver egen rörelse omfattas av förmånsrätt endast om arbetstagaren kan visa att han har anmält sig hos offentlig arbetsförmedling som arbetssökande. För uppsägningstid omfattar förmånsrätten endast lön eller ersättning som överstiger inkomst vilken arbetstagaren under den tid lönen eller ersättningen avser har haft av egen rörelse eller har förvärvat eller borde ha kunnat förvärva i en annan anställning. Vid bestämmande av i vilken utsträckning fordran på lön eller ersättning under uppsägningstid omfattas av förmånsrätt *ska* med samtidig inkomst i annan anställning jämställas aktivitetsstöd som lämnas till den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program, i den *utsträckning* stödet avser samma tid som lönen eller ersättningen och arbetstagaren har blivit berättigad till stödet efter uppsägningen.

Om en lönefordran, som har intjänats tidigare än tre månader före konkursansökningen, har varit föremål för tvist, omfattas den av förmånsrätt om talan har väckts eller förhandling som föreskrivs i kollektivavtal eller lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet har begärts inom fyra månader från förfallodagen och konkursansökningen har följt inom två månader från det att tvisten slutligt har avgjorts.

Semesterlön och semesterersättning som är intjänad före konkursansökningen omfattas av förmånsrätt för vad som står inne för det löpande och det närmast föregående intjänandeåret.

Förmånsrätt följer med fordran på pension vilken tillkommer arbetstagare eller dennes efterlevande för högst sex månader före konkursansökningen och därpå följande sex månader. Förmånsrätten gäller även i fråga om pension, som intjänats hos föregående arbetsgivare, om gäldenären övertagit ansvaret för pensionen under de betingelser som anges i 23 och 26 §§ lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.

Om konkursgäldenären är näringsidkare, *skall* en arbetstagare som själv eller tillsammans med nära anförvanter senare än sex månader före konkursansökningen har ägt en väsentlig andel av

Om konkursgäldenären är näringsidkare, *ska* en arbetstagare som själv eller tillsammans med nära anförvanter senare än sex månader före konkursansökningen har ägt en väsentlig andel av

företaget och som haft ett betydande inflytande över dess verksamhet inte ha förmånsrätt enligt denna paragraf för lön eller pension.	företaget och som haft ett betydande inflytande över dess verksamhet inte ha förmånsrätt enligt denna paragraf för lön eller pension.
	13 a § *Allmän förmånsrätt följer därefter för garanterade insättningar enligt lagen (2015:000) om resolution.*
	13 b § *Allmän förmånsrätt följer därefter för sådana kvalificerade insättningar enligt lagen (2015:000) om resolution som inte är garanterade insättningar enligt den lagen och som avser* *1. fysiska personer,* *2. sådana mikroföretag samt små och medelstora företag som anges i 5 kap. 2 § andra stycket 2 lagen om resolution, och* *3. insättningar som har gjorts genom en filial utanför EES till ett svenskt institut och som skulle betraktas som insättningar avseende personer eller företag som avses i 1 och 2 om de inte hade gjorts genom filialen.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	1 §[1]
Om någon som försätts i konkurs här i riket har egendom även i Danmark, Finland, Island eller Norge, *skall* konkursen omfatta denna egendom.	Om någon som försätts i konkurs här i riket har egendom även i Danmark, Finland, Island eller Norge, *ska* konkursen omfatta denna egendom.
I fråga om sådan egendom *skall*, om inte annat följer av denna lag, svensk lag tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärers betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet *skall* dock inte ingå egendom som enligt lagen i det land där den finns över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.	I fråga om sådan egendom *ska*, om inte annat följer av denna lag, svensk lag tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärers betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet *ska* dock inte ingå egendom som enligt lagen i det land där den finns över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.
Särskilda bestämmelser finns i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande *försäkringsföretags och kreditinstituts* insolvens.	Särskilda bestämmelser finns i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande *finansiella företags* insolvens.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

[1] Senaste lydelse 2005:1049.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 §[1]	
Om någon försätts i konkurs i Danmark, Finland, Island eller Norge, *skall* konkursen omfatta även gäldenärens egendom här i riket. Utan hinder av beslut om konkurs i annat nordiskt land fortgår dock konkurs som dessförinnan beslutats här i riket.	Om någon försätts i konkurs i Danmark, Finland, Island eller Norge, *ska* konkursen omfatta även gäldenärens egendom här i riket. Utan hinder av beslut om konkurs i annat nordiskt land fortgår dock konkurs som dessförinnan beslutats här i riket.
I fråga om sådan egendom *skall*, om inte annat följer av denna lag, lagen i det andra landet (konkurslandet) tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärers betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet *skall* dock inte ingå egendom här i riket som enligt svensk lag över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.	I fråga om sådan egendom *ska*, om inte annat följer av denna lag, lagen i det andra landet (konkurslandet) tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärers betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet *ska* dock inte ingå egendom här i riket som enligt svensk lag över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.
Med konkurs jämställs i denna lag sådan offentlig likvidation av bank som enligt lagen i det nordiska land där banken har sitt säte utesluter konkursförfarande.	
Särskilda bestämmelser finns i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella	Särskilda bestämmelser finns i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella

[1] Senaste lydelse 2005:1050.

förhållanden rörande *försäkrings-* *företags och kreditinstituts* insolvens.

förhållanden rörande *finansiella* *företags* insolvens.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.6 Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

Härigenom föreskrivs att det i sparbankslagen (1987:619) ska införas två nya paragrafer, 6 kap. 1 a och 2 b §§, av följande lydelse.

6 kap.

1 a §

Om styrelsen i en sparbank tar emot eller upprättar förslag till beslut enligt 1 §, ska styrelsen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om förslaget.

Om sparbanken är försatt i resolution eller om resolutionsmyndigheten underrättar styrelsen om att sparbanken ska försättas i resolution, får kallelse till en sparbanksstämma där frågan om likvidation ska prövas inte utfärdas.

2 b §

Om ett ärende enligt 2 § inkommer till Bolagsverket, ska Bolagsverket underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ärendet.

Bolagsverket får inte besluta om likvidation, om resolutionsmyndigheten har meddelat att sparbanken är försatt eller ska försättas i resolution.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 11 kap. 21 och 22 §§, samt att det närmast före 11 kap. 21 § ska införas en ny rubrik av följande lydelse.

11 kap.

Särskilda bestämmelser om föreningar som kan bli föremål för resolution

21 §

Om styrelsen i en förening som omfattas av lagen (2015:000) om resolution bedömer att frågan om likvidation bör hänskjutas till föreningsstämman, ska den underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om detta.

Om föreningen är försatt i resolution eller om resolutionsmyndigheten underrättar styrelsen om att föreningen ska försättas i resolution, får inte kallelse till stämman utfärdas.

22 §

Om ett ärende enligt 3, 4 eller 4 a § avser en förening som omfattas av lagen (2015:000) om resolution, ska rätten eller registreringsmyndigheten underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om att ärendet har inletts.

Rätten eller registreringsmyndigheten får inte besluta om likvidation, om resolutionsmyndigheten har meddelat att föreningen är försatt eller ska försättas i resolution.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.8 Förslag till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
4 kap.	
2 §[1]	
Med fristdag avses dagen då ansökningen om gäldenärens försättande i konkurs kom in till tingsrätten.	
Har beslut meddelats om företagsrekonstruktion enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion avses med fristdag i stället dagen för ansökan om företagsrekonstruktion, *såvida* konkursansökningen har gjorts under företagsrekonstruktionen eller inom tre veckor från det att rätten beslutat att företagsrekonstruktionen *skall* upphöra.	Har beslut meddelats om företagsrekonstruktion enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion, avses med fristdag i stället dagen för ansökan om företagsrekonstruktion, *om* konkursansökningen har gjorts under företagsrekonstruktionen eller inom tre veckor från det att rätten beslutat att företagsrekonstruktionen *ska* upphöra.
Har ansökan om skuldsanering gjorts avses med fristdag i stället dagen för denna ansökan, *såvida* konkursansökningen har gjorts inom tre veckor från det att frågan om skuldsanering avgjordes.	Har ansökan om skuldsanering gjorts, avses med fristdag i stället dagen för denna ansökan, *om* konkursansökningen har gjorts inom tre veckor från det att frågan om skuldsanering avgjordes.
Har ett dödsbo avträtts till förvaltning av boutredningsman avses med fristdag dagen för ansökningen om detta, *såvida* boutredningsman har förordnats senare än tre månader före den dag som annars skulle anses som fristdag.	Har ett dödsbo avträtts till förvaltning av boutredningsman, avses med fristdag dagen för ansökningen om detta, *om* boutredningsman har förordnats senare än tre månader före den dag som annars skulle anses som fristdag.
	Har beslut om resolution enligt lagen (2015:000) om resolution meddelats, avses med fristdag i stället dagen för beslutet om resolution, om konkursansökningen har gjorts inom tre veckor från det att resolutionsmyndigheten beslutat att resolutionen ska upphöra.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

[1] Senaste lydelse 2006:551.

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank ska införas en ny paragraf, 6 kap. 8 a §, av följande lydelse.

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 a §

Riksbanken ska lämna de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten enligt lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och resolutionsmyndigheten enligt lagen (2015:000) om resolution som myndigheterna behöver för sina verksamheter.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1995:1570) om medlemsbanker ska införas två nya paragrafer, 9 kap. 1 a och 4 b §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	9 kap.
	1 a §
	Om styrelsen i en medlemsbank tar emot eller upprättar förslag till beslut enligt 1 §, ska styrelsen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om förslaget.
	Om medlemsbanken är försatt i resolution eller resolutionsmyndigheten underrättar styrelsen om att medlemsbanken ska försättas i resolution, får kallelse till en föreningsstämma där frågan om likvidation av medlemsbanken ska prövas inte utfärdas.
	4 b §
	Om ett ärende enligt 2 eller 4 § inkommer till rätten eller Bolagsverket, ska rätten eller Bolagsverket underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om att ärendet har inletts.
	Rätten eller Bolagsverket får inte besluta om likvidation, om resolutionsmyndigheten har meddelat att medlemsbanken är försatt eller ska försättas i resolution.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.11 Förslag till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

dels att nuvarande 3 a § ska betecknas 3 b §,

dels att 2, 3 och 25 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före nuvarande 3 a § ska sättas närmast före 3 b §,

dels att det i lagen ska införas åtta nya paragrafer, 3 a, 7, 7 a och 26–30 §§, samt närmast före 26 § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[1]	
I denna lag betyder	
1. *institut*: en svensk bank, ett utländskt bankföretag, ett svenskt kreditmarknadsföretag, ett utländskt kreditföretag samt ett svenskt värdepappersbolag och ett utländskt värdepappersföretag, om de har tillstånd att ta emot kunders medel på konto,	
2. *insättare*: den som har en insättning i ett institut,	
3. *insättning*: tillgodohavande som avser inlåning på konto,	
4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, *och*	4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
5. *garantimyndigheten*: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin.	5. *garantimyndigheten*: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin, *och*
	6. resolutionsmyndigheten: den myndighet som handlägger frågor om resolution enligt lagen (2015:000) om resolution.
3 §[2]	
En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut.	En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut *och inte något annat framgår av 3 a §.*
Garantimyndigheten får besluta att garantin också *skall* omfatta insättningar som finns hos	Garantimyndigheten får besluta att garantin också *ska* omfatta insättningar som finns hos

1. en filial i ett land utanför EES till ett svenskt institut, eller
2. en filial här i landet till ett utländskt institut.

Beslut enligt andra stycket meddelas efter ansökan av institutet.

[1] Senaste lydelse 2008:811.
[2] Senaste lydelse 2007:1433.

3 a §[3]

Om resolutionsmyndigheten överför en insättning som har gjorts i ett institut som försatts i resolution till någon annan i enlighet med 17 eller 18 kap. lagen (2015:000) om resolution, gäller följande.

Insättningen omfattas inte längre av den insättningsgaranti som gäller för insättningar gjorda i institutet i resolution, om insättningen har överförts i sin helhet eller till en del som motsvarar det belopp som omfattas av garantin enligt 4 §.

Om överföringen bara omfattar en del av insättningen och beloppet understiger det belopp som omfattas av garantin enligt 4 §, uppgår garantin för den del av insättningen som är kvar i institutet i resolution till mellanskillnaden mellan det belopp som omfattas av garantin enligt 4 § och det överförda beloppet.

7 §[4]

Om ett institut försätts i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, ska ersättning enligt denna lag betalas ut i de fall som anges i andra och tredje styckena. Ersättningen ska betalas till den som resolutionsmyndigheten anvisar.

Vid skuldnedskrivning enligt 21 kap. lagen om resolution ska ersättning betalas med ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättningarna skulle ha skrivits ned med enligt 21 kap. 13 § första stycket 1 samma lag, om de inte hade varit undantagna från skuldnedskrivning.

Om resolutionsmyndigheten överför en insättning i enlighet

[3] Senaste lydelse av tidigare 3 a § 2001:829.
[4] Tidigare upphävd genom 2000:95.

med 17–19 kap. lagen om resolution, ska ersättning betalas med ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättningarna skulle ha burit om förlusterna hade fördelats mellan borgenärerna enligt förmånsrättsordningen.

7 a §

Om skuldnedskrivningsverktyget enligt 21 kap. lagen (2015:000) om resolution tillämpas, får medel som omfattas av 15 § tillföras vid en kapitalisering av ett institut i resolution i den utsträckning garanterade insättningar hade konverterats till eget kapital enligt 21 kap. 13 § första stycket 2 om de inte hade varit undantagna från konvertering. I utbyte ska kapitalinstrument erhållas till ett värde som motsvarar de tillförda medlen.

25 §[5]

Finansinspektionens beslut enligt 8 § första stycket 1 får överklagas till Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut. Ett överklagande ska ha kommit in till nämnden inom tre arbetsdagar från den dag då beslutet meddelades.

Prövningsnämnden ska avgöra ärendet inom tio arbetsdagar från den dag då överklagandet kom in till nämnden. Vid prövningen tillämpas *6 kap. 2, 3 och 5–7 §§ samt 8 § första stycket lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut*.

Prövningsnämnden ska avgöra ärendet inom tio arbetsdagar från den dag då överklagandet kom in till nämnden. Vid prövningen tillämpas *26–30 §§*.

Prövningsnämndens beslut enligt denna lag får inte överklagas.

Prövningsnämnden

26 §

Prövningsnämnden består av tre ledamöter som utses av regeringen. En av ledamöterna ska förordnas till ordförande och en till vice ordförande. Dessa ska vara eller ha varit ordinarie

[5] Senaste lydelse 2011:829.

domare. Regeringen får utse högst fyra ersättare för ledamöterna i nämnden. Förordnandena ska prövas efter viss tid.

Ledamöter och ersättare i Prövningsnämnden ska vara svenska medborgare och får inte vara underåriga eller i konkurstillstånd eller ha förvaltare enligt 11 kap. 7 § föräldrabalken.

En åtgärd som bara avser beredande eller avskrivning av ett ärende får vidtas av ordföranden eller vice ordföranden.

27 §

Ärenden som avses i 25 § inleds hos Prövningsnämnden genom ett överklagande. Om inte annat följer av denna lag tillämpas 3–5, 8, 11, 12, 14, 16–26, 30–32, 38, 39, 41 och 43–52 §§ förvaltningsprocesslagen (1971:291) på förfarandet hos nämnden.

28 §

Förfarandet vid Prövningsnämnden är skriftligt. Muntlig förhandling ska hållas, om nämnden anser att det behövs eller någon part begär det och muntlig förhandling inte är uppenbart obehövlig.

29 §

Prövningsnämnden får avgöra ett ärende även om någon part uteblir från en muntlig förhandling eller inte kommer in med ett yttrande.

30 §

I fråga om omröstning gäller 16 kap. rättegångsbalken i tillämpliga delar.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.12 Förslag till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 3 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
3 §[1]	
Bestämmelserna i denna lag om gäldenär gäller inte bankaktiebolag, sparbank, medlemsbank, kreditmarknadsföretag, försäkringsföretag, värdepappersbolag, clearingorganisation och central värdepappersförvarare.	
Bestämmelserna avser inte heller sådana gäldenärer i vars verksamhet staten, en kommun, ett landsting, ett kommunalförbund, en församling eller en kyrklig samfällighet har ett bestämmande inflytande.	
	Bestämmelserna i denna lag om gäldenär gäller inte heller ett företag som är försatt i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

[1] Senaste lydelse 2010:2059.

2.13 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Härigenom föreskrivs att 29 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
29 kap.	
2 §[2]	
Med näringsbidrag avses stöd utan återbetalningsskyldighet som lämnas till en näringsidkare för näringsverksamheten av staten, Europeiska unionen eller Europeiska atomenergigemenskapen, landsting, kommuner, juridiska personer som avses i 7 kap. 16, 17 och 20 §§, allmänningsskogar enligt lagen (1952:167) om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna samt stöd av detta slag som beslutas av en europeisk gruppering för territoriellt samarbete.	
Med näringsbidrag avses också stöd som lämnas i form av	
1. elcertifikat till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 a § 1,	
2. utsläppsrätter till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § första stycket,	
3. utsläppsminskningsenheter och certifierade utsläppsminskningar till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § andra stycket 1, och	
4. stöd enligt lagen (*2008:814) om statligt stöd* till kreditinstitut, om stödet inte	4. stöd enligt lagen *(2015:000) om resolution eller lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd* till kreditinstitut, om stödet inte
– redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller	– redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
– avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.	– avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

[2] Senaste lydelse 2011:293.

2.14 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

dels att 1 kap. 5 §, 6 kap. 2 §, 10 kap. 31 §, 13 kap. 6 b och 16 §§, 15 kap. 1 a § och 16 kap. 1 och 2 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya kapitel, 6 a, 6 b, 15 a och 15 b kap., sju nya paragrafer, 13 kap. 4 a, 5 a, 6 d och 8 a §§, 14 kap. 1 a § och 15 kap. 2 b och 2 c §§, samt närmast före 13 kap. 8 a § en ny rubrik av följande lydelse.

dels att rubriken närmast före 13 kap. 5 § ska sättas närmast före 13 kap. 4 a §.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
5 §[1]	
I denna lag betyder	
1. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet består i att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,	
2. *bank*: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank,	
3. *bankaktiebolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva bankrörelse,	
4. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska kreditinstitut,	
5. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,	
6. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt kreditinstituts etablering av flera driftställen ska anses som en enda filial,	
7. *finansiellt institut*: ett företag som inte är kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att	
a) förvärva eller inneha aktier eller andelar,	
b) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller	
c) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 §,	
8. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd till rörelse som avses i denna lag,	
9. <u>*kapitalbas*</u>: detsamma som avses i artikel 72 i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kredit-*	9. <u>*kapitalbas*</u>: detsamma som avses i artikel 72 i *tillsynsförordningen*,

[1] Senaste lydelse 2014:982.

institut och värdepappers-företag och om ändring av förordning (EU) nr 648/20124,

10. kreditinstitut: bank och kreditmarknadsföretag,

11. kapitaltäckningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG,

11. kapitaltäckningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU*,

12. kreditmarknadsbolag: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

13. kreditmarknadsförening: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,

14. kreditmarknadsföretag: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,

15. kvalificerat innehav: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

16. medlemsbank: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

17. sparbank: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),

18. startkapital: det kapital som för kreditinstitut avses i artikel 4.51 i *förordning (EU) nr 575/2013*,

18. startkapital: det kapital som för kreditinstitut avses i artikel 4.51 i *tillsynsförordningen*,

19. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse,

20. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, *och*

21. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.

20. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse,

21. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag,

22. betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,

23. blandat finansiellt holdingföretag: holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,

24. blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

25. finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

26. finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

27. holdingföretag med blandad verksamhet: holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,

28. institut: kreditinstitut och värdepappersbolag,

29. koncern:

a) i 6 a, 6 b och 15 b kap., detsamma som i 2 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution,

b) i övriga kapitel, detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

30. koncernåterhämtningsplan: en plan som upprättas av ett moderföretag inom EES i syfte att identifiera åtgärder som de företag i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn avser att vidta för att bevara eller återställa koncernens eller ett i den ingående

kreditinstituts eller utländskt kreditinstituts finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen,

31. krishanteringsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen,

32. moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

33. moderinstitut inom EES: ett institut eller ett utländskt institut som auktoriserats inom EES och som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) annat institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

34. samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag i EES,

35. tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av

den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU, och

36. <u>återhämtningsplan</u>: en plan som upprättas av ett institut i syfte att identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen.

6 kap.

2 §[2]

Ett kreditinstitut *skall* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Institutet *skall härvid* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll.

Ett kreditinstitut *skall* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *skall* det åtminstone ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som det är eller kan komma att bli exponerat för. Kreditinstitutet *skall* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

Ett kreditinstitut *ska* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Institutet *ska* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll. *Det ska också upprätta en återhämtningsplan eller koncernåterhämtningsplan enligt 6 a kap.*

Ett kreditinstitut *ska* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *ska* det åtminstone ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som det är eller kan komma att bli exponerat för. Kreditinstitutet *ska* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

[2] Senast ändrad 2006:1387.

6 a kap. Återhämtningsplaner

Upprättandet av en återhämtningsplan

1 § Ett kreditinstitut ska upprätta en återhämtningsplan och vid behov uppdatera den.

Kreditinstitutets styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Den ska därefter lämnas in till Finansinspektionen.

Ett kreditinstitut som är föremål för gruppbaserad tillsyn tillsammans med andra koncernföretag inom EES omfattas inte av skyldigheten enligt första och andra styckena.

Upprättande av en koncernåterhämtningsplan

2 § Ett kreditinstitut som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som ska upprättas och uppdateras av moderföretaget inom EES. Ett sådant kreditinstitut ska upprätta en individuell återhämtningsplan om Finansinspektionen beslutar det. Om kreditinstitutet ingår i en gränsöverskridande koncern, ska ett sådant beslut fattas enligt 8 eller 9 §.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen.

Moderföretagets styrelse ska godkänna planen. Den ska därefter ges in till Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska den i stället ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten. Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten, ska inspektionen överlämna planen till berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter.

Om ett moderföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna paragraf, ska Finansinspektionen ingripa enligt 15 kap.

Krav på en återhämtningsplan

3 § Av innehållet i en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan ska det framgå att

1. de åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att kreditinstitutet eller koncernen kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft, och

2. planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

En återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan ska innehålla de ytterligare uppgifter som framgår av föreskrifter som meddelats med stöd av 16 kap. 1 § 5 eller tekniska standarder beslutade av Europeiska kommissionen enligt artikel 5.10 i krishanteringsdirektivet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut eller, i förekommande fall, ett annat koncernföretag som omfattas av planen.

Väsentliga brister eller hinder i en plan

4 § Finansinspektionen ska granska en återhämtningsplan för att bedöma om den uppfyller kraven i 3 §. Granskningen ska göras efter samråd med behöriga myndigheter i de länder inom EES där det finns en betydande filial.

Resolutionsmyndigheten ska ges tillfälle att granska planen och lämna rekommendationer till Finansinspektionen.

Hur granskningen av en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska gå till framgår av 8–11 §§. Det som anges i 5–7 §§ om kreditinstitut gäller även för moderföretag inom EES som inte är kreditinstitut, om granskningen avser en koncernåterhämtningsplan.

5 § Finansinspektionen ska underrätta kreditinstitutet om utfallet av granskningen.

Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i återhämtningsplanen, ska inspektionen underrätta kreditinstitutet om vilka väsentliga brister eller hinder myndigheten identifierar och ge institutet tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om kreditinstitutets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga institutet att inom två månader lämna in en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen identifierat. På kreditinstitutets begäran får inspektionen besluta att förlänga denna tid med ytterligare en månad.

6 § Om ett kreditinstitut inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som kreditinstitutet gjort inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga kreditinstitutet att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller
2. om sådana ändringar inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga institutet att identifiera vilka ändringar av sin affärsverksamhet som institutet kan göra för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren.

7 § Om Finansinspektionen efter ett föreläggande enligt 6 § bedömer att det inte längre finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra planen, ska inspektionen underrätta kreditinstitutet om detta.

Om det trots ett föreläggande enligt 6 § fortfarande finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra planen, får Finansinspektionen förelägga kreditinstitutet att

1. reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
2. möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid,
3. se över institutets strategi och struktur,
4. vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska verksamheterna, eller
5. vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på kreditinstitutets affärsverksamhet.

Överenskommelser om en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern

8 § När Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten, ska inspektionen se till att samråd sker med sådana behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet och de myndigheter som ansvarar för betydande filialer.

Inom fyra månader från det att Finansinspektionen eller en annan samordnande tillsynsmyndighet för en gränsöverskridande koncern har överlämnat en koncernåterhämtningsplan till de myndigheter som anges i 2 § tredje stycket, ska inspektionen försöka komma överens med behöriga myndigheter som ingår i tillsynskollegiet för koncernen om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. huruvida en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt kreditinstitut eller ett utländskt kreditinstitut som ingår i koncernen, och
3. tillämpningen av åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6 i krishanteringsdirektivet för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om myndigheterna kommer överens, ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

9 § Om en överenskommelse enligt 8 § inte har träffats inom fyra månader, ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. huruvida en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt kreditinstitut i koncernen som står under inspektionens tillsyn, och
3. åtgärder som moderföretaget inom EES eller ett kreditinstitut som står under inspektionens tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet, ska inspektionen fatta beslut enligt första stycket 2 och 3 i fråga om kreditinstitut i koncernen som står under inspektionens tillsyn.

När Finansinspektionen fattar beslut om koncernåterhämtningsplanen enligt första stycket 1 och 3, ska inspektionen beakta synpunkter och reservationer från de övriga behöriga myndigheterna.

10 § Om någon eller några av de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från det att Finansinspektionen eller en annan samordnande tillsynsmyndighet har överlämnat återhämtningsplanen enligt 8 § första stycket, har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 9 § i en månad och invänta det

beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten. Om Europeiska bankmyndigheten inte har fattat ett beslut inom en månad, får inspektionen fatta beslut enligt 9 §.

Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten bara om det rör

1. bedömningen av koncernåterhämtningsplanen, eller
2. sådana åtgärder som anges i 7 § andra stycket 1, 2 eller 4.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 13 kap. 6 b § efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

11 § Ett sådant beslut enligt 8 § som fattas av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet efter en överenskommelse med behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom de tidsfrister som anges i 8 § gäller i Sverige. Beslutet är bindande för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

6 b kap. Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Definitioner

1 § I detta kapitel betyder

1. *finansiellt stöd*: penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer, och
2. *koncerninternt finansiellt stöd*: finansiellt stöd som lämnas mellan två eller flera företag inom samma koncern.

Allmänt om avtal om koncerninternt finansiellt stöd

2 § Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås mellan å ena sidan ett kreditinstitut som är ett moderinstitut i en medlemsstat eller inom EES eller ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerat inom EES, och å andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utanför EES.

Myndighets godkännande av avtal om finansiellt stöd

3 § Innan ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås, ska en ansökan om godkännande av avtalet göras till Finansinspektionen, om inspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten för den koncern inom vilken avtalet avses att ingås.

Finansinspektionen ska skyndsamt lämna information om ansökan till de behöriga myndigheterna för varje part i avtalet.

Moderinstitutet inom EES ansvarar för att ansökan görs.

4 § Finansinspektionen ska godkänna ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, om inspektionen bedömer att

1. tillhandahållandet av stödet i betydande grad avhjälper de finansiella svårigheterna i det företag som tar emot det,

2. tillhandahållandet av stödet syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något av företagen inom koncernen, och

3. tillhandahållandet av stödet inte äventyrar den finansiella stabiliteten i ett eller flera länder inom EES, i synnerhet i det land där det stödgivande företaget finns.

Finansinspektionen ska även bedöma om följande krav är uppfyllda med avseende på det stödgivande företaget:

1. Det kan antas att ersättningen för stödet kommer att betalas och, om det avser ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Om stödet ges i form av en garanti eller annan säkerhet, tillämpas samma villkor på den skuld som uppkommer ifall garantin eller säkerheten utlöses.

2. Det finansiella stödet ges på sådana villkor att det stödgivande företagets intressen gynnas.

3. Likviditeten eller solvensen i det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

4. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller avseende kapitalbas och likviditet i kapitaltäckningsdirektivet samt de övriga krav som gäller enligt artikel 104.2 i samma direktiv vid tidpunkten för tillhandahållandet av det finansiella stödet.

5. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller för stora exponeringar.

6. Tillhandahållandet av det finansiella stödet leder inte till att de krav som anges i 4 eller 5 inte uppfylls.

7. Möjligheten till resolution av det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

Finansinspektionen får bevilja undantag från kraven i andra stycket 4 och 5.

5 § Finansinspektionen ska överlämna varje avtal som inspektionen godkänt, och ändringar av sådana avtal, till resolutionsmyndigheten.

Avtalsparternas godkännande av avtal om finansiellt stöd

6 § Innan beslut fattas om att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, ska bolagsstämman i samtliga företag som är parter i avtalet om koncerninternt finansiellt stöd godkänna avtalet.

7 § Ett beslut enligt 6 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att besluta om att lämna eller ta emot koncerninternt finansiellt stöd.

8 § Ett beslut av styrelsen i det stödgivande företaget om att lämna koncerninternt finansiellt stöd ska innehålla följande uppgifter:

1. de uppgifter som beslutet grundats på och de överväganden som gjorts,

2. mottagaren av stödet och för vilket ändamål stödet lämnas, och

3. hur tillhandahållandet av stödet uppfyller de krav som anges i 4 §.

9 § Styrelsen i det stödmottagande företaget ska besluta om mottagande av koncerninternt finansiellt stöd.

10 § Styrelsen i ett företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av det avtal om sådant stöd som bolagsstämman godkänt.

Anmälan om givande av stöd

11 § Innan något koncerninternt finansiellt stöd lämnas, ska styrelsen i det stödgivande företaget göra en anmälan till Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten.

Om Finansinspektionen inte är behörig myndighet för det stödmottagande företaget, ska styrelsen i det stödgivande företaget även göra en anmälan enligt första stycket till den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget.

Anmälan enligt första stycket ska även göras till den samordnande myndigheten, om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det stödgivande eller för det stödmottagande företaget.

Om det stödgivande företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna paragraf, ska Finansinspektionen ingripa enligt 15 kap.

12 § En anmälan enligt 11 § ska innehålla styrelsens beslut enligt 8 § och en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som anmälan avser samt en kopia av avtalet.

13 § Finansinspektionen ska fatta beslut om att förbjuda, begränsa eller godkänna ett koncerninternt finansiellt stöd enligt en anmälan enligt 11 §, om inspektionen är behörig myndighet för det stödgivande företaget.

14 § Ett beslut av Finansinspektionen att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget och Europeiska bankmyndigheten.

15 § Om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar räknat från den dag då inspektionen tog emot en fullständig anmälan enligt 11 § inte har fattat ett beslut enligt 13 §, får stödet lämnas i enlighet med de avtalsvillkor som följer av anmälan.

Offentliggörande av avtalet

16 § Styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska offentliggöra att företaget ingått ett sådant avtal och vilka som är parter i avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet.

Styrelsen ska minst en gång om året uppdatera den information som offentliggörs.

10 kap.

31 §[3]

Förutom i de fall som anges i 25 kap. 11 § aktiebolagslagen (2005:551) ska Bolagsverket besluta att ett bankaktiebolag ska gå i likvidation om tillståndet att driva bankrörelse har återkallats utan att bolaget i stället fått tillstånd att driva annan tillståndspliktig finansiell rörelse. Beslutet ska fattas så snart det är praktiskt möjligt, dock senast dagen efter det att ansökan om likvidation kom in till Bolagsverket. Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

I ärenden om likvidation av bankaktiebolag vars tillstånd att driva bankrörelse har återkallats utan att bolaget i stället fått tillstånd att driva annan tillståndspliktig finansiell rörelse, ska 25 kap. 24 § aktiebolagslagen inte tillämpas.

Bestämmelserna i 25 kap. 10 a § aktiebolagslagen ska tillämpas på Bolagsverkets beslut enligt första stycket.

13 kap.

4 a §

Ett kreditinstitut ska underrätta Finansinspektionen om det fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart informera resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om underrättelsen.

5 a §

Ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution ska underrätta Finansinspektionen om det fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart informera resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om underrättelsen.

Om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt första stycket, ska Finansinspektionen ingripa enligt 15 kap.

[3] Senaste lydelse 2013:165.

6 b §[4]

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.	Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 1. 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet, *och* *2. 8.3 andra stycket, 8.4 andra stycket, 20.7 och 30.5–30.7 i krishanteringsdirektivet.*
	6 d § *Finansinspektionen får begära att Europeiska bankmyndigheten bistår de behöriga myndigheterna med att nå en överenskommelse i de fall som framgår av artiklarna 8.2 tredje stycket, 20.5 andra stycket, 25.4 och 30.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet.*
	Register över avtal
	8 a § *Finansinspektionen får besluta att ett kreditinstitut ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution.*

16 §[5]

Kreditinstitut och utländska kreditinstitut med filial här i landet ska med årliga avgifter bekosta Finansinspektionens verksamhet samt Statistiska centralbyråns verksamhet enligt lagen (2014:484) om en databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna. Detsamma gäller sådana företag som avses i 4 kap. 3 § och som har filial här i landet.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt denna lag.

14 kap.

1 a §

Bestämmelserna i 2 a, 3 och 4 §§ ska inte gälla vid beslut om

[4] Senaste lydelse 2014:982.
[5] Senaste lydelse 2014:487.

överföring, minskning eller konvertering enligt 6, 16, 17 eller 21 kap. lagen (2015:000) om resolution.

15 kap.

1 a §[6]

Finansinspektionen ska ingripa mot någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om kreditinstitutet

1. har fått tillstånd att driva bank- eller finansieringsrörelse genom att lämna falska uppgifter eller på annat otillbörligt sätt,

2. i strid med 14 kap. 4 § första stycket låter bli att till Finansinspektionen anmäla sådana förvärv och avyttringar som avses där,

3. i strid med 14 kap. 4 § tredje stycket låter bli att till Finansinspektionen anmäla namnen på de ägare som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i institutet samt storleken på innehaven,

4. inte uppfyller kraven i 6 kap. 1–4 a, 4 c eller 5 § eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 16 kap. 1 § 4,

5. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om efterlevnaden av skyldigheten att uppfylla kapitalbaskraven enligt artikel 92 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*, i strid med artikel 99.1 i den förordningen,

6. låter bli att rapportera eller lämnar ofullständig eller felaktig information till Finansinspektionen när det gäller data som avses i artikel 101 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,

7. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om en stor exponering i strid med artikel 394.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,

8. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om likviditet i strid

5. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om efterlevnaden av skyldigheten att uppfylla kapitalbaskraven enligt artikel 92 i *tillsynsförordningen*, i strid med artikel 99.1 i den förordningen,

6. låter bli att rapportera eller lämnar ofullständig eller felaktig information till Finansinspektionen när det gäller data som avses i artikel 101 i *tillsynsförordningen*,

7. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om en stor exponering i strid med artikel 394.1 i *tillsynsförordningen*,

8. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om likviditet i strid

[6] Senaste lydelse 2015:184.

med artikel 415.1 och 415.2 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	med artikel 415.1 och 415.2 i *tillsynsförordningen*,
9. låter bli att lämna uppgifter till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om sin bruttosoliditet i strid med artikel 430.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	9. låter bli att lämna uppgifter till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om sin bruttosoliditet i strid med artikel 430.1 i *tillsynsförordningen*,
10. vid upprepade tillfällen eller systematiskt låter bli att hålla likvida tillgångar i strid med artikel 412 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	10. vid upprepade tillfällen eller systematiskt låter bli att hålla likvida tillgångar i strid med artikel 412 i *tillsynsförordningen*,
11. utsätter sig för en exponering som överskrider gränserna enligt artikel 395 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	11. utsätter sig för en exponering som överskrider gränserna enligt artikel 395 i *tillsynsförordningen*,
12. är exponerat för kreditrisken i en värdepapperiseringsposition utan att uppfylla villkoren i artikel 405 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	12. är exponerat för kreditrisken i en värdepapperiseringsposition utan att uppfylla villkoren i artikel 405 i *tillsynsförordningen*,
13. låter bli att lämna information eller lämnar ofullständig eller felaktig information i strid med någon av artiklarna 431.1–431.3 och 451.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	13. låter bli att lämna information eller lämnar ofullständig eller felaktig information i strid med någon av artiklarna 431.1–431.3 och 451.1 i *tillsynsförordningen*,
14. gör betalningar till innehavare av instrument som ingår i institutets kapitalbas i strid med 8 kap. 3 och 4 §§ lagen (2014:966) om kapitalbuffertar eller artikel 28, 51 eller 63 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*, när dessa artiklar förbjuder sådana betalningar till innehavare av instrument som ingår i kapitalbasen,	14. gör betalningar till innehavare av instrument som ingår i institutets kapitalbas i strid med 8 kap. 3 och 4 §§ lagen (2014:966) om kapitalbuffertar eller artikel 28, 51 eller 63 i *tillsynsförordningen*, när dessa artiklar förbjuder sådana betalningar till innehavare av instrument som ingår i kapitalbasen,
15. har befunnits ansvarigt för en allvarlig överträdelse av lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, *eller*	15. har befunnits ansvarigt för en allvarlig överträdelse av lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism,

16. har tillåtit en styrelseledamot, verkställande direktören eller ersättare för någon av dem att åta sig ett sådant uppdrag i institutet eller kvarstå i institutet trots att kraven i 3 kap. 2 § första stycket 4 eller 5, 10 kap. 8 a–8 c §§, 12 kap. 6 a–6 c §§ eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 16 kap. 1 § 2 inte är uppfyllda.

16. har tillåtit en styrelseledamot, verkställande direktören eller ersättare för någon av dem att åta sig ett sådant uppdrag i institutet eller kvarstå i institutet trots att kraven i 3 kap. 2 § första stycket 4 eller 5, 10 kap. 8 a–8 c §§, 12 kap. 6 a–6 c §§ eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 16 kap. 1 § 2 inte är uppfyllda,

17. i strid med 6 a kap. 2 § låter bli att upprätta eller lämna in en koncernåterhämtningsplan,

18. i strid med 6 b kap. 11 § låter bli att anmäla att koncerninternt finansiellt stöd ska lämnas,

19. i strid med 13 kap. 4 a och 5 a §§ låter bli att underrätta Finansinspektionen om institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera, eller

20. i strid med 28 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution låter bli att lämna begärda upplysningar till resolutionsmyndigheten.

Om en sådan person som anges i första stycket omfattas av tillstånds- eller underrättelseskyldighet enligt 14 kap. 1 eller 3 § för förvärv eller avyttring av aktier eller andelar i institutet, ska första stycket 2 och 3 inte gälla för den personen i fråga om dessa aktier eller andelar.

Ett ingripande enligt första stycket får ske endast om institutets överträdelse är allvarlig och personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Ingripande sker genom

1. beslut att personen i fråga under en viss tid, lägst tre år och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i ett kreditinstitut, eller ersättare för någon av dem, eller

2. beslut om sanktionsavgift.

2 b §

När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett kreditinstitut enligt 1 eller 2 § och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att kreditinstitutet kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, ska Finansinspektionen underrätta resolutionsmyndigheten och Sveriges riksbank om detta. Finansinspektionen ska också

lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som myndigheten behöver för att förbereda sådana åtgärder som avses i den lagen.

Finansinspektionen ska då även underrätta kreditinstitutet, om inspektionen anser att en ökning av kapitalet i kreditinstitutet är nödvändig för att institutet inte ska fallera.

2 c §

Om Finansinspektionen ingriper mot ett kreditinstitut när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda, ska inspektionen i beslutet ange att ingripandet är en sådan krisavvärjande åtgärd som avses i lagen (2015:000) om resolution.

15 a kap. Tillfällig förvaltning

Utseende av tillfällig förvaltare

1 § Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare för ett kreditinstitut, om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution och

1. institutet har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt 15 kap. 1 eller 2 § men den finansiella situationen inte väsentligen förbättrats efter ingripandet och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma till rätta med situationen, eller
2. Finansinspektionen har meddelat institutet en varning enligt 15 kap. 1 §.

Finansinspektionen får besluta att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe eller arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören.

Ett beslut om att förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

2 § Finansinspektionen ska i beslutet om att utse en tillfällig förvaltare beskriva förvaltarens uppdrag och ange eventuella villkor för uppdraget.

När en tillfällig förvaltare utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören, får Finansinspektionen föreskriva att vissa beslut eller åtgärder ska föregås av samråd med eller samtycke från förvaltaren.

Åsidosätter styrelsen eller den verkställande direktören det som anges i andra stycket, inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

3 § Den tillfälliga förvaltaren får inte kalla till bolagsstämma i institutet utan medgivande från Finansinspektionen.

4 § Den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla samma krav på lämplighet som enligt 3 kap. 2 § 4 gäller för styrelseledamot och verkställande direktör.

Den som står i sådant förhållande till institutet att det kan rubba förtroendet för att han eller hon ska utföra sitt uppdrag opartiskt får inte vara tillfällig förvaltare. Det får inte heller i övrigt finnas någon omständighet som medför att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas.

Förvaltaren ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Tiden för förvaltningen

5 § Finansinspektionen ska besluta hur länge den tillfälliga förvaltningen ska pågå, dock högst ett år.

Om det vid utgången av den tid som bestämts finns skäl för fortsatt tillfällig förvaltning, får Finansinspektionen förlänga tiden med högst ett år.

Entledigande av tillfällig förvaltare

6 § Finansinspektionen får, med omedelbar verkan, skilja den tillfälliga förvaltaren från sitt uppdrag. Om en tillfällig förvaltare begär att få bli entledigad och visar skäl till det, ska Finansinspektionen entlediga förvaltaren.

15 b kap. Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende gränsöverskridande koncerner

1 § När Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, ska inspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten och samråda med de behöriga myndigheterna i tillsynskollegiet för koncernen, om moderföretaget inom EES har gjort sig skyldigt till en överträdelse

1. som är av sådan art eller omfattning som anges i 15 kap. 2 b §, eller
2. som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare enligt 15 a kap. är uppfyllda.

När en underrättelse har lämnats enligt första stycket, får Finansinspektionen besluta om att vidta en åtgärd. När Finansinspektionen fattar ett sådant beslut, ska inspektionen beakta synpunkter som framförts av de behöriga myndigheterna och effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

2 § Finansinspektionen ska samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten, när inspektionen i en sådan situation som anges i 1 § första stycket avser att vidta åtgärder mot ett dotterföretag till ett moderföretag inom EES.

När samråd har skett, får Finansinspektionen besluta om att vidta en åtgärd. När Finansinspektionen fattar beslutet, ska inspektionen beakta de synpunkter som har framförts av den samordnande tillsynsmyndigheten och, i förekommande fall, av andra behöriga myndigheter. Inspektionen ska också beakta de effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

3 § Om både Finansinspektionen och andra behöriga myndigheter avser att vidta åtgärder mot företag i samma koncern, ska Finansinspektionen inom fem dagar från en underrättelse enligt 1 § från den samordnande tillsynsmyndigheten, försöka komma överens med den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter, om att åtgärderna ska samordnas eller om att samma tillfälliga förvaltare ska utses för företagen.

Om myndigheterna kommer överens, ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

Första och andra styckena gäller också när Finansinspektionen är samordnande myndighet.

4 § Om en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fem dagar från underrättelsen, får Finansinspektionen fatta beslut om vilka åtgärder enligt 1 eller 2 § som ska vidtas.

När Finansinspektionen fattar beslutet, ska inspektionen beakta de synpunkter som framförts av de behöriga myndigheterna och de effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

5 § Om någon behörig myndighet före utgången av samrådsperioden enligt 1 eller 2 § eller utgången av den femdagarsperiod som anges i 3 § har hänskjutit ett ärende om krisavvärjande åtgärder till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 1, 2, 3 eller 4 § med tre dagar och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

De krisavvärjande åtgärder som omfattas av första stycket är krav om att

1. institutets ledning vidtar vissa åtgärder för att stärka institutets finansiella ställning,
2. institutets ledning upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning, eller
3. institutet ska ändra sina juridiska eller operativa strukturer.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett sådant ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 13 kap. 6 b § efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

16 kap.

1 §[7]

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilken information ett kreditinstitut ska lämna till sina kunder eller till dem som institutet erbjuder sina tjänster,

[7] Senaste lydelse 2014:982.

2. de krav som ska gälla för deltagande i ledningen av ett kreditinstitut enligt 3 kap. 2 § första stycket 4 och 5 och 14 kap. 2 § andra stycket 1,

3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,

4. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

5. innehållet i en återhämtningsplan enligt 6 a kap. 1 § och en koncernåterhämtningsplan enligt 6 a kap. 2 §, när planerna ska upprättas och hur ofta de ska uppdateras,

6. kriterier för när kreditinstitut ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan,

7. innehållet i en ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 3 § första stycket,

8. vad det beslut som styrelsen i det stödgivande företaget fattar enligt 6 b kap. 8 § ska innehålla,

9. innehållet i en anmälan om givande av koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 11 §,

10. offentliggörandet av information enligt 6 b kap. 16 §,

5. kreditinstituts mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,

11. kreditinstituts mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,

6. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

12. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,

7. vilka upplysningar *som* ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i Sverige ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, *och*

13. vilka upplysningar ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i Sverige ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet,

14. vad de register som avses i 13 kap. 8 a § ska innehålla och inom vilken tid kreditinstitut ska ge in registren för olika typer av avtal, och

8. sådana avgifter *för tillsyn* som avses i 13 kap. 16 §.	*15.* sådana avgifter som avses i 13 kap. 16 §.
2 §[8]	
Regeringen får meddela föreskrifter om	
	1. Finansinspektionens handläggning av ansökan om godkännande av avtal gällande koncernintern finansiellt stöd enligt 6 b kap. och av anmälan om givande av sådant stöd, och
handläggningen av tillståndsärenden enligt 14 kap. 1, 2 och 2 b §§.	*2.* handläggningen av tillståndsärenden enligt 14 kap. 1, 2 och 2 b §§.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

[8] Senaste lydelse 2009:361.

2.15 Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

Härigenom föreskrivs i fråga om aktiebolagslagen (2005:551)

dels att 7 kap. 20 § och 17 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 25 kap. 4 a och 10 a §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse | *Föreslagen lydelse*

7 kap.

20 §[1]

Kallelse till annan extra bolagsstämma än en sådan som avses i 19 § ska utfärdas tidigast sex veckor och senast två veckor före bolagsstämman.

I fråga om publika aktiebolag, vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, gäller 55 a § i stället för denna paragraf.

Första stycket gäller inte, om det i bolagsordningen föreskrivs att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning när Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:000) om resolution. En sådan kallelse får dock inte utfärdas senare än tio dagar före bolagsstämman. För en sådan stämma ska 16 § andra stycket och 28 § tredje stycket inte tillämpas.

55 a §

I ett publikt aktiebolag, vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, ska kallelse till annan extra bolagsstämma än en sådan som avses i 19 § utfärdas tidigast sex veckor och senast tre veckor före bolagsstämman.

Första stycket gäller inte, om det i bolagsordningen föreskrivs att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning när Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen

[1] Senaste lydelse 2010:1516.

(2015:000) om resolution. En sådan kallelse får dock inte utfärdas senare än tio dagar före bolagsstämman. För en sådan stämma ska 16 § andra stycket och 28 § tredje stycket inte tillämpas.

17 kap.

2 §

Värdeöverföringar från bolaget får ske endast enligt bestämmelserna i denna lag om

1. vinstutdelning,
2. förvärv av egna aktier,
3. minskning av aktiekapitalet eller reservfonden för återbetalning till aktieägarna, och
4. gåva som avses i 5 §.

Värdeöverföring från bolaget får även ske i enlighet med ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts enligt 6 b kap. 6 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 8 b kap. 6 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

25 kap.

4 a §

Om styrelsen i ett bolag som omfattas av lagen (2015:000) om resolution tar emot eller upprättar ett förslag till beslut enligt 3 eller 4 §, ska styrelsen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om förslaget.

Om bolaget är försatt i resolution eller om resolutionsmyndigheten underrättar styrelsen om att bolaget ska försättas i resolution, får kallelse till en bolagsstämma där frågan om likvidation av bolaget ska prövas inte utfärdas.

10 a §

Om bolaget omfattas av lagen (2015:000) om resolution, ska Bolagsverket eller domstolen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan eller anmälan om likvidation.

Bolagsverket eller domstolen får inte besluta om likvidation, om resolutionsmyndigheten har meddelat att bolaget är försatt eller ska försättas i resolution.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.16 Förslag till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens att rubriken till lagen samt 1–13 och 16 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
Lag om internationella förhållanden rörande *försäkringsföretags och kredit-institutts* insolvens	**Lag om internationella förhållanden rörande *finansiella företags* insolvens**
1 §	
Denna lag gäller vid en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande för ett försäkringsföretag eller ett *kreditinstitut* hemmahörande i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).	Denna lag gäller vid en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande för ett försäkringsföretag eller ett *institut* hemmahörande i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).
	Vid resolutionsåtgärder gäller bestämmelserna i denna lag även för ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution och ett motsvarande utländskt företag hemmahörande inom EES.
Lagen gäller också i tillämpliga delar för andra försäkringsföretag och *kreditinstitut* som har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial i en stat inom EES.	Lagen gäller också i tillämpliga delar för andra försäkringsföretag och *institut* som har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial i en stat inom EES.
Lagen gäller inte för sådana försäkringsföretag vars försäkringsrörelse omfattar endast återförsäkring.	
2 §	
I denna lag betyder	
1. rekonstruktionsåtgärd: åtgärd som har beslutats av domstol eller annan myndighet för att bevara eller återställa ett företags eller ett instituts finansiella ställning och som kan påverka andras rätt,	*1. förvaltare*: den som utses av en myndighet för att ha hand om ett likvidationsförfarande,
	2. institut: kreditinstitut och värdepappersföretag,
2. likvidationsförfarande: tvångslikvidation, konkurs och liknande kollektivt tvingande förfa-	*3. likvidationsförfarande*: tvångslikvidation, konkurs och liknande kollektivt tvingande förfa-

rande som har beslutats av domstol eller annan myndighet och innebär att företagets eller institutets tillgångar avyttras och behållningen fördelas mellan borgenärerna, aktieägarna eller delägarna,	rande som har beslutats av domstol eller annan myndighet och innebär att företagets eller institutets tillgångar avyttras och behållningen fördelas mellan borgenärerna, aktieägarna eller delägarna,
	4. rekonstruktionsåtgärd: resolutionsåtgärd som anges i 6 eller annan åtgärd som har beslutats av domstol eller annan myndighet för att bevara eller återställa ett företags eller ett instituts finansiella ställning och som kan påverka andras rätt,
3. rekonstruktör: den som utses av en myndighet för att vidta en rekonstruktionsåtgärd,	*5. rekonstruktör*: den som utses av en myndighet för att vidta en rekonstruktionsåtgärd, *och*
4. förvaltare: den som utses av en myndighet för att ha hand om ett likvidationsförfarande.	*6. resolutionsåtgärd: en åtgärd som anges i 12 kap. 1 § första stycket 1 eller 2 eller andra stycket lagen (2015:000) om resolution eller en motsvarande utländsk åtgärd enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen.*
3 §	
Svensk domstol eller annan myndighet får ta upp en ansökan om ett likvidationsförfarande, endast om företaget eller institutet är hemmahörande i Sverige eller är hemmahörande utanför EES och har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial här.	Svensk domstol eller annan myndighet får ta upp en ansökan om ett likvidationsförfarande *eller besluta om en resolutionsåtgärd*, endast om företaget eller institutet är hemmahörande i Sverige eller är hemmahörande utanför EES och har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial här.

4 §

En rekonstruktionsåtgärd och ett likvidationsförfarande i en annan stat inom EES har verkan i Sverige i enlighet med vad som gäller i den staten. Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet gäller också här.

Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet *skall* anses styrkt genom förordnandet i original eller i bestyrkt kopia eller genom annat särskilt intyg. På begäran *skall* en svensk översättning tillhandahållas.

Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet *ska* anses styrkt genom förordnandet i original eller i bestyrkt kopia eller genom annat särskilt intyg. På begäran *ska* en svensk översättning tillhandahållas.

I 26 kap. lagen (2015:000) om resolution finns ytterligare bestämmelser om verkan av vissa beslut som fattats av en resolutionsmyndighet i en annan stat inom EES.

5 §

I ett svenskt likvidationsförfarande och i fråga om dess verkan tillämpas svensk lag, om inte annat följer av 6–15 §§.

I ett svenskt likvidationsförfarande och i fråga om dess verkan tillämpas svensk lag, om inte annat följer av 6–15 §§. *Detsamma gäller för beslut om en svensk resolutionsåtgärd.*

6 §

Har någon före förfarandet en rätt till egendom i en annan stat inom EES som gäller mot företagets eller institutets borgenärer, påverkar förfarandet inte den rätten.

Har någon före förfarandet *eller resolutionsåtgärden* en rätt till egendom i en annan stat inom EES som gäller mot företagets eller institutets borgenärer, påverkar förfarandet *eller resolutionsåtgärden* inte den rätten.

7 §

I fråga om verkan av förfarandet på ett anställningsavtal tillämpas lagen i den stat inom EES som gäller för avtalet.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på ett anställningsavtal tillämpas lagen i den stat inom EES som gäller för avtalet.

8 §

I fråga om verkan av förfarandet på ett avtal om nyttjanderätt till eller förvärv av fast egendom tillämpas lagen i den stat inom EES där egendomen är belägen. Den lagen avgör också frågan om egendomen är fast eller lös.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på ett avtal om nyttjanderätt till eller förvärv av fast egendom tillämpas lagen i den stat inom EES där egendomen är belägen. Den lagen avgör också frågan om egendomen är fast eller lös.

9 §

I fråga om verkan av förfarandet på sådan rätt till fast egendom, skepp eller luftfartyg som följer av en anteckning i ett offentligt register tillämpas lagen i den stat inom EES där registret förs.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på sådan rätt till fast egendom, skepp eller luftfartyg som följer av en anteckning i ett offentligt register tillämpas lagen i den stat inom EES där registret förs.

10 §

I fråga om giltigheten av vissa förfoganden efter beslutet om förfarandet tillämpas lagen i den stat inom EES där fast egendom är belägen eller där ett register eller ett konto förs eller ett förvaringssystem finns. Detta gäller om ett företag eller ett institut mot ersättning förfogar över.

I fråga om giltigheten av vissa förfoganden efter beslutet om förfarandet *eller resolutionsåtgärden* tillämpas lagen i den stat inom EES där fast egendom är belägen eller där ett register eller ett konto förs eller ett förvaringssystem finns. Detta gäller om ett företag eller ett institut mot ersättning förfogar över

1. fast egendom,

2. skepp eller luftfartyg till vilket rätten följer av en anteckning i ett offentligt register, eller

3. värdepapper för vars giltighet, eller för att ett förfogande över dem *skall* vara giltigt, det förutsätts att en anteckning görs i ett register eller på ett konto enligt lagen i en stat inom EES, eller i ett centralt förvaringssystem som regleras av lagen i en stat inom EES.

3. värdepapper för vars giltighet, eller för att ett förfogande över dem *ska* vara giltigt, det förutsätts att en anteckning görs i ett register eller på ett konto enligt lagen i en stat inom EES, eller i ett centralt förvaringssystem som regleras av lagen i en stat inom EES.

11 §

I fråga om verkan av förfarandet på en pågående rättegång som gäller egendom eller rättigheter som företaget eller institutet inte längre råder över tillämpas lagen i den stat inom EES där rättegången pågår.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på en pågående rättegång som gäller egendom eller rättigheter som företaget eller institutet inte längre råder över tillämpas lagen i den stat inom EES där rättegången pågår.

12 §[1]

I fråga om verkan av förfarandet på sådan rätt som följer av ett avtal på en reglerad marknad för finansiella instrument eller på ett avtal

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på sådan rätt som följer av ett avtal på en reglerad marknad för finansiella

[1] Senaste lydelse 2007:567.

om avräkning eller återköp tillämpas den lag som gäller för avtalet.

instrument eller på ett avtal om avräkning eller återköp tillämpas den lag som gäller för avtalet.

Detta hindrar dock inte tillämpningen av 5 kap. 1 §, 11 kap. 3 och 5–8 §§ eller 13 kap. 11–16 §§ lagen (2015:000) om resolution.

13 §

I fråga om verkan av förfarandet när det gäller sådana finansiella instrument som avses i 5 kap. 3 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument tillämpas den lag som följer av nämnda paragraf.

I fråga om verkan av förfarandet på företagets eller institutets rättigheter och skyldigheter som deltagare i ett anmält avvecklingssystem tillämpas den lag som följer av 12 § lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* när det gäller sådana finansiella instrument som avses i 5 kap. 3 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument tillämpas den lag som följer av nämnda paragraf.

I fråga om verkan av förfarandet *eller resolutionsåtgärden* på företagets eller institutets rättigheter och skyldigheter som deltagare i ett anmält avvecklingssystem tillämpas den lag som följer av 12 § lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

16 §

Det som enligt svensk lag eller annan författning gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register gäller också när en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande har beslutats i en annan stat inom EES. Beslutet *skall* anmälas till Finansinspektionen som *skall* underrätta den som för respektive register.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vad som *skall* framgå av anmälan om registrering.

Om det av lagen i en annan stat inom EES följer att ett svenskt likvidationsförfarande *skall* registreras där, *skall* förvaltaren se till att detta sker.

Det som enligt svensk lag eller annan författning gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register gäller också när en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande har beslutats i en annan stat inom EES. Beslutet *ska* anmälas till Finansinspektionen som *ska* underrätta den som för respektive register.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vad som *ska* framgå av anmälan om registrering.

Om det av lagen i en annan stat inom EES följer att ett svenskt likvidationsförfarande *eller en svensk resolutionsåtgärd ska* registreras där, *ska* förvaltaren *respektive resolutionsmyndigheten enligt*

lagen (2015:000) om resolution se till att detta sker.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.17 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

dels att 1 kap. 5 §, 8 kap. 4 §, 15 kap. 11 §, 23 kap. 5 a, 12 och 15 §§, 25 kap. 1 a § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas fyra nya kapitel, 8 a, 8 b. 25 a och 25 b kap., sju nya paragrafer, 11 kap. 11 a §, 22 kap. 2 a §, 23 kap. 3 a och 3 b §§, 24 kap. 1 a §, 25 kap. 2 b och 2 c §§, samt närmast före 11 kap. 11 a § och 23 kap. 3 b § nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
5 §[1]	
I denna lag betyder	
1. *anknutet ombud*: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta instituts eller företags räkning	
a) marknadsföra investerings- eller sidotjänster,	
b) ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,	
c) placera finansiella instrument, eller	
d) tillhandahålla investeringsrådgivning till kund avseende dessa instrument eller tjänster,	
2. *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,	
3. *börs*: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,	
4. *clearingdeltagare*: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,	
5. *clearingorganisation*: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller förordning (EU) nr 648/2012 att driva clearingverksamhet,	5. *clearingorganisation*: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller förordning (EU) nr 648/2012, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU*, att driva clearingverksamhet,
6. *clearingverksamhet*: fortlöpande verksamhet som består i att	

[1] Senaste lydelse 2014:985.

a) på clearingdeltagarnas vägnar göra avräkningar i fråga om deras förpliktelser att leverera finansiella instrument eller att betala i svensk eller utländsk valuta,

b) träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument, eller

c) på annat väsentligt sätt ansvara för att förpliktelserna avvecklas genom överförande av likvid eller instrument,

7. *direktivet om marknader för finansiella instrument*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, *senast ändrat genom* Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU,	7. *direktivet om marknader för finansiella instrument*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, *i lydelsen enligt* Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU,

8. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

9. *emittent*: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

10. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt värdepappersföretags etablering av flera driftställen i Sverige ska anses som en enda filial,

11. *genomförandeförordningen*: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet,	11. *genomförandeförordningen*: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet, *i den ursprungliga lydelsen*,

12. *handelsplattform*: ett multilateralt handelssystem (Multilateral Trading Facility, MTF) inom EES som drivs av ett värdepappersinstitut eller en börs och som sammanför ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

13. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i denna lag,

14. *investeringstjänster och investeringsverksamheter*: de tjänster och verksamheter som anges i 2 kap. 1 §,

15. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU)*	15. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i *tillsynsförordningen*,

nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag,	
16. <u>koncern</u>: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,	16. <u>koncern</u>: *a) i 8 a, 8 b och 25 b kap., detsamma som i 2 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution,* *b) i övriga kapitel,* detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

17. *kreditinstitut*: bank, kreditmarknadsföretag och utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

18. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

19. *professionell kund*: en sådan kund som avses i 8 kap. 16 eller 17 §,

20. *reglerad marknad*: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

21. *sidotjänster*: de tjänster som anges i 2 kap. 2 §,

22. s*idoverksamheter*:

a) för ett värdepappersbolag de verksamheter som anges i 2 kap. 3 och 4 §§,

b) för en börs de verksamheter som anges i 13 kap. 12 §, och

c) för en clearingorganisation de verksamheter som anges i 20 kap. 7 §,

23. <u>*startkapital*</u>: det kapital som för värdepappersföretag avses i artikel 4.51 i *förordning (EU) nr 575/2013*,	23. <u>*startkapital*</u>: det kapital som för värdepappersföretag avses i artikel 4.51 i *tillsynsförordningen*,

24. *systematisk internhandlare*: värdepappersinstitut som på ett organiserat, frekvent och systematiskt sätt handlar för egen räkning genom att utföra kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform,

25. *utländskt värdepappersföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,

26. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

27. *värdepappersinstitut*: värdepappersbolag, svenska kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och utländska företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige,

28. <u>*värdepappersrörelse*</u>: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investerings-	28. <u>*värdepappersrörelse*</u>: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investerings-

tjänster eller utföra investeringsverksamhet, *och*

29. *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

tjänster eller utföra investeringsverksamhet,

29. *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG7, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/50/EU,*

30. betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,

31. blandat finansiellt holdingföretag: holdingföretag enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,

32. blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något annat land inom EES, eller

b) annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något annat land inom EES,

33. finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

34. finansiellt institut: ett finansiellt institut enligt artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen,

35. finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något annat land inom EES, eller

b) annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt

holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

36. holdingföretag med blandad verksamhet: holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,

37. institut: kreditinstitut och värdepappersbolag,

38. koncernåterhämtningsplan: en plan som upprättats av ett moderföretag inom EES i syfte att identifiera åtgärder som de företag i en grupp som omfattas av gruppbaserad tillsyn avser att vidta för att bevara eller återställa koncernens eller ett i den ingående värdepappersbolags eller utländskt värdepappersföretags finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen,

39. krishanteringsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen,

40. moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

41. moderinstitut inom EES: ett institut eller ett utländskt institut som auktoriserats inom EES och som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) annat institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

42. samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EES,

43. tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU, och

44. återhämtningsplan: en plan som upprättas av ett värdepappersbolag i syfte att vidta åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen.

8 kap.

4 §

Ett värdepappersbolag *skall* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Bolaget *skall* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll.	Ett värdepappersbolag *ska* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Bolaget *ska* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll. *Sådana värdepappersbolag som anges i 8 a kap. 1 § ska också upprätta en återhämtningsplan eller koncernåterhämtningsplan enligt 8 a §.*
Ett värdepappersbolag *skall* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra	Ett värdepappersbolag *ska* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra

sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *skall* bolaget ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som bolaget är eller kan komma att bli exponerat för.

Bolaget *skall* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *ska* bolaget ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som bolaget är eller kan komma att bli exponerat för.

Bolaget *ska* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

8 a kap. Återhämtningsplaner

Kapitlets tillämpningsområde

1 § Bestämmelserna i detta kapitel är tillämpliga på värdepappersbolag enligt 2 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution.

Upprättandet av en återhämtningsplan

2 § Ett värdepappersbolag ska upprätta en återhämtningsplan och vid behov uppdatera den.

Bolagets styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Den ska därefter lämnas in till Finansinspektionen.

Ett värdepappersbolag som är föremål för gruppbaserad tillsyn tillsammans med andra koncernföretag inom EES omfattas inte av skyldigheten enligt första och andra styckena.

Upprättande av en koncernåterhämtningsplan

3 § Ett värdepappersbolag som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som upprättas och uppdateras av moderföretaget inom EES. Ett sådant bolag ska upprätta en individuell återhämtningsplan om Finansinspektionen beslutar det. För en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt 9 eller 10 §.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen.

Moderföretagets styrelse ska godkänna planen. Den ska därefter ges in till Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska planen i stället ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten. Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten, ska inspektionen sända över planen till berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter.

Om ett moderföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna paragraf, ska Finansinspektionen ingripa enligt 25 kap.

Krav på en återhämtningsplan

4 § Av innehållet i en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan ska det framgå att

1. de åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att värdepappersbolaget eller koncernen kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft, och

2. planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

En återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan ska innehålla de ytterligare uppgifter som framgår av föreskrifter som meddelats med stöd av 13 § eller tekniska standarder beslutade av Europeiska kommissionen enligt artikel 5.10 i krishanteringsdirektivet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett värdepappersbolag eller, i förekommande fall, ett annat koncernföretag som omfattas av planen.

Väsentliga brister eller hinder i en plan

5 § Finansinspektionen ska granska en återhämtningsplan för att bedöma om den uppfyller kraven i 4 §. Granskningen ska göras efter samråd med behöriga myndigheter i de länder inom EES där det finns en betydande filial.

Resolutionsmyndigheten ska ges tillfälle att granska planen och lämna rekommendationer till Finansinspektionen.

Hur granskningen och bedömningen av en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska gå till framgår av 9–12 §§. Det som anges i 6–8 §§ om värdepappersbolag gäller även för moderföretag inom EES som inte är värdepappersbolag, om granskningen avser en koncernåterhämtningsplan.

6 § Finansinspektionen ska underrätta värdepappersbolaget om utfallet av granskningen.

Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i återhämtningsplanen, ska inspektionen underrätta värdepappersbolaget om vilka väsentliga brister eller hinder myndigheten identifierar och ge bolaget tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om värdepappersbolagets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga bolaget att inom två månader lämna in en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen identifierat. På värdepappersbolagets begäran får Finansinspektionen besluta att förlänga denna tid med ytterligare en månad.

7 § Om ett värdepappersbolag inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som värdepappersbolaget gjort inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga värdepappersbolaget att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller

2. om sådana ändringar inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga värdepappersbolaget att identifiera vilka ändringar av sin affärsverksamhet som det kan göra för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren.

8 § Om Finansinspektionen efter ett föreläggande enligt 7 § bedömer att det inte längre finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra planen, ska inspektionen underrätta bolaget om detta.

Om det trots ett föreläggande enligt 7 § fortfarande finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra planen, får Finansinspektionen förelägga värdepappersbolaget att

1. reducera riskprofilen i bolaget, även likviditetsrisken,
2. möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid,
3. se över bolagets strategi och struktur,
4. vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska verksamheterna, eller
5. vidta förändringar i bolagets styrningsstruktur.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på värdepappersbolagets affärsverksamhet.

Överenskommelser om en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern

9 § När Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten, ska inspektionen se till att samråd sker med sådana behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet och de myndigheter som ansvarar för betydande filialer.

Inom fyra månader från det att Finansinspektionen eller en annan samordnande tillsynsmyndighet har överlämnat en koncernåterhämtningsplan till de myndigheter som anges i 3 § tredje stycket, ska inspektionen försöka komma överens med behöriga myndigheter som ingår i tillsynskollegiet för koncernen om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. huruvida en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt värdepappersbolag eller ett utländskt värdepappersföretag som ingår i koncernen, och
3. tillämpningen av åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6 i krishanteringsdirektivet för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om myndigheterna kommer överens, ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

10 § Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader, ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. huruvida en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt värdepappersbolag i koncernen som står under inspektionens tillsyn, och

3. åtgärder som moderföretaget inom EES eller ett värdepappersbolag som står under inspektionens tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet, ska inspektionen ensam fatta beslut enligt första stycket 2 och 3 beträffande värdepappersbolag i koncernen som står under inspektionens tillsyn.

När Finansinspektionen fattar beslut om koncernåterhämtningsplanen enligt första stycket 1 och 3, ska inspektionen beakta synpunkter och reservationer från de övriga behöriga myndigheterna.

11 § Om någon eller några av de behöriga myndigheterna inom fyra månader från det att Finansinspektionen eller en annan samordnande tillsynsmyndighet har överlämnat återhämtningsplanen enligt 9 § andra stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 10 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten. Om Europeiska bankmyndigheten inte har fattat ett beslut inom en månad, får inspektionen fatta beslut enligt 10 §.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten bara om det rör

1. bedömningen av koncernåterhämtningsplanen, eller
2. sådana åtgärder som anges i 8 § andra stycket 1, 2 eller 4.

12 § Ett sådant beslut enligt 9 § som fattas av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet efter en överenskommelse med behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom de tidsfrister som anges i 9 § gäller i Sverige. Beslutet är bindande för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Bemyndigande

13 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. innehållet i en återhämtningsplan enligt 2 § och en koncernåterhämtningsplan enligt 3 §, när planerna ska upprättas och hur ofta de ska uppdateras, och
2. kriterier för när värdepappersbolag ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

8 b kap. Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Definitioner

1 § I detta kapitel betyder

1. *finansiellt stöd*: penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer, och

2. *koncerninternt finansiellt stöd*: finansiellt stöd som lämnas mellan två eller flera företag inom samma koncern.

Allmänt om avtal om koncerninternt finansiellt stöd

2 § Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås mellan å ena sidan ett värdepappersbolag som är ett moderinstitut i en medlemsstat eller inom EES, eller ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerat inom EES, och å andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utanför EES.

Myndighets godkännande av avtal om finansiellt stöd

3 § Innan ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås, ska en ansökan om godkännande av avtalet göras till Finansinspektionen, om inspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten för den koncern inom vilken avtalet avses att ingås.

Finansinspektionen ska skyndsamt lämna information om ansökan till de behöriga myndigheterna för varje part i avtalet.

Moderinstitutet inom EES ansvarar för att ansökan görs.

4 § Finansinspektionen ska godkänna ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, om inspektionen bedömer att

1. tillhandahållandet av stödet i betydande grad avhjälper de finansiella svårigheterna i det företag som tar emot det,

2. tillhandahållandet av stödet syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något av företagen inom koncernen, och

3. tillhandahållandet av stödet inte äventyrar den finansiella stabiliteten i ett eller flera länder inom EES, i synnerhet i det land där det stödgivande företaget finns.

Finansinspektionen ska även bedöma om följande krav är uppfyllda med avseende på det stödgivande företaget:

1. Det kan antas att ersättningen för stödet kommer att betalas och, om det avser ett lån, även kapitalbeloppet återbetalas. Om stödet ges i form av en garanti eller annan slags säkerhet, tillämpas samma villkor på den skuld som uppkommer ifall garantin eller säkerheten utlöses.

2. Det finansiella stödet ges på sådana villkor att det stödgivande företagets intressen gynnas.

3. Likviditeten eller solvensen i det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

4. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller avseende kapitalbas och likviditet i kapitaltäckningsdirektivet samt de övriga krav som gäller enligt artikel 104.2 i samma direktiv vid tidpunkten för tillhandahållandet av det finansiella stödet.

5. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller för stora exponeringar.

6. Tillhandahållandet av det finansiella stödet leder inte till att de krav som anges i 4 eller 5 inte uppfylls.

7. Möjligheten till resolution av det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

Finansinspektionen får bevilja undantag från kraven i andra stycket 4 och 5.

5 § Finansinspektionen ska överlämna varje avtal som inspektionen godkänt, och ändringar av sådana avtal, till resolutionsmyndigheten.

Avtalsparternas godkännande av avtal om finansiellt stöd

6 § Innan beslut fattas om att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, ska bolagsstämman i samtliga företag som är parter i avtalet om koncerninternt finansiellt stöd godkänna avtalet.

7 § Ett beslut enligt 6 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att besluta om att lämna eller ta emot koncerninternt finansiellt stöd.

8 § Ett beslut av styrelsen i det stödgivande företaget om att lämna koncerninternt finansiellt stöd ska innehålla följande uppgifter:

1. de uppgifter som beslutet grundats på och de överväganden som gjorts,
2. mottagaren av stödet och för vilket ändamål stödet lämnas, och
3. hur tillhandahållandet av stödet uppfyller de krav som anges i 4 §.

9 § Styrelsen i det stödmottagande företaget ska besluta om mottagande av koncerninternt finansiellt stöd.

10 § Styrelsen i ett företag som är part i ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av det avtal om sådant stöd som bolagsstämman godkänt.

Anmälan om givande av stöd

11 § Innan något koncerninternt finansiellt stöd lämnas, ska styrelsen i det stödgivande företaget göra en anmälan till Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten.

Om Finansinspektionen inte är behörig myndighet för det stödmottagande företaget, ska styrelsen i det stödgivande företaget även göra en anmälan enligt första stycket till den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget.

Anmälan enligt första stycket ska även göras till den samordnande myndigheten, om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det stödgivande eller för det stödmottagande företaget.

Om det stödgivande företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna paragraf, ska Finansinspektionen ingripa enligt 25 kap.

12 § En anmälan enligt 11 § ska innehålla styrelsens beslut enligt 8 § och en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som anmälan avser samt en kopia av avtalet.

13 § Finansinspektionen ska fatta beslut om att förbjuda, begränsa eller godkänna ett koncerninternt finansiellt stöd enligt en anmälan enligt 11 §, om inspektionen är behörig myndighet för det stödgivande företaget.

14 § Ett beslut av Finansinspektionen att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget och Europeiska bankmyndigheten.

15 § Om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar, räknat från den dag då inspektionen tog emot en fullständig anmälan enligt 11 § inte har fattat ett beslut enligt 13 §, får stödet lämnas i enlighet med de avtalsvillkor som följer av anmälan.

Offentliggörande av avtalet

16 § Styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska offentliggöra att företaget ingått ett sådant avtal och vilka som är parter i avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet.

Styrelsen ska minst en gång om året uppdatera den information som offentliggörs.

Bemyndiganden

17 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. innehållet i ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 3 § första stycket.,
2. innehållet i en anmälan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 11 §,
3. vad det beslut som styrelsen i det stödgivande företaget fattar enligt 8 § ska innehålla, och
4. offentliggörandet av information enligt 16 §.

Regeringen får även meddela föreskrifter om Finansinspektionens handläggning av ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt detta kapitel och av anmälan om givande av sådant stöd.

11 kap.

Hinder mot handel

11 a §

Ett värdepappersinstitut ska avslå en ansökan om att ett finansiellt instrument ska handlas på en handelsplattform eller besluta att

ett finansiellt instrument inte längre ska handlas på en handelsplattform, om resolutionsmyndigheten begär det enligt 14 kap. 3 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution eller en utländsk resolutionsmyndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.

15 kap.

11 §

En börs *skall* avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre *skall* vara upptaget till handel (avnotering), om instrumentet inte uppfyller de krav som gäller för upptagande till handel eller om emittenten allvarligt åsidosätter sina förpliktelser enligt denna lag eller någon annan författning. Avnotering av ett finansiellt instrument som har tagits upp till handel *skall* även ske på begäran av den efter vars begäran instrumentet har tagits upp till handel. Om det är lämpligt från allmän synpunkt, får avnotering skjutas upp.

En börs *ska* avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre *ska* vara upptaget till handel (avnotering), om instrumentet inte uppfyller de krav som gäller för upptagande till handel eller om emittenten allvarligt åsidosätter sina förpliktelser enligt denna lag eller någon annan författning *eller om resolutionsmyndigheten begär det enligt 14 kap. 3 § första stycket 1 lagen (2015:000) om resolution eller en utländsk resolutions-myndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.* Avnotering av ett finansiellt instrument som har tagits upp till handel *ska* även ske på begäran av den efter vars begäran instrumentet har tagits upp till handel. Om det är lämpligt från allmän synpunkt, får avnotering skjutas upp.

Avnotering får inte beslutas utan att emittenten har fått tillfälle att yttra sig över det som har tillförts ärendet genom någon annan än emittenten själv, om det inte är uppenbart obehövligt eller om beslutet inte kan skjutas upp.

En börs *skall* omedelbart offentliggöra ett beslut om avnotering och informera Finansinspektionen om beslutet. Inspektionen skall därefter underrätta övriga behöriga myndigheter inom EES om beslutet.

En börs *ska* omedelbart offentliggöra ett beslut om avnotering och informera Finansinspektionen om beslutet. Inspektionen *ska* därefter underrätta övriga behöriga myndigheter inom EES om beslutet.

22 kap.

2 a §

Finansinspektionen ska pröva om förutsättningarna i 2 § första eller andra stycket är uppfyllda, om resolutionsmyndigheten enligt 14 kap. 3 § första stycket 3 lagen (2015:000) om resolution begär det eller en utländsk resolutionsmyndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.

23 kap.

3 a §

Ett värdepappersbolag och ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution ska underrätta Finansinspektionen om det fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart informera resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om underrättelsen.

Om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt första stycket, ska Finansinspektionen ingripa enligt 25 kap.

Register över avtal

3 b §

Resolutionsmyndigheten får besluta att ett värdepappersbolag ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution.

5 a §[2]

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna

[2] Senaste lydelse 2012:197.

58a, 62.1, 62.2 och 62.3 i direktivet om marknader för finansiella instrument och artikel 25.2a i öppenhetsdirektivet.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 8.3 andra stycket, 8.4 andra stycket, 20.7 och 30.5–30.7 i krishanteringsdirektivet.

Finansinspektionen får även begära att Europeiska bankmyndigheten bistår de behöriga myndigheterna med att nå en överenskommelse i de fall som framgår av artiklarna 8.2 tredje stycket, 20.5 andra stycket, 25.4 och 30.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

12 §[3]

Värdepappersinstitut, börser, clearingorganisationer samt sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige ska med årliga avgifter bekosta Finansinspektionens verksamhet samt Statistiska centralbyråns verksamhet enligt lagen (2014:484) om en databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt denna lag.

15 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka upplysningar ett företag *skall* lämna till Finansinspektionen enligt 2 § första stycket och när upplysningarna *skall* lämnas,

2. hur uppgiftsskyldigheten enligt 3 § *skall* fullgöras,

3. löpande bokföring, årsbokslut

1. vilka upplysningar ett företag *ska* lämna till Finansinspektionen enligt 2 § första stycket och när upplysningarna *ska* lämnas,

2. hur uppgiftsskyldigheten enligt 3 § *ska* fullgöras,

3. vilka värdepappersbolag som ska upprätta register som avses i 3 b §, vad registren ska innehålla och inom vilken tid värdepappersbolaget ska ge in registren för olika typer av avtal,

4. löpande bokföring, årsbokslut

[3] Senaste lydelse 2014:491.

och årsredovisning hos börser, clearingorganisationer samt sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige, samt

4. sådana avgifter *för tillsyn* som avses i 12 och 13 §§.

och årsredovisning hos börser, clearingorganisationer samt sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige, samt

5. sådana avgifter som avses i 12 och 13 §§.

24 kap.

1 a §

Bestämmelserna i 2, 4 och 5 §§ ska inte gälla vid beslut om överföring, minskning eller konvertering enligt 6 kap., 16 kap., 17 kap. eller 21 kap. lagen (2015:000) om resolution.

25 kap.

1 a §[4]

Finansinspektionen ska ingripa mot någon som ingår i ett värdepappersbolags styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om värdepappersbolaget

1. har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse genom att lämna falska uppgifter eller på annat otillbörligt sätt,

2. i strid med 24 kap. 5 § första stycket låter bli att till Finansinspektionen anmäla sådana förvärv och avyttringar som avses där,

3. i strid med 24 kap. 5 § tredje stycket låter bli att till Finansinspektionen anmäla namnen på de ägare som har ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i företaget samt storleken på innehaven,

4. inte uppfyller kraven i 8 kap. 3–6, 8, 8 e, 9 eller 11 § eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 8 kap. 42 § 2, 4 och 6,

5. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om efterlevnaden av skyldigheten att uppfylla kapitalbaskraven enligt artikel 92 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*, i strid med artikel 99.1 i den förordningen,

6. låter bli att rapportera eller lämnar ofullständig eller felaktig information till Finansinspektionen när det gäller data som avses i artikel 101 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,

5. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om efterlevnaden av skyldigheten att uppfylla kapitalbaskraven enligt artikel 92 i *tillsynsförordningen*, i strid med artikel 99.1 i den förordningen,

6. låter bli att rapportera eller lämnar ofullständig eller felaktig information till Finansinspektionen när det gäller data som avses i artikel 101 i *tillsynsförordningen*,

[4] Senaste lydelse 2015:186.

7. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om en stor exponering i strid med artikel 394.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	7. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om en stor exponering i strid med artikel 394.1 i *tillsynsförordningen*,
8. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om likviditet i strid med artikel 415.1 och 415.2 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	8. låter bli att lämna information till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om likviditet i strid med artikel 415.1 och 415.2 i *tillsynsförordningen*,
9. låter bli att lämna uppgifter till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om sin bruttosoliditet i strid med artikel 430.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	9. låter bli att lämna uppgifter till Finansinspektionen eller lämnar ofullständig eller felaktig information om sin bruttosoliditet i strid med artikel 430.1 i *tillsynsförordningen*,
10. vid upprepade tillfällen eller systematiskt låter bli att hålla likvida tillgångar i strid med artikel 412 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	10. vid upprepade tillfällen eller systematiskt låter bli att hålla likvida tillgångar i strid med artikel 412 i *tillsynsförordningen*,
11. utsätter sig för en exponering som överskrider gränserna enligt artikel 395 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	11. utsätter sig för en exponering som överskrider gränserna enligt artikel 395 i *tillsynsförordningen*,
12. är exponerat för kreditrisken i en värdepapperiseringsposition utan att uppfylla villkoren i artikel 405 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	12. är exponerat för kreditrisken i en värdepapperiseringsposition utan att uppfylla villkoren i artikel 405 i *tillsynsförordningen*,
13. låter bli att lämna information eller lämnar ofullständig eller felaktig information i strid med någon av artiklarna 431.1–431.3 och 451.1 i *förordning (EU) nr 575/2013, i den ursprungliga lydelsen*,	13. låter bli att lämna information eller lämnar ofullständig eller felaktig information i strid med någon av artiklarna 431.1–431.3 och 451.1 i *tillsynsförordningen*,
14. gör betalningar till innehavare av instrument som ingår i institutets kapitalbas i strid med 8 kap. 3 och 4 §§ lagen (2014:966) om kapitalbuffertar eller artikel 28, 51 eller 63 i *förordning (EU) nr*	14. gör betalningar till innehavare av instrument som ingår i institutets kapitalbas i strid med 8 kap. 3 och 4 §§ lagen (2014:966) om kapitalbuffertar eller artikel 28, 51 eller 63 i *tillsynsförordningen*,

575/2013, i den ursprungliga lydelsen, när dessa artiklar förbjuder sådana betalningar till innehavare av instrument som ingår i kapitalbasen,	när dessa artiklar förbjuder sådana betalningar till innehavare av instrument som ingår i kapitalbasen,
15. har befunnits ansvarigt för en allvarlig överträdelse av lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, *eller*	15. har befunnits ansvarigt för en allvarlig överträdelse av lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism,
16. har tillåtit en styrelseledamot, verkställande direktören eller ersättare för någon av dem att åta sig ett sådant uppdrag i bolaget eller kvarstå i bolaget trots att kraven i 3 kap. 1 § första stycket 5 eller 6 eller 8 kap. 8 b–8 d §§ eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 3 kap. 12 § 2 inte är uppfyllda.	16. har tillåtit en styrelseledamot, verkställande direktören eller ersättare för någon av dem att åta sig ett sådant uppdrag i bolaget eller kvarstå i bolaget trots att kraven i 3 kap. 1 § första stycket 5 eller 6 eller 8 kap. 8 b–8 d §§ eller i föreskrifter som har meddelats med stöd av 3 kap. 12 § 2 inte är uppfyllda,
	17. i strid med 8 a kap. 3 § låter bli att upprätta eller lämna in en koncernåterhämtningsplan,
	18. i strid med 8 b kap. 11 § låter bli att anmäla att koncerninternt finansiellt stöd ska lämnas,
	19. i strid med 23 kap. 3 a § låter bli att underrätta Finansinspektionen om värdepappersbolaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera, eller
	20. i strid med 28 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution låter bli att lämna begärda upplysningar till resolutionsmyndigheten.

Om en sådan person som anges i första stycket omfattas av tillstånds- eller underrättelseskyldighet enligt 24 kap. 1 eller 4 § för förvärv eller avyttring av aktier eller andelar i bolaget, ska första stycket 2 och 3 inte gälla för den personen i fråga om dessa aktier eller andelar.

Ett ingripande enligt första stycket får ske endast om bolagets överträdelse är allvarlig och personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Ingripande sker genom

1. beslut att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i ett värdepappersbolag, eller ersättare för någon av dem, eller

2. beslut om sanktionsavgift.

2 b §

När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett värdepappersbolag enligt 1 eller 4 § och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att värdepappersbolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, ska Finaninspektionen underrätta resolutionsmyndigheten och Sveriges riksbank om detta. Finansinspektionen ska också lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som myndigheten behöver för att förbereda sådana åtgärder som avses i den lagen.

Finansinspektionen ska då även underrätta värdepappersbolaget om inspektionen anser att en ökning av kapitalet i värdepappersbolaget är nödvändig för att bolaget inte ska fallera.

2 c §

Om Finansinspektionen ingriper mot ett värdepappersbolag när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda, ska inspektionen i beslutet ange att ingripandet är en sådan krisavvärjande åtgärd som avses i lagen (2015:000) om resolution.

25 a kap. Tillfällig förvaltning

Utseende av tillfällig förvaltare

1 § Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare för ett värdepappersbolag, om det finns skäl att anta att värdepappersbolaget kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution, och

1. värdepappersbolaget har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt 25 kap. 1, 2 eller 4 § men den finansiella situationen inte väsentligen förbättrats efter ingripandet, och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller

2. Finansinspektionen har meddelat värdepappersbolaget en varning enligt 25 kap. 1 §.

Finansinspektionen får besluta att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe eller arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören.

Ett beslut om att förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

2 § Finansinspektionen ska i beslutet om att utse en tillfällig förvaltare beskriva förvaltarens uppdrag och ange eventuella villkor för uppdraget.

När en tillfällig förvaltare utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören, får Finansinspektionen föreskriva att vissa beslut eller åtgärder ska föregås av samråd med eller samtycke från förvaltaren.

Åsidosätter styrelsen eller den verkställande direktören det som anges i andra stycket inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

3 § Den tillfälliga förvaltaren får inte kalla till bolagsstämma i värdepappersbolaget utan medgivande från Finansinspektionen.

4 § Den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla samma krav på lämplighet som enligt 3 kap. 1 § 5 gäller för styrelseledamot och verkställande direktör.

Den som står i sådant förhållande till värdepappersbolaget att det kan rubba förtroendet för att han eller hon ska utföra sitt uppdrag opartiskt får inte vara tillfällig förvaltare. Det får inte heller i övrigt finnas någon omständighet som medför att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas.

Förvaltaren ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Tiden för förvaltningen

5 § Finansinspektionen ska besluta hur länge den tillfälliga förvaltningen ska pågå, dock högst ett år.

Om det vid utgången av den tid som bestämts finns skäl för fortsatt tillfällig förvaltning, får Finansinspektionen förlänga tiden med högst ett år.

Entledigande av tillfällig förvaltare

6 § Finansinspektionen får, med omedelbar verkan, skilja den tillfälliga förvaltaren från sitt uppdrag. Om en tillfällig förvaltare begär att få bli entledigad och visar skäl till det, ska Finansinspektionen entlediga förvaltaren.

25 b kap. Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende gränsöverskridande koncerner

1 § När Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, ska inspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten och samråda med de behöriga myndigheterna i tillsynskollegiet för koncernen, om moderföretaget inom EES har gjort sig skyldigt till en överträdelse

1. som är av sådan art eller omfattning som anges i 25 kap. 2 b §, eller
2. som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare enligt 25 a kap. är uppfyllda.

När en underrättelse har lämnats, får Finansinspektionen besluta om att vidta en åtgärd. När Finansinspektionen fattar ett sådant beslut, ska inspektionen beakta synpunkter som framförts av de behöriga myndigheterna och de effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

2 § Finansinspektionen ska samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten, när inspektionen i en sådan situation som anges i 1 § första stycket avser att vidta åtgärder mot ett dotterföretag till ett moderföretag inom EES.

När samråd har skett, får Finansinspektionen besluta om att vidta en åtgärd. När Finansinspektionen fattar beslutet, ska inspektionen beakta de synpunkter som har framförts av den samordnande tillsynsmyndigheten och, i förekommande fall, av andra behöriga myndigheter. Inspektionen ska också beakta de effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

3 § Om både Finansinspektionen och andra behöriga myndigheter avser att vidta åtgärder mot företag i samma koncern, ska Finansinspektionen inom fem dagar från en underrättelse enligt 1 § från den samordnande tillsynsmyndigheten, försöka komma överens med den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter, om att åtgärderna ska samordnas eller om att samma tillfälliga förvaltare ska utses för företagen.

Om myndigheterna kommer överens, ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

Första och andra styckena gäller också när Finansinspektionen är samordnande myndighet.

4 § Om en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fem dagar från underrättelsen, får Finansinspektionen fatta beslut om vilka åtgärder enligt 1 eller 2 § som ska vidtas.

När Finansinspektionen fattar beslutet, ska inspektionen beakta de synpunkter som framförts av de behöriga myndigheterna och de effekter som beslutet kan få på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

5 § Om någon behörig myndighet före utgången av samrådsperioden enligt 1 eller 2 § eller utgången av den femdagarsperiod som anges i 3 § har hänskjutit ett ärende om krisavvärjande åtgärder till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning 806/2014/EU, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 1, 2, 3 eller 4 § med tre dagar och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

De krisavvärjande åtgärder som omfattas av första stycket är krav om att

1. institutets ledning vidtar vissa åtgärder för att stärka institutets finansiella ställning,

2. institutets ledning upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning, eller

3. institutet ska ändra sina juridiska eller operativa strukturer.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett sådant ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 23 kap. 5 a § efter det att femdagarsfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.18 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

dels att 30 kap. 12, 13 och 30 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fem nya paragrafer, 30 kap. 8 b §, 12 a–12 c §§ och 13 a §, och närmast före 12 a § och 12 c § två nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	30 kap.
	8 b §
	Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:000) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.
	12 §
Sekretess gäller i ärende enligt lagen *(2008:814)* om statligt stöd till kreditinstitut, till dess ärendet har slutförts	Sekretess gäller i ärende enligt lagen *(2015:000)* om *förebyggande* statligt stöd till kreditinstitut *och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:000) om resolution*, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Resolution

12 a §

Sekretess gäller i ärende om resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 b §

Sekretess gäller i andra ärenden enligt lagen (2015:000) om resolution än de som avses i 12 och 12 a §§

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Sekretessbrytande bestämmelse

12 c §

Sekretess enligt 12 a och 12 b §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:000) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

13 §

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12 § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretess-bestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet.

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, *12 a eller 12 b* § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretess-bestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet.

Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

13 a §

Får en myndighet en uppgift som är sekretessreglerad i 12 a eller 12 b § från en annan myndighet, blir 12 a eller 12 b § tillämplig på uppgiften även hos den mottagande myndigheten.

30 §[1]

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b §, 12 § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihetsgrundlagen

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b §, 12 § första stycket och andra stycket 2, *12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2,* 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryck-

[1] Senaste lydelse 2014:987.

att meddela och offentliggöra uppgifter.

frihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande för ärenden enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentet och rådet har antagit direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (i det följande benämnt krishanteringsdirektivet), se *bilaga 1*.

Under förhandlingarna av krishanteringsdirektivet har en faktapromemoria upprättats och överlämnats till riksdagen (2011/12:FPM165).

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillkalla en utredning med uppdrag bl.a. att lämna förslag till hur direktivet ska genomföras i svensk rätt. Utredningen antog namnet Finanskriskommittén. Utredningen har lämnat slutbetänkandet Resolution – en ny metod för att hantera banker i kris (SOU 2014:52). Sammanfattningen i betänkandet och utredningens lagförslag finns i *bilagorna 2 och 3*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. En remissammanställning finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2014/2275).

I *bilaga 5* finns en uppställning som visar vilka bestämmelser som genomför krishanteringsdirektivet i svensk rätt.

4 Bakgrund

Det finansiella systemet tillhandahåller tjänster, t.ex. betalningar, krediter och försäkringar, som är absolut nödvändiga för att såväl vardagsliv som ekonomi ska fungera. När dessa grundläggande funktioner tillhandahålls på ett ändamålsenligt sätt råder *finansiell stabilitet*. Enorma samhällsekonomiska kostnader skulle uppstå om någon av dessa funktioner skulle upphöra, men redan en påtagligt nedsatt funktionsförmåga innebär betydande samhällsekonomiska kostnader och *systemrisk*, dvs. en risk för störningar i det finansiella systemet som kan leda till allvarliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet och den reala ekonomin.

Värnandet av den finansiella stabiliteten är ytterst en statlig angelägenhet. Sverige är i och med antagandet av krishanteringsdirektivet ålagt att införa ett särskilt förfarande för fallerande finansiella företag som kan användas som ett alternativ till konkurs när en sådan skulle medföra stora samhällsekonomiska kostnader. Detta nya förfarande benämns *resolution* och beskrivs närmare i avsnitt 5.

4.1 Krishantering under finanskrisen

Alla EU:s medlemsstater påverkades av finanskrisen 2008. I vissa medlemsstater fanns eller tillskapades krishanteringsramverk som gjorde

det möjligt att vidta effektiva åtgärder – i Sveriges fall ledde ett generellt garantiprogram, övertagandet av Carnegie Investment Bank samt kapitaltillskottet till Nordea till att den finansiella stabiliteten säkrades. I andra medlemsstater fungerade emellertid befintliga regelverk sämre. Därutöver visade det sig vara mycket komplicerat att kunna hantera fallerande banker på ett effektivt sätt, inte minst när det handlade om banker med gränsöverskridande verksamhet. Problemen i banksektorn ledde till dramatiska negativa effekter på den reala ekonomin och kraftiga ökningar av statsskulder i ett antal medlemsstater. Europeiska kommissionen (kommissionen) menade att skillnaden mellan olika medlemsstaters regelverk och resultat av krishantering utgjorde ett problem, eftersom medlemsstater med bättre statsfinanser hade större möjligheter att hantera kriser på ett framgångsrikt sätt. Kommissionen såg en koppling mellan staten och banksektorn, och kommissionens förslag till krishanteringsdirektiv syftade ytterst till att minska den kopplingen. Förslaget publicerades den 6 juni 2012, förhandlingarna påbörjades strax därefter, och det slutliga krishanteringsdirektivet publicerades den 12 juni 2014.

4.2 Kärnan i krishanteringsdirektivet

Centralt i resolutionsprocessen är att bankens ägare och långivare, snarare än staten, ska påtvingas eventuella förluster. I ett vanligt insolvensförfarande är detta en process som tar mycket lång tid och som beror på värdet konkursförvaltaren kan utvinna från företagets tillgångar. I resolution är däremot syftet att skuldnedskrivningen ska kunna ske mycket snabbt, baserat på en värdering av företaget som görs vid resolutionsinträdet, och att företaget därefter ska kunna drivas vidare om staten bedömer att det är lämpligt. Till detta ändamål får staten ett antal nya *resolutionsverktyg*.

I skälen till krishanteringsdirektivet anges att bristen på resolutionsverktyg under krisen tvingade vissa medlemsstater att använda statliga medel. Detta har ansetts vara ett stort problem. Krishanteringsdirektivet begränsar därför kraftigt statens möjligheter att använda offentliga medel för att hantera kriser, även i de fall det rör medel som på förhand samlats in från banksektorn. I Sveriges fall innebär dessa begränsningar omfattande förändringar av befintlig lagstiftning (se avsnitt 5) vars konsekvenser för framtida krishantering diskuteras närmare i avsnitt 30.

För innehållet i krishanteringsdirektivets redogörs mer utförligt i avsnitt 5.

4.3 Krishanteringsdirektivet i globala sammanhang

Upprinnelsen till krishanteringsdirektivet är överenskommelser på G20-nivå. G20 är en sammanslutning av finansdepartement och centralbanker i 20 av världens största ekonomier som även inkluderar kommissionen och ECB. Vid ett möte i Pittsburgh den 25 september 2009 uttryckte G20-länderna att det behövdes omdaningar av konkurslagstiftningen för

stora finansiella företag så att dessa kan ta större ansvar för de risker de skapar samt att resolutionsverktyg behövde utvecklas så att effekterna av fallissemang bättre skulle kunna hanteras och *moral hazard* (moralisk risk, dvs. när en individ eller institution inte drabbas fullt ut av de negativa effekterna av sitt eget handlande) undvikas. Ett förslag presenterades av Financial Stability Board (FSB), en underorganisation till G20, i form av dokumentet *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*. Förslaget antogs sedan av G20 i november 2011 såsom blivande internationell standard. Kommissionen ansåg att principerna i FSB:s förslag står i samklang med förslaget till krishanteringsdirektiv. Andra jurisdiktioner inom G20 har antagit eller planerar att anta jämförbar lagstiftning.

Sverige representeras i G20 av Europeiska kommissionen.

4.4 Ytterligare arbete inom EU

4.4.1 Kommissionens genomförandeåtgärder

I krishanteringsdirektivet finns ett antal bestämmelser som ger kommissionen i uppdrag att anta s.k. genomförandeåtgärder med närmare detaljer kring krishanteringsdirektivets ramregler. Delegerade akter ska antas enligt artiklarna 2, 44, 76, 103 och 104 i krishanteringsdirektivet. Därtill ska Europeiska bankmyndigheten (European Banking Authority), förkortad Eba, utarbeta bindande tekniska standarder enligt artiklarna 4, 5, 6, 10, 11, 12, 15, 23, 26, 27, 36, 45, 49, 52, 55, 71, 74, 82 och 88.

Detta arbete bedrivs enligt den s.k. Lamfalussymodellen (se bl.a. prop. 2006/07:115 s. 242 f.) som syftar till att effektivisera lagstiftningsförfarandet inom EU och tillämpas för lagstiftningen på det finansiella området. Lamfalussymodellen delar in lagstiftningsförfarandet i fyra nivåer. Nivå ett utgörs av ramregler som antas enligt den normala ordningen för lagstiftningen inom EU, med direktiv eller förordningar som föreslås av kommissionen och antas av Europeiska unionens råd (rådet) och Europaparlamentet. På nivå två antar kommissionen genomförandeåtgärder som preciserar och närmare anger detaljerna för lagstiftningen på nivå ett. Kommissionen kan anta genomförandeåtgärder som direktiv eller som förordning. De rättsakter som kommissionen har i uppdrag att anta utifrån krishanteringsdirektivet avser genomförandeåtgärder på nivå två. Förfarandet på nivå två har relativt nyligen förändrats i samband med antagandet av Lissabonfördraget. Nivå tre utgörs av gemensamma riktlinjer och rekommendationer. Slutligen ansvarar kommissionen på nivå fyra för att säkerställa att medlemsstaterna genomför lagstiftningen på ett likartat sätt.

Genom antagandet av Lissabonfördraget har som nyss nämnts förfarandet för kommissionens genomförandeåtgärder på nivå två ändrats. Den nya ordningen gör skillnad på delegerade akter och genomförandeakter (delegerade akter och genomförandeakter regleras i artikel 290 respektive 291 i Lissabonfördraget). Inom ramen för krishanteringsdirektivet är det främst delegerade akter som förutses antas. Enligt krishanteringsdirektivet har Europaparlamentet eller rådet rätt att när som

helst återkalla kommissionens bemyndigande att anta delegerade akter (artikel 115). Europaparlamentet och rådet har också rätt att invända mot de delegerade akter som antagits av kommissionen under en period på tre månader efter antagandet (artikel 115). Denna period kan på Europaparlamentets eller rådets initiativ förlängas med tre månader.

Genomförandeakter och delegerade akter kallas i vissa fall bindande tekniska standarder. I de fallen har Eba getts i uppdrag att ta fram förslag till genomförandeåtgärder i enlighet med artiklarna 10–14 i den förordning som styr myndighetens arbete, se Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), förkortad Eba-förordningen. När det gäller genomförandeåtgärder hänförliga till krishanteringsdirektivet ska Eba inrätta en permanent resolutionskommitté (artikel 127 i krishanteringsdirektivet). Ebas förslag till bindande tekniska standarder antas av kommissionen, antingen som delegerade akter eller genomförandeakter, i enlighet med det förfarande som beskrivits ovan. Eba-förordningen ger även Eba rätt att utfärda icke bindande riktlinjer och rekommendationer till dels behöriga myndigheter, dels finansiella företag, dvs. sådana åtgärder på nivå tre som beskrivits ovan.

4.4.2 Bankunionen

Parallellt med förhandlingarna om krishanteringsdirektivet utarbetades EU:s bankunion, som i nuläget består av två huvudsakliga förordningar, den gemensamma tillsynsmekanismen[1] och den gemensamma resolutionsmekanismen[2]. Det är obligatoriskt för medlemsstater som har euron som valuta att gå med och frivilligt för andra medlemsstater. Såväl tillsyns- som resolutionsregelverken är tillämpliga på kreditinstitut och värdepappersbolag i de deltagande medlemsstaterna.

Utöver nämnda rättsakter har även Eba-förordningen, ett mellanstatligt avtal om bl.a. finansiering av resolutionsåtgärder mellan de deltagande medlemsstaterna samt lagstiftning på nivå två betydelse för bankunionen. För de medlemsstater som deltar i bankunionen innebär deltagandet en striktare och mer enhetlig tillämpning av krishanteringsdirektivet: deras tillsynsmyndigheter samarbetar med eller ersätts av ECB och deras resolutionsmyndigheter samarbetar med eller ersätts av den gemensamma resolutionsmyndigheten. Den resolutionsfond som medlemsstaterna ska införa enligt krishanteringsdirektivet och som beskrivs i avsnitt 25 ersätts av en gemensam resolutionsfond.

Sverige har i nuläget inte gått med i bankunionen.

[1] Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut

[2] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010.

5 Genomförande av krishanterings-direktivet i svensk rätt

5.1 Krishanteringsdirektivet

5.1.1 Direktivets struktur och form

Krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser som kommer att innebära vittgående förändringar i svensk rätt. Krishanteringsdirektivets innehåll kan delas upp i krisförebyggande arbete och krishanterande arbete, samt horisontella bestämmelser som påverkar allt arbete. Krishanteringsdirektivet uppställer i stor utsträckning bindande regler som ska genomföras i medlemsstaternas nationella lagstiftning.

I artikel 1 anges krishanteringsdirektivets syfte och målsättning och i artikel 2 anges ett stort antal definitioner av relevanta termer.

Det framgår av artikel 1.2 att medlemsstaterna får anta eller behålla striktare regler, eller regler som kompletterar det nu aktuella unionsrättsliga regelverket. Krishanteringsdirektivet är således ett minimidirektiv. Dessutom framgår av vissa bestämmelser i krishanteringsdirektivet att medlemsstaterna själva kan välja om de vill genomföra dem eller inte. I den följande beskrivningen anges vilka sådana val som finns och om regeringen anser att de bör utnyttjas eller inte.

Det bör också framhållas att krishanteringsdirektivet kommer att kompletteras med unionsrättsliga föreskrifter på lägre nivå, såväl bindande som icke bindande. Det följer av artikel 115 att EU-kommissionen ges befogenhet att anta bindande delegerade akter inom vissa områden som särskilt anges i olika artiklar (se även avsnitt 4.4.1). Därutöver anges i ett antal artiklar i krishanteringsdirektivet att Europeiska bankmyndigheten (Eba) ska utfärda både bindande tekniska standarder och icke bindande riktlinjer med mer detaljerade tekniska bestämmelser. Även detta behandlas mer detaljerat i avsnitt 4.4.1.

5.2 Krisförebyggande arbete

5.2.1 Utseende av myndigheter

Medlemsstaterna ska utse myndigheter för att hantera resolutions–uppgifterna (artikel 3). Det står medlemsstaterna fritt att antingen skapa en ny resolutionsmyndighet, att ge en eller flera befintliga lämpliga myndigheter resolutionsuppgifter, eller att kombinera de två alternativen. Frågan om val av resolutionsmyndighet behandlas i avsnitt 5.6.1.

5.2.2 Återhämtningsplaner

Medlemsstaterna ska se till att s.k. återhämtningsplaner upprättas för varje institut (artiklarna 5–9). Mindre institut kan, efter tillsynsmyndighetens medgivande, tillåtas att ta fram återhämtningsplaner som är mindre detaljerade under vissa förutsättningar (artikel 4). Samma

möjlighet till förenklingar för mindre institut gäller även i fråga om resolutionsplaner, se nedan.

Återhämtningsplaner ska beskriva vilka åtgärder som skulle kunna vidtas av institutet vid en betydande förändring av dess finansiella situation. En återhämtningsplan ska tas fram av institutet och den ska uppdateras minst en gång om året eller efter väsentliga förändringar. Om myndigheten inte godtar återhämtningsplanen har den möjlighet att begära förändringar i den eller, i ett senare skede om förändringarna bedöms otillräckliga, beordra institutet att vidta vissa åtgärder.

Gränsöverskridande koncerner ska ta fram koncernåterhämtningsplaner som ska bedömas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Bindande medling från Eba kan bli aktuellt om berörda myndigheter inte lyckas nå samsyn.

Genomförandet av kravet på återhämtningsplaner behandlas i avsnitt 7.

5.2.3 Resolutionsplaner

Resolutionsplaner behandlas i artiklarna 10–18. Resolutionsplanen ska beskriva hur institutet ska hanteras i resolution. I likhet med återhämtningsplanerna ska alla institut ha en resolutionsplan. För mindre institut kan det bli fråga om att upprätta mindre omfattande resolutionsplaner. Koncernresolutionsplaner ska upprättas för gränsöverskridande koncerner. Om berörda resolutionsmyndigheter inte lyckas nå samsyn om en plan, kan det bli aktuellt med att föra ärendet till Eba för bindande medling.

Även om resolutionsplanerna syftar till att beskriva hur ett institut ska hanteras i resolution är de inte bindande. Om målen med ett resolutionsförfarande uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder, behöver planen inte tillämpas fullt ut.

Till skillnad från återhämtningsplanen, som tas fram av institutet och bedöms av tillsynsmyndigheten, är det resolutionsmyndigheten som svarar för upprättandet och upprätthållandet av resolutionsplanen, inklusive uppdatering minst en gång per år.

I samband med upprättandet av resolutionsplanen ska resolutionsmyndigheten efter samråd med tillsynsmyndigheten göra en bedömning av institutets möjlighet till resolution. Om det bedöms finnas väsentliga hinder som gör det orimligt att institutet ska kunna försättas i resolution, kan resolutionsmyndigheten i slutändan kräva att institutet vidtar åtgärder som i vissa fall kan innebära långtgående organisationsförändringar för att möjliggöra en eventuell framtida resolution. På koncernnivå kan det bli aktuellt med bindande medling från Eba om myndigheterna inte lyckas nå samsyn i denna process.

Frågan om hur bestämmelserna om resolutionsplaner ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 8.

5.2.4 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

Artikel 45 behandlar det krav på kapitalbas och s.k. kvalificerade (dvs. nedskrivningsbara) skulder som ska ställas på alla institut. Kravet syftar till att säkerställa att det finns en viss andel av institutets skulder som kan

skrivas ner om det behövs. Detta krav har samband med resolutionsplanen och bedömningen av institutets möjlighet till resolution. Att det finns en tillräcklig mängd nedskrivningsbara skulder anses vara en förutsättning för en lyckad resolutionsprocess.

När det gäller fastställandet av kravet för gränsöverskridande koncerner kan det både för moder- och dotterföretagen bli aktuellt med bindande medling från Eba om respektive myndigheter inte når samsyn om detta.

Genomförandet av minimikravet på nedskrivningsbara skulder behandlas i avsnitt 9.

5.2.5 Värdering

Artiklarna 36 och 74 behandlar värdering av ett företag i resolution. Den första värderingen sker efter beslutet om resolution, innan några nedskrivnings- eller resolutionsåtgärder vidtas. När resolutionsåtgärderna har genomförts ska en ytterligare värdering genomföras i syfte att fastställa vad utfallet hade blivit för aktieägare och borgenärer om företaget inte försatts i resolution, dvs. om företaget i stället hade avvecklats genom ett insolvensförfarande. Om utfallet i insolvens hade blivit mer fördelaktigt för aktieägare eller borgenärer är dessa berättigade till ersättning från resolutionsreserven (artikel 75).

Hur reglerna om värderingsprocessen ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 17.

5.2.6 Övrigt förberedande arbete

I krishanteringsdirektivet finns också vissa bestämmelser som syftar till att de avtal som företag ingår ska kunna bli föremål för nedskrivning. Dessutom ställs krav på att företag ska upprätta register över avtal av väsentlig betydelse. Resolutionsmyndigheten har, under vissa förutsättningar, möjlighet att kräva att ett företag höjer sitt aktiekapital. Nämnda bestämmelser behandlas i avsnitt 11.

5.2.7 Förebyggande statligt stöd mm

Den senare delen av artikel 32 i krishanteringsdirektivet slår fast att när ett institut mottar extraordinärt statligt stöd ska det per definition anses fallera eller sannolikt fallera (och därmed sannolikt försättas i resolution). Emellertid finns det tre undantag från denna regel: när stödet tar formen av (i) en statlig garanti för centralbankens likviditetsfacilitet, (ii) en statlig garanti för nya skuldförbindelser eller (iii) s.k. förebyggande statligt stöd. Detta innebär i praktiken att det är möjligt för en medlemsstat att använda dessa stödformer utan att det mottagande företaget behöver försättas i resolution. Det är frivilligt för medlemsstaterna att införa möjligheten till förebyggande statligt stöd.

Det förebyggande statliga stödet kan ses som en säkerhetsventil och ett alternativ till resolution. Det utgörs av ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till marknadsmässiga priser och villkor.

Kostnaden för stödet får inte belasta resolutionsreserven. Mottagaren måste vara solid, det måste ha förekommit ett stresstest som visat på kapitalunderskott och stödet måste statsstödsprövas.

Förebyggande statligt stöd är krishanteringsdirektivets närmsta motsvarighet till de stödmöjligheter som finns enligt den befintliga svenska stödlagen. Frågan om ett genomförande av bestämmelserna om förebyggande statligt stöd ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 13.

5.2.8 Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

Medlemsstaterna är skyldiga att undanröja hinder i nationell lagstiftning mot att institut som ingår i en koncern, så länge kraven i det unionsrättsliga kapitaltäckningsregelverket uppfylls, på marknadsmässig och frivillig grund får ingå avtal om finansiellt stöd med tillsynsmyndigheternas godkännande (artiklarna 19–26). Det är hemlandets tillsynsmyndighet som behandlar ansökan om stöd, men beslut ska tas gemensamt med berörda tillsynsmyndigheter. Om myndigheterna inte kommer överens, kan en myndighet hänskjuta frågan till Eba för bindande medling.

Hur bestämmelserna om avtal om finansiellt stöd inom koncerner ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 10.

5.2.9 Tidiga ingripanden

Artiklarna 27–30 behandlar s.k. tidiga ingripanden, vilket innebär åtgärder från myndigheternas sida innan institutet försätts i resolution. Om institutets finansiella ställning snabbt försämras har myndigheten ett antal verktyg att tillgripa för att försöka förbättra situationen, inklusive att avsätta ledningen eller tillsätta en eller flera tillfälliga förvaltare.

Om det tidiga ingripandet gäller en koncern ska hemlandsmyndigheten besluta på koncernnivå efter samråd med värdlandsmyndigheter, som emellertid kan hänskjuta frågan till Eba för bindande medling.

Hur reglerna om tidiga ingripanden ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 12.

5.3 Krishanterande arbete

5.3.1 Resolutionsprocessen

Resolutionsändamålen och förutsättningar för beslut om resolution

Artiklarna 31–34 beskriver de generella ändamålen och principerna för resolution. När det gäller gränsöverskridande resolution finns liknande beskrivningar i artiklarna 87–92. I artiklarna 81–83 uppställs förfaranderegler rörande bl.a. utbyte av information mellan berörda aktörer i samband med resolutionsärenden.

Principerna för resolution i artikel 34 är centrala för krishanteringsdirektivet. De genomsyrar verktygen och processen som helhet. Generellt gäller att ett institut ska försättas i resolution om

alternativet är insolvens och resolution ligger i det allmänna intresset (t.ex. för att skydda kritiska funktioner, undvika värdeförstöring och upprätthålla den finansiella stabiliteten). Aktieägarna och, i förekommande fall, borgenärerna ska bära förlusterna i den mån det är möjligt, ledningen ska bytas ut, garanterade insättningar ska skyddas, och ingen borgenär ska få ett sämre utfall än som hade varit fallet i insolvens.

Processen för beslut om gränsöverskridande resolution, dvs. resolution av koncerner verksamma i flera länder i eller utanför EES-området, är komplicerad. Som utgångspunkt gäller inom EES att resolutionsplanerna, såsom beskrivits ovan, ska följas. Resolutionsplanerna ska tas fram och hanteras i de resolutionskollegier som hemlandsmyndigheten ska inrätta. När en koncern försätts i resolution ska det upprättas en s.k. koncernresolutionsordning, som ska utgå från resolutionsplanen och beskriva hur resolutionen ska utföras av berörda myndigheter. Myndigheterna är emellertid inte skyldiga att följa resolutionsplanen, om de bedömer att det finns bättre sätt att uppnå resolutionsmålen.

Det är vidare heller inte tvingande för värdländer att följa resolutionsordningen. De kan med hänsyn till finansiell stabilitet välja att vidta andra åtgärder mot sina egna dotterföretag. Det finns inga möjligheter till bindande medling från Eba i resolutionsprocessen.

Hur bestämmelserna om ändamål och förutsättningar för resolution ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 15.

Genomförande av resolution

Avsnitt 16 behandlar mer ingående hur resolutionsmyndigheten ska ta hänsyn till och tolka resolutionsändamålen och förutsättningarna för resolution vid tillämpningen av regelverket. I avsnitt 16 behandlas också genomförandet av artiklarna 116–123 som innehåller följdändringar i annan EU-lagstiftning.

Kontroll och styrning av ett företag under resolution

Artiklarna 63–72, samt artikel 35 som behandlar begreppet särskild förvaltare, beskriver resolutionsmyndighetens befogenheter gentemot institutet under resolution samt dess motparter.

Myndigheten har mycket vittgående befogenheter under resolutions–processen, eftersom den måste kunna genomföra sitt uppdrag på ett effektivt sätt.

Hur bestämmelserna om kontroll och styrning av ett företag under resolution, inbegripet tillsättning av särskild förvaltare, ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitten 18–20.

Arbetsrättsliga konsekvenser av resolution

Arbetsrättsliga konsekvenser av resolution behandlas i avsnitt 21. I det avsnittet lämnas förslag på lagändringar i syfte att säkerställa att krishanteringsdirektivets bestämmelser avspeglas även i den arbetsrättsliga regleringen.

5.3.2 Resolutionsverktygen

Allmänna utgångspunkter

Artiklarna 37–44 och 46–58 behandlar resolutionsverktygen. Generellt gäller att medlemsstaterna får skapa ytterligare verktyg utöver dem som anges i artiklarna, så länge som dessa följer principerna i artiklarna 31 och 34.

Resolutionsverktygen utgör myndighetens faktiska sätt att hantera ett institut under resolution, antingen för att få det på fötter igen i någon form, eller för att avveckla det under ordnade former (alternativt en kombination av de två). I och med genomförandet av reglerna om resolutionsverktygen har medlemsstaterna att ta ställning till ett antal vägval, som beskrivs nedan.

Försäljningsverktyget

Försäljningsverktyget ger myndigheten befogenheter att sälja hela eller delar av institutet under resolution, inklusive aktier eller andra äganderättsinstrument (artiklarna 38 och 39).

Hur bestämmelserna om försäljningsverktyget ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 22.

Broinstitutsverktyget

Broinstitutsverktyget beskrivs i artiklarna 40 och 41. Ett broinstitut är en ny juridisk person dit resolutionsmyndigheten har möjlighet att överföra hela eller delar av institutet under resolution, inklusive aktier eller andra äganderättsinstrument, så länge det inte tillförs fler skulder än tillgångar till brobanken (som m.a.o. måste vara solvent). Myndigheten får därutöver använda resolutionsreserven (se nedan) för att kapitalisera broinstitutet.

Det är meningen att broinstitutet ska vara en temporär lösning: det ska antingen avvecklas, eller säljas. Myndigheten har till en början en frist på två år att driva broinstitutet, men kan förlänga den fristen med ett år i taget.

Hur bestämmelserna om broinstitutsverktyget ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 22.

Verktyget avskiljande av tillgångar

Artikel 42 beskriver verktyget avskiljande av tillgångar. Detta verktyg får endast användas i kombination med något annat resolutionsverktyg.

Verktyget avskiljande av tillgångar kallas ibland ”bad bank” eftersom det är ett sätt för myndigheten att avskilja tillgångar med osäkert värde. På så sätt kan ett institut under resolution eller ett broinstitut drivas vidare med tillgångar vars värde är mer pålitligt, medan de dåliga tillgångarna avvecklas under ordnade former i en tillgångsförvaltningsenhet som skapats med verktyget avskiljande av tillgångar.

Hur bestämmelserna om verktyget avskiljande av tillgångar ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 22.

Skuldnedskrivningsverktyget

Skuldnedskrivningsverktyget är på många sätt navet i krishanteringsdirektivet. Verktyget bygger på principen att aktieägare och borgenärer i den mån det är möjligt ska bidra till förlusttäckning i resolution. Myndigheterna har inte tidigare haft möjlighet att med ett samlat grepp skriva ned skulderna i ett institut så att det sedan är möjligt att driva det vidare. I regel har det krävts frivillig omförhandling eller insolvens för att borgenärer ska åsamkas förluster.

Artiklarna 43, 44 och 46–55 behandlar skuldnedskrivningsverktyget. Verktygets komplexitet och de vägval som medlemsstaterna har att göra i genomförandet av verktyget motiverar den utförliga regleringen på detta område.

I en skuldnedskrivning följer myndigheten något som kan beskrivas som en omvänd förmånsrättsordning: först skrivs alla efterställda skulder ned till noll och sedan alla skulder utan förmånsrätt samt därefter alla med allmän förmånsrätt. Säkerställda obligationer som har en särskild förmånsrätt får som huvudregel inte skrivas ned, inte heller garanterade insättningar och vissa andra skulder som anges i artikel 44.2. Myndigheten kan även välja att konvertera skulder till äganderättsinstrument för att kapitalisera ett institut efter att skuldnedskrivningen har återställt dess balansräkning. Efter en fullbordad skuldnedskrivning ska en omstruktureringsplan för verksamheten göras.

Hur bestämmelserna om skuldnedskrivningsverktyget ska genomföras behandlas i avsnitt 22.

Eftersom det inte alltid är praktiskt möjligt att skriva ned alla skulder eller om skuldnedskrivningen skulle leda till alltför negativa effekter, har myndigheten viss flexibilitet i tillämpningen av verktyget.

Om medlemsstaterna vill använda offentliga medel för att indirekt täcka förluster i resolution, som beskrivs i artikel 101.2, måste enligt artikel 44.5 motsvarande 8 % av institutets balansräkning först ha skrivits ned. Ett alternativt förfarande anges dock i artikel 44.8 där, under vissa förutsättningar, det är möjligt att i stället utgå från nedskrivningar motsvarande 20 % av riskvägda tillgångar för att få använda offentliga medel.

Frågan om att införa regler som rör det alternativa förfarandet i artikel 44.8 behandlas i avsnitt 22.

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

Medlemsstaterna har möjlighet, men är inte ålagda, att införa de statliga finansiella stabiliseringsverktyg som beskrivs i artiklarna 56–58.

De statliga finansiella stabiliseringsverktygen utgörs av verktyget för offentligt kapitalstöd och verktyget för tillfälligt offentligt ägande. Skillnaden mellan dessa och andra verktyg är att det är medlemsstaten, inte myndigheten, som beslutar om deras användande och att medlen som används inte får tas från resolutionsreserven. Innan de statliga finansiella stabiliseringsverktygen kan komma i fråga måste en nedskrivning på 8 % såsom beskrivs ovan ha gjorts. I ett sådant fall är det inte möjligt att i stället utgå från nedskrivningar motsvarande 20 % av riskvägda tillgångar.

Användande av de statliga finansiella stabiliseringsverktygen förutsätter även att det föreligger en ”mycket exceptionell situation med en systemkris”. Stödet måste prövas enligt statsstödsreglerna.

Överväganden som rör möjligheten att införa regler om statliga finansiella stabiliseringsverktyg i svensk rätt behandlas i avsnitt 22.

5.4 Horisontella bestämmelser

5.4.1 Skyddsregler

Artiklarna 73–80 beskriver krishanteringsdirektivets skyddsregler. Resolution innebär potentiellt vittgående ingrepp i ägares och borgenärers rättigheter, varför skyddsreglerna är motiverade för att se till att det aldrig ska bli ett sämre utfall för ägare och borgenärer än det hade blivit vid ett insolvensförfarande. Som tidigare nämnts ska en slutlig värdering göras efter att resolutionsverktygen har använts (artikel 74). Om den värderingen visar att ägare och borgenärer har fått ett sämre utfall än vad de skulle ha fått i ett insolvensförfarande ska de ersättas från resolutionsfonden med mellanskillnaden (artikel 75).

Det finns även andra skyddsregler av mer teknisk natur som rör t.ex. olika typer av finansiella avtal.

Hur skyddsreglerna ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 23.

5.4.2 Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

Artiklarna 59–62 behandlar nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument, både i och utanför resolution. Utanför resolution är syftet med nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument att stärka institutets kapitalbas och därigenom förhoppningsvis förhindra resolution. Innan nedskrivningen eller konverteringen utförs ska en värdering göras (artikel 36).

Hur bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 14.

5.4.3 Finansieringsarrangemang

Artiklarna 99–109 behandlar de finansieringsarrangemang som medlemsstaterna är skyldiga att inrätta i syfte att i viss utsträckning kunna täcka kostnader i resolutionsförfaranden. Sådana arrangemang ska som huvudregel vara fonder som på tio års sikt ska uppgå till minst motsvarande 1 % av garanterade insättningar i medlemsstatens banksystem. Medlen ska komma från obligatoriska avgifter som tas från instituten på förhand.

Finansieringsarrangemangen (i fortsättningen benämnt resolutions–reserverna) får användas till ett begränsat antal ändamål i resolution. Dessa ändamål redogörs för i artikel 101.

Om medlen i en resolutionsreserv tar slut kan den antingen låna från marknaden eller från andra medlemsstaters resolutionsreserver. Resolutionsreserver är dock inte förpliktade att låna ut till varandra, utan det sker på frivillig basis. Resolutionsreserven har även möjlighet att ta ut extraordinära efterhandsbidrag från instituten.

Vid en koncernresolution ska berörda resolutionsreserver komma överens om hur mycket var och en ska bidra. Detta kallas finansieringsplan och beskrivs i artikel 107.

Krishanteringsdirektivet föreskriver även i artiklarna 108 och 109 att insättningar ska få en bättre förmånsrätt (i nuläget har de ingen) samt att fordringar som insättningsgarantisystemet har, vilka dock omfattas av samma skyddsregler som andra borgenärer, ska kunna skrivas ned i stället för garanterade insättningar.

Medlemsstaterna ges ett antal valmöjligheter när det gäller resolutionsreserverna. I normalfallet ska dessa vara reella fonder med egna tillgångar, men medlemsstaterna får enligt artikel 100.6 välja att i stället inrätta resolutionsreserven såsom en del av statsbudgeten (motsvarande hur den svenska stabilitetsfonden fungerar i dag).

Hur finansieringsarrangemangen ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 25.

5.4.4 Gränsöverskridande samarbete

Beslutsgångarna i krisförebyggande och krishanterande arbete med avseende på samarbete mellan medlemsstater i EU har till stor del redan beskrivits ovan.

Myndigheter inom EU har möjlighet att upprätta ett europeiskt resolutionskollegium om ett moderföretag utanför EU har minst två dotterbolag eller betydande filialer inom EU. Det europeiska resolutionskollegiet utför sedan koncernens alla resolutionsförfaranden inom EU. Kollegiet har möjlighet att vägra att utföra dessa, om de skulle ha negativa effekter på medlemsstaternas finansiella stabilitet. Resolutionskollegiernas arbete behandlas mer utförligt i avsnitt 26. Om det emellertid uppstår en situation där dotterföretag inom EU som har moderföretaget utanför EU behöver försättas i resolution finns bestämmelser om det i artiklarna 89 samt 93–98.

Europeiska kommissionen och Eba får ingå olika sorters avtal med myndigheter i tredjeland. Fler detaljer om dessa samt frågan om hur bestämmelserna om gränsöverskridande samarbete ska genomföras i svensk rätt, behandlas i avsnitt 26.

5.4.5 Sekretess och informationsutbyte

Krishanteringsdirektivets sekretessbestämmelser finns huvudsakligen i artikel 84. Bestämmelser om informationsutbyte mellan myndigheter finns i artikel 90. Hur dessa bestämmelser ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 27.

5.4.6 Sanktioner

Artiklarna 110–114 behandlar sanktioner. Bestämmelserna om sanktioner har utformats så att de motsvarar sanktionsbestämmelser i andra nyligen antagna rättsakter på finansmarknadsområdet. Både fysiska och juridiska personer kan komma att bli föremål för sanktioner. Hur sanktionsbestämmelserna ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 28.

5.4.7 Överklagande

Artiklarna 85 och 86 behandlar rätten till överklagande. Beslut som rör resolutionsförfaranden kan överklagas, men en överklagan innebär inte automatiskt ett uppskjutande av beslutet i fråga. Medlemsstaterna kan dessutom välja att kräva att beslut om krisförebyggande eller krishanterande åtgärder godkänns på förhand av vad som i krishanteringsdirektivet benämns en rättslig myndighet, t.ex. en domstol. Hur bestämmelserna om överklagande ska genomföras i svensk rätt behandlas i avsnitt 29.

5.4.8 Ikraftträdandebestämmelser

Frågor om när krishanteringsdirektivet träder i kraft och ska vara genomfört i medlemsstaterna behandlas i artiklarna 130 och 131. Av artikel 130 framgår att krishanteringsdirektivet ska vara genomfört i medlemsstaterna senast den 31 december 2014. Medlemsstaterna kan dock välja att inte börja tillämpa bestämmelserna om skuldnedskrivning förrän senast fr.o.m. 1 januari 2016.

5.5 Allmänna utgångspunkter

5.5.1 Gällande rätt

I samband med finanskrisen infördes ny lagstiftning i Sverige under hösten 2008. Centrala bestämmelser avseende hantering av kreditinstitut i kris finns i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut, kallad stödlagen. Lagen ger staten möjlighet att gripa in och kapitalisera kreditinstitut i behov av stöd. Stödlagen omfattar enbart kreditinstitut, till skillnad från krishanteringsdirektivet som även omfattar värdepappersbolag och vissa andra företag (se avsnitt 6.5).

Stöd enligt stödlagen får enbart ges för antingen fortsatt verksamhet i livskraftiga kreditinstitut, eller för rekonstruktion eller avveckling i ordnade former av kreditinstitut som inte kan förväntas uppnå lönsamhet på lång sikt. Stödet ges främst i form av garantier eller kapitaltillskott och ska förenas med villkor som syftar till det mottagande kreditinstitutet och dess ägare i första hand ska bära uppkomna förluster. Stödlagen innehåller dock inte detaljerade bestämmelser om hur stödet ska utformas och uppställer inte något krav på skuldnedskrivning eller konvertering.

Stödet ska, så långt som möjligt, utformas på ett affärsmässigt sätt utan otillbörlig snedvridning av konkurrensen och så att statens långsiktiga kostnader för stödet hålls så låga som möjligt. Staten bör få ersättning för sitt risktagande och i möjligaste mån kunna återfå stöd som getts.

Stödlagens regler kompletteras av förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl., förordningen (2008:820) om statligt stöd till kreditinstitut och förordningen (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl.

Av stödlagen framgår att regeringen har att utse en stödmyndighet som ansvarar för tillämpningen av regelverket. Riksgäldskontoret har getts uppgiften som stödmyndighet.

En prövningsnämnd för stöd till kreditinstitut kan pröva frågor om bl.a. villkor för statligt stöd, tvister om inlösen av aktier i stödmottagande kreditinstitut eller om lösenbeloppets storlek. Prövningsnämnden har dessutom att pröva vissa beslut som Finansinspektionen kan fatta enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Prövningsnämndens beslut får inte överklagas.

5.5.2 En ny lag om resolution

Regeringens förslag: En ny lag om resolution införs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser i svensk rätt innebär att ett stort antal relativt detaljerade, materiella bestämmelser om resolution måste införas i svensk lag. Enligt regeringens mening bör en stor del av det nya regelverket genomföras genom att en ny lag om resolution införs. Detta innebär att huvuddelen av de materiella bestämmelser som rör förberedelser för och genomförande av resolution samlas i en lag.

5.5.3 Ändringar i sektorslagstiftningen

Regeringens förslag: De delar av krishanteringsdirektivets bestämmelser som rör Finansinspektionen införs i stor utsträckning genom ändringar i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det följer av krishanteringsdirektivet att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna – i Sverige Finansinspektionen – ges vissa uppgifter, t.ex. i fråga om granskning av återhämtningsplaner (se avsnitt 7), godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd (se avsnitt 10) och s.k. tidiga ingripanden (se avsnitt 12). Finansinspektionen ansvarar även för tillsynen över finansiella företags efterlevnad av tillämpliga regler, och för att vidta åtgärder om företagen

inte följer reglerna. Det framstår enligt regeringens bedömning som lämpligast att de uppgifter som Finansinspektionen ansvarar för enligt det nya regelverket regleras i den s.k. sektorslagstiftningen, främst lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM.

Undantag från nämnda huvudprincip görs emellertid genom att bestämmelser om skuldnedskrivning och konvertering utanför resolution införs i lagen om resolution trots att Finansinspektionen, enligt regeringens bedömning, bör ges ansvaret för att tillämpa de reglerna. Bestämmelserna om skuldnedskrivning och konvertering utanför resolution bedöms dock vara så nära anknutna till bestämmelserna om skuldnedskrivning och konvertering i resolution att de bör finnas i samma lag.

5.5.4 En ny lag om förebyggande statligt stöd

Regeringens förslag: Reglerna i lagen om statligt stöd till kreditinstitut om stöd till livskraftiga kreditinstitut och finansieringen av sådant stöd bör i tillämpliga delar, och justerade för att ansluta till krishanteringsdirektivets regler, föras över till en ny lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Stödlagens bestämmelser om statligt stöd till kreditinstitut är inte fullt ut förenliga med de bestämmelser i krishanteringsdirektivet som rör s.k. förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13). Mot bakgrund av att bestämmelserna i krishanteringsdirektivet relativt detaljerat reglerar under vilka förutsättningar medlemsstater kan ge stöd till kreditinstitut och värdepappersbolag i form av garantier eller kapitaltillskott, framstår det som lämpligt att ta in bestämmelser om detta i en ny lag (i det följande benämnd den nya stödlagen) som ersätter den nu gällande stödlagen. Den nya stödlagen bör också innehålla bestämmelser om stabilitetsfonden, som får användas för att finansiera åtgärder enligt lagen.

Beslut enligt den nya stödlagen bör, på samma sätt som motsvarande beslut enligt den nu gällande stödlagen, inte kunna överklagas. Detta innebär att Prövningsnämnden för statligt stöd till kreditinstitut inte längre kommer att ha några uppgifter enligt det nya regelverket, utan enbart i fråga om prövning av vissa beslut enligt lagen om insättningsgaranti. Det framstår mot denna bakgrund som lämpligast att bestämmelser om Prövningsnämnden förs in i lagen om insättningsgaranti. Frågan om Prövningsnämndens uppgifter enligt den lagen får övervägas inom ramen för genomförandet av 2014 års insättningsgarantidirektiv i svensk rätt.

5.6 Ansvariga myndigheter

5.6.1 Resolutionsmyndigheten

Regeringens förslag: Beslut enligt den nya lagen om resolution ska, med vissa undantag, fattas av resolutionsmyndigheten.

I ett ärende om resolution får beslut som kan få direkta budget- eller systemeffekter inte fattas utan regeringens tillåtelse. I sådana fall ska resolutionsmyndigheten, med ett eget yttrande i saken, överlämna frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning.

Den myndighet som regeringen bestämmer ska vara resolutionsmyndighet.

Regeringens bedömning: Riksgäldskontoret bör utses till resolutionsmyndighet. Det bör inrättas ett särskilt beslutsorgan inom Riksgäldskontoret med uppgift att fatta beslut i ärenden som rör resolution.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer inte med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår att regeringen ska vara resolutionsmyndighet, men att den ska delegera merparten av resolutionsuppgifterna till Riksgäldskontoret och Finansinspektionen. Den närmare ansvarsfördelningen mellan regeringen och resolutionsmyndigheten bör enligt utredningen anges i förordning. Enligt utredningens förslag bör Finansinspektionen ges ansvaret att besluta om åtgärder för att undanröja hinder mot att hantera företag genom resolution och minimikravet för nedskrivningsbara skulder. Vidare gör utredningen inte någon särskild bedömning av formerna för resolutionsfunktionens inrättande hos Riksgäldskontoret.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Riksgäldskontoret* anser att det stora flertalet av uppgifterna enligt krishanteringsdirektivet bör delegeras till en eller flera myndigheter. Beslut som är av större principiell och ekonomisk betydelse bör dock inte delegeras till en förvaltningsmyndighet, utan i sådana frågor bör regeringen ha en central roll i beslutsfattandet. Det gäller särskilt sådana beslut som omfattar överenskommelser med andra länder. I fråga om beslutsfattande rörande icke gränsöverskridande företag bör besluten dock kunna fattas av någon annan myndighet än regeringen. Resolutionsförfarandet bör skötas av en myndighet som är skild från Finansinspektionen. Kopplingarna mellan insättningsgarantin och resolutionsverksamheten innebär att ansvaret för båda dessa verksamheter bör samlas hos en myndighet. Ansvaret för resolutionsplaneringen, inklusive beslut om minimikrav för nedskrivningsbara skulder och ingripande för att undanröja hinder mot resolution, bör läggas på den myndighet som ansvarar för resolution. Riksgäldskontoret har i sak ingen invändning mot att ansvarsfördelningen pekas ut i lag, men noterar att förslaget delvis är inkonsekvent, dels eftersom utredningen anger att samtliga resolutionsuppgifter bör fördelas av regeringen, dels eftersom lagförslaget inte innefattar samtliga uppgifter som enligt utredningens bedömning bör ligga på Finansinspektionen. *Finansinspektionen* anser att den inte bör få ansvaret för att hantera företag under resolution. I och med att inspektionen ska ha tillsyn över ett företag i resolution är det inte lämpligt att den samtidigt ansvarar för

skötseln av samma företag. Däremot bör inspektionen ansvara för åtgärder mot ett företag utanför resolution, däribland fastställande av minimikravet för nedskrivningsbara skulder, resolutionsplaneringen samt identifiering och undanröjande av väsentliga hinder mot att hantera ett företag i resolution. Vidare bör inspektionen utses till kontaktmyndighet för samarbete och samordning med andra relevanta myndigheter i övriga EES-länder. *Svenska Bankföreningen* anser att arbetsfördelningen mellan myndigheterna bör förtydligas och finjusteras samt att kravet på separation inom Finansinspektionen mellan tillsynsaktiviteter och aktiviteter inom ramen för förslaget till resolutionslag klargörs. Det operativa oberoendet mellan de tillsyns- och resolutionsuppgifter som Finansinspektionen tilldelas måste framgå av lagtext alternativt av förordning.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Resolutionsmyndigheten enligt den nya lagen om resolution

Enligt artikel 3.1 i krishanteringsdirektivet ska varje medlemsstat utse en, eller i undantagsfall flera, resolutionsmyndigheter som får tillämpa de resolutionsverktyg och utöva de resolutionsbefogenheter som anges i direktivet, dvs. sådana verktyg och befogenheter som får användas för att hantera ett företag i resolution. Inom ramen för detta lagstiftningsärende benämns sådana verktyg och befogenheter, tillsammans med finansiella stabiliseringsverktyg, gemensamt för resolutionsåtgärder (se avsnitt 6.2). Resolutionsmyndigheten ska vara en offentlig förvaltningsmyndighet eller en myndighet med förvaltningsbefogenheter (artikel 3.2). Resolutionsfunktionen får ges till en eller flera myndigheter som även bedriver annan verksamhet. Som exempel nämns departement, centralbanken eller tillsynsmyndigheten. Särskilda krav gäller dock om resolutionsfunktionen ges till en myndighet som även har andra funktioner. I sådana fall ska operativt oberoende mellan resolutionsfunktionen och myndighetens övriga funktionerna säkerställas och personalen som utför resolutionsfunktionen måste vara strukturellt separerad och ha andra rapporteringsvägar än personalen som utför myndighetens övriga funktioner (artikel 3.3). Samtidigt krävs att myndigheter och deras medarbetare som ägnar sig åt tillsyn respektive resolution ska samarbeta nära vid förberedelser, planering och tillämpning av resolution (artikel 3.4).

Med tanke på vilka konsekvenser ett finansiellt företags fallissemang kan få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi och att offentliga medel kan krävas för hanteringen av en finansiell kris, föreskriver vissa artiklar i krishanteringsdirektivet att relevanta departement eller regeringen i medlemsstaterna involveras i såväl krisförberedande arbete som resolution. Användningen av statliga stabiliseringsverktyg är dessutom uttryckligen förbehållen det behöriga departementet eller regeringen (jfr avsnitt 22.34.3). Av artikel 3.6 i krishanteringsdirektivet framgår vidare att om resolutionsmyndigheten inte är det behöriga departementet ska myndigheten, om inte annat framgår av nationell rätt, få det behöriga departementets godkännande innan beslut genomförs som kan få direkta budget- eller systemeffekter. Vilka beslut som kan få sådana effekter är inte närmare specificerat i direktivet, utan det har i huvudsak överlämnats till medlemsstaterna att avgöra i vilka fall som det behöriga departementets samtycke är nödvändigt.

Enligt gällande rätt (stödlagen), har regeringen att fatta beslut i frågor av principiell och samhällsekonomisk vikt, medan stödmyndigheten i princip bara har formella befogenheter i den mån regeringen överlåter dem. En orsak till att delegeringen är så begränsad är att en situation där stöd enligt stödlagen är aktuellt förutsätter allvarliga hot mot den finansiella stabiliteten och därmed mot hela samhällsekonomin. Till detta kommer att riksdagen i stödlagen delegerar i princip obegränsade finansiella befogenheter och att stöd därmed kan få betydande statsfinansiella följder (jfr prop. 2008/09:61 s. 33 och 46–48).

Som utredningen och *Riksgäldskontoret* konstaterar kan en del beslut som kan behöva fattas enligt det nya krishanteringsramverket få sådana konsekvenser för den finansiella stabiliteten och statsfinanserna att beslutsbefogenheten inte bör ges till en förvaltningsmyndighet. En sådan ordning förutses även i krishanteringsdirektivet. Utredningens förslag – att göra regeringen till resolutionsmyndighet och att regeringen bör avstå från att delegera betydelsefulla beslut till den förvaltningsmyndighet som ska sköta den operativa och löpande resolutionsverksamheten – kan dock leda till tillämpningssvårigheter. En till krishanteringsdirektivet mer näraliggande lösning, som ger regeringen bestämmande inflytande över frågor som kan få betydande effekter på den finansiella stabiliteten eller statsfinanserna, är att göra resolutionsmyndighetens beslut i sådana frågor avhängiga regeringens tillåtelse. En sådan ordning liknar den som gällt för statligt stöd eller kapitaltillskott till kreditinstitut. Enligt 3 § förordningen (2008:820) om statligt stöd till kreditinstitut och 4 § förordningen (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl. har beslut om stöd eller kapitaltillskott krävt regeringens godkännande av det för åtgärden underliggande avtalet innan beslut fattas. Mot den bakgrunden anser regeringen att en liknande ordning bör införas inom ramen för detta lagstiftningsärende. I den nya lagen om resolution bör därför tas in en bestämmelse att i ärenden om resolution får resolutionsmyndigheten inte fatta beslut som kan få direkta budget- eller systemeffekter utan regeringens tillåtelse. I sådana fall ska resolutionsmyndigheten, med ett eget yttrande över de budget- eller systemeffekter som kan följa av myndighetens beslut, överlämna frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning. Avgränsningen till resolutionsärenden innebär att beslut i ärenden i det förberedande stadiet, exempelvis i resolutionsplaneringen eller vid sättandet av minimikrav på nedskrivningsbara skulder, inte kräver regeringens tillåtelse.

Vad särskilt gäller budgeteffekter kan det konstateras att formerna för det nationella finansieringsarrangemanget för resolution (resolutionsreserven), som föreslås i detta lagstiftningsärende (se vidare avsnitt 25), i princip innebär att alla åtgärder som finansieras med medel från reserven kommer att påverka det finansiella sparandet. Resolutionsmyndigheten har dock, i enlighet med artikel 100.6 b i krishanteringsdirektivet, rätt till ett belopp som motsvarar inbetalda avgifter till reserven. Staten ska, på resolutionsmyndighetens begäran, omedelbart ställa medlen till resolutionsmyndighetens förfogande för finansiering av åtgärder i resolution. Ett krav på regeringens tillåtelse av användning av reserven, som kan få betydande budgeteffekter, torde endast kunna uppställas när det gäller utlåning av reservens medel till andra finansieringsarrangemang inom EES (jfr artiklarna 101.1 g och 106.3). Kravet på regeringens tillåtelse

bör därför inte omfatta beslut om annan användning av reserven, även om den i sig kommer att påverka statsbudgeten. Med direkta budgeteffekter avses således enbart sådana effekter som följer av åtgärder som inte finansieras med medel ur resolutionsreserven.

Med systemeffekter avses sådana allvarliga störningar i det finansiella systemet i Sverige som kan medföra att systemets funktionsförmåga allvarligt skadas. Risken för sådana effekter kan uttryckas som faran för att en plötslig och oväntad kris i ett eller flera finansiella företag ska utlösa en kedjereaktion, med allvarliga konsekvenser för hela eller centrala delar av det finansiella systemet som följd. Något sådant skulle omedelbart få allvarliga återverkningar för både företag och hushåll. Även stabilitetsfrämjande åtgärder som vidtas av andra länder kan dock få en negativ påverkan på stabiliteten i det svenska finansiella systemet, och bör därför vägas in i en systemriskbedömning (jfr prop. 2008/09:61 s. 33). Som *Riksgäldskontoret* konstaterar torde det främst vara i det gränsöverskridande samarbetet, vilket kan kräva såväl internationella överenskommelser om resolutionsåtgärder som fördelning av kostnader för krishanteringen medlemsstaterna emellan, som regeringen bör bli involverad i beslutsfattandet. Det kan dock inte uteslutas att rent nationella ärenden kan innehålla sådana omständigheter att resolutionsmyndighetens beslut bör föregås av regeringens tillåtelse. Det är dock inte möjligt eller lämpligt att i lag eller annan författning precisera detta ytterligare.

Regeringens prövning ersätter inte resolutionsmyndighetens prövning. Oavsett om regeringen funnit att den underställda åtgärden kan tillåtas eller inte, bör resolutionsmyndigheten således ta ställning till om förutsättningarna i övrigt för åtgärden, i enlighet med den nya lagen om resolution, är uppfyllda. Resolutionsmyndighetens prövning blir därmed begränsad till frågor som inte har prövats av regeringen. Om regeringen exempelvis skulle finna att ett beslut om resolution av ett visst kreditinstitut inte kan tillåtas med anledning av de budget- eller systemeffekter som ett sådant beslut skulle kunna få, får resolutionsmyndigheten inte försätta institutet i resolution. Resolutionsmyndigheten har i sådana fall ändå att pröva om resolutionsförutsättningarna enligt den nya lagen om resolution är uppfyllda, dvs. om fallissemang har fastställts av Finansinspektionen, om alternativa åtgärder kan förhindra fallissemang och om resolution ligger i det allmänna intresset. Denna prövning har bl.a. betydelse för resolutionsmyndighetens underrättelse- och motiveringsskyldighet (jfr artiklarna 81.3 och 82.2 i krishanteringsdirektivet, se vidare avsnitt 15.2 och 15.5). Resolutionsmyndighetens efterföljande prövning av underställda resolutionsåtgärder bör ske på motsvarande sätt. Om regeringen exempelvis skulle finna att en nedskrivning av seniora skulder i enlighet med deras prioritetsordning inte kan tillåtas med anledning av de budget- eller systemeffekter som kan följa av ett sådant beslut, får resolutionsmyndigheten inte tillämpa skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med huvudregeln. Det utesluter dock inte en tillämpning av verktyget i sig, eftersom resolutionsmyndigheten under exceptionella omständigheter får undanta vissa skulder från nedskrivning (se artikel 44.3 i krishanteringsdirektivet). Den efterföljande prövningen som resolutionsmyndigheten har att göra i sådana fall är således inte begränsad till att avse frågan om andra resolutionsåtgärder än skuldned-

skrivning ska vidtas i resolutionen, utan får även omfatta frågan om exempelvis de systemeffekter som föranlett regeringen att inte tillåta skuldnedskrivning enligt huvudregeln kan undvikas genom att vissa skulder undantas från nedskrivning. Regeringen återkommer till de närmare förutsättningarna för regeringens prövning i avsnitt 5.6.2.

Mot den bakgrunden finner regeringen inte skäl att göra regeringen till resolutionsmyndighet. Däremot bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution att resolutionsmyndighet är den myndighet som regeringen bestämmer.

Uppgifter för hantering av företag i resolution

När det gäller valet av myndighet som bör ha ansvaret för beslut om och hantering av företag i resolution, delar regeringen utredningens uppfattning att det inte är ändamålsenligt att inrätta en ny myndighet. Det kan gå många år utan att ett företag sätts i resolution samtidigt som det kan krävas stora resurser när så sker. Det talar för att inordna uppdraget i en befintlig myndighet som har kapacitet att omfördela resurser från annan verksamhet.

För svenskt vidkommande är det inte heller aktuellt att delegera resolutionsfunktionen till centralbanken. De uppgifter som resolutions–myndigheten ansvarar för enligt krishanteringsdirektivet har enbart begränsade beröringspunkter med Riksbankens löpande verksamhet.

Enligt regeringens bedömning bör inte heller Finansinspektionen ges i uppdrag att hantera finansiella företag genom resolution. Utgångspunkten i krishanteringsdirektivet är att tillsynsmyndigheten endast i undantagsfall får ges uppdraget som resolutionsmyndighet med hänsyn till de intressekonflikter som kan uppstå i förhållande till myndighetens tillsynsverksamhet. Resolution kan innebära att den ansvariga myndigheten – direkt eller via förvaltare – tar över skötseln av ett företag som fortsätter att bedriva finansiell verksamhet. Även ett företag under resolution måste ha tillstånd från Finansinspektionen och ska därmed även stå under tillsyn. Som *Finansinspektionen* konstaterar är det inte lämpligt att inspektionen ansvarar för att leda verksamheten i ett företag som står under dess tillsyn. Kravet på operativt oberoende och organisatorisk separation skulle vidare innebära att eventuella synergivinster mellan tillsyns- och resolutionsfunktionen inte kan utnyttjas till fullo.

Resolutionshanteringen kan ses som en utveckling av det uppdrag som Riksgäldskontoret sedan 2008 har i egenskap av stödmyndighet. Uppdraget som garantimyndighet har också gett Riksgäldskontoret erfarenheter från den förra krisen och dess efterspel som bör vara användbara vid hantering av företag i kris. Mot den bakgrunden anser regeringen att Riksgäldskontoret bör utses till resolutionsmyndighet enligt krishanteringsdirektivet med ansvar för att hantera ett företag i resolution med de verktyg och befogenheter som krishanteringsdirektivet föreskriver. Enligt regeringens mening bör ett särskilt beslutsorgan inrättas inom Riksgäldskontoret med uppgift att fatta beslut i ärenden som rör resolution. Därigenom kan specialkompetens på det aktuella området samlas och byggas upp samtidigt som en tillräcklig grad av

självständighet med skilda besluts- och rapporteringsvägar i förhållande till Riksgäldskontorets övriga verksamhet upprätthålls.

Uppgifter för att förbereda för resolution

För att finansiera åtgärder i resolution ska resolutionsmyndigheten enligt krishanteringsdirektivet ha tillgång till ett nationellt finansieringsarrangemang för resolution som byggs upp genom avgiftsuttag från vissa företag på den finansiella marknaden (se avsnitt 25.2). I uppdraget som resolutionsmyndighet med ansvar för att hantera företag i resolution bör därför även ingå att besluta om avgifter till och förfoga över finansieringsarrangemanget. Detta ansluter till den gällande ordningen enligt stödlagen. Som regeringen återkommer till i följande avsnitt bör dock vissa beslut som rör användningen av finansieringsarrangemanget föregås av regeringens godkännande.

Därutöver föreskriver krishanteringsdirektivet andra krisförberedande uppgifter och befogenheter för resolutionsmyndigheten. Till exempel ska den upprätta resolutionsplaner. Som ett led i det arbetet ska myndigheten även bedöma om det finns allvarliga hinder i företagens verksamhet och organisation mot att hantera dem via resolution och, om så är fallet, vidta åtgärder för att avlägsna sådana hinder (se avsnitt 8). Resolutionsmyndigheten ska också fastställa ett minimikrav på hur mycket nedskrivningsbara skulder som ett företag måste ha. Minimikravet hänger samman med att skuldnedskrivningsverktyget ska bli verkningsfullt i resolution (jfr avsnitt 9 och 22.19).

Dessa uppgifter och befogenheter är i huvudsak sådana som det bör ankomma på den förvaltningsmyndighet som regering utser att fatta beslut om. Vidare instämmer regeringen med utredningen i att vissa av dessa uppgifter och befogenheter liknar dem som Finansinspektionen har i sin tillsynsverksamhet och att det finns ett värde i en ordning där två olika myndigheter inte fattar beslut i samma fråga. Samtidigt finns det dock skillnader, särskilt med avseende på ändamålet med de olika uppgifterna och befogenheterna. Grundtanken med resolutionsplaneringen och fastställandet av nedskrivningsbara skulder är att ge resolutionsmyndigheten de bästa förutsättningarna att hantera ett företag i resolution. Om en annan myndighet än resolutionsmyndigheten ges avgörande inflytande över dessa frågor kan effektiviteten i resolutionsförfarandet förhindras och ansvarsutkrävande försvåras. För att den krishanterande verksamheten ska kunna bedrivas så effektivt som möjligt bör, enligt regeringens mening, myndigheten med ansvar för krishanteringen få bestämmanderätten även i dessa frågor. Riksgäldskontoret bör därför upprätta resolutionsplaner samt besluta om åtgärder för att undanröja hinder mot att hantera företag genom resolution och nedskrivning av skulder. Detta bör dock ske i nära samarbete och genom informationsutbyte med Finansinspektionen (jfr artiklarna 3.4 och 90 samt avsnitt 27.8.1). På så sätt torde eventuella nackdelar med att två myndigheter har liknande funktioner och befogenheter minimeras.

En annan uppgift enligt krishanteringsdirektivet är nedskrivning eller konvertering av tillämpliga kapitalinstrument under vissa förutsättningar. Utövandet av denna befogenhet kan ske såväl utanför som i resolution (se avsnitten 22.19 och 14). Resolutionsmyndigheten ska kunna utöva

denna befogenhet vid sin krishantering av företag i resolution, antingen ensamt eller tillsammans med resolutionsåtgärder. Regeringen återkommer till vilken myndighet som bör ansvara för utövandet av denna befogenhet utanför resolution och *Svenska Bankföreningens* synpunkter på organisatorisk separation i förhållande till ordinarie tillsynsuppgifter i avsnitt 5.6.3.

Av artikel 3.10 i krishanteringsdirektivet framgår att om mer än en myndighet utses för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna ska en av myndigheterna utses som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med relevanta myndigheter i andra medlemsstater. Eftersom Finansinspektionen inte föreslås få befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna kan inspektionen inte heller utses som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med relevanta myndigheter i andra EES-länder (jfr avsnitt 5.6.3). Enligt regeringens förslag till genomförande kommer endast Riksgäldskontoret att få sådana befogenheter, varför det inte finns skäl att utse en kontaktmyndighet.

5.6.2 Regeringen och Finansdepartementet (Regeringskansliet)

Regeringens förslag: Regeringen ska besluta om användningen av statliga stabiliseringsverktyg.

I fråga om utlåning från resolutionsreserven till ett annat finansieringsarrangemang inom EES och andra frågor som överlämnas från resolutionsmyndigheten, ska regeringen skyndsamt pröva tillåtligheten av åtgärden.

Regeringens bedömning: Finansdepartementet bör utöva det behöriga departementets funktioner enligt krishanteringsdirektivet i den mån funktionerna inte kan utövas av regeringen i stället.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer delvis med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock inget krav på regeringens tillåtelse i andra ärenden än utlåning från det nationella finansieringsarrangemanget för resolution.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt artikel 3.5 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna utse ett departement som ska ansvara för det behöriga departementets funktioner enligt direktivet. Av artikel 2.1.22 framgår vidare att det behöriga departementet ska vara finansdepartementet eller annat departement med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå. För svenskt vidkommande bör därför Finansdepartementet utses till behörigt departement enligt krishanteringsdirektivet. Det bör ske i föreskrifter meddelade av regeringen.

När det gäller de närmare funktionerna som departementet ska ha ger krishanteringsdirektivet medlemsstaterna viss flexibilitet i genomförandet. Enligt flera artiklar där det behöriga departementet har en funktion att fylla kan nämligen funktionen i stället fullgöras av

regeringen. Så är exempelvis fallet vid användningen av statliga stabiliseringsverktyg och utlåning från resolutionsreserven till annat finansieringsarrangemang inom EES (se artiklarna 56 och 106.3 i krishanteringsdirektivet, jfr avsnitt 22.34.1 och 25.3.2). Det behöriga departementets funktioner i sådana fall bör fullgöras av regeringen. I den nya lagen om resolution bör därför tas in bestämmelser om att regeringen beslutar om användningen av statliga stabiliseringsverktyg och prövar om utlåning från resolutionsreserven kan tillåtas. Som anförts i det föregående bör regeringens tillåtelse även krävas innan resolutionsmyndigheten fattar beslut i frågor som kan få direkta budget- eller systemeffekter. I sådana fall bör resolutionsmyndigheten, med ett eget yttrande i saken, överlämna frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning. Detta bör kompletteras med en bestämmelse i den nya lagen om resolution att regeringen skyndsamt ska pröva tillåtligheten av åtgärden. Regeringens prövning ersätter inte i något fall myndighetens prövning av förutsättningarna för den aktuella åtgärden. Vid regeringens prövning ska endast bedömas om åtgärden kan tillåtas utifrån de budget- eller systemeffekter som kan följa av åtgärden. Samma förfarande bör användas när det gäller tillåtligheten av utlåning från resolutionsreserven.

Vidare finns det vissa funktioner enligt krishanteringsdirektivet som måste uppfyllas av det behöriga departementet. Så är exempelvis fallet för vissa underrättelser och visst informationsutbyte enligt direktivet. Detsamma gäller för det internationella samarbete som ska ske i s.k. resolutionskollegier (jfr avsnitt 26.2). I sådana fall bör Finansdepartementet ansvara för det behöriga departementets funktion. I den mån det aktuella ärendet berör flera departements verksamhetsområden bör det dock beredas gemensamt i enlighet med 15 § förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet.

5.6.3 Finansinspektionen

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ha den behöriga myndighetens uppgifter och befogenheter enligt krishanteringsdirektivet.

Finansinspektionen ska även besluta om nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att befogenheten att skriva ned eller konvertera äganderättsinstrument och vissa skulder utanför resolution bör ligga hos Finansinspektionen. Även *Finansinspektionen* anser att den bör ansvara för nedskrivning och konvertering utanför resolution. *Svenska Bankföreningen* anser att det operativa oberoendet mellan de tillsyns- och resolutionsuppgifter som Finansinspektionen tilldelas måste framgå av lagtext alternativt av förordning.

Skälen för regeringens förslag: Enligt krishanteringsdirektivet har den behöriga myndigheten vissa befogenheter och ska fullgöra vissa uppgifter. Det gäller bl.a. i den krisförberedande fasen, t.ex. i samband med finansiella företags upprättande av återhämtningsplaner och avtal om koncerninternt finansiellt stöd samt krisavvärjande åtgärder för tidigt

ingripande (se avsnitten 7, 10 och 12). Den behöriga myndigheten är även involverad i det krishanterande arbetet, exempelvis vid samråd med resolutionsmyndigheten och som medlem i resolutionskollegier. Den har dock inga befogenheter att tillämpa resolutionsverktyg eller att vidta andra resolutionsåtgärder enligt krishanteringsdirektivet.

Med behörig myndighet avses enligt artikel 2.1.21 i krishanteringsdirektivet en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i fortsättningen benämnd tillsynsförordningen, dvs. den myndighet som enligt nationell rätt får utöva tillsyn över kreditinstitut och värdepappersföretag. För svenskt vidkommande är det Finansinspektionen. Inspektionen bör därför ha den behöriga myndighetens befogenheter och uppgifter enligt krishanteringsdirektivet.

Till skillnad från de krisförberedande uppgifter som har berörts i avsnitt 5.6.1 har nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utanför resolution inte samma starka koppling till resolutionsmyndighetens krishanterande verksamhet. Utanför resolution är befogenheten mer av tillsynskaraktär. Detta kommer bl.a. till uttryck i artikel 32.1 b i krishanteringsdirektivet där nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten uppräknas som ett exempel på tillsynsåtgärder som kan förhindra ett företags fallissemang. Med hänsyn härtill och till att Finansinspektionen redan har liknande befogenheter i sin tillsynsverksamhet (jfr artikel 54 i tillsynsförordningen) bör uppgiften att skriva ned och konvertera tillämpliga kapitalinstrument utanför resolution utföras av inspektionen. Eftersom detta är en uppgift som resolutionsmyndigheten ska utföra enligt krishanteringsdirektivet blir därmed Finansinspektionen resolutionsmyndighet i direktivets bemärkelse i detta avseende. Det innebär emellertid inte att Finansinspektionen blir resolutionsmyndighet enligt den nya lagen om resolution. Inom ramen för genomförandet av krishanteringsdirektivet bör den benämningen reserveras för den myndighet som har i uppdrag att hantera företag under resolution genom de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som direktivet föreskriver (jfr artikel 3.1 och 3.10). Formellt sett är nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten ingetdera, utan en krisförebyggande åtgärd (jfr artikel 2.1.40, 2.1.101 och 2.1.102). Krishanteringsdirektivets krav på operativt oberoende och strukturell separation i förhållande till tillsynsmyndighetens övriga funktioner gäller visserligen även för nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utanför resolution (jfr artikel 3.3). Regeringen finner dock inte skäl att reglera detta i författning, utan det får förutsättas att inspektionen organiserar arbetet på sådant sätt att kraven på oberoende och separation upprätthålls.

6 Definitioner och tillämpningsområde

6.1 Krisavvärjande åtgärder

Regeringens förslag: Med en krisavvärjande åtgärd avses

1. en åtgärd för att undanröja väsentliga brister eller väsentliga hinder för återhämtning,
2. en åtgärd för att minska eller undanröja väsentliga hinder för avveckling eller rekonstruktion,
3. en åtgärd som Finansinspektionen vidtar när den överträdelse som motiverar åtgärden är av sådan art eller omfattning att ett institut kan komma att omfattas av resolution,
4. ett beslut av Finansinspektionen om att tillsätta en tillfällig förvaltare, eller
5. nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Krisförebyggande åtgärder (dvs. krisavvärjande åtgärder) definieras i artikel 2.1.101 i krishanteringsdirektivet som utövande av befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18, tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande, tillsättning av en tillfällig förvaltare eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna.

Av definitionen framgår att den syftar på de åtgärder som tillsynsmyndigheterna eller resolutionsmyndigheten kan vidta och inte på de planer som upprättas av institut eller resolutionsmyndigheter. Definitionen träffar exempelvis inte institutens skyldigheter att upprätta återhämtningsplaner eller resolutionsmyndigheternas skyldigheter att upprätta resolutionsplaner. De krisavvärjande åtgärder som tillsynsmyndigheten (Finansinspektionen) kan vidta är åtgärder för att undanröja väsentliga brister eller hinder för återhämtning (se avsnitt 7.2.6), åtgärder som vidtas med på grund av en överträdelse som kan medföra att resolutionsregelverket blir tillämpligt (se avsnitt 12.1), tillsättande av tillfällig förvaltare (se avsnitt 12.6) och nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution (se avsnitt 14). De krisavvärjande åtgärder som resolutionsmyndigheten kan vidta är dels åtgärder för att minska eller undanröja väsentliga hinder för avveckling eller resolution (se avsnitt 8.1.5), dels nedskrivning eller konvertering inom ramen för ett resolutionsförfarande.

Begreppet krisavvärjande åtgärder kommer att användas i anslutning till genomförandet av artikel 68. Det innebär att begreppet behöver definieras i den nya lagstiftningen. Det bör också noteras att begreppet används i fråga om tidiga ingripanden som Finansinspektionen kan vidta enligt sektorslagstiftningen (se avsnitt 12). Eftersom vissa krisavvärjande åtgärder främst kommer att vidtas av resolutionsmyndigheten och andra av Finansinspektionen, uppkommer frågan var definitionen av krisavvärjande åtgärder bör tas in. Enligt regeringens bedömning

framstår det som lämpligast att definitionen av krisavvärjande åtgärder förs in i den nya lagen om resolution, och att det i sektorslagstiftningen förs in hänvisningar till den definitionen.

6.2 Resolutionsåtgärder

Regeringens förslag: Med en resolutionsåtgärd avses

1. de verktyg som resolutionsmyndigheten får besluta om,
2. de statliga stabiliseringsverktyg som regeringen får besluta om, och
3. de andra åtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta om inom ramen för resolution.

Med en koncernresolutionsordning avses en plan enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Krishanterings- och resolutionsåtgärder

I artikel 2.1.102 i krishanteringsdirektivet definieras krishanteringsåtgärder som en resolutionsåtgärd eller tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 35 eller en person enligt artikel 51.2 eller 72.1.

Begreppet krishanteringsåtgärd används i samma artiklar och i samma sammanhang som begreppet krisförebyggande åtgärd (krisavvärjande åtgärd) men inte i artikel 81 (se ovan).

En delmängd i begreppet krishanteringsåtgärd är de s.k. resolutionsåtgärderna. I artikel 2.1.40 i krishanteringsdirektivet definieras en resolutionsåtgärd som ett beslut att placera ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1 b, c eller d under resolution enligt artikel 32 eller 33, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.

Det finns ett behov av att använda begreppet resolutionsåtgärder i den nya lagen. Begreppet behöver därför definieras. Den nu föreslagna definitionen skiljer sig dock något från krishanteringsdirektivets definition. Definitionen inkluderar nämligen inte själva beslutet att försätta företaget i resolution, men däremot de statliga stabiliseringsverktyg som regeringen får besluta om, trots att de inte är verktyg i krishanteringsdirektivets mening. Definitionen inkluderar även tillsättandet av en särskild förvaltare. Förändringen av definitionen är framför allt av framställningstekniska skäl och avsikten är inte att det ska innebära några materiella avvikelser från krishanteringsdirektivet.

Begreppet krishanteringsåtgärder används inte i den nya lagen om resolution och det finns därför inte något behov av att ta en definition av det begreppet i lagen.

Resolution, resolutionsändamål, resolutionsverktyg och befogenheter

Begreppet resolution definieras i artikel 2.1.1 i krishanteringsdirektivet som tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller ett verktyg som avses i artikel 37.9 för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som fastställs i artikel 31.2.

Enligt artikel 2.1.19 i krishanteringsdirektivet avses med resolutionsverktyg de verktyg som avses i artikel 37.3 (försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget, avskiljandeverktyget och skuldnedskrivningsverktyget).

Resolutionsförfarandet liksom resolutionsverktygen är det som står i fokus för regleringen (se avsnitt 15 och 22). Detsamma gäller de begrepp som hör ihop med dessa, såsom broinstitut (artikel 2.1.59) tillgångsförvaltningsenhet (artikel 2.1.56), skuldinstrument (artikel 2.1.48), skuld med säkerhet (artikel 2.1.67), totalbelopp (artikel 2.1.70), konverteringskurs (artikel 2.1.75), drabbad borgenär (artikel 2.1.76), drabbad innehavare (artikel 2.1.77) och mottagande enhet (artikel 2.1.80).

Resolutionen ska syfta till att uppnå ett eller flera resolutionsmål. Dessa mål har därför betydelse för bl.a. vilket eller vilka verktyg som resolutionsmyndigheten väljer att använda. Artikel 2.1.16 i krishanteringsdirektivet definierar resolutionsmål med hänvisning till artikel 31.2 i direktivet. Resolutionsändamålen, som är den term som enligt regeringens bedömning bör användas vid genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt, är av central betydelse för när resolutionsmyndigheten ska besluta att ett företag ska försättas i resolution och hur resolutionen sedan ska genomföras. Den närmare innebörden av vart och ett av ändamålen kräver också en egen analys. Beträffande definitionen av resolutionsändamål hänvisas till avsnitt 15.1.

I artikel 2.1.39 i krishanteringsdirektivet definieras villkor för resolution genom en hänvisning till de villkor som anges i artikel 32.1, dvs. den artikel som anger under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten ska besluta att vidta resolutionsåtgärder mot ett institut. Den närmare innebörden av det begreppet framgår av avsnitt 15.2. Begreppet behöver dock inte definieras uttryckligen i den nya lagen.

I artikel 2.1.20 i krishanteringsdirektivet definieras resolutionsbefogenheter som befogenheter i artiklarna 63–72. Något förenklat är en resolutionsbefogenhet beteckningen på de konkreta åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta eller initiera för att använda ett verktyg eller på annat sätt stödja resolutionen.

De enskilda befogenheterna behandlas i de olika avsnitt där det anges hur de föreslås genomföras i svensk rätt. Däremot bör uttrycket befogenheter inte föras in i den nya lagen om resolution. I stället bör det anges vilken typ av åtgärder som resolutionsmyndigheten kommer att besluta om. Som beskrivits ovan inkluderar begreppet resolutionsåtgärder användningen av de olika resolutionsverktygen och övriga åtgärder som resolutionsmyndigheten kan besluta om (befogenheterna). Eftersom begreppet resolutionsbefogenhet inte används i den nya lagen behöver det inte definieras. Vilka befogenheterna är bör i stället att preciseras under definitionen av resolutionsåtgärder.

Resolution av en koncern och koncernresolutionsordning

Om ett individuellt företag får problem kan det försättas i resolution. Om problemen inte är isolerade till det individuella företaget utan påverkar även andra företag i samma koncern och därigenom koncernens livskraft, kan åtgärder behöva vidtas även beträffande dessa. Beslutet om resolution och efterföljande åtgärder avser dock alltjämt individuella företag och inte koncerner. I krishanteringsdirektivet används begreppet resolution av en koncern för att beskriva de olika strategier som finns. Resolution av en koncern definieras i artikel 2.1.42 i krishanteringsdirektivet som antingen vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn, eller den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och befogenheter med avseende på koncernenheter.

Definitionen kan träffa såväl nationella som gränsöverskridande koncerner. Någon definition av begreppet föreslås dock inte.

Koncernresolutionsordning definieras i artikel 2.1.35 i krishanteringsdirektivet som en plan för rekonstruktion av en koncern upprättad enligt artikel 91 (se avsnitt 15.3). I artikel 91 beskrivs processen för att försätta ett institut i en gränsöverskridande koncern i resolution. En resolutionsordning är alltså en plan som beskriver hur resolutionen i den gränsöverskridande koncernen ska hanteras. Resolutionsordningen utgör en operationalisering av den resolutionsplan som myndigheterna upprättar i krisavvärjande syfte. Begreppet koncernresolutionsordning bör definieras i den nya lagen på motsvarande sätt som görs i krishanteringsdirektivet.

6.3 Ordinarie insolvensförfaranden och avveckling

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon definition av ordinarie insolvensförfaranden eller avveckling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens bedömning: Resolution är ett alternativ till andra insolvensförfaranden. Om ett företag försätts i resolution ska dess borgenärer inte komma sämre ut än om normala insolvensförfaranden hade använts.

Normala insolvensförfaranden definieras i artikel 2.1.47 som kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare som normalt gäller för kreditinstitut enligt nationell rätt och antingen specifikt för de instituten eller generellt för alla fysiska eller juridiska personer.

Med utgångspunkt i svensk rätt står det klart att konkurs enligt konkurslagen (1987:672) och likvidation enligt aktiebolagslagen (2005:551) m.fl. lagar innebär total eller delvis avyttring. Kravet på att förfarandet ska vara kollektivt utesluter utmätning och andra specialexekutiva förfaranden. Kravet på att förfarandet ska inkludera total eller delvis avyttring utesluter också företagsrekonstruktion enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

I svensk rätt bör utgångspunkten vara att peka ut det svenska insolvensförfarande som avses, nämligen konkurs, i stället för att tala om ”normala insolvensförfaranden”. I vissa fall när krishanteringsdirektivet hänvisar till ”normala insolvensförfaranden” kan emellertid även likvidation vara ett alternativ. I dessa fall bör båda dessa förfaranden nämnas. När så är aktuellt får dock bedömas från fall till fall.

I artikel 2.1.54 i krishanteringsdirektivet definieras avveckling som avveckling av tillgångarna i ett institut eller ett sådant företag som avses i artikel 1.1. b, c eller d. Enligt regeringens bedömning saknas skäl att föra in en motsvarande uttrycklig definition i den nya lagen om resolution.

6.4 Kritiska verksamheter och kärnaffärsområden

Regeringens förslag: Kritiska verksamheter är tjänster som om de upphörde sannolikt skulle leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon definition av kärnaffärsområden i lagen.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Begreppet kritiska funktioner definieras i artikel 2.1.35 i krishanteringsdirektivet som verksamhet som om den plötsligt upphörde sannolikt skulle störa det finansiella systemets förmåga att tillhandahålla de grundläggande funktionerna till realekonomin, vilket i förlängningen kan medföra betydande samhällsekonomiska kostnader. Det kan även framhållas att upprätthållande av kritiska funktioner är ett av resolutionsändamålen enligt artikel 31.2 a i krishanteringsdirektivet.

Med de grundläggande funktionerna menas betalningsförmedling, kapitalförsörjning och riskhantering. För att undvika en sammanblandning av de kritiska och de grundläggande funktionerna bör den förra benämnas kritisk verksamhet. Mer konkret kan en verksamhet i ett företag (eller en koncern) anses vara kritisk om den utgör en tillräcklig andel av någon av det finansiella systemets grundläggande funktioner, eller är en förutsättning för att någon annan central del av det finansiella systemet ska fungera.

I fallet med företag vars verksamhet utgör en tillräcklig andel av någon grundläggande funktion kan det handla om en bank som har omfattande inlåningsverksamhet. Om banken skulle gå i konkurs, kan följden bli en störning i betalningsförmedlingen med omfattande samhällsekonomiska kostnader som följd. Eftersom det kan dröja en viss tid (upp till sju arbetsdagar enligt det nya insättningsgarantidirektivet) innan insättningsgarantin infrias, kan även insättare få problem med att genomföra betalningar under en tid.

Det skulle också kunna handla om en bank eller ett kreditinstitut som har en omfattande utlåningsverksamhet. Låntagare kan exempelvis ha svårt att snabbt ersätta en kreditgivare, eftersom andra kreditgivare inte

har lika god information med nedsatt funktion i kreditförsörjningen som följd. Avbrott i finansieringen kan i sin tur leda till att kunderna tvingas tillfälligt upphöra eller avveckla sin verksamhet, vilket kan leda till onödig kapitalförstöring och störningar i samhällsekonomin. Svårigheter med att få finansiering kan också leda till att företag och hushåll får likviditetsproblem, vilket kan spilla över till betalningsförmedlingen.

Det problemdrabbade företagets verksamhet kan också vara en förutsättning för att någon annan central del av det finansiella systemet ska fungera. Företaget kan t.ex. tillhandahålla specifika tjänster som är nödvändiga för att kunna genomföra centrala transaktioner i det finansiella systemet. Om verksamheten upphör leder det med andra ord till en risk för en allvarlig störning i det finansiella systemet. Det kan t.ex. vara infrastrukturtjänster, men det kan också handla om att företaget är en central aktör på en viss marknad. Exempelvis kan en bank som andra banker lånar av, eller placerar hos, vara svår att ersätta och om denna verksamhet upphör kan det leda till negativa effekter på interbankmarknaden. Ett annat exempel är att företaget är stor marknadsgarant på någon viktig värdepappersmarknad, som i sin tur har stor samhällsekonomisk betydelse. Bankens verksamhet kan i sådana fall vara en kritisk verksamhet i lagens mening.

Det följer av exemplen ovan att det är viktigt att beakta en verksamhets utbytbarhet vid bedömningen av om den är kritisk. Det räcker inte med att verksamheten i sig är viktig (eller stor), utan den ska också vara svår att ersätta på kort tid för att definieras som kritisk. Exempelvis så är det en viktig verksamhet att ta emot insättningar. Det innebär dock inte att alla institut som tar emot insättningar ska anses bedriva kritisk verksamhet, inte ens om de har relativt stor marknadsandel. Det ska inte heller gå att snabbt byta ut företaget, eftersom det är endast då företagets verksamhet inte är enkelt utbytbar som dess fallissemang kan leda till en störning som medför betydande konsekvenser för det finansiella systemets funktionsförmåga eller för realekonomin.

Eftersom begreppet kritisk verksamhet är av stor betydelse för utformningen av ett resolutionsförfarande, bör det definieras i lag. En bestämmelse som motsvarar definitionen i artikel 2.1.35 bör tas in i den nya lagen om resolution.

Frågan huruvida verksamheten är utbytbar är en del av bedömningen av om en verksamhet anses kritisk. Om institutet eller koncernen enkelt kan bytas ut kan inte heller ett fallissemang ge upphov till en allvarlig störning med avseende på begreppet kritisk verksamhet. Att utbytbarhet är ett kriterium i detta sammanhang behöver dock inte uttryckligen framgå av definitionen.

Den del i krishanteringsdirektivets definition som kännetecknar företag som kan bedriva kritisk verksamhet, dvs. ”institutets eller koncernens storlek eller marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet” är endast exempel på vilken typ av faktorer som kan tänkas påverka bedömningen av om ett företag bedriver kritisk verksamhet och behöver inte heller ingå i definitionen.

Kärnaffärsområde definieras i artikel 2.1.36 i krishanteringsdirektivet som affärsområden och kringtjänster som utgör faktiska källor till inkomst, vinst eller har ett franchisevärde för ett institut eller en koncern

som institutet tillhör. Med kärnaffärsområden menas således verksamhet som ett företag bedriver och som är central för dess intjäning. Det är med andra ord verksamhet som är kritisk ur ett företagsekonomiskt perspektiv. Det finns inget behov av att använda det begreppet i den nya lagen om resolution och någon särskild definition av det behöver därför inte tas in i lagen.

6.5 Tillämpningsområde

Regeringens förslag: Den nya lagen om resolution ska vara tillämplig på i Sverige hemmahörande kreditinstitut och värdepappersbolag, liksom på vissa finansiella institut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och EES-filialer.

Med kreditinstitut avses banker och kreditmarknadsföretag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse. Med värdepappersbolag avses ett svenskt aktiebolag som har tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden, om det har tillstånd

1. för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 3, 6, 7 och 8 lagen om värdepappersmarknaden,
2. att som sidotjänst förvara finansiella instrument för kunders räkning och ta emot medel med redovisningsskyldighet enligt 2 kap. 2 § första stycket 1 lagen om värdepappersmarknaden, eller
3. att som sidotjänst ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen enligt 2 kap. 2 § första stycket 8 samma lag.

Följande uttryck och begrepp träffar samma typ av företag som tillsynsförordningen: Finansiellt institut, finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet, finansiellt moderholdingföretag inom EES, blandat finansiellt holdingföretag inom EES, moderinstitut inom EES.

Ett moderföretag inom EES är ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES.

Lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden ska kompletteras med vissa av dessa definitioner.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att ett resolutionsregelverk även för finansiella infrastrukturföretag, t.ex. centrala motparter och betalningssystem, bör utredas. *Riksgäldskontoret* anser att det bör övervägas om regelverket för resolution bör göras allmänt tillämpligt för samtliga kreditinstitut och värdepappersbolag, även de som inte bedöms vara systemviktiga.

Skälen för regeringens förslag

Vilka företag omfattas av regelverket?

Krishanteringsdirektivet rör förfaranden för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Kreditinstitut och värdepappersföretag benämns tillsammans institut enligt artikel 2.1.23 i krishanteringsdirektivet. På motsvarande sätt bör en definition av institut som omfattar kreditinstitut och värdepappersbolag föras in i lagen om resolution. I den definitionen bör dock begreppet värdepappersbolag användas i stället för det vidare begreppet värdepapperföretag (se nedan). Motsvarande definition, liksom vissa andra definitioner som berörs i det följande och som är relevanta för de nya bestämmelser som förs in i sektorslagstiftningen, bör även införas i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM.

Även filialer till institut i tredjeland omfattas av vissa av krishanteringsdirektivets bestämmelser. Begreppet filial behandlas i avsnitt 6.7. I avsnitt 6.10 behandlas vidare några andra begrepp som rör tredjeland.

Även vissa andra typer av företag, som inte är institut eller filialer till institut, kan dock till större eller mindre del omfattas av regelverket. Det kan röra sig om moderföretag till kreditinstitut och värdepappersföretag (finansiella moderholdingföretag och blandade finansiella moderholdingföretag), vissa andra typer av holdingföretag (finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet), finansiella institut som är dotterföretag till ett sådant holdingföretag eller till ett institut och som omfattas av grupptillsyn samt filialer till företag som är etablerade i tredje land.

När det talas om såväl institut som andra företag som omfattas av regelverket, bör samlingsbegreppet företag användas i det följande.

Sveriges riksbank anser att det bör övervägas om en särskild resolutionsordning för finansiella infrastrukturföretag, t.ex. centrala motparter och betalningssystem, bör utredas. Enligt Riksbanken bedriver vissa sådana företag kritisk verksamhet och är av avgörande betydelse för den finansiella stabiliteten. Principiellt gör sig samma överväganden gällande för dessa företag som för kreditinstitut och värdepappersbolag. Samtidigt anser Riksbanken att en resolutionsordning för finansiella infrastrukturföretag skulle behöva utformas på ett annat sätt i enlighet med de företagens särskilda förutsättningar.

Som Sveriges riksbank noterar pågår även arbete i Europeiska kommissionen avseende de frågor som Riksbanken tar upp. Enligt regeringens bedömning framstår det som lämpligt att avvakta med en eventuell utredning av en särskild resolutionsordning för finansiella infrastrukturföretag tills det inledda arbetet på europeisk nivå har avslutats.

Riksgäldskontoret anser att det bör övervägas om resolutionsregelverket bör ha ett bredare tillämpningsområde, och inte bara omfatta systemviktiga företag. Resolution är enligt Riksgäldskontoret ett förfarande som är särskilt utformat för finansiella företag och som kan möjliggöra en mer kostnadseffektiv krishantering för staten, även avseende icke systemviktiga företag. Att låta reglerna gälla för alla, och inte bara systemviktiga företag, skulle dessutom vara konkurrensneutralt.

Samtidigt noterar Riksgäldskontoret att det finns argument mot att utsträcka reglernas tillämpningsområde, och att en möjlig lösning kan vara att låta resolution bli ett frivilligt förfarande för icke systemviktiga företag eller att enbart tillämpa delar av ramverket på sådana företag.

Regeringen delar i och för sig Riksgäldskontorets bedömning att resolution enligt de nu föreslagna reglerna kan innebära en mer kostnadseffektiv hantering av krisdrabbade finansiella företag. Samtidigt bör det, som Riksgäldskontoret också framhåller, noteras att det effektiva förfarandet möjliggörs av att främst ägares och borgenärers rättigheter inskränks i förhållande till vad som annars skulle ha gällt. Det framstår därför som tveksamt om det är lämpligt att utsträcka resolutionsregelverkets tillämpningsområde till andra företag än de som enligt krishanteringsdirektivets uttryckliga regler ska kunna komma i fråga för resolution. Under alla förhållanden är det en fråga som det saknas beredningsunderlag för att behandla inom ramen för detta lagstiftningsärende.

Moderinstitut och moderföretag

Begreppet moderinstitut används i krishanteringsdirektivet för att beteckna sådana institut som har andra finansiella företag som dotterföretag och inte själva är dotterföretag till ett annat institut eller ett holdingföretag. I krishanteringsdirektivet finns definitioner av dels moderinstitut i en medlemsstat, dels moderinstitut inom unionen (artikel 2.1.49 respektive artikel 2.1.50 i krishanteringsdirektivet). I likhet med utredningen anser regeringen att det inte behövs någon definition av ett moderinstitut i en medlemsstat (eller rättare sagt ett land inom EES). Definitionen av moderinstitut inom EES träffar svenska företag i toppen av en koncern även om koncernen inte är gränsöverskridande.

Det bedöms inte heller nödvändigt att föra in en definition av berört moderinstitut, motsvarande artikel 2.1.79 i krishanteringsdirektivet, i den nya lagen om resolution.

På motsvarande sätt som för institut finns också definitioner i krishanteringsdirektivet som avser moderföretag. I artikel 2.1.85 i krishanteringsdirektivet definieras ett moderföretag inom unionen som ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen.

Definitionen syftar alltså på det företag som finns i toppen av en koncern inom unionen (EES). Den utesluter dock holdingföretag med blandad verksamhet. Begreppet används exempelvis för att ringa in vilket moderföretag som är skyldigt att upprätta återhämningsplaner. En motsvarande definition bör tas in i lagen.

En undergrupp bland moderföretagen inom unionen utgörs av de finansiella moderholdingföretagen inom unionen. Det görs i krishanteringsdirektivet också en skillnad mellan ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat (artikel 2.1.12) och finansiellt moderholdingföretag inom unionen (artikel 2.1.13). I båda fallen definieras begreppet med hänvisning till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, kallad tillsynsförordningen. På motsvarande sätt som i

fråga om moderinstitut inom unionen bör det i lagen tas in en definition av moderholdingföretag inom unionen, medan det framstår som överflödigt att dessutom ta in en definition av finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat. Samma överväganden gör sig gällande i fråga om definitionerna av blandat finansiellt moderholding-företag i en medlemsstat (artikel 2.1.14) respektive inom unionen (artikel 2.1.15).

Kreditinstitut och värdepappersbolag

Enligt artikel 2.1.2 i krishanteringsdirektivet avses med kreditinstitut detsamma som i artikel 4.1.1 i tillsynsförordningen, dvs. företag vars verksamhet består i att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel och att bevilja kredit för egen räkning.

Banker och kreditmarknadsföretag behandlas enligt svensk rätt som kreditinstitut och omfattas av de bestämmelser för tillsyn som EU-rätten ställer upp för kreditinstitut. Kreditinstitut bör därför definieras som banker och kreditmarknadsföretag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF.

Enligt krishanteringsdirektivet ska det även vara tillämpligt på värdepappersföretag. Begreppet värdepappersföretag definieras som ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i tillsynsförordningen som omfattas av de krav på startkapital som föreskrivs i artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, kallat kapitaltäckningsdirektivet.

I tillsynsförordningen definieras ett värdepappersföretag som en person enligt definitionen i led 1 i artikel 4.1 i direktiv 2004/39/EG och som omfattas av de krav som åläggs genom det direktivet, med undantag för kreditinstitut, s.k. lokala företag och företag som enbart tillhandahåller vissa typer av investeringstjänster eller investeringsverksamhet och inte heller inte innehar kontanter eller värdepapper som tillhör företagets kunder.

Enligt 1 kap. 5 § 26 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM, definieras värdepappersbolag som svenska aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag. Eftersom det nya regel-verket bl.a. är avsett att träffa företag som driver värdepappersrörelse utan att vara kreditinstitut bör den definitionen tas som utgångspunkt även i den nya lagen om resolution.

Enligt krishanteringsdirektivet ska undantag för det första göras för lokala företag. Enligt 2 kap. 5 § första stycket 14 LVM behöver lokala företag som driver värdepappersrörelse inte något tillstånd för den verksamheten. De är därför inte värdepappersbolag enligt definitionen i LVM. Nu avsedda lokala företag bör inte omfattas av regelverket om resolution.

Krishanteringsdirektivet undantar dessutom företag som endast tillhandahåller en eller flera typer av uppräknade typer av investeringstjänster eller investeringsverksamhet och inte heller innehar

kontanter eller värdepapper som tillhör företagets kunder. Ett motsvarande undantag bör tas in i lagen.

I prop. 2013/14:228 Förstärkta kapitaltäckningsregler konstateras att svensk rätt tidigare inte gjort undantag för sådana företag som anges i artikel 4.1.2 c i tillsynsförordningen (s. 129). Det sägs vidare att om svensk rätt anpassas så att endast de värdepappersbolag som omfattas av definitionen av värdepappersföretag i tillsynsförordningen är skyldiga att tillämpa tillsynsförordningen kommer vissa bolag, till skillnad mot vad som gällde tidigare, inte att behöva följa reglerna om kapitaltäckning m.m. Eftersom tillsynsförordningen tillåter medlemsstaterna att utvidga tillämpningsområdet för förordningen, fanns det enligt regeringens mening inte skäl att ändra gällande rätt i fråga om vilka svenska värdepappersbolag som ska vara skyldiga att tillämpa reglerna om kapitaltäckning m.m. Enligt regeringen ska därför samma värdepappersbolag som tidigare vara skyldiga att tillämpa tillsynsförordningen. Regeringen konstaterade dock att det framöver finns ett behov av en översyn vad gäller kapitaltäckningsregelverkets tillämpning på olika typer av värdepappersbolag. Inom ramen för det lagstiftningsärendet ansågs det dock inte finnas utrymme för en sådan översyn. I propositionen föreslogs därför att ett värdepappersbolag definieras som ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt LVM och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt LBF.

Det nya regelverk som nu ska genomföras innebär att de företag som omfattas av det blir föremål för ytterligare reglering. Mot bakgrund av regelverkets syfte bör utgångspunkten vara att enbart de värdepappersbolag som omfattas av definitionen av värdepappersföretag i krishanteringsdirektivet också ska omfattas av den nya lagen om resolution. Dock bör lagen omfatta även värdepappersbolag som har tillstånd att ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen, (2 kap. 2 § första stycket 8 LVM). Ett sådant tillstånd får bara ges tillsammans med ett tillstånd att lämna kunder kredit enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 samma lag. Detta är en sidotjänst som har införts nationellt och saknar motsvarighet i direktiv 2004/39/EG. Värdepappersbolag med tillstånd att ta emot medel på konto anses som kreditinstitut i den mening som avses i unionsrätten (prop. 2006/07:115 s. 326). Sådana värdepappersbolag är således kreditinstitut enligt krishanteringsdirektivets bestämmelser och bör därför omfattas av regelverket.

Finansiella institut (finansinstitut) och holdingföretag

Krishanteringsdirektivet är även tillämpligt på vissa finansiella institut och olika typer av holdingföretag. För dessa typer av företag gäller att krishanteringsdirektivets definitioner hänvisar till de definitioner som ges i tillsynsförordningen. De bör därför definieras i den nya lagen om resolution med hänvisning till relevanta bestämmelser i tillsynsförordningen.

Med ett finansiellt institut (finansinstitut i direktivets svenska översättning) avses enligt artikel 2.1.4 i krishanteringsdirektivet ett finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i tillsynsförord-

ningen. Den definitionen inkluderar exempelvis företag som driver finansiell verksamhet men utan att vara tillståndspliktigt, t.ex. vissa kreditgivande företag. Det omfattar vidare betalningsinstitut enligt lagen (2010:751) om betaltjänster och institut för elektroniska pengar enligt lagen (2011:755) om elektroniska pengar. Däremot omfattas t.ex. inte försäkringsföretag eller försäkringsrelaterade holdingföretag av definitionen i artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen. Det kan nämnas att finansiellt institut även definieras i 1 kap. 5 § 7 lagen (2004:297) om bank och finansieringsrörelse.

Även finansiella holdingföretag berörs av krishanteringsdirektivet och måste i samma utsträckning omfattas av den svenska regleringen. I artikel 2.1.9 i krishanteringsdirektivet definieras ett finansiellt holdingföretag genom en hänvisning till artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen. Ett finansiellt holdingföretag är ett finansiellt institut som i huvudsak har finansiella företag som tillhör bank- och värdepapperssektorn som dotterföretag, dvs. institut och finansiella institut (inte försäkringsföretag). Definitionen av dotterföretag behandlas i avsnitt 6.6. Definitionen omfattar bl.a. den situationen att holdingföretaget innehar en majoritet av rösterna i företaget. Som framgår nedan görs också en åtskillnad mellan finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag. Denna skillnad behandlas närmare under definitionen av de sistnämnda företagen.

Ett blandat finansiellt holdingföretag definieras i krishanteringsdirektivet genom en hänvisning till artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen. Där definieras ett blandat finansiellt holdingföretag genom en hänvisning till definitionen i artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG, det s.k. konglomeratdirektivet. I konglomeratdirektivet definieras ett blandat finansiellt holdingföretag som ett moderföretag som inte utgör en reglerad enhet men som tillsammans med sina dotterföretag, varav minst ett är en reglerad enhet med säte inom unionen, och andra enheter utgör ett finansiellt konglomerat. Skillnaden mellan ett blandat finansiellt holdingföretag och ett finansiellt holdingföretag är att ett blandat finansiellt holdingföretag leder en grupp som består av företag som tillhör både bank- och försäkringssektorn (ett finansiellt konglomerat) medan ett finansiellt holdingbolag per definition leder en grupp med företag som tillhör bank- och värdepapperssektorn och som inte utgör ett finansiellt konglomerat. Ett blandat finansiellt holdingföretag kan dock, vid sidan av att omfattas av den konglomeratsbaserade tillsynen, omfattas även av den gruppbaserade tillsynen över företag som tillhör bank- och värdepapperssektorn (eller försäkringsgrupper om det förekommer). Att ett blandat finansiellt holdingföretag leder ett finansiellt konglomerat utesluter alltså inte att det samtidigt leder en annan finansiell grupp.

Definitionen av ett holdingföretag med blandad verksamhet i artikel 2.1.11 i krishanteringsdirektivet hänvisar till artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen. Där definieras ett holdingföretag med blandad verksamhet som ett moderföretag som inte är ett finansiellt holdingföretag eller ett institut eller ett blandat finansiellt holdingföretag och som har minst ett institut bland sina dotterföretag. Av detta följer att det räcker med att det finns ett institut i en koncern för att dess moderföretag ska vara ett holdingföretag med blandad verksamhet.

Ett holdingföretag med blandad verksamhet ingår inte när den konsoliderade ställningen bestäms inom ramen för gruppbaserad tillsyn eller för ett finansiellt konglomerat.

Institut under resolution

I krishanteringsdirektivet används begreppet ”institut under resolution” för att beteckna ett institut, ett finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket resolutionsåtgärder vidtas (artikel 2.1.83).

Definitionen pekar alltså ut ett företag – oavsett om det är ett institut, ett finansiellt institut eller ett holdingföretag – som är försatt i resolution. Parallellt med detta begrepp pekar krishanteringsdirektivet dock som regel ut de företag som nämns i artikel 1.1 b, c och d. Dessa alternativa skrivningar torde dock träffa samma krets företag.

Ett liknande samlingsbegrepp behövs i svensk rätt. Det bör därför i den nya lagen om resolution tas in en definition som motsvarar den i artikel 2.1.83 i krishanteringsdirektivet. Eftersom vissa av de företag som omfattas av definitionen inte är institut, bör dock uttrycket *företag* i resolution användas i stället.

6.6 Gruppbaserad tillsyn

Regeringens förslag: Ett institut som står under gruppbaserad tillsyn står under tillsyn på grundval av den konsoliderade situationen enligt artikel 4.1.47 i tillsynsförordningen.

Koncern ska definieras som ett moderföretag och dess dotterföretag. Dotterföretag ska definieras genom en hänvisning till tillsynsförordningen. Ett moderföretag är ett moderföretag enligt artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen. Även begreppet gränsöverskridande koncern ska definieras.

En motsvarande definition av koncern ska även tas in i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Återhämtningsplaner, resolutionsplaner och resolutionsåtgärder ska upprättas respektive vidtas både beträffande institut och dotterföretag som är finansiella institut och mot vissa holdingföretag. Det förekommer också ett antal definitioner som tar sikte på dessa företag när de bildar en koncern.

Begreppet gruppbaserad (”consolidated basis”) blir relevant i sammanhang då företag i en koncern behandlas som en grupp, t.ex. genom att bli föremål för gruppbaserad tillsyn. I artikel 2.1.7 i krishanteringsdirektivet definieras gruppbaserad med hänvisning till

definitionen av den konsoliderade finansiella ställningen (”consolidated situation”) i artikel 4.1.47 i tillsynsförordningen. I artikel 4.1.47 i den förordningen definieras konsoliderad situation (”consolidated situation”) som den situation som blir resultatet av att kraven i del ett avdelning II kapitel 2 (artiklarna 11–17) i tillsynsförordningen tillämpas på ett institut på samma sätt som om det institutet tillsammans med ett eller flera andra enheter utgjorde ett enda institut.

Begreppet gruppbaserad i samband med resolution har alltså samma innebörd vid resolution som vid tillsyn. Den nya lagen bör innehålla en definition av gruppbaserad motsvarande den som finns i krishanteringsdirektivet.

För att avgränsa den relevanta finansiella gruppen är begreppet koncern och därmed sammanhängande begrepp relevanta.

En koncern definieras enligt artikel 2.1.26 i krishanteringsdirektivet som ett moderföretag och dess dotterföretag. En gränsöverskridande koncern är enligt artikel 2.1.27 i krishanteringsdirektivet en koncern med koncernenheter etablerade i fler än en medlemsstat. En koncernenhet definieras i sin tur i artikel 2.1.31 som en juridisk person som är del av en koncern.

Med dotterföretag avses enligt artikel 2.1.5 i krishanteringsdirektivet ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1.16 i tillsynsförordningen.

Alla dotterföretag till dotterföretag ska också anses vara dotterföretag till det moderföretag som är överordnat dessa företag.

Med ett moderföretag avses ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i tillsynsförordning (artikel 2.1.6).

Med krishanteringsdirektivet överensstämmande definitioner av koncern, gränsöverskridande koncern, moderföretag och dotterföretag bör tas in i den nya lagen. En motsvarande definition av koncern bör även tas in i LBF och LVM. Någon definition av begreppen koncernenhet behövs dock inte.

6.7 Filialer

Regeringens förslag: En betydande filial är en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet. Ordet filial har samma innebörd som i tillsynsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av beskrivningen av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde framgår att det också är tillämpligt på filialer till institut i vissa avseenden. En filial definieras i artikel 2.1.17 i krishanteringsdirektivet som ett driftsställe som utgör en rättsligt beroende del av ett institut och som självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till verksamhet i institut. Det är samma definition som i artikel 4.1.17 i tillsynsförordningen.

Begreppet filial bör definieras genom en hänvisning till tillsynsförordningen.

Ett institut kan bedriva verksamhet i andra länder exempelvis genom att etablera ett dotterföretag eller en filial. Dotterbolagssituationen har behandlats i det föregående. När ett institut väljer en filiallösning uppstår dock inte någon koncernrelation, eftersom filialen inte är någon egen juridisk person. Tillsynen över filialens verksamhet utövas i allt väsentligt från hemlandet. Värdlandet och hemlandet ska dock samarbeta och utbyta information (se t.ex. artikel 50 i kapitaltäckningsdirektivet). Värdlandet har rätt till viss information från filialen och rätt att göra vissa platsundersökningar hos den.

En filial kan ha större eller mindre betydelse för den finansiella stabiliteten i värdlandet. För de viktigaste filialerna använder kapitaltäckningsdirektivet begreppet ”betydande filialer”. För betydande filialer ställer kapitaltäckningsdirektivet krav på ett djupare samarbete än för övriga filialer, bl.a. i fråga om krisförberedelser. De myndigheter som ansvarar för de betydande filialerna kan också delta i tillsynskollegier.

Begreppet betydande filial definieras också i artikel 2.1.34 i krishanteringsdirektivet som en filial som skulle anses vara betydande i en värdmedlemsstat i enlighet med artikel 51.1 i kapitaltäcknings-direktivet.

Enligt artikel 51 i kapitaltäckningsdirektivet ska den behöriga myndigheten i en värdmedlemsstat (dvs. där filialen finns) göra en framställning till den samordnande tillsynsmyndigheten (eller till hemlandsmyndigheten om det inte finns en grupp) om att en filial till ett institut (med undantag för vissa värdepappersföretag) ska betraktas som betydande. Framställningen ska innehålla skälen till varför filialen ska betraktas som betydande. Av särskild vikt vid den bedömningen är om insättningarna i kreditinstitutets filial motsvarar en marknadsandel som överskrider 2 procent i värdmedlemsstaten, om en nedläggning av filialen skulle skapa likviditetsproblem eller negativa effekter för betalnings-, clearing- och avvecklingssystem i värdlandet, eller om filialen på grund av antalet kunder är stor eller betydande inom värdlandets finansiella system.

Efter en sådan framställning följer en process under vilken tillsynsmyndigheterna ska försöka komma fram till ett gemensamt beslut om ifall filialen är betydande. Om myndigheterna inte kan enas bestämmer dock tillsynsmyndigheten i värdlandet.

Begreppet betydande filial kommer alltså att ha samma innebörd i krishanteringsdirektivet som i kapitaltäckningsdirektivet. Vilka filialer som är betydande kommer därför att identifieras inom ramen för tillsynen. Begreppet betydande filial bör mot denna bakgrund definieras som en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäcknings-direktivet.

6.8 Myndigheter

Regeringens förslag: Med behörig myndighet avses i Sverige Finansinspektionen, beträffande övriga stater inom EES en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i tillsynsförordningen, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter

som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut.

Även samordnande tillsynsmyndighet, samordnande resolutionsmyndighet, berörd myndighet och samordnande berörd myndighet ska definieras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Behöriga (tillsynsansvariga) myndigheter och samordnande tillsynsmyndighet

I Sverige utövas tillsynen över kreditinstitut och värdepappersbolag av Finansinspektionen. När det i kapitaltäckningsdirektivet, tillsynsförordningen och krishanteringsdirektivet talas om tillsynsmyndigheter används begreppet behörig myndighet (se artikel 2.1.21 i krishanteringsdirektivet som i sin tur hänvisar till definitionen av behörig myndighet i tillsynsförordningen). Behörig myndighet bör i den nya lagen om resolution definieras som Finansinspektionen i Sverige, och beträffande övriga stater inom EES en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i tillsynsförordningen, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013.

En samordnande myndighet är en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EU och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EU eller blandade finansiella holdingföretag inom EU myndighet (se artikel 2.1.37 i krishanteringsdirektivet som hänvisar till artikel 4.1.41 i tillsynförordningen). Hur den samordnande myndigheten utses framgår av artikel 111 i kapitaltäckningsdirektivet.

Av definitionen av samordnande myndighet följer att det bara kan finnas en samordnande myndighet för ett visst institut inom EES. Utgångspunkten är att den samordnande tillsynsmyndigheten är den myndighet som ansvarar för tillsynen över det institut som finns längst upp i gruppen, men det finns även anvisningar om hur myndigheten ska utses i mer komplicerade koncernstrukturer. Den samordnande tillsynsmyndigheten har en central roll för planering och samordning av samarbetet och informationsutbytet i en koncern och ska inrätta tillsynskollegierna.

Enligt krishanteringsdirektivet har den samordnande tillsynsmyndigheten en central roll i behandlingen av koncernåterhämtningsplanerna och resolutionsmyndigheten på koncernnivå (se definition nedan) ska samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten i vissa frågor som rör resolutionsplanerna m.m. De är också involverade i andra frågor och deltar i kollegierna.

Begreppet samordnande tillsynsmyndighet bör ges samma innebörd i den nya lagen om resolution som i tillsynsförordningen.

Resolutionsmyndighet och samordnande resolutionsmyndighet

I artikel 2.1.21 i krishanteringsdirektivet definieras resolutionsmyndighet som den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3, dvs. för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna. Vilken svensk myndighet som bör vara resolutionsmyndighet behandlas i avsnitt 5.6.1.

I artikel 2.1.44 i krishanteringsdirektivet definieras resolutionsmyndighet på koncernnivå som resolutionsmyndigheten i den medlemsstat i vilken den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen. Som har nämnts i det föregående är den samordnande tillsynsmyndigheten den myndighet som utövar tillsyn över ett moderinstitut inom EES enligt bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå är då den myndighet i samma land som har ansvar för resolutionsrelaterade ärenden.

För att uppnå symmetri med vad som gäller för tillsynsmyndigheterna bör begreppet ”samordnande resolutionsmyndighet” införas och definieras i den nya lagen i stället för ”resolutionsmyndighet på koncernnivå”. Begreppet bör dock ha samma innebörd som begreppet resolutionsmyndighet på koncernnivå.

Behöriga ministerier, berörd myndighet, utsett nationellt makrotillsynsorgan

Även regeringarna är involverade i processen genom de departement/ministerier som utses. I artikel 2.1.22 i krishanteringsdirektivet definieras behöriga ministerier som finansministerierna eller andra ministerier i medlemsstaterna med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå enligt nationell uppdelning av ansvarsområden och som utsetts enligt artikel 3.5 i krishanteringsdirektivet. I avsnitt 5.6.2 behandlas regeringen och det behöriga ministeriets (Finansdepartementets) roll i det krisavvärjande och krishanterande arbetet. Någon definition av begreppet föreslås dock inte.

I artikel 2.1.78 i krishanteringsdirektivet definieras berörd myndighet som en myndighet i en medlemsstat som i enlighet med artikel 61 i direktivet har identifierats som ansvarig enligt den statens nationella rätt för att fatta de beslut som avses i artikel 59.3.

Innebörden av detta är att den berörda myndigheten är den myndighet som ska fastställa när det är nödvändigt att skriva ned eller konvertera vissa instrument som ingår i ett instituts kapitalbas till aktier eller andra kärnprimärkapitalinstrument. Den berörda myndighetens roll beskrivs närmare i avsnitt 5.6.3. Regeringen anser att det bör anges direkt i lag vilken svensk myndighet som är berörd myndighet. En definition av berörd myndighet bör även tas in i den nya lagen om resolution för att täcka de utländska berörda myndigheterna liksom de samordnande berörda myndigheterna.

I artikel 2.1.106 i krishanteringsdirektivet definieras begreppet utsett nationellt makrotillsynsorgan som den myndighet som har anförtrotts genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i punkt 1 i rekommendation B i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).

I Sverige är det Finansinspektionen som har utsetts till makrotillsynsorgan. Det är dock inte nödvändigt att införa någon definition av begreppet i lag.

6.9 Tillsynskollegier och resolutionskollegier

Regeringens bedömning: Någon definition av begreppen tillsynskollegier och resolutionskollegier bör inte införas i lagen om resolution.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Tillsynsmyndigheter i flera länder samarbetar i s.k. tillsynskollegier om tillsynen av företag som verkar över landsgränserna. Kapitaltäckningsdirektivet innehåller bestämmelser om samarbete och informationsutbyte både i och utanför kollegier. Att det ska inrättas tillsynskollegier framgår av artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet. Finansinspektionens samarbete i tillsynskollegier beskrivs i avsnitt 7.5.2 i Finanskriskommitténs delbetänkande (SOU 2013:6).

I artikel 2.1.52 i krishanteringsdirektivet definieras tillsynskollegier som kollegier av tillsynsmyndigheter som upprättas enligt artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet.

Någon definition av begreppet tillsynskollegier behövs inte i den nya lagen om resolution.

Enligt artikel 88 i krishanteringsdirektivet ska det finnas resolutionskollegier, på motsvarande sätt som det finns tillsynskollegier. Begreppet resolutionskollegium definieras i artikel 2.1.46 i direktivet just som ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 88 för att utföra de uppgifter som avses i artikel 88.1.

Någon definition av begreppet resolutionskollegier behövs inte i den nya lagen om resolution.

6.10 Tredjelandsrelaterade definitioner

Regeringens förslag: Ett tredjelandsinstitut är ett företag som har sitt huvudkontor i ett land utanför EES och som skulle vara ett institut om det var hemmahörande inom EES.

Ett moderföretag i tredjeland är ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är hemmahörande i ett land utanför EES.

Med ett resolutionsförfarande i tredjeland avses en åtgärd som enligt rätten i ett land utanför EES syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller i ett moderföretag i tredjeland, om åtgärden är jämförbar med sådana resolutionsåtgärder som får vidtas enligt krishanteringsdirektivet i fråga om ändamål och förväntat resultat.

En EES-filial är en filial till ett tredjelandsinstitut som är etablerat i en medlemsstat.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att en definition av tredje land bör tas in i lagen.

Skälen för regeringens förslag: Ett företag som är hemmahörande inom EES och omfattas av krishanteringsdirektivets bestämmelser kan ha sitt moderföretag utanför EES (dvs. i tredjeland) eller ha ett dotterföretag i ett sådant land. Krishanteringsdirektivet innehåller särskilda bestämmelser om hur de myndigheter som är hemmahörande inom EES bör agera för att möjliggöra samordnande åtgärder om en koncern med verksamhet innanför och utanför EES får sådana problem att en resolutionsmyndighet i EES eller tredjeland måste vidta resolutionsåtgärder. Detta beskrivs närmare i avsnitt 26.4. Det förekommer också ett antal begrepp som används just i relation till tredjeland (dotterföretag inom unionen, tredjelandsinstitut, moderföretag i tredje land, resolutionsförfarande i tredjeland, unionsfilial samt relevant myndighet i tredjeland).

Dessa begrepp behandlas i avsnitt 26.4 om hur direktivbestämmelserna om samverkan med myndigheter i tredjeland ska genomföras i svensk lagstiftning. Samtliga begrepp, utom begreppen dotterföretag inom unionen och relevant myndighet i tredjeland, bör definieras i den nya lagen om resolution.

Svenska Bankföreningen och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att en definition av tredjeland bör tas in i lagen. Som framgått ovan är tredjeland ett land utanför EES-området. Det framstår enligt regeringens bedömning som överflödigt att föra in en uttrycklig definition av detta begrepp, som inte heller definieras särskilt i krishanteringsdirektivet, i lagen.

6.11 Kapitaltäckningsrelaterade definitioner och kvalificerade skulder

Regeringens förslag: Termen kapitalbas definieras genom en hänvisning till tillsynsförordningen.

Kärnprimärkapitalinstrument är kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i tillsynsförordningen.

Övriga primärkapitalinstrument definieras som kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i tillsynsförordningen.

Supplementärkapitalinstrument är kapitalinstrument och efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i tillsynsförordningen.

Relevanta kapitalinstrument definieras som övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det finns regler, särskilt i tillsynsförordningen men även i kapitaltäckningsdirektivet, som ska säkerställa att institutens förlustabsorberande kapital, den s.k. kapitalbasen, är tillräckligt stort i förhållande till deras risker. I dessa rättsakter finns det exempelvis regler som grupperar dessa risker och anger hur instituten ska beräkna hur stor deras kapitalbas behöver vara i relation till respektive risk. Tillsynsförordningen anger också bl.a. vilken typ av kapitalinstrument som kapitalbasen får bestå av.

Tillämpningen av de nämnda regelverken kommer att resultera i ett kapitalbaskrav som instituten ska uppfylla individuellt eller på gruppnivå (kapitalbaskravet).

I krishanteringsdirektivet finns definitioner av kapitalbas, krav på kapitalbas, kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument som anknyter till motsvarande definitioner i tillsynsförordningen. När det gäller definitionerna av olika typer av kapitalinstrument bör motsvarande definitioner, som hänvisar till relevanta bestämmelser i tillsynsförordningen, tas in i lagen. Däremot framstår det inte som nödvändigt att i den nya lagen om resolution införa någon definition av begreppet krav på kapitalbas.

Det finns också vissa relaterade begrepp som inte definieras med hänvisning till bestämmelser i tillsynsförordningen. I artikel 2.1.74 i krishanteringsdirektivet definieras tillämpliga kapitalinstrument som övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument vid tillämpningen av artikel 43–62 i krishanteringsdirektivet. En motsvarande definition bör tas in i den nya lagen om resolution, med den skillnaden att termen relevanta kapitalinstrument bör användas i stället. I artikel 2.1.71 i krishanteringsdirektivet definieras även begreppet kvalificerade skulder som sådana skulder och kapitalinstrument som inte räknas som kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 44.2 (se avsnitt 22.22).

I krishanteringsdirektivet används även begreppet kärnprimärkapitalrelation. Någon definition av detta begrepp finns dock inte i artikel 2 i krishanteringsdirektivet och någon sådan definition bör heller inte tas in i den nya lagen om resolution.

6.12 Statsstödsrelaterade definitioner

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon definition av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Det kan bli fråga om tillämpning av de unionsrättsliga statsstödsreglerna bl.a. om staten använder resolutionsreserven (se avsnitt 22.33) för att ge stöd åt ett företag som försatts i resolution. Dessa regler kommer alltså att behöva beaktas när ett företag är i resolution, vilket också framgår av flera bestämmelser i krishanteringsdirektivet. Det finns också två definitioner i direktivet med anknytning till statsstödsregelverket.

För det första definieras begreppet ”extraordinärt offentligt finansiellt stöd” som statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern vilken ett sådant institut eller en sådan enhet tillhör (artikel 2.1.28).

För det andra definieras unionens regler om statligt stöd som den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget (artikel 2.1.53).

Statsstödsreglerna gäller oberoende av vad som anges i krishanteringsdirektivet och oberoende av hur begreppet ”unionens regler om statligt stöd” definieras. Enligt regeringens bedömning saknas det därför anledning att i den nya lagen om resolution föra in definitioner som motsvarar de som ges i krishanteringsdirektivets artikel 2.1.28 och 2.1.53.

6.13 Insättningsgarantin och investerarskyddet

Regeringens förslag: Kvalificerade insättningar är sådana insättningar som omfattas av insättningsgarantin. Garanterade insättningar är kvalificerade insättningar som inte överstiger den maximala ersättningsnivån för garantin.

En definition av resolutionsmyndighet förs in i lagen om insättningsgaranti.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertaler remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att definitionerna av garanterade och kvalificerade insättningar bör ansluta till insättningsgarantidirektivets definitioner, och föras in i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Skälen för regeringens förslag: Med insättningsgarantisystem avses enligt artikel 2.1.72 i krishanteringsdirektivet ett av en medlemsstat infört och officiellt godkänt system för garanti av insättningar enligt artikel 4 i 2014 års insättningsgarantidirektiv (2014/49/EU). 2014 års insättningsgarantidirektiv har ännu inte genomförts i svensk rätt.

Det svenska insättningsgarantisystemet är den insättningsgaranti som administreras av garantimyndigheten (Riksgäldskontoret). Någon defini-

tion av insättningsgarantisystem föreslås dock inte i den nya lagen, eftersom det i Sverige bara finns ett system för insättningsgaranti.

Eftersom det inte finns några s.k. institutionella skyddssystem i Sverige behöver en definition av sådana system motsvarande artikel 2.1.8 i krishanteringsdirektivet inte heller tas in i den nya lagen om resolution.

Det framstår inte heller som nödvändigt att i den nya lagen om resolution föra in definitioner av insättare eller investerare (artikel 2.1.104 respektive 2.1.105 i krishanteringsdirektivet). De begreppen definieras i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti respektive lagen (1999:158) om investerarskydd.

Krishanteringsdirektivet skiljer mellan garanterade insättningar (artikel 2.1.94) och kvalificerade insättningar (artikel 2.1.95). Båda begreppen definieras genom en hänvisning till motsvarande definitioner i 2014 års insättningsgarantidirektiv (artiklarna 2.1.4 och 2.1.5 i insättningsgarantidirektivet).

I insättningsgarantidirektivet definieras kvalificerade insättningar som insättningar som inte är undantagna från skydd i enlighet med artikel 5. De insättningar som undantas från skydd enligt artikel 5 i 2014 års insättningsgarantidirektiv är något förenklat dels insättningar från andra finansiella företag och myndigheter, dels insättningar som härrör från penningtvättstransaktioner eller där kontohavaren aldrig har identifierats.

Kvalificerade insättningar är alltså den typ av insättningar som får skydd av insättningsgarantidirektivet och de nationella bestämmelser som genomför det direktivet. Om hela insättningen faktiskt skyddas beror dock på hur stor den är. Skydd ges enbart upp till det garanterade beloppet på 100 000 euro per institut och insättare, men inte för kontobehållning som överstiger det beloppet. Begreppet kvalificerade insättningar behöver definieras. Det framstår som lämpligt att definitionen av kvalificerad insättning förs in i den nya lagen om resolution, med hänvisning till lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Det bör framgå av definitionen att en kvalificerad insättning är en insättning enligt lagen om insättningsgaranti som omfattas av garantin. Detta innebär, som *Riksgäldskontoret* påpekar, att det handlar om en insättning som inte undantas från garantiskyddet enligt 4 b § eller 5 § lagen om insättningsgaranti.

Garanterade insättningar kan sägas vara den delmängd av de kvalificerade insättningarna som faktiskt omfattas av garantiskyddet, om garantin behöver infrias. De garanterade insättningarna är således de kvalificerade insättningar som inte överstiger ersättningsnivån för garantin. Som *Riksgäldskontoret* anför gäller den i lagen om insättningsgaranti angivna ersättningsnivån avseende den samlade kontobehållningen per institut och insättare. En motsvarande definition av garanterade insättningar bör tas in i den nya lagen om resolution, med hänvisning till lagen om insättningsgaranti.

I 2 § lagen om insättningsgaranti definieras begreppet garantimyndighet. En motsvarande definition av resolutionsmyndighet bör införas i lagen.

6.14 Ledningsorgan och verkställande ledning

Regeringens bedömning: De av krishanteringsdirektivets bestämmelser som rör ledningsorgan och verkställande ledning syftar primärt på styrelsen respektive den verkställande direktören, men en bedömning får göras i varje enskilt fall. Det bör i varje särskilt fall anges om det är styrelsen eller styrelsen och verkställande direktören som omfattas av respektive bestämmelse.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Begreppet ledningsorgan definieras i artikel 2.1.24 i krishanteringsdirektivet som ett ledningsorgan enligt definitionen i artikel 3.1.7 i kapitaltäckningsdirektivet. I den senare bestämmelsen definieras ett ledningsorgan som ett instituts organ som utses enligt den nationella lagstiftningen och som har befogenhet att fastställa institutets strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande och de personer som i praktiken leder institutets verksamhet.

Den verkställande ledningen definieras i artikel 2.1.25 i krishanteringsdirektivet som verkställande ledning enligt definitionen i artikel 3.1.9 i kapitaltäckningsdirektivet. I kapitaltäckningsdirektivets bestämmelse definieras den verkställande ledningen som de fysiska personer som utövar verkställande funktioner vid ett institut och som är ansvariga och kan ställas till svars inför ledningsorganet för den dagliga ledningen av institutet.

Med ledningsorgan avses enligt svensk rätt primärt styrelsen. Den verkställande ledningen motsvarar enligt svensk rätt den verkställande direktören. Det är samma bedömning som regeringen har gjort i samband med genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet (prop. 2013/14:228 s. 166 f.). Där konstaterar emellertid regeringen också att kapitaltäckningsdirektivet är utformat för att tillämpas inom EU där det finns mycket skiftande bolagsrättsliga traditioner. Det innebär att bestämmelserna om ledningsorgan i vissa fall får anses ta sikte på såväl styrelsen som den verkställande direktören. I enlighet med svensk lagstiftningstradition bör det därför enligt regeringen i varje särskilt fall anges om det är styrelsen eller styrelsen och verkställande direktören som omfattas av respektive bestämmelse. Enligt regeringen avses likaså med styrelsen respektive verkställande direktör inte ersättare för dessa såvida inte det särskilt anges.

De ställningstaganden som ovan refererats är relevanta även för de bedömningar som görs här. Även vid genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt bör det i varje enskilt fall tas ställning till om begreppet ledningsorgan med beaktande av svenska förhållanden ska inkludera även den verkställande direktören. Begreppen styrelse och verkställande direktör bör användas i stället för termerna ledningsorgan och verkställande ledning.

6.15 Övriga definitioner

I det föregående har definitioner som hör ihop grupperats under gemensamma rubriker. Krishanteringsdirektivet innehåller emellertid ytterligare ett antal definitioner som, i den mån de bör tas in i lag eller analyseras närmare, kan behandlas i sina sammanhang. I det följande anges vilka de är och i förekommande fall var de behandlas närmare.

– Äganderättsinstrument (artikel 2.1.61), se avsnitt 20.1.
– Bankdag (artikel 2.1.81), se avsnitt 19.6.
– Säkerställd obligation (artikel 2.1.96), se avsnitten 22.22 och 23.1.1.
– Nettningsavtal (artikel 2.1.98), se avsnitt 23.1.4.
– Kvittningsavtal (artikel 2.1.99), se avsnitt 23.1.4.
– Finansiella avtal (artikel 2.1.100), se avsnitt 11.3.
– Mikroföretag samt små och medelstora företag (artikel 2.1.107), se avsnitt 11.1 och 24.4.
– Reglerad marknad (artikel 2.1.108), se avsnitt 19.10.

7 Återhämtningsplaner

7.1 Övergripande om återhämtningsplaner

7.1.1 Bakgrund och utgångspunkter

Krishanteringsdirektivet reglerar tre olika faser av arbetet med finansiell stabilitet: förebyggandefasen, återhämtningsfasen och resolutionsfasen. I den förebyggande fasen ska ett institut eller dess moderföretag upprätta en s.k. återhämtningsplan, som förberedelse för eventuella åtgärder om det utsätts för påfrestningar. När ett institut eller moderföretag hamnar under stark press ska det alltså redan ha funderat kring eventuella åtgärder baserat på olika typscenarier. Återhämtningsfasen inträder när de åtgärder som förutses i återhämtningsplanen sätts i verket. Om återhämtningsåtgärderna visar sig vara otillräckliga inträder resolutionsfasen, under förutsättning att företaget uppfyller villkoren för resolution. I annat fall ska det avvecklas via konkurs eller likvidation.

Återhämtningsplanerna ska skiljas från resolutionsplanerna, som är planer som resolutionsmyndigheterna ska upprätta för att planera för en rekonstruktion eller avveckling av ett institut eller en koncern. Resolutionsplaner behandlas i avsnitt 8.

7.1.2 Syftet med återhämtningsplaner

Före krisen 2008 och 2009 låg fokus framför allt på riskhanteringssystem för den löpande verksamheten. En bank som gav krediter skulle identifiera och hantera risker som kunde leda till kreditförluster. Ett värdepappersbolag som gjorde värdepappersaffärer för egen eller andras räkning byggde upp system för att skydda sig mot förluster i den verksamheten, t.ex. till följd av att värdepapperen minskade i värde. När företagen fick problem upprättade de särskilda åtgärdsplaner. Historiskt

har emellertid ofta orsakerna till att en bank hamnar under press berott på externa faktorer, såsom en allmän ekonomisk nedgång eller att problem spritt sig från andra finansiella företag. Historien visar också att instituten inte i tillräckligt hög utsträckning har funderat kring situationer där extrema åtgärder måste vidtas.

Återhämtningsplanerna ska till stor del behandla institutens styrning och riskkontroll. Syftet med att ställa krav på återhämtningsplaner är att instituten redan ska ha funderat igenom vissa typscenarier, och lämpliga åtgärder att vidta om något av dessa scenarier – eller något som liknar det beskrivna scenariot – inträffar. Tanken är även att instituten ska använda sig av planerna i det stressade läget.

Det nya med återhämtningsplanerna är att de ställer krav på beredskapsplanering även för scenarier som är mer osannolika än vad instituten tidigare arbetat med. De flesta finansiella kriser eller institutspecifika problem är unika och det är inte en realistisk eller pragmatisk strategi att planera i detalj för varje möjligt scenario. Genom att fundera kring typscenarion, och därtill kopplade åtgärder bör ett instituts beredskap att hantera även det unika stressade scenariot markant höjas. Institutens återhämtningsplaner kommer inte bara att öka medvetenheten och beredskapen för stressade scenarier. Även den praktiska tillämpningen av dessa åtgärder bör bli bättre, genom att det redan finns processer och en organisation för att vidta sådana åtgärder. Arbetet med återhämtningsplanerna förväntas också öka institutens medvetenhet om hur sårbara de är.

Det finns dock varken ett krav på att instituten endast får tillämpa planerna när förutsättningarna för ingripanden är uppfyllda, eller att instituten måste tillämpa planen då. Inte heller är indikatorer, som instituten ska ha identifierat bindande för institutet. Återhämtningsplanerna är alltså inte planer som automatiskt ska aktiveras i händelse av stress, utan de ska tillämpas efter bästa omdöme. Tillsynsmyndigheterna kommer emellertid att kunna kräva att institut tillämpar hela eller delar av återhämtningsplanerna om förutsättningarna för ingripanden uppfylls.

7.2 Återhämtningsplaner för individuella institut som inte står under gruppbaserad tillsyn

7.2.1 Vad är en återhämtningsplan?

Regeringens förslag: En återhämtningsplan är en plan som upprättas av ett institut i syfte att för identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen.

Ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag är föremål för gruppbaserad tillsyn ska upprätta och uppdatera en återhämtningsplan.

Av återhämtningsplanen ska det framgå att

1. de åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att institutet kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft, och att

2. återhämtningsplanen och de åtgärder som identifieras i planen rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet inom ramen för resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Ackordscentralen* delar utredningens bedömning att möjligheten att använda återhämtningsplaner inte ska överskattas, men anför också att sådana planer kan ge en indikation på om institutet alls kan försättas i resolution.

Skälen för regeringens förslag: En återhämtningsplan är en plan som utformas och underhålls av ett institut i enlighet med artikel 5 i krishanteringsdirektivet (se definition i artikel 2.1.32). Med en återhämtningsplan avses enligt artikel 5.1 i krishanteringsdirektivet en plan som beskriver vilka åtgärder som de företag som berörs av planen ska vidta för att återställa ett instituts eller en koncerns finansiella ställning efter en betydande försämring av den finansiella situationen. Planerna bör enligt skäl 21 till krishanteringsdirektivet vara detaljerade och baseras på realistiska antaganden om en rad scenarier. Planerna identifierar vilka åtgärder som instituten eller de andra koncernföretagen kan vidta, men det finns inte någon skyldighet att följa dem om det, när de ska verkställas, visar sig olämpligt.

Krishanteringsdirektivet skiljer mellan återhämtningsplaner för koncerner och för individuella institut (artiklarna 5 och 7). Ett individuellt institut som inte ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska upprätta en återhämtningsplan för sin verksamhet. Detta innebär att en återhämtningsplan ska upprättas av ett institut som antingen är helt fristående eller har ett holdingföretag med blandad verksamhet som moderföretag eller vars dotterföretag inte bedriver finansiell verksamhet. En motsvarande skyldighet bör införas i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, respektive lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. För institut som ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska det i stället upprättas en s.k. koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernföretagen i gruppen. Dessa planer beskrivs närmare i avsnitt 7.3.

En återhämtningsplan, i krishanteringsdirektivets betydelse, behandlar inte hur institut eller andra berörda företag ska organisera sin verksamhet för att hantera kreditrisker, marknadsrisker eller operativa risker. Sådana risker hanteras i stället i särskilda riktlinjer och instruktioner som styr den löpande verksamheten. Återhämtningsplanerna syftar i stället till att beskriva ett bredare spektrum av åtgärder som institut eller andra berörda företag kan vidta när det uppstår situationer där deras finansiella ställning är hotad. Det är alltså fråga om extraordinära åtgärder för allvarliga hot mot ett företags finansiella ställning och livskraft.

Syftet med en återhämtningsplan är inte att förutse de faktorer som kan utlösa en kris utan snarare att identifiera de alternativ som finns

tillgängliga för att motverka en kris och bedöma om de är tillräckligt robusta och om de är tillräckligt varierande för att möta ett brett spektrum av chocker.

För att en återhämtningsplan ska fylla sitt syfte kommer instituten att behöva ta ställning till om det sätt på vilket verksamheten drivs, gör det möjligt att vidta adekvata åtgärder när det behövs. De återhämtningsalternativ som identifieras i återhämtningsplanen ska kunna ge förväntad effekt och vara genomförbara när det råder finansiell stress, samtidigt som negativa effekter på det finansiella systemet ska undvikas i så stor utsträckning som möjligt. Kartläggningen av verksamheten, inklusive den för instituten viktiga affärsverksamheten, är därför ett viktigt led i upprättande av återhämtningsplanerna. Instituten måste också ha system som gör det möjligt att upptäcka hot och kunna vidta adekvata åtgärder i tid. Återhämtningsplanerna måste därför vara en integrerad del i företagens verksamhet och organisation.

Återhämtningsplaner ska anses utgöra en styrform i den mening som avses i artikel 74 i kapitaltäckningsdirektivet. Till de övriga styrformerna hör exempelvis processer och rutiner för att hantera kreditrisker och andra risker. För upprättande av sådana gäller enligt artikel 74 i kapitaltäckningsdirektivet en proportionalitetsprincip. Av 6 kap. 4 § a LBF och 8 kap. 6 § LVM gäller att styrformer ska tillämpas i proportion till arten och omfattningen av institutets verksamhet och dess komplexitetsgrad.

Även vid tillämpningen av krishanteringsdirektivet ska åtgärderna vara proportionerliga med hänsyn till det enskilda företagets förutsättningar. Innehållet och informationen som preciseras i krishanteringsdirektivet och bilaga A sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på återhämtningsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För ett litet institut med låg grad av sammanlänkning och komplexitet skulle en återhämtningsplan kunna begränsas till viss basinformation om dess struktur, utlösare för återhämtningsåtgärder och återhämtningsval.

Återhämtningsplanerna skiljer sig dock i vissa avseende från andra styrformer genom att de inte i första hand fokuserar på risker m.m. i den löpande verksamheten utan syftar till att säkerställa att det finns återhämtningsalternativ som fungerar när institutets finansiella situation försämrats avsevärt.

Till detta kommer att det inte är tillräckligt att de åtgärder som företaget beskriver i återhämtningsplanen förmår lösa företagets egna problem. Företagen ska även i största möjliga utsträckning beakta vilka effekter åtgärderna får för det finansiella systemet i stort. Att instituten ska ta hänsyn till det finansiella systemet regleras inte i befintlig lagstiftning. Mot denna bakgrund bör institutens skyldighet att upprätta återhämtningsplaner, inklusive en definition av begreppet återhämtningsplan, liksom de kvalitativa krav som ställs på en återhämtningsplan framgå av LBF respektive LVM. Med hänsyn till krishanteringsdirektivets utformning bör det också tydligt framgå att det är institutet som ska kunna visa att kraven är uppfyllda.

De åtgärder som föreslås bör inte skapa väsentliga hinder för resolutionsmyndighetens möjlighet att rekonstruera eller avveckla

institutet. Detta sägs visserligen inte uttryckligen men följer indirekt av att Finansinspektionen kommer att vara skyldig att ge resolutionsmyndigheten möjlighet att granska planen i syfte att identifiera åtgärder i återhämtningsplanen som kan ha en negativ effekt på möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet och ge rekommendationer till den behöriga myndigheten i dessa frågor.

Det skulle föra för långt att ålägga institutet att visa att åtgärder i planen inte kommer att försvåra genomförandet av resolution. Finansinspektionen bör dock granska detta vid sin utvärdering av planen. Det bör därför anges att de åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan inte får leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet inom ramen för resolution.

Ackordscentralen framför synpunkter på nyttan av återhämtningsplaner. Regeringen konstaterar att krishanteringsdirektivet innehåller bindande bestämmelser om återhämtningsplaner, som medlemsstaterna har att genomföra. Det framstår därför inte som motiverat att inom ramen för detta lagstiftningsärende – som syftar till att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om bl.a. återhämtningsplaner i svensk rätt – ytterligare belysa de frågor som Ackordscentralen tar upp.

7.2.2 Vad ska en återhämtningsplan innehålla?

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en återhämtningsplan ska innehålla.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 5.5 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att återhämtningsplanerna inbegriper de uppgifter som räknas upp i avsnitt A i bilagan till direktivet. Medlemsstaterna får kräva att ytterligare information ska ingå i återhämtningsplanerna. Dessutom ska Eba enligt artikel 5.10 i krishanteringsdirektivet utarbeta tekniska standarder för tillsyn som ytterligare specificerar vilken information som återhämtningsplanen ska innehålla. Av krishanteringsdirektivet framgår vidare att återhämtningsplanerna också ska innehålla åtgärder som är möjliga för institutet att vidta när förutsättningarna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda (se avsnitt 12). Enligt artikel 5.3 och 5.4 i krishanteringsdirektivet får återhämtningsplanerna inte förutsätta tillgång till eller erhållande av statligt stöd. Däremot ska återhämtningsplanerna i tillämpliga fall inbegripa en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som förväntas godtas som säkerhet för sådana faciliteter.

Enligt artikel 5.6 i krishanteringsdirektivet ska återhämtningsplaner omfatta lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i rätt tid, samt ett brett spektrum av

återhämtningsalternativ. Återhämtningsplaner ska beakta en rad olika scenarier som inbegriper svår makroekonomisk och finansiell stress som är relevant för institutets specifika förhållanden, bl.a. systemomfattande händelser och finansiell stress som särskilt avser juridiska personer och koncerner. Enligt artikel 5.7 i krishanteringsdirektivet ska Eba i nära samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB) utfärda riktlinjer som ytterligare specificerar de olika scenarier som ska beaktas enligt artikel 5.6.

Enligt artikel 9 i krishanteringsdirektivet ska de behöriga myndigheterna kräva att alla återhämtningsplaner innehåller en ram med indikatorer som fastställts av institutet och som identifierar tidpunkterna för när planens åtgärder får vidtas. De behöriga myndigheterna ska komma överens om sådana indikatorer i samband med bedömningen av återhämtningsplaner. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på institutets finansiella ställning och ska enkelt kunna övervakas. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna. Eba ska utfärda riktlinjer som specificerar minimiförteckningen över kvalitativa och kvantitativa indikatorer.

En återhämtningsplan för större institut bedöms innebära en stor arbetsinsats från institutet. Detta gäller särskilt första gången institutet upprättar en återhämtningsplan. Den uppräkning som görs i krishanteringsdirektivet är ändå inte uttömmande utan kan komma att kompletteras med nationella krav (artikel 5.5). Krishanteringsdirektivets bestämmelser bör, med beaktande av detta och av detaljgraden i de krav som uppställs, genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Enligt krishanteringsdirektivet ska kommissionen i tekniska standarder precisera vad en återhämtningsplan ska innehålla. Dessa tekniska standarder kommer att vara direkt tillämpliga. Bestämmelser om innehållet i en återhämtningsplan kan med den föreslagna regleringen därför finnas både i föreskrifter och tekniska standarder.

7.2.3 Hur ofta ska en återhämtningsplan uppdateras?

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur ofta en återhämtningsplan ska uppdateras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör anges tydliga tidsramar för uppdateringsprocessen och att uppdatering som huvudregel inte ska ske oftare än årligen.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 5.2 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanen. Behöriga

myndigheter får kräva att institut uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare. Av nämnda bestämmelse framgår hur ofta en återhämtningsplan ska uppdateras. En motsvarande bestämmelse bör tas in i svensk rätt. Det bör vara institutet självt som ska uppmärksamma behovet av att ändra planen om de angivna förutsättningarna föreligger på grund av väsentliga förändringar i verksamheten. Som framgår av avsnitt 12 om tidiga ingripanden får Finansinspektionen dessutom i samband med ett ingripande mot ett institut kräva att ett institut uppdaterar sin återhämtningsplan. Det ska vidare vara möjligt att kräva att återhämtningsplaner ska upprättas oftare än årligen.

Den regelbundenhet med vilken återhämtningsplanerna ska uppdateras bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Svenska Bankföreningen anser att det bör anges tydliga tidsramar för uppdateringsprocessen och att uppdatering inte ska ske oftare än årligen. Vidare anförs att företagen bör ha möjlighet att ta hänsyn till semestrar och storhelger, samt att krishanteringsdirektivets krav på väsentlig inverkan bör utgöra grund för mer frekvent uppdatering.

Regeringen bedömer, som framgått ovan, att den närmare utformningen av uppdateringskraven bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Det framstår därför inte som lämpligt att i den nya lagen om resolution behandla de frågeställningar som Svenska Bankföreningen tar upp.

7.2.4 På vilken nivå i institutet beslutas en återhämtningsplan?

Regeringens förslag: Institutets styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Återhämtningsplanen ska därefter ges in till Finansinspektionen för granskning och bedömning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 6.1 första meningen i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna kräva att institut som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner lämnar in dessa återhämtningsplaner till den behöriga myndigheten för granskning. Enligt artikel 5.9 ska institutets ledningsorgan godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.

Med hänsyn till krishanteringsdirektivets innehåll bör det även av svensk rätt framgå att institutets ledning ska godkänna en återhämtningsplan innan den ges in till Finansinspektionen. Med ledningsorganet avses här styrelsen.

Styrelsen i ett kreditinstitut ansvarar för att kreditinstitutet uppfyller kraven i 6 kap. 1–3 §§ LBF avseende soliditet och likviditet, riskhantering och genomlysning. Enligt 6 kap. 5 § samma lag ska styrelsen i ett kreditinstitut se till att det finns skriftliga interna riktlinjer och instruktioner i den omfattning som behövs för att uppfylla dessa krav

och kravet på sundhet och för att i övrigt styra rörelsen. Motsvarande bestämmelser för värdepappersbolag finns i 6 kap. 3–5, 7 och 8 §§ LVM. Dessa bestämmelser bör, som utredningen föreslår, kompletteras av en skyldighet för ett instituts styrelse att godkänna en återhämtningsplan innan den ges in till Finansinspektionen för granskning och bedömning. Bestämmelsen om denna skyldighet bör tas in i LBF respektive LVM.

7.2.5 Granskningen av en återhämtningsplan

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska granska de återhämtningsplaner som ges in till myndigheten. Granskningen ska göras efter samråd med behöriga myndigheter i de medlemsstater där det finns betydande filialer i den mån det är relevant för den filialen.

Resolutionsmyndigheten ska beredas tillfälle att granska återhämtningsplanen och lämna rekommendationer till Finansinspektionen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att det bör anges att Finansinspektionen ska underrätta berört institut om resultatet av granskningen av institutets återhämtningsplan. *Riksgäldskontoret* anser att det av lagen bör framgå att Finansinspektionen ska samråda med och överlämna resolutionsplanen till resolutionsmyndigheten samt att resolutionsmyndigheten ska ha rätt att ge rekommendationer till Finansinspektionen.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 6 i krishanteringsdirektivet ska de behöriga myndigheterna inom sex månader efter det att varje återhämtningsplan lämnats in, och efter samråd med de behöriga myndigheterna i de värdmedlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen, granska återhämtningsplanerna. Den behöriga myndigheten ska också tillhandahålla resolutionsmyndigheten återhämtningsplanen. Resolutionsmyndigheten får granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och att lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna.

Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar de minimikrav som den behöriga myndigheten måste utvärdera i sin bedömning av återhämtningsplanen.

I Sverige är Finansinspektionen behörig myndighet och ansvarar därmed för granskningen av återhämtningsplaner.

Krishanteringsdirektivet kräver inte uttryckligen att inspektionen godkänner planen, bara att inspektionen ska bedöma planen och vidta åtgärder om inspektionen identifierar brister i den. Det bedöms därför inte motiverat att införa någon uttrycklig bestämmelse om att planen ska godkännas av Finansinspektionen. Tillsynen över återhämtningsplanerna bör i stället vara ett led i Finansinspektionens löpande tillsyn. För tydlighetens skull föreslås dock en bestämmelse som anger att inspektionen ska granska planen. Ett beslut om att planen inte uppfyller

kraven leder till en särskild process. Det bör därutöver, som *Sveriges riksbank* anför, av lag framgå att Finansinspektionen ska underrätta berört institut om resultatet av granskningen av institutets återhämtningsplan.

Av artikel 6.4 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten ska beredas tillfälle att granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution. Resolutionsmyndigheten får lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten avseende de frågorna. *Riksgäldskontoret* anför, med hänvisning till artikel 6.4, att det av lagen bör framgå att Finansinspektionen ska samråda med och överlämna återhämtningsplanen till resolutionsmyndigheten, samt att resolutionsmyndigheten ska ha rätt att ge rekommendationer till Finansinspektionen.

Regeringen bedömer att det krävs ytterligare bestämmelser i sektorslagstiftningen, utöver vad utredningen föreslår, för att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del. Det bör därför tas in en bestämmelse i LBF respektive LVM som anger dels att resolutionsmyndigheten ska beredas tillfälle att granska återhämtningsplanen, dels att resolutionsmyndigheten får lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten. Det framstår dock som överflödigt att dessutom i lagen föreskriva en särskild samrådsskyldighet som går utöver det som anges i artikel 6.4 i krishanteringsdirektivet.

Återhämtningsplanen för ett institut kommer att inkludera även sådan gränsöverskridande verksamhet som drivs i andra länder via filialer till institutet. Finansinspektionen ska samråda med tillsynsmyndigheter i länder där institutet i fråga har betydande filialer. Med betydande filialer avses sådana filialer som avses i artikel 51 i kapitaltäckningsdirektivet (se avsnitt 6.7). Även skyldigheten att samråda i dessa fall bör framgå av lag.

Finansinspektionen kan i vissa fall vara värdlandsmyndighet för en betydande filial. I detta fall kan Finansinspektionen samråda med den ansvariga tillsynsmyndigheten med stöd av bestämmelsen i LBF om inspektionens skyldighet att samarbeta och utbyta information med utländska tillsynsmyndigheter. En liknande bestämmelse finns i LVM men den täcker inte krishanteringsdirektivet. Inspektionens samrådsskyldighet för detta fall bör framgå av föreskrifter beslutade av regeringen.

7.2.6 Åtgärder för att undanröja brister i en återhämtningsplan

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i planen, ska inspektionen underrätta institutet om vilka väsentliga brister eller hinder som myndigheten identifierar och ge institutet tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om institutets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga institutet att inom två månader komma in med en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen

identifierat. På institutets begäran får Finansinspektionen besluta att förlänga denna tid med en månad.

Om ett institut inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som institutet gjort inte åtgärdar de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga institutet att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller

2. om sådana konkreta ändringar som avses i 1 inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga institutet vilka ändringar av affärsverksamheten som det ska göra för att åtgärda de väsentliga bristerna eller hindren.

Om det trots ett föreläggande fortfarande finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen förelägga institutet att vidta konkreta åtgärder som innebär att det inom viss tid begränsar eller minskar riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, kan myndigheten enligt artikel 6.3 tredje stycket, 6.5, 6.6 och 6.7 i krishanteringsdirektivet vidta åtgärder. Motsvarande bestämmelser bör införas i den nya lagen om resolution. De innebär att Finansinspektionen under vissa förutsättningar ska kunna förelägga institut att överlämna en reviderad återhämtningsplan.

Det framgår inte av krishanteringsdirektivet när en brist eller ett hinder är väsentligt. Bristerna kan exempelvis bestå i att återhämtningsplanen är ofullständig, att de åtgärder som föreslås inte är tillräckliga för att bevara eller återställa institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser eller inte är möjliga att genomföra på grund av brister i styrsystem och liknande. Hindren kan bestå i att åtgärderna inte är möjliga att vidta eftersom de skulle medföra negativa effekter för det finansiella systemet.

Det bör som regel kunna ställas högre krav på ett institut vars fallissemang kan ha stor systempåverkan än på ett institut som inte är lika systemviktigt. Inspektionen bör redan när myndigheten inleder processen på grund av väsentliga brister eller hinder ha en bild av vilka åtgärder som kan aktualiseras. Om institutet har utelämnat väsentliga uppgifter som ska finnas i återhämtningsplanen, torde utgångspunkten vara att den ska kompletteras. Om de åtgärder som finns i planen bedöms vara otillräckliga, kan det dock bli fråga om att uppdatera planen eller vidta åtgärder avseende institutets verksamhet, men det beror på vari problemen består.

Om institutet inte ger in en ändrad återhämtningsplan eller om den ändrade planen inte på ett tillfredsställande sätt undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen ange vilka ändringar som institutet ska göra i återhämtningsplanen för att undanröja bristerna eller hindren. Det kan emellertid finnas fall då bristerna i återhämtningsplanen snarare beror på hur instituten bedrivit och organiserat sin verksamhet än på innehållet i planen. I ett sådant fall kan det vara nödvändigt med ändringar av verksamheten för att öka återhämtningskapaciteten i stället för att kräva ändringar i planen. För att säkerställa att instituten kan vidta åtgärder för att återställa sin finansiella ställning, bör inspektionen ha befogenhet att kräva att bristerna undanröjas oavsett orsak. Inspektionen bör dock inte kräva mer långtgående åtgärder än vad som är motiverat med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Vid den bedömningen har exempelvis institutets systemviktighet betydelse.

Om Finansinspektionen bedömer att de ändringar av sin affärsverksamhet som institutet föreslår inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, får inspektionen ange vilka åtgärder som institutet ska vidta avseende sin verksamhet eller organisation och liknande för att undanröja dem. Även dessa åtgärder ska stå i proportion till problemen och vid den bedömningen ska inspektionen beakta hur allvarliga bristerna eller hindren är och vilken effekt institutets fallissemang kan få för det finansiella systemet.

Om det som saknas är uppgifter som ska ingå i planen, är det dock inte nödvändigt att förelägga institutet att göra ändringar i sin verksamhet. Vad tillsynsmyndigheten ska göra i stället behandlas dock inte i krishanteringsdirektivet. En med krishanteringsdirektivet förenlig lösning är emellertid att inspektionen i den situationen får skärpa föreläggandet genom att kombinera det med vite eller välja någon av de mer ingripande sanktionerna som finns i 15 kap. LBF. Ytterst kan det då bli fråga om tillståndsåterkallelse.

För det fall Finansinspektionen bedömer att det är proportionerligt att förelägga institutet att göra ändringar i verksamheten, bör det noteras att uppräkningen i artikel 6.6 i krishanteringsdirektivet av vilka åtgärder som Finansinspektionen kan begära av institutet, inte är uttömmande. Det är alltså möjligt att tilldela inspektionen ytterligare befogenheter.

Även brister i en återhämtningsplan bör undanröjas genom föreläggande att vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen. Institutet har nämligen visat sig oförmöget att upprätta en återhämtningsplan som identifierar åtgärder som kan förväntas hantera eventuella framtida problem.

Det framstår som lämpligt att i lag peka ut vilka åtgärder som Finansinspektionen konkret får vidta om återhämtningsplanen har väsentliga brister eller om det finns väsentliga hinder mot att genomföra dem.

Det bör därför införas bestämmelser i LBF respektive LVM som anger att om det trots ett föreläggande enligt ovan fortfarande finns väsentliga brister i en plan, eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen. Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga

och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Om föreläggandet inte följs eller om den reviderade återhämtningsplanen inte bedöms tillräcklig för att åtgärda de väsentliga bristerna, ska Finansinspektionen förelägga institutet att ändra återhämtningsplanen. Om institutet inte följer föreläggandet, eller om de av institutet föreslagna åtgärderna i den reviderade återhämtningsplanen återigen bedöms som otillräckliga, ska Finansinspektionen förelägga institutet vilka ändringar av affärsverksamheten som det ska göra för att åtgärda de väsentliga bristerna. Vilka typer av ändringar som den behöriga myndigheten kan kräva av institutet framgår av artikel 6.6 tredje stycket i krishanteringsdirektivet, och bör även framgå av den nya lagen om resolution.

Finansinspektionens föreläggande till institutet om att vidta åtgärder som innebär förändringar av verksamheten ska framgå av ett överklagbart beslut som är motiverat och av vilket det framgår vilken bedömning som myndigheten har gjorts i proportionalitetsfrågan.

I förvaltningslagen (1986:223) finns bestämmelser om en förvaltningsmyndighets skyldighet att i sina beslut ange de skäl och omständigheter som har bestämt utgången. Endast i vissa speciella fall får skälen utelämnas helt eller delvis, t.ex. om det är nödvändigt med hänsyn till rikets säkerhet, skyddet för enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden eller något jämförbart förhållande. Krishanteringsdirektivets krav på att ett beslut ska vara motiverat, inklusive den del som avser proportionalitetsfrågan bör därför anses uppfyllt genom förvaltningslagens reglering

Om institutets problem inte enbart är isolerade till upprättande av återhämtningsplanen utan visar på andra brister i verksamheten, blir Finansinspektionens vanliga sanktionsbestämmelser tillämpliga.

7.2.7 Ska ett institut vara skyldigt att följa sin återhämtningsplan?

Regeringens förslag: Ett institut är inte skyldigt att vidta de åtgärder som anges i återhämtningsplanen om åtgärden inte är lämplig eller tillräcklig i det aktuella fallet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Med hänsyn till det arbete som läggs ned på att utarbeta återhämtningsplanerna och att planernas huvudsakliga syfte är att bevara den finansiella stabiliteten bör utgångspunkten, om förutsättningarna för att använda åtgärderna i återhämtningsplanerna föreligger, vara att instituten ska följa de upprättade planerna. Det kan dock visa sig att de tilltänkta åtgärderna är olämpliga eller otillräckliga i det aktuella fallet, exempelvis på grund av de rådande marknadsförhållandena. Återhämtningsplanen är skriven utifrån vissa typscenarier, men

eftersom varje stressituation innefattar unika omständigheter kan det vara så att vissa åtgärder är olämpliga.

I avsnitt 7.2.2 framgår att ett institut ska ange vilka indikatorer som ska utlösa specifika åtgärder. Även om indikatorerna visar att det är dags att vidta en åtgärd får dock institutet enligt artikel 9.1 i krishanteringsdirektivet avstå från att vidta åtgärden om institutets ledning bedömer att det är lämpligt. Åtgärderna får också vidtas tidigare än vad återhämtningsplanen visar om institutets ledning bedömer att det lämpligt. Krishanteringsdirektivet preciserar alltså inte närmare när det kan anses lämpligt utan överlämnar den bedömningen till institutets ledning.

Av artikel 9.1 i krishanteringsdirektivet framgår vidare att ett institut som vidtar någon åtgärd som anges i återhämtningsplanen eller som avstår från att vidta åtgärder som anges i planen ska underrätta tillsynsmyndigheten, dvs. Finansinspektionen. Detta bör även inkludera den situationen då ett institut i ett stressat läge vidtar andra åtgärder än sådana som förutsetts i återhämtningsplanen. Om institutet har vidtagit en åtgärd är det information som är värdefull för inspektionens tillsyn. Om institutet har avstått från att vidta en åtgärd och inspektionen i den situationen gör en annan bedömning än institutet om behovet av att åtgärderna vidtas för att komma till rätta med situationen kan den förelägga institutet att vidta åtgärderna.

Syftet är alltså att återhämtningsplanerna ska vara flexibla utifrån gällande marknadsförhållanden, men att institut inte ska kunna undvika att tillämpa åtgärder av fel skäl, såsom att de räknar med statligt stöd. I de flesta fall torde instituten ha samma intresse som staten att vidta lämpliga åtgärder. Dock kan bedömningen kring detta skilja sig mellan institutet och Finansinspektionen.

7.3 Koncernåterhämtningsplaner

7.3.1 Vad är en koncernåterhämtningsplan?

Regeringens förslag: Ett institut som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som upprättas och uppdateras av moderföretaget inom EES. Institutet ska upprätta en individuell återhämtningsplan enbart om Finansinspektionen beslutar det.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta i moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen.

En koncernåterhämtningsplan ska uppfylla samma kriterier som en återhämtningsplan, samtidigt som koncernens samlade finansiella ställning ska beaktas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 7.1 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att moderföretag inom unionen upprättar och till den samordnande tillsynsmyndigheten lämnar

in en koncernåterhämtningsplan. Koncernåterhämtningsplaner ska bestå av en återhämtningsplan för koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen. Koncernåterhämtningsplanen ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra i moderföretaget inom EES och på nivån för varje enskilt dotterföretag. Företag som moderföretaget enbart har ägarintressen eller liknande i ska dock inte omfattas av planen.

I likhet med utredningen bedömer regeringen att det inte föreligger någon saklig skillnad i den övergripande definitionen mellan återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner. Mot denna bakgrund bör en koncernåterhämtningsplan definieras som en återhämtningsplan som upprättas av ett moderföretag inom EES i syfte att identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen. En praktisk skillnad är dock att medan enbart institut är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner, kan även andra typer av företag bli skyldiga att upprätta koncern-återhämtningsplaner.

Samma principiella krav bör ställas på en koncernåterhämtningsplan som på en återhämtningsplan. Bestämmelserna om koncernåterhämtningsplaner bör utformas så att de passar för koncernsituationen. Det bör vidare noteras att artikel 6.1 i krishanteringsdirektivet anger att skyldigheten att utforma en återhämtningsplan åvilar institut. Skyldigheten att utforma en koncernåterhämtningsplan kan emellertid vila på ett moderföretag som inte är ett institut. Avsikten torde därför ha varit att ställa samma krav på utformningen oavsett om den upprättats av ett moderinstitut eller ett moderföretag som inte är ett institut.

Kravet att upprätta koncernåterhämtningsplaner gäller enbart för grupper där det finns ett eller flera institut antingen som moderföretag eller bland dotterföretagen. Ett moderföretag inom EES kan vara antingen ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES. Återhämtningsplanen ska upprättas och ges in av det företag som finns i toppen av gruppen inom EES. Det ska finnas en enda koncernåterhämtningsplan för en EES-grupp. Koncernåterhämtningsplaner ska inte upprättas på undergruppsnivå.

Enligt artikel 7.2 i krishanteringsdirektivet får dock de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 8 begära att dotterföretag upprättar och lämnar in återhämtningsplaner på individuell basis. Finansinspektionen bör därför kunna besluta att ett institut som ingår i en koncern ska upprätta en individuell återhämtningsplan. Det framgår inte närmare av krishanteringsdirektivet vilka omständigheter som kan föranleda att en individuell återhämtningsplan behöver upprättas för ett institut i en koncern. Det anges dock i skäl 21 till krishanteringsdirektivet att kravet på att ta fram en återhämtningsplan bör tillämpas proportionerligt och återspegla ett instituts eller en koncerns systemvikt och sammanlänkningar. Sådana överväganden bör även göra sig gällande vid bedömningen av om det krävs en återhämtningsplan för ett institut i en koncern. Om institutet ingår i en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt den process som anges i avsnitt 7.3.4.

7.3.2 Vad ska en koncernåterhämtningsplan innehålla och hur ofta ska den uppdateras?

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och om upprättandet av planen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 7.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet ska koncernåterhämtningsplanen inbegripa arrangemang för att säkerställa att de åtgärder som man planerar att vidtas på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för de enheter som det hänvisas till i artikel 1 c och d i direktivet, liksom åtgärder som man planerar att vidta på nivån för dotterföretagen och, i tillämpliga fall i enlighet med kapitaltäckningsdirektivet, på nivån för de betydande filialerna, är samordnade och konsekventa.

I artikel 7.5 och 7.6 i krishanteringsdirektivet anges, med hänvisning till artikel 5 i direktivet, vad en koncernåterhämtningsplan och en återhämtningsplan som upprättas för ett enskilt dotterföretag ska innehålla. Även bestämmelserna om indikatorer i artikel 9 i krishanteringsdirektivet är tillämpliga på en koncernåterhämtningsplan. En koncernåterhämtningsplan ska således i grunden innehålla samma information som en återhämtningsplan. Den ska också uppdateras lika ofta som en återhämtningsplan. De skillnader som finns beror just på att det i en grupp ingår flera företag och att det därför krävs mer samordning och analys. Avsikten är att de åtgärder som enligt planen ska vidtas i de olika koncernföretagen (eller beträffande de betydande filialerna) ska vara koordinerade. Dessutom ska en koncernåterhämtningsplan innehålla en beskrivning av hur gruppen har organiserat stöden mellan de olika koncernföretagen när det finns ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd (se avsnitt 11). Det krävs också en analys av om åtgärderna är genomförbara, dvs. att det inte finns praktiska och juridiska hinder för att genomföra de åtgärder som planen innehåller. Det sistnämnda blir särskilt viktigt för gränsöverskridande koncerner, eftersom de nationella bestämmelserna kan se olika ut.

Av samma skäl som anförs i avsnitt 7.2.2 om en återhämtningsplan för ett individuellt institut är det lämpligt att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om vad koncernåterhämtningsplanen ska innehålla genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

7.3.3 På vilken nivå beslutas en koncernåterhämtningsplan?

Regeringens förslag: En koncernåterhämtningsplan ska godkännas av styrelsen för moderföretaget inom EES innan den ges in till Finansinspektionen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 7.7 i krishanteringsdirektivet ska ledningen för moderföretaget inom unionen godkänna koncernåterhämtningsplanen innan den inlämnas till den samordnande tillsynsmyndigheten. Av de skäl som anförs i avsnitt 7.2.4 bör bestämmelsen om vem som fattar beslut om koncernåterhämtningsplanen tas in i lag. Av bestämmelserna bör framgå att en koncernåterhämtningsplan ska godkännas av styrelsen för moderföretaget inom EES innan den ges in till Finansinspektionen.

7.3.4 Myndigheternas granskning av en koncernåterhämtningsplan

Regeringens förslag: Finansinspektionen får förelägga ett moderföretag inom EES som inte är ett institut att vidta åtgärder för att komma till rätta med väsentliga brister eller väsentliga hinder mot att genomföra koncernåterhämtningsplanen.

Finansinspektionen ska inom fyra månader försöka komma överens med utländska behöriga myndigheter om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt institut i koncernen, och
3. om åtgärder som moderföretaget inom EES eller institut som står under tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader, ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om en koncernåterhämtningsplan i samtliga situationer som nämns ovan för moderföretaget och för institut i Sverige. Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet ska inspektionen ensam fatta beslut enligt punkterna 2 och 3 beträffande instituten i koncernen.

Finansinspektionen får i vissa fall då enighet inte har kunnat nås med andra behöriga myndigheter hänskjuta ärendet till Europeiska bankmyndigheten för bindande medling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Förfarandet för granskning av en koncernåterhämtningsplan

I artikel 6 i krishanteringsdirektivet finns det bestämmelser om hur granskningen av en återhämtningsplan ska gå till. Dessa bestämmelser är tillämpliga även på en koncernåterhämtningsplan. Det bör noteras att artikel 6.5 i krishanteringsdirektivet talar om underrättelser till både ett institut och ett moderföretag, medan de åtgärder som sedan beskrivs enbart ska vidtas mot institut (artikel 6.5 och 6.6).

När det gäller koncernåterhämtningsplaner framgår av artikel 7 i krishanteringsdirektivet att koncernåterhämtningsplanen ska ges in till den samordnade tillsynsmyndigheten och att den myndigheten ska se till att andra relevanta myndigheter får planen.

För en gränsöverskridande koncern finns det därutöver särskilda bestämmelser i artikel 8 om hur myndigheterna ska gå till väga för att komma fram till ett beslut om vilka åtgärder som ska vidtas för att komma till rätta med väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra planen. Samma process är tillämplig när myndigheterna ska försöka enas om ett individuellt institut i en koncern ska upprätta en återhämtningsplan eller om att vidta åtgärder mot ett dotterföretag i en koncern.

Den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta myndigheter ska granska koncernåterhämtningsplanen med beaktande av potentiella effekter av återhämtningsåtgärderna på den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där koncernen verkar.

Den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag (dvs. tillsynsmyndigheter i övriga berörda medlemsstater) ska försöka enas om en överenskommelse inom fyra månader. Eba får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse, genom s.k. icke bindande medling.

Om de behöriga myndigheterna inte kommer överens, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta sitt eget beslut om bedömningen av återhämtningsplanen. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska fatta beslutet med beaktande av de synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som uttryckts under fyramånadersperioden. Vid oenighet kan dock någon av de behöriga myndigheterna välja att hänskjuta ärendet till Eba för s.k. bindande medling. Om Eba inom en månad fattar ett beslut i ärendet, är Ebas beslut bindande för myndigheterna. Om Eba inte fattar ett beslut inom en månad, ska den samordnande tillsynsmyndighetens beslut gälla.

I ärenden som rör huruvida ett visst institut som ingår i en koncern ska upprätta en egen återhämtningsplan eller om vissa åtgärder bör vidtas mot dotterföretag i en koncern gäller i huvudsak samma förfarande. En skillnad är dock att det inte är den samordnande tillsynsmyndigheten som själv fattar beslut i fall då myndigheterna inte kommer överens. I stället får varje behörig myndighet fatta beslut om dotterföretag som står under myndighetens tillsyn ska upprätta en egen återhämtningsplan, respektive om åtgärder ska vidtas mot ett sådant dotterföretag. På samma sätt som i ärenden om bedömning av koncernåterhämtningsplaner gäller dock att dessa ärenden kan hänskjutas till Eba för bindande medling enligt det förfarande som beskrivits ovan.

Enligt artikel 8.5 i krishanteringsdirektivet får också de övriga behöriga myndigheter som inte har invändningar komma överens om en koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

Sådana överenskommelser mellan myndigheterna, liksom varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av en överenskommelse, ska enligt artikel 8.6 i krishanteringsdirektivet

erkännas som slutgiltigt och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Den beskrivna processen för hur en koncernåterhämtningsplan ska hanteras när myndigheter i olika länder är berörda måste införas i svensk rätt för att säkerställa att Finansinspektionen får agera i enlighet med krishanteringsdirektivet. För att säkerställa att det blir möjligt för Finansinspektionen att samarbeta med de utländska myndigheterna på det sätt krishanteringsdirektivet föreskriver, bör motsvarande bestämmelser tas in i LBF respektive LVM.

Finansinspektionen kan komma att ingå i förfaranden avseende koncernåterhämtningsplaner antingen i egenskap av samordnande tillsynsmyndighet eller i egenskap av tillsynsmyndighet för något av dotterföretagen. Den svenska regleringen bör täcka båda dessa situationer.

För svensk del bör också beaktas att myndigheternas överenskommelse är en internationell överenskommelse enligt regeringsformen. En förutsättning för att Finansinspektionen ska kunna träffa en sådan överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat Finansinspektionen att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4). När Finansinspektionen tillsammans med andra myndigheter ingår en överenskommelse i någon av dessa egenskaper, blir inspektionen, liksom de övriga myndigheterna bundna av överenskommelsen. För att ett institut ska bli bundet av överenskommelse måste dock inspektionen fatta ett nationellt beslut med samma innehåll.

Åtgärder beträffande moderföretag

Som har nämnts ovan behöver ett moderföretag som ansvarar för upprättandet av en koncernåterhämtningsplan inte vara ett institut. Av bestämmelserna i artikel 8 i krishanteringsdirektivet framgår att åtgärder även får vidtas mot moderföretaget. I artikel 8.3 sägs nämligen att den samordnande myndigheten, i avsaknad av en överenskommelse med andra myndigheter, ska fatta beslut om bedömningen av återhämtningsplaner och vilka åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta enligt artikel 6.5 och 6.6 i krishanteringsdirektivet.

Finansinspektionen bör även i övrigt ges samma möjlighet att ingripa mot ett moderföretag inom EES som mot ett institut. Av nya bestämmelser i LBF och LVM bör det framgå att om det trots ett föreläggande fortfarande finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen förelägga företaget att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen. Om ändringarna rör även andra institut i gruppen, bör dock de berörda tillsynsmyndigheterna sträva efter en enhetlig syn på återhämtningsplanerna. I specifika fall där en enskild återhämtningsplan utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernåterhämtningsplan som bedömts av den samordnande tillsynsmyndigheten emellertid inte omfatta de koncernföretag för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna (skäl 33).

7.4 Undantag från bestämmelserna om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner

7.4.1 Begränsade återhämtningsplaner

Regeringens förslag: Institut ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om kriterier för vilka institut som ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 4.1 i krishanteringsdirektivet framgår att alla institut ska upprätta återhämtningsplaner men att behörig myndighet (i Sverige Finansinspektionen) ska ta ställning till hur omfattande återhämtningsplanen ska vara och hur ofta den ska upprättas. Det ska ses mot bakgrund av att skyldigheten att upprätta återhämtningsplaner styrs av proportionalitetsprincipen (artikel 1.1 och skäl 14). Krishanteringsdirektivets utgångspunkt är därför att det inte behöver ställas samma långtgående krav på exempelvis ett litet nationellt verksamt institut, t.ex. en liten sparbank, som på en stor gränsöverskridande bankkoncern.

Av artikel 4.1 i krishanteringsdirektivet framgår också vilka omständigheter som ska föreligga för att ett institut ska få upprätta förenklade planer. Förenklat handlar det om en bedömning av vilken effekt ett instituts fallissemang skulle få på finansiella marknader, andra institut, finansieringsförhållanden eller den vidare ekonomin om det hanterades inom ramen för det normala insolvensförfarandet.

Det följer av artikel 4.1 i krishanteringsdirektivet att inte alla institut behöver upprätta återhämtningsplanerna med den frekvens som anges i krishanteringsdirektivet, att de kan undantas från kravet att lämna viss information som ska finnas med i återhämtningsplanen, och att behörig myndighet kan medge undantag från de övriga bestämmelser som anger vad en återhämtningsplan ska innehålla och hur den ska utformas. Den sistnämnda bestämmelsen gör det exempelvis möjligt att undanta ett institut från kravet att använda sig av indikatorerna (artikel 9 i krishanteringsdirektivet). Kriterierna för när institut ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan bör framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Enligt artikel 4.2 i krishanteringsdirektivet ska de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna göra den bedömning som avses i artikel 4.1, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet. Artikel 4.3 i krishanteringsdirektivet anger att de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolu-

tionsmyndigheterna när som helst kan besluta att undantagsmöjligheten inte längre ska tillämpas.

Enligt artikel 4.4 i krishanteringsdirektivet ska beslutet att undanta ett företag från vissa krav vid upprättande av en återhämtningsplan, inte påverka tillsynsmyndighetens befogenheter att inom ramen för tillsynen kräva att institutet vidtar krisförebyggande åtgärder. Detta behöver dock inte anges särskilt.

7.4.2 Undantag från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan för vissa typer av institut

Regeringens bedömning: Något undantag från skyldigheten att upprätta återhämtningsplaner för vissa typer av institut behöver inte införas i svensk rätt.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 4.8 i krishanteringsdirektivet får behöriga myndigheter undanta vissa institut från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan. Det rör sig om institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i tillsynsförordningen eller som är medlemmar i ett institutionellt skyddssystem. Inget av dessa undantag är aktuella för svenska institut. Följaktligen behöver detta undantag inte införas i svensk rätt.

8 Resolutionsplaner

8.1 Resolutionsplaner för institut som inte ingår i en gränsöverskridande grupp

8.1.1 Skyldigheten att upprätta resolutionsplaner

Regeringens förslag: För ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag är föremål för gruppbaserad tillsyn ska resolutionsmyndigheten upprätta och vid behov uppdatera en resolutionsplan. Planen ska identifiera vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution. Resolutionsplanen ska upprättas efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheter i de medlemsstater där det finns betydande filialer.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Ackordscentralen* delar utredningens

bedömning att möjligheten att använda resolutionsplaner inte ska överskattas, men anför också att sådana planer kan minska intressekonflikter och samordningsproblem. När det gäller koncernresolutionsplaner anför Ackordscentralen dels att Europeiska bankmyndighetens roll som medlare kan ifrågasättas, dels att koordineringsproblem torde uppstå mellan nationella och europeiska myndigheter. *Svenska Bankföreningen* och *Finansbolagens förening* anför att det i lagen bör anges att proportionalitetsprincipen gäller även vid framtagande av t.ex. föreskrifter om krav på resolutionsplaner. *Sveriges advokatsamfund* ifrågasätter nyttan av att ta fram resolutionsplaner.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 10.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten och efter samråd med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där eventuella betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta en resolutionsplan för varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artiklarna 111 och 112 i kapitaltäcknings-direktivet. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om institutet uppfyller villkoren för resolution. Kraven på vad en komplett resolutionsplan ska innehålla är både omfattande och detaljerade. Krishanteringsdirektivet är mer kortfattat när det gäller att förklara varför sådana planeringsinsatser behövs. I skäl 25 sägs endast att resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution.

En allvarlig kris i ett institut handlar närmast definitionsmässigt om att det uppstått brist på kapital, eventuellt åtföljt av likviditetsproblem. Att då på förhand tänka igenom hur ett instituts kapital- och likviditetsproblem kan hanteras underlättar beslutsfattandet om och när problemen materialiseras. Det är också rimligt att på förhand göra en preliminär bedömning av vilka företag som ska försättas i resolution och vilka som kan hanteras via konkurs eller likvidation. Det bör samtidigt framhållas att det inte är givet att planen kommer att kunna tillämpas i den kris som beslutsfattarna till slut står inför. Att planen i sådana lägen inte behöver följas framgår av skäl 54 till krishanteringsdirektivet.

I överensstämmelse med krishanteringsdirektivet bör svensk rätt innehålla en skyldighet för resolutionsmyndigheten att upprätta resolutionsplaner för de individuella institut som inte omfattas av gruppbaserad tillsyn. Detta är en uppgift som regeringen kan ge resolutionsmyndigheten i uppdrag att utföra. Bestämmelserna om resolutionsmyndighetens skyldighet att upprätta resolutionsplaner skulle därför kunna framgå av föreskrifter meddelade av regeringen. Med hänsyn till planernas avsedda betydelse för möjligheten att rekonstruera eller avveckla ett institut, liksom planernas koppling till bestämmelserna om myndighetens skyldighet att göra en bedömning av möjligheten att hantera ett institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution och för minimikravet på nedskrivningsbara skulder, anser dock regeringen, liksom utredningen, att resolutionsmyndighetens skyldighet att upprätta resolutionsplaner bör framgå av den nya lagen om resolution. Av bestämmelsen bör det framgå att planen ska identifiera vilka

resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution.

Enligt krishanteringsdirektivet ska sådana planer upprättas efter samråd med tillsynsmyndigheten och med resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer som berörs av planen. Även detta bör framgå av den nya lagen om resolution.

För ett institut som står under gruppbaserad tillsyn ska det i stället upprättas en koncernåterhämtningsplan. Oavsett om en sådan koncern är helt nationell eller gränsöverskridande finns det samma behov av att kunna göra en samlad bedömning av möjligheten att genomföra en resolution av koncernen och överväga den lämpligaste resolutionsstrategin. Koncernresolutionsplaner behandlas i avsnitt 8.2.

Ackordscentralen och *Sveriges advokatsamfund* framför synpunkter på nyttan med resolutionsplaner.

Krishanteringsdirektivet innehåller bindande bestämmelser om resolutionsplaner, som medlemsstaterna har att genomföra. Även den relativt komplexa process för framtagande av resolutionsplaner för gränsöverskridande koncerner som Ackordscentralen har synpunkter på, följer direkt av bindande bestämmelser i krishanteringsdirektivet. Inom ramen för detta lagstiftningsärende – som syftar till att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om bl.a. resolutionsplaner i svensk rätt – saknas skäl att ytterligare belysa de frågor som Ackordscentralen och Sveriges advokatsamfund tar upp.

Svenska Bankföreningen och *Finansbolagens förening* anför att det i lagen bör anges att proportionalitetsprincipen gäller även vid framtagande av t.ex. föreskrifter om krav på resolutionsplaner.

I skäl 14 till krishanteringsdirektivet anges att myndigheter bör säkerställa att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta resolutionsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i krishanteringsdirektivet och i bilagorna B och C till direktivet sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans. Myndigheterna är dock tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på resolutionsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. Om ett institut bedöms kunna avvecklas via konkurs eller likvidation bör resolutionsplanen kunna förenklas.

Artikel 1.1 i krishanteringsdirektivet uppställer ett krav på proportionalitet. En motsvarande bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution, så att det framgår att beslut enligt lagen och beslut enligt föreskrifter som meddelats i enlighet med lagen ska vara proportionella. Eftersom den bestämmelsen är tillämplig bl.a. vid framtagande av resolutionsplaner saknas skäl att att därutöver särskilt i lagen ange att kravet på proportionalitet gäller vid framtagande av resolutionsplaner.

8.1.2 Processen för att upprätta resolutionsplaner

Regeringens förslag: Ett institut och ett företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om företagets verksamhet och därmed sammanhängande

omständigheter som behövs för myndighetens verksamhet enligt lagen om resolution.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett institut eller annat företag ska lämna.

På begäran av resolutionsmyndigheten ska ett institut ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp som behövs för att upprätta en resolutionsplan för institutet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anför att institut bör få del av de resolutionsplaner som berör dem.

Skälen för regeringens förslag: En resolutionsplan ska basera sig på information om institutet som resolutionsmyndigheten får antingen direkt från institutet eller från tillsynsmyndigheten. Av artikel 11 i krishanteringsdirektivet framgår att berörda institut på begäran ska förse resolutionsmyndigheten (direkt eller genom den behöriga myndigheten) med all nödvändig information för att upprätta och genomföra resolutionsplaner. Dessutom anges att de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses redan finns tillgänglig. Om sådan information är tillgänglig, ska de behöriga myndigheterna lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna.

Resolutionsmyndigheten får enligt artikel 10.5 i krishanteringsdirektivet också begära att institutet hjälper till med upprättandet av planen.

Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande som syftar till att specificera förfaranden och en minimiuppsättning standardformulär och mallar för överlämnande av informationen.

Eftersom en resolutionsplan bl.a. ska utmynna i en bedömning av om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla ett institut och innehålla en beskrivning av vilka åtgärder som myndigheten lämpligen kan vidta, kommer resolutionsmyndigheten att behöva tämligen detaljerad information om institutet. Den information som resolutionsmyndigheten behöver finns i vissa fall redan hos Finansinspektionen och bör då kunna inhämtas den vägen. Om den inte gör det, måste resolutionsmyndigheten kunna vända sig direkt till institutet.

Svenska Bankföreningen anför att institut bör få del av de resolutionsplaner som berör dem. Detta behövs dels för att kunna uppfylla eventuella krav från myndigheter i tredje land, dels för att ett företag ska kunna tillvarata sin rätt i samband med beslut om undanröjande av hinder för resolution.

I denna del kan noteras att det följer av krishanteringsdirektivet (artikel 10.1 och 10.7 a) att viss begränsad information om en resolutionsplan – en sammanfattning av huvudinslagen i planen – ska lämnas till det berörda institutet. Mot bakgrund av att krishanteringsdirektivet uppställer en uttrycklig regel som definierar vilken information som ska ges till institutet, framstår det enligt regeringens bedömning inte som lämpligt att i lagen föreskriva om en mer omfattande informationsskyldighet gentemot institutet. Däremot bör skyldigheten att informera berört

institut om huvudinslagen i planen framgå av den nya lagen om resolution. Krishanteringsdirektivet innehåller inte någon motsvarande bestämmelse såvitt avser lämnande av information om koncernresolutionsplaner till moderföretag, men en sådan skyldighet bör också framgå av den nya lagen om resolution. Även om detta inte följer uttryckligen av krishanteringsdirektivet framstår det som lämpligt att samma regler om tillgängliggörande av viss, begränsad information om resolutionsplanen gäller för såväl institut som moderföretag.

Artikel 11.1 i krishanteringsdirektivet förutsätter att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva att instituten lämnar den information som behövs, om än genom Finansinspektionen. Detta utesluter dock inte att resolutionsmyndigheten vänder sig till inspektionen för att få tillgång till den information som resolutionsmyndigheten behöver för att därigenom minska den administrativa bördan för institutet. En sådan lösning står väl i samklang med artikel 11.2 i krishanteringsdirektivet. Att resolutionsmyndigheten har båda dessa möjligheter bör därför framgå av den nya lagen om resolution.

Mot denna bakgrund, och för att genomföra krishanteringsdirektivet, bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen ska lämna resolutionsmyndigheten de uppgifter den behöver i sin verksamhet enligt den nya lagen. Informationsutbytet mellan svenska myndigheter behandlas i avsnitt 27.8.1. Den bestämmelse som där föreslås medger det informationsutbyte som behövs mellan myndigheterna. Det är emellertid viktigt att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna samarbetar vid upprättandet av planerna. Kartläggningen av vilken information som finns tillgänglig förutsätter sannolikt ett organiserat samarbete mellan myndigheterna.

Om Finansinspektionen har de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver, är inspektionen med stöd av föreslagna bestämmelser (se avsnitt 27.8.1) skyldig att överlämna uppgifterna till resolutionsmyndigheten. Enligt krishanteringsdirektivet ska dock resolutionsmyndigheten kunna inhämta informationen direkt från instituten. Det kan exempelvis bli aktuellt om uppgifterna inte finns tillgängliga hos inspektionen. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att ett institut eller ett annat företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om företagets verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som behövs för myndighetens verksamhet enligt den nya lagen om resolution. Denna bestämmelse ger resolutionsmyndigheten möjlighet att inhämta all information som den behöver direkt från institutet. Resolutionsmyndigheten bör dock i första hand kontrollera vilken information som redan finns tillgänglig hos Finansinspektionen, för att undvika att i onödan begära in uppgifter direkt från institut.

Den föreslagna bestämmelsen ger resolutionsmyndigheten möjlighet att anpassa sitt uppgiftsinhämtande till situationen i varje enskilt fall. Det bör dock också finnas en möjlighet att i förväg meddela föreskrifter om vilken information som instituten ska lämna. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett institut eller ett koncernföretag ska lämna till resolutionsmyndigheten.

Enligt artikel 10.5 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten också kunna begära att instituten bistår myndigheten vid utarbetandet av och uppdateringen av resolutionsplanerna. En liknande bestämmelse finns i artikel 11 som anger att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva att ett institut samarbetar vid upprättandet av resolutionsplaner. Utöver att instituten ska lämna resolutionsmyndigheten den information den behöver, är de alltså också skyldiga att på begäran samarbeta i den utsträckning som krävs för att upprätta resolutionsplaner. För att krishanteringsdirektivet ska genomföras i denna del bör institutens skyldighet att göra detta framgå av den nya lagen om resolution.

Bestämmelsen bör ange att instituten är skyldiga, förutom att lämna upplysningar, på resolutionsmyndighetens begäran, att ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp som myndigheten begär med att upprätta resolutionsplanen för institutet.

8.1.3 Planernas innehåll och upprättande m.m.

Regeringens förslag: Regeringen får meddela föreskrifter om vad resolutionsplaner ska innehålla och vad som ska beaktas vid deras utformning, liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansförbundet* framhåller att arbetsmarknadens parter bör vara delaktiga i arbetet med föreskrifter om resolutionsplaners innehåll och upprättande m.m.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 10 i krishanteringsdirektivet ska en resolutionsplan innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheterna får vidta om ett institut uppfyller villkoren för resolution. Resolutionsmyndigheten ska vidare när den upprättar planen identifiera alla väsentliga hinder för resolution och då så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur dessa hinder kan undanröjas. Resolutionsplanen ska beakta relevanta scenarier, inberäknat att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. I artikel 10.7 i krishanteringsdirektivet beskrivs närmare vad en resolutionsplan ska innehålla. Resolutionsplanen ska också innehålla en sammanfattning av huvudinslagen i planen.

Resolutionsplanen får inte förutsätta tillgång till annat statligt stöd än resolutionsreserven, akut likviditetsstöd från centralbanker eller annat likviditetsstöd med särskilt fördelaktiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser. Resolutionsplanen ska dock innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.

Enligt artikel 10.6 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsplaner ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring av institutets juridiska eller organisatoriska

struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt framtvingar en översyn av rekonstruktionsplanen. När det gäller sådana översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner ska instituten och de behöriga myndigheterna omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

En resolutionsplan är upprättad när den har beslutats av resolutionsmyndigheten. I planen ska resolutionsmyndigheten dra upp riktlinjerna för hur den avser att agera om ett visst institut fallerar i framtiden. I planen ska myndigheten vidare redovisa sin bedömning av möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet (se avsnitt 8.1.4). Dessutom ska det framgå vilka åtgärder som myndigheten anser bör vidtas för att undanröja eller minska potentiella väsentliga hinder för resolution eller avveckling.

En plan beskriver hur myndigheten avser att agera om de förutsättningar som myndigheten har ställt upp föreligger. Den har dock inte någon rättsverkan mot eller innebär några andra direkta skyldigheter för institutet. Om myndigheten anser att något institut behöver vidta åtgärder, kommer myndigheten att fatta ett separat beslut riktat till institutet, t.ex. för att institutet ska undanröja eller minska hinder mot avveckling eller resolution. Det förfarandet behandlas mer ingående i avsnitt 8.1.5. Även de beslut som rör minimikravet på nedskrivningsbara skulder kommer att framgå av särskilda bestämmelser i lagen.

Det bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen vad resolutionsplaner ska innehålla och vad som ska beaktas vid deras utformning liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras. *Finansförbundet* framför att arbetsmarknadens parter bör vara delaktiga i arbetet med dessa föreskrifter. Detta är en fråga som hanteras inom ramen för beredningen av regeringens föreskrifter och den berör således inte lagstiftningsärendet.

Som nämns i det föregående ska instituten och Finansinspektionen informera resolutionsmyndigheten om förändringar av verksamheten som kan medföra att planen behöver ändras. Information från institutet om sådana förändringar kan hämtas in från institutet med stöd av den bestämmelse i lagen som anger att ett institut ska lämna resolutionsmyndigheter de uppgifter den behöver för sin verksamhet och därtill kopplade föreskrifter. Resolutionsplaneringen är nämligen en av de uppgifter som resolutionsmyndigheten tilldelas i lagen. Finansinspektionens skyldighet att lämna information till resolutionsmyndigheten bör dock framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

I artikel 4 finns det bestämmelser som gör det möjligt för resolutionsmyndigheterna att besluta om förenklade resolutionsplaner för vissa institut. Det är i princip samma undantag som föreskrivs i fråga om upprättande av återhämtningsplaner (se avsnitt 7.4.1). Även de lindrigare krav på innehållet i resolutionsplanen som framgår av artikel 4 i krishanteringsdirektivet bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

8.1.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera ett fallerande institut

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan för ett institut, ska den bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet genom konkurs, likvidation eller resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd på särskilda villkor från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

Regeringen får meddela föreskrifter om vilka omständigheter som ska läggas till grund för resolutionsmyndighetens bedömning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att lagstiftningen bör avspegla att resolution av ett institut bör övervägas om konkurs eller likvidation sannolikt kommer att medföra en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bankföreningen anför också att det bör anges i lagen att resolutionsmyndigheten vid framtagandet av planen får beakta likviditetsstöd från centralbanker om villkoren för detta är standardmässiga.

Skälen för regeringens förslag: Samtidigt som en resolutionsmyndighet upprättar en resolutionsplan för ett institut ska den göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutet inom ramen för antingen konkurs eller likvidation eller resolution utan att det orsakar allvarliga störningar i det finansiella systemet, inklusive avbrott i kritiska funktioner. Vissa störningar får man dock alltid räkna med, särskilt när ett stort institut fallerar, och därför anges att störningar ska undvikas i största möjliga mån. Denna bedömning ska redovisas i resolutionsplanen.

Bestämmelser om resolutionsmyndighetens ansvar att bedöma om ett institut som inte tillhör en koncern kan hanteras vid fallissemang anges i artikel 15 i krishanteringsdirektivet. Efter att i förekommande fall ha samrått med behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter i länder där institutet har betydande filialer, ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutet genom resolution utan att förutsätta tillgång till likviditetsstöd från centralbanken eller annat statligt stöd än resolutionsreserven.

En resolution av ett institut ska anses möjlig om resolutionsmyndigheten antingen kan avveckla institutet enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna samtidigt som väsentliga negativa konsekvenser för de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, och institutets kritiska funktioner kan upprätthållas. Resolutionsmyndigheterna ska upplysa Eba i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig. Enligt artikel 15.4 i

krishanteringsdirektivet ska Eba ta fram tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som anges i punkt 2 (som hänvisar till bilaga C) och i artikel 16 som rör bedömning av möjligheterna att hantera en fallerande koncern.

Svenska Bankföreningen anser att lagens bestämmelser om resolutionsplaner bör utformas så att det framgår att resolution kan komma i fråga om konkurs eller likvidation sannolikt kommer att medföra en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES.

Förutsättningarna för att resolution ska komma i fråga anges inte i krishanteringsdirektivets bestämmelser om resolutionsplaner, utan i de artiklar som rör resolutionsändamål och villkor för resolution (artiklarna 31 och 32). Enligt regeringens bedömning bör en liknande systematik tillämpas vid genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt. Det saknas därför skäl att i bestämmelserna om resolutionsplaner upprepa vad som gäller enligt krishanteringsdirektivets artikel 31 och 32.

Enligt krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten basera sin bedömning av om ett institut är möjligt att hantera inom ramen för resolution på ett antal uppräknade frågeställningar. Den uppräkning som görs i bilaga C är dock en minimiförteckning. Det är därför möjligt att beakta även andra frågeställningar.

Med hänsyn till de befogenheter som resolutionsmyndigheten tilldelas om det bedöms föreligga väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet (se avsnitt 8.1.5), bör det framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten ska bedöma möjligheten att rekonstruera eller avveckla ett institut. Även utgångspunkterna för den bedömningen bör framgå av lagen. För tydlighetens skull bör det också anges att bedömningen ska göras i samband med att planen upprättas.

Svenska Bankföreningen anför i detta sammanhang att det bör anges i lagen att resolutionsmyndigheten vid framtagandet av planen får beakta likviditetsstöd från centralbanker om villkoren för detta är standardmässiga, vilket följer av artikel 10 i krishanteringsdirektivet.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och när det är relevant med resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer.

Det förefaller mindre lämpligt att i lagen ange vilka kriterier som bedömningen ska grunda sig på, motsvarande listan i bilaga C till krishanteringsdirektivet. Synen på vilka frågeställningar som är relevanta kommer sannolikt att utvecklas allteftersom erfarenheterna av att upprätta planer ökar. Regeringen bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om vilka omständigheter som ska ligga till grund för bedömningen. Det bör framgå av de relevanta bestämmelserna i den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten vid framtagandet av planen inte får beakta likviditetsstöd från centralbanker på särskilda villkor. Som Bankföreningen anför bör resolutionsmyndigheten således kunna beakta likviditetsstöd med standardmässiga villkor.

8.1.5 Befogenheter att åtgärda hinder mot resolution av ett institut

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att det finns väsentliga hinder mot att avveckla eller rekonstruera ett institut, ska den förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som den anser kan undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierar.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de åtgärder som institutet föreslår inte effektivt undanröjer eller minskar de väsentliga hindren, får resolutionsmyndigheten under vissa förutsättningar besluta vilka åtgärder som institutet ska vidta för att undanröja eller minska hindren. Vilka åtgärder resolutionsmyndigheten har att välja mellan ska räknas upp i lag.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår att Finansinspektionen ska ges befogenhet att fatta beslut om undanröjande av hinder mot resolution, efter det att resolutionsmyndigheten överlämnat ärendet till inspektionen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att resolutionsmyndigheten ska vara skyldig att samråda med Riksbanken i frågor som rör resolutionsplanering. *Riksgäldskontoret* anser att resolutionsmyndigheten bör besluta om undanröjande av hinder mot resolution och framför förslag på flera ändringar för det fall att utredningens modell med delat ansvar ska användas. *Finansinspektionen* instämmer i utredningens förslag att Finansinspektionen bör besluta om undanröjande av hinder mot resolution. *Svenska Bankföreningen* anför att väsentlighetskriteriet bör förtydligas. Dessutom anser Bankföreningen att den av utredningen föreslagna ordningen för fattande av beslut om undanröjande av hinder mot resolution behöver klargöras. Bankföreningen vill också se ett klargörande av att instituten inte kan vara skyldiga att undanröja hinder som ligger utanför företagets kontroll, t.ex. på grund av lagkonflikter.

Skälen för regeringens förslag

Förfarandet för att åtgärda hinder mot resolution

Enligt artikel 15 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten ta ställning till om det är sannolikt att det går att rekonstruera eller avveckla ett institut utan betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten. I artikel 17 i krishanteringsdirektivet finns bestämmelser om förfarandet när resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten (i Sverige Finansinspektionen), bedömer att det finns väsentliga hinder mot resolution som behöver undanröjas.

I sådana fall ska resolutionsmyndigheten meddela det berörda institutet, den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Institutet ska inom fyra månader från mottagandet av ett sådant meddelande föreslå möjliga

åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet.

Efter ett sådant meddelande ska kravet på resolutionsmyndigheterna att upprätta resolutionsplaner tillfälligt upphävas, till dess att resolutionsmyndigheten antingen godtagit de åtgärder som institutet föreslagit eller beslutat att det krävs ytterligare åtgärder. Det rör sig om ett stort antal olika, potentiellt mycket ingripande åtgärder som tar sikte på bl.a. institutets finansiering, tillgångar och exponeringar, ytterligare informationskrav och ändringar i såväl institutets verksamhet som dess organisatoriska struktur. Resolutionsmyndigheterna ska noggrant överväga åtgärdernas potentiella effekter på institutet i fråga, på den inre marknaden för finansiella tjänster, samt på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.

När resolutionsmyndigheten identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte kunde avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheten ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

Eba ska utarbeta riktlinjer för att specificera ytterligare detaljer beträffande åtgärderna för att undanröja hinder för resolution.

För att genomföra krishanteringsdirektivet krävs att det i svensk rätt införs bestämmelser avseende det förfarande som inleds om resolutionsmyndigheten bedömer att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut. Eftersom förfarandet kan utmynna i att institutet föreläggs att ändra sin verksamhet och liknande ingripande åtgärder, bör bestämmelserna tas in i den nya lagen om resolution.

Av artikel 17.4 i krishanteringsdirektivet framgår att ett föreläggande till institutet antingen ska beslutas av resolutionsmyndigheten eller indirekt via tillsynsmyndigheten. Utredningen föreslår en ordning som innebär att resolutionsmyndigheten ska identifiera åtgärder för att undanröja hinder mot resolution och därefter besluta att överlämna ärendet till Finansinspektionen. Det är därefter Finansinspektionen som får fatta beslut om ett föreläggande. Inspektionen är inte bunden av det förslag som resolutionsmyndigheten har lämnat, utan kan även besluta att förelägga institutet att vidta andra åtgärder av de som räknas upp i artikel 17.5 i krishanteringsdirektivet.

Riksgäldskontoret framför att den föreslagna ordningen skapar en rad problem och oklarheter, särskilt i fall då myndigheterna gör olika bedömningar. *Svenska Bankföreningen* menar att Finansinspektionens befogenheter på detta område måste avgränsas tydligt, och att en ordning där Finansinspektionen självständigt fattar beslut om föreläggande framstår som mindre lämplig.

Det är angeläget att i möjligaste mån tydliggöra ansvarsfördelningen mellan Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten. Som framgår i avsnitt 5.6.1 anser regeringen att ansvaret för resolutionsuppgifter, inklusive befogenheterna som rör undanröjande av hinder mot resolution, bör samlas på en myndighet. En följd av detta blir att ansvaret för att besluta om föreläggande om åtgärder för att undanröja hinder mot

resolution bör ligga hos resolutionsmyndigheten, inte Finansinspektionen.

Det bör därför av den nya lagen om resolution framgå att om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen konstaterar att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet, ska det förfarande som anges i krishanteringsdirektivet tillämpas för att undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat.

En fråga i detta sammanhang är när de av institutet föreslagna åtgärderna kan anses ”effektivt undanröja eller minska” de aktuella hindren. Med hänsyn till att resolutionsmyndighetens befogenhet att vidta åtgärder är knuten till att hindret ska vara väsentligt och att det är tämligen ingripande befogenheter knutna till åtgärder mot väsentliga hinder, bör de åtgärder som institutet föreslår anses tillräckliga om hindren inte längre bedöms vara väsentliga. Huruvida hindren kan undanröjas eller om det är tillräckligt att de minskas framstår som mindre betydelsefullt. Det avgörande är om hindren vid en förnyad prövning är av en sådan vikt att de motiverar ingripanden. Är de inte längre väsentliga är så uppenbart inte fallet.

Resolutionsmyndigheten bör enbart fatta beslut om att vidta åtgärder om den kan visa dels att de åtgärder som föreslagits av institutet inte är tillräckliga, dels att de alternativa åtgärder som resolutionsmyndigheten identifierar är proportionerliga och lämpliga i ljuset av potentiella effekter på finansiell stabilitet (artikel 17.4 respektive 17.7 i krishanteringsdirektivet).

De åtgärder som resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag att vidta om det finns väsentliga hinder mot att avveckla eller rekonstruera ett institut bör räknas upp i den nya lagen om resolution. När dessa åtgärder inte är tillräckliga är antingen hindren inte väsentliga eller problemen av den karaktären att de bör lösas av Finansinspektionen inom ramen för inspektionens tillsyn. Institutets efterlevnad av ett av resolutionsmyndigheten beslutat föreläggande att vidta åtgärder är också föremål för inspektionens tillsyn. Om erfarenheterna sedan visar att de uppräknade åtgärderna är otillräckliga, bör åtgärderna kunna kompletteras genom ytterligare initiativ från resolutionsmyndigheten enligt den ovan beskrivna ordningen.

Vissa av åtgärderna rör bara institut som ingår i koncerner. För att skapa ett tydligt regelverk bör dock alla de åtgärder som resolutionsmyndigheten kan förelägga ett institut eller ett annat företag att vidta anges samlats i en bestämmelse i den nya lagen om resolution.

Det följer av artikel 17.7 i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndighetens ställningstaganden ska framgå av ett överklagbart beslut som är motiverat och av vilket det framgår vilken bedömning som myndigheten har gjort i proportionalitetsfrågan. I förvaltningslagen (1986:223) finns det bestämmelser om en förvaltningsmyndighets skyldighet att i sina beslut ange de skäl och omständigheter som har bestämt utgången. Endast i vissa speciella fall får skälen utelämnas helt eller delvis, t.ex. om det är nödvändigt med hänsyn till rikets säkerhet, skyddet för enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden eller något jämförbart förhållande. Krishanteringsdirektivets krav på att ett beslut ska vara motiverat, inklusive den del som avser proportionali-

tetsprincipen bör därför anses uppfyllt genom förvaltningslagens reglering.

Väsentliga hinder för resolution eller avveckling

Resolutionsmyndigheten ska bedöma om det är möjligt att hantera ett fallerande institut antingen inom ramen för resolution eller genom konkurs eller likvidation. Om myndigheten konstaterar att detta inte kommer att vara möjligt, behöver det finnas utrymme att kräva proportionerliga förändringar av verksamheten. Det är viktigt att påkallade förändringar är proportionerliga till syftet. Att åtgärderna är proportionerliga är viktigt, eftersom de kan innebära ingrepp i institutets affärsverksamhet och begränsa ägares och styrelsens beslutanderätt.

Svenska Bankföreningen anser att väsentlighetskriteriet bör förtydligas. Enligt Bankföreningen bör det dessutom i svensk lag – på sätt som i artikel 15 i krishanteringsdirektivet – anges att hinder mot resolution enbart ska anses föreligga om institutet i fråga inte bedöms kunna försättas i resolution utan att detta får betydande negativa effekter på de finansiella systemen i berörd medlemsstat, andra medlemsstater eller unionen samt i fråga om säkerställande av institutets kritiska funktioner.

Som utredningen noterat ger krishanteringsdirektivet ingen vägledning för bedömningen av om ett hinder är väsentligt. Det kan konstateras, som Bankföreningen har gjort, att hinder mot resolution eller avveckling föreligger om resolution – med användning av de olika resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som bedöms lämpliga – eller avveckling genom konkurs eller likvidation sannolikt leder till betydande negativa konsekvenser för det finansiella systemet, inklusive möjligheten att upprätthålla kritiska verksamheter. Bedömningen av om ett sådant hinder är väsentligt får göras av resolutionsmyndigheten. I likhet med utredningen bedömer dock regeringen att om en resolution av ett institut skulle få betydande negativa effekter på de finansiella systemen i berörd medlemsstat, andra medlemsstater eller unionen eller göra att kritiska funktioner i institutet inte kan upprätthållas, föreligger sannolikt ett väsentligt hinder för resolution.

Svenska Bankföreningen efterfrågar ett klargörande av att instituten inte kan vara skyldiga att undanröja hinder som ligger utanför företagets kontroll, t.ex. på grund av lagkonflikter. I detta sammanhang kan konstateras att om ett hinder kan hänföras till krav som följer av bestämmelser i lagstiftning i ett tredje land, torde det vara ogörligt att inom ramen för den process som föreskrivs i krishanteringsdirektivet undanröja det hindret. Att särskilt ange detta i lagen framstår som överflödigt.

Myndighetssamråd

Enligt artiklarna 10.1 och 15.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten samråda med den nationella tillsynsmyndigheten och resolutionsmyndigheter i de medlemsstater där det finns betydande filialer inför upprättandet av en resolutionsplan och vid bedömningen av om ett institut är möjligt att hantera inom ramen för konkurs eller resolution. Besluten huruvida det finns möjliga väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet ska resolutionsmyndigheten dock

fatta enbart efter samråd med Finansinspektionen, vilket följer av artikel 17.1 i krishanteringsdirektivet. Resolutionsmyndigheten ska samråda med Finansinspektionen innan den bedömer om de åtgärder som ett institut föreslår för att undanröja potentiella hinder mot resolution eller avveckling är tillräckliga. Denna samrådsskyldighet följer av artikel 17.3 i krishanteringsdirektivet och bör även framgå uttryckligen av den nya lagen om resolution.

Sveriges riksbank anser att resolutionsmyndigheten ska vara skyldig att samråda även med Riksbanken i frågor som rör resolutionsplanering, eftersom resolutionsmyndighetens beslut om val av resolutionsstrategi och verktyg kan påverka hur banken utför sina lagstadgade uppgifter i fråga om t.ex. valuta- och kreditpolitik eller betalningsväsendet.

I detta sammanhang kan noteras att de bestämmelser om informationsutbyte mellan myndigheter som behandlas i avsnitt 27.8.1 möjliggör informationsutbyte mellan resolutionsmyndigheten och Sveriges riksbank avseende bl.a. uppgifter hänförliga till olika aspekter av resolutionsmyndighetens förberedande arbete. Mot denna bakgrund saknas det, enligt regeringens bedömning, skäl att därutöver i den nya lagen om resolution införa en uttrycklig skyldighet för resolutionsmyndigheten att samråda med Riksbanken före det att resolutionsmyndigheten fattar beslut avseende resolutionsplaner eller bedömer om det finns väsentliga hinder mot resolution.

Resolutionsmyndigheten bör också ha en dialog med Finansinspektionen och Riksbanken om de föreslagna åtgärdernas eventuella effekt på den finansiella stabiliteten. Denna dialog bör inte vara begränsad till effekten i andra medlemsstater utan bör även avse effekten på den finansiella stabiliteten i Sverige. För övrigt bör resolutionsmyndigheten ha en dialog med utländska myndigheter i den omfattning som behövs för att säkerställa att beslutsunderlaget blir tillfredsställande. Informationsutbytet mellan myndigheter behandlas i avsnitt 27.8.1 och 27.8.3.

8.2 Koncernresolutionsplaner

8.2.1 Tillämpningsområde

Regeringens förslag: Ett institut som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn, ska omfattas av en koncernresolutionsplan. Planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet avser att vidta om institutet eller ett eller flera andra koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Förberedelser kan vara extra viktiga i samband med resolution i institut med verksamhet i flera länder. I bästa

fall kan risken för fördröjningar reduceras om de berörda beslutsfattarna på förhand diskuterat igenom tänkbara handlingsalternativ.

Bestämmelser om koncernresolutionsplaner finns i artiklarna 12 och 13 i krishanteringsdirektivet. Artikel 12 handlar om vad de ska innehålla och artikel 13 om hur medlemsstaternas samarbete för att nå fram till en överenskommelse ska gå till. Enligt artikel 12.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheterna på koncernnivå (dvs. den samordnande resolutionsmyndigheten) tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag, och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta koncernresolutionsplaner.

Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen, endera genom resolution på nivån för moderföretaget (resolution med en enda ingångspunkt) eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen (resolution med flera ingångspunkter). I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av moderföretaget, dotterföretag inom unionen, de finansiella institut och holdingföretag inom koncernen som kan bli föremål för resolution, och – om inte annat följer av krishanteringsdirektivets bestämmelser om förbindelser med tredje land – de dotterföretag som utgör en del av koncernen men som är belägna utanför unionen.

En koncernresolutionsplan är i grunden detsamma som en resolutionsplan för ett enskilt institut, med den skillnaden att det ska vara möjligt att hantera finansiella problem som påverkar hela koncernen. En koncernresolutionsplan ska emellertid också innehålla resolutionsplaner för de uppräknade individuella företagen och instituten. Till dessa hör, förutom de företag som kan bli föremål för resolution i en medlemsstat, dotterföretag som är etablerade utanför EES, om inte annat följer av överenskommelser som träffats med tredje land (se avsnitt 8.2.2).

Av samma skäl som anförts beträffande resolutionsplanerna bör det av den nya lagen om resolution framgå att det ska antas en koncernresolutionsplan. Bestämmelsen bör ange att ett institut som tillsammans med andra koncernföretag omfattas av gruppbaserad tillsyn, ska omfattas av en koncernresolutionsplan som identifierar vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet avser att vidta om institutet eller ett annat koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Bestämmelserna i krishanteringsdirektivet behandlar framför allt olika aspekter på gränsöverskridande koncerner. Det kan emellertid finnas behov av att upprätta en koncernåterhämtningsplan även för nationella koncerner som innehåller institut som står under gruppbaserad tillsyn. Bestämmelserna bör därför tillämpas även i sådana fall.

8.2.2 Koncernresolutionsplanernas innehåll och upprättande

Regeringens förslag: Av en koncernresolutionsplan får det framgå hur resolutionen ska finansieras. Den får innebära att kostnaderna för

åtgärderna fördelas mellan resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen.

Regeringen får meddela föreskrifter om vad en koncernresolutionsplan ska innehålla och vad som ska beaktas vid dess utformning liksom när den ska upprättas och hur ofta den behöver uppdateras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: En koncernresolutionsplan ska innehålla en plan för resolution av koncernen som helhet. Den ska också innehålla åtgärder som ska vidtas beträffande enskilda företag i koncernen. Bestämmelserna om vad en koncernresolutionsplan mer konkret ska innehålla finns i artikel 12 i krishanteringsdirektivet. Dit hör vilka åtgärder som ska vidtas och hur de ska finansieras. En koncernresolutionsplan ska också innehålla en detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts av resolutionsmyndigheten. Den bedömningen ska göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas och uppdateras. En koncernresolutionsplan ska upprättas med samma regelbundenhet som en resolutionsplan. En koncernresolutionsplan får inte ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat. Eba ska utarbeta förslag till bindande tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i koncernresolutionsplaner.

På ett övergripande plan brukar det talas om två huvudsakliga inriktningar för koncernresolutionsstrategier: resolution med en enda ingångspunkt (”Single Point of Entry”, SPE) och resolution med flera ingångspunkter (”Multiple Point of Entry”, MPE). Resolution med en enda ingångspunkt innebär att en enskild nationell resolutionsmyndighet ingriper på moderbolagsnivå. Den åtgärden vidtas sannolikt av den samordnande resolutionsmyndigheten mot moderföretaget. Resolutionsåtgärderna vidtas då mot koncernen som helhet och dotterbolagens tillgångar och verksamheten förväntas fortleva (”going concern”).

Resolution med flera ingångspunkter innebär att en eller flera resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärderna mot flera företag i koncernen.

En koncernresolutionsplan kan innebära resolution genom en eller flera ingångspunkter eller en kombination av dessa strategier. Resolutionsmyndigheten behöver inte besluta om resolution av ett institut, om det vidtas resolutionsåtgärder mot moderföretaget och det inte är nödvändigt att vidta separata åtgärder mot institutet för att uppnå resolutionsändamålen.

Av samma skäl som anges i avsnitt 8.1.3 bör utgångspunkten vara att en koncernresolutionsplans innehåll m.m. får framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen. Resolutionsmyndigheten för en gränsöverskridande koncern måste emellertid försöka komma överens om en koncernresolutionsplan med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

En sådan överenskommelse blir en internationell överenskommelse enligt regeringsformen. Sådana överenskommelser ingås enligt 10 kap. 1 § regeringsformen av regeringen. Regeringen får dock ge en

förvaltningsmyndighet, t.ex. resolutionsmyndigheten, i uppdrag att ingå en internationell överenskommelse i en fråga där överenskommelsen inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. En förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska kunna träffa en överenskommelse om en koncernresolutionsplan är således att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat myndigheten att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4). I detta sammanhang bör även noteras att riksdagens godkännande krävs, enligt 10 kap. 3 § regeringsformen, innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse som förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om. Detta gäller även andra internationella överenskommelser som är av större vikt.

Kostnaderna för en resolution av en koncern kommer att fördelas på olika sätt beroende på vilken resolutionsstrategi myndigheterna väljer. Om inget särskilt överenskoms skulle det innebära att samtliga kostnader för en resolution med en enda ingångspunkt får bäras av den ansvariga resolutionsmyndigheten, trots att åtgärderna genomförs för att lösa hela koncernens problem. Krishanteringsdirektivet förutsätter därför att en resolutionsplan ska identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och ange principerna för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Den ska också om det är nödvändigt föreslå en finansieringsplan som en del av den koncernresolutionsordning som ska tas fram när koncernresolutionsåtgärder aktualiseras (se avsnitt 15.3.3, 15.3.4 och 15.3.5).

Det bör införas en uttrycklig bestämmelse i den nya lagen om resolution om resolutionsmyndighetens möjlighet att ingå överenskommelser om hur en resolution ska finansieras. Bestämmelsen bör ange att det av en koncernresolutionsplan bör framgå hur resolutionen ska finansieras. Den får för en gränsöverskridande koncern innebära att kostnaderna för åtgärderna fördelas mellan den svenska resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen. En given förutsättning för detta är att de relevanta myndigheterna lyckas nå en överenskommelse om finansieringen.

När resolutionsmyndigheten träffar en överenskommelse med utländska myndigheter om fördelningen av kostnaderna ska resolutionsmyndigheten bära sin del av kostnaderna. En sådan överenskommelse är alltså något annat än utlåning mellan finansieringsarrangemangen.

8.2.3 Processen för att komma överens om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern

Regeringens förslag: Processen för att komma överens om en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska framgå av lag.

Resolutionsmyndigheten ska inom fyra månader försöka komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsplan. Om myndigheterna inte kan enas, ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernresolutions-

planen och de övriga resolutionsmyndigheterna ska upprätta planer för de koncernföretag för vilka de ansvarar.

Resolutionsmyndigheten får i vissa fall då enighet inte har kunnat nås med andra resolutionsmyndigheter hänskjuta ärendet till Eba för bindande medling.

Resolutionsmyndigheten ska beakta och följa de resolutionsplaner som beslutas, om den inte med hänsyn till omständigheterna i fallet anser att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anför att det är resolutionsmyndigheten, inte tillsynsmyndigheten, som bör vara skyldig att vidarebefordra viss information från ett moderföretag till berörda myndigheter. *Svenska Bankföreningen* anser att det är Finansinspektionen, inte resolutionsmyndigheten, som ska bedöma minimikravet på nedskrivningsbara skulder vid en revidering av koncernresolutionsplanen.

Skälen för regeringens förslag: Det är flera resolutionsmyndigheter involverade i upprättandet av en koncernresolutionsplan. I artikel 13 i krishanteringsdirektivet finns det bestämmelser om hur myndigheterna ska gå till väga för att komma överens om en koncernresolutionsplan.

Processen för upprättande av koncernresolutionsplaner inleds på samma sätt som upprättandet av en resolutionsplan, nämligen genom att ett företag, i det här fallet, moderföretaget, lämnar information. Denna information ska sedan sändas till de myndigheter som räknas upp i artikel 13.1 i de avseenden som informationen är relevant för respektive myndighet.

Finansinspektionen anför att det är resolutionsmyndigheten, inte tillsynsmyndigheten, som bör vara skyldig att vidarebefordra viss information från ett moderföretag till berörda myndigheter på det sätt som anges i artikel 13.2 andra stycket. Enligt Finansinspektionen motsvarar detta vad som framgår av krishanteringsdirektivets engelska språkversion.

Enligt regeringens bedömning bör det i lagen anges att det är resolutionsmyndigheten som är skyldig att i förekommande fall vidarebefordra informationen. Detta överensstämmer också bättre med den ordning som följer av artikel 13.1 första stycket i krishanteringsdirektivet, där det framgår att den här relevanta informationen ges in till resolutionsmyndigheten (inte tillsynsmyndigheten) på koncernnivå.

Därefter ska den samordnande resolutionsmyndigheten, efter samråd med de myndigheter som nämns i artikel 13.2 och tillsammans med resolutionsmyndigheter för dotterföretag och väsentliga filialer samt i förekommande fall resolutionsmyndigheter i tredje land, utforma och upprätta en koncernresolutionsplan. Själva antagandet av planen sker genom en överenskommelse mellan den samordnande resolutionsmyndigheten och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen enligt de närmare bestämmelserna i krishanteringsdirektivet. En sådan överenskommelse inom fyra månader från det att den

samordnande myndigheten översänt information om koncernen till de övriga berörda myndigheterna.

Eba får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse, genom s.k. icke bindande medling.

Om myndigheterna inte enas inom denna tid ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernresolutionsplanen. De övriga resolutionsmyndigheterna ska besluta om en resolutionsplan för de institut för vilka de ansvarar. I båda fallen kan Eba bistå genom bindande medling för att slutligt slita tvister mellan myndigheterna. Om någon av de berörda resolutionsmyndigheterna bedömer att det omtvistade ärendet på något sätt kan inkräkta på deras medlemsstaters finanspolitiska ansvar ska ärendet dock inte hänskjutas till bindande medling hos Eba.

Dessutom gäller att om samtliga eller vissa av resolutionsmyndigheterna har kommit överens, men en resolutionsmyndighet bedömer att den omtvistade frågan avseende koncernresolutionsplanerna inkräktar på dess medlemsstats finanspolitiska ansvar, ska den samordnande resolutionsmyndigheten företa en ny bedömning av koncernresolutionsplanen, inbegripet minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (dvs. minimikravet för nedskrivningsbara skulder).

Förfarandet för de överenskommelser som träffas beträffande resolutionsplanerna liknar den som rör andra frågor, t.ex. återhämtningsplanerna. De eventuella överenskommelser som träffas blir bindande för myndigheterna. Som framgår av artiklarna 87 j, 91 och 92 ska resolutionsmyndigheterna när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de resolutionsplanerna, om resolutionsmyndigheterna inte med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet anser att målen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna. Processen för att träffa överenskommelser rörande resolutionsplanerna bör framgå av den nya lagen om resolution. Dessa regler lägger grunden för samarbetet med andra medlemsstaters resolutionsmyndigheter och bör därför vara så likformiga som möjligt inom unionen.

Krishanteringsdirektivet anger inte den exakta gränsdragningen mellan myndigheternas beslutsfattande vid oenighet om planen. I skäl 33 till direktivet anges dock att om en enskild resolutionsplan har utarbetats, bör tillämpningsområdet för den koncernresolutionsplan som den samordnande resolutionsmyndigheten fattat beslut om inte omfatta de koncernenheter för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna.

Avslutningsvis kan noteras att *Svenska Bankföreningen* anser att det är Finansinspektionen, inte resolutionsmyndigheten, som ska bedöma minimikravet på nedskrivningsbara skulder vid en revidering av koncernresolutionsplanen. Finansinspektionen är enligt Bankföreningen bäst lämpad att göra detta.

Som framgår av avsnitt 5.6.1 anser regeringen att resolutionsmyndigheten bör ansvara för förberedande resolutionsuppgifter, inbegripet bedömningen av minimikravet på nedskrivningsbart kapital. Det finns mot den bakgrunden ingen anledning att välja en annan lösning än den som utredningen föreslår.

8.2.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera fallissemang inom en koncern

Regeringens förslag: När det upprättas en koncernresolutionsplan som inkluderar ett institut ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

Regeringen får meddela föreskrifter om de kriterier som ska ligga till grund för bedömningen av om det är möjligt att hantera fallissemang inom en koncern.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av en koncernresolutionsplan kommer det att framgå vilka åtgärder som myndigheterna avser att vidta om ett eller flera företag i koncernen fallerar. En sådan plan ska emellertid också innehålla en analys av om de åtgärder som planeras är genomförbara, vilket behandlas i artikel 16 i krishanteringsdirektivet.

Bedömningen ska avse koncernen men eftersom det är de individuella företagen som är föremål för resolution, avser bedömningen möjligheten att hantera de individuella företagen som ingår i koncernen. Var och en av dem ska kunna bli föremål för ett insolvensförfarande utan att någon av de negativa konsekvenser som nämns i krishanteringsdirektivet inträffar, däribland möjligheten att upprätthålla kritiska funktioner som tillhandahålls av koncernen. Ofta torde dock ett koncernföretags problem vara ett tecken på att även andra företag i koncernen har problem. Möjligheten att hantera koncernen beror då på vilken strategi som väljs, resolution med en ingångspunkt eller resolution med flera ingångspunkter.

Bedömningen av en koncern kommer sannolikt att vara mer komplicerad än av institut. Av samma skäl som anförts i fråga om enskilda institut bör dock enbart grunderna för bedömningen framgå av lagen. De kriterier som ligger till grund för bedömningen bör framgå av föreskrifter beslutade av regeringen.

Som framgår av artiklarna 16.3 och 12.4 i krishanteringsdirektivet ska bedömningen göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas. Planen ska också innehålla en detaljerad beskrivning av bedömningen. Prövningen ska därför göras inom den tid som myndigheterna har på sig att komma överens om planen. Det bör därför i den nya lagen tas in en bestämmelse som anger att när det upprättas en koncernresolutionsplan som inkluderar ett institut, ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken

utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd på särskilda villkor från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Det bör vidare framgå att bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

Om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet anser att det inte går att hantera ett individuellt institut som den ansvarar för, ska den myndigheten sända en underrättelse till institutet och det förfarande som beskrivs i avsnitt 8.2.5 inleds. Som framgår av artikel 17.2 i krishanteringsdirektivet skjuts då beslutet om resolutionsplanen framåt i avvaktan på att myndigheten är nöjd med de åtgärder som vidtagits.

Samtidigt inleds en process som syftar till att säkerställa att de åtgärder som vidtas för att undanröja eller minska väsentliga hinder beträffande individuella företag i koncernen är konsekventa och gynnar koncernen. För en gränsöverskridande koncern beskrivs den processen i nästa avsnitt.

8.2.5 Förfarandet för att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder

Regeringens förslag: För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheterna försöka komma överens om hur väsentliga hinder att hantera ett fallerande koncernföretag ska undanröjas eller minskas. För detta gäller delvis ett annat förfarande än för individuella institut. Om myndigheterna inte kan komma överens ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheterna ska fatta beslut beträffande de individuella instituten. Ärendena kan hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för bindande medling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelser om förfarandet för att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder i koncerner finns i artikel 18 i krishanteringsdirektivet. Resolutionsmyndigheterna ska göra en bedömning av möjligheten att utan allvarliga störningar i det finansiella systemet hantera ett koncernföretag genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden. På samma sätt som när det gäller individuella institut är frågan om de eventuella hinder som identifierats är väsentliga och motiverar att ett institut eller annat företag ska föreläggas att vidta åtgärder för att minska eller undanröja hindren.

Av artikel 18 framgår att för en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheterna försöka komma överens med de utländska resolutionsmyndigheter som ansvarar för företag i koncernen om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande varje koncernföretag för att kunna hantera dem inom ramen för resolution. Eba får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå med s.k. icke bindande medling. En sådan överenskommelse blir en internationell överenskommelse (se avsnitt 8.2.2). Om myndigheterna inte kan enas ska den samordnande resolutionsmyndigheten besluta om vilka åtgärder som bör vidtas på koncernivå och de övriga resolutionsmyndigheterna ska besluta om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande de individuella instituten. Såväl överenskommelser som de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av en överenskommelse ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Myndigheternas beslut kan bli föremål för bindande medling från Eba i vissa avseenden. Bindande medling kan på begäran av en resolutionsmyndighet komma i fråga när det rör överenskommelser om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k i krishanteringsdirektivet (förändringar i juridiska eller operativa strukturer, bildande av nya holdingföretag).

Det bör i den nya lagen om resolution införas bestämmelser som motsvarar krishanteringsdirektivets regler om förfarandet för att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder i gränsöverskridande koncerner.

9 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

9.1 Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

Regeringens förslag: Med minimikravet på nedskrivningsbara skulder avses ett krav uttryckt i procent som styr hur stora företagets medräkningsbara kvalificerade skulder och kapitalbas minst måste vara i relation till företagets totala skulder och kapitalbas.

Vid beräkningen av de totala skuldernas ska derivatskulder tas upp till det belopp som återstår när hänsyn har tagits till motparters rätt till nettning.

Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska beslutas i anslutning till upprättande av resolutionsplanerna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilken information om nedskrivningsbara skulder som ett företag ska lämna till resolutionsmyndigheten och vid vilken tidpunkt.

Regeringens bedömning: Det införs inte något undantag från minimikravet på nedskrivningsbara skulder för vissa typer av utgivare av säkerställda obligationer.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertaler remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Svenska Bankföreningen* anser att kriterier för fastställande av minimikravet ska anges i lag, och att bolåneinstitut som helt finansieras av säkerställda obligationer från minimikraven bör undantas från minimikrav. *Riksgäldskontoret* anser att det bör klargöras vad som ska gälla vid överträdelser av minimikravet. Dessutom anför Riksgäldskontoret att Finansinspektionen i egenskap av tillsynsmyndighet bör ha tillsynsansvaret avseende efterlevnad av minimikravet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 45 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser som ska begränsa risken för att ett institut som fallerar och blir föremål för resolution inte har tillräckligt med kapital och kvalificerade skulder som kan absorbera förluster eller konverteras. Bestämmelserna innebär att det ställs ett minimikrav – liknande kapitaltäckningskravet – på hur stora de kvalificerade skulderna och kapitalbasen tillsammans minst måste vara för att institutet om det i framtiden fallerar ska kunna hanteras inom ramen för resolution på ett sätt som uppfyller resolutionsändamålen. Detta krav mäts inte med hjälp av någon konkret förbestämd metod utan bestäms med utgångspunkt från ett antal kriterier. Kravet är alltså inte fast utan varierar mellan olika institut.

Det är inte helt rättvisande att tala om ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder. Som framgår nedan rör det sig om ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder och kapital, eftersom såväl kapitalbas som vissa typer av skulder kan få räknas med. I den engelska språkversionen av krishanteringsdirektivet talas om ”minimum requirement for own funds and eligible liabilities”, men kravet förkortas vanligen som ”MREL” (”minimum requirement for eligible liabilities”).

Det nedskrivnings- och konverteringsbara kapitalet och skulderna kan delas in i två huvudsakliga delar, nämligen dels skulder och eget kapital som får ingå i kapitalbasen, dels kvalificerade skulder (se avsnitt 22.22). Samma poster får ingå vid beräkningen av om minimikravet är uppfyllt.

Övergripande om minimikravet och dess beståndsdelar

Enligt krishanteringsdirektivet ska varje institut uppfylla ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder som kan uttryckas på följande sätt:

$$\frac{\text{Medräkningsbara kvalificerade skulder + kapitalbas}}{\text{Totala skulder + kapitalbas}} = \text{X \%}$$

Av avsnitt 22.22 framgår vilka skulder som kan vara kvalificerade. Som framgår av avsnitt 9.3 är det dock inte alla kvalificerade skulder som är medräkningsbara vid beräkningen av minimikravet utan bara de som kan förväntas vara tillgängliga vid ett framtida fallissemang. För att de kvalificerade skulderna ska få räknas med ska de uppfylla vissa ytterligare kriterier (se avsnitt 9.3).

Exakt vad som avses med de totala skulderna framgår inte av krishanteringsdirektivet. En rimlig tolkning är dock att det som avses är sådana skulder som inte ingår i kapitalbasen. Annars skulle det nämligen bli en viss överlappning av begreppen kapitalbas och totala skulder. Oavsett vilka tal som sätts i täljaren eller nämnaren, är det centrala att summan av kapitalbas och eget kapital bedöms vara tillräckligt stor för att hantera företaget i resolution (se avsnitt 9.2).

Krishanteringsdirektivet anger inte hur stort kravet ska vara som en andel av totala skulder och kapitalbas. Det bestäms i varje enskilt fall med utgångspunkt från vissa i förväg bestämda kriterier (se avsnitt 9.2).

Det minimikrav som krishanteringsdirektivet ställer upp gäller inte utöver det vanliga kapitalbaskravet. Det handlar i stället om en parallell reglering med ett till viss del annat syfte än kapitaltäckningsreglerna, även om båda typerna av krav ytterst syftar till att stärka institutens motståndskraft och stärka den finansiella stabiliteten. Samma kapitalbas får användas vid beräkningen av kravet på nedskrivningsbara skulder som vid beräkningen av kapitalbaskravet för kreditrisker etc. Om kapitalbasens andel av de totala skulderna är mindre än den beslutade andelen (minimikravet), behöver dock även andra poster, nämligen de (medräkningsbara) kvalificerade skulderna på balansräkningens skuldsida räknas med vid bedömningen av om minimikravet är uppfyllt. Eftersom minimikravet är ett krav fristående från kapitalbaskravet, bör minimikravet anges i den nya lagen om resolution. Det generella minimikravet bör ges samma utformning som i krishanteringsdirektivet. Minimikravet bör beslutas i anslutning till upprättandet av resolutionsplanerna.

Om det har ställts säkerheter för derivatskulderna, ingår derivatskulderna inte i de kvalificerade skulderna (se avsnitt 22.22). Derivatskulderna ingår dock i de totala skulderna, men bara till det värde derivatskulderna har efter nettning mot derivattillgångar när nettningsrättigheter erkänns fullt ut. Det bör därför tas in en uttrycklig bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att vid beräkningen av de totala skulderna ska derivatskulder tas upp till det belopp som återstår när hänsyn har tagits till motparters rätt till nettning.

Tillsyn över att minimikravet på nedskrivningsbara skulder är uppfyllt

Av artikel 45.1 i krishanteringsdirektivet framgår att minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt, att resolutionsmyndigheten ska övervaka att kravet uppfylls och att resolutionsmyndigheten ska koordinera sin övervakning med den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten. Bestämmelser om övervakning och tillsyn bör införas i den nya lagen om resolution. Det framstår dock som överflödigt att i den nya lagen uttryckligen ange att minimikravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt.

Riksgäldskontoret anför att Finansinspektionen i egenskap av tillsynsmyndighet bör ha tillsynsansvaret avseende efterlevnad av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

I detta sammanhang kan noteras att det är Finansinspektionen som utövar tillsyn över de institut som kan komma att omfattas av minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Det är således

Finansinspektionen som har att utöva tillsyn över att instituten följer tillämpliga regler, inbegripet bestämmelserna om minimikrav på nedskrivningsbara skulder. Det bör dock framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten ska övervaka att minimikravet på nedskrivningsbara skulder uppfylls av instituten. Detta innebär inte att resolutionsmyndigheten vid sidan av Finansinspektionen ska ges befogenhet att vidta åtgärder mot ett institut som inte uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Däremot bör resolutionsmyndigheten, i enlighet med vad som följer av artikel 45.1 i krishanteringsdirektivet, övervaka att instituten uppfyller minimikravet. Det kan också noteras att samråd eller samordning, enligt artikel 45.15 i krishanteringsdirektivet, ska ske mellan resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten avseende huruvida instituten uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

För att resolutionsmyndigheten ska kunna övervaka att instituten uppfyller minimikraven bör myndigheten ha möjlighet att kräva att instituten lämnar information till myndigheten. Det framstår inte som lämpligt att i den nya lagen om resolution införa sådana relativt detaljerade bestämmelser som det blir fråga om i detta sammanhang. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför bemyndigas att meddela föreskrifter om vilken information om nedskrivningsbara skulder som ett institut ska lämna och vid vilken tidpunkt. Det bör här framhållas att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har möjlighet att utbyta information sinsemellan (se avsnitt 27.8.1). Utgångspunkten bör också vara att myndigheterna så långt möjligt samverkar och utbyter uppgifter sinsemellan, så att ytterligare rapporteringskrav gentemot instituten undviks i de fall då viss information redan finns tillgänglig hos en av myndigheterna.

Utredningen anför att om ett institut inte kan uppfylla kravet, bör Finansinspektionen intensifiera sin tillsyn över institutet. Utredningen anser dessutom att om ett institut varken kan öka det egna kapitalet eller emittera kvalificerade skulder i tillräcklig utsträckning för att uppfylla minimikravet, har det sannolikt större problem än problem med att uppfylla minimikravet. *Riksgäldskontoret* anser att det bör klargöras vad som ska gälla vid överträdelser av minimikravet på nedskrivningsbara skulder, särskilt hur den myndighet som ansvarar för tillsynen över minimikraven ska agera. Riksgäldskontoret menar att det kan bli aktuellt med olika typer av åtgärder beroende på om överträdelsen beror på förluster som minskat kapitaldelen eller på oförmåga att refinansiera skuldinstrument som får inräknas i minimikravet. Vidare konstaterar Riksgäldskontoret att bristande efterlevnad av minimikravet kan medföra att hinder mot resolution anses föreligga så att det kan bli aktuellt att ingripa för att undanröja hindret.

Regeringen instämmer med Riksgäldskontoret i att överträdelser av minimikravet på nedskrivningsbara skulder kan ha olika orsaker och att olika typer av åtgärder kan behöva övervägas utifrån situationen i det enskilda fallet. Det är dock Finansinspektionen som ska utöva tillsyn över att instituten uppfyller minimikravet, samt att i förekommande fall vidta åtgärder för att komma till rätta med bristande efterlevnad av reglerna. Vad som är lämpliga åtgärder får avgöras utifrån omständigheterna i varje enskilt fall.

Undantag för vissa utgivare av säkerställda obligationer

I artikel 45.3 i krishanteringsdirektivet uppställs en skyldighet att undanta vissa typer av utgivare av säkerställda obligationer från minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Undantaget avser hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer, som enligt nationell rätt inte får ta emot insättningar och uppfyller vissa krav avseende behandlingen av borgenärer i insolvensförfaranden.

De undantag som finns i artikel 45.3 för utgivare som ger ut säkerställda obligationer blir inte tillämpliga i Sverige. Svensk rätt förbjuder nämligen inte utgivarna från att ta emot insättningar och de kan dessutom driva annan verksamhet. Något undantag behöver därför inte införas.

Svenska Bankföreningen anser att undantaget bör införas i svensk rätt såvitt avser bolåneinstitut som helt finansieras av säkerställda obligationer. Enligt Bankföreningen skulle krishanteringsdirektivets kriterier för att tillämpa undantaget kunna uppfyllas genom att det i svensk lag införs en bestämmelse som kräver att berörda institut skriver in i bolagsordningen att insättningar inte får tas emot, som villkor för att undantas från minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Det framstår, enligt regeringens bedömning, som tveksamt om en sådan lösning skulle vara direktivkonform. Det framgår av artikel 45.3 i krishanteringsdirektivet att undantag ska göras för hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer och enligt nationell rätt inte får ta emot insättningar. Förbudet mot att ta emot insättningar ska alltså, enligt bestämmelsens ordalydelse, följa av nationell rätt. Med den av Bankföreningen föreslagna lösningen skulle något sådant författningsreglerat förbud inte föreligga. I stället skulle det vara upp till varje institut huruvida institutet frivilligt vill frånhända sig möjligheten att ta emot insättningar.

9.2 Beslut om minimikravets storlek

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med Finansinspektionen, besluta vilket minimikrav på nedskrivningsbara skulder som ett institut ska uppfylla. Minimikravet ska säkerställa att ett institut, om det försätts i resolution, har kvalificerade skulder och en kapitalbas som tillsammans är tillräckligt stora för att det ska vara möjligt att vidta resolutionsåtgärder som uppfyller resolutionsändamålen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka kriterier som ska ligga till grund för beslutet om minimikravet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertaler remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* instämmer med utredningens förslag att minimikraven bör sättas från fall till fall, men föreslår också att möjligheten att i lag införa ett uttryckligt golv för minimikravet för systemviktiga institut bör utredas. Dessutom anser

Riksbanken att resolutionsmyndigheten ska vara skyldig att samråda även med banken före det att resolutionsmyndigheten beslutar om minimikrav på nedskrivningsbara skulder. *Svenska Bankföreningen* anser att de kriterier som ska ligga till grund för beslut om minimikrav ska framgå av lag.

Skälen för regeringens förslag: Minimikravet på nedskrivningsbara skulder beräknas som ett belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder, uttryckt som en procentandel av institutets totala skulder och kapitalbas. Det kan dock vara svårt att förutse hur stor andel nedskrivningsbart kapital och nedskrivningsbara skulder som ett institut behöver om det i framtiden kommer att försättas i resolution. Det beror bl.a. på hur stora förluster institutet i fråga har gjort. Det beror emellertid också på vilken strategi och vilka verktyg som resolutionsmyndigheten avser att använda sig av om institutet skulle fallera. Om institutet ska försättas i konkurs, behövs det inte något nedskrivningsbart kapital, eftersom skuldnedskrivningsverktyget då inte kommer att användas. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska beslutas parallellt med resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner. Kravet ska, liksom koncernresolutionsplanerna, diskuteras i resolutionskollegierna. Besluten om minimikravet på nedskrivningsbara skulder utgör alltså en del av det förberedelsearbete som resolutionsmyndigheterna ägnar sig åt.

Av artikel 45.6 i krishanteringsdirektivet framgår att minimikravet på nedskrivningsbara skulder för varje institut ska fastställas av resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten. I artikel 45.6 i krishanteringsdirektivet uppställs även en inte uttömmande lista på kriterier som ska beaktas vid beslutet om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Det handlar, något förenklat, om att det ska finnas tillräckligt med nedskrivningsbara skulder för att nödvändiga resolutionsåtgärder ska kunna vidtas (artikel 45.6 a–c), samt att institutets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil (artikel 45.6 d), eventuella bidrag från insättningsgarantisystemet till resolutions-finansieringen (artikel 45.6 e) och de eventuella negativa effekter på den finansiella stabiliteten som kan bli följden av institutets obestånd ska beaktas.

I artikel 45.9 och 45.10 i krishanteringsdirektivet preciseras ytterligare vilka kriterier som ska ligga till grund för ett beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder för ett institut som ingår i en koncern.Bedömningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska enligt krishanteringsdirektivet göras i varje enskilt fall. Även om krishanteringsdirektivet inte innehåller några miniminivåer för kravet, får resolutionsmyndigheten inte använda medel ur resolutionsreserven om inte institutets borgenärer eller ägare först har bidragit genom nedskrivning eller konvertering med antingen åtta procent av skulderna eller 20 procent av de riskvägda tillgångarna (se avsnitt 22.33.3). För ett företag för vilket skuldnedskrivningsverktyget eller något av de statliga verktygen kan vara ett alternativ, måste dessa nivåer beaktas och kommer därmed – som *Sveriges riksbank* anför – att bli den faktiska miniminivån. Dessa gränsvärden kommer sannolikt också att påverka hur stora nedskrivnings- och konverteringsbara skulder som ett företag måste ha. Regeringen föreslår emellertid inget fast krav utan överlämnar till resolutionsmyndigheten att bedöma minimikravets storlek från fall till

fall. Ett skäl för detta är att det kan finnas företag för vilka resolution aldrig bedöms vara något alternativ.

Sveriges riksbank anser att resolutionsmyndigheten ska vara skyldig att samråda även med Riksbanken före det att resolutionsmyndigheten beslutar om minimikrav på nedskrivningsbara skulder, eftersom resolutionsmyndighetens beslut kan påverka hur banken utför sina lagstadgade uppgifter i fråga om t.ex. valuta- och kreditpolitik eller betalningsväsendet.

I detta sammanhang kan noteras att de bestämmelser om informationsutbyte mellan myndigheter som behandlas i avsnitt 27.8.1 möjliggör informationsutbyte mellan resolutionsmyndigheten och Riksbanken avseende bl.a. uppgifter hänförliga till olika aspekter av resolutionsmyndighetens förberedande arbete. Mot denna bakgrund saknas det, enligt regeringens bedömning, skäl att därutöver i den nya lagen om resolution införa en uttrycklig skyldighet för resolutionsmyndigheten att samråda med Riksbanken före det att resolutionsmyndigheten beslutar om minimikrav på nedskrivningsbara skulder.

Även om bedömningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder (uttryckt som en procentsats av de totala skulderna och kapitalbasen) ska göras i varje enskilt fall är det, inte minst av rättsäkerhetsskäl, viktigt att alla institut bedöms med utgångspunkt från samma kriterier. Dessa kriterier bör vara kända i förväg och ska åtminstone inkludera de kriterier som räknas upp i krishanteringsdirektivet. Det är dock möjligt för medlemsstaterna att lägga till ytterligare kriterier som då ska beaktas. Dessa kriterier bör, förutom att vara förenliga med syftet med kravet, även fungera i en gränsöverskridande miljö.

Minimikravet ska fastställas parallellt med resolutionsplaneringen. Planerna kommer att innehålla både en beskrivning av den verksamhet som drivs av institutet och den eller de strategier som resolutionsmyndigheten anser vara mest sannolik vid en eventuell framtida resolution. Sannolikheten för att resolutionsmyndigheten kommer att vidta resolutionsåtgärder i stället för att försätta institutet i konkurs torde komma att bli en viktig faktor i bedömningen av kravets storlek. Om inga resolutionsåtgärder planeras, torde minimikravet kunna sättas väldigt lågt. De resolutionsåtgärder som planeras kan vidare skilja sig åt mellan instituten beroende på den verksamhet de bedriver (kritisk verksamhet), deras kopplingar till andra företag m.m. Om resolutionsmyndigheten avser att använda sig av skuldnedskrivnings–verktyget, ska dessutom de kvalificerade skulderna vara tillräckligt stora både för att absorbera förluster (skuldnedskrivning) och för att återställa kärnprimärkapitalnivån (konvertering).

Sveriges riksbank anser att det bör övervägas om ett golv för minimikravet för systemviktiga institut bör anges uttryckligen i lag. Enligt Riksbanken bör utformningen av ett sådant golv för minimikravet utredas. *Svenska Bankföreningen* anser att de kriterier som ska ligga till grund för beslut om minimikrav ska framgå av lag.

När det gäller den generella frågan om hur detaljerade bestämmelser om minimikravets utformning som bör framgå av lag respektive annan författning, gör regeringen följande överväganden.

Kriterierna skulle kunna komma till uttryck på flera sätt. Ett sätt är att göra en uttömmande uppräkning i lag. I enlighet med vad Svenska Bankföreningen anför skulle lagen då kunna innehålla såväl de kriterier som anges i krishanteringsdirektivet som andra kriterier, inklusive den uttryckliga golvnivå avseende systemviktiga institut som Riksbanken förespråkar. Detta innebär att regelverket blir förutsebart men inte flexibelt. Om den internationella utvecklingen går mot att ytterligare eller andra kriterier bör beaktas – vilket inte är osannolikt med hänsyn till att minimikravet är tämligen nytt – krävs det en lagändring.

Ett andra alternativ är att överlämna till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka kriterier som ska beaktas av resolutionsmyndigheten. Detta innebär att de kriterier som följer av krishanteringsdirektivet införs i sådana föreskrifter. Även i detta fall är det känt i förväg vilka kriterierna är, men regelverket blir något mer flexibelt jämfört med om bestämmelserna finns i lag.

Ett tredje alternativ är att i lag ange vilka kriterier som ska ligga till grund för bedömningen och överlämna till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om att även ytterligare kriterier ska beaktas. Denna lösning blir visserligen flexibel men inte helt lättöverskådlig, eftersom kriterierna kommer att finnas i två regelverk.

Utredningen föreslår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om vilka kriterier som ska beaktas. En sådan utformning av regelverket ger, som anförts ovan, både förutsebarhet och flexibilitet. Regeringen ansluter sig därför till utredningens bedömning i denna del. Vilka kriterier som ska ligga till grund för bedömningen av kravet bör således framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Mot denna bakgrund anser regeringen att något i lag angivet golv för minimikravet för systemviktiga institut inte bör övervägas.

Med denna lagstiftningsteknik bör emellertid gränserna för föreskriftsrätten avgränsas genom att syftet med minimikravet framgår av lag. Syftet med minimikravet är – som framgår ovan – att säkerställa att ett företag, om det kan komma att försättas i resolution, har kvalificerade skulder och en kapitalbas som tillsammans är tillräckligt stor för att det ska vara möjligt att vidta resolutionsåtgärder som uppfyller resolutionsändamålen.

Syftet med detta krav är alltså inte att öka institutets förlustabsorberande kapacitet generellt utan att se till att det finns instrument som är tillgängliga vid ett instituts fallissemang.

9.3 Medräkningsbara kvalificerade skulder

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om under vilka förutsättningar kvalificerade skulder ska få räknas med vid bedömningen av om ett institut uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertaler remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att förutsättningarna för att räkna med kvalificerade skulder ska framgå av lag.

Skälen för regeringens förslag: Endast vissa kvalificerade skulder utgör sådana s.k. medräkningsbara skulder som får beaktas vid bedömningen av om ett institut uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Kriterierna för vad som utgör en medräkningsbar skuld framgår av artikel 45.4 och 45.5 i krishanteringsdirektivet. Syftet är att säkerställa att enbart sådana skulder som faktiskt kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering räknas med vid beräkningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

I artikel 45.4 i krishanteringsdirektivet anges ett antal villkor som ska vara uppfyllda för att en skuld ska vara medräkningsbar. Villkoren motsvarar till viss del de villkor som ställs upp för att ett primärkapitaltillskott ska få ingå i det övriga primärkapitalet enligt artikel 52.1 a–c i tillsynsförordningen. De belopp som skulderna avser ska vara inbetalda och institutet ska inte på ett eller annat sätt riskera att stå för de förluster som en nedskrivning eller konvertering medför. Skulden ska ha en återstående löptid på minst ett år. Eftersom minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska vara uppfyllt hela tiden, måste fordringar med en kortare löptid än ett år ersättas med andra fordringar med längre löptid vid beräkning av kravet. Inte heller derivatskulder eller garanterade och vissa kvalificerade insättningar med förmånsrätt ska räknas med.

Om utländsk rätt gäller för en skuld, kan möjligheten till nedskrivning bero på innehållet i den rättsordningen. Enligt artikel 45.5 i krishanteringsdirektivet får, när en skuld lyder under lagstiftningen i tredje land, resolutionsmyndigheter kräva att institutet visar att ett eventuellt beslut från en resolutionsmyndighet att skriva ned eller konvertera den skulden skulle verkställas enligt lagen i det tredje landet, med beaktande av villkoren i det avtal som skulden faller under, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden och andra relevanta frågor. Om resolutionsmyndigheten inte är övertygad om att ett eventuellt beslut skulle verkställas enligt lagen i den jurisdiktionen, ska den skulden inte räknas med när det gäller minimikravet på kvalificerade skulder.

Bestämmelserna om minimikravet på nedskrivningsbara skulder syftar till att skapa goda förutsättningar för att genomföra en framtida resolution, men avser inte själva resolutionsförfarandet. Det bör därför kunna framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer under vilka förutsättningar de kvalificerade skulderna får räknas med vid bedömningen av om ett institut uppfyller minimikravet.

Svenska Bankföreningen anser att förutsättningarna för att räkna med kvalificerade skulder ska framgå av lag. Regeringen anser dock att förutsättningarna för att få räkna med kvalificerade skulder bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. En sådan utformning av regelverket ger, på motsvarande sätt som i fråga om de kriterier som ska ligga till grund för beslut om minimikrav, både förutsebarhet och flexibilitet (se avsnitt 9.2). Det framstår således, vid en sammanvägd bedömning, som mest lämpligt

att förutsättningarna för att få räkna med kvalificerade skulder vid bedömningen av om ett institut uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder, anges i föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

9.4 Beslut om att minimikravet ska uppfyllas med vissa typer av instrument

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att ett institut ska uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder helt eller delvis med vissa typer av kvalificerade skulder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertaler remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att resolutionsmyndigheten bör ges möjlighet att kräva att kravet fullt ut ska uppfyllas med kapitalbas.

Skälen för regeringens förslag: Enligt skäl 79 till krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten från fall till fall kräva att minimikravet på nedskrivningsbara skulder helt eller delvis ska bestå av kapitalbas eller en viss typ av skulder. Enligt artikel 45.13 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten i enskilda fall besluta att minimikravet på nedskrivningsbara skulder delvis ska uppfyllas genom ett s.k. instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning. För att ett instrument ska få räknas som ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning ska det, enligt artikel 45.14 i krishanteringsdirektivet, innehålla avtalsvillkor som innebär att instrumentet ska skrivas ner före andra kvalificerade skulder vid en skuldnedskrivning och att innehavaren har en efterställd fordran vid konkurs.

Artikel 45.13 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten har möjlighet att kräva att minimikravet på nedskrivningsbara skulder uppfyllts genom instrument med avtalsvillkor om att instrumentet ska skrivas ned eller konverteras när resolutionsmyndigheten beslutar om det. Det framgår av artikel 45.14 i krishanteringsdirektivet vilka villkor som måste vara uppfyllda för att de instrument som innehåller kontraktsklausuler som medger skuldnedskrivning ska få räknas in i de kvalificerade skulderna.

Det bör i en uttrycklig bestämmelse i lagen anges att resolutionsmyndigheten får besluta att minimikravet på nedskrivningsbara skulder för ett institut ska uppfyllas med denna typ av instrument. Enligt utredningens bedömning bör det emellertid inte, som anges i skäl 79, vara möjligt att kräva att minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska vara uppfyllt enbart med eget kapital. Som skäl anförs att minimikravet på nedskrivningsbara skulder inte är något ytterligare kapitalbaskrav. Instituten får, förutom i det fall som nämns ovan, själva bestämma med vilket kapital minimikraven ska vara uppfyllda (kapitalbasinstrument) eller andra kvalificerade skulder.

Sveriges riksbank anför att resolutionsmyndigheten bör ges möjlighet att kräva att minimikravet fullt ut ska uppfyllas med kapitalbas. Detta

skulle enligt Riksbanken minska risken för att ett institut strukturerar sina skulder så att skuldnedskrivningsverktyget inte får avsedd effekt. Vidare ges resolutionsmyndigheten större utrymme att välja det kapital som framstår som lämpligast utifrån den resolutionsstrategi som valts för det individuella institutet. Med en större kapitalbas minskar också risken för att det krävs nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder.

Det finns, som Riksbanken anför, vissa skäl som talar för att resolutionsmyndigheten ska ges befogenhet att kräva att minimikravet ska uppfyllas enbart med kapitalbas. Regeringen anser dock, vid en sammanvägd bedömning, att det bör beaktas att minimikravet på nedskrivningsbara skulder och kapitaltäckningskraven har syften som i viss mån utsträckning skiljer sig från varandra, även det i båda fallen ytterst handlar om att försöka säkerställa att instituten har förmågan att bära förluster i tillräcklig utsträckning. Kapitaltäckningskraven innebär krav på att instituten ska hålla kapital som avspeglar risken i deras verksamhet. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder syftar till att det berörda institutet ska kunna hanteras inom ramen för en resolution på ett sätt som uppfyller resolutionsändamålen. Inom ramen för krishanteringsdirektivets bestämmelser är det möjligt att bl.a. skriva ner skulder i ett institut i resolution. Således är inte enbart kapitalbasen, utan även de nedskrivningsbara skulderna, typiskt sett relevanta vid bedömningen av om ett institut går att hantera genom ett resolutionsförfarande eller inte. Det är det totala minimikravet på nedskrivningsbara skulder, snarare än frågan om det uppfylls med kapitalbas eller med skulder, som ytterst avspeglar den bedömning som resolutionsmyndigheten gör av hur mycket förlustabsorberande skulder och eget kapital som bör finnas i ett institut. Mot denna bakgrund framstår det inte som lämpligt att föreskriva att resolutionsmyndigheten får kräva att minimikravet ska uppfyllas enbart med kapitalbas.

9.5 Minimikravet ska vara uppfyllt på individuell nivå och på gruppnivå

Regeringens förslag: Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt och ska uppfyllas av institut på individuell nivå och av moderföretaget inom EES på gruppnivå. Resolutionsmyndigheten får också besluta att ett finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet ska uppfylla minimikrav på nedskrivningsbara skulder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: De kapitalbaskrav som ställs upp i kapitaltäckningsregelverket ska uppfyllas på individuell nivå, gruppnivå och undergruppsnivå. Liknande bestämmelser finns i artikel 45.7 och 45.8 i krishanteringsdirektivet såvitt avser minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Enligt artikel 45.7 får en resolutionsmyndighet efter samråd med den behöriga myndigheten bestämma att finansiella institut och holdingföretag som kan bli föremål för resolution ska uppfylla ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder.

I artikel 45.8 anges att det gruppbaserade (konsoliderade) minimikravet på nedskrivningsbara skulder inte ska uppfyllas på undergruppsnivå utan enbart för gruppen i dess helhet med utgångspunkt från moderföretaget. Ett sådant moderföretag kan vara ett institut, ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Det gruppbaserade (konsoliderade) minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska fastställas av resolutionsmyndigheten på koncernnivå efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten. Det krav som ska bestämmas för moderföretaget på gruppnivå ska basera sig på de kriterier som anges i artikel 45.6 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 9.2).

Motsvarande bestämmelser som dem i krishanteringsdirektivet bör införas i den nya lagen om resolution.

9.6 Beslut som avser företag i en koncern

Regeringens förslag: För en företagsgrupp ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med andra resolutionsmyndigheter både om minimikravet på nedskrivningsbara skulder på gruppnivå och om kravet på individuell nivå inom fyra månader. Om myndigheterna inte kommer överens, ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om kravet på gruppnivå och de myndigheter som ansvarar för individuella institut i företagsgruppen ska fatta beslut om kravet på individuell nivå.

Om frågan inom fyramånadersperioden hänskjuts till Eba för bindande medling, ska resolutionsmyndigheten följa Ebas beslut.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Som beskrivs i det föregående ska kravet på nedskrivningsbara skulder för en koncern bestämmas både på konsoliderad nivå (den gruppbaserade tillsynen) och för varje individuellt institut inom gruppen. Bestämmelserna om hur det ska gå till finns i artikel 45.9 i krishanteringsdirektivet.

För en företagsgrupp ska resolutionsmyndigheterna försöka komma överens både om kravet på gruppnivå (dvs. konsoliderad nivå) och om kravet på individuell nivå inom fyra månader. Det framgår dock inte uttryckligen av krishanteringsdirektivet från vilken tidpunkt fyramånadersperioden ska räknas.

Myndigheterna kommer sannolikt att arbeta parallellt med kravet på gruppnivå och individuell nivå. Eftersom kravet på gruppnivå får betydelse för de beslut som fattas avseende krav på individuell nivå, måste det vara känt när beslutet fattas på individuell nivå. Som understryks i skäl 80 till krishanteringsdirektivet bör resolutionsmyndigheterna se till att förlusttäckningskapaciteten inom en koncern är fördelad över koncernen alltefter risknivån för de juridiska personer som ingår i

den. En separat bedömning av vilket minimikrav som är nödvändigt bör göras för varje enskilt dotterföretag. Dessutom bör resolutionsmyndigheterna se till att allt kapital och alla skulder som räknas med när det gäller koncernminimikravet antingen finns hos företag där det är sannolikt att förluster kommer att uppstå, eller på annat sätt finns att tillgå för att absorbera förluster.

Kravet bör vidare återspegla den resolutionsstrategi som är lämplig för koncernen i enlighet med resolutionsplanen och bör möjliggöra resolution med en enda ingångspunkt eller med flera ingångspunkter, beroende på vad planen anger. Samtidigt är det viktigt att beakta att det kan finnas omständigheter då en annan metod än den som finns i planen kommer att användas, eftersom den till exempel möjliggör att resolutionsmålen uppnås mer effektivt. Mot denna bakgrund bör, oavsett om myndigheten har valt metoden med en enda ingångspunkt eller den med flera ingångspunkter, alla koncernföretag uppfylla robusta krav så att risken för spridningseffekter kan undvikas.

Om medlemsstaterna inte kommer överens, ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om kravet på gruppnivå och de myndigheter som ansvarar för individuella institut i företagsgruppen ska fatta beslut om kravet på individuell nivå. Om frågan inom fyramånadersperioden hänskjuts till Eba för bindande medling, ska resolutionsmyndigheten följa Ebas beslut. Detta gäller dock inte avseende minimikrav på nedskrivningsbara skulder i dotterföretag, om den bedömning av kravets omfattning som gjorts av dotterföretagets resolutionsmyndighet endast i liten utsträckning – med mindre än en procentenhet – avviker från den bedömning som gjorts på konsoliderad nivå. I sådana fall får den samordnande resolutionsmyndigheten inte hänskjuta ärendet till Eba för bindande medling.

Det gemensamma liksom de separata besluten ska uppdateras regelbundet. Eftersom kravet ska beslutas parallellt med resolutionsplaneringen, kommer det sannolikt att behöva uppdateras med samma frekvens. Även om det inte framgår uttryckligen av krishanteringsdirektivet, torde den särskilda beslutsprocessen initieras vid varje uppdatering.

Det beslutsförfarande som följer av krishanteringsdirektivet bör genomföras genom bestämmelser i den nya lagen om resolution. De eventuella överenskommelser som resolutionsmyndigheten ingår är bindande för myndigheten och utgör internationella överenskommelser i regeringsformens mening. En förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska kunna träffa en överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat myndigheten att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4). Den internationella överenskommelsen är dock bara bindande för resolutionsmyndigheten. För att den ska bli bindande för det berörda företaget krävs att myndigheten fattar ett beslut riktat till institutet i frågan. Ett sådant beslut är överklagbart.

Sveriges riksbank delar utredningens bedömning att resolutionsmyndigheten bör fatta bindande beslut om nivån på minimikravet för såväl individuella företag som gränsöverskridande koncerner. I fråga om gränsöverskridande koncerner anför Riksbanken att det krävs beslut riktade till de individuella instituten för att minimikravet ska bli bindande

mot dem. Bindande beslut om minimikraven är överklagbara. Detta är enligt Riksbanken positivt ur ett rättssäkerhetsperspektiv, och minskar dessutom osäkerheten hos marknadsaktörer i fråga om när och i vilken omfattning skuldnedskrivning kommer att ske.

Regeringen bedömer att såväl de aspekter som Riksbanken tagit upp, som själva utformningen av krishanteringsdirektivet, talar för att resolutionsmyndigheten bör fatta ett beslut som blir bindande för institutet. Bestämmelserna i den nya lagen om resolution bör utformas i enlighet med detta.

9.7 Undantag för ett moderinstitut inom EES på individuell nivå

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får undanta ett moderinstitut inom EES från att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå, om moderinstitutet

1. är undantaget från kapitalkravet på individuell nivå med stöd av artikel 7.3 i tillsynsförordningen, och
2. uppfyller det minimikrav som har fastställts för moderföretaget inom EES på gruppnivå.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 45.11 i krishanteringsdirektivet uppställs två kriterier för att få undanta ett moderinstitut från minimikravet på nedskrivningsbara skulder. När ett sådant undantag görs tillämpas minimikravet enbart på gruppnivå. För det första ska moderinstitutet uppfylla det minimikrav på gruppnivå som har beslutats. Dessutom ska moderinstitutet vara undantaget från den individuella tillsynen med stöd av artikel 7.3 i tillsynsförordningen. Enligt den bestämmelsen kan tillsynsmyndigheterna avstå från att utöva individuell tillsyn över ett moderinstitut om institutet omfattas av grupptillsyn och följande förutsättningar är uppfyllda såvitt avser andra företag i gruppen: dels att medel ur kapitalbasen vid behov snabbt kan överföras till moderinstitutet och skulder till moderinstitutet snabbt återbetalas, dels att de förfaranden för hantering av risk som har betydelse för den gruppbaserade tillsynen omfattar moderinstitutet.

Tillsynsförordningen innehåller en möjlighet – inte en skyldighet – att undanta moderinstituten. Ytterst syftar bestämmelsen till att säkerställa att kapitalet kan omfördelas inom gruppen. För den bedömningen kan förekomsten av avtal inom en grupp ha betydelse.

Det finns inget krav på att genomföra undantagsbestämmelsen i krishanteringsdirektivet, som är ett minimidirektiv. Eftersom det genom tillsynsförordningen blivit möjligt att undanta ett institut från kapitalkravet för kreditrisker etc. framstår det dock som lämpligt att en motsvarande möjlighet införs beträffande minimikravet på nedskrivningsbara skulder. På motsvarande sätt som i fråga om tillsynsförordningen, och i enlighet med krishanteringsdirektivet, bör det införas

en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten en möjlighet att undanta ett moderinstitut från minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Den första förutsättningen för ett sådant undantag är att moderinstitutet uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder på gruppnivå. Om det finns tillräckligt med kapital i gruppen bör det nämligen täcka även moderinstitutets behov. För att det ska anses vara fallet ska emellertid även moderinstitutet vara undantaget från att uppfylla kapitaltäckningskraven enligt tillsynsförordningen på gruppnivå. Som framgår av beskrivningen ovan syftar den sistnämnda bestämmelsen till att säkerställa att kapitalbasen är lämpligt fördelad inom gruppen. Resolutionsmyndigheten bör därför, i enlighet med krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del, få undanta ett moderinstitut inom EES från att uppfylla kravet på individuell nivå om moderinstitutet dels är undantaget från kapitalkravet på individuell nivå med stöd av artikel 7.3 i tillsynsförordningen, dels uppfyller det minimikrav på nedskrivningsbara skulder som har fastställs för moderföretaget på gruppnivå.

9.8 Undantag för ett dotterinstitut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får undanta ett dotterinstitut som omfattas av gruppbaserad tillsyn från att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå, om

1. villkoren i artikel 7.1 i tillsynsförordningen är uppfyllda,
2. institutet är undantaget från tillsyn på individuell nivå med stöd av artikel 7.1 i tillsynsförordningen, och
3. moderinstitutet i Sverige, om det inte också är moderinstitutet inom EES, uppfyller kravet som ställs på det och på dotterföretaget på gruppnivå.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten kan under vissa förutsättningar besluta att ett dotterföretag i en koncern inte behöver uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå. I artikel 45.12 i krishanteringsdirektivet anges vilka villkor som måste vara uppfyllda för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om ett sådant undantag.

Något förenklat innebär de villkoren att det ska finnas tillräckligt starka kopplingar mellan moder- och dotterföretaget i fråga om ägande och riskhantering. Dessutom ska moder- och dotterföretaget omfattas av gruppbaserad tillsyn och stå under tillsyn i samma medlemsstat. Det krävs också att den behöriga myndigheten (dvs. tillsynsmyndigheten) för dotterföretaget helt har avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på eller utöva individuell tillsyn över dotterföretaget, i enlighet med artikel 7.1 i tillsynsförordningen.

För att ett sådant undantag ska kunna göras, föreskrivs i artikel 7.1 i tillsynsförordningen att vissa förutsättningar ska vara för handen. De

flesta av dessa villkor överlappar villkoren i artikel 45.12 i krishanteringsdirektivet.

Det enda villkor som inte anges i både krishanteringsdirektivet och tillsynsförordningen är det som uppställs i artikel 45.12 c i krishanteringsdirektivet. Av den bestämmelsen följer att moderinstitutet i medlemsstaten ska uppfylla det krav som ställts på dotterföretaget som undantas och moderföretaget på konsoliderad nivå.

Krishanteringsdirektivet anger dock inte vad som gäller i stället, vilket torde innebära att huvudregeln gäller. Det betyder att moderinstitutet inom EES i ett sådant fall ska uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå och, om det också är moderföretag inom EES, på konsoliderad nivå. Om moderinstitutet inom EES inte tillika är moderföretaget inom EES, behöver det bara uppfylla kravet på individuell nivå. I det fallet har emellertid resolutionsmyndigheten genom sin övervakning av minimikravet på nedskrivningsbara skulder kontroll över att gruppen som sådan uppfyller minimikravet på gruppnivå.

Mot denna bakgrund bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att resolutionsmyndigheten får undanta ett dotterinstitut som omfattas av gruppbaserad tillsyn från att uppfylla kravet om villkoren i artikel 7.1 i tillsynsförordningen är uppfyllda, institutet är undantaget från tillsyn på individuell nivå med stöd av artikel 7.1 i tillsynsförordningen, och moderinstitutet i Sverige, om det inte också är moderinstitutet inom EES, uppfyller kravet som ställs på det och på dotterföretaget på undergruppsnivå.

10 Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

10.1 Förhållandet till gällande svensk lagstiftning

10.1.1 Inledning

Koncerninternt finansiellt stöd är ett stödarrangemang som bygger på frivillighet genom avtal mellan företagsenheter inom en koncern belägna i olika länder och som, om det ingås, ska godkännas av tillsynsmyndighet.

Finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern kan vara ett effektivt sätt att förebygga en eventuell kris i ett eller flera av koncernens företag. Genom att införa en skyldighet för medlemsstaterna att se till att koncerninternt finansiellt stöd mellan enheter belägna i olika länder kan utgå begränsas också risken för inlåsning av tillgångar i en framtida gränsöverskridande kris. Ett sådant tidigt finansiellt stöd kan förhindra att finansiella problem utvecklas i enskilda koncernenheter. Bestämmelserna i artikel 19–26 i krishanteringsdirektivet syftar således till att motverka vad som ibland benämns som finansiell protektionism, dvs. att gränsöverskridande finansiella verksamheter begränsas i syfte att gynna den inhemska finansmarknaden.

Mot den bakgrunden innehåller krishanteringsdirektivet en skyldighet för medlemsstaterna att tillse att det inte finns juridiska hinder för att lämna finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern förutsatt att vissa villkor är uppfyllda (se skäl 38). Finansiellt stöd kan lämnas i form av penninglån, garantier och tillhandahållande av säkerheter eller som en kombination av dessa stödformer.

I Sverige samt i en del övriga länder finns emellertid nationella regler vilka går ut på att motverka vissa former av värdeöverföring från ett bolag i syfte att skydda borgenärer och minoritetsägare. Dessa regler återfinns främst inom bolagsrätten. Artiklarna 19–26 i krishanteringsdirektivet syftar även till att undanröja eventuella hinder för denna typ av stöd samt att uppställa villkor för när stödet kan utgå mellan enheter inom samma koncern.

10.1.2 Aktiebolagslagens värdeöverföringsregler

Regeringens förslag: En transaktion till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts i enlighet med bestämmelserna i lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden, utgör en tillåten värdeöverföring enligt aktiebolagslagen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Kan avtal om koncerninternt finansiellt stöd medföra värdeöverföring i aktiebolagslagens mening?

En central fråga i detta sammanhang är huruvida de svenska associationsrättsliga regler som begränsar värdeöverföringar från bolag är förenliga med krishanteringsdirektivets regler om koncerninternt finansiellt stöd. I detta sammanhang väcks först frågan om ett stöd enligt artikel 19 i krishanteringsdirektivet är att anse som en värdeöverföring enligt aktiebolagslagen (2005:551), förkortad ABL. Med värdeöverföring i ABL:s mening avses bl.a. en sådan affärshändelse som medför att bolagets förmögenhet minskar och som inte är av en rent affärsmässig karaktär för bolaget (se 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL). Huruvida en affärshändelse är att betrakta som en värdeöverföring är avgörande för tillämpningen av reglerna i 17 kap. 2 och 3 §§ ABL.

Ett första rekvisit som behöver vara uppfyllt för att en värdeöverföring enligt 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL ska vara för handen är att det givande företagets förmögenhet minskar till följd av utbetalandet av det finansiella stödet. När finansiellt stöd utbetalas uppstår en motsvarande fordran hos det givande företaget. Det är alltså inte givet att företagets förmögenhet därigenom har minskat. Det är dock möjligt att den fordran som uppstår till följd av att koncerninternt finansiellt stöd utgår inte kan värderas till samma belopp som det utgivna finansiella stödet. Att så skulle kunna vara fallet kan vara att förklara med att en fordran på ett

bolag i en finansiellt utsatt situation inte kan upptas till dess nominella belopp. I sammanhanget bör det dock uppmärksammas att en förutsättning för att ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska få ges är att det mottagande företaget inte uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet när avtalet ingås samt att det givande företaget vid tidpunkten för beslutet om stödet rimligen kunde anta att stödet, samt ersättningen därför, kommer att återbetalas (artikel 23.1 d i krishanteringsdirektivet).

Trots detta kan det uppkomma en situation där det givande företagets förmögenhet minskar som en konsekvens av att koncerninternt finansiellt stöd utbetalas. Frågan blir i detta skede om utbetalandet av stödet i fråga kan anses vara av rent affärsmässig karaktär eller inte. En affärshändelse som anses vara av rent affärsmässig karaktär för det givande företaget ska inte vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening, vilket följer motsatsvis av 17 kap. 1 § första stycket 4. Frågan är då om artikel 19 i krishanteringsdirektivet förutsätter att stödet ska ges på affärsmässiga villkor eller om artikeln anger en skyldighet för medlemsstaterna att möjliggöra finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern även för det fall stödet inte skulle vara av en rent affärsmässig karaktär.

Artikel 19.7 a och 19.7 b i krishanteringsdirektivet förutsätter att avtalet om finansiellt stöd ingås av fri vilja samt att varje part vid avtalsingåendet agerat för att tillvarata sina egna intressen. Innebär dessa krav att avtalet samtidigt ska anses vara av rent affärsmässig karaktär i ABL:s mening?

Av förarbetena till ABL (prop. 2004/05:85 s. 748) framgår att ett antal bedömningskriterier kan användas vid bedömningen huruvida en viss transaktion är att anse som en sådan förtäckt värdeöverföring som avses i 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL. I sammanhanget kan beaktas värdediskrepansen mellan avtalsparternas prestationer, om transaktionen är förenlig med bolagets normala verksamhet, transaktionens rättsliga form och mottagarens relation till det givande bolaget samt förhållandena i det enskilda fallet.

Det rör sig här om finansiellt stöd som ska ges på sådana villkor att de är godtagbara för samtliga avtalsparter. Frågan är därvid om det ovan nämnda kravet i krishanteringsdirektivet på att avtalsparterna enbart ska ha sitt eget bästa för ögonen vid ingåendet av ett avtal om finansiellt stöd bör medföra att avtalet på den grunden ska anses vara av affärsmässig karaktär. Ett bolag inom en koncern kan ha helt andra intressen av att ge lånet än ett externt bolag. Medan det externa bolagets agerande normalt får anses vara motiverat av affärsmässiga hänsyn, kan ett bolag inom koncernen ingå avtal om finansiellt stöd motiverat av andra hänsyn.

Ett bolags vilja att hjälpa ett annat bolag inom samma koncern ur finansiella svårigheter kan föranleda att ett avtal om finansiellt stöd ingås på villkor som objektivt sett inte skulle vara affärsmässigt motiverade. Som framgår av de ovan nämnda förarbetena till aktiebolagslagen är inte förhållandet att transaktionen är oförmånlig för bolaget och förmånlig för motparten tillräckligt för att transaktionen ifråga ska vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening. Det finns dock en möjlighet att ett koncerninternt finansiellt stöd enligt artikel 19 i krishanterings-

direktivet kan ges på sådana villkor att det inte kan vara att betrakta såsom varande av affärsmässig karaktär.

Vad gäller de övriga kriterierna bör följande nämnas. Det finansiella stödet ska enligt krishanteringsdirektivet ges i form av penninglån, ställande av säkerhet eller garanti. Med tanke på att det givande företaget är en del i en koncern med finansiella företag torde det i normalfallet föreligga ett naturligt samband mellan dess verksamhet och ett eventuellt koncerninternt finansiellt stöd.

Även det faktumet att det i detta sammanhang rör sig om en transaktion som sker i syfte att förhindra att det företag som tar emot stödet drabbas av finansiella svårigheter samt att stödet behöver godkännas av tillsynsmyndigheten innan det utbetalas talar emot att ett koncerninternt finansiellt stöd som ges i enlighet med krishanteringsdirektivets regler ska vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening. Trots detta finns det, som ovan påpekats, en möjlighet att ett stöd som utbetalas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd kan utgöra en värdeöverföring enligt 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL.

Minoritetsskydd (17 kap. 2 § ABL)

Medför ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd en värdeöverföring i ABL:s mening, aktualiseras en tillämpning av 17 kap. 2 och 3 §§. Dessa bestämmelser syftar till att erbjuda ett skydd för bolagets minoritetsaktieägare respektive borgenärer. En allmän aktiebolagsrättslig princip är att regler som uteslutande är uppställda till aktieägarnas skydd kan frångås om samtliga aktieägare samtycker till det. Det innebär att värdeöverföringar från bolaget till en aktieägare kan vara giltiga även om de inte har beslutats i de former som lagen anger (prop. 2004/05:85 s. 373).

Av krishanteringsdirektivets regler följer, som ovan nämnts, att bolagsstämmans godkännande krävs för att ett koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå. Ett enhälligt beslut av bolagsstämman medför således att en värdeöverföring kan få ske oaktat regeln i 17 kap. 2 § ABL. Den aktuella bestämmelsen hindrar alltså inte ett helägt dotterbolag att ge finansiellt stöd till moderbolaget eller till ett annat dotterbolag inom koncernen.

Uppnås inte enighet bland aktieägarna gällande frågan huruvida ett koncerninternt finansiellt stöd ska utgå förhindrar i nuläget regleringen i 17 kap. 2 § ABL att stödet utgår. Detta förklaras av att ett sådant koncerninternt finansiellt stöd inte kan inordnas under någon av de kategorier av tillåtna värdeöverföringar som uppräknas i paragrafen. Den nuvarande regleringen i 17 kap. 2 § ABL behöver därför kompletteras med en bestämmelse av vilken det framgår att en värdeöverföring som sker till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts i enlighet med tillämpliga regler i sektorslagstiftningen inte ska vara förbjuden enligt den bestämmelsen i ABL.

Skyddet för bolagets borgenärer (17 kap. 3 § ABL)

Även om en värdeöverföring kan ske utan hinder av reglerna i 17 kap. 2 § ABL, måste reglerna om skyddet för bolagets bundna egna kapital samt den s.k. försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § ABL beaktas. Eftersom den nämnda paragrafen innehåller regler till skydd för bolagets

borgenärer, kan skyddsreglerna inte frångås även om samtliga aktieägare skulle vara överens om ett avsteg (prop. 2004/05:85 s. 370).

Genom 17 kap. 3 § första stycket ABL ges ett skydd för aktiebolagets egna bundna kapital. Med bundet eget kapital avses enligt 5 kap. 14 § första stycket årsredovisningslagen (1995:1554) bolagets aktiekapital, uppskrivningsfond, reservfond och kapitalandelsfond. De kapitalkrav som i dagsläget gäller för banker och andra finansiella institut föreskriver emellertid ett betydligt högre krav avseende bolagets kapital, och denna regel i sig bör därför inte utgöra ett hinder mot en transaktion till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Vid sidan om regeln om skydd för bolagets bundna egna kapital i 17 kap. 3 § första stycket ABL kan den s.k. försiktighetsregeln i paragrafens andra stycke förhindra att en värdeöverföring får ske. Enligt försiktighetsregeln får en värdeöverföring enbart ske om den kan anses som försvarlig med tanke på bolagets behov av eget kapital, dess konsolideringsbehov, dess behov av likviditet samt dess ställning i övrigt.

Av artikel 23.1 e i krishanteringsdirektivet följer att koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå enbart om stödet inte äventyrar det givande bolagets likviditet eller soliditet. Därmed torde försiktighetsregelns krav vara uppfyllda. Sammanfattningsvis bedöms reglerna i 17 kap. 3 § ABL inte utgöra något hinder mot att ett koncerninternt finansiellt stöd utgår i enlighet med krishanteringsdirektivets regler.

10.1.3 Konkurslagens regler om återvinning

Regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivets regler om koncerninternt finansiellt stöd föranleder inte några ändringar i konkurslagstiftningen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 19.1 i krishanteringsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska tillse att avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås. Återvinning är något som kan ske efter det att avtalet ingås. Det rör sig således inte om ett hinder mot ingående av denna form av avtal. Med hänsyn till de krav på bl.a. soliditet som gäller för godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd torde det därutöver vara osannolikt att denna typ av transaktioner skulle bli föremål för återvinning. Mot denna bakgrund saknas skäl att föreslå ändringar i gällande konkurslagstiftning.

10.2 Koncerninternt finansiellt stöd

10.2.1 Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Regeringens förslag: Bestämmelser om avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska införas i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Ett sådant avtal kan ingås mellan å ena sidan ett kreditinstitut eller värdepappersbolag som är moderinstitut eller ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerat inom EES, och å andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör klargöras att bestämmelserna om koncerninternt finansiellt stöd bara är tillämpliga när någon av parterna uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

Skälen för regeringens förslag

Tillämpningsområde

Krishanteringsdirektivet utgår från en modell där tillsynsmyndigheten på förhand godkänner avtal om finansiellt stöd som sedan ska beslutas av varje företags bolagsstämma. Innan stöd utgår har dessutom tillsynsmyndigheten möjlighet att invända mot att finansiellt stöd utgår enligt det redan godkända avtalet. Det är dock inte myndigheterna, utan de berörda företagen, som kan ta initiativ till att avtala om finansiellt stöd mellan koncernenheter. I skäl 38 till krishanteringsdirektivet anges också uttryckligen att medlemsstaterna inte bör uppställa ingåendet av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som ett etableringskrav. Koncerninternt finansiellt stöd ska ses som en möjlighet för de enheter inom en koncern som väljer att ingå dylika avtal. Det är således inte fråga om ett verktyg för återhämtning.

Enligt artikel 19.1 i krishanteringsdirektivet omfattar de nu aktuella bestämmelserna avtal om att bevilja finansiellt stöd till avtalsparter som uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Enligt artikel 19.2 i direktivet ska dessa bestämmelser inte vara tillämpliga på koncerninterna finansiella arrangemang, under förutsättning att ingen av parterna i sådana arrangemang uppfyller villkoren för tidigt ingripande. Av artikel 19.8 i krishanteringsdirektivet följer slutligen att ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner bara får ingås om ingen av parterna vid tiden för avtalets ingående uppfyller villkoren för tidigt ingripande. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör klargöras att bestämmelserna om koncerninternt finansiellt stöd bara är tillämpliga när någon av parterna uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

De nu beskrivna bestämmelserna framstår som något svårtolkade. Avsikten synes dock vara att bestämmelserna i artiklarna 19–26 i

krishanteringsdirektivet ska vara tillämpliga på avtal om finansiellt stöd inom koncerner som syftar till att möjliggöra finansiellt stöd i situationer då någon av avtalsparterna uppfyller villkoren för tidigt ingripande (artikel 19.1). Andra typer av koncerninterna finansiella arrangemang som ingås av andra skäl, t.ex. för att underlätta en affärstransaktion, omfattas således inte av bestämmelserna (artikel 19.2). Det framgår därutöver att ett sådant avtal om finansiellt stöd inom koncerner som omfattas av krishanteringsdirektivets regler, inte får ingås om någon av avtalsparterna vid själva tidpunkten då avtalet ska ingås uppfyller villkoren för tidigt ingripande (artikel 19.8). De avtal som omfattas av den nu aktuella regleringen är således sådana avtal som ingåtts när ingen av avtalsparterna uppfyller villkoren för tidigt ingripande, men som syftar till att möjliggöra stöd i situationer när någon av avtalsparterna uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

Avtalsparter

Ett avtal om finansiellt stöd ska enligt artikel 19 i krishanteringsdirektivet kunna ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerat inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES. En förutsättning är att det sistnämnda företaget omfattas av samma gruppbaserade tillsyn som moderföretaget. Stödet ska kunna ges mellan dotterföretag, från moder- till dotterföretag eller från dotter- till moderföretag.

Företagen ska vara belägna i olika länder för att vara omfattade av krishanteringsdirektivets bestämmelser. Bestämmelserna omfattar således inte en situation där ett svenskt moderbolag önskar ge koncerninternt finansiellt stöd till sitt svenska dotterbolag.

Stöd ska inte kunna ges av eller till ett företag som vid tidpunkten för avtalets ingående uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Finansinspektionen ska således inte godkänna att avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås eller att stöd utbetalas om inspektionen anser att det givande eller det mottagande företaget uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

Förutsättningar för att ingå avtal

Avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska enligt krishanteringsdirektivet vara frivilliga. Mot bakgrund av att frivillighet är utgångspunkten i svensk avtalsrätt saknas skäl för att införa en uttrycklig reglering med detta innehåll. Detsamma gäller i fråga om krishanteringsdirektivets bestämmelse om att varje part i avtalsförhandlingarna måste agera för att tillvarata sina egna intressen.

Krishanteringsdirektivet förutsätter även att det givande företaget ska ges full insyn i relevant information från det mottagande företaget innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås. Om det givande företaget inte får tillgång till tillräcklig information, bör det vara upp till det företaget att inte ingå något avtal. Det saknas därför skäl att i lag föreskriva en sådan förpliktelse.

I artikel 19.3 b i krishanteringsdirektivet anges också att ett avtal om finansiellt stöd inte får vara ett villkor för att få verka i en medlemsstat. Eftersom några sådana villkor inte finns i befintlig lagstiftning föranleder detta inte något behov av ytterligare lagstiftningsåtgärder.

Tredje mans ställning

Artikel 19.9 i krishanteringsdirektivet uppställer ett krav på att medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd enbart ska kunna hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man. Det ska alltså inte vara möjligt för den som inte är part till avtalet att påkalla en åtgärd med stöd av det. Exempelvis ska ett annat bolag inom koncernen, en tillsynsmyndighet eller en annan tredje part inte ha möjlighet att påkalla att en stödåtgärd enligt avtalet ska genomföras. Att så är fallet torde ligga väl i linje med stödformens frivilliga karaktär samt den inom avtalsrätten grundläggande principen om avtalets subjektiva begränsning. Denna princip innebär som huvudregel att ett avtal enbart skapar rättigheter och skyldigheter för de som är parter till avtalet ifråga.

En särskild fråga som behöver belysas i detta sammanhang är huruvida aktieägare i ett bolag som är part till avtalet ska kunna kräva skadestånd av bolaget på grund av en åtgärd som vidtagits med stöd av avtalet ifråga. En sådan skadeståndsskyldighet skulle teoretiskt sett kunna uppstå om en organledamot (som en styrelseledamot eller en verkställande direktör) i dennes egenskap av organ för bolaget orsakar aktieägare eller annan tredje man skada (organansvar). Detta ansvar innebär att ledamotens vållande tillräknas bolaget som dess eget.

Enligt 29 kap. 1 § första stycket ABL kan stiftare, styrelseledamot samt verkställande direktör behöva utge skadestånd till aktieägare om han eller hon vid fullgörande av sitt uppdrag överträtt ABL, årsredovisningslagen (1995:1554) eller bolagsordningen och därvid orsakat en aktieägare skada. De regler som följer av krishanteringsdirektivet innebär dock att det inte är möjligt för styrelsen att på egen hand ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, eftersom ett sådant avtal ska godkännas av bolagsstämman eller Finansinspektionen. Om styrelsen i ett bolag däremot skulle besluta att ge koncerninternt finansiellt stöd i strid med tillämpliga regler, utgör artikel 19.9 i krishanteringsdirektivet i sig inget hinder mot att skadestånd kan utgå till en aktieägare eller annan tredje man.

Mot denna bakgrund torde det inte vara möjligt för en aktieägare i ett bolag som är part till ett sådant avtal att på grund av avtalet föra en framgångsrik talan om skadestånd mot bolaget ifråga. Det torde således inte vara möjligt enligt gällande rätt för tredje man att hävda rättigheter, ersättningsanspråk eller att påkalla åtgärder med stöd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Därför saknas det anledning att införa några nya bestämmelser i svensk rätt på grund av bestämmelserna i artikel 19.9 i krishanteringsdirektivet.

10.2.2 Företagens anmälningsskyldighet innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås

Regeringens förslag: Moderföretaget i en koncern inom vilken koncerninternt finansiellt stöd ska utgå på grund av ett avtal om detta ska lämna in en ansökan till den samordnade tillsynsmyndigheten för koncernen.

Finansinspektionen ska i egenskap av samordnande tillsynsmyndighet vidarebefordra en sådan ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Förfarandet för att myndigheterna ska komma överens huruvida ansökan ska godkännas ska framgå av lag.

Finansinspektionen ska inom fyra månader försöka komma överens med de utländska behöriga myndigheterna huruvida ansökan ska godkännas. Om myndigheterna inte kan enas och Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, ska inspektionen fatta beslut huruvida ansökan ska godkännas.

Finansinspektionen får i vissa fall då enighet inte har kunnat nås med utländska behöriga myndigheter hänskjuta ärendet till Eba för bindande medling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett avtal om finansiellt stöd ska granskas och godkännas av såväl avtalsparterna som tillsynsmyndigheter innan det undertecknas. Artikel 20 i krishanteringsdirektivet föreskriver tämligen detaljerat hur myndigheternas gransknings- och godkännandeprocesser ska gå till.

Moderinstitut i den koncern inom vilken avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska utgå ska lämna in en ansökan till den samordnade tillsynsmyndigheten för koncernen. Moderinstitutet ska bifoga texten till det föreslagna avtalet samt ange vilka företag som föreslås vara avtalsparter.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska i sin tur vidarebefordra ansökan till varje behörig tillsynsmyndighet för de företag som föreslås vara parter i avtalet om finansiellt stöd. Samtliga berörda tillsynsmyndigheter ska göra en individuell bedömning av om avtalet uppfyller de krav som följer av artikel 23 i krishanteringsdirektivet, och i första hand komma fram till ett gemensamt beslut inom fyra månader. Nås inte ett gemensamt beslut inom denna tidsram ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta det avgörande beslutet. De behöriga myndigheterna har även möjlighet att hänskjuta frågan till Eba för bindande medling. Bestämmelser motsvarande dem i krishanteringsdirektivet bör införas i den nya lagen om resolution.

10.2.3 Finansinspektionens prövning av förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska pröva huruvida ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd uppfyller lagstadgade krav.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av bl.a. ansökningar om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådana avgifter. Regeringen får även meddela föreskrifter om Finansinspektionens handläggning av ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Finansinspektionen ska pröva om ett förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska godkännas, underkännas eller begränsas. Denna prövning ska ske i de fall då inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet för den koncern inom vilken stöd ska utgå. Av artikel 20.3 i krishanteringsdirektivet följer att ett avtal ska godkännas om det uppfyller de villkor som anges i artikel 23 i krishanteringsdirektivet.

Enligt artikel 23.1 i krishanteringsdirektivet måste det finns rimliga utsikter att stödet i betydande grad kan avhjälpa de finansiella svårigheterna i det mottagande företaget och att stödet syftar till bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något enskilt mottagande företag.

Det krävs även att ledningsorganet för den givande enheten vid tidpunkten för beslutet om finansiellt stöd rimligen kan anta att den utlånade summan inklusive den överenskomna räntan återbetalas.

Vad gäller eventuella pantsäkerheter krävs att ledningsorganet rimligen kan anta att dessa återlämnas och att ersättningen för nyttjandet av dem betalas. Samma sak gäller i förhållande till den skuld som uppkommer ifall det finansiella stödet består av en garanti eller annan slags säkerhet och den garantin eller säkerheten utnyttjas.

Artikel 23 uppställer vidare ett antal krav gällande den finansiella situationen i de företag som är parter till avtalet om finansiellt stöd. Tillhandahållandet av finansiellt stöd får inte medföra att likviditeten eller soliditeten i den enhet som ger stödet äventyras. Vidare får tillhandahållandet av stödet inte medföra ett hot mot den finansiella stabiliteten i en eller flera medlemsstater. Varken det givande eller det mottagande företaget får vid avtalsingåendet, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfylla de villkor som gäller för tidigt ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 10.2.1).

Det företag som ger stödet ska vid den tidpunkt stödet ges uppfylla de krav som kapitaltäckningsdirektivet ställer på kapitalbas och likviditet och övriga krav som ställs i artikel 104.2 i det direktivet och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har getts. Den enhet som ger stödet ska också, vid den tidpunkt stödet beviljas och även efter den tidpunkt stödet har effektuerats, uppfylla kapitaltäckningsdirektivets,

tillsynsförordningens samt den nationella rättens eventuella bestämmelser om stora exponeringar och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har getts. Slutligen får tillhandahållandet av stödet inte äventyra möjligheten till resolution av den givande enheten.

Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för att specificera vissa av dessa villkor, och dessutom utfärda riktlinjer för att understödja en samstämmig tolkning och tillämpning av villkoren.

Artikel 23 i krishanteringsdirektivet hänvisar också till de krav som uppställs på avtalet enligt artikel 19.7 i direktivet. Av artikel 19.7 framgår att varje part ska ingå avtalet av fri vilja. Principerna för beräkningen av ersättning för de transaktioner som äger rum till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska framgå av avtalet. Vad gäller storleken på denna ersättning sägs enbart att varje part ska agera för att tillvarata sina egna intressen. Varje part får då ta hänsyn till eventuella direkta och indirekta fördelar som denne kan komma i åtnjutande av till följd av avtalet. Det finns dock inget uttryckligt krav på att avtalet ifråga ska vara av affärsmässig karaktär (jfr 17 kap. 1 § 4 aktiebolagslagen, ABL). Det framgår även att ersättningen för stödet får fastställas på grundval av sådan information som den ena parten besitter på grund av att den befinner sig i ett koncernförhållande med den andra parten. Vidare behöver företagen, vid beräkningen av ersättningen, inte beakta eventuell förväntad tillfällig påverkan på marknadspriserna som följer av händelser som inte är hänförliga till koncernen.

De villkor som gäller för godkännande av avtal om finansiellt stöd bör framgå av lag, förutom villkoret att parterna ska ingå avtalet frivilligt (se avsnitt 10.2.1). Finansinspektionen bör ha möjlighet att medge undantag från de krav som ställs på det stödgivande företagets uppfyllelse av relevanta regler gällande kapitalbas, likviditet samt stora exponeringar.

Hur Finansinspektionen ska hantera ansökan om godkännande gällande förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd bör kunna regleras i föreskrifter på lägre nivå. Detta inbegriper Finansinspektionens skyldighet att till resolutionsmyndigheten överlämna de avtal om finansiellt stöd som inspektionen godkänt enligt artikel 22 i krishanteringsdirektivet.

Finansinspektionen bör dessutom kunna ta ut avgifter för prövning av bl.a. ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Möjligheten att ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser bör framgå av LBF och LVM. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om sådana avgifter. Regeringen bör även bemyndigas att meddela föreskrifter om Finansinspektionens handläggning av ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

I detta sammanhang uppkommer frågan om konsekvensen av att Finansinspektionen underkänner en ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Med tanke på att det – som ovan diskuterats – rör sig om en frivillig stödform som inte ska påverka andra koncerninterna finansiella arrangemang, bör Finansinspektionen inte ha möjlighet att förbjuda att stöd utbetalas förutsatt att inte gällande rörelsereglering ger inspektionen en sådan möjlighet. Konsekvensen av

ett underkännande blir således att stödet, om det utbetalas, kan komma att förbjudas med stöd av aktiebolagsrättsliga regler (se avsnitt 10.1.2).

10.2.4 Företagens beslut om koncerninternt finansiellt stöd

Regeringens förslag: Bolagsstämman i det givande samt i det mottagande företaget ska godkänna utkast till avtal om koncerninternt finansiellt stöd och bemyndiga styrelsen att ge respektive ta emot stödet ifråga.

Beslut om att ge stöd i enlighet med ett avtal ska fattas av styrelsen i det givande företaget. Beslutet ska vara motiverat och ange hur stödet uppfyller lagstadgade krav.

Styrelsen i ett företag som har ingått avtal om koncerninternt finansiell stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om de åtgärder som vidtagits med stöd av avtalet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Beslutet om att ge sådant finansiellt stöd som avses i artikel 19 i krishanteringsdirektivet ska enligt artikel 24 fattas av ledningsorganet för det bolag som ger stödet. Även ledningsorganet i det företag som tar emot stödet ska enligt samma artikel fatta beslut om att godkänna stödet.

Enligt artikel 2.1.24 i krishanteringsdirektivet ska definitionen avseende ledningsorgan vara densamma som i artikel 3.1.7 i kapitaltäckningsdirektivet. Enligt den sistnämnda artikeln utgörs ledningsorganet av det eller de organ i institutet som enligt nationell rätt har befogenhet att fastställa institutets strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande samt de personer som i praktiken leder institutets verksamhet. Vid genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet i svensk rätt bedömdes att begreppet ledningsorgan primärt avser ett bolags styrelse, men att det i vissa fall även kunde avse den verkställande direktören (prop. 2013/14:228 s. 167).

Enligt regeringens bedömning framstår det inte som lämpligt att utpeka två olika bolagsorgan (styrelse och verkställande direktör) som ansvariga för de uppgifter som enligt krishanteringsdirektivet ska utföras av företagets ledningsorgan i detta sammanhang. Begreppet ledningsorgan bör således för svenskt vidkommande motsvara företagets styrelse såvitt avser bestämmelserna om avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

När det gäller de rättsliga förutsättningar som i dagsläget föreligger för en styrelse i ett aktiebolag att fatta ett beslut om att ge respektive ta emot sådant finansiellt stöd, bör följande framhållas. Av 8 kap. 4 § ABL följer att det är styrelsen som svarar för bolagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter. Det följer vidare av 8 kap. 35 § ABL att styrelsen tecknar bolagets firma. Redan av dessa bestämmelser följer det att styrelsen, enligt gällande rätt, har rätt att underteckna ett sådant avtal

om finansiellt stöd som avses i artikel 19 i krishanteringsdirektivet, förutom om en lagregel därigenom överträds.

Av artikel 21 i krishanteringsdirektivet framgår att bolagsstämman ska bemyndiga ledningsorganet i såväl det givande som i det mottagande företaget att ge respektive ta emot stödet ifråga. Detta utgör ett ytterligare krav i förhållande till gällande svensk rätt på detta område. Vid sin behandling av denna fråga bör de ordinarie reglerna om omröstning på bolagsstämma gälla (se 7 kap. 40 § ABL). Av bolagsstämmans beslut ska det framgå vilka uppgifter som det grundats på, vilka företag som avtalet slutits med, för vilket ändamål stödet ges och på vilket vis de krav som ställs i tillämplig lagstiftning är uppfyllda.

Förhållandet att bolagsstämman ska bemyndiga styrelsen att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd bör framgå av LBF och LVM. Finansinspektionen ska inte godkänna ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd om det inte blivit godkänt av bolagsstämman i respektive bolag i behörig ordning. Det bör dessutom framgå av LBF och LVM att beslut att ge och ta emot stöd fattas av styrelsen i respektive företag. Beslutet att ge stöd ska vara motiverat och ange hur stödet uppfyller de lagstadgade kraven på sådant stöd.

Det bör också framgå av LBF och LVM att styrelsen i ett företag som har ingått avtal om koncerninternt finansiell stöd årligen ska rapportera till bolagsstämman om de åtgärder som vidtagits med stöd av avtalet.

10.2.5 Företagens anmälningsskyldighet innan koncerninternt finansiellt stöd utbetalas

Regeringens förslag: Det givande företaget ska göra en anmälan till Finansinspektionen innan ett koncerninternt finansiellt stöd betalas ut.

En sådan anmälan ska innehålla uppgifter om styrelsens beslut, detaljerad information om avtalet om koncerninternt finansiellt stöd samt en kopia av avtalet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilken detaljerad information som ska finnas med i anmälan. Regeringen får även meddela föreskrifter om Finansinspektionens handläggning av en sådan anmälan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det företag som avser att ge stöd i enlighet med ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ansvarar för att en anmälan görs till Finansinspektionen. En sådan anmälan ska innehålla styrelsens beslut (se avsnitt 10.2.4). Anmälan ska också innehålla detaljerade uppgifter kring det stöd som ska utbetalas inklusive en kopia av avtalet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om vilka mer detaljerade uppgifter som ska finnas med i anmälan. Regeringen bör även bemyndigas att meddela föreskrifter om Finansinspektionens handläggning av en sådan anmälan.

10.2.6 Finansinspektionens invändningsrätt

Regeringens förslag: Efter anmälan från det givande företaget ska Finansinspektionen besluta att antingen godkänna att stödet utgår eller att det ska begränsas alternativt inte utgå alls. Finansinspektionen ska informera andra relevanta myndigheter om beslut avseende stödet.

Utnyttjar inspektionen inte sin invändningsrätt inom fem dagar från det att anmälan inkommit får stödet ges i enlighet med de villkor som framgår av anmälan.

Om Finansinspektionen är behörig myndighet för det mottagande företaget eller samordnande tillsynsmyndighet, får inspektionen hänskjuta ärendet till Eba för icke bindande medling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Finansinspektionen ska ges rätten av invända mot att stöd utbetalas enligt ett avtal som tidigare godkänts. Denna rätt tillkommer Finansinspektionen i dess roll som behörig myndighet för det givande företaget. Agerar inte myndigheten inom fem arbetsdagar räknat från det att den tog emot en komplett anmälan, får stödet utgå.

Finansinspektionen kan besluta att underkänna eller begränsa det koncerninterna finansiella stödet för det fall myndigheten bedömer att de villkor som gäller för dess godkännande inte skulle vara uppfyllda. Konsekvensen av att ett stöd utbetalas trots ett underkännande eller en begränsning i detta skede är detsamma som om ett stöd utbetalas utan att det godkänts i behörig ordning (se avsnitt 10.2.1).

För det fall Finansinspektionen skulle vara behörig myndighet för det mottagande företaget eller samordnande tillsynsmyndighet utan att samtidigt vara behörig myndighet för det givande företaget, ska inspektionen ha rätt att hänskjuta eventuella invändningar mot det beslut som den behöriga myndigheten för det givande företaget fattat till Eba för s.k. icke bindande medling.

10.2.7 Offentliggörande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Regeringens förslag: Det givande och det mottagande företaget ska offentliggöra information gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om den information som ska offentliggöras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 26 i krishanteringsdirektivet framgår att de företag som ingått avtal om finansiellt stöd ska offentliggöra detta, offentliggöra namnen på samtliga avtalsparter och

därutöver ge en allmän beskrivning av avtalsvillkoren. Informationen ska uppdateras minst en gång om året.

Eba ska utarbeta förslag till bindande tekniska standarder för genomförandet av bestämmelserna i denna artikel.

Det bör i LBF och LVM införas bestämmelser om att styrelsen i varje företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara skyldig att offentliggöra att företaget ingått ett sådant avtal samt vilka som varit parter till avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet. Styrelsen ska också uppdatera den information som offentliggörs minst en gång årligen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om vilken information som ska offentliggöras.

11 Övrigt förberedande arbete

11.1 Avtalsenlig skuldnedskrivning

Regeringens förslag: Ett företag ska i avtal som avser relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder och som omfattas av lagstiftningen i tredje land ta in villkor som innebär att borgenärerna erkänner att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om resolution eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Från kravet på att ta in de angivna villkoren undantas bl.a. kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag samt vissa små och medelstora företag.

Ett avtal behöver inte heller innehålla de angivna villkoren, om det följer av lagstiftningen i det land som avtalet omfattas av eller av en bindande överenskommelse som ingåtts med tredjeland att ett beslut om att skriva ned eller konvertera skulder får verkställas i det landet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag från skyldigheten att ta in angivna villkor i avtalen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I avtal om finansiering som företag ingår regleras typiskt sett bl.a. under vilket lands lag avtalet ska lyda. Om ett företag vill söka finansiering på en viss marknad, t.ex. USA eller Japan, är det inte ovanligt att avtalsvillkoren anger att samma lands lag också gäller för skulden. Det kan bli svårt att verkställa ett beslut om nedskrivning eller konvertering, om det andra landet inte erkänner att beslutet får verkställas även beträffande egendom i det landet. Eftersom stater hemmahörande inom EES har åtagit sig att erkänna och verkställa

varandras beslut, är detta ett potentiellt problem framför allt i förhållande till tredjeland. Om skulderna i tredjeland inte går att skriva ned eller konvertera, skulle det kunna leda till att borgenärerna inom EES eller resolutionsreserven får bära den kostnad som annars skulle ha burits av borgenärerna i tredje land (se artikel 44.3 i krishanteringsdirektivet).

I artikel 55 i krishanteringsdirektivet finns därför bestämmelser som syftar till att de inom EES hemmahörande företagen ska se till att behandla frågan om skuldnedskrivning och konvertering i avtalet med borgenären. Det ska inte behövas någon särskild avtalsreglering beträffande sådana skulder som inte är kvalificerade eller som utgör kvalificerade insättningar. För övriga skulder ska det dock, när bestämmelserna om skuldnedskrivningsverktyget har trätt i kraft, finnas villkor som innebär att borgenären medger att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar eventuell minskning eller konvertering som ett sådant beslut kan leda till. Det framgår vidare att om ett företag underlåter att i de avtalsvillkor som reglerar en viss skuld inkludera ett villkor som krävs enligt ovan ska denna underlåtelse inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter avseende den skulden.

Det kan också noteras att Eba ska ta fram tekniska standarder för att specificera vilka skuldeavtal som ska omfattas av undantaget från kravet att ta in sådana villkor som nämnts ovan (artikel 55.3).

De bestämmelser i den nya lagen om resolution som genomför artikel 55 i krishanteringsdirektivet bör utformas som en skyldighet för företagen att se till att de avtal som de ingår beträffande de relevanta skulderna innehåller den typ av avtalsvillkor som anges i krishanteringsdirektivet. Om det inte framgår något annat av tekniska standarder beslutade av kommissionen, gäller skyldigheten för alla relevanta kapitalinstrument och alla kvalificerade skulder utom kvalificerade insättningar som lyder under lagen i tredjeland. Resolutionsmyndigheten bör kontrollera att kraven följs. Det kommer resolutionsmyndigheten att göra åtminstone vid de tillfällen då myndigheten kontrollerar om företaget uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder (se avsnitt 9). Även tillsynsmyndigheten (Finansinspektionen) kan komma att uppmärksamma eventuella regelöverträdelser. Ett företag som vill ingå ett sådant avtal utan att ta med ett sådant villkor bör vara skyldigt att lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som myndigheten behöver för att pröva ärendet, t.ex. ett rättsutlåtande avseende villkorets verkan och verkställbarhet.

Om resolutionsmyndigheten har kunskap om att ett beslut om nedskrivning eller konvertering får verkställas enligt lagstiftningen i tredjeland eller om det följer av en bindande internationell överenskommelse som ingåtts med relevant tredjeland, behöver företaget inte inkludera något villkor om detta i avtalet. Om resolutionsmyndigheten konstaterar att det följer av tredjelands lag, kommer det att få effekt för alla företag som har skulder i det landet. Ett avtal kan dock avse enbart ett visst företag. I så fall kan i stället undantaget framgå av ett beslut riktat till företaget i fråga. Resolutionsmyndighetens beslut bör, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet, kunna komma till uttryck på båda dessa sätt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om undantag från kravet att ta sådana villkor som nämnts ovan i ett avtal som avser relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder som omfattas av lagstiftningen i tredje land.

Artikel 55 i krishanteringsdirektivet finns i avsnittet om skuldnedskrivningsverktyget. Någon motsvarande bestämmelse finns inte beträffande bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution (se artiklarna 59 och 63). Enligt regeringens bedömning finns det inte anledning att ha olika synsätt på kvalificerade skulder och relevanta kapitalinstrument. Bestämmelserna om krav på avtalsvillkor om skuldnedskrivning bör således gälla även i fråga om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution.

Det torde som regel vara lämpligt att företaget upplyser om eventuella villkor med denna innebörd i avtalet. Den lag som skulden lyder under får borgenären dock förutsättas känna till själv.

Som framgår av artikel 55.2 i krishanteringsdirektivet är förekomsten av ett avtalsvillkor av ovan berört slag inte någon förutsättning för att skulden ska få skrivas ned eller konverteras. Denna befogenhet får utövas även utan ett sådant villkor. Det är först om ett nedskrivnings- eller konverteringsbeslut inte blir verkställbart i det tredje landet som problem uppstår. Detta behöver dock inte komma till uttryck i någon särskild bestämmelse.

11.2 Undanröjande av hinder mot skuldnedskrivning och konvertering

Regeringens förslag: I samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i företagets bolagsordning är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförandet av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att höja sitt maximikapital.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 54 i krishanteringsdirektivet syftar till att underlätta konverteringen av kvalificerade skulder till aktiekapital. Ett sätt att göra detta är att se till företaget i bolagsordningen anger en maximinivå för aktiekapitalet som överstiger det befintliga aktiekapitalet. Då behöver det inte göras någon ändring av bolagsordningen i samband med konverteringen, om aktiekapitalet efter konverteringen blir större än vad det var tidigare.

Enligt artikel 54.1 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna kunna kräva att bolagsordningen för ett företag som kan försättas i resolution föreskriver ett tillräckligt högt maximikapital. Syftet är att säkerställa att företaget ska kunna ge ut tillräckligt många nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att en konvertering av skulder till

stamaktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt. Resolutionsmyndigheten ska, i samband med resolutionsplaneringen, ta ställning till om det är lämpligt att ställa ett särskilt krav på maximikapitalet (artikel 54.2). Om det i resolutionsplanen anges att skuldnedskrivningsverktyget kan komma att användas, ska myndigheterna kontrollera att aktiekapitalet är tillräckligt stort för att täcka summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c (dvs. det sammanlagda nedskrivnings- och konverteringsbeloppet [totalbeloppet]).

Som artikel 54.1 och 54.2 har formulerats framstår relationen dem emellan som något oklar. Resolutionsmyndighetens befogenheter i artikel 54.2 utgår från ”det krav som fastställs i punkt 1”, och myndigheten har att bedöma om det är lämpligt att ställa krav ”avseende ett visst institut eller en viss enhet”. Syftet synes därför vara att resolutionsmyndigheten ska ha möjlighet att, med stöd av bestämmelser i nationell rätt, kunna kräva att ett företag höjer sitt aktiekapital. Mot denna bakgrund bör det införas en särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att i samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i företagets bolagsordning är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförande av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att höja sitt maximikapital. Det får enligt artikel 54.3 i krishanteringsdirektivet inte finnas några förfarandemässiga inskränkningar i möjligheten att öka kapitalet eller konvertera skulder, samtidigt som det av artikel 54.4 följer att den bestämmelsen inte påverkar tillämpningen av de undantag från bestämmelser i flera främst bolagsrättsliga direktiv som anges i artiklarna 116–126 i krishanteringsdirektivet.

Företaget har att vidta de åtgärder som krävs för att följa föreläggandet, och därmed att vidta de åtgärder som krävs för att höja kapitalet. Enligt regeringens bedömning framstår det därför som överflödigt att uttryckligen i den nya lagen om resolution ange att en kapitalhöjning ska kunna ske utan att bolagsordning eller stadgar får uppställa några hinder för detta.

11.3 Register över avtal

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som kan bli föremål för resolution ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet.

Även Finansinspektionen ges en liknande befogenhet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka företag som ska upprätta register över sådana avtal, vad registren ska innehålla och inom vilken tid företagen ska kunna ta fram register för olika typer av avtal.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anför att en

definition av finansiella avtal, motsvarande krishanteringsdirektivets, bör tas in i lagen. Dessutom anser Bankföreningen att myndigheterna bör samordna inhämtande och registrering av uppgifter, och att uppgifter som redan rapporteras till Finansinspektionen inte ska omfattas av nya rapporteringskrav.

Skälen för regeringens förslag

Syftet med att hålla register över avtal

I anslutning till bestämmelser om återhämtningsplaner, resolutionsplaner och om resolutionsmyndighetens möjlighet att tillfälligt skjuta fram uppsägningsrätten för avtal som någon har ingått med ett företag under resolution finns bestämmelser om att resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten (dvs. tillsynsmyndigheten) får kräva att företag för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda företaget är part (artikel 5.8, 10.8 respektive 71.7 i krishanteringsdirektivet).

Kravet att företagen ska föra register över vissa avtal motiveras av behovet att myndigheterna snabbt ska kunna bilda sig en uppfattning om vilka avtal som ett företag har ingått. Av de artiklar i krishanteringsdirektivet som uppställer sådana krav framgår inte när i tiden myndigheterna kan ställa ett krav på förande av register. Avsikten torde vara att de när som helst ska kunna kräva att ett företag upprättar och för ett sådant register. För resolutionsmyndighetens del kan det handla om att säkerställa att den kommer att kunna få tillgång till den information som behövs om företaget i fråga försätts i resolution. Detta främjar resolutionens effektivitet. Detta bör uppmärksammas redan vid resolutionsplaneringen. För Finansinspektionens del kan informationen vara till nytta i tillsynen.

Som framgår av artikel 71.7 i krishanteringsdirektivet kommer Europeiska kommissionen att besluta om tekniska standarder om när kravet bör tillämpas.

Bör även andra avtalstyper omfattas?

I krishanteringsdirektivet avgränsas de avtal som ska registreras till att endast avse finansiella avtal. Det finns ett värde i att även andra typer av avtal som är av särskilt stor betydelse för institutets verksamhet registreras. Som exempel på sådana avtal kan nämnas it-avtal som är hänförliga till institutets kritiska verksamhet. Eftersom krishanteringsdirektivet är ett minimidirektiv, är det möjligt att införa en sådan mer långtgående regel (artikel 1.2 i krishanteringsdirektivet).

Det bör därför införas en möjlighet för resolutionsmyndigheten att kräva att företagen registrerar såväl finansiella avtal som avtal av särskilt stor betydelse för institutets verksamhet.

Svenska Bankföreningen anför att en definition av finansiella avtal, motsvarande artikel 2.1.100 i krishanteringsdirektivet, bör tas in i lagen. Dessutom anförs att termen ”andra avtal av särskilt stor betydelse” bör definieras och avgränsas tydligare. För både finansiella avtal och andra avtal bör registreringskravet enbart omfatta avtal som kan vara av väsentlig betydelse vid en resolution.

Enligt regeringens bedömning finns det skäl att, som Bankföreningen framhållit, närmare avgränsa omfattningen av de berörda företagens förpliktelser i fråga om registrering. Det bör framgå av lagen om resolution att enbart avtal som kan vara av väsentlig betydelse vid resolution omfattas av registreringskravet enligt den lagen. Däremot framstår det inte som en lämplig ordning att i lagen införa en detaljerad definition av de finansiella och icke-finansiella avtal som kan omfattas av bestämmelsen. Artikel 2.1.100 i krishanteringsdirektivet utgör en icke uttömmande definition av vad som anses utgöra finansiella avtal, bl.a. värdepappersavtal, råvaruavtal, future- och forwardavtal, swappavtal, avtal om korta interbanklån samt ramavtal för de uppräknade avtalen. Mot bakgrund särskilt av att artikeln utgör en exemplifierande uppräkning framstår det som överflödigt att ta in motsvarande definition i lagen. Regeringen bedömer därutöver, i likhet med utredningen, att t.ex. sådana it-avtal som är hänförliga till institutets kritiska verksamhet faller inom kategorin icke-finansiella avtal av väsentlig betydelse vid resolution. Även andra avtal som rör funktioner som kan få väsentlig betydelse vid resolution torde kunna omfattas av kravet. Det bör ankomma på resolutionsmyndigheten att bedöma vilka enskilda avtal som kan komma i fråga.

Resolutionsmyndighetens befogenheter

Enligt regeringens bedömning bör resolutionsmyndigheten ges möjlighet att kräva att institut eller ett företag som kan bli föremål för resolution för sådana register. Ett sådant krav bör kunna ställas både genom beslut i enskilda fall och genom föreskrifter. Enligt artikel 10.8 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten för olika typer av avtal precisera inom vilken tid företagen ska kunna ge in registren. Denna tid kan variera mellan olika typer av finansiella avtal men den ska vara densamma för alla företag. Av detta följer att tidsfristerna bör framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Dessa bestämmelser gäller enligt artikel 10.8 i krishanteringsdirektivet visserligen bara finansiella avtal, men eftersom motsvarande svenska bestämmelser inkluderar även andra typer av kontrakt bör föreskriftsrätten även gälla dem.

De tekniska standarder som enligt artikel 71.8 i krishanteringsdirektivet ska beslutas av Europeiska kommissionen ska ange vilken information som registren minst bör innehålla. Standarderna utesluter alltså inte att medlemsstaterna beslutar att registren ska innehålla ytterligare bestämmelser. Eftersom regeringen liksom utredningen bedömer att även andra typer än finansiella avtal bör registreras, bör som en konsekvens av detta resolutionsmyndigheten kunna besluta att även andra typer av avtal än finansiella avtal ska tas in i registren. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör kunna meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ska framgå av registren.

Sammanfattningsvis bör det framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som kan bli föremål för resolution ska föra register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör kunna meddela föreskrifter

om vilka företag som ska föra register, vad registren ska innehålla och inom vilken tid företagen ska kunna ge in register för olika typer av avtal.

Finansinspektionens befogenheter

Regeringen bedömer, liksom utredningen, att Finansinspektionen bör ges liknande befogenheter som resolutionsmyndigheten. Det bör dock beaktas att Finansinspektionens befogenhet rörande registrering av uppgifter härrör från krishanteringsdirektivets bestämmelser om återhämtningsplaner, till skillnad från resolutionsmyndighetens motsvarande befogenhet som rör resolutionsplaner. Det framstår därför, enligt regeringens bedömning, som lämpligt att Finansinspektionen ges en något vidare befogenhet som inte enbart anknyter till resolution utan omfattar finansiella eller andra avtal som är av väsentlig betydelse för företagets verksamhet.

Myndigheterna bör samordna sina krav för att undvika omotiverade skillnader beträffande de krav som ställs på företagen. Utredningen anför i detta sammanhang att om de båda myndigheterna ställer samma krav skapar det inte någon ytterligare belastning för företagen. Om myndigheterna å andra sidan ställer olika krav, beror det sannolikt på att de har identifierat olika orsaker till att registrering av uppgifterna krävs.

Svenska Bankföreningen anser att myndigheterna bör samordna inhämtande och registrering av uppgifter, så att uppgifter som redan rapporteras till Finansinspektionen inte ska omfattas av nya rapporteringskrav.

Enligt regeringens bedömning är det angeläget att registrering av uppgifter kan ske i tillräcklig omfattning, samtidigt som företagen inte belastas av rapporteringskrav i onödan. Krishanteringsdirektivet och den nya lagen om resolution innehåller bestämmelser om informationsutbyte mellan myndigheter. Utgångspunkten bör vara att myndigheterna så långt möjligt samverkar och utbyter uppgifter sinsemellan, så att ytterligare rapporteringskrav gentemot företagen undviks i de fall då viss information redan finns tillgänglig hos en av myndigheterna. Det bör dock framhållas att förpliktelsen att hålla register inte i sig innebär en rapporteringsskyldighet och att belastningen på företagen, som utredningen framhåller, torde vara högst begränsad så länge de båda myndigheterna ställer samma krav. Om olika myndigheter bedömer att olika uppgifter bör registreras, ska företaget registrera uppgifterna i fråga. Detta innebär dock inte i sig ett rapporteringskrav.

12 Tidiga ingripanden

12.1 Vid vilken tidpunkt och under vilka förutsättningar ska tidiga ingripanden användas?

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen ingriper mot ett institut för att det finns risk att institutet kan komma att försättas i resolution, ska det framgå av inspektionens beslut att ingripandet utgör en krisavvärjande åtgärd enligt lagen om resolution.

Regeringens bedömning: Det finns i övrigt inget behov av att i lag göra någon skillnad mellan ingripanden i krishanteringsdirektivets mening och ingripanden enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår att Finansinspektionen ska fatta ett särskilt beslut att ingripandet utgör en krisavvärjande åtgärd enligt lagen om resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Sveriges riksbank* anser att de kriterier för ingripanden som finns i sektorslagstiftningen bör kompletteras med ytterligare indikatorer som ska tillämpas i fråga om tidiga ingripanden enligt resolutionsregelverket samt att Finansinspektionen bör vara skyldig att även underrätta Riksbanken när förutsättningarna för tidiga ingripanden är uppfyllda. *Ackordscentralen* anför att det i lagen bör införas särskilda indikatorer som ska tillämpas i fråga om tidiga ingripanden enligt resolutionsregelverket. *Svenska Bankföreningen* välkomnar utredningens förslag att tidiga ingripanden bör ske i enlighet med den befintliga sektorslagstiftningen och Ebas kommande riktlinjer, men att det bör framgå av besluten i de fall då det är fråga om tidigt ingripande.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Förhållandet mellan tidiga ingripanden och övriga ingripanden enligt tillämplig sektorslagstiftning

Artiklarna om tidiga ingripanden i krishanteringsdirektivet syftar till att ge tillsynsmyndigheten möjligheter att förhindra en försämring av ett instituts finansiella och ekonomiska situation innan någon annan utväg finns än att inleda ett resolutionsförfarande. Krishanteringsdirektivet anger därför ett antal åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna kräva att enskilda institut ska vidta. Direktivet innehåller också bestämmelser om behöriga myndigheters koordinering av tidiga ingripanden i förhållande till koncerner.

Dessa ingripandemöjligheter är både till sin utformning och till sin karaktär mycket lika de som tillsynsmyndigheten ska kunna vidta enligt kapitaltäckningsdirektivet. Vidare är utgångspunkten i bägge fall att institutet bryter mot eller sannolikt kommer att bryta mot kraven i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen och att det handlar

om att förelägga ett institut som förväntas fortleva (”going concern”), dvs. före ett eventuellt beslut om att inleda resolution, att vidta en viss åtgärd. Det är i bägge avseenden fråga om en icke uttömmande lista med åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna förelägga instituten att vidta, dvs. det är möjligt att på nationell nivå införa strängare regler.

I svensk rätt finns regler om ingripande gentemot kreditinstitut och värdepappersbolag i framför allt 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, respektive 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. Bestämmelserna i de båda lagarna bygger på samma systematik.

När en överträdelse har skett, ska inspektionen välja den åtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet. Valet av åtgärd ska i första hand bero på hur allvarlig en överträdelse är.

Den allvarligaste formen av ingripande är återkallelse av tillståndet. Om det är tillräckligt kan Finansinspektionen emellertid välja den mindre ingripande åtgärden varning. Varning kan tillgripas som ett alternativ till återkallelse när förutsättningarna för återkallelse i och för sig föreligger men varning i det enskilda fallet framstår som en tillräcklig åtgärd.

Vid överträdelser som inte är så allvarliga att tillståndet ska återkallas kan Finansinspektionen ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning.

Av särskild betydelse i det här sammanhanget är möjligheten att utfärda föreläggande, eftersom det motsvarar de åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna vidta i form av tidiga ingripanden. Som en följd av genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet i svensk rätt gäller numera att Finansinspektionen, förutom i de fall som nämns ovan, även ska kunna ingripa genom att utfärda ett föreläggande att vidta åtgärder om det är sannolikt att ett kreditinstitut inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt LBF respektive LVM eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet. Kapitaltäckningsdirektivet anger också mer specifikt vilka befogenheter som tillsynsmyndigheten ska ha i detta avseende och för att även i övrigt fullgöra de åtaganden som följer av det direktivet och tillsynsförordningen.

Krisavvärjande åtgärder eller tidiga ingripanden är i sig ingen ny företeelse i tillsynen av kreditinstitut. Av artikel 27.1 i krishanteringsdirektivet framgår att åtgärder för tidiga ingripanden ska användas när ett institut bryter mot eller sannolikt inom en nära framtid kommer att bryta mot någon av bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen. Som redan konstaterats är det i sak samma grunder för ingripande som i kapitaltäckningsdirektivet, med skillnaden att kapitaltäckningsdirektivet uttryckligen definierar en nära framtid som tolv månader. Den formella möjligheten för Finansinspektionen att utnyttja möjligheten till tidigt ingripande inträder alltså samtidigt som inspektionens ordinarie ingripandemöjligheter. De åtgärder som den behöriga myndigheten ska kunna vidta, och som därmed utgör tidiga ingripanden i krishanteringsdirektivets mening, räknas upp i artikel 27.1 a–h (se avsnitt 12.2).

Artikel 27.1 i krishanteringsdirektivet anger också vilka typer av förväntade överträdelser som bör föranleda ett tidigt ingripande: ”en snabbt försämrad finansiell ställning, inbegripet en försämrad likviditetssituation, ökad nivå på skuldsättningsnivå, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets minimikapitalkrav plus 1,5 procentenheter”. Det är alltså främst situationer som väsentligen kan påverka institutets kapital- eller likviditetssituation i negativ riktning som bör föranleda ett tidigt ingripande.

Detta kan synas självklart, eftersom det inte torde vara avsikten att tidiga ingripanden ska användas i situationer där ordinarie ingripanden eller andra tillsynsåtgärder är tillräckliga för att komma till rätta med missförhållanden i livskraftiga institut. Det kan emellertid uppstå situationer där det kan vara svårt att avgöra huruvida Finansinspektionen bör ingripa enligt gällande rätt eller ingripa tidigt i krishanterings-direktivets mening, särskilt eftersom förutsättningarna för dessa ingripandemöjligheter formellt sett inträder samtidigt. Det bör därför övervägas om det är lämpligt att införa någon form av objektiva kriterier för att inspektionen lättare ska kunna avgöra vilken typ av ingripande som situationen kräver, och för att i så stor utsträckning som möjligt skapa förutsebarhet kring dessa.

Sveriges riksbank, *Ackordscentralen* och *Svenska Bankföreningen* efterfrågar olika förtydliganden i fråga om när tidiga ingripanden enligt resolutionsregelverket ska tillämpas.

Principiellt delar regeringen utredningens uppfattning att utgångspunkten bör vara att det görs en kvalitativ bedömning av om specifika åtgärder enligt resolutionsregelverket behöver vidtas. Detta överensstämmer väl med den tillsynsmodell med kvalitativt inriktad tillsyn som används i Sverige. Det bör också framhållas att Eba kommer att ta fram riktlinjer för under vilka omständigheter som tidiga ingripanden kan komma i fråga (artikel 27.4 i krishanteringsdirektivet). I bedömningen av om det krävs ett tidigt ingripande kommer inte bara Ebas riktlinjer om indikatorer för tidiga ingripanden få stor betydelse, utan även Ebas riktlinjer om huruvida ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera torde behöva beaktas för att avgöra om ett tidigt ingripande är en tillräcklig åtgärd. I den utsträckning som Ebas riktlinjer även ställer upp kvantitativa indikatorer för tidiga ingripanden torde även de indikatorerna komma att beaktas när Finansinspektionen gör sin bedömning.

Sveriges riksbank efterfrågar också ett klargörande av om kriterierna för tidigt ingripande enbart tar sikte på de generella kapitalkraven (s.k. pelare 1-krav) eller också på de institutspecifika kraven (s.k. pelare 2-krav). Mot bakgrund av den bedömning som har gjorts ovan framstår det inte som lämpligt att i lag närmare specificera vilka kapitalkrav som kan behöva beaktas i detta sammanhang, särskilt eftersom indikatorer kan komma att tas upp i Ebas kommande riktlinjer.

Mot denna bakgrund och i och med att Eba ska utarbeta riktlinjer för vilka indikatorer som i normalfallet bör kunna föranleda tidiga ingripanden saknas det skäl att i lag ange de situationer i vilka Finansinspektionen ska göra ett tidigt ingripande. Eftersom villkoren för tidiga ingripanden dessutom är kopplade till andra bestämmelser i

krishanteringsdirektivet som bl.a. får betydelse på koncernnivå, är det också önskvärt att i så stor utsträckning som möjligt harmonisera sådana kriterier på EU-nivå. Därmed är det inte sagt att Finansinspektionens handlingsutrymme bör begränsas till att endast omfatta situationer som på förhand definieras av Eba. Tvärtom bör inspektionen kunna utvärdera en situation utifrån nationella och för institutet specifika förhållanden för att bedöma om det är motiverat med ett tidigt ingripande. Finansinspektionens handlingsutrymme bör därför inte heller av denna anledning begränsas i lag.

Medlemsstaterna har möjlighet att införa strängare eller komp–letterande regler så länge dessa inte står i strid med krishanterings-direktivet eller delegerade akter som baserats på det direktivet. Medlems-stater kan alltså redan mot denna bakgrund ha delade uppfattningar om vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att det ska vara ett tidigt ingripande och vid vilken tidpunkt olika typer av ingripanden ska vidtas. Gemensamt för samtliga medlemsstater kommer emellertid vara Ebas riktlinjer och eventuella tekniska standarder som kommer att ligga till grund för bedömningen av när förutsättningarna för ingripande är uppfyllda.

Det saknas enligt regeringens bedömning anledning att i LBF och LVM göra någon åtskillnad mellan tidiga ingripanden enligt krishanteringsdirektivet och Finansinspektionens övriga ingripanden. Däremot bör det framgå av tillämpliga bestämmelser i LBF och LVM att när Finansinspektionen beslutar om ett tidigt ingripande, ska det i beslutet anges att ingripandet är en sådan krisavvärjande åtgärd som avses i den nya lagen om resolution. Det bör också framgå av LBF och LVM att inspektionen ska underrätta resolutionsmyndigheten och Riksbanken om beslutet.

Krisavvärjande åtgärder

Det bör även bedömas om krishanteringsdirektivet i andra avseenden ställer upp krav på att det går att avgöra huruvida ett ingripande har gjorts enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet eller enligt LBF och LVM. Krishanteringsdirektivet innehåller ett antal artiklar som på olika sätt förhåller sig till dels tillämpningen av åtgärder för tidiga ingripanden, dels villkoren för tidiga ingripanden. För att kunna göra en bedömning av huruvida bestämmelserna om ingripanden enligt artikel 27 fordrar särskilt genomförande görs nedan en kortare redogörelse av hur dessa artiklar förhåller sig till artikel 27.

Av artikel 2.1.101 framgår att tillämpningen av någon av åtgärderna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 utgör en bland flera åtgärder som i krishanteringsdirektivets mening är en krisavvärjande åtgärd. Krisavvärjande åtgärder som samlingsbegrepp förekommer i artiklarna 66, 68, 81 och 85. Artikel 66 anger vad som ska gälla i förhållande till nationell lagstiftning i annat land i vissa givna situationer. Dessa situationer anges uttryckligen utan hänvisningar till vare sig krisavvärjande åtgärder eller ingripanden enligt artikel 27 varför det för tillämpningen av denna artikel saknar betydelse om någon skillnad görs mellan ingripanden enligt artikel 27 och ingripanden enligt sektorslagstiftningen.

Av artikel 68 framgår att en krisavvärjande åtgärd inte i sig ska utgöra en ”utlösande åtgärd” enligt direktiv 2002/47/EU (säkerhetsdirektivet) under förutsättning att avtalsparten fortsätter att uppfylla sina åtaganden enligt avtalet. För att artikel 68 ska genomföras till fullo måste det framgå när en krisavvärjande åtgärd har vidtagits, som inte ska få ligga till grund för en uppsägning av ett avtal (se avsnitt 19.4). Utredningen föreslår därför att det införs en bestämmelse i sektorslagstiftningen om att Finansinspektionen, när den ingriper mot ett institut och förutsättningarna för underrättelseskyldigheten till resolutionsmyndigheten är uppfyllda, ska besluta om att ingripandet är en krisavvärjande åtgärd enligt den nya lagen om resolution.

Sveriges riksbank anför att beslut om tidiga ingripanden kan få civilrättsliga konsekvenser genom att motparter till institutet t.ex. inte får företa vissa rättshandlingar.

Regeringen anser att det, inte minst av det skäl som Riksbanken anför, tydligt bör framgå när ett visst ingripande som Finansinspektionen beslutar om är motiverat av att det finns risk att institutet kan komma att försättas i resolution, och ingripandet således utgör ett tidigt ingripande – och därmed en krisavvärjande åtgärd. Det bör därför framgå av beslutet att ingripandet utgör en krisavvärjande åtgärd. Det framstår däremot som överflödigt att, som utredningen föreslår, ange att ett särskilt beslut ska fattas med innebörden att beslutet om ingripande utgör en krisavvärjande åtgärd.

Artikel 81 i krishanteringsdirektivet anger att den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten bl.a. i de fall den behöriga myndigheten vidtar någon krisavvärjande åtgärd eller någon åtgärd enligt artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet. Artikel 104 i det direktivet har genomförts i svensk rätt dels genom Finansinspektionens generella möjlighet att förelägga företag att vidta vissa åtgärder, dels genom möjligheten att uppställa högre likviditets- eller kapitalbaskrav för institut. Eftersom regeringen bedömer att ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet omfattas av de ingripandemöjligheter Finansinspektionen redan har, påverkas inte denna informationsskyldighet. Informationsskyldigheten enligt artikel 81 behandlas utförligare i avsnitt 15.4.

Artikel 85 i krishanteringsdirektivet anger att beslut om krisavvärjande åtgärder ska kunna överklagas, vilket redan följer av gällande rätt.

Finansiellt stöd inom koncerner

Av artikel 19 i krishanteringsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att företag som ingår i en koncern för vilken medlemsstaten har det konsoliderade tillsynsansvaret ska kunna ingå avtal om finansiellt stöd till företag i koncernen (se avsnitt 10). Ett sådant avtal får emellertid inte ingås om någon av parterna uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande vid tidpunkten för avtalets ingående. Utöver de särskilda villkor som ska vara uppfyllda för såväl avtalets ingående som verkställande gäller alltså att det mottagande institutet vid tidpunkten för verkställande av avtalet inte uppfyller villkoren för ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Det fordras inte något faktiskt

ingripande för att avgöra om ett avtal får ingås eller inte, utan det är förutsättningarna för ingripande som är avgörande.

Av artikel 25 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten kan förbjuda eller begränsa det finansiella stödet om inte villkoren för det i artikel 23 är uppfyllda. Dessa villkor handlar främst om intressena av att bevara finansiell stabilitet. Det framgår emellertid inte av krishanteringsdirektivet om den behöriga myndigheten kan förbjuda eller begränsa det finansiella stödet utifrån en bedömning av att det mottagande institutet inte uppfyller den yttersta grundförutsättningen, dvs. villkoren för tidiga ingripanden enligt artikel 27. Det framgår av artikel 20 att berörda myndigheter vid avtalets ingående ska göra en gemensam bedömning av huruvida förutsättningarna i artikel 27 är uppfyllda, men att någon motsvarande bedömning ska göras vid den faktiska utbetalningen av det finansiella stödet kommer inte till direkt uttryck i krishanteringsdirektivet. Utgångspunkten torde vara att ansvaret för den bedömningen vilar på den behöriga myndigheten för det mottagande institutet. I praktiken torde dock utbetalning av gränsöverskridande finansiellt stöd föregås av en dialog mellan berörda myndigheter.

Eftersom bestämmelserna om finansiellt stöd inte är beroende av ett konkret ingripande, fordras ingen skillnad mellan ordinarie ingripanden och ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet för tillämpningen av dessa bestämmelser. Däremot fordras det en bedömning av huruvida förutsättningarna för ingripande är uppfyllda när ett avtal om finansiellt stöd ska ingås och, för svenskt vidkommande, i de fall det är ett svenskt institut som mottar finansiellt stöd enligt avtalet.

Konvertering eller nedskrivning av relevanta kapitalinstrument

Beslut att försätta ett företag i resolution eller att konvertera eller skriva ned relevanta kapitalinstrument får enbart fattas om andra tillsynsåtgärder, inklusive tidiga ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet, bedöms otillräckliga för att komma tillrätta med situationen. Vid ett eventuellt beslut om konvertering/nedskrivning eller resolution ska en sådan bedömning göras oberoende av om ett ingripande enligt artikel 27 har gjorts eller inte. Eftersom dessa mer ingripande åtgärder ska kunna vidtas utan att de föregås av ett ingripande enligt artikel 27, och att samtliga eventuella tillsynsåtgärder i övrigt ska ha beaktats, saknar det betydelse för tillämpningen av dessa bestämmelser om det görs en formell skillnad mellan ingripanden enligt LBF och LVM och ingripanden enligt artikel 27.

För tillämpningen av krishanteringsdirektivet såvitt avser tidiga ingripanden, och även i övrigt, fordras således ingen formell uppdelning av ingripanden enligt LBF och LVM, och ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Däremot behöver det i ett antal avseenden konstateras huruvida förutsättningarna för ingripande är uppfyllda.

12.2 Fordras genomförandeåtgärder för de olika typerna av åtgärder?

Regeringens bedömning: Finansinspektionens befintliga befogenheter att ingripa enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden gör det möjligt att vidta sådana åtgärder som utgör tidiga ingripanden enligt bestämmelserna i krishanteringsdirektivet. Någon ytterligare genomförandeåtgärd bedöms därför inte nödvändig.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Åtgärder som utgör tidiga ingripanden

Enligt artikel 27.1 i krishanteringsdirektivet ska behöriga myndigheter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet, i tillämpliga fall åtminstone kunna kräva att ett institut vidtar en rad angivna åtgärder. Den behöriga myndigheten ska kunna kräva att institutets ledningsorgan vidtar åtgärd enligt institutets återhämtningsplan eller först reviderar denna plan och därefter vidtar åtgärd som anges i den reviderade planen. Den behöriga myndigheten ska också kunna kräva att institutets ledningsorgan efter analys av situationen identifierar och vidtar nödvändiga åtgärder. Dessutom ska den behöriga myndigheten kunna kräva sammankallande av bolagsstämma – alternativt själv kalla till bolagsstämma – och utifrån en av myndigheten fastställd dagordning kräva att aktieägarna ska överväga om vissa beslut ska antas. Den behöriga myndigheten får också kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de konstaterats vara olämpliga enligt gällande sektorslagstiftning. Vidare får den behöriga myndigheten kräva att institutet upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller samtliga borgenärer, i enlighet med återhämtningsplanen. Därutöver får den behöriga myndigheten kräva ändringar i institutets affärsstrategi, dess juridiska eller operativa strukturer. Den behöriga myndigheten ges även rätt att inhämta nödvändig information, även genom inspektioner på plats, för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda värdering samt en möjlig resolution av institutet.

Enligt artikel 27.3 i krishanteringsdirektivet ska de behöriga myndigheterna för varje sådan åtgärd fastställa en lämplig tidsfrist och se till att åtgärdens effektivitet kan utvärderas. Nedan behandlas artikel 27.1. a–h i den ordningen med kommentar efter varje befogenhet.

Vidtagande av åtgärd enligt återhämtningsplan

Enligt artikel 27.1 a i krishanteringsdirektivet ska tillsynsmyndigheten kunna kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang och åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i

enlighet med artikel 5.2 att uppdatera sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställts i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra en eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i första stycket inte längre är tillämpliga.

Återhämtningsplaner behandlas i avsnitt 7. Utgångspunkten är att ett institut i sin återhämtningsplan ska ange vilka indikatorer som ska utlösa en viss åtgärd. Återhämtningsplaner ska däribland omfatta möjliga åtgärder som ett institut ska kunna vidta när villkoren för tidiga ingripanden enligt artikel 27 är uppfyllda. Som framgår av avsnitt 7.2.7 får ett institut avstå från att vidta en viss åtgärd om institutets ledning finner det lämpligt. Åtgärderna får också vidtas tidigare än vad återhämtningsplanen visar om institutets ledning bedömer det lämpligt. Krishanteringsdirektivet preciserar inte närmare när det kan anses lämpligt utan överlämnar den bedömningen till institutets ledning. Om institutet har avstått från att vidta en åtgärd och inspektionen i den situationen gör en annan bedömning än institutet om behovet av åtgärder, kan inspektionen förelägga institutet att vidta åtgärden enligt planen.

Ett sådant föreläggande skiljer sig i princip inte från inspektionens nuvarande möjligheter att utfärda förelägganden. Skillnaden är att det är kopplat till en i återhämtningsplanen i förväg identifierad åtgärd. Eftersom inspektionen enligt LBF och LVM har en generell möjlighet att utfärda förelägganden, är inspektionen inte heller bunden till de åtgärder som har definierats i återhämtningsplanen. Alla situationer kan inte förutses och det kan uppstå situationer som de i förväg identifierade åtgärderna inte bedöms kunna komma till rätta med. I en sådan situation bör Finansinspektionens handlingsutrymme inte inskränkas till att endast omfatta de scenarier som återhämtningsplanen specificerar, utan inspektionen kan i likhet med gällande rätt förelägga institutet att vidta den åtgärd som situationen kräver.

Tillsynsmyndigheten kan begära en uppdaterad återhämtningsplan om situationen kräver det, med nya åtgärder som anpassats till den uppdaterade planen. Detta är i princip ett sätt att åstadkomma just den flexibilitet som Finansinspektionen redan har eftersom tillsynsmyndigheten i en sådan situation kan styra innehållet i återhämtningsplanen till att omfatta de åtgärder som myndigheten anser nödvändiga. Den omständigheten att inspektionen förelägger ett institut att vidta en åtgärd som identifierats i återhämtningsplanen innebär inte per automatik att förelägganden betraktas som ett ingripande i den mening som avses i artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Det är i stället en samlad bedömning av bl.a. överträdelsernas art eller omfattning och institutets tillstånd som bör vara avgörande i den bedömningen. Befogenheten enligt artikel 27.1 a i krishanteringsdirektivet ryms sammanfattningsvis inom den generella befogenhet att kräva att institut vidtar åtgärder som inspektionen har enligt LBF och LVM.

Krav att institutets ledningsorgan efter analys av situationen identifierar och vidtar nödvändiga åtgärder

Av artikel 27.1 b i krishanteringsdirektivet framgår att tillsynsmyndigheten ska kunna kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.

Denna åtgärd påminner närmast om en alternativ åtgärdsplan. En liknande regel finns i artikel 104.1 c i kapitaltäckningsdirektivet. Den bestämmelsen faller inom ramen för Finansinspektionens generella befogenhet att utfärda förelägganden om att vidta viss åtgärd. På motsvarande sätt bedöms den nu aktuella befogenheten rymmas inom inspektionens generella befogenhet enligt LBF och LVM.

Sammankallande av bolagsstämma

Tillsynsmyndigheten kan enligt artikel 27.1 c i krishanteringsdirektivet kräva att institutets ledningsorgan sammankallar institutets bolagsstämma. Om ledningsorganet inte följer detta krav, kan myndigheten själv sammankalla stämman. I båda fallen kan tillsynsmyndigheten fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.

Finansinspektionen har enligt 13 kap. 12 § LBF och 23 kap. 11 § LVM möjlighet att sammankalla ett instituts styrelse eller stämma. Eftersom Finansinspektionen kallar till stämman, kan inspektionen också sätta dagordningen för stämman. Denna möjlighet är inte ett ingripande och kan inte överklagas. För det fall Finansinspektionen av någon anledning anser det lämpligare att uppnå samma syfte genom ett ingripande så kan inspektionen i stället förelägga institutet att sammankalla stämman på det sätt som krishanteringsdirektivet föreskriver. Det sistnämnda blir nödvändigt om denna åtgärd skulle vara den enda åtgärd institutet föreläggs att vidta i den mening som avses i artikel 27. Om en sådan situation uppstår, har Finansinspektionen redan enligt gällande rätt möjlighet att förelägga institutet att sammankalla stämman. Någon särskild genomförandeåtgärd är därmed inte nödvändig.

Att avsätta eller byta ut personer i ledningen

Artikel 27.1 d i krishanteringsdirektivet anger att tillsynsmyndigheten kan kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU.

De åtgärder som kan vidtas enligt gällande rätt hör till stor del samman med den lednings- och ägarprövning som Finansinspektionen är skyldig att göra inför ett beslut om tillstånd att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse. Ledningsprövningen har begränsats till att omfatta de personer som har det yttersta ansvaret för hur verksamheten bedrivs, närmare bestämt styrelseledamöter och verkställande direktör samt ersättare för dessa, dvs. suppleant för styrelseledamot samt vice verkställande direktör eller, i förekommande fall, ställföreträdare för denne. Om någon som ingår i ett instituts styrelse eller är dess

verkställande direktör inte uppfyller lagens krav på lämplighet, kan Finansinspektionen, i stället för att återkalla institutets tillstånd, ingripa mot den enskilde styrelseledamoten, styrelsen som helhet eller den verkställande direktören genom att besluta att de inte längre får ha kvar sitt uppdrag. Det är också dessa personer som i svensk rätt motsvarar de personer som avses i artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet, som artikel 27.1 d i krishanteringsdirektivet hänvisar till. De åtgärder som ska kunna vidtas ryms redan i Finansinspektionens möjligheter att ingripa mot dessa personer. Någon särskild genomförandeåtgärd är därmed inte nödvändig.

Upprättande av förhandlingsplan om skuldomläggning

Tillsynsmyndigheten kan enligt artikel 27.1 e i krishanteringsdirektivet kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.

Tillsynsmyndigheten ska kunna förelägga institutet att upprätta en plan för att omförhandla sina skulder i enlighet med institutets åtgärdsplan. Bestämmelsen synes inte skilja sig nämnvärt från den generella möjligheten att förelägga institut att vidta åtgärder enligt åtgärdsplanen.

Av bestämmelsens ordalydelse går det inte att avgöra huruvida myndigheten även ska ha rätt att kräva att företaget ska verkställa planen, dvs. att institutet också ändrar villkoren för sina skulder till följd av utfallet i sådana omförhandlingar. Mot bakgrund av syftet med artikeln, dvs. att förhindra en försämring av institutets finansiella och ekonomiska situation, bör myndigheten också kunna kräva att skulderna faktiskt ändras i den mån långivarna accepterar de nya villkoren. Oavsett detta ansluter sig regeringen till utredningens bedömning att även denna åtgärd ryms inom ramen för Finansinspektionens generella bemyndigande att utfärda föreläggande. I det generella bemyndigandet ryms alla de åtgärder som institutet enligt inspektionen bör vidta för att komma tillrätta med situationen. Som framgår av resonemanget ovan så är det inte ingripandet i sig som är avgörande utan skälen bakom och eventuella farhågor om framtiden. Inte heller i detta avseende bedöms därför någon genomförandeåtgärd nödvändig.

Ändringar av affärsstrategi, juridiska eller operativa strukturer

Av artikel 27.1 f i krishanteringsdirektivet framgår att tillsynsmyndigheten kan ställa krav på att ett institut ska ändra sin affärsstrategi. Möjligheten att kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer framgår av artikel 27.1 g i direktivet.

Dessa punkter behandlar åtgärder som på ett eller annat sätt kommer att omfattas av de åtgärder som anges i institutets åtgärdsplan.

Det kan på en principiell nivå även göras en jämförelse med artikel 104.1 e i kapitaltäckningsdirektivet av vilken framgår att den behöriga myndigheten ska kunna begränsa instituts verksamhet, transaktioner eller nätverk eller kräva avyttring av verksamheter som innebär överdrivna risker för institutets sundhet. På motsvarande sätt som i fråga om artikel 27.1 a torde en befogenhet att kräva åtgärder enligt artikel 27.1 f och g falla inom ramen för Finansinspektionens generella

rätt att utfärda föreläggande om att vidta viss åtgärd. Inte heller i detta avseende bedöms därför någon genomförandeåtgärd nödvändig.

Inhämtande av information

Det framgår av artikel 27.1 h i krishanteringsdirektivet att tillsynsmyndigheten ska kunna hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36 i direktivet.

De åtgärder som tas upp i artikel 27.1 h utgör inte ett ingripande, till skillnad från flera andra åtgärder som behandlas i artikel 27. Ett institut ska enligt 13 kap. 3 § LBF respektive 23 kap. 3 § LVM lämna de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som Finansinspektionen begär. Av 13 kap. 4 § LBF respektive 23 kap. 4 § LVM framgår att inspektionen även får göra platsbesök när det bedöms nödvändigt. De formella förutsättningarna för att uppfylla krishanteringsdirektivet i detta avseende är därmed uppfyllda redan enligt LBF och LVM.

Att inspektionen gör platsbesök och inhämtar information kan svårligen betraktas som ett ingripande, utan bestämmelsen ger snarare uttryck för möjligheterna att förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande.

För att resolutionsmyndigheten ska kunna göra dessa förberedelser fordras att Finansinspektionen lämnar den information som behövs för ändamålet. Eftersom bestämmelsen anger att tillsynsmyndigheten ska ha möjlighet att lämna information och inte vara skyldig att lämna information, är det närmast en fråga om tillämpning av de relevanta sekretessbestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), vilka behandlas i avsnitt 27.

Sammanfattningsvis torde alla åtgärder enligt 27.1 a–h i krishanteringsdirektivet som innebär möjligheter för tillsynsmyndigheten att utfärda föreläggande rymmas inom ramen för Finansinspektionens befintliga befogenheter. Någon särskild genomförandeåtgärd för att tillgodose krishanteringsdirektivet i detta avseende bedöms därför inte nödvändig. Av artikel 27.3 framgår att för de åtgärder som avses i artikel 27.1 ska tillsynsmyndigheten fastställa en tidsfrist inom vilken åtgärden ska ha vidtagits av företaget. Motsvarande krav finns redan i 15 kap. 1 § LBF respektive 25 kap. 1 § LVM. Det fordras därför inte någon särskild genomförandeåtgärd i det avseendet.

12.3 Tillsynsmyndighetens underrättelseskyldighet

Regeringens förslag: När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett institut och det dessutom finns anledning att anta att institutet kan komma att omfattas av ett resolutionsförfarande, ska inspektionen underrätta resolutionsmyndigheten och Sveriges riksbank om detta. Finansinspektionen ska lämna de uppgifter till resolutions-

myndigheten som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt lagen om resolution.

Om Finansinspektionen bedömer att en ökning av kapitalet i ett institut är nödvändigt för att institutet inte ska fallera, ska inspektionen underrätta institutet om detta.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte att Finansinspektionen ska vara skyldig att underrätta även Sveriges riksbank när förutsättningarna för tidiga ingripanden är uppfyllda.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att tillsynsmyndigheten också bör vara skyldig att informera Sveriges riksbank när förutsättningarna för tidiga ingripanden är uppfyllda.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 27.2 i krishanteringsdirektivet framgår att tillsynsmyndigheten ska underrätta resolutionsmyndigheten utan dröjsmål så snart ett institut uppfyller förutsättningarna för ingripande, dvs. bryter mot eller i en nära framtid sannolikt kommer att bryta mot någon av bestämmelserna i kapitaltäcknings-direktivet eller tillsynsförordningen. Resolutionsmyndigheten ska i händelse av en sådan underrättelse ha befogenhet att åtminstone kräva att företaget kontaktar potentiella köpare i syfte att förbereda eventuell resolution. Resolutionsmyndighetens befogenheter i detta avseende behandlas i avsnitt 12.4.

Motsvarande informationsskyldighet utlöses enligt artikel 30 i krishanteringsdirektivet om ett institut i en koncern för vilken det finns ett tillsynskollegium uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande. I samma artikel finns bestämmelser om samråd med kollegiets medlemmar inför ett eventuellt beslut om tidigt ingripande.

Det fordras inget faktiskt ingripande från Finansinspektionen för att skyldigheten att informera resolutionsmyndigheten ska utlösas. Det räcker att förutsättningarna för att ingripa enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda. En anledning till att underrättelse-skyldigheten inte görs beroende av ett faktiskt ingripande är att situationen i institutet kan vara sådan att det fordras andra typer av åtgärder. Sådana åtgärder är nedskrivning eller konvertering av kapital-instrument, utseende av tillfällig förvaltare eller beslut om resolution. Samtliga dessa åtgärder ska kunna vidtas utan att de föregås av ett ingripande. Gemensamt för dessa åtgärder är dessutom att de inte får vidtas innan det har bedömts otillräckligt att förelägga institutet att vidta andra åtgärder för att komma tillrätta med situationen. Grund för ingripande föreligger alltså alltid innan eller i vart fall åtminstone samtidigt som det finns anledning att vidta någon av dessa åtgärder.

Genom att knyta underrättelseskyldigheten till tidpunkten för när förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda, tillgodoses även krishanteringsdirektivets krav i övrigt där en sådan bedömning ska kunna göras. De omständigheter som ska ligga till grund för Finansinspektionens underrättelseskyldighet bör därför framgå av lag. Det innebär att Finansinspektionen ska underrätta resolutions-myndigheten när det finns anledning att ingripa enligt LBF eller LVM

och överträdelserna är av sådan art och omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för resolution.

Sveriges riksbank påpekar att ett institut som är föremål för tidigt ingripande också kan vara i behov av likviditetsstöd från Riksbanken, eller att sviktande marknadsförtroende kan leda till att något annat institut än det som är föremål för ett tidigt ingripande kan få behov av sådant stöd. Regeringen anser mot denna bakgrund att Finansinspektionen i dessa situationer bör ha en underrättelseskyldighet även gentemot Riksbanken, på det sätt som den föreslår.

Av skäl som anges i avsnitt 12.2 föreslår regeringen inte några särskilda regler om tidiga ingripanden utöver de som redan finns i LBF och LVM. Följaktligen är de hänsyn som Finansinspektionen ska ta med i bedömningen av huruvida det finns skäl att ingripa desamma som gäller för ingripandereglerna i övrigt. Däremot kommer Finansinspektionen att behöva kunna avgöra vilka överträdelser som är av sådan art och omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för resolution. Utifrån de överväganden som gjorts i avsnitt 12.2 anser regeringen att det bör lämnas åt inspektionen att göra en kvalitativ utvärdering av situationen utifrån det enskilda institutets specifika förhållanden. Till hjälp i den utvärderingen kommer inspektionen främst att ha riktlinjer från Eba om vilka faktorer som bör innebära att ett institut uppfyller förutsättningarna för ett tidigt ingripande.

Ebas riktlinjer kommer att bestå av indikatorer som ska vara vägledande för myndigheterna i bedömningen av om förutsättningarna för ingripande i krishanteringsdirektivets mening är uppfyllda. Den möjlighet som krishanteringsdirektivet ger Eba att utveckla riktlinjerna till tekniska standarder torde inte göra någon skillnad, eftersom det endast innebär att vissa kriterier per automatik innebär att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda. Eftersom krishanteringsdirektivet inte innehåller någon skyldighet för de behöriga myndigheterna att ingripa enligt artikel 27 innebär det endast att de behöriga myndigheterna blir skyldiga att informera resolutionsmyndigheten och medlemmar i tillsynskollegiet. Även om Eba framöver utarbetar tekniska standarder innebär detta alltså inte i sig att det inte uppstår behov av att göra skillnad på ingripanden enligt LBF och LVM, och ingripanden enligt krishanteringsdirektivet.

I de fall Ebas riktlinjer visar att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda torde det även finnas anledning för Finansinspektionen att ingripa enligt LBF och LVM. Någon egentlig skillnad i de hänsyn som inspektionen ska ta i förhållande till respektive regelverk torde därmed inte finnas.

Även i det fall Finansinspektionen förelägger ett institut att vidta en åtgärd som finns i institutets återhämtningsplan behöver det inte innebära att situationen i institutet är så allvarlig att ett resolutionsförfarande eller andra mer ingripande åtgärder kan befaras behöva vidtas. På motsvarande sätt bör inte Finansinspektionens möjligheter att bedöma ett instituts situation begränsas av Ebas riktlinjer. I de fall då Finansinspektionen underrättar resolutionsmyndigheten i enlighet med den nya lagen om resolution innebär det i krishanteringsdirektivets mening att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda i den mån det kan få betydelse i det gränsöverskridande myndighetssamarbetet.

12.4 Resolutionsmyndighetens rätt att förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare

Regeringens förslag: Efter underrättelse från Finansinspektionen om att ett företag kan komma att bli föremål för resolution får resolutionsmyndigheten förelägga företaget att kontakta potentiella köpare i syfta att förbereda en resolution av företaget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 27.2 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten i händelse av en underrättelse från den behöriga myndigheten (tillsynsmyndigheten) om att företag kan komma att bli föremål för resolution, ska ha befogenheter att åtminstone kräva att företaget kontaktar potentiella köpare i syfte att förbereda en eventuell resolution. För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör en bestämmelse införas i den nya lagen om resolution om att resolutionsmyndigheten ska kunna förelägga ett företag att kontakta en potentiell köpare i syfte att förbereda eventuell resolution efter en underrättelse enligt ovan från Finansinspektionen.

Med beaktande av att snabbhet är viktigt för en effektiv resolution och inte minst att krishanteringsdirektivet i sig innebär ett antal formkrav, exempelvis rörande värdering, är det viktigt att förberedelserna för resolution inte är onödigt tidskrävande. Detta gäller särskilt om försäljningsverktyget ska användas, eftersom potentiella köpare kommer att vilja att ha tid att undersöka företaget och dess verksamhet om de över huvud taget ska vara intresserade av att lämna anbud i en eventuell försäljningsprocess.

12.5 Byte av styrelse och verkställande ledning

Regeringens bedömning: Det finns inget behov av att ändra eller utöka Finansinspektionens möjligheter att byta ut ledningen i ett institut enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 28 i krishanteringsdirektivet framgår att när det är fråga om en *väsentlig* försämrad finansiell situation i ett institut, *allvarliga* regelöverträdelser av författningar eller bolagsordningen och om åtgärder som vidtagits enligt artikel 27 inte visat sig tillräckliga ska tillsynsmyndigheten kunna kräva av institutet att det byter ut en, flera eller samtliga ledamöter i styrelsen och/eller den verkställande ledningen.

Till skillnad mot artikel 27 i krishanteringsdirektivet är det alltså inte längre enbart fråga om överträdelser av kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen som ska ligga till grund för ingripande, utan antingen en väsentlig försämring av institutets finansiella situation eller allvarliga överträdelser av någon av de författningar som reglerar institutets verksamhet. Utöver att något av dessa två rekvisit ska vara uppfyllda anges i artikeln att andra åtgärder som *vidtagits* enligt artikel 27 ska ha visat sig otillräckliga, vilket torde innebära att byte av ledning enligt artikel 28 inte kan göras med mindre än att tillsynsmyndigheten har uttömt de möjligheter som avses i artikel 27 utan att önskat resultat uppnåtts.

Mot bakgrund av att förutsättningarna för ingripande i artikel 27 i krishanteringsdirektivet ska vara uppfyllda innan artikel 28 i krishanteringsdirektivet kan beaktas, torde det innebära att en ”väsentligt försämrad finansiell situation” i den mening som avses i artikel 28 i krishanteringsdirektivet ska förstås som en kraftigt försämrad finansiell situation som tar sig uttryck i att institutet bryter mot, eller inom en nära framtid sannolikt kommer att bryta mot kraven i kapitaltäcknings-direktivet eller tillsynsförordningen.

Frågan hur artikel 28 i krishanteringsdirektivet förhåller sig till artikel 27.1 d i krishanteringsdirektivet och de ingripandemöjligheter som Finansinspektionen har enligt LBF och LVM kräver viss analys. Av artikel 27.1 d framgår att tillsynsmyndigheten har möjlighet att kräva att en eller flera av institutets styrelseledamöter eller verkställande ledning avlägsnas eller byts ut om de inte längre kan anses uppfylla lämplighetskraven i artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet som i svensk rätt motsvaras av lämplighetskraven i 3 kap. 1 § 4 LBF och 3 kap. 1 § 5 LVM. Någon motsvarande lämplighetsbedömning kommer inte till direkt uttryck i artikel 28. Av nämnda lämplighetskrav i LBF och LVM framgår att den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett institut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift. Vid bedömningen ska även beaktas om styrelsen som helhet har tillräcklig kunskap och erfarenhet för att leda institutet. Finansinspektionen har getts bemyndigande att meddela föreskrifter som genomför kapitaltäckningsdirektivets mer specifika krav i detta avseende.

Frågan är om det bör tillmätas någon betydelse att artikel 28 i krishanteringsdirektivet inte gör någon direkt hänvisning till lämplighetskraven motsvarande den som görs i artikel 27.1 d eller i LBF och LVM. Regeringen bedömer dock, i likhet med utredningen, att det inte bör införas någon möjlighet för Finansinspektionen att byta ut ledningen i ett institut av skäl som inte hänför sig till vederbörandes lämplighet (jfr avsnitt 12.6 om tillfällig förvaltare).

I de fall ett institut får en kraftigt försämrad finansiell situation till följd av överträdelser av reglerna i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsyns-förordningen eller gör sig skyldig till andra allvarliga överträdelser till följd av ledningens agerande eller underlåtenhet att agera, ger LBF och LVM Finansinspektionen tillräckliga möjligheter att vidta de åtgärder som avses i artikel 28 i krishanteringsdirektivet oavsett om andra

åtgärder har vidtagits dessförinnan eller inte. Det finns därmed inget behov av ytterligare bestämmelser i lag för att genomföra artikel 28.

12.6 Tillfällig förvaltare

12.6.1 Förutsättningar för att utse tillfällig förvaltare

Regeringens förslag: Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare för ett institut, om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för resolution och

1. institutet har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats efter ingripandet och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller
2. Finansinspektionen har meddelat institutet en varning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det framgår av artikel 29.1 i krishanteringsdirektivet att en eller flera tillfälliga förvaltare endast får förordnas när byte av ledning enligt artikel 28 bedöms otillräckligt för att komma tillrätta med situationen.

Som framgår av avsnitt 12.5 saknas skäl att införa särskilda bestämmelser i lag som genomför artikel 28 i krishanteringsdirektivet, eftersom Finansinspektionen kan byta ut ledningen i ett institut enligt LBF och LVM. Möjligheten att byta ut ledningen enligt artikel 28 ska ha beaktats, och inte bedömts tillräcklig, för att den behöriga myndigheten ska kunna utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 i krishanteringsdirektivet. Genom att bestämmelsen är utformad som att det inte ska anses ”tillräckligt”, är utgångspunkten alltså att det finns grund för byte av ledningen i institutet. Enligt LBF och LVM är Finansinspektionen skyldig att avsätta personer i ledningen när det finns grund för det och tillståndet inte ska återkallas. Detta får betydelse för vilka förutsättningar som ska gälla för tillämpningen av den regel som genomför artikel 29 i svensk rätt.

Eftersom lämplighetskraven i LBF och LVM även fortsättningsvis bör ligga till grund för beslut om byte av ledningen, kan inte förordnande av tillfällig förvaltare göras beroende av en bedömning av om det är tillräckligt att byta ut ledningen eller inte. Enligt LBF och LVM skulle ett sådant rekvisit innebära att byte av ledning är en förutsättning för att förordna en tillfällig förvaltare och att denne ska ersätta ledningen. Det vore en inskränkning i krishanteringsdirektivets bestämmelser, eftersom någon lämplighetsbedömning inte fordras enligt direktivet.

Det ska enligt krishanteringsdirektivet dessutom vara möjligt att förordna en tillfällig förvaltare att arbeta tillsammans med ledningen, vilket alltså inte heller skulle vara möjligt eftersom ledningen ovillkorligen måste bytas ut när det finns grund för det. Av samma skäl går det inte att föreskriva om tillfällig förvaltare som ett alternativ till byte av ledning. Även i detta fall skulle det behöva göras en bedömning

utifrån ledningens lämplighet, vilket inte torde vara förenligt med krishanteringsdirektivet.

Rekvisitet ”allvarliga överträdelser”

Av artikel 28 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten ska kunna avsätta ledningen i institutet när det är fråga om en kraftigt försämrad finansiell situation eller allvarliga överträdelser av lag, föreskrifter eller stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 i direktivet inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen. De hänsyn som ska tas enligt artikel 28 behöver framgå av den bestämmelse som avser förordnande av tillfällig förvaltare, för att inte rubba den systematik som krishanteringsdirektivet föreskriver. Följaktligen bör det i lag anges att allvarliga överträdelser utgör en möjlig förutsättning för att förordna en tillfällig förvaltare. Bestämmelser om tillfällig förvaltare bör införas i LBF och LVM.

Av LBF och LVM framgår att om ett institut gör sig skyldigt till allvarliga överträdelser ska tillståndet återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas. I de fall det är fråga om allvarliga överträdelser, bör tillståndet normalt återkallas eller institutet bli föremål för ett resolutionsförfarande eller avvecklas på annat sätt. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att det i de flesta fall inte torde vara lämpligt att förordna en tillfällig förvaltare när institutet fortfarande förväntas fortleva (”going concern”) under ägarnas kontroll. Detta utesluter inte att i de fall Finansinspektionens ingripande stannar vid en varning, varningen efterföljs eller kombineras med ett beslut att förordna en tillfällig förvaltare.

Rekvisitet ”väsentlig försämring av institutets finansiella ställning”

Av artikel 28 i krishanteringsdirektivet framgår att som alternativ till allvarliga överträdelser så kan en *väsentlig* försämring av institutets finansiella ställning utgöra grund för byte av ledningen, med den ytterligare förutsättningen att redan vidtagna åtgärder enligt artikel 27 inte visat sig tillräckliga. Motsvarande bedömning kan göras inför ett eventuellt beslut om att utse en tillfällig förvaltare. Som redogjorts för i avsnitt 12.1 ska de behöriga myndigheterna kunna ingripa mot ett institut som till följd av bl.a. en *snabbt* försämrad finansiell ställning inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda något av kraven i tillsynsförordningen, kapitaltäckningsdirektivet eller direktiv 2014/65/EU.

Det är svårt att ange tydliga kriterier för när en snabb försämring av institutets finansiella situation ska anses ha övergått i en väsentlig försämring i krishanteringsdirektivets mening. I de fall en redan dålig finansiell situation inte förbättras genom valda åtgärder, eller till och med försämras ytterligare, torde dock en väsentlig försämring av den finansiella situationen ha inträtt.

Förordnande av en tillfällig förvaltare bör därför kunna komma i fråga när ingripanden som Finansinspektionen har gjort för att förbättra en finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser har visat sig otillräckliga. Syftet med kravet att andra åtgärder enligt artikel 27 ska ha

visat sig otillräckliga torde vara att illustrera en viss systematik. Eftersom förordnande av tillfällig förvaltare får anses utgöra ett kraftigare ingripande än föreläggande att vidta viss åtgärd, så är det inte orimligt att ha som utgångspunkt att mindre ingripande åtgärder ska ha uttömts innan tillfällig förvaltare kan bli aktuellt. Den systematiken, som också ger uttryck för proportionalitetsprincipen, kommer till uttryck på flera ställen i krishanteringsdirektivet och bör på motsvarande sätt komma till uttryck i LBF och LVM.

Finansinspektionen bör därför få förordna en eller flera tillfälliga förvaltare för ett institut om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett resolutionsförfarande, förutsatt att någon av följande förutsättningar är uppfyllda. Antingen att institutets finansiella situation har föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt LBF eller LVM utan att den finansiella situationen väsentligen förbättras efter ingripandet och att inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller att Finansinspektionen har meddelat institutet en varning.

Genom att den föreslagna regeln inte uttryckligen förutsätter att inspektionen ska överväga byte av ledning kan det möjligen hävdas att den är strängare än vad krishanteringsdirektivet föreskriver. Alternativet är att ge Finansinspektionen en möjlighet att avsätta personer i institutets ledning av skäl som inte uttryckligen hänför sig till vederbörandes lämplighet. En sådan ordning vore, av skäl som framgår ovan, mindre lämplig än den nu valda.

12.6.2 Formen för ingripande och den tillfälliga förvaltarens ställning

Regeringens förslag: Det ska finnas två typer av tillfällig förvaltning. Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare antingen för att tillfälligt ersätta ledningen i institutet eller för att arbeta tillsammans med ledningen i institutet.

Finansinspektionen ska i samband med att en tillfällig förvaltare utses lämna en uppdragsbeskrivning och samtidigt ange om några särskilda villkor ska gälla för uppdraget.

Den tillfälliga förvaltaren får inte kalla till bolagsstämma i institutet utan inspektionens medgivande.

Om den tillfälliga förvaltaren utses att arbeta tillsammans med ledningen i institutet, får Finansinspektionen besluta att vissa beslut eller åtgärder får vidtas endast efter samråd med eller samtycke från den tillfälliga förvaltaren. Institutets ledning behåller rätten att teckna firman och avsaknad av samråd med eller samtycke från förvaltaren medför inte att institutets rättshandlingar blir ogiltiga.

Regeringens bedömning: Om den tillfälliga förvaltaren orsakar skada när han eller hon fullgör sitt uppdrag, bör skadeståndsansvaret prövas enligt bestämmelserna om det allmännas skadeståndsansvar i skadeståndslagen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* efterfrågar klargörande av om styrelsen och den verkställande direktören ska avregistreras när den tillfälliga förvaltaren träder in i deras ställe. *Ackordscentralen* ifrågasätter nyttan av att förordna tillfällig förvaltare om resolution är nära förestående och efterfrågar klargöranden om vems tillsyn och ansvar som den tillfälliga förvaltaren står under. Dessutom efterfrågas ett klargörande av vilken möjlighet det finns att utkräva skadestånd för rättshandlingar som denne företagit.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Den tillfälliga förvaltaren kan tillfälligt ersätta ledningen

Av artikel 29.1 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten får, beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet, utse en tillfällig förvaltare antingen för att tillfälligt byta ut institutets ledningsorgan eller tillfälligt arbeta med institutets ledningsorgan. Den behöriga myndigheten ska meddela sitt beslut vid tidpunkten för tillsättningen. Den behöriga myndigheten kan således utse en tillfällig förvaltare för att byta ut (ersätta) ledningsorganet.

Eftersom krishanteringsdirektivet inte ger någon tydlig vägledning om vad som i strikt juridisk mening avses med ”ersätta”, får det anses öppet för medlemsstaterna att själva närmare definiera innebörden av begreppet inom de ramar som direktivet ändå ställer upp.

Av artikel 29.10 framgår att den tillfälliga förvaltaren inte ska anses vara en ”shadow director” eller den som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt (på engelska ”de facto director”). Begreppet är definierat i den brittiska bolagsrätten som en person vars instruktioner företagets ledning vanemässigt följer (Section 251 i UK Companies Act 2006 och Section 27 i Irish Companies Act 1990). Personen i fråga har ingen formell organställning men kan i ansvarsfrågor enligt exempelvis brittisk rätt alltjämt komma att behandlas som om det vore så.

I svensk lagstiftning finns ingen motsvarande förvaltarperson, och det synes inte heller finnas någon sådan i vedertagen praxis. Gissningsvis har denna bestämmelse i artikel 29.10 tillkommit för att undanröja gränsdragningsproblem som kan uppstå i vissa medlemsstater kring vilken formell ställning en tillfällig förvaltare ska anses ha. Eftersom den tillfälliga förvaltaren antingen ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe eller arbeta tillsammans med ledningen utan någon behörighet att företräda institutet, bör bestämmelsen inte påverka genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt.

Det framgår av artikel 29.9 att medlemsstaterna får begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare. Utgångspunkten för dessa båda bestämmelser torde således vara att en tillfällig förvaltare ska betraktas ha den formella organställning som de personer som ersätts, dvs. ”de jure” i motsats till ”de facto”. I svensk rätt motsvaras dessa av institutets styrelse och verkställande direktör.

Ackordscentralen framhåller att förordnande av tillfällig förvaltare är en mycket ingripande åtgärd och ifrågasätter nyttan av att förordna tillfällig förvaltare om resolution är nära förestående.

Regeringen delar utredningens och Ackordscentralens bedömning att förordnande av tillfällig förvaltare får anses vara en mycket ingripande åtgärd, särskilt mot bakgrund av att institutet fortfarande förväntas fortleva (”going concern”) och att aktieägarnas ställning, i den mån det inte är oförenligt med direktivet, ska behållas oförändrad. Även om det föreligger allvarliga missförhållanden i institutet eller en mycket dålig finansiell situation så har institutet inte bedömts uppfylla villkoren för resolution eller ens villkoren för nedskrivning av kapitalinstrument. I detta skede kommer givetvis de beslut som fattas och de åtgärder som vidtas att få stor betydelse för möjligheterna att få institutet på fötter igen.

Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att det torde vara en mycket sällsynt situation att ett institut befinner sig tillräckligt länge i gränslandet där ingripandeåtgärder inte längre bedöms tillräckliga och nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument eller resolutionsåtgärder inte är påkallade, så att det blir aktuellt att ersätta ledningen med en tillfällig förvaltare. Huruvida det är lämpligt att vidta en sådan åtgärd, förutsatt att rekvisiten är uppfyllda, blir ytterst en fråga för tillsynsmyndigheten att ta ställning till i det enskilda fallet. Krishanteringsdirektivet uppställer bindande regler om möjligheten att förordna tillfällig förvaltare. Det saknas därför skäl att i detta sammanhang ytterligare belysa frågan om nyttan med en sådan åtgärd.

I den mån förordnande av tillfällig förvaltare förekommer måste det av framför allt hänsyn till aktieägarnas rättigheter, men även med hänsyn till det arbets- och bolagsrättsliga ansvar som åvilar de berörda bolagsorganen, i så stor utsträckning det är möjligt klargöras vem som bär ansvar för de åtgärder som vidtas under den perioden. *Ackordscentralen* efterfrågar tydliggöranden avseende möjligheten att utkräva skadestånd för rättshandlingar som en tillfällig förvaltare har företagit.

Utgångspunkten är att den tillfälliga förvaltaren vid utförande av uppdraget är underställd Finansinspektionen på motsvarande sätt som en särskild förvaltare är underställd resolutionsmyndigheten (jfr avsnitt 18.4.5). Det framgår även av att den tillfälliga förvaltaren endast kan utöva sådana befogenheter som Finansinspektionen har angett i beslutet att tillsätta den tillfälliga förvaltaren. Dessutom får den tillfälliga förvaltaren, enligt artikel 29.5 i krishanteringsdirektivet, endast kalla till bolagsstämma efter medgivande från Finansinspektionen, och kan entledigas från sitt uppdrag när som helst. Finansinspektionen kan också ange att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder ska kräva förhandsgodkännande från inspektionen, i enlighet med artikel 29.5 i krishanteringsdirektivet. Detta gör att det är svårt att jämställa rollen med andra typer av sysslomän eller förvaltare som agerar självständigt och endast i begränsad omfattning utövar myndighetsutövning (jfr t.ex. konkursförvaltares handläggning av lönegarantin).

Av 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) framgår att stat och kommun ska ersätta personskada, sakskada eller ren förmögenhetsskada,

som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i verksamhet som staten eller kommunen ansvarar för.

Av samma skäl som när det gäller särskilda förvaltare anser regeringen att ansvaret för en skada som orsakats av en tillfällig förvaltare när han eller hon fullgör sitt uppdrag, bör prövas enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen (jfr avsnitt 18.4.5). Styrelsens eller den verkställande direktörens ansvar för åtgärder som de vidtar i ett företag som har en tillfällig förvaltare, t.ex. i de fall då den tillfälliga förvaltaren endast har fått begränsade uppgifter och övriga uppgifter fortfarande ligger på styrelse och verkställande direktör, förändras dock inte.

I och med beslutet förlorar styrelsen och den verkställande direktören sin behörighet att företräda bolaget. *Bolagsverket* efterfrågar klargörande av om styrelsen och den verkställande direktören ska avregistreras när den tillfälliga förvaltaren träder in i deras ställe. Under förutsättning att institutet inte ska försättas i resolution eller gå i likvidation återinträder styrelsen och den verkställande direktören när den tillfälliga förvaltarens uppdrag upphör. Det framstår därför inte som motiverat att avregistrera dem när den tillfälliga förvaltaren träder i deras ställe.

Befogenheter för en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen

Av artikel 29.2 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledning har enligt bolagsordningen och nationell rätt inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt. Eftersom förvaltaren träder i ledningens ställe bör utgångspunkten vara att förvaltaren har samtliga de befogenheter som ledningen normalt sett har.

Det innebär att Finansinspektionen i stället för att specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter i samband med att denne förordnas, ska specificera eventuella begränsningar i hans eller hennes befogenheter. Det skulle kunna handla om befogenheter som inte bedöms behövas för att utföra uppdraget eller krav på att vissa beslut eller åtgärder kräver Finansinspektionens medgivande. I den mån Finansinspektionen begränsar den tillfälliga förvaltarens befogenheter i förhållande till bolagsordningen, bolagsrätten eller näringsrätten, begränsas följaktligen även ansvaret i motsvarande omfattning så att det står i direkt förhållande till uppdraget. Av krishanteringsdirektivet framgår att den tillfälliga förvaltaren i vilket fall endast får utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Det bör framgå av LBF och LVM.

Tillfälligt arbeta tillsammans med ledningen

Av artikel 29.1 i krishanteringsdirektivet framgår att om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta tillsammans med institutets ledning så ska myndigheten specificera förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledning

ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. I de fall den tillfälliga förvaltaren förordnas att arbeta tillsammans med ledningen kommer ledningen följaktligen inte att ersättas utan att ha kvar sina uppdrag.

Detta utesluter i princip inte heller den situationen att Finansinspektionen har skäl att avsätta ledningen, och att den tillfälliga förvaltaren förordnas att arbeta tillsammans med den nya ledningen som valts av stämman i vederbörlig ordning. En tillfällig förvaltare som förordnas att arbeta tillsammans med ledningen intar inte någon formell organställning i institutet. Att kalla denne för ”förvaltare” är därför missvisande, eftersom han eller hon inte har något egentligt mandat att förvalta institutets angelägenheter likt en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen i institutet. Den ställning som förvaltaren är tänkt att ha enligt krishanteringsdirektivet påminner om den ställning som en rekonstruktör har enligt 2 kap. 14 och 15 §§ lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Av nämnda bestämmelser framgår att gäldenären (den näringsidkare som är föremål för rekonstruktion) är skyldig att lämna rekonstruktören alla upplysningar om ekonomiska förhållanden som är av betydelse för rekonstruktionen och ska följa rekonstruktörens anvisningar om hur verksamheten ska bedrivas. Vidare räknas det upp ett antal åtgärder som gäldenären inte får vidta utan rekonstruktörens samtycke. Dessa bestämmelser riktar sig alltså till gäldenären och anger dennes befogenhet och skyldigheter gentemot rekonstruktören.

Enligt krishanteringsdirektivet ska den behöriga myndigheten specificera eventuella krav på att institutets ledning ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. Såväl krishanteringsdirektivet som lagen om företagsrekonstruktion gör skillnad mellan samråd och samtycke. Enligt krishanteringsdirektivet ska det finnas möjlighet för Finansinspektionen att från fall till fall specificera eventuella krav för styrelsen och verkställande ledning att samråda med eller inhämta samtycke från den tillfälliga förvaltaren. Det är inte möjligt att i förväg avgöra vilka beslut eller åtgärder som är av särskild betydelse i ett institut när en tillfällig förvaltare utses. I stället bör kraven på samråd och samtycke kunna anpassas till den specifika situationen och även kunna ändras under den tid som institutet är under tillfällig förvaltning. Det bör därför i enlighet med krishanteringsdirektivet framgå av LBF och LVM att Finansinspektionen i beslutet ska specificera vilka åtgärder eller beslut som fordrar den tillfälliga förvaltarens samtycke.

En tillfällig förvaltare som arbetar tillsammans med ledning är udnerställd Finansinspektionen på samma sätt som en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen. Ansvaret för en skada som orsakats av en tillfällig förvaltare som arbetar tillsammans med ledningen bör därför prövas enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen.

Av krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter. Som framgår ovan är utgångspunkten att en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen har de befogenheter som ledningen annars har med de eventuella begränsningar som följer av Finansinspektionens beslut. Såvitt avser den förvaltare som

ska arbeta tillsammans med institutet torde en samrådsplikt och krav på förvaltarens samtycke för vissa åtgärder och beslut ge tillräckliga möjligheter för förvaltaren att påverka verksamheten i önskad riktning. Det främsta skälet till att inte ge den tillfälliga förvaltaren som utses att arbeta tillsammans med ledningen några ytterligare befogenheter är att det är svårt att bedöma vilka konsekvenser det får. Om Finansinspektionen skulle ges möjlighet att tilldela förvaltaren befogenheter, skulle det sannolikt kunna innebära inskränkningar i institutets rådighet med konsekvenser för styrelsens ansvar och skadeståndsrättsliga frågor som är svåra att förutse. De föreslagna lagreglerna om tillfällig förvaltare tillgodoser krishanteringsdirektivets syften varför möjligheten att tilldela tillfälliga förvaltare ytterligare befogenheter inte bedöms vare sig lämpligt eller nödvändigt. Därigenom skapas också en tydlig skillnad mellan förvaltare som ersätter ledningen och förvaltare som utses att arbeta tillsammans med ledningen.

Roll och uppgifter

Av artikel 29.3 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter. Dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller del av denna för att upprätthålla eller återuppta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återuppta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Eventuella begränsningar i uppdraget ska anges vid tidpunkten för tillsättningen.

Bestämmelsen torde innebära att uppdraget specificeras i vid bemärkelse. I den mån det går att specificera vilka åtgärder som ska vidtas skulle det kunna åstadkommas genom att Finansinspektionen i stället förelägger institutet att vidta den eller de åtgärder som bedöms nödvändiga i det enskilda fallet. Det utesluter emellertid inte att det kan finnas behov av att förvaltaren ska vidta någon viss åtgärd som en del av det vidare uppdraget. Eftersom beslut om tillfällig förvaltare är ett ingripande av Finansinspektionen, ska ett sådant beslut motiveras med de skäl som föranleder beslutet. Utgångspunkten bör följaktligen vara att den tillfälliga förvaltarens uppdrag knyter an till de skäl som ligger bakom beslutet att förordna den tillfälliga förvaltaren. Det torde vara utifrån den mer övergripande uppdragsbeskrivningen som Finansinspektionen gör eventuella inskränkningar i den tillfälliga förvaltarens befogenheter. Finansinspektionens skyldighet att specificera eventuella begränsningar i förvaltarens befogenheter och dennes uppdrag bör framgå av lagen.

Ackordscentralen efterfrågar klargöranden om vems tillsyn och ansvar som den tillfälliga förvaltaren står under. Det bör enligt regeringens bedömning stå Finansinspektionen fritt att avgöra vilken roll och vilka uppgifter som förvaltaren ska ha. Ett krav på att Finansinspektionen ska specificera den tillfälliga förvaltarens uppdrag får anses omfatta vilken roll förvaltaren ska ha och vilka uppgifter denne ska utföra. Skyldigheten att specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter kan lämpligen uttryckas som att Finansinspektionen ska ange eventuella villkor för uppdraget. Det innebär att alla förvaltarens skyldigheter gentemot såväl

institutet eller inspektionen ska framgå av beslutet. Sammanfattningsvis innebär detta att Finansinspektionen förordnar tillfällig förvaltare, avgör vilken roll och vilka uppgifter den tillfälliga förvaltaren ska ha, och kan entlediga den tillfälliga förvaltaren.

Institutets rådighet och ägarnas rättigheter

En fråga i detta sammanhang är vad som bör gälla om någon rättshandling som kräver förvaltarens samtycke företas utan sådant samtycke. I förarbetena till lagen om företagsrekonstruktion anfördes att rättshandlingen ändå bör vara giltig och att detta bör gälla oavsett om motparten är i god tro eller inte (prop 1995/96:5 s. 82). En sådan reglering ansågs föranleda minsta möjliga komplikationer samtidigt som behovet av en ogiltighetspåföljd inte ansågs stort.

Regeringen bedömer, liksom utredningen, att samma resonemang kan göras gällande såvitt avser reglerna om tillfällig förvaltare. Utöver de anledningar som institutet av egenintresse har att samarbeta med förvaltaren så riskerar ett institut som inte lever upp till sina skyldigheter att drabbas av ingripanden från Finansinspektionen. Det kan bli fråga om att avsätta personer i ledningen eller som yttersta åtgärd återkalla institutets tillstånd. I de fall institutets bolagsstämma agerar i strid med förvaltarens anvisningar kan inspektionen dessutom ingripa mot institutets ägare genom att besluta att dessa inte får företräda aktierna eller andelarna vid stämman eller förelägga ägarna att avyttra en så stor del av aktierna eller andelarna att innehavet inte längre är kvalificerat. Det framstår mot denna bakgrund inte som motiverat att därutöver i LBF och LVM ange att en rättshandling som kräver förvaltarens samtycke, men företagits utan sådant samtycke, ska vara ogiltig.

Sammanfattningsvis innebär detta att rådigheten över institutet lämnas oinskränkt. Institutets ledning behåller rätten att teckna firman och rättshandlingar som institutet vidtar utan att iaktta ett krav på samtycke drabbas inte av civilrättslig ogiltighet. Det sistnämnda bör framgå av LBF och LVM.

Regeringen ansluter sig dessutom till utredningens bedömning att det inte krävs någon ytterligare genomförandeåtgärd avseende artikel 29.8 i krishanteringsdirektivet, som anger att med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

Val av ingripande

Av krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten ska ha möjlighet att välja vilken typ av tillfällig förvaltning som är mest lämplig i det enskilda fallet. En tillfällig förvaltare som ersätter ledningen får anses vara en mer ingripande åtgärd än en tillfällig förvaltare som utses att arbeta tillsammans med institutets ledning. Den förra typen av tillfällig förvaltning torde därför endast bli aktuell när den befintliga ledningen inte bedöms ha viljan att genomföra de åtgärder som bedöms nödvändiga för att komma tillrätta med problemen i institutet. Det vanligast förekommande torde vara att ledningen av ett eller annat skäl saknar förmåga att åstadkomma nödvändiga förändringar. Under förutsättning att institutets ledning visar samarbetsvilja torde det

dessutom vara till nytta för förvaltaren att ha ledningen kvar. Det är trots allt ledningen som känner till institutets specifika förhållanden bäst och med hjälp av förvaltarens anvisningar kan komma tillrätta med problemen. Oavsett bevekelsegrunder bör det lämnas åt Finansinspektionen att avgöra vilka typer av tillfällig förvaltning som i det enskilda fallet är lämpligast. Skälen till inspektionens val kommer att framgå av motiveringen till beslutet att utse förvaltaren. Någon särskild bestämmelse om detta bedöms inte vara nödvändig.

12.6.3 Förvaltarens skyldigheter

Regeringens bedömning: Finansinspektionen får inom ramen för förvaltarens uppdragsbeskrivning ange om, när och hur ofta rapportering bör ske.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 29.6 i krishanteringsdirektivet framgår att den behöriga myndigheten får kräva att en tillfällig förvaltare upprättar rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av den behöriga myndigheten och i slutet av förvaltarens uppdrag. Någon särskild genomförandeåtgärd framstår inte som nödvändig med anledning av artikel 29.6. Finansinspektionen bör inom ramen för förvaltarens uppdragsbeskrivning få ange om, när och hur ofta rapportering bör ske.

12.6.4 Vem som ska kunna utses till förvaltare

Regeringens förslag: En tillfällig förvaltare ska uppfylla de krav på insikt, erfarenhet och lämplighet som gäller för ledningspersoner i kreditinstitut och värdepappersbolag. Den tillfälliga förvaltaren ska inte stå i ett jävsförhållande som kan rubba förtroendet för att han eller hon opartiskt ska utföra sitt uppdrag. Den som utses till tillfällig förvaltare ska genast underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 29.1 framgår att en tillfällig förvaltare ska ha de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag och att det inte föreligger någon intressekonflikt. Utgångspunkten bör vara att Finansinspektionen utser den eller de tillfälliga förvaltare som är bäst lämpade att utföra uppdraget. Grundförutsättningen för att komma i fråga som tillfällig förvaltare är att personen i fråga uppfyller de kvalifikationskrav som gäller för de personer som han eller hon ska ersätta eller arbeta

tillsammans med. Det ligger i sakens natur att vederbörande också ska vara villig att ta sig an uppdraget.

Det kommer sannolikt därutöver att krävas särskild kompetens för att åstadkomma en tillfredsställande förvaltning. Vilken typ av kompetens som fordras beror på ett antal faktorer som typen av brister, vilket slags institut och vilka verksamheter det är fråga om.

Det bör ankomma på Finansinspektionen att göra de överväganden som kan behöva göras i samband med att en tillfällig förvaltare utses. För att inte riskera att begränsa inspektionens möjligheter att utse den eller de personer som bedöms bäst skickade att utföra uppdraget bör det inte anges några detaljerade kvalifikationskrav i LBF eller LVM.

Av krishanteringsdirektivet framgår även att medlemsstaterna ska säkerställa att det inte föreligger någon intressekonflikt. En tillfällig förvaltare får därför inte stå i ett jävsförhållande som kan rubba förtroendet för att denne opartiskt ska utföra sitt uppdrag. Förvaltaren ska genast underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne så att inspektionen kan avgöra om jäv föreligger.

12.6.5 Tidsperioden för förvaltningen

Regeringens förslag: En tillfällig förvaltare får utses för en tid om högst ett år med möjlighet till förlängning. Finansinspektionen får närsomhelst entlediga en tillfällig förvaltare. En tillfällig förvaltare ska också entledigas om denne begär det.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte några bestämmelser om registrering eller bestämmelser om offentliggörande av beslut att entlediga en tillfällig förvaltare.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* efterfrågar klargöranden dels av om verket självmant ska avregistrera en tillfällig förvaltare eller om detta ska ske efter underrättelse från Finansinspektionen, dels av om ett beslut att entlediga en tillfällig förvaltare ska offentliggöras och registreras hos verket.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 29.7 i krishanteringsdirektivet anges att den tillfälliga förvaltarens mandat ska löpa under högst ett år och att den perioden undantagsvis får förlängas om villkoren för att utse den tillfälliga förvaltaren fortsatt är uppfyllda. Det bör på motsvarande sätt framgå av LBF och LVM att en tillfällig förvaltare får utses under en tid om högst ett år med möjlighet för Finansinspektionen att förlänga tiden.

Det bedöms dock obehövligt att i LBF och LVM ange att tiden endast får förlängas i undantagsfall om villkoren fortsatt är uppfyllda, eftersom det annars inte finns skäl att förlänga uppdraget (jfr avsnitt 18 avseende särskild förvaltare). Det torde dessutom inte vara särskilt sannolikt att tillfällig förvaltning pågår längre än ett år. Skälen till att tillfällig förvaltning har inletts är ju att det föreligger allvarliga brister i institutet. Om den tillfälliga förvaltaren eller institutet med hjälp av denne inte har

lyckats komma tillrätta med problemen under ett år, torde andra åtgärder behövas aktualiseras.

Av artikel 29.4 i krishanteringsdirektivet framgår att de behöriga myndigheterna har behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfälliga förvaltaren när som helst och på vilka grunder som helst. Den behöriga myndigheten får när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare. På motsvarande sätt bör det i LBF och LVM införas bestämmelser om att Finansinspektionen när som helst får återkalla ett förordnande av tillfällig förvaltare. Att Finansinspektionen när som helst får ändra villkoren för uppdraget får anses rymmas i befogenheten att besluta om förordnande och återkalla detsamma genom att inspektionen fattar ett nytt beslut. Eftersom Finansinspektionens beslut i detta avseende alltid ska motiveras enligt förvaltningslagen, fordras inget särskilt sådant krav i LBF och LVM.

Med anledning av *Bolagsverkets* synpunkter gör regeringen följande bedömning. Som framgått ovan kan Finansinspektionen när som helst entlediga en tillfällig förvaltare. Avregistrering av tillfällig förvaltare bör därför ske efter underrättelse från Finansinspektionen. Ett beslut att entlediga en tillfällig förvaltare bör offentliggöras och bli föremål för registrering hos Bolagsverket.

12.7 Förändrade kallelseregler vid kapitalökning

Regeringens förslag: I bolagsordningarna får föreskrivas att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning när Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution. En sådan kallelse får dock inte utfärdas senare än tio dagar innan bolagsstämman äger rum.

Bestämmelser om aktieägares initiativrätt och tidpunkt för tillhandahållande av aktiebok i avstämningsbolag ska inte tillämpas för kallelser i dessa fall.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom artikel 121.2 i krishanteringsdirektivet görs ändringar i artikel 5 i direktiv 2007/36/EG om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag. Ändringarna innebär att det införs en möjlighet att ändra bolagsordningen så att det under vissa förutsättningar blir möjligt att kalla till bolagsstämma utan att tillämpa de regler som vanligtvis gäller för kallelse till sådan stämma, om syftet är att besluta om en kapitalökning.

Styrelsen ska kunna använda sig av denna kortare kallelsetid, om företaget befinner sig i en sådan ekonomisk situation att det kan bli föremål för krisavvärjande åtgärder. Dessutom ska kapitalökningen vara nödvändig för att företaget ska undvika att komma i en situation som kan innebära att det fallerar eller sannolikt fallerar i betydelsen enligt bestämmelserna i den nya lagen om resolution. I sådana situationer bör

det finnas en möjlighet att med kort varsel sammankalla en bolagsstämma.

Eftersom det är Finansinspektionen som gör dessa bedömningar av företagens ekonomiska ställning, är det således Finansinspektionen som kan ge företaget klartecken att situationen är sådan att kallelse till bolagsstämma enligt detta förfarande är tillåtet. Det bör, i enlighet med vad utredningen föreslår, införas bestämmelser i LBF och LVM om att styrelsen ska underrätta Finansinspektionen när styrelsen anser att det finns skäl att anta att företaget kan komma att omfattas av resolution. Det är därefter Finansinspektionen som har att ta ställning till om företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera, medan bedömningen av om förutsättningar för resolution föreligger görs av resolutionsmyndigheten (se avsnitt 15). Huruvida det kan krävas ett beslut om kapitalökning i ett företag som fallerar eller sannolikt fallerar, får stämman avgöra enligt de bestämmelser som gäller för beslut om kapitalökning. En förutsättning är, som ovan nämnts, att Finansinspektionen finner att det särskilda kallelseförfarandet får tillämpas i det enskilda fallet.

Det är aktieägarna som ska besluta om företaget ska kunna ha denna möjlighet till kortare kallelsetid, exempelvis genom att föreskriva detta i bolagsordningen. Ett beslut om ändring av bolagsordningen fattas med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna.

Regeringen delar utredningens bedömning att krishanteringsdirektivets bestämmelse bör genomföras genom att det i lag anges när den förkortade kallelsetiden får användas.

Vissa bestämmelser ska inte tillämpas i de fall företaget kallar till bolagsstämma enligt det särskilda kallelseförfarandet. Det rör sig om bestämmelser om reviderad dagordning, bestämmelser om fastställelse av bestämd avstämningsdag och bestämmelser om tidpunkter, i form av ett bestämt antal dagar före bolagsstämman eller kallelsen, fram till vilken aktieägare får utnyttja sina rättigheter att föra upp punkter på dagordningen för bolagsstämman eller att lägga fram förslag till beslut om punkter som har förts eller ska föras upp på dagordningen för en bolagsstämma. Bestämmelser med denna innebörd bör införas i aktiebolagslagen (2005:551). Det är upp till varje enskilt företag att ta ställning till om möjligheten bör utnyttjas genom att införa nödvändiga bestämmelser i sin bolagsordning.

12.8 Samordning vid ingripanden i en koncern

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska samråda med andra relevanta myndigheter innan den vidtar åtgärder mot ett koncernföretag som har gjort sig skyldigt till en överträdelse som är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att företaget kan komma att omfattas av resolution eller om förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda.

Om det övervägs åtgärder mot flera koncernföretag, ska Finansinspektionen försöka komma överens med övriga behöriga myndigheter om samordnade åtgärder. Om myndigheterna inte enas, får dock var och en av dem fatta beslut självständigt.

Om myndigheterna inte kan komma överens får ärendena hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för bindande medling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om en tillsynsmyndighet avser att vidta åtgärder mot ett företag i en koncern som har gjort sig skyldigt till en överträdelse som är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att företaget kan komma att omfattas av resolution, eller om förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda, krävs samordning med andra relevanta myndigheter. Även om det, i enlighet med vad anförts i avsnitt 12.1, inte finns någon anledning att göra skillnad mellan olika typer av ingripanden, finns det en skyldighet att samarbeta med myndigheter i andra länder i den omfattning som krishanteringsdirektivet kräver. Detsamma gäller när en tillfällig förvaltare utses.

Om förutsättningarna för tidigt ingripande är uppfyllda i fråga om ett moderföretag, ska den samordnande myndigheten underrätta Eba och samråda med övriga behöriga myndigheter inom tillsynskollegiet (artikel 30.1). Därefter kan den samordnande myndigheten besluta om åtgärder, inklusive förordnande av tillfällig förvaltare (artikel 30.2).

På liknande sätt ska en behörig myndighet som ansvarar för ett dotterföretag underrätta Eba och samråda, i detta fall dock enbart med den samordnande myndigheten, innan den behöriga myndigheten för dotterföretaget fatta beslut om åtgärder (artikel 30.3).

Enligt artikel 30.4 gäller att när flera myndigheter som avser att förordna en tillfällig förvaltare eller göra ett tidigt ingripande enligt artikel 27 ska överväga om en tillfällig förvaltare bör utses för samtliga berörda enheter respektive om det tidiga ingripandet bör samordnas för att nå en bättre lösning. I så fall ska myndigheterna komma överens om detta. Eba får bistå myndigheterna i syfte att nå en överenskommelse, s.k. icke bindande medling. Om myndigheterna inte kommer överens, får varje myndighet fatta egna beslut för de institut som den ansvarar för.

Om en behörig myndighet har invändningar mot en annan behörig myndighets beslut eller om det inte har gått att komma överens, kan ärendet hänskjutas till Eba för s.k. bindande medling (artikel 30.5 och 30.6). Det är dock enbart överenskommelser om vissa typer av tidiga ingripanden som kan bli föremål för bindande medling. Det som avses är olika åtgärder med bäring på likviditets- och kapitalsituationen i institutet, skuldomläggning samt ändringar i institutets juridiska eller operativa strukturer.

Om ett ärende har hänskjutits till Eba ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i Eba-förordningen. De behöriga myndigheterna ska fatta sina beslut i enlighet med Ebas beslut.

Bestämmelser om tillvägagångssätt vid samordningen myndigheter emellan som motsvarar det som anges i krishanteringsdirektivet bör föras in i LBF och LVM.

Det bör noteras att överenskommelser mellan myndigheterna utgör internationella överenskommelser i regeringsformens mening. Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen ingås sådana överenskommelser av regeringen. En förutsättning för att Finansinspektionen ska kunna träffa en överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat Finansinspektionen att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4).

Regeringen bedömer att det inte finns någon anledning att skilja mellan situationen då förutsättningarna för tidiga ingripanden föreligger och när förutsättningar för andra ingripanden enligt LBF och LVM föreligger (se avsnitt 12.1). De nu aktuella reglerna om samordningsförfarande gäller dock enbart i det förstnämnda fallet. Det blir därför nödvändigt att i detta sammanhang skilja mellan ”tidiga ingripanden” och ”andra ingripanden”. I syfte att införa en sådan distinktion bör det i LBF och LVM införas bestämmelser som anger att samrådsskyldigheten och den övriga processen ska gälla när det är fråga om överträdelser av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för resolution (jfr avsnitt 12.1). Det kan också vara fråga om överträdelser som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda.

13 Förebyggande statligt stöd

13.1 Behovet av en ny lag

Regeringens förslag: En ny lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut (den nya stödlagen) införs. Den nuvarande lagen om statligt stöd till kreditinstitut ska samtidigt upphöra att gälla.

Bestämmelser om stöd till livskraftiga kreditinstitut och finansieringen av sådant stöd i den nuvarande lagen om statligt stöd till kreditinstitut bör i tillämpliga delar och justerade för att ansluta till krishanteringsdirektivets regler föras över till den nya stödlagen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om stöd enligt den nya stödlagen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelser om förebyggande statligt stöd återfinns i artikel 32.4 d i krishanteringsdirektivet. De är utformade som undantag från villkoret att mottagande av statligt stöd ska anses utgöra grund för bedömningen att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera (se avsnitt 15.2 rörande grunderna för resolution). Förebyggande statligt stöd ska syfta till att motverka en allvarlig störning i medlemsstatens ekonomi och att bevara den finansiella stabiliteten. Stöd kan ges i form av en statlig garanti för att backa upp likviditetsstöd från centralbanken, en statlig garanti för nyemitterade skuldförbindelser eller som kapitaltillskott. Stödet ska ges med villkor som inte ger

företaget en otillbörlig fördel, samtidigt som inget av de övriga villkor som gör att företaget bedöms fallera eller sannolikt kommer att fallera är uppfyllda när stödet ges. Stödet ska vara begränsat till solida företag, och måste godkännas enligt de unionsrättsliga statsstödsreglerna. Stödet ska vara förebyggande, tidsbegränsat och avpassat (”proportional”) till att motverka den allvarliga störningen. Det får inte användas för att kompensera för förluster som företaget har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig i en nära framtid.

Kapitaltillskott får bara ges i den utsträckning som krävs för att åtgärda kapitalbrister som identifierats i stresstester, analyser av tillgångskvalitet eller motsvarande analyser som genomförts av en tillsynsmyndighet.

Enligt regeringens bedömning kommer det även framgent finnas behov av att, under vissa förutsättningar, kunna ge stöd i form av garantier eller kapitaltillskott till solida kreditinstitut.

Garantier för nyupplåning kan t.o.m. vara särskilt viktiga för att förhindra spridningseffekter när resolutionsreglerna kommit på plats. Om en stor bank visar sig vara i behov av skuldnedskrivningar kan detta leda till negativa spridningseffekter genom att långivare till övriga banker drar tillbaka finansiering. Detta skulle kunna leda till allvarliga störningar av samhällsekonomin och den finansiella stabiliteten. Om myndigheterna (och regeringen) gör bedömningen att de övriga bankerna inte har motsvarande finansiella problem utan är solida, kan ett garantiprogram säkerställa att finansieringen fungerar till dess bankerna hunnit övertyga sina långivare om att de fortsatt är kreditvärdiga. Möjligheten att sätta in statliga garantier kan på så sätt vara ett viktigt medel för att göra skuldnedskrivningsverktyget mer användbart och därmed mer trovärdigt.

Stöd till solida banker med likartade effekter som statliga garantier kan lämnas i form av lån från centralbanken. Riksbankens befogenheter i detta avseende kvarstår, men som erfarenheterna från 2008 visar kan det vara ändamålsenligt att ge likviditetsstöd på mer än ett sätt. Precis som regler för likviditetsstöd från Riksbanken är på plats oavsett det aktuella läget i den finansiella sektorn bör det därför finnas möjlighet för regeringen (eller den myndighet regeringen beslutar) att snabbt sätta i gång ett garantiprogram eller vidta motsvarande åtgärder.

Detta förutsätter att det finns lagstöd på plats när behov av att vidta åtgärder uppkommer. Bestämmelser med denna innebörd finns i stödlagen, men den lagen innehåller därutöver en rad bestämmelser som inte är relevanta vid den typ av stöd som avses här och som krishanteringsdirektivet tar sikte på. Det är också viktigt att säkerställa att villkoren för att ge sådant stöd överensstämmer med reglerna i krishanteringsdirektivet.

Genom att krishanteringsdirektivet omfattar andra institut än kreditinstitut är det möjligt att vidga kretsen till värdepappersbolag, vilka inte omfattas av stödlagen. Det framstår dock som osannolikt att ett värdepappersbolag (eller för den delen något annat företag än kreditinstitut som kan bli föremål för resolution) skulle uppfylla kriterierna för när förebyggande statligt stöd kan ges. Det framstår därför inte som motiverat att vidga kretsen av omfattade företag i förhållande till stödlagen.

Relevanta delar av den nuvarande stödlagens bestämmelser bör föras over till den nya stödlagen. De delar av stödlagen som rör övertagande av

banker, värdering etc. ersätts av bestämmelser i den nya lagen om resolution. Den nuvarande stödlagen bör upphävas.

Det bör, på motsvarande sätt som i den nuvarande stödlagen, införas en bestämmelse i den nya stödlagen som bemyndigar regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om stöd enligt lagen.

13.2 Lagens tillämpningsområde och ändamål

Regeringens förslag: Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas till kreditinstitut.

Stabilitetsfonden får också användas för att finansiera användningen av statliga stabiliseringsverktyg enligt lagen om resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Den föreslagna formuleringen av den nya stödlagens ändamål ansluter nära till 2 § stödlagen. Den ligger i sin tur nära formuleringen i krishanteringsdirektivet. Krishanteringsdirektivets formulering ”för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras” får anses likvärdig med stödlagens ”motverka en risk för allvarlig störning av det finansiella systemet”. Det är oundvikligt att en allvarlig störning av det finansiella systemet riskerar att påverka samhällsekonomin.

Enligt stödlagen kan stöd ges vid risk för allvarlig störning av det finansiella systemet *i Sverige*. Krishanteringsdirektivet talar på motsvarande sätt om ”i en medlemsstats ekonomi”. Utredningen diskuterar frågan huruvida det finns någon funktionell skillnad mellan dessa begrepp, eller om en avgränsning till det svenska finansiella systemet kan anses godtagbar.

Även från ett svenskt perspektiv kan det tänkas uppstå situationer där stödåtgärder som har direkta effekter i ett annat land samtidigt har förebyggande effekter på den finansiella stabiliteten i Sverige, t.ex. genom att förhindra spridningseffekter från ett land där en svensk bank har stor verksamhet. I likhet med utredningen menar regeringen dock att även med begränsningen ”i Sverige” ska stödåtgärder kunna vidtas i ett sådant fall. Syftet är ju att motverka att störningen sprider sig på ett sådant sätt att den påverkar det finansiella systemet i Sverige. Dessutom hänvisar definitionen av kreditinstitut i den nya stödlagen till lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse. Detta innebär att stöd endast kan ges till institut som har säte i Sverige. Oavsett var störningen uppstår kan det således inte bli fråga om att ge direkt stöd till utländska kreditinstitut. Mot den bakgrunden ansluter sig regeringen till utredningens bedömning att hänvisningen till det finansiella systemet i Sverige bör finnas även i den nya stödlagen.

Det bör också framgå av den nya stödlagen att stabilitetsfonden får användas för att finansiera användningen av statliga stabiliseringsverktyg enligt den nya lagen om resolution (se avsnitt 25.2).

13.3 Stödformer

Regeringens förslag: Stöd kan lämnas genom garantier av nyemitterade skuldförbindelser eller kapitaltillskott. Garantier ska även kunna ges till förmån för Riksbanken i samband med likviditetsstöd som banken lämnat.

I samband med beslut om förebyggande statligt stöd ska en värdering göras, motsvarande den värdering som görs inom ramen för resolutionsförfaranden.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår även att stöd ska kunna lämnas genom lån. Utredningen föreslår inte att kravet på en värdering ska framgå av den nya stödlagen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anför att det inte torde krävas en oberoende värdering i detta sammanhang utan att myndigheten själv kan göra värderingen.

Skälen för regeringens förslag: När det gäller de former i vilka stöd kan ges talar krishanteringsdirektivet endast om garantier och kapitaltillskott, dvs. lån nämns inte. Utredningen bedömer att även lån från andra delar av staten bör kunna ges. Som utredningen noterar finns det, från det stödmottagande kreditinstitutets synpunkt, ingen principiell skillnad mellan ett lån från centralbanken respektive ett lån från en annan del av staten. Skillnaden ligger i att centralbanken har unika möjligheter att ge likviditetsstöd, dvs. det handlar i första hand om att ha en effektiv ansvarsfördelning inom staten, inte om stödets effekter.

Enligt regeringens bedömning framstår det dock som osäkert om artikel 32.4 d i krishanteringsdirektivet medger andra statliga lån än likviditetsstöd från Riksbanken. Bestämmelsen utgör ett undantag från en huvudregel och bör därför tolkas restriktivt. Av bestämmelsens ordalydelse framgår inte att andra lån än likviditetsstöd är tillåtna. Även om de ekonomiska effekterna av ett stöd från Riksbanken respektive ett lån från en annan del av staten kan vara likvärdiga, förefaller det inte som att artikel 32.4 d ger utrymme för tolkningen att andra statliga lån är tillåtna. Därmed finns det inte utrymme att i lagen tillåta även andra statliga lån än likviditetsstöd från Riksbanken.

Krishanteringsdirektivet anger att garantier ska avse nyemitterade skuldförbindelser. Denna begränsning, som inte finns i stödlagen men däremot i det garantiprogram som togs fram med stöd i lagen 2008, bör införas i den nya lagen.

Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att tillägget i stödlagen att stöd även kan lämnas ”på annat sätt”, dvs. på annat sätt än via lån garantier och kapitaltillskott, bör tas bort. Det riskerar att skapa oklarhet om överensstämmelsen mellan de svenska reglerna och krishanteringsdirektivet, liksom med statsstödsreglerna.

Som framgår ovan ställer krishanteringsdirektivet krav på att förebyggande statligt stöd ska åtföljas av en värdering av behovet av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Den praktiska konsekvensen torde bli att den soliditetsbedömning som måste föregå beslutet om att ge förebyggande statligt stöd inte endast kan grundas på tillsynsmyndighetens värdering av kreditinstitutets ställning. Dessutom måste det göras en värdering enligt villkoren i artikel 36 i krishanteringsdirektivet, vilket bl.a. innebär att den ska göras av en oberoende part.

Svenska Bankföreningen instämmer med utredningen i att samma principer som vid värdering i resolution, dvs. typiskt sett med antagande om fortlevnad (”going concern”), bör användas även vid den värdering som behöver göras i samband med förebyggande statliga stödåtgärder. Bankföreningen menar dock att det inte torde krävas en oberoende värdering i detta sammanhang utan att myndigheten själv kan göra värderingen. Till stöd för detta anförs att tidsaspekten här kommer att vara central, men även att aktieägare och andra borgenärer inte kan förutsätta statligt stöd varför det inte finns samma behov av skyddsregler som vid resolution. Bankföreningen anser dessutom att de principer som ska gälla för värdering bör framgå av lagtexten.

Artikel 59 i krishanteringsdirektivet blir tillämplig när det i samband med förebyggande statligt stöd ska fastställas huruvida det finns behov av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Enligt artikel 59.1 i krishanteringsdirektivet ska nedskrivning och konvertering ske i proportion till hur stora förluster som måste absorberas och i den mån som krävs för att resolutionsändamålen ska uppnås. Av artikel 59.3 e framgår att sådan nedskrivning ska göras med undantag för förebyggande stöd i form av kapitaltillskott enligt artikel 32.4 d (iii). Det betyder att andra typer av förebyggande stödåtgärder – garantier för likviditetsstöd från centralbanken och för nyemitterade skuldförbindelser – i princip föranleder en nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Det följer av artikel 59.10 i krishanteringsdirektivet att ett beslut om nedskrivning eller konvertering ska föregås av en värdering i enlighet med artikel 36 (se avsnitt 17). Oavsett de lämplighetsskäl som kan anföras för en annan ordning, krävs således att även den värdering som ska genomföras i samband med förebyggande statligt stöd uppfyller de krav som följer av den artikeln i krishanteringsdirektivet. Den nu aktuella värderingen ska uppfylla de krav som gäller för värderingar i samband med resolution enligt den nya lagen om resolution. Detta bör framgå av den nya stödlagen. Mot denna bakgrund framstår det som överflödigt att, utöver detta, i den nya stödlagen särskilt ange vilka principer som ska gälla för värderingen.

Givet att principerna för värdering inom den löpande tillsynen och enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet är någorlunda överensstämmande torde värderingen enligt artikel 36 av ett enligt tillsynsmyndigheten solitt institut visa att det inte föreligger några förluster som måste absorberas. I ett sådant fall kommer resultatet av värderingen att bli att nedskrivning ska göras med noll kronor. Förutsatt att de institut som kommer i fråga för förebyggande statligt stöd är solida – vilket är en

förutsättning för att sådant stöd ska kunna ges – torde några nedskrivningar inte behöva göras.

I artikel 32.4 d i krishanteringsdirektivet finns, som framgår ovan, en särskild bestämmelse om garantier till förmån för centralbanken. Den anger att garantier som staten ställer ut till förmån för centralbanken i samband med att den ger likviditetsstöd inte är att betrakta som statligt stöd som ska leda till resolution, om de övriga kraven för förebyggande stöd är uppfyllda.

Av andra bestämmelser i krishanteringsdirektivet framgår att likviditetsstöd från centralbanken inte utgör ett tillräckligt villkor för att ett företag ska anses fallera. Detta står väl i samklang med det uppdrag som centralbanker, bl.a. den svenska Riksbanken, har att stötta solida och livskraftiga banker (eller hela banksystemet) om de drabbas av tillfälliga likviditetsproblem.

Som utredningen anför är en kreditgaranti från staten till Riksbanken i princip en inomstatlig garanti. Om Riksbanken gör en förlust till följd av likviditetsstöd så innebär det att vinstutdelningen från Riksbanken till staten minskar.

Mot denna bakgrund framstår det som osäkert om en sådan explicit garanti som krishanteringsdirektivet möjliggör skulle tillföra något ytterligare. Samtidigt delar regeringen utredningens uppfattning att det inte finns anledning att ställa upp hinder mot den typ av särskild garanti för centralbanken som direktivet pekar ut.

13.4 Stödmyndighet och beslut om stöd

Regeringens förslag: Beslut om förebyggande stöd med användning av stabilitetsfonden fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

Beslut om användning av stabilitetsfondens medel för att finansiera användningen av statliga stabilitetsverktyg fattas av regeringen.

Beslut enligt den nya stödlagen får inte överklagas.

Bestämmelser om Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut införs i lagen om insättningsgaranti.

Regeringens bedömning: Riksgäldskontoret bör även fortsättningsvis vara stödmyndighet.

Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut bör enbart pröva vissa ärenden enligt lagen om insättningsgaranti.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår inte att lagen om insättningsgaranti ska innehålla några bestämmelser om Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Riksgäldskontoret* föreslår att en bestämmelse att beslut om stöd inte får överklagas förs in i den föreslagna lagen om statligt stöd. *Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut* anför att de ärenden som nämnden ska pröva enligt lagen om insättningsgaranti inte beaktas i utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Regeringen beslutade när stödlagen tillkom att utse Riksgäldskontoret till stödmyndighet. Uppdraget innefattar både renodlade stödåtgärder och befogenheter av resolutionskaraktär. Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om beslutsordningen avseende förebyggande statligt stöd. Medlemsstaterna kan således fördela ansvaret mellan regeringen och andra organ på det sätt som befinns vara mest lämpligt. Som framgått i avsnitt 5.6.1 anser regeringen att uppdraget att vara resolutionsmyndighet enligt krishanteringsdirektivet bör ges åt Riksgäldskontoret. Det bedöms, inte minst mot denna bakgrund, lämpligt att inte ändra den ansvarsfördelning i fråga om stödåtgärder som etablerades vid införandet av stödlagen.

Det bör samtidigt noteras att denna kombination av roller inte är fri från komplikationer. Om ett institut som fått stöd via garantier senare sätts i resolution, kan Riksgäldskontoret under vissa omständigheter behöva fatta beslut om att skriva ner garanterade värdepapper, vilket i så fall utlöser garantin.

En annan möjlighet är att garanterade värdepapper konverteras till aktier. En garanti kan i så fall betyda att långivaren ska få fullt betalt för sina värdepapper varvid aktierna övergår till garantigivaren. Riksgäldskontoret i egenskap av stödmyndighet ska i det läget förvalta aktier i en bank under resolution, som samtidigt kontrolleras av Riksgäldskontoret i egenskap av resolutionsmyndighet. Samma situation kan dock uppstå om Riksgäldskontoret som resolutionsmyndighet går in med medel från resolutionsreserven. Den enda skillnaden är att den då agerar utifrån sitt uppdrag som resolutionsmyndighet.

Det är viktigt att dessa olika roller hanteras på ett ansvarsfullt och tydligt sätt. Samtidigt bör det noteras att de intressemotsättningar som här kan uppkomma i grunden har att göra med att staten ikläder sig flera olika roller i relation till kreditinstitut (i och utanför kris). Regeringen ansvarar för att balansera statens olika roller, oavsett hur ansvarsfördelningen mellan dess myndigheter utformas. En långtgående renodling mellan myndigheter skulle därmed inte lösa det grundläggande problemet.

Vid en sammanvägd bedömning framstår det som rimligt att liksom hittills samla statens funktioner för krisförebyggande stödåtgärder respektive krishantering i en myndighet och att denna myndighet är Riksgäldskontoret. Beslut om användning av stabilitetsfonden för att finansiera användningen av statliga stabilitetsverktyg bör dock fattas av regeringen, som också beslutar om användningen av verktygen (se avsnitt 22.34).

Stödlagen anger också att ärenden rörande stöd ska kunna prövas av Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut. Ärenden som prövas av nämnden kan t.ex. avse huruvida staten i ett enskilt fall får kräva att ett kreditinstitut ska ta emot föreslaget stöd och, om institutet ändå vägrar, tvångsinlösa aktierna i kreditinstitutet. Den typ av stöd som är aktuellt enligt den nya stödlagen kommer – på samma sätt som garanti- och kapitaltillskottsprogrammen – att bygga på frivillighet. Frågor om t.ex. inlösen av aktier och fastställande av lösenbelopp uppstår således inte i detta sammanhang. Det framstår mot denna bakgrund inte som lämpligt att staten med hänvisning till att en solid bank valt att inte ingå avtal om

t.ex. kreditgarantier, ska ha möjlighet att begära att en särskild nämnd ska pröva om villkoren är skäliga och kunna förelägga kreditinstitutet att delta.

Beslut enligt den nya stödlagen bör därför inte kunna bli föremål för prövning i Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut. Här bör normala vägar för hantering av avtalstvister vara tillfyllest. Detta innebär att Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut inte längre kommer att ha några uppgifter enligt det nya regelverket.

Som *Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut* noterar, ska nämnden även enligt utredningens förslag vara behörig att pröva vissa beslut enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Det framstår mot denna bakgrund som lämpligast att bestämmelser om Prövningsnämnden förs in i lagen om insättningsgaranti. Frågan om Prövningsnämndens uppgifter enligt den lagen får övervägas inom ramen för genomförandet av 2014 års insättningsgarantidirektiv i svensk rätt. Eftersom nämnden inte längre kommer att pröva tvister om stöd, framstår det dock som överflödigt att i lagen om insättningsgaranti införa särskilda bestämmelser om delgivning, förordnande av god man i vissa fall och processkostnader.

Avslutningsvis kan noteras att *Riksgäldskontoret* föreslår att en bestämmelse att beslut om stöd inte får överklagas förs in i den nya stödlagen. Regeringen instämmer i Riksgäldskontorets bedömning. En bestämmelse med denna innebörd bör tas in i den nya stödlagen.

13.5 Villkor för de statliga stödåtgärderna

Regeringens förslag: Stöd får bara lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga. Stödet ska vara tillfälligt och proportionerligt i förhållande till den störning som inträffat.

Det förebyggande stödet ska behandlas som näringsbidrag enligt inkomstskattelagen. Detsamma gäller stöd som lämnas enligt lagen om resolution.

Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en otillbörlig snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Grundkravet enligt krishanteringsdirektivet är att stöd bara får ges till solida kreditinstitut. I den gällande stödlagen används uttrycket ”livskraftig”. Det senare fångar väl den bredare bedömning som bör göras, dvs. att stödet inte får användas för att undvika att ett allvarligt försvagat kreditinstitut behöver sättas i resolution. Regeringen ansluter sig därför till utredningens förslag att det nuvarande uttrycket i stödlagen förs över till den nya stödlagen.

Stödet måste godkännas enligt de unionsrättsliga statsstödsreglerna, vilket förutsätter att stödet är tillfälligt och proportionerligt i förhållande till den störning som inträffat. Av skäl 41 till krishanteringsdirektivet

framgår också att staten ska ha skälig ersättning från kreditinstitut som får del av garantin. Motsvarande krav anges i stödlagen genom att det sägs att stödet så långt som möjligt ska utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en otillbörlig snedvridning av konkurrensen förhindras. I krishanteringsdirektivet används begreppet affärsmässigt bl.a. i anslutning till försäljningsverktyget och det bör tolkas på likartat sätt här. Dessa krav bör därför framgå av den nya stödlagen.

Det är vidare en grundprincip i krishanteringsdirektivet och ett uttryckligt krav i stödlagen att statens kostnader och risker ska begränsas. Att staten tar ut avgifter för garantier och lån bidrar också till att detta syfte uppnås. Dessa krav bör också framgå av den nya stödlagen.

Krishanteringsdirektivet anger som ett särskilt villkor för ett kapitaltillskott att det ska vara begränsat av vad som krävs för att rätta till en kapitalbrist som identifierats i ett stresstest eller motsvarande analys gjord av tillsynsmyndigheten. En bedömning av om det villkoret är uppfyllt kommer att göras av EU-kommissionen i samband med prövningen i förhållande till statsstödsreglerna.

Stöd som lämnas enligt stödlagen är enligt inkomstskattelagen (1999:1229) ett skattepliktigt näringsbidrag om det inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. När nu stödlagen upphävs kommer stöd som ges enligt den lagen att ges enligt den nya stödlagen eller lagen om resolution. Som en konsekvens av detta bör inkomstskattelagens bestämmelser ändras så att stöd enligt de nya lagarna blir skattepliktigt näringsbidrag.

14 Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

14.1 Beslut om nedskrivning eller konvertering

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska skyndsamt besluta att relevanta kapitalinstrument som har getts ut av ett företag som kan bli föremål för resolution ska skrivas ned eller konverteras, om

1. företaget eller den koncern som den ingår i fallerar eller sannolikt kommer att fallera,
2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att avhjälpa eller förhindra fallissemang, och
3. några alternativa åtgärder för att avhjälpa eller förhindra fallissemang inte finns tillgängliga.

Om företaget är ett dotterföretag som har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och på gruppnivå, ska Finansinspektionen fatta ett sådant beslut bara efter överenskommelse med den samordnande berörda myndigheten.

Nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument ska också, med vissa undantag, ske om företaget behöver statligt stöd.

Om ett företag behöver statligt stöd får Finansinspektionen även skriva ned eller konvertera efterställda skulder som inte räknas in i kapitalbasen, om det krävs för att stödet ska vara förenligt med unionsrätten.

Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument eller andra efterställda skulder får inte ske om stödet behövs i förebyggande syfte och sådana åtgärder skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till oproportionerliga resultat.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att det nya regelverket innebär att det ställs krav på skuldnedskrivning och konvertering i situationer då detta tidigare inte krävts, t.ex. i samband med deltagande i generella garantiprogram eller då ett företag tar del av en garanterad likviditetsfacilitet. Det kan inte heller uteslutas att en värdering i dessa situationer får till följd att ett nedskrivnings- eller konverteringsbehov föreligger. Detta kan enligt Riksgäldskontoret påverka företagens incitament att ta del av garantier och likviditetsfaciliteter. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör förtydligas att beslut om nedskrivning och konvertering inte behöver grunda sig på att det berörda företaget har överträtt några regler.

Skälen för regeringens förslag

Vilken myndighet bör ansvara för nedskrivning eller konvertering utanför resolution?

Artiklarna 59–62 i krishanteringsdirektivet handlar om nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument. Bestämmelserna som behandlar när dessa instrument skrivs ned eller konverteras inom ramen för resolution föreslås genomföras som en del av skuldnedskrivningsverktyget (se avsnitt 22). I de fallen är det resolutionsmyndigheten som ansvarar för att genomföra nedskrivningen eller konverteringen. I vissa situationer, som behandlas i detta avsnitt, ska dock de relevanta kapitalinstrumenten kunna skrivas ned eller konverteras även utanför resolution. Enligt krishanteringsdirektivet är potentiellt två myndigheter i Sverige involverade i den process som leder fram till nedskrivningen eller konverteringen. Det är den berörda myndigheten (i Sverige Finansinspektionen) som fastställer att nedskrivning eller konvertering behövs, medan det är resolutionsmyndigheten som verkställer beslutet.

När det handlar om nedskrivning eller konvertering utanför resolution så är detta enligt regeringens bedömning att betrakta som tillsynsåtgärder. Såväl fastställande som verkställande bör därför göras av Finansinspektionen och inte vara en uppgift för resolutionsmyndigheten (se avsnitt 5.6.3). Nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i krishanteringsdirektivet kan i viss utsträckning ses som ett komplement till tillsynsförordningens bestämmelser om konvertering av primärkapitaltillskott när kärnprimärrelationen understiger 5,125 eller vid andra nivåer eller händelser som framgår av avtalsvillkoren för instrumentet. I vissa fall kan det även vara nödvändigt att kombinera nedskrivning och

konvertering med andra tillsynsåtgärder. Det handlar då i praktiken om en omstrukturering utanför resolution.

Av artikel 61 i krishanteringsdirektivet följer att den svenska berörda myndigheten, dvs. Finansinspektionen, är ansvarig för ett svenskt institut, dvs. ett institut som har fått tillstånd av Finansinspektionen. Finansinspektionen är också ansvarig för företag som inte är tillståndspliktiga men som är hemmahörande i Sverige.

Med anledning av *Svenska Bankföreningens* remissynpunkt kan noteras att nedskrivning och konvertering av skulder utanför resolution ska ske under vissa i krishanteringsdirektivet angivna förutsättningar, som inte nödvändigtvis sammanfaller med att det berörda företaget har överträtt några av de regler som styr företagets verksamhet. Det kan därför göras en principiell åtskillnad mellan å ena sidan nedskrivning och konvertering utanför resolution med anledning av krishanterings-direktivets regler och å andra sidan sanktionsåtgärder med anledning av överträdelser av tillämpliga rörelseregler. Detta utesluter i och för sig inte att omständigheter som hänför sig till bl.a. regelöverträdelser kan utgöra skäl för beslut om nedskrivning och konvertering av skulder.

När kan skuldnedskrivning eller konvertering utanför resolution ske?

Huvudsyftet med en nedskrivning eller konvertering utanför resolution är att avhjälpa att företaget fallerar eller förhindra att det sannolikt kommer att fallera och därmed också att undvika resolution. Metoden för att uppnå syftet är att genom nedskrivning absorbera eventuella förluster och genom konvertering stärka företagets kapitalbas genom att kapitalbasinstrument av lägre kvalitet (de relevanta kapitalinstrumenten) omvandlas till kärnprimärkapital som är av högst kvalitet. Att kapitalbasen är av tillräcklig storlek och kvalitet för att kunna absorbera förluster är en central del av företagets varaktiga livskraft. För att stärka kapitalbasen, snarare än att genomföra en genomgripande finansiell rekonstruktion av företaget som i resolution, ska de relevanta kapitalinstrumenten i detta fall uttryckligen konverteras till kärnprimärkapitalinstrument och inte till något annat äganderättsinstrument som inte räknas in i kärnprimärkapitalet. Nedskrivning och konvertering ska som huvudregel också ske när ett företag behöver statligt stöd, vilket utgör en annan typ av bevekelsegrund för åtgärden.

Kravet på nedskrivning eller konvertering när ett företag inte är livskraftigt eller behöver statligt stöd för att kunna vara livskraftigt överensstämmer också med de förutsättningar som enligt den s.k. Baselkommittén bör gälla avseende nedskrivning eller konvertering av primär- och supplementärkapitaltillskott.

Artikel 59.3 i krishanteringsdirektivet beskriver fyra olika situationer då relevanta kapitalinstrument som har emitterats av ett företag ska skrivas ned eller konverteras. Med relevanta kapitalinstrument menas sådana skuldinstrument som får räknas in i kapitalbasen och som utgörs av det övriga primärkapitalet och supplementärkapitalet. De situationer som beskrivs skiljer sig åt dels i fråga om det är problem i ett enskilt institut eller i den koncern som institutet ingår som i behöver åtgärdas, dels i fråga om företaget är ett dotterföretag eller moderföretag. I tre av

de fyra fallen görs en prövning av livskraften (”bärkraften”). I det fjärde fallet behöver företaget statligt stöd.

Nedskrivning eller konvertering ska ske i de fall då företaget inte kommer att vara livskraftigt om inte nedskrivning eller konvertering sker, eller om en koncern inte kommer att vara livskraftig om inte relevanta kapitalinstrument som getts ut av ett moder- eller dotterföretag skrivs ned eller konverteras.

Det följer av artikel 61 i krishanteringsdirektivet att Finansinspektionen blir involverad om ett dotterföretag har auktoriserats eller är hemmahörande här, eller om Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet (dvs. ansvarig för tillsynen på gruppnivå) även om dotterföretaget finns i en annan medlemsstat.

Vid nedskrivning eller konvertering i ett moderföretag berörs Finansinspektionen dels då moderföretaget finns i Sverige, dels om inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet men moderföretaget är utländskt. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att Finansinspektionen även kan vara involverad i eventuella beslut avseende utländska moder- eller dotterföretag. Vid nedskrivning eller konvertering i moderföretag ska de relevanta kapitalinstrumenten – till skillnad från vad som gäller för dotterföretagsfallet – beaktas vid bedömningen av om moderföretaget uppfyller kraven på individuell *eller* gruppnivå.

Det sista fallet då nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument enligt artikel 59.3 i krishanteringsdirektivet ska ske är när ett företag som kan försättas i resolution behöver statligt stöd. Det ska ses mot bakgrund av att ägare och borgenärer bör vara med och dela på bördan både för att minska behovet av statligt stöd och för att upprätthålla marknadsdisciplinen. Enligt artikel 61 ska den svenska berörda myndigheten fatta beslut om företaget i fråga auktoriserats i Sverige eller är hemmahörande här.

Bestämmelsen är för det första tillämplig på stöd som inte uppfyller kriterierna i artikel 32, t.ex. stöd som ges till företag som inte längre är solida.

När det gäller statligt stöd som uppfyller kriterierna enligt artikel 32 och som föreslås kunna ges till kreditinstitut med stöd av en ny lag om förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13) gäller följande.

Befogenheterna behöver inte utnyttjas om det är fråga om en sådan förebyggande (avvärjande) rekapitalisering som avses i artikel 32.4 d (iii).

Bestämmelserna får vidare tillämpas för någon av de övriga stödformerna i artikel 32.4 d (statlig garanti för en centralbanks likviditetsstöd och statliga garantier för nya skuldförbindelser), eftersom undantag inte görs för dessa. Av detta följer att nedskrivning eller konvertering i princip ska ske även när sådant statligt stöd ges. Detta kommer bl.a. att påverka utformningen av eventuella garantiprogram för obligationer liknande det som fanns under den senaste krisen. Bestämmelsen ger inte något utrymme för Finansinspektionen att avstå från nedskrivning eller konvertering om något av kriterierna är uppfyllda, t.ex. förekomsten av statligt stöd i form av garantier för nya skuldförbindelser.

Hur omfattande nedskrivning eller konvertering som krävs ska emellertid basera sig på en värdering och bedömning av hur stor

nedskrivningen eller konverteringen behöver vara för att absorbera förluster eller kapitalisera kreditinstitutet (eller koncernen). Om kreditinstitutet bedöms vara solitt, vilket är en förutsättning för att garantier enligt artikel 32.4 d ska kunna ges, anför utredningen att det inte torde finnas några förluster som inte redan absorberats. I så fall bör värderingen leda till att nedskrivning kan göras med noll kronor. I ett sådant fall blir det därmed inte nödvändigt att göra någon nedskrivning eller konvertering. Mot denna bakgrund anser utredningen att kravet på nedskrivning i samband med garantier enligt artikel 32.4 d i materiellt hänseende är överflödigt.

Riksgäldskontoret anför att det nya regelverket innebär att det ställs krav på skuldnedskrivning och konvertering i situationer då detta tidigare inte krävts, t.ex. i samband med deltagande i generella garantiprogram eller då ett företag tar del av en garanterad likviditetsfacilitet. Det kan inte heller uteslutas att en värdering i dessa situationer får till följd att ett nedskrivnings- eller konverteringsbehov föreligger. Detta kan enligt Riksgäldskontoret påverka företagens incitament att ta del av garantier och likviditetsfaciliteter.

Enligt regeringens bedömning kan det inte uteslutas att en värdering i de situationer som det nu är fråga om skulle kunna påvisa behov av skuldnedskrivning eller konvertering. Om det i ett konkret fall finns farhågor om att en värdering skulle visa på behov av skuldnedskrivning eller konvertering, kan det inte heller uteslutas att det berörda företagets incitament att delta i t.ex. ett garantiprogram eller ta del av en garanterad likviditetsfacilitet från centralbanken påverkas negativt.

De bestämmelser som det här är fråga om utgör dock bindande unionsrättslig reglering som ska genomföras i svensk rätt. Inom ramen för detta lagstiftningsärende finns inte utrymme att överväga ytterligare åtgärder med anledning av de frågor som tas upp av Riksgäldskontoret, och inte heller att föreslå bestämmelser som avviker från de som finns i krishanteringsdirektivet.

Om statligt stöd ges i form av ett förebyggande kapitaltillskott i enlighet med artikel 32 i krishanteringsdirektivet, uppställs inget krav på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. Däremot gäller EU:s statsstödsregler som säger att för att ett sådant kapitaltillskott ska godkännas måste statsstödsreglernas krav på bördefördelning upprätthållas. För att det statliga stödet ska godkännas av kommissionen krävs en strängare nedskrivning eller konvertering alternativt utspädning än den som enligt krishanteringsdirektivet ska göras av relevanta kapitalinstrument. Statsstödsreglerna inkluderar nämligen även nedskrivning eller konvertering av andra efterställda skulder än sådana som räknas som relevanta kapitalinstrument. Om statligt stöd ska ges ställer alltså både krishanteringsdirektivet och statsstödsregelverket krav på föregående nedskrivning eller konvertering. För förebyggande kapitaltillskott kan dock enligt statsstödsreglerna endast konvertering komma i fråga. Vidare finns det enligt statsstödsreglerna möjlighet att göra undantag från kravet på konvertering om en sådan åtgärd i sig skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till ett oproportionerligt resultat. Vid nedskrivningen eller konverteringen förutsätts vidare enligt statsstödsreglerna att principen att ingen borgenär ska drabbas värre än vid konkurs följs.

Det framstår som en mindre lämplig ordning att Finansinspektionen får besluta om nedskrivning eller konvertering vid vissa former av statligt stöd (exempelvis en garanti för nyupplåningen) då detta inte krävs enligt statsstödsreglerna, men inte får besluta om konvertering vid förebyggande kapitaltillskott när statsstödsreglerna kräver detta. Det bör därför i den nya lagen om resolution anges att relevanta kapitalinstrument i regel ska konverteras vid förebyggande kapitaltillskott. För att se till att Finansinspektionen har möjlighet att vidta de åtgärder som krävs för att statsstöd ska kunna godkännas enligt statsstödsreglerna föreslås även att det införs en bestämmelse som ger Finansinspektionen rätt att på motsvarande sätt skriva ned eller konvertera andra efterställda skulder än relevanta kapitalinstrument. Det senare innebär att de krav på gränsöverskridande samarbete som ställs på nedskrivning och konvertering av kapitalbasinstrument blir tillämpliga även vid denna åtgärd. Vidare föreslås en bestämmelse som ger Finansinspektionen samma möjlighet att göra undantag från kravet på konvertering vid förebyggande kapitaltillskott som finns enligt statsstödsreglerna.

Förutsättningar för nedskrivning eller konvertering

En förutsättning för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument är att det är nödvändigt för att avhjälpa eller förhindra att ett företag eller en koncern fallerar och att åtgärden vidtas som en sista utväg när andra alternativ – såväl tillsynsåtgärder som privata åtgärder – är uttömda. Detta utesluter i och för sig inte att möjligheten utövas i stället för att besluta om resolution, även om ett annat institut i koncernen skulle vara försatt i resolution. Så kan exempelvis vara fallet om ett företag i en koncern är försatt i resolution, men att det för att koncernen i övrigt ska vara bärkraftig är tillräckligt med att de relevanta kapitalinstrumenten skrivs ned eller konverteras.

Bedömningen av om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera grundar sig på samma kriterier som vid resolution. För en beskrivning av dessa fallissemangsgrunder hänvisas därför till avsnitt 15. Vidare ska det bedömas om det med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter finns några andra åtgärder som rimligen skulle kunna åtgärda problemen. Det är här fråga om en bedömning av om det över huvud taget finns några alternativ som är genomförbara med hänsyn till hur allvarlig och brådskande situationen är. Som exempel på alternativa åtgärder kan nämnas åtgärder vidtagna av den privata sektorn – t.ex. i form av kapitaltillskott – eller tidiga ingripanden eller andra tillsynsåtgärder (se artikel 62.4 i krishanteringsdirektivet). Det handlar här om att åtgärderna ska göra nedskrivning eller konvertering onödig. Om företaget kan skaffa det kapital som behövs genom t.ex. nyemission, ska myndigheten inte framtvinga nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Även om nedskrivningen och konverteringen av relevanta kapitalinstrument är en ingripande åtgärd är den för ägare och borgenärer sannolikt som regel inte lika ingripande som resolution. Utan befogenheten att skriva ned eller konvertera skulle alternativet vara resolution med åtföljande nedskrivning eller konvertering eller tillståndsåterkallelse eventuellt åtföljt av konkurs. Även bedömningen av

om det finns alternativa åtgärder att tillgå, liknar den som görs vid resolution. Skillnaden är att det – om övriga förutsättningar är uppfyllda – blir fråga om nedskrivning eller konvertering om dessa åtgärder bedöms avhjälpa eller förhindra att institutet fallerar, medan det kan bli fråga om resolution om sådana åtgärder bedöms otillräckliga. Om inte nedskrivning eller konvertering tillsammans med andra tillsynsåtgärder kommer att avhjälpa eller förhindra att företaget fallerar, kommer företagets tillstånd att återkallas eller företaget försättas i resolution.

Bedömningen av om nedskrivning eller konvertering är nödvändigt för att en koncern inte ska fallera görs med utgångspunkt från samma två kriterier som ovan beskrivits för ett företag; fallissemang eller sannolikt fallissemang och alternativa åtgärder. Bedömningen av om koncernen anses fallera eller sannolikt kommer att fallera görs dock med utgångspunkt från delvis andra kriterier än för ett företag. Kriterierna har ändå stora likheter med dem som gäller vid resolution.

Enligt krishanteringsdirektivet är en första förutsättning för att en koncern ska anses fallera eller sannolikt kommer att fallera att koncernen inte kan uppfylla kapitalkraven på gruppnivå. Som utredningen noterat är det i praktiken de enskilda företagen i koncernen som fallerar och som inte gemensamt uppfyller de gruppbaserade kraven på gruppnivå. För enkelhets skull används även här uttrycket att koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera, liksom i krishanteringsdirektivet.

Bedömningen av om en koncern sannolikt kommer att fallera ska grunda sig på objektiva faktorer som tyder på att koncernen inom den närmaste tiden inte kommer att uppfylla tillämpliga krav på gruppnivå. Objektiva faktorer torde ha samma innebörd här som vid bedömningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

För att en koncern ska anses fallera eller sannolikt kommer att fallera ska överträdelsen av tillsynsregelverket kunna föranleda tillsynsmyndigheterna att vidta åtgärder på grund av, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats, eller sannolikt kommer att drabbas, av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas. Samtidigt ska det vara fråga om problem som inte går att åtgärda genom mindre ingripande åtgärder än nedskrivning eller konvertering. Överträdelserna ska alltså vara tämligen allvarliga.

14.2 Underrättelse till resolutionsmyndigheten

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra bestämmelserna om den berörda myndighetens skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheten i artikel 59.8 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Om en berörd myndighet fastställer att nedskrivning eller konvertering är nödvändig för att institutet eller koncernföretaget ska förbli livskraftigt, ska den berörda

myndigheten enligt artikel 59.8 i krishanteringsdirektivet omedelbart underrätta den resolutionsmyndighet som är ansvarig för företaget i fråga, om det är en annan myndighet. Bestämmelsen blir tillämplig i en situation då resolutionsmyndigheten, om den är en annan myndighet än den berörda myndigheten, snabbt behöver få kännedom om den berörda myndighetens beslut för att den ska kunna utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten. Eftersom Finansinspektionen nu föreslås bli både berörd myndighet och resolutionsmyndighet, i direktivets mening, behövs ingen särskild bestämmelse om underrättelse. Detta innebär dock inget hinder för Finansinspektionen att informera resolutionsmyndigheten och andra involverade myndigheter i den utsträckning som bedöms lämplig.

14.3 Värdering för att uppskatta behovet av nedskrivning eller konvertering

Regeringens förslag: Innan Finansinspektionen fattar beslut om att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument, ska myndigheten se till att det görs en värdering motsvarande den som ska ske inför ett beslut om resolution respektive beslut om resolutionsåtgärder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att värdering krävs även i fall då ett företag tar emot statligt stöd. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör vara möjligt att genomföra en preliminär värdering även vid nedskrivning eller konvertering utanför resolution.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 59.10 i krishanteringsdirektivet finns det bestämmelser om värdering. Artikeln anger att resolutionsmyndigheten, innan den utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalbasinstrument, ska se till att en värdering görs av tillgångarna och skulderna i institutet eller ett företag som kan bli föremål för resolution i enlighet med artikel 36. Denna värdering ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på kapitalbasinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på relevanta kapitalbasinstrument i syfte att kapitalisera institutet eller koncernföretaget.

Som framgår av krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten innan den skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument göra en värdering motsvarande den som ska göras inför ett beslut om resolution respektive inför vidtagande av resolutionsåtgärder. Detta ska, som *Riksgäldskontoret* anfört, även ske för att fastställa behovet av skuldnedskrivning eller konvertering när ett företag tar emot statligt stöd. Artikel 59.10 i krishanteringsdirektivet anger mer specifikt att värderingen av nedskrivningsbehovet ska göras enligt artikel 36, dvs. i enlighet med särskilda formkrav (se avsnitt 17).

Med utgångspunkt i värderingen ska resolutionsmyndigheten beräkna hur stor nedskrivningen respektive konverteringen behöver vara för att dels absorbera förluster, dels kapitalisera företaget för att det eller den

koncern den ingår i ska undvika ett fallissemang (eller sannolikt fallissemang). Vägledning om vad som ska styra omfattningen av en eventuell konvertering finns i artikel 60. Av den artikeln framgår att kapitalbeloppet för kapitalinstrumenten ska skrivas ned eller konverteras i den utsträckning som krävs för att uppfylla de samhällsintressen som täcks in av resolutionsändamålen.

Svenska Bankföreningen anser att det bör vara möjligt att genomföra en preliminär värdering även vid nedskrivning eller konvertering utanför resolution. Det kan noteras att artikel 59.10 i krishanteringsdirektivet hänvisar till artikel 36 i dess helhet, och således även möjliggör ett förfarande med preliminär värdering i enlighet med artikel 36.9. Detta bör även framgå av den nya lagen om resolution.

Det bör därför föras in en bestämmelse som anger att innan Finansinspektionen fattar beslut om att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument, ska inspektionen se till att det görs en värdering motsvarande den som görs inför ett beslut om resolution respektive beslut om, och utformningen av, resolutionsåtgärder.

14.4 Åtgärder för att skriva ned eller konvertera och åtgärdernas ordningsföljd

Regeringens förslag: Innan Finansinspektionen skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument, ska inspektionen besluta att minska kärnprimärkapitalet i proportion till förlusterna i företaget.

Om företaget som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument har ett positivt värde, får Finansinspektionen minska äganderätten för existerande aktieägare genom att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Finansinspektionen får i samband med beslut om minskning av kärnprimärkapitalet även besluta att

1. dra in befintliga kärnprimärkapitalinstrument, eller
2. överföra befintliga kärnprimärkapitalinstrument till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

Finansinspektionen ska skriva ned kapitalbeloppet för relevanta kapitalinstrument eller konvertera dessa till kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med instrumentens inbördes förmånsrätt och i den utsträckning som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska bedömas fallera eller kommer sannolikt att fallera.

Principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än i konkurs eller likvidation, gäller även vid nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution, om inte annat framgår av villkoren för instrumentet. Principen ska även gälla till förmån för ägarna i företaget.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen anser dock att principen att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer inte ska bli sämre vid resolution än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation inte ska gälla

vid tillämpning av bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att principen om ”no creditor worse off” även ska gälla vid tillämpning av bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution. Som skäl för detta anför Bankföreningen att Finansinspektionens befogenhet att, när kärnprimärkapitalet har minskats i proportion till förlusterna, permanent skriva ned kapitalbeloppet för relevanta kapitalinstrument eller konvertera dessa till kärnprimärkapital kan medföra att aktieägarna, må vara i utspädd form, kommer att kvarstå som aktieägare samtidigt som innehavare av relevanta kapitalinstrument kan få sina fordringar permanent nedskrivna. Resultatet kan således bli att prioritetsordningen blir omvänd vilket framstår som orimligt. *Riksgäldskontoret* anser att det finns anledning att se över om avsaknaden av skydd för kapitalinstrumentsinnehavare utanför resolution, liksom den asymmetri som synes föreligga i de fall då statsstödsreglerna blir tillämpliga, är en fråga som bör utredas vidare. Enligt Riksgäldskontoret kommer ägarna aldrig att äga rätt till kompensation, och innehavare av relevanta kapitalinstrument kommer bara ha rätt till kompensation om statsstödsregelverket är tillämpligt och deras instrument utgör en efterställd skuld (vilket inte alltid är fallet).

Skälen för regeringens förslag

Åtgärder mot innehavare av kärnprimärkapitalinstrument

Vid nedskrivning eller konvertering utanför resolution ska på motsvarande vis som vid resolution principen gälla att åtgärder ska vidtas mot ägare före det att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran konverterad. I detta fall är borgenärerna innehavarna av de relevanta kapitalinstrumenten och ägarna är enbart innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument. Innehavare av exempelvis preferensaktier, som inte räknas in i kärnprimärkapitalet, räknas i detta sammanhang inte som ägare.

För att upprätthålla prioritetsordningen ska Finansinspektionen först fokusera på posterna i kärnprimärkapitalet. Alltså ska kärnprimärkapitalet, i princip det egna kapitalet, i första hand bära förluster genom att detta minskas. Det egna kapitalet består i sin tur i princip av det kapital som aktieägarna eller andelsinnehavare har satt in och det överskott eller underskott som företagets verksamhet har genererat. Om tillgångarnas värde understiger skulderna är det egna kapitalet negativt. I en sådan situation är aktiekapitalet eller det kapital som andelsinnehavare har satsat förbrukat. Vid en konkurs hade dessa intressenter inte fått något tillbaka av sina satsade medel. Aktieägarna eller andelsinnehavarna bör i en sådan situation inte längre ha något anspråk på företaget och aktier eller andelar bör dras in i bemärkelsen att instrumenten utraderas eller överförs till nedskrivna borgenärer. Av detta skäl bör Finansinspektionen kunna besluta om att minska poster i kärnprimärkapitalet, exempelvis aktiekapitalet, så att förluster absorberas. I samband med detta beslut får Finansinspektionen också besluta om att dra in eller överföra aktier eller andra kärnprimärkapitalinstrument.

Om företaget har ett positivt eget kapital, får Finansinspektionen även besluta om att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument med följd att de befintliga ägarnas ägarandel minskas (späds ut). Finansinspektionen ska också kunna kombinera indragning, överföring och utspädning. Åtgärderna indragning, överföring och utspädning överensstämmer med de åtgärder som resolutionsmyndigheten ska kunna vidta, eller åstadkomma, vid en tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget (se avsnitt 20.2 och 20.3).

Det bör dock noteras att dessa åtgärder riktade mot aktieägare och andra innehavare av kärnprimärkapitalinstrument aldrig genomförs separat utan alltid står i relation till den nedskrivning eller konvertering som görs av de relevanta kapitalinstrumenten. Det bör framgå av den nya lagen om resolution att Finansinspektionen kan vidta åtgärder rörande kärnprimärkapitalet som motsvarar resolutionsmyndighetens befogenheter gentemot ägare.

Åtgärder mot innehavare av relevanta kapitalinstrument

När det egna kapitalet som utgör poster i kärnprimärkapitalet har förbrukats för att absorbera förlusterna kan relevanta kapitalinstrument tas i anspråk för att absorbera kvarvarande förluster. Detta sker genom att Finansinspektionen beslutar om att instrumentens kapitalbelopp ska skrivas ned, ända till noll om så krävs.

När väl förlusterna har absorberats kan de relevanta kapitalinstrumenten tas i anspråk för att stärka kärnprimärkapitalrelationen genom att Finansinspektionen beslutar om konvertering, dvs. att dessa kapitalinstrument som i grunden är skulder blir omvandlade till kärnprimärkapitalinstrument som aktier. Det bör framgå av den nya lagen om resolution att Finansinspektionen har rätt att skriva ned relevanta kapitalinstruments kapitalbelopp och att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Hur stor nedskrivningen eller konverteringen ska vara får bedömas från fall till fall. Utgångspunkten bör vara att åtgärderna ska vara tillräckligt kraftfulla för att företaget eller koncernen inte längre ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera. Om det inte är möjligt att genomföra en tillräckligt omfattande nedskrivning eller konvertering bör myndigheterna i stället inleda den process som kan leda till resolution, om förutsättningarna för detta är för handen, eller tillståndsåterkallelse.

Prioritetsordningen ska även följas när Finansinspektionen tillämpar sin beslutanderätt avseende relevanta kapitalinstrument. Det innebär att instrument som räknas till det övriga primärkapitalet ska tas i anspråk före instrument som räknas till supplementärkapitalet, vilket också bör framgå av den nya lagen om resolution. Instrumenten ska således tas i anspråk i den ordningsföljd som ges av deras inbördes grad av eftersträldhet eller förmånsrätt.

Följderna av en nedskrivning eller konvertering

I artikel 60.2 a i krishanteringsdirektivet finns en bestämmelse som gäller vid nedskrivning men inte vid konvertering. Det anges sammanfattningsvis att sänkningen av skuldens kapitalbelopp ska vara permanent, att det inte får finnas någon kvarstående skuld för det belopp

som skrivits ned och att ingen ersättning får betalas till borgenären i samband med nedsättningen. Dessa bestämmelser ska dock inte förhindra att en konvertering genomförs.

Enligt artikel 60.1 m i tillsynsförordningen kan den nedskrivning eller konvertering som sker med stöd av avtalsvillkoren vara tillfällig eller permanent. För att tydliggöra skillnaden mellan tillsynsförordningens och krishanteringsdirektivets bestämmelser, bör det därför klargöras att den av resolutionsmyndigheten beslutade nedskrivningen eller konverteringen ska vara permanent. Att konverteringen ska vara permanent sägs visserligen inte uttryckligen i krishanteringsdirektivet men konvertering till kärnprimärkapitalinstrument resulterar automatiskt i eviga instrument (se artikel 28.1 e i tillsynsförordningen) och utgör således en oåterkallelig konvertering.

Att det inte får finnas några kvarstående skulder på den nedsatta delen och att ingen ersättning ska betalas till borgenärerna följer av bestämmelserna om hur nedskrivningen och konverteringen genomförs. Det behöver därför inte framgå av någon uttrycklig bestämmelse.

Av artikel 60.2 i krishanteringsdirektivet framgår emellertid att bestämmelserna om återbetalningsmekanismen i artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet är tillämpliga även i detta fall. Reglerna om uppvärdering och återbetalning genomförs genom de generella reglerna avseende värdering (se avsnitt 17).

En nedskrivning kommer att innebära att de relevanta kapitalinstrumentens kapitalbelopp sänks, dvs. att företagets skulder minskar.

Den konvertering som sker kommer sannolikt att resultera i att företaget får nya delägare. Beroende på storleken på de nya aktieinnehaven kan de nya ägarnas lämplighet behöva prövas av tillsynsmyndigheten. Den prövningen sker normalt innan aktier byter ägare. Liksom i fallet med skuldnedskrivningsverktyget, ska en ägarprövning göras i samband med att konverteringen sker. På samma sätt som vid konvertering som görs inom ramen för en resolution, bör det framgå av den nya lagen om resolution att överföring av aktier till nya ägare får ske även om ägarprövningen inte har slutförts.

Det bör i det här sammanhanget också noteras att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten avser alla instrument som uppfyller kraven för att få ingå i kapitalbasen och detta oavsett om instrumentet i det enskilda fallet får räknas in i kapitalbasen. Så kan exempelvis vara fallet om ett företag har emitterat instrument till ett större belopp än vad som får ingå i kvoten.

Principen att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation

I resolution gäller principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation (se avsnitt 16). Av krishanteringsdirektivet framgår inte uttryckligen att principen även gäller vid nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution. I likhet med *Svenska Bankföreningen* anser emellertid regeringen att principen även måste tillämpas i sådana fall, om inte avtalsvillkoren för det aktuella instrumentet anger något annat. Enligt regeringens bedömning bör undantag från principen göras när det av

villkoren för det relevanta kapitalinstrumentet framgår att konvertering till kärnprimärkapital eller nedskrivning skulle ha skett även utan resolutionsmyndighetens ingripande (se avsnitt 16.7.)

Regeringen anser dock inte att principen bör vara tillämplig enbart av den anledningen att det annars skulle finnas en risk att prioritetsordningen omvänds, så att aktieägarna kan komma bättre ut än innehavarna av relevanta kapitalinstrument. Den situation som Bankföreningen syftar på kan nämligen inte uppstå eftersom nedskrivning av relevanta kapitalinstrument förutsätter att företaget, efter att dess kärnprimärkapital har minskats i proportion till förlusterna, fortfarande har ett negativt värde. Om företagets värde är positivt är vare sig minskning av kärnprimärkapital eller nedskrivning av relevanta kapitalinstrument aktuellt. I det fallet påförs kvarvarande ägare förluster genom minskning av ägarandelar (utspädning) till följd av konvertering av relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapital.

Vad särskilt gäller *konvertering* av relevanta kapitalinstrument finns enligt regeringens mening visst stöd i krishanteringsdirektivet för att principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation ska gälla även vid konvertering utanför resolution. Konverteringskursen ska nämligen utgöra en lämplig kompensation för den eventuella förlust som den berörda kapitalinstrumentsinnehavaren åsamkas genom konverteringen (jfr artiklarna 50.2 och 60.3 d). Ytterst begränsas detta i direktivet av vad som skulle vara en otillräcklig kompensation, dvs. kompensation som medför ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation. Indirekt ska alltså konverteringskursen säkerställa att principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation följs (se avsnitt 22.30). För tydlighets skull bör dock principens tillämplighet även framgå uttryckligen av den bestämmelse som genomför artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet. Undantag från principen bör dock, i enlighet med vad regeringen anfört i det föregående, göras i fall annat framgår av avtalsvillkoren för det relevanta kapitalinstrumentet. Sådana undantag är förenliga med artikel 50.2 i krishanteringsdirektivet, eftersom eventuella förluster som åsamkas innehavarna inte är följden av att resolutionsmyndigheten utövar sin konverteringsbefogenhet utan följer av avtalsvillkoren för det aktuella instrumentet.

Även när det gäller *nedskrivning* av relevanta kapitalinstrument finns visst stöd i krishanteringsdirektivet för att principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation ska gälla även vid nedskrivning utanför resolution. Artikel 59.10 i krishanteringsdirektivet föreskriver nämligen att resolutionsmyndigheten ska göra en värdering enligt artikel 36 innan den utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten. Enligt artikel 36.8 och 36.10 ska värderingen, för att uppfylla alla villkor som föreskrivs i artikel 36, bl.a. innehålla en uppskattning av vilken behandling som varje klass av ägare och borgenärer skulle förväntas få om företaget hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, dvs. konkurs eller likvidation. Det talar för att principen att ägare och borgenärer inte ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation även måste beaktas inom ramen för Finansinspektionens bedömning av behovet av nedskrivning

och konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution. För sådana fall föreskrivs visserligen inte en värdering i efterhand enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet. Om en innehavare av relevanta kapitalinstrument överklagar beslutet att skriva ned eller konvertera kapitalinstrumenten utanför resolution och åberopar att beslutet står i strid med egendomsskyddet synes dock domstolen, vid sin prövning av vad som är en rättmätig ersättning för ingreppet, inte ha annat att jämföra med än vad som hypotetiskt sett hade blivit utfallet för den aktuella borgenären i konkurs eller likvidation. Att företaget eller koncernen inte längre är livskraftig innebär ju att den eller det fallerar (eller sannolikt kommer att fallera) och att inga alternativa åtgärder förutom nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument kan förhindra ett sådant fallissemang (artikel 59.4). Om inte det allmänna intresset av att försätta företaget eller koncernen i resolution också är uppfyllt, är alltså det enda alternativet till nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument konkurs eller likvidation.

Principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation bör även gälla vid nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution, om inte avtalsvillkoren för det aktuella instrumentet anger annat. En sådan ordning framstår som motiverad för att upprätthålla grundläggande rättigheter enligt EU-rätten. Principen kan nämligen härledas ur egendomsskyddet i artikel 17 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EU-stadgan). Den föreskriver att ingen får berövas sin egendom utom då samhällsnyttan kräver det, i de fall och under de förutsättningar som föreskrivs i lag och mot rättmätig ersättning för sin förlust i rätt tid. Som utredningen antyder anger dessutom EU:s statsstödsregler att principen ”inte sämre villkor för borgenärer” ska följas vid s.k. bördefördelning mellan aktieägare och innehavare av konvertibler och andra efterställda skulder både i och utanför resolution. Med efterställda skulder avses i detta sammanhang ett vidare begrepp än relevanta kapitalinstrument enligt krishanteringsdirektivet, varför skyddet för borgenärer synes vara vidare enligt statsstödsreglerna. Såvitt framgår av statsstödsreglerna gäller principen däremot inte för ägarnas räkning.

Eftersom nedskrivning av relevanta kapitalinstrument utanför resolution innebär samma inskränkning av egendomsskyddet som nedskrivning i resolution och som förutsätts för kommissionens godkännande av statligt stöd, bör innehavarna av instrumenten ges samma skydd utanför resolution. Eftersom artikel 17 i EU-stadgan inte gör åtskillnad mellan olika slags egendom, finns det enligt regeringens mening inte anledning att se annorlunda på saken vad gäller aktieägare eller innehavare av andra äganderättsinstrument, som alltså bör tillförsäkras samma skydd. Principen att det ekonomiska utfallet för borgenärer och ägare inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation ska alltså gälla även vid nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument och andra efterställda skulder, liksom för de åtgärder som dessförinnan vidtas gentemot ägarna, utanför resolution. Mot den bakgrunden finner regeringen ingen anledning att, som *Riksgäldskontoret* föreslår, ytterligare utreda skyddet för kapitalinstrumentsinnehavare

utanför resolution och diskrepansen som synes råda i förhållande till statsstödsreglerna.

14.5 Några särskilda förutsättningar för konvertering

Regeringens förslag: Vid konvertering av relevanta kapitalinstrument ska följande förutsättningar gälla.

1. De kärnprimärkapitalinstrument som konverteringen ska vara utgivna av företaget i fråga eller av dess moderföretag, beroende på vad Finansinspektionen beslutar och, om instrumenten ska ges ut av moderföretaget, vara godkända av resolutionsmyndigheten för moderföretaget.
2. Kärnprimärkapitalinstrumenten ska ha getts ut innan företaget ger ut aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att erhålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
3. Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter beslutet att konvertera de relevanta kapitalinstrumenten.
4. Konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumentens konvertering till kärnprimärkapitalinstrument bestäms enligt de principer som gäller vid konvertering av skulder till aktier och andra äganderättsinstrument när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 60.3 i krishanteringsdirektivet framgår vilka förutsättningar som måste vara uppfyllda för att konvertering ska kunna ske. Om någon av förutsättningarna inte går att uppfylla behöver alternativa åtgärder övervägas, inklusive resolution.

Den första förutsättningen för att konvertering ska få ske är att de kärnprimärkapitalinstrument som lämnas i utbyte ges ut av det berörda företaget eller av dess moderföretag. Resolutionsmyndigheten för det företaget eller moderföretaget, beroende på vilken av dem som ska ge ut instrumentet, ska samtycka till att instrumenten ges ut av företaget i fråga. I praktiken innebär det att om Finansinspektionen överväger att besluta om en konvertering till aktier i det berörda företagets moderföretag, måste resolutionsmyndigheten för moderföretaget samtycka.

Eftersom konverteringen kan ske genom att kärnprimärkapitalinstrument som innehas av t.ex. aktieägare förs över till borgenärer, ställer dock bestämmelsen inte upp några krav på nyemission av aktier i varje enskilt fall.

Emissionen ska för det andra göras innan företaget gör en emission av aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att erhålla kapital från staten. Bestämmelsen återspeglar principen att företagets ägare ska bära förluster först och därefter företagets borgenärer, innan staten går in med kapital. Genom denna bestämmelse riskerar staten inte någon utspädning av sitt innehav.

För det tredje ska instrumenten överföras till borgenärerna i direkt anslutning till beslutet om konvertering. Beslutet ska alltså resultera i en direkt kapitalisering av företaget.

För det fjärde ska konverteringskursen vara förenlig med de principer som gäller vid resolution (se avsnitt 16). Av artikel 60.3 d i krishanteringsdirektivet framgår att Finansinspektionen ska fastställa konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumenten med utgångspunkt i vissa angivna kriterier. Det är samma kriterier som gäller när resolutionsmyndigheten beslutar om konvertering av kvalificerade skulder i resolution (se avsnitt 22.30).

Artikel 60.3 i krishanteringsdirektivet ger resolutionsmyndigheten möjlighet att i samband med en konvertering kräva att ett företag ska ge ut kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av relevanta kapitalinstrument. Eftersom Finansinspektionen enligt den nya lagen om resolution ges möjlighet att vidta de åtgärder som krävs för att konvertering ska kunna ske, framstår det som överflödigt att därutöver föreskriva en uttrycklig möjlighet för inspektionen att kräva av företaget att det ska ge ut kärnprimärkapitalinstrument till innehavare av relevanta kapitalinstrument.

14.6 Nedskrivning och konvertering i koncerner

Regeringens förslag: När ett relevant kapitalinstrument som getts ut av ett dotterföretag ska skrivas ned eller konverteras, får nedskrivningen eller konverteringen inte vara mer omfattande eller göras på sämre villkor än för de relevanta kapitalinstrument med samma rangordning som har skrivits ned eller konverterats på moderföretagsnivå.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 51.1 d i krishanteringsdirektivet framgår att ett relevant kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag inte ska skrivas ned eller konverteras i större utsträckning eller till sämre villkor än de villkor som gällde för kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.

När åtgärder vidtas mot ett moderföretag i en koncern och dess dotterföretag behöver bördan fördelas mellan företagen. En bestämmelse med denna innebörd bör tas in i den nya lagen om resolution.

14.7 Beslut om nedskrivning och konvertering är myndighetsbeslut

Regeringens förslag: Ett beslut om nedskrivning eller konvertering är bindande för företaget som uppfyller förutsättningarna för detta och för innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument och relevanta kapitalinstrument.

En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen.

Den kapitalökning som konverteringen innebär ska vara fastställd när den har blivit registrerad.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument, är detta ett myndighetsbeslut som är bindande för innehavarna av dessa instrument.

Som tidigare angetts är Finansinspektionens åtgärder gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument, exempelvis aktier, en del av förfarandet vid nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Även dessa åtgärder som inbegriper att poster i kärnprimärkapitalet ska minskas, exempelvis genom att aktiekapitalet minskas, eventuellt i kombination med att motsvarande instrument permanent fråntas innehavarna genom att aktier dras in eller blir överförda alternativt att befintligt ägandet minskas genom utspädning, vidtas efter myndighetsbeslut. Det innebär att de är bindande gentemot företaget som måste verkställa minskningen av kärnprimärkapitalet och gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument, som till följd av beslutet kan få sina instrument indragna.

För att en konvertering ska kunna ske kan företagets kapital behöva öka. Finansinspektionen kan fatta beslut om en kapitalökning. Det bör uttryckligen anges i den nya lagen om resolution att de beslut som Finansinspektionen fattar inom ramen för en nedskrivning eller konvertering är direkt bindande för företaget och innehavare av berörda instrument och att dessa beslut ska verkställas oberoende av vad som annars är föreskrivet om liknande åtgärder, exempelvis i aktiebolagslagen.

En konvertering innebär att det relevanta kapitalinstrumentet omvandlas till ett kärnprimärkapitalinstrument, t.ex. aktier. Borgenären (eller innehavaren av det relevanta kapitalinstrumentet) byter ställning till ägare. Vid konverteringen överförs skuld till eget kapital, vilket stärker företagets finansiella ställning. I termer av kapitaltäckningsregelverket innebär det att företagets kärnprimärkapitalrelation ökar vilket förbättrar kvaliteten på kapitalbasen även om storleken på kapitalbasen förblir oförändrad. Se även avsnitt 22.20 såvitt avser konvertering av skulder till aktier och andra äganderättsinstrument vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Det bör på motsvarande sätt som i fråga om skuldnedskrivningsverktyget införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen får besluta att relevanta kapitalinstrument konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, exempelvis aktier, i ett företag som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering. Detta beslut om konvertering ska vara bindande för företaget, för berörda borgenärer och ägare. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen. Det bör också framgå av den nya lagen om resolution att den kapitalökning som konverteringen innebär ska vara

fastställd när den har blivit registrerad, i enlighet med vad som gäller i exempelvis aktiebolagslagen.

14.8 Förberedande åtgärder

Regeringens förslag: Finansinspektionen får förelägga ett företag som kan bli föremål för resolution att styrelsen ska ha det bemyndigande som krävs för att företaget ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 60.4 i krishanteringsdirektivet innebär att Finansinspektionen ska kunna kräva av ett företag att det alltid har de bemyndiganden som krävs för att ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument. En liknande bestämmelse finns i artikel 54.6 i tillsynsförordningen för primärkapitalinstrument som ska konverteras vid en utlösande händelse. Det handlar exempelvis om att se till att det i bolagsordningen angivna aktiekapitalet är tillräckligt stort för att en nyemission ska kunna göras utan bolagsstämmobeslut i kombination med ett bemyndigande till styrelsen att besluta om nyemission utan företrädesrätt för aktieägarna.

För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör det föras in en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag som kan bli föremål för resolution att vidta åtgärder för att säkerställa att styrelsen får fatta beslut om nyemission enligt 13 kap. 35 § aktiebolagslagen.

14.9 Tillämpning på gruppnivå

Regeringens förslag: Beslut om att förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering föreligger gentemot ett dotterföretag i en koncern ska föregås av underrättelser och samråd med relevanta tillsynsmyndigheter i andra länder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 62 i krishanteringsdirektivet anger vissa särskilda förfarandekrav som avser konsoliderad tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i fråga om ett dotterföretag i en koncern. Förfarandekraven påminner om de bestämmelser som avser samarbete mellan olika nationella myndigheter i samband med att resolutionsåtgärder vidtas (se avsnitt 26).

En berörd myndighet i en medlemsstat som bedömer om villkoren för nedskrivning eller konvertering avseende ett dotterföretag är uppfyllda ska underrätta andra relevanta myndigheter. När underrättelsen lämnats ska den berörda myndigheten i samråd med de andra myndigheterna

bedöma om det finns alternativa, realistiska åtgärder i stället för skuldnedskrivning eller konvertering (artikel 62.4). Om slutsatsen är att det finns sådana alternativa åtgärder, ska de vidtas (artikel 62.6).

Om slutsatsen är att det inte finns några realistiska alternativa åtgärder att vidta, ska den berörda myndigheten besluta huruvida det fastställande enligt artikel 59.3 som övervägs är lämpligt. En berörd myndighet som fastställer att villkoren är uppfyllda avseende ett visst företag ska ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna i alla medlemsstater där företaget eller koncernen bedriver verksamhet.

Om en berörd myndighet beslutar att göra ett fastställande av att nedskrivning eller konvertering är nödvändigt i ett dotterföretag i en koncern, gäller enligt artikel 62.8 i krishanteringsdirektivet särskilda regler. Myndigheten ska då underrätta de berörda myndigheterna i de medlemsstater där dotterföretagen är belägna, och myndigheterna ska komma överens i enlighet med vad som anges i artikel 92.3 och 92.4 i direktivet. Detta innebär bl.a. att berörda myndigheter kan framställa invändningar och att Eba på begäran av en berörd myndighet kan bistå de berörda myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse. Om ingen överenskommelse föreligger, får inget fastställande inom ramen för artikel 59.3 c göras.

Av artikel 62.9 i krishanteringsdirektivet framgår slutligen att resolutionsmyndigheten i den jurisdiktion där vart och ett av dotterföretagen är beläget utan dröjsmål ska verkställa ett i enlighet med artikel 62 fattat beslut att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, med vederbörligt beaktande av hur brådskande omständigheterna är.

Den process som beskrivits i det föregående måste genomföras i svensk rätt. Eftersom processen sannolikt kommer att utmynna i att företaget i fråga föreläggs att vidta åtgärder eller ett beslut om nedskrivning eller konvertering, bör bestämmelserna tas in i den nya lagen om resolution.

Det bör i detta sammanhang noteras att överenskommelser mellan myndigheterna utgör internationella överenskommelser i regeringsformens mening. Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen ingås sådana överenskommelser av regeringen. En förutsättning för att Finansinspektionen ska kunna träffa en överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat Finansinspektionen att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4).

Om de berörda myndigheterna kommer överens ska det framgå av en överenskommelse enligt bestämmelserna i artikel 92 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 26). Om inte myndigheterna kan enas, ska det enligt artikel 62 i direktivet inte ske någon nedskrivning eller konvertering. Hänvisningen till artikel 92 i direktivet får därför förstås som att den myndighet som motsätter sig åtgärden ska motivera sitt beslut och underrätta de övriga myndigheterna om det, och om vilka alternativa åtgärder som myndigheten avser att vidta.

Det som anges i artikel 62.2 i krishanteringsdirektivet om att myndigheterna ska beakta potentiella konsekvenser i alla medlemsstater, bör även framgå av bestämmelserna i den nya lagen om resolution. Artikel 62.7, som anger att resolutionsmyndigheten ska vidta åtgärder utan dröjsmål, bör genomföras i svensk rätt genom att Finans-

inspektionen skyndsamt bör besluta om nedskrivning eller konvertering (se avsnitt 14.1).

15 Resolutionsändamålen och förutsättningar för resolution

15.1 Resolutionsändamålen

Regeringens förslag: Ändamålen med resolution är att
1. säkerställa att kritisk verksamhet upprätthålls,
2. undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten,
3. skydda offentliga medel,
4. skydda garanterade insättare och investerare som omfattas av investerarskyddet, och
5. skydda kundmedel och kundtillgångar.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock delvis en annan formulering av resolutionsändamålen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* delar utredningens syn på hur resolutionsändamålen bör genomföras i svensk rätt. Att krishanteringsdirektivets ändamål att upprätthålla kritiska funktioner och undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet slås samman till ett ändamål (att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet) är rimligt eftersom det i båda fallen handlar om att säkerställa att det finansiella systemet som helhet kan fullgöra sina funktioner i samhällsekonomin. Vidare bör detta ändamål ha en särställning gentemot övriga på så sätt att det alltid måste vara uppfyllt för att ett resolutionsförfarande ska kunna inledas, medan de övriga ändamålen inte ensamma kan motivera resolution, utan enbart vägleda hur själva resolutionsförfarandet ska genomföras. På sikt finns dock skäl att överväga om resolutionsramverket även bör kunna användas i icke-systemhotande situationer, och skulle en sådan ordning införas kommer resolution kunna inledas även om det inte föreligger någon omedelbar risk för allvarlig störning i det finansiella systemet. *Svenska Bankföreningen* och *Sparbankernas riksförbund* anser att det grundläggande skälet för att tillgripa resolution måste handla om allvarliga hot mot det finansiella systemet, dvs. en systemkris. Lagtexten bör återspegla detta, dvs. att en grundläggande förutsättning för resolution och förberedelser för resolution är att motverka en systemkris och att övriga punkter som anges i lagförslaget ska beaktas vid bedömningen av om en systemkris är för handen. Dessa omständigheter bör således inte enskilt kunna utgöra grund för beslut om att försätta ett företag i resolution.

Skälen för regeringens förslag

Allmänt om resolutionsändamålen

Resolution får endast ske för att uppnå de mål som uppräknas i artikel 31.2 i krishanteringsdirektivet och under de villkor som direktivet i övrigt föreskriver (artikel 32.1 och 32.5). Ändamålen för resolution är också sammankopplade med väsentliga delar av krishanteringsdirektivet i övrigt, främst tillämpningen av resolutionsverktygen och de övriga befogenheter som tillkommer resolutionsmyndigheten i resolution. Ändamålens praktiska roll i ett specifikt resolutionsförfarande skiljer sig dock åt vid beslutet om att försätta ett företag i resolution respektive vid utformningen av ett resolutionsförfarande. I det förra fallet utgör resolutionsändamålen grund för bedömningen om resolution är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset, medan de i det senare fallet även tjänar som vägledning för resolutionsmyndigheten med avseende på vilken eller vilka resolutionsåtgärder som bör vidtas (jfr artikel 31.1). Resolutionsändamålens betydelse vid valet av resolutionsåtgärder utvecklas närmare i avsnitt 16.3.

Eftersom resolutionsändamålen utgör en central del av krishanteringsregelverket bör de framgå av den nya lagen om resolution. Enligt regeringens mening finns det dock ingen anledning att frångå krishanteringsdirektivets definitioner av ändamålen på det sätt som föreslås av utredningen. Tvärtom finns ett värde i att ligga nära direktivet definitionsmässigt eftersom begreppen som används återkommer i andra sammanhang, exempelvis i bestämmelserna om broinstitutsverktyget (artikel 40.1). Till detta kommer att ett mer direktivkonformt genomförande skulle kunna underlätta det gränsöverskridande samarbetet.

Svenska Bankföreningen och *Sparbankernas riksförbund* anser att lagbestämmelsen om resolutionsändamålen bör utformas så att endast ändamålet att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet kan utgöra grund för att inleda resolution, medan de övriga ändamålen får beaktas vid användningen av resolutionsverktygen. Enligt regeringens mening är detta dock inte förenligt med krishanteringsdirektivet. Enligt artikel 31.3 i krishanteringsdirektivet är resolutionsändamålen i punkten 2 samma artikel likvärdiga, såvida inte annat anges i direktivet. För beslut att försätta ett företag i resolution föreskriver direktivet emellertid inte att ett särskilt resolutionsändamål måste vara aktuellt eller att något ändamål skulle väga tyngre än något annat. Det är en annan sak att det senare ändå kan bli fallet i praktiken vid resolutionsmyndighetens prövning av om förutsättningarna för att försätta ett företag i resolution är uppfyllda i det enskilda fallet (se vidare avsnitt 15.2.2).

Mot den bakgrunden finner regeringen att det i den nya lagen om resolution bör tas in en bestämmelse som anger följande resolutions-ändamål utan inbördes rangordning.

Säkerställa att kritisk verksamhet upprätthålls

Ett resolutionsändamål enligt krishanteringsdirektivet är att säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls (artikel 31.2 a). Med kritiska funktioner avses aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för

realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteters, tjänsters eller transaktioners utbytbarhet (artikel 2.1.35). Mer konkret kan en funktion anses kritisk om den utgör en tillräcklig andel av någon av det finansiella systemets grundläggande funktioner, dvs. betalningsförmedling, kapitalförsörjning och hantering av risk, eller om den är en förutsättning för att någon annan central del av det finansiella systemet ska fungera. För att undvika sammanblandning med de grundläggande funktionerna benämns de kritiska funktionerna enligt krishanteringsdirektivet inom ramen för detta lagstiftningsärende som kritisk verksamhet. Begreppet har dock samma innebörd som kritiska funktioner i krishanteringsdirektivet. För en närmare beskrivning av kritisk verksamhet hänvisas till definitionen av begreppet i avsnitt 6.4.

Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten

Ett annat resolutionsändamål enligt krishanteringsdirektivet är att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Detta kan ske på olika sätt, men ska enligt krishanteringsdirektivet i synnerhet ske genom att förebygga spridning av negativa effekter, även på marknadsstruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin (artikel 31.2 b). Eftersom förhindrande av spridningseffekter och upprätthållande av marknadsdisciplin inte utgör resolutionsändamålet i sig, utan endast exempel på åtgärder för att uppnå detsamma, behöver de enligt regeringens mening inte anges uttryckligen i den nya lagen om resolution. Det är dock åtgärder som bör beaktas särskilt vid bedömningen av detta resolutionsändamål.

Behovet av att förhindra spridningseffekter kan bl.a. ses mot bakgrund av att även enskilda företag som inte bedriver kritisk verksamhet vid ett fallissemang eller en avveckling kan medföra problem som snabbt sprider sig vidare till andra finansiella företag och ger upphov till störningar i det finansiella systemet. Exempel på spridningskanaler är finansiella kopplingar som uppstår genom att de finansiella företagen har fordringar på varandra, otillräcklig information som innebär att insättares och andra finansiärers beteenden i hög grad styrs av förtroende och om dessa tappar förtroendet kan det medföra att de drar tillbaka sin finansiering från företaget, samt negativa prisspiraler till följd av snabba och stora försäljningar av finansiella tillgångar. Hur betydande sådana spridningseffekter är för den finansiella stabiliteten beror bl.a. på det fallerande företagets roll i det finansiella systemet och situationen i det finansiella systemet och ekonomin i stort. Självklart kan även företag som bedriver kritisk verksamhet ge upphov till spridningseffekter utöver de som relaterar direkt till den kritiska verksamheten. Att beakta konsekvenserna av ett fallissemang med hänsyn till relevanta finansiella infrastrukturer är en central del av bedömningen av spridningseffekter.

Med upprätthållande av marknadsdisciplin avses i detta sammanhang att ägare och borgenärer ska ta konsekvenserna av sitt risktagande. Förväntningar om att staten ska rädda vissa fallerande företag och därigenom också skydda ägare och långivare från

konsekvenserna av sitt risktagande kan leda till att dessa företag kan ta högre risker och hålla mindre kapital än andra företag samtidigt som de kan finansiera sig till en lägre kostnad. Detta bidrar till högre risker för den finansiella stabiliteten på sikt och minskad effektivitet i det finansiella systemet genom att snedvrida konkurrensen. Av detta skäl måste resolution, så långt som det är möjligt med hänsyn till den finansiella stabiliteten, genomföras på ett sätt som upprätthåller marknadsdisciplinen.

Även om värnande av den finansiella stabiliteten är i fokus kan resolutionsmyndigheten behöva göra avvägningar mellan att värna finansiell stabilitet och skapa förutsättningar för ett stabilt och effektivt finansiellt system på sikt. Om exempelvis resolutionsmyndigheten skriver ned ett företags skulder för att stärka dess kapitalsituation, kan det ske till en nivå där borgenärer bär de förluster som de skulle burit vid en konkurs. Genom att borgenärer får samma ekonomiska utfall som vid konkurs kan det hävdas att marknadsdisciplinen upprätthålls. Eftersom långivarna i många fall är andra finansiella företag kan dock en alltför långtgående skuldnedskrivning ge upphov till betydande spridningseffekter. Resolutionsmyndigheten kan alltså behöva väga in hur mycket negativa spridningseffekter den anser behöver förebyggas och i vilken utsträckning som marknadsdisciplinen behöver upprätthållas. Denna avvägning bör sedan styra hur åtgärderna utformas för att uppnå det samhällsekonomiskt bästa resultatet.

Skydda offentliga medel

Ett ytterligare resolutionsändamål i krishanteringsdirektivet är att skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd (artikel 31.2 c). Med sådant stöd avses statsstöd enligt EU:s statsstödsregler eller annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå, som om det hade getts på nationell nivå hade utgjort statsstöd, och som ges i syfte att bevara eller återställa ett företags livskraft, likviditet eller soliditet. Ändamålet omfattar således inte endast statliga medel, utan även offentliga medel som överstatliga organ, såsom exempelvis EU, förfogar över.

Resolutionsändamålet i sig utesluter inte statsstöd, men det kommer till uttryck i andra artiklar i krishanteringsdirektivet som, tillsammans med EU:s statsstödsregler, begränsar möjligheterna att ge statligt stöd. Som exempel kan krishanteringsdirektivets krav på bördefördelning vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget nämnas. Ändamålet gör sig också gällande i det resolutionsförberedande arbetet, bl.a. vid upprättandet av resolutionsplaner. Genom att minska sannolikheten för att offentliga medel kommer att användas skyddas också dessa. Detta ändamål bidrar också till upprätthållande av marknadsdisciplinen genom att öka trovärdigheten i att ägare och borgenärer kommer att påföras förluster.

Vid genomförandet av krishanteringsdirektivet i denna del är det enligt regeringens mening tillräckligt att i den nya lagen om resolution ange att resolutionsmålet är att skydda offentliga medel. Det saknas skäl att särskilt ange att detta bör ske genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd. En sådan ambition framgår redan implicit av ändamålet att skydda offentliga medel. Dessutom finns,

som ovan nämnts, bestämmelser i krishanteringsdirektivet om bl.a. skuldnedskrivning som syftar till att minska sannolikheten för att offentliga medel kommer att användas vid resolution.

Skydda insättare och investerare

Ännu ett resolutionsändamål är enligt artikel 31.2 d i krishanteringsdirektivet att skydda insättare som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem och investerare som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare, dvs. insättningsgarantisystemet respektive investerarskyddet.

Den svenska insättningsgarantin garanterar insättningar i en bank, ett kreditmarknadsföretag eller ett värdepappersbolag upp till motsvarande 100 000 euro per kund. Insättningsgarantin inträder vid ett instituts betalningsoförmåga, vilken kan komma till uttryck antingen i form av ett beslut från Finansinspektionen eller genom att institutet går i konkurs. Ersättningen ska betalas ut inom 20 arbetsdagar från det att betalningsoförmågan inträtt. Direktiv 2014/49/EU innebär bl.a. att utbetalningsfristen ska kortas ned till sju dagar över tid och att ersättningsbeloppet i vissa fall får överstiga 100 000 euro, bl.a. i fråga om insättningar som härrör från transaktioner med bostadsfastigheter.

Investerarskyddet omfattar värdepapper som ett företag förvarar för en kunds räkning och medel som mottas med redovisningsskyldighet i samband med att en investeringstjänst utförs. Syftet är att skydda kunder som inte kan få ut de värdepapper eller pengar som företaget hanterat eller tagit emot för deras räkning. Ersättningen till en investerare får, tillsammans med eventuell utdelning i företagets konkurs, ersättning genom företagets ansvarsförsäkring och skadestånd, uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje företag som omfattas av reglerna. Investerarskyddet omfattar inte pengar som har insatts på konto (dessa skyddas i stället genom insättningsgarantin upp till den garanterade nivån).

Skyddet för investerare kommer, liksom skyddet för insättare, till uttryck i artikel 69 i krishanteringsdirektivet. Skyddet som krishanteringsdirektivet ger insättare innebär att de tillförsäkras en oavbruten tillgång till insättningar och betalningstransaktioner. Detta kommer bl.a. till uttryck i skäl 5 till krishanteringsdirektivet och bestämmelser som innebär att resolutionsmyndigheten inte får tillfälligt förhindra garanterade insättare från att göra uttag (jfr artikel 69). Resolutionsregelverket kan således förbättra konsumentskyddet för insättarna genom att ge dem ett likviditetsskydd. Signalvärdet av att förfarandet uttryckligen skyddar insättarna ska inte heller underskattas, eftersom resolution ur insättarnas perspektiv bör vara förtroendeskapande. Skyddet för insättarna kan alltså både vara ett ändamål i sig och ett led i att upprätthålla insättarnas förtroende för företag som tar emot insättningar generellt och därigenom också ett led i att förebygga spridningseffekter och upprätthålla kritiska verksamheter.

Skydda kundmedel och kundtillgångar

Ett annat av krishanteringsdirektivets ändamål är att skydda kundmedel och kundtillgångar (artikel 31.2 e). Dessa ändamål är likartade då de båda avser tillgångar som ägs av kunderna och som endast förvaras av företaget, vilket innebär att de inte heller ska ingå i ett konkursbo. Om kunderna skulle få avbrott i sin möjlighet att disponera dessa tillgångar kan det både leda till problem för den enskilda kunden och ge upphov till spridningseffekter.

Även frysning av andra kundtillgångar och medel än de som omfattas av insättningsgaranti eller investerarskyddet kan innebära stora problem för kunderna. I fråga om t.ex. kontobehållning som överstiger det belopp som omfattas av insättningsgarantin ger vare sig denna eller investerarskyddet något skydd och resolutionsmyndigheten får, i enlighet med artikel 69 i krishanteringsdirektivet, tillfälligt frysa sådana medel. Eftersom ändamålet att skydda kundtillgångar och kundmedel avser kontanter eller andra tillgångar vilka i likhet med de medel som omfattas av investerarskyddet också omfattas av redovisningsskyldighet, men som däremot inte omfattas av investerarskyddet, är dessa ändamål nära relaterade när det gäller varför och i vilken omfattning som tillgångarna är skyddsvärda. Hur kundernas tillgångar och medel hanteras i resolutionsregelverket kan påverka förtroendet för viktiga tjänster.

15.2 Förutsättningar för resolution

15.2.1 Fastställande av fallissemang

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska, på eget initiativ eller på begäran av resolutionsmyndigheten, bedöma om ett institut eller ett annat företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

Ett institut eller annat företag ska anses fallera om

1. det åsidosätter sina skyldigheter på ett sätt som kan medföra att tillståndet återkallas,
2. dess tillgångar underskrider dess skulder,
3. det inte kan fullgöra sina skulder i takt med att de förfaller till betalning, eller
4. det behöver visst statligt stöd.

Det ska anses sannolikt att ett institut eller annat företag kommer att fallera om det på objektiva grunder kan fastställas att det i en nära framtid kommer att befinna sig i någon av situationerna som avses i 1–3.

Ett fastställande av faktiskt eller sannolikt fallissemang ska föregås av samråd med resolutionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innebär dock att Finansinspektionen, även på begäran av regeringen eller Riksbanken, ska pröva om fallissemangsgrunderna är uppfyllda.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att Finansinspektionen på eget initiativ, eller på begäran av regeringen, resolutions-

myndigheten eller Riksbanken, bör pröva om faktiskt eller sannolikt fallissemang föreligger. *Ackordscentralen* anser att fallissemangsgrunderna överlappar varandra och att bedömningen av grundförutsättningarna för resolution riskerar att bli alltför subjektiv. Vidare kan ifrågasättas om rekvisiten för fallissemang kommer att kunna fungera som tillförlitliga indikatorer. Det hade varit önskvärt om en förutsättning hade varit att företaget skulle försättas i resolution när dess tillgångar uppgår till samma belopp som dess skulder eller strax innan det egna kapitalet är förbrukat. Det behövs tydligare indikatorer för bedömningen av om ett företag inte kan fullgöra sina skyldigheter i takt med att de förfaller till betalning. Att ett företag, som står under Finansinspektionens tillsyn och är solitt men behöver ”lender-of-last-resort-stöd” från Riksbanken under mer än fem sammanhängande dagar, skulle kunna vara en mer förutsägbar indikator. *Finansbolagens förening* anser att rättssäkerhet och förutsebarhet bör förstärkas och att gränsen mellan tillsyn, tidigt ingripande och resolution bör tydliggöras. Behovet av förfarandet kan ifrågasättas för företag som varken är systemviktiga eller tar emot återbetalningspliktiga medel från allmänheten. Vidare bör det utredas hur motpartskretsen och godtagbara säkerheter kan utvidgas mer permanent och hur detta bör komma till uttryck i riksbankslagen. En mer långsiktig stabilitetsbedömning, där inte tillfälliga åtgärder utformas så att den s.k. ”too big to fail-problematiken” förstärks genom att åtgärderna i praktiken enbart riktar sig till vissa institut, bör komma till utryck i riksbankslagen. *Svenska Bankföreningen* anser att Riksbankens roll när det gäller likviditetsstöd måste förtydligas så att möjligheten att erhålla likviditetsstöd blir förutsägbar för företagen och berörda aktörer. Vidare är förklaringen av begreppet ”sannolikt kommer att fallera” och hänvisningen till tillsynsförordningen otydlig och medför osäkerhet om när resolution kan komma i fråga. Även i de fall resolutionsåtgärder vidtas i ett tidigt skede måste gränsen mellan tillsyn, tidigt ingripande och resolution förklaras och tydliggöras. *Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige* påpekar att rekvisiten för fallissemanggrunderna, särskilt när det gäller sannolikt fallissemang, framstår som vaga. Det leder till rättsosäkerhet och ökad risk för alltför diskretionär prövning. *Sparbankernas riksförbund* anser att begreppet ”sannolikt kommer att fallera” måste förtydligas i syfte att resolution endast kommer i fråga när ett företag på otvetydiga grunder måste förmodas komma att fallera.

Skälen för regeringens förslag

Ansvarig myndighet för fastställande av fallissemang

En av förutsättningarna för att ett institut ska kunna försättas i resolution är enligt artikel 32.1 i krishanteringsdirektivet att det fastställts att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera på någon av de grunder som anges i artikel 32.4 (s.k. fallissemangsgrunder). Samma grundförutsättningar för resolution och grunder för fastställande av fallissemang gäller även, med viss modifikation, vid bedömningen av om vissa koncernföretag ska försättas i resolution enligt artikel 33 i krishanteringsdirektivet. Vad som i det följande anges om bedömningen

av fallissemang hos institut gäller således även vid bedömningen av fallissemang hos sådana företag.

Huvudregeln i krishanteringsdirektivet är att det är tillsynsmyndigheten som, efter samråd med resolutionsmyndigheten, har att bedöma om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera (artikel 32.1 a). Det är emellertid möjligt att i stället låta resolutionsmyndigheten göra denna bedömning, efter samråd med tillsynsmyndigheten, om resolutionsmyndigheten har rätt verktyg för att göra detta (artikel 32.2).

Finansinspektionen har i regel de bästa förutsättningarna att bedöma om ett institut fallerar, eftersom inspektionen har all den information och kunskap om institutet som dess tillsynsuppdrag medför. Det är också Finansinspektionen som handlägger ärenden om återkallelse av tillstånd och bedömer allvaret i eventuella regelöverträdelser. Regeringen anser därför, i likhet med utredningen, att det i den nya lagen om resolution bör tas in en bestämmelse att Finansinspektionen ska ansvara för fastställande av om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera. I enlighet med artikel 32.1 a i krishanteringsdirektivet bör det i den nya lagen anges att Finansinspektionens fastställande ska föregås av samråd med resolutionsmyndigheten. Regeringen ser inget behov av att utsträcka samrådsskyldigheten till att gälla även i förhållande till andra myndigheter (jfr avsnitt 15.2.2)

Till skillnad från utredningen och *Riksgäldskontoret* finner regeringen inget behov av att Finansinspektionen ska ha en lagstadgad skyldighet att, även på andra myndigheters begäran än resolutionsmyndighetens, pröva om fallissemangsgrunderna är uppfyllda. Med undantag från vissa gränsöverskridande situationer (jfr avsnitten 15.2.3, 15.3 och 26) förutsätter dock resolutionsmyndighetens krishanterande verksamhet, dvs. beslut om resolution och resolutionsåtgärder, att Finansinspektionen vidtar en sådan prövning. Inspektionen bör därför vara skyldig att pröva fallissemangsgrunderna på resolutionsmyndighetens begäran. Denna skyldighet bör framgå av den nya lagen om resolution. Av den nya lagen bör även framgå att Finansinspektionen även ska kunna göra en sådan prövning på eget initiativ.

Fallissemangsgrunderna

I den nya lagen om resolution bör det tas in en bestämmelse som anger att ett institut ska anses fallera i följande fall.

1. Tillståndsåterkallelse: Enligt artikel 32.4 a i krishanteringsdirektivet ska ett institut anses fallera om det överträder kraven för att bedriva rörelse på ett sådant sätt att det kan föranleda återkallelse av tillståndet. Som exempel nämns den omständigheten att ett institut har, eller sannolikt kommer att, drabbas av förluster som medför att allt eller en betydande del av institutets egna kapital förbrukas. Enligt ordalydelsen är dock alla typer av överträdelser som utgör grund för tillståndsåterkallelse en fallissemangsgrund. Detta innebär dock inte att ett institut ska försättas i resolution så snart det finns skäl att återkalla tillståndet. Om detta bör ske beror på om de andra förutsättningarna för resolution också är uppfyllda. I sammanhanget kan påpekas att om institutet försätts i resolution ska tillståndet inte återkallas, eftersom tanken är att verksamheten ska drivas vidare. Vidare behöver inte alla företag som kan försättas i resolution

omfattas av tillståndsplikt. Denna fallissemangsgrund har således ingen bäring på sådana företag, förutom indirekt i fall då ett institut i samma koncern kan försättas i resolution på denna grund och detta i sig är en förutsättning för att även andra koncernföretag ska kunna försättas i resolution (jfr avsnitt 15.2.3).

Enligt *Ackordscentralen* riskerar bedömningen av denna fallissemangsgrund att överlappa bedömningen för när tidiga ingripanden ska vidtas. *Svenska Bankföreningen* och *Finansbolagens förening* anser vidare att gränsen mellan tillsyn, tidigt ingripande och resolution bör tydliggöras. Förutsättningarna för att vidta tidiga åtgärder i den mening som avses i artikel 27 i krishanteringsdirektivet utvecklas i avsnitt 12. I detta sammanhang kan dock framhållas att Eba ska, enligt artikel 27.4 i krishanteringsdirektivet, senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer för den utlösande faktorn för tillgripande av sådana åtgärder. Eba ska också i riktlinjer precisera fallissemangsgrunderna närmare. Vid sådana förhållanden finner regeringen inte anledning att nu tydliggöra gränsdragningen mellan resolution, tidigt ingripande och tillsynsåtgärder ytterligare. Det kan dock konstateras att gränsdragningen inte sker i fallissemangsgrunderna, utan i den andra grundförutsättningen för resolution, nämligen att det inte finns några alternativa åtgärder – inklusive tillsynsåtgärder och åtgärder för tidigt ingripande – som kan förhindra fallissemang inom en rimlig tid (se avsnitt 15.2.2).

2. Institutets tillgångar understiger skulderna (insufficiens): Enligt artikel 32.4 b i krishanteringsdirektivet ska ett institut anses fallera om det är insufficient, dvs. att dess tillgångar underskrider dess skulder. I ett sådant fall bryter institutet också mot kapitalkraven och är dessutom likvidationspliktigt. Vid sådana förhållanden torde denna fallissemangsgrund inte ha någon självständig betydelse vid sidan av återkallelsefallet ovan. Däremot är denna fallissemangsgrund av betydelse vid bedömningen av om koncernföretag som inte är tillståndspliktiga uppfyller förutsättningarna för resolution.

Att vänta med att försätta ett institut i resolution till dess tillgångar understiger dess skulder riskerar enligt *Ackordscentralens* mening att bli både svårbedömt och vara för sent, varför vissa kvantitativa måttstockar (s.k. ”triggers”) föreslås.

Eftersom insufficiens är en grund för fallissemang enligt krishanteringsdirektivet måste den genomföras i svensk rätt. Det finns dock möjlighet att ingripa redan i ett tidigare skede, nämligen om det är sannolikt att institutets tillgångar understiger skulderna inom den närmaste framtiden. Som anförs i det följande är det dock Eba som har till uppgift att utveckla de närmare förutsättningarna härför. Regeringen finner därför inte anledning att nu tydliggöra denna fallissemangsgrund med kvantitativa måttstockar.

3. Institutet kan inte fullgöra sina betalningsskyldigheter: Enligt artikel 32.4 c i krishanteringsdirektivet ska ett institut anses fallera om det inte kan betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning, dvs. institutet har likviditetsproblem. Sådana problem kan uppkomma på grund av brister hos det enskilda institutet men även på grund av marknadsstörningar. Även denna situation kan föranleda att tillståndet återkallas om institutet systematiskt brister i sin likviditetshantering på ett sätt som medför att det inte kan fullgöra sina förpliktelser i tid. Om

betalningsoförmågan är tillfällig eller övergående föreligger dock inte grund för resolution, eftersom alternativa åtgärder i sådana fall inte kan sägas vara uttömda.

Enligt *Ackordscentralen* skulle den omständigheten att ett företag, under Finansinspektionens tillsyn och som är solitt men behöver s.k. ”lender-of-last-resort-stöd” från Riksbanken under mer än fem sammanhängande dagar, kunna vara en mer förutsägbar indikator på att institutet inte kan eller sannolikt inte kommer kunna fullgöra sina betalningsskyldigheter. Eftersom det är Eba som har till uppgift att utarbeta riktlinjer för bedömningen även av denna fallissemangsgrund finner regeringen inte anledning att nu införa några nationella indikatorer. Här kan dock framhållas att enbart behovet av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank inte bör vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett institut är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning (jfr skäl 41 till krishanteringsdirektivet).

Vad särskilt gäller Riksbankens likviditetsstöd anser *Finansbolagens förening* att utvidgning av motpartsrisken och godtagbara säkerheter bör utredas och *Svenska Bankföreningen* att bestämmelserna om när sådant stöd bör lämnas måste förtydligas. Enligt regeringens mening finns det dock inte förutsättningar att gå in på dessa frågor inom ramen för detta lagstiftningsärende.

4. Statligt stöd: Enligt artikel 32.4 d i krishanteringsdirektivet ska ett institut som huvudregel anses fallera om det behöver statligt stöd. Stödet ska dock inte medföra att ett institut anses fallera om stödet krävs för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att bevara finansiell stabilitet samt ges i någon av följande former:

- En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.
- En statlig garanti för nya skuldförbindelser.
- Ett tillskott av eget kapital eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger institutet någon fördel, när varken någon av övriga fallissemangsgrunder eller omständigheterna i artikel 59.3 i krishanteringsdirektivet (dvs. omständigheter som utgör grund för nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument) föreligger. Ett kapitaltillskott ska vidare vara begränsat till vad som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som ECB, Eba eller nationella myndigheter har genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

I samtliga dessa fall ska stödet begränsas till solida institut och villkoras av slutligt godkännande enligt EU:s statsstödsregler. Med solid avses i detta sammanhang att institutet inte uppfyller någon av fallissemangsgrunderna som berörts i det föregående. Vidare ska åtgärderna vara tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att avhjälpa följdverkningarna av den allvarliga störningen, och får inte användas för att kompensera för förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig. I

sammanhanget kan påpekas, med anledning av att ett institut som får betalningsproblem kan få nödkredit från Riksbanken, att en nödkredit (utan statlig garanti) inte utgör statligt stöd om villkoren i 2013 års bankmeddelande är uppfyllda, dvs. att

- finansinstitutet i fråga är tillfälligt illikvitt men solvent vid den tidpunkt då likviditetsfaciliteten ställs till förfogande och denna facilitet inte är en undantagsåtgärd och en del av ett större stödpaket,
- faciliteten är fullständigt garanterad av säkerheter med värderingsavdrag (s.k. ”haircuts”) i förhållande till facilitetens kvalitet och marknadsvärde,
- centralbanken tar ut en straffränta av stödmottagaren, och
- åtgärden vidtas på centralbankens eget initiativ, och backas framför allt inte upp av någon motgaranti från staten.

Av det föregående framgår, såsom *Ackordscentralen* konstaterar, att en del fallissemangsgrunder överlappar varandra. Regeringen ser emellertid inget problem i att flera fallissemangsgrunder kan vara uppfyllda vid ett och samma tillfälle och på grund av samma omständigheter.

Bedömningen av om ett institut sannolikt kommer att fallera

När det gäller fallissemangsgrunderna i artikel 32.4 a–32.4 c i krishanteringsdirektivet är det inte nödvändigt att konstatera faktiskt fallissemang hos ett institut, utan sannolikt sådant kan vara tillräckligt för att denna grundförutsättning för resolution ska vara uppfylld. Ett institut ska anses sannolikt kunna fallera om det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet att institutet inom den närmaste framtiden kommer att uppfylla någon av fallissemangsgrunderna som anges i dessa bestämmelser. En bestämmelse om detta bör tas in i den nya lagen om resolution. Bestämmelsen bör exempelvis omfatta situationer då det ännu inte finns anledning att återkalla tillståndet för ett institut, men där det är möjligt att dra slutsatsen att det är sannolikt att institutet inom den närmaste framtiden kommer att bryta mot regelverket på ett sätt som utgör grund för återkallelse av tillståndet. Så skulle exempelvis kunna vara fallet om det bedöms att institutet inte kommer att kunna stoppa en viss negativ händelseutveckling. Att i sådana situationer avvakta med att hantera situationen kan göra det svårare att hitta lämpliga lösningar på problemen, t.ex. i form av en ny ägare eller någon som vill köpa institutet eller dess inkråm.

Ackordscentralen, *Svenska Bankföreningen*, *Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige* och *Sparbankernas Riksförbund* ifrågasätter om rekvisitet ”sannolikt kommer att fallera” är tillräckligt tydligt. Enligt regeringens mening är det dock inte möjligt att utforma rekvisitet på annat sätt än som det anges i krishanteringsdirektivet. Begreppen ”objektiva grunder” och ”inom den närmaste framtiden” begränsar den sannolikhetsbedömning som ska göras. Det torde bara komma i fråga att fastställa att ett institut sannolikt kommer att fallera i situationer där något alternativt scenario på sakliga grunder framstår som osannolikt och att invänta ett faktiskt fallissemang skulle innebära en ytterligare försämring av institutets situation och minska chanserna till en effektiv resolution.

Vidare ska Eba, enligt artikel 32.6 i krishanteringsdirektivet, senast den 15 juli 2015 utfärda riktlinjer som avser att harmonisera och precisera under vilka omständigheter som ett institut ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera. Det finns därför inte skäl att nu precisera detta ytterligare på nationell nivå.

15.2.2 Beslut om resolution av institut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska som huvudregel försätta ett institut i resolution, om Finansinspektionen fastställt att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera och resolutionsmyndigheten bedömer att alternativa åtgärder inte inom rimlig tid kan avhjälpa eller förhindra fallissemang i institutet och att en resolutionsåtgärd är nödvändig med hänsyn till det allmännas intresse.

Resolution ska anses vara i det allmännas intresse om det är nödvändigt för att uppnå ett eller flera av resolutionsändamålen, är proportionerligt i förhållande till dessa och en avveckling av institutet genom konkurs eller likvidation inte skulle uppnå ändamålen i samma utsträckning.

Även om ett institut uppfyller förutsättningarna för resolution behöver resolutionsmyndigheten inte försätta det i resolution, om institutets moderföretag eller institutet som omfattas av gruppbaserad tillsyn i samma koncern har försatts eller ska försättas i resolution och separata resolutionsåtgärder mot det förstnämnda institutet inte bedöms som nödvändiga för att uppnå något av resolutionsändamålen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår emellertid att Finansinspektionen ska bedöma om alternativa åtgärder kan förhindra fallissemang och att denna bedömning, liksom resolutionsmyndighetens bedömning av om resolution ligger i det allmännas intresse, ska föregås av samråd med andra myndigheter. Vidare är utredningens förslag till undantagsbestämmelse för fall där resolutionsmyndigheten inte behöver inleda resolution, trots att institutet uppfyller förutsättningarna härför, begränsad till att avse det fallet att resolutionsåtgärder vidtas mot institutets moderföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att Finansinspektionen ska bedöma om det finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle kunna förhindra ett fallissemang, men noterar att en sådan beslutsordning avviker från den som förutses i krishanteringsdirektivet. Vidare noteras att resolutionsmyndighetens samrådsskyldighet enbart kommer till uttryck i lagtexten avseende bedömningen av om resolution är nödvändigt med avseende på det allmännas intresse och inte i fråga om den övergripande prövningen om resolution. *Ackordscentralen* ställer sig positiv till att beslut om resolution fattas först efter att resolutionsmyndigheten samrått med Regeringskansliet (Finansdepartementet), tillsynsmyndigheten och Riksbanken. Ett sådant samråd förutsätter dock ett nära samarbete och utbyte av information mellan i första hand resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen, men också med Riksbanken.

Skälen för regeringens förslag

Grundförutsättningar för resolution

Enligt artikel 32.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten vidta en resolutionsåtgärd mot ett institut endast under följande förutsättningar. För det första ska det ha fastställts att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. För det andra ska resolutionsmyndigheten konstatera att alternativa åtgärder inte kan förhindra att institutet fallerar inom rimlig tid. Enligt regeringens mening bör det konstaterandet, i det fallet det fastställts att institutet fallerar, snarare avse att alternativa åtgärder inte kan avhjälpa fallissemang i institutet. För det tredje ska resolutionsmyndigheten bedöma att en resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till det allmänna intresset. Dessa förutsättningar för resolution av ett institut bör framgå av en bestämmelse i den nya lagen om resolution. Enligt artikel 33 i krishanteringsdirektivet gäller samma förutsättningar även, med viss modifikation, för resolution av finansiella institut och holdingföretag som träffas av direktivets tillämpningsområde (jfr avsnitt 15.2.3). Den följande redogörelsen för den närmare innebörden av förutsättningarna för resolution av institut och myndigheternas prövning av dessa förutsättningar är således relevant även för sådana företag.

Finansinspektionen har fastställt faktiskt eller sannolikt fallissemang

Enligt regeringens bedömning i det föregående bör Finansinspektionen ansvara för fastställandet av faktiskt eller sannolikt fallissemang hos ett institut (se avsnitt 15.2.1). Resolutionsmyndighetens prövning av denna resolutionsförutsättning begränsar sig således till att konstatera om Finansinspektionen har fastställt att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Resolutionsmyndigheten kan alltså inte överpröva Finansinspektionens fastställande i denna fråga. Resolutionsmyndigheten har dock möjlighet att dessförinnan ge sin syn på saken vid det samråd som, i enlighet med artikel 32.1 a i krishanteringsdirektivet, ska föregå Finansinspektionens fastställande.

Alternativa åtgärder uttömda

För att inleda resolution ska det enligt artikel 32.1 b i krishanteringsdirektivet konstateras att det inte finns några alternativa åtgärder som inom rimlig tid kan förhindra att institutet fallerar. Enligt direktivet ska denna prövning göras om tillsynsmyndigheten har fastställt att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Språkligt sett torde det dock endast i det senare fallet vara möjligt att konstatera att alternativa åtgärder kan förhindra fallissemang i institutet. För det fallet Finansinspektionen har fastställt att institutet fallerar bör i stället konstaterandet enligt artikel 32.1 b i krishanteringsdirektivet avse alternativa åtgärder som inom rimlig tid kan avhjälpa fallissemang i institutet. Den bestämmelse som föreslås för att genomföra denna artikel bör därför utformas i enlighet härmed.

Med alternativa åtgärder avses både privata alternativ och tillsynsåtgärder, inklusive åtgärder som tidiga ingripanden och nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Det kan

också handla om andra myndighetsåtgärder, såsom nödkredit eller någon annan form av likviditetstöd som beviljas av Riksbanken. I detta sammanhang bör även de tillsynsliknande befogenheter som tillkommer resolutionsmyndigheten i resolutionsplaneringen beaktas (jfr artikel 17.5 i krishanteringsdirektivet och avsnitt 8.1.5). Syftet är att säkerställa att resolution endast inleds som en sista utväg när mindre ingripande alternativa åtgärder inte är tillräckliga för att avhjälpa eller förhindra fallissemang inom rimlig tid. På så sätt utgör villkoret också ett skydd för aktieägare och borgenärer.

När det gäller prövningen av om alternativa åtgärder kan avhjälpa eller förhindra fallissemang lämnar, såsom *Riksgäldskontoret* påpekar, artikel 32.1 b i krishanteringsdirektivet inte utrymme att lägga bedömningen på någon annan myndighet än resolutionsmyndigheten. Att det är resolutionsmyndigheten som ska göra den prövningen följer också av artikel 82.1 i krishanteringsdirektivet. Förhållandet att skäl 41 och artikel 81.3 kan ge intryck av att ansvaret för denna uppgift kan läggas på tillsynsmyndigheten, utan att den också är resolutionsmyndighet, föranleder ingen annan bedömning (jfr avsnitt 15.4). För att den ordning som utredningen föreslår, och som *Riksgäldskontoret* förespråkar, ska vara genomförbar måste alltså Finansinspektionen vara resolutionsmyndighet i direktivets mening, i vart fall vid prövningen av om denna förutsättning för resolution är uppfylld. Krishanteringsdirektivet tillåter visserligen att tillsynsmyndigheten utses till resolutionsmyndighet och att det dessutom, i undantagsfall, kan utses flera resolutionsmyndigheter. Regeringen anser emellertid inte att resolutionsuppgifterna i sin helhet bör hanteras av Finansinspektionen och i princip inte heller att de bör delas upp på olika myndigheter (jfr avsnitt 5.6). Även om regeringen, liksom utredningen och *Riksgäldskontoret*, är införstådd med fördelarna med att låta Finansinspektionen ansvara för prövningen av om alternativa åtgärder kan avhjälpa eller förhindra fallissemang vid beslut om resolution, föreligger alltså inte förutsättningar att genomföra krishanteringsdirektivet på det sättet. Resolutionsmyndigheten bör därför ansvara för prövningen av om denna grundförutsättning för resolution är uppfylld.

Nödvändigt för allmänintresset att försätta ett institut i resolution

Enligt artikel 32.1 c i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten även ansvara för prövningen av om resolution är nödvändig av hänsyn till det allmänna intresset. Med det allmänna intresset avses enligt artikel 32.5 i krishanteringsdirektivet att en resolutionsåtgärd är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till åtminstone ett av resolutionsändamålen och att en avveckling av institutet genom konkurs eller likvidation inte skulle uppnå dessa ändamål i samma utsträckning. Även om en åtgärd är nödvändig för att uppnå ett allmänintresse och därmed kan berättiga ett intrång i aktieägares och borgenärers egendomsskydd måste resolutionsmyndigheten också bedöma om ett sådant förfarande står i rimlig proportion till de ändamål, eller allmänintressen, som förfarandet är avsett att tillgodose. I bedömningen av proportionalitet ligger att väga den förmodade påverkan som ett fallissemang av institutet i fråga kan få, med tanke på dess verksamhet, storlek

och koppling till andra institut eller det finansiella systemet i stort, på de ändamål som är identifierade som relevanta i sammanhanget. Det är också viktigt att beakta institutets finansiella situation i det enskilda fallet för att kunna bedöma vilka samhällsekonomiska risker och konsekvenser en konkurs eller likvidation medför (jfr avsnitt 16.2).

I likhet med utredningen anser regeringen att det mest sannolika är att resolutionsändamålen att upprätthålla kritiska funktioner och att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten kommer att motivera att resolution inleds. Som framgår ovan förutsätts att det finns en tillräcklig samhällsnytta av att undvika en konkurs eller likvidation och att denna samhällsnytta står i proportion till effekterna av ingripandet för enskilda. Om inte kritiska funktioner upprätthålls och betydande negativa effekter på det finansiella stabiliteten undviks kommer de grundläggande funktionerna som är nödvändiga för en fungerande ekonomi att påverkas negativt, eller till och med upphöra, med omfattande samhällsekonomiska kostnader som följd. Övriga resolutionsändamål tjänar inte samhällsnyttan i samma utsträckning och torde därför, var för sig, i praktiken sannolikt inte vara tillräckliga för att motivera att resolution inleds.

Samrådsskyldighet

Krishanteringsdirektivet föreskriver ingen skyldighet för resolutionsmyndigheten att, inför prövningen av grundförutsättningarna för resolution, samråda med någon myndighet. Sådant samråd är visserligen inte heller förbjudet enligt krishanteringsdirektivet. Utredningens förslag till samrådsskyldighet gentemot Regeringskansliet (Finansdepartementet) kan dock ifrågasättas av konstitutionella skäl (jfr 12 kap. 2 § regeringsformen och prop. 2003/04:131 s. 142). Vidare finns det enligt regeringens mening redan ett fungerande samarbete och informationsutbyte mellan svenska myndigheter som ansvarar för finansiell stabilitet och krishantering. Det finns inte anledning att befara att detta skulle förändras efter genomförandet av krishanteringsdirektivet. Att resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten ska samarbeta och utbyta information med varandra är en grundläggande beståndsdel i det nya krishanteringsramverket och anges dessutom uttryckligen på flera ställen i direktivet, exempelvis artiklarna 3.4 och 90. Utöver genomförande av dessa skyldigheter föreslås i detta lagstiftningsärende att nuvarande uppgiftsskyldighet för Riksbanken och andra relevanta myndigheter på finansmarknadsområdet utvidgas till att gälla även gentemot resolutionsmyndigheten för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt den nya lagen om resolution (se avsnitt 27.8.1). Vid sådana förhållanden ser regeringen inget behov av att i den nya lagen införa en samrådsskyldighet för resolutionsmyndigheten inför prövningen av resolutionsförutsättningarna. I enlighet med vad som anförts i det föregående bör samrådsskyldighet således endast gälla för Finansinspektionen gentemot resolutionsmyndigheten inför inspektionens prövning av fallissemangsgrunderna.

Följderna av att resolutionsförutsättningarna bedöms uppfyllda

Enligt artikel 32.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett institut endast om den anser att resolutionsförutsättningarna är uppfyllda. Med resolutionsåtgärd avses enligt artikel 2.1.40 i direktivet bl.a. beslut att försätta ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i resolution enligt artikel 32 eller 33 (inom ramen för detta lagstiftningsärende omfattar dock begreppet resolutionsåtgärd inte den typen av beslut, se avsnitt 6.2).

Krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del kan tolkas som en undantagslös skyldighet för resolutionsmyndigheten att försätta institutet i resolution, om den finner att förutsättningarna för detta är uppfyllda. En sådan skyldighet är dock inte förenlig med krishanteringsdirektivets bestämmelser som avser att möjliggöra resolution med en ingångspunkt, s.k. ”Single Point of Entry” (SPE). Vid tillämpningen av en SPE-strategi enligt krishanteringsdirektivet ska resolutionsåtgärderna (innefattandes beslut om försättande i resolution) vidtas på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn. I krishanteringsdirektivet benämns detta som resolution av en koncern (artikel 2.1.42 a). Direktivets bestämmelser om resolutionsplanering och minimikrav på nedskrivningsbara skulder för koncerner avser att möjliggöra en SPE-strategi genom att förlustabsorberande kapital samlas hos exempelvis moderföretaget i koncernen och sedan kan tas i anspråk för förlusttäckning i ett fallerande dotterinstitut (jfr skäl 80 till krishanteringsdirektivet). Så länge det finns tillräckligt med förlustabsorberande kapital i moderföretaget bör verksamheten i dotterinstituten kunna drivas vidare utan att de försätts i resolution, även om förutsättningarna för resolution i och för sig är uppfyllda (jfr Financial Stability Boards riktlinjer den 16 juli 2013 om utvecklande av effektiva resolutionsstrategier för återhämtning och resolutionsplanering för systemviktiga institut, s. 12 och 13). Som utredningen konstaterar kan det vid tillämpningen av en SPE-strategi till och med vara olämpligt att försätta ett dotterinstitut i resolution eftersom det riskerar att leda till finansieringsbortfall och avbrott i verksamheten, alltså en direkt motsatt effekt till den som krishanteringsdirektivet syftar till att åstadkomma (jfr artikel 31.2 a).

Vid sådana förhållanden delar regeringen utredningens bedömning att huvudregeln bör vara att resolutionsmyndigheten ska försätta ett institut i resolution om förutsättningarna för det bedöms uppfyllda, men att undantag får göras för det fallet att resolutionsåtgärder i stället ska vidtas på moderföretagsnivå inom ramen för en SPE-strategi. Motsvarande bör även gälla för det fallet att en SPE-strategi, i enlighet med krishanteringsdirektivets definition av resolution av en koncern, ska tillämpas på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn. Möjligheten för resolutionsmyndigheten att göra undantag från huvudregeln bör gälla oavsett om det är resolutionsmyndigheten eller motsvarande utländsk myndighet som ska vidta resolutionsåtgärderna gentemot moderföretaget eller institutet som omfattas av gruppbaserad tillsyn. Det bör införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution där detta framgår. Enligt regeringens bedömning är en sådan bestämmelse varken oförenlig med ordalydelsen i artikel 32.1 i krishanteringsdirektivet eller direktivets

bestämmelser i övrigt. Att resolutionsåtgärder ska vidtas mot ett institut som uppfyller förutsättningarna för resolution får, i enlighet med krishanteringsdirektivets definitioner av resolutionsåtgärd och resolution av en koncern, anses innefatta att åtgärderna i stället vidtas mot moderföretaget eller det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn inom ramen för en SPE-strategi. När det gäller sådana holdingföretag som träffas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde framgår dessutom uttryckligen av artikel 33.4 i direktivet att resolutionsåtgärder under vissa förutsättningar får vidtas mot holdingföretaget även om det själv inte, men ett av dess dotterinstitut, uppfyller förutsättningarna för resolution (jfr avsnitt 15.2.3).

Även om en SPE-strategi ska tillämpas kan det uppstå situationer där det inte är tillräckligt att enbart försätta institutets moderföretag eller det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn i resolution. Den situationen att det inte finns tillräckligt med nedskrivningsbara skulder i moderföretaget har redan nämnts i det föregående. Därutöver finns det andra fall där syftet med åtgärderna som ska vidtas på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn kan motverkas om inte resolutionsmyndigheten har kontroll över och kan vidta resolutionsåtgärder direkt mot det fallerande eller sannolikt fallerande institutet. Möjligheten i den nya lagen om resolution att göra undantag från huvudregeln att institutet ska försättas i resolution om villkoren för detta är uppfyllda, bör därför begränsas till fall där det inte bedöms nödvändigt att vidta separata resolutionsåtgärder mot institutet för att uppnå resolutionsändamålen.

15.2.3 Beslut om resolution av koncernföretag

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får försätta sådana koncernföretag som omfattas av tillämpningsområdet för den nya lagen om resolution i resolution under följande förutsättningar.

Ett finansiellt institut får försättas i resolution om både det finansiella institutet och moderföretaget som omfattas av gruppbaserad tillsyn uppfyller förutsättningarna för resolution. Om moderföretaget är utländskt, ska den utländska myndighet som ansvarar för moderföretaget ha konstaterat att förutsättningarna för resolution är uppfyllda enligt lagstiftningen i det landet.

Ett holdingföretag får försättas i resolution om både holdingföretaget och ett institut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution. Även om ett holdingföretag inte uppfyller förutsättningarna för resolution får det försättas i resolution, om ett av dess dotterinstitut uppfyller förutsättningarna för resolution, institutets fallissemang hotar koncernen som helhet eller insolvensrätten kräver att koncernen behandlas som en helhet, och resolutionsåtgärder mot holdingföretaget är nödvändiga för resolutionen av dotterinstitutet eller av hela koncernen. Om institutet är utländskt eller ett tredjelandsinstitut, ska den utländska myndighet som ansvarar för institutet ha konstaterat att förutsättningarna för resolution är uppfyllda enligt lagstiftningen i det landet.

Vid prövningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett dotterinstitut till ett holdingföretag får resolutionsmyndigheten bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster. Om holdingföretaget är hemmahörande i ett annat land inom EES eller om bedömningen avser ett utländskt institut, krävs dock en överenskommelse om detta med resolutionsmyndigheten som ansvarar för holdingföretaget eller det utländska institutet.

Ett holdingföretag med blandad verksamhet får inte försättas i resolution enligt ovan, om det fallerande institutet innehas direkt eller indirekt av ett mellanliggande finansiellt holdingföretag. I sådana fall får i stället det finansiella holdingföretaget försättas i resolution.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag till bestämmelse för beslut om resolution av finansiella institut är dock något vidare till sin utformning än regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* uppger att det är endast vissa finansiella institut som kan försättas i resolution enligt artikel 33.1 i krishanteringsdirektivet och föreslår att bestämmelsen som genomför denna artikel förtydligas på ett sätt så att ordalydelsen endast omfattar dessa.

Skälen för regeringens förslag

Allmänt om koncernresolution

Som berörts i det föregående avses med resolution av en koncern enligt krishanteringsdirektivet vidtagande av en resolutionsåtgärd på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn (artikel 2.1.42 a, jfr avsnitt 15.2.2). Enligt krishanteringsdirektivet omfattar begreppet koncernresolution även den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter med avseende på koncernenheter som uppfyller villkoren för resolution (artikel 2.1.42 b). Detta motsvarar de två huvudsakliga resolutionsstrategier som Financial Stability Board anger i en gränsöverskridande kontext; ”Single Point of Entry” (resolution genom en ingångspunkt) respektive ”Multiple Point of Entry” (resolution genom flera ingångspunkter).

I en resolution genom en ingångspunkt försätts moderföretaget, som kan vara ett holdingföretag, eller det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn i resolution och resolutionsmyndigheten vidtar därefter åtgärder på den nivån i koncernen. Om inte separata resolutionsåtgärder för ett fallerande dotterinstitut är nödvändiga för att uppnå resolutionsändamålen bör resolutionsmyndigheten i sådana fall, som nämnts i det föregående, kunna avstå från att försätta dotterinstitut i resolution. I en resolution genom flera ingångspunkter däremot, försätts såväl det fallerande institutet som andra fallerande koncernföretag i resolution. Även om begreppet resolution av en koncern används i detta sammanhang bör det betonas att detta avser endast den strategi som används. Beslut om resolution och efterföljande åtgärder avser alltjämt individuella företag, inte koncerner.

När det gäller resolution av en gränsöverskridande koncern föreskriver krishanteringsdirektivet ett särskilt beslutsförfarande. Resolutionsmyndigheten kan delta i beslutsförfarandet i olika egenskaper och har till stor del olika skyldigheter beroende på i vilken egenskap den deltar och om det är ett dotterföretag eller moderföretag i koncernen som bedöms uppfylla resolutionsförutsättningarna (se vidare avsnitt 15.3).

Resolution av finansiella institut

Enligt artikel 33.1 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten försätta ett finansiellt institut som avses i artikel 1.1 b i resolution om förutsättningarna för resolution enligt artikel 32.1 är uppfyllda för både det finansiella institutet och moderföretaget som är föremål för gruppbaserad tillsyn. Med förutsättningarna för resolution avses samma förutsättningar som gäller för att försätta ett institut i resolution (se avsnitt 15.2.2).

I krishanteringsdirektivet är definitionen av finansiellt institut kopplad till definitionen av begreppet i artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen. Motsvarande definition föreslås tas in i den nya lagen om resolution (se avsnitt 6.5). Som *Riksgäldskontoret* konstaterar är denna definition vidare än de finansiella institut som avses i artikel 33.1 i krishanteringsdirektivet och som omfattas av direktivets tillämpningsområde. Endast finansiella institut som är dotterföretag till ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag eller till ett holdingföretag som avses i artikel 1.1 c eller d och som omfattas av tillsynen över moderföretaget på grundval av gruppbaserad tillsyn omfattas av dessa bestämmelser. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten möjlighet att försätta ett sådant finansiellt institut i resolution, förutsatt att såväl det finansiella institutet som moderföretaget som är föremål för gruppbaserad tillsyn uppfyller förutsättningarna för resolution.

För det fallet att moderföretaget är etablerat i ett annat land än Sverige är det inte resolutionsmyndigheten som har att bedöma om resolutionsförutsättningarna för moderföretaget är uppfyllda enligt svensk rätt. En förutsättning för beslut om resolution i ett sådant fall är således att den utländska myndighet som ansvarar för moderföretaget har konstaterat att förutsättningar för resolution av det företaget är uppfyllda enligt lagen i det landet. En bestämmelse där detta framgår bör tas in i den nya lagen om resolution.

Förhållandet att ett finansiellt institut, som det här är fråga om, ska vara ett dotterföretag till ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag eller till ett holdingföretag som träffas av den nya lagens tillämpningsområde utesluter inte att det finansiella institutet även själv utgör ett sådant holdingföretag. Ett finansiellt institut kan exempelvis vara ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag (jfr artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen). Eftersom holdingföretag förekommer på olika nivåer i koncerner kan ett sådant holdingföretag även vara dotterföretag till ett annat holdingföretag. För det fallet att ett finansiellt institut som här avses även utgör ett sådant holdingföretag som omfattas av den nya lagen om resolution bör inte den bestämmelse som föreslås för att genomföra artikel 33.1 i krishanteringsdirektivet tillämpas av

resolutionsmyndigheten. Artikel 33.2–33.4 i krishanteringsdirektivet innehåller särskilda regler för resolution av sådana företag, varför de bestämmelser som föreslås genomföra de artiklarna, i egenskap av lex specialis, bör tillämpas i stället (se vidare nedan).

Resolution av holdingföretag

Enligt artikel 33.2 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten försätta ett holdingföretag som träffas av direktivets tillämpningsområde i resolution om både detta företag och ett institut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution enligt artikel 32.1. De holdingföretag som här avses är finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet, finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, finansiella moderholdingföretag inom unionen, blandade finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat och blandade finansiella moderholdingföretag i unionen (definitionerna av dessa utvecklas i avsnitt 6.5). Ett sådant holdingföretag som det här är fråga om ska alltså uppfylla samma förutsättningar för resolution som institutet ska uppfylla i enlighet med vad som anförts i det föregående (jfr avsnitt 15.2.2). Om dotterinstitutet är etablerat i tredjeland, är det emellertid myndigheten i det landet som ansvarar för bedömningen av om dotterinstitutet uppfyller villkoren för resolution i enlighet med nationell rätt. En förutsättning för beslut om resolution i ett sådant fall är således att den utländska myndighet som ansvarar för dotterinstitutet har konstaterat att förutsättningar för resolution av det institutet är uppfyllda enligt lagen i det landet. En bestämmelse där detta framgår bör införas i den nya lagen om resolution.

Av artikel 33.4 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten får försätta ett ovan nämnt holdingföretag i resolution även om det inte uppfyller förutsättningarna för resolution under följande villkor. För det första ska ett institut eller ett utländskt institut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfylla förutsättningarna för resolution enligt artikel 32.1 (jfr avsnitt 15.2.2). För det andra ska institutets eller det utländska institutets fallissemang hota koncernen som helhet eller så ska insolvensrätten kräva att koncernen behandlas som en helhet. För det tredje ska resolutionsåtgärder mot holdingföretaget vara nödvändiga för resolutionen av dotterinstitutet eller koncernen som helhet. I fråga om ett utländskt institut bör det vara den utländska myndighet som ansvarar för institutet som ska ha konstaterat att förutsättningarna för resolution är uppfyllda enligt lagen i det landet. Resolutionsmyndighetens möjlighet att försätta ifrågavarande holdingföretag i resolution under dessa förutsättningar bör framgå av den nya lagen om resolution.

Vidare framgår av artikel 33.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten, vid prövningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett dotterinstitut till ett holdingföretag, får ingå en gemensam överenskommelse med en utländsk resolutionsmyndighet för dotterinstitutet att bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster mellan företag, inbegripet nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. På samma sätt får resolutions-

myndigheten ingå en motsvarande överenskommelse avseende ett institut som är dotterföretag till ett utländskt holdingföretag. Tanken med denna bestämmelse är att möjliggöra koncernresolution med en ingångspunkt (s.k. SPE-strategi). Om det inte skulle finnas möjlighet att bortse från interna förlustöverföringar från dotterinstitutet till moderföretaget, skulle dotterinstitutet genom sådana överföringar kunna undvika att uppfylla förutsättningarna för resolution enligt artikel 32.1 och därigenom förhindra resolutionsåtgärder mot såväl dotterinstitutet som moderholdingföretaget. Enligt regeringens bedömning bör resolutionsmyndigheten ha samma befogenhet att bortse från koncerninterna överföringar av kapital och förluster när koncernen inte är gränsöverskridande. En sådan ordning ligger i linje med krishanteringsdirektivets bakomliggande syfte och ändamål (jfr artiklarna 1.2 och 32.2). Det bör därför tas in en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten möjlighet att, vid prövningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett dotterinstitut till ett holdingföretag, bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster. Av bestämmelsen bör även framgå att utövandet av denna befogenhet, i de fall holdingföretaget är hemmahörande i ett annat land inom EES eller om bedömningen avser ett utländskt institut, förutsätter en överenskommelse med utländsk resolutionsmyndigheten som ansvarar för holdingföretaget eller det utländska institutet. Det bör noteras att en sådan överenskommelse mellan myndigheterna utgör en internationell överenskommelse i regeringsformens mening. Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen ingås sådana överenskommelser av regeringen. En förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska kunna träffa en sådan överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat myndigheten att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4).

Möjligheten att försätta holdingföretag i resolution under sådana förutsättningar som nu har berörts är enligt krishanteringsdirektivet föremål för en begränsning. Av artikel 33.3 i direktivet framgår nämligen att om det rör sig om ett holdingföretag med blandad verksamhet, vars dotterinstitut innehas direkt eller indirekt av ett mellanliggande finansiellt holdingföretag, ska resolutionsåtgärder vidtas gentemot det mellanliggande finansiella holdingföretaget, och inte gentemot holdingföretaget med blandad verksamhet. Denna begränsning bör tas in i en bestämmelse i den nya lagen om resolution.

15.2.4 Resolutionsmyndighetens beslut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska, efter Finansinspektionens underrättelse att ett institut eller företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera, besluta om institutet eller företaget ska försättas i resolution.

Även utan en sådan underrättelse får resolutionsmyndigheten, under vissa förutsättningar, besluta om resolution av vissa holdingföretag när en utländsk resolutionsmyndighet har bedömt att förutsättningarna för resolution föreligger för ett utländskt institut eller ett tredjelandsinstitut som är dotterföretag till holdingföretaget.

Vid beslut om resolution av ett institut eller ett företag som ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten följa det förfarande som krishanteringsdirektivet föreskriver.

Regeringens bedömning: Kraven på beslutets innehåll enligt artikel 82.2 i krishanteringsdirektivet föranleder inga särskilda genomförandeåtgärder.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningens förslag innebär dock att Finansinspektionens underrättelse även omfattar fastställande av att det inte finns några alternativa åtgärder som skulle förhindra fallissemang.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Riksgäldskontoret* anser att resolutionsmyndigheten i sitt beslut om resolution varken kan eller behöver avisera vilka åtgärder myndigheten avser vidta om inte detta står helt klart vid beslutstidpunkten. Det bör dock klargöras att en avisering om resolutionsåtgärder i beslutet att försätta ett företag i resolution inte ska vara bindande eller anses som ett överklagbart förvaltningsbeslut.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Av artikel 82.1 i krishanteringsdirektivet framgår att när resolutionsmyndigheten har fått en underrättelse från tillsynsmyndigheten att ett institut eller annat företag som träffas av direktivets tillämpningsområde fallerar eller sannolikt kommer att fallera har resolutionsmyndigheten att pröva om förutsättningarna för resolution enligt artiklarna 32.1 och 33 är uppfyllda (jfr avsnitt 15.4). En motsvarande skyldighet för resolutionsmyndigheten att, efter Finansinspektionens underrättelse, pröva om det institut eller företag som bedömts fallera eller sannolikt fallera ska försättas i resolution bör införas i den nya lagen om resolution.

Finansinspektionens underrättelse om fallissemang är dock inte det enda sättet att sätta igång ett resolutionsförfarande hos resolutionsmyndigheten. Frågan om ett i Sverige hemmahörande holdingföretag som träffas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde bör försättas i resolution kan också aktualiseras hos resolutionsmyndigheten om ett utländskt institut, som är dotterföretag till holdingföretaget, har konstaterats uppfylla förutsättningarna för resolution. I det fallet har fallissemangsgrunderna bedömts inom ramen för den prövning som den utländska myndighet som ansvarar för dotterföretaget har gjort. Ett resolutionsärende kan därefter aktualiseras hos resolutionsmyndigheten i samband med det särskilda koncernresolutionsförfarande som krishanteringsdirektivet föreskriver (jfr avsnitt 15.2.3 och 15.3). Vidare kan frågan om ett sådant holdingföretag, som är moderföretag till ett tredjelandsinstitut, bör försättas i resolution bli aktuell hos resolutionsmyndigheten om relevant myndighet i tredjeland har beslutat att tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution. Även i det fallet har fallissemang bedömts inom ramen för den prövning som den utländska myndighet som ansvarar för dotterföretaget har gjort (jfr avsnitt 26.4.7). Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution där det framgår att resolutionsmyndigheten får besluta om resolution även i dessa fall, förutsatt att även övriga förutsättningar för

resolution är uppfyllda. I den nya lagen bör även införas en bestämmelse att resolutionsmyndigheten, vid beslut om resolution av ett institut eller ett företag som ingår i en gränsöverskridande koncern, ska följa koncern-resolutionsförfarandet som krishanteringsdirektivet föreskriver (se vidare avsnitt 15.3).

Av artikel 82.2 i krishanteringsdirektivet framgår att beslutet om resolutionsåtgärder (som i direktivets terminologi omfattar att försätta institutet eller företaget i resolution, tillämpa resolutionsverktyg eller utöva andra resolutionsbefogenheter), ska innehålla dels grunderna för beslutet inbegripet fastställandet av om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution, dels åtgärd som resolutionsmyndigheten avser att vidta. Krishanteringsdirektivet anger vidare att den åtgärd som myndigheten avser att vidta kan inbegripa viljan att ansöka om avveckling, utseende av en förvaltare eller en annan åtgärd enligt gällande normala insolvensförfaranden eller nationell rätt, om inget annat följer av artikel 37.9.

Enligt 20 § förvaltningslagen (1986:223) ska ett beslut varigenom en myndighet avgör ett ärende innehålla de skäl som har bestämt utgången, om ärendet avser myndighetsutövning mot någon enskild. Undantag kan dock göras i vissa särskilt angivna fall. Enligt regeringens bedömning torde de undantagssituationer som uppräknas i 20 § förvaltningslagen inte bli aktuella vid beslut om försättande i resolution eller vidtagande av resolutionsåtgärder. Regeringen anser därför att förvaltningslagen uppfyller de krav som krishanteringsdirektivet ställer på resolutions-myndighetens motivering av beslut. Motiveringsskyldigheten enligt artikel 82.2 i krishanteringsdirektivet föranleder därför inga särskilda genomförandeåtgärder.

När det gäller avisering av resolutionsåtgärder i beslutet om resolution innebär artikel 82.2 i krishanteringsdirektivet enligt regeringens mening inget krav på att resolutionsmyndigheten även ska ange vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas i resolutionen. Vid tidpunkten för beslutet om resolution torde det nämligen inte alltid stå klart vilka åtgärder som kommer att komma i fråga i resolutionsförfarandet. Om resolutionsmyndigheten redan vid beslutet om resolution vet vilka åtgärder som den avser att vidta, exempelvis tillämpningen av ett visst resolutionsverktyg, bör den dock avisera dem i beslutet. Enligt regeringens mening är en sådan avisering inget överklagbart beslut, eftersom aviseringen inte nödvändigtvis består vid tidpunkten för överklagandet och inte heller har någon bindande eller annan verkan som motiverar att den ska vara överklagbar (jfr Förvaltningslagen med kommentarer, Hellners och Malmqvist, 2010, s. 274 f.). Resolutions-myndigheten kan i ett senare skede besluta att vidta andra åtgärder än de som aviserats i resolutionsbeslutet. Det innebär också att resolutions-myndigheten, även om den har aviserat en viss åtgärd i resolutionsbeslutet, i ett senare skede måste fatta ett formellt beslut om densamma innan den vidtas. Ett sådant beslut ska i enlighet med 20 § förvaltningslagen innehålla skälen för beslutet. Regeringen delar utredningens uppfattning att inte heller detta kräver några särskilda genomförandeåtgärder.

15.3 Resolution av en gränsöverskridande koncern

15.3.1 Om dotterföretag under resolutionsmyndighetens ansvar uppfyller förutsättningarna för resolution

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande finansiell koncern, ska den omgående underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen om den anser att företaget uppfyller förutsättningarna för resolution och föreslå lämpliga resolutions- eller insolvensåtgärder.

Om den utländska samordnande resolutionsmyndigheten bedömer att åtgärderna som den underrättats om sannolikt inte leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för en koncernenhet i ett annat land inom EES, får resolutionsmyndigheten vidta dessa åtgärder. Detsamma gäller om den samordnande resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning inom 24 timmar från mottagandet av underrättelsen, eller den längre tid som den överenskommer om med resolutionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Processen för resolution av ett dotterföretag i en gränsöverskridande finansiell koncern inleds om en resolutionsmyndighet bedömer att förutsättningarna för resolution är uppfyllda för det aktuella dotterföretaget. I sådana fall ska resolutionsmyndigheten omgående underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå (den samordnande resolutionsmyndigheten), den samordnande tillsynsmyndigheten om det är en annan myndighet, och medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om sin bedömning och de resolutions- eller insolvensåtgärder som den anser är lämpliga för dotterföretaget (artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet). Resolutionsmyndigheten som ansvarar för dotterföretaget får vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den angett i underrättelsen, om den samordnande resolutionsmyndigheten bedömer att åtgärderna sannolikt inte leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat (artikel 91.3). Om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har gjort någon bedömning inom 24 timmar eller den längre tid som överenskommits med resolutionsmyndigheten som lämnat underrättelsen, får den senare vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den har meddelat (artikel 91.5).

I den nya lagen om resolution bör det införas bestämmelser för att resolutionsmyndigheten ska följa det ovan angivna förfarandet vid beslut om resolution av ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern. Eftersom den samordnande resolutionsmyndigheten och den samordnande tillsynsmyndigheten ska vara medlemmar av resolutionskollegiet (jfr artikel 88.2 a och e i krishanteringsdirektivet) är det tillräckligt att ange att underrättelseskyldigheten gäller gentemot medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen. Underrättelseskyldigheten omfattar resolutionsmyndighetens bedömning att förutsättningarna för resolution

är uppfyllda för ett dotterföretag som den ansvarar för och vilka resolutions- eller insolvensåtgärder som den vill vidta.

Den närmare innebörden av resolutionsåtgärder framgår av den föreslagna definitionen (se avsnitt 6.2). Med insolvensåtgärder avses åtgärder för avveckling av företaget genom konkurs eller likvidation som vidtas i samband med resolution. Sådana åtgärder kan exempelvis komma i fråga om resolutionsmyndigheten avser att inom ramen för resolutionen överföra endast delar av företagets tillgångar och skulder till ett broinstitut; resterande del av företaget ska i så fall avvecklas genom konkurs eller likvidation inom en rimlig tid (jfr artikel 37.6 i krishanteringsdirektivet och avsnitt 24.5). I sammanhanget bör framhållas att underrättelseskyldigheten inte gäller om resolutionsmyndigheten anser att företaget bör avvecklas genom konkurs eller likvidation utan att resolution inleds. Så kan exempelvis vara fallet för ett fallerande dotterföretag som varken i sig eller under rådande förhållanden är systemviktigt. Förutsättningen att det ska ligga i det allmänna intresset att försätta företaget i resolution torde i ett sådant fall inte vara uppfyllt.

Som underrättande myndighet får resolutionsmyndigheten fatta beslut om resolution och vidta meddelade resolutions- eller insolvensåtgärder mot dotterföretaget först om den utländska samordnande resolutionsmyndigheten antingen bedömt att de sannolikt inte leder till att en koncernenhet i en annan medlemsstat uppfyller förutsättningarna för resolution eller underlåtit att göra motsatt bedömning och föreslå en koncernresolutionsordning inom föreskriven tid, dvs. senast inom 24 timmar från det att den mottagit underrättelsen eller den längre tid som överenskommits med resolutionsmyndigheten.

15.3.2 Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet ska den, efter en underrättelse enligt artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet och samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet för koncernen, bedöma de sannolika effekterna för andra koncernföretag hemmahörande inom EES av de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats.

Om resolutionsmyndigheten efter samrådet bedömer att meddelade åtgärder sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för ett annat koncernföretag i ett annat land inom EES ska den, senast inom 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen eller den längre tid som godkänns av den underrättande myndigheten, föreslå en koncernresolutionsordning och överlämna den till resolutionskollegiet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Den samordnande resolutionsmyndigheten ska, när den mottagit en underrättelse enligt artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet och efter samråd med övriga medlemmar i det

berörda resolutionskollegiet, bedöma de sannolika effekterna av meddelade åtgärder på koncernen och koncernenheterna i andra medlemsstater, och särskilt om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att förutsättningarna för resolution i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat (artikel 91.2). Om den samordnande resolutionsmyndigheten, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som angetts i underrättelsen sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, ska den senast 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen föreslå en koncernresolutionsordning och överlämna den till resolutionskollegiet. Den 24-timmarsperioden får förlängas efter godkännande av den underrättande resolutionsmyndigheten (artikel 91.4).

En koncernresolutionsordning ska enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13 (dvs. koncernresolutionsplaner), såvida resolutionsmyndigheterna inte bedömer att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna. Vidare ska koncernresolutionsordningen beskriva de resolutionsåtgärder som de berörda resolutionsmyndigheterna bör vidta mot moderföretaget inom unionen eller särskilda koncernföretag i syfte att uppfylla målen och principerna för resolution samt ange hur dessa resolutionsåtgärder bör samordnas. Koncernresolutionsordningen ska också etablera en finansieringsplan som beaktar koncernresolutionsplanen, principerna för att dela upp ansvaret som fastställts i enlighet med led f i artikel 12.3 och allmänna principer för ömsesidighet som avses i artikel 107 i krishanteringsdirektivet.

Enligt regeringens bedömning bör resolutionsmyndighetens skyldigheter enligt ovan framgå av den nya lagen om resolution. Regeringen ser emellertid inget behov av att i lag ange, såsom artikel 91.2 i krishanteringsdirektivet föreskriver, att resolutionsmyndigheten särskilt ska bedöma om de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats sannolikt skulle leda till att förutsättningarna för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat. Det innefattas i att bedöma de sannolika effekterna av de meddelade åtgärderna och följer indirekt av grunderna för om en koncernresolutionsordning ska föreslås. Vidare bedömer regeringen det tillräckligt att genomföra krishanteringsdirektivets krav på att utforma förslaget till koncernresolutionsordning i enlighet med artikel 91.6 genom en hänvisning i lagen till den artikeln vid definitionen av begreppet. Regeringen anser att krishanteringsdirektivets krav att bedömningen av om meddelade åtgärder sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för ett koncernföretag i en annan medlemsstat, ska utsträckas till att gälla även i förhållande till koncernföretag i ett annat land inom EES. Även detta bör framgå av den nya lagen om resolution.

15.3.3 Om moderföretag under resolutionsmyndighetens ansvar uppfyller förutsättningarna för resolution

Regeringens förslag: Om ett moderföretag inom EES i en gränsöverskridande koncern som resolutionsmyndigheten ansvarar för uppfyller förutsättningarna för resolution, ska resolutionsmyndigheten omgående lämna underrättelse om detta och lämpliga resolutions- eller insolvensåtgärder till medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen.

Resolutions- eller insolvensåtgärder får omfatta en koncernresolutionsordning om

1. lämpliga åtgärder för moderföretaget sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution uppfylls för något annat företag i koncernen,
2. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå inte är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat,
3. en utländsk resolutionsmyndighet fastställer att förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som den ansvarar för, eller
4. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag på ett sätt som gör att en koncernresolutionsordning är lämplig.

Om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet, fatta beslut om resolution och resolutions- eller insolvensåtgärder. Resolutionsmyndigheten ska därvid beakta och följa den koncernresolutionsplan som beslutats, om det inte bedöms att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen. Vidare ska resolutionsmyndigheten beakta den finansiella stabiliteten i de länder inom EES som berörs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om den samordnande resolutionsmyndigheten bedömer att ett moderföretag inom unionen inom dess ansvarsområde uppfyller förutsättningarna för resolution gäller delvis andra regler än när ett dotterföretag bedöms uppfylla de villkoren. När ett moderföretag uppfyller förutsättningarna för resolution ska enligt artikel 92.1 i krishanteringsdirektivet den samordnande resolutionsmyndigheten omgående lämna de upplysningar som anges i artikel 91.1 a och b till den samordnande tillsynsmyndigheten, om det är en annan myndighet, och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen. De resolutions- eller insolvensåtgärder som den samordnande resolutionsmyndigheten anser lämpliga *får* omfatta genomförandet av en koncernresolutionsordning som är utformad i enlighet med artikel 91.6, om resolutionsåtgärder eller andra åtgärder mot moderföretaget sannolikt leder till att resolutionsförutsättningarna uppfylls för ett koncernföretag i en annan medlemsstat, inte är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat. Resolutions-

eller insolvensåtgärderna får även omfatta en koncernresolutionsordning om ett eller flera dotterföretag uppfyller resolutionsförutsättningarna, eller resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag till koncernen på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig.

Om de åtgärder som föreslås av den samordnande resolutionsmyndigheten inte inbegriper en koncernresolutionsordning ska den samordnande resolutionsmyndigheten enligt artikel 92.2 i krishanteringsdirektivet fatta sitt beslut efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet. Beslutet ska beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida det inte med beaktande av omständigheterna i fallet bedöms att resolutionsändamålen uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna. Beslutet ska också beakta den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna.

I den nya lagen om resolution bör det införas bestämmelser för att resolutionsmyndigheten ska följa det ovan angivna förfarandet vid beslut om resolution av ett moderföretag i en gränsöverskridande koncern.

15.3.4 Genomförande av en koncernresolutionsordning

Regeringens förslag: Om en koncernresolutionsordning föreslås, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens om den med andra resolutionsmyndigheter som ansvarar för företag som berörs av den.

Resolutionsmyndigheten får begära att Europeiska bankmyndigheten ska bistå myndigheterna att nå en överenskommelse genom icke-bindande medling.

Om en överenskommelse om koncernresolutionsordningen inte kan nås får resolutionsmyndigheten, om den själv inte invänt mot den föreslagna ordningen, komma överens med andra resolutionsmyndigheter som inte heller invänt, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernföretag hemmahörande i Sverige.

Regeringens bedömning: Resolutionsmyndigheten bör bemyndigas att ingå internationella överenskommelser med andra resolutionsmyndigheter om genomförande av en koncernresolutionsordning.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock ingen särskild bestämmelse om att resolutionsmyndigheten, om den själv inte invänt mot den föreslagna koncernresolutionsordningen, får komma överens med andra resolutionsmyndigheter som inte heller invänt, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernföretag hemmahörande i Sverige.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Vid resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag i koncernen ska koncernresolutionsordningen, om inte annat följer av artikel 91.8 i krishanteringsdirektivet, utgöra en överenskommelse mellan den samordnande resolutionsmyndigheten och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för

dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen. För att nå en överenskommelse får Eba på begäran av en behörig myndighet bistå resolutionsmyndigheterna med icke-bindande medling (artikel 91.7). Resolutionsmyndigheter som inte haft sådana invändningar som avses i artikel 91.8 får komma överens om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat (artikel 91.9). Motsvarande bestämmelser vid resolution på koncernnivå när moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution finns i artikel 92.3–92.5 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna innebär att om en koncernresolutionsordning föreslås får den underrättande myndigheten, liksom resolutionsmyndigheter som ansvarar för andra företag som omfattas förslaget, inte vidta resolutionsåtgärder eller andra åtgärder mot företaget som myndigheten ansvarar för förrän myndigheterna försökt att nå en överenskommelse om den föreslagna ordningen. Skyldigheten att försöka nå en överenskommelse gäller oavsett om resolutionsmyndigheten uppträder i egenskap av ansvarig för ett berört dotterföretag eller samordnande resolutionsmyndighet. Myndigheternas ansträngningar leder till en överenskommelse om de är överens och till individuella beslut om myndigheterna har invändningar mot den föreslagna koncernresolutionsordningen (jfr avsnitt 15.3.5). Eba får bistå myndigheterna att nå en överenskommelse om den föreslagna koncernresolutionsordningen genom icke-bindande medling. Om resolutionsmyndigheterna inte kan nå en överenskommelse får resolutionsmyndigheten, om den själv inte invänt mot den föreslagna koncernresolutionsordningen, komma överens med andra resolutionsmyndigheter som inte heller invänt, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i Sverige. I den nya lagen om resolution bör det tas in bestämmelser där detta framgår.

Överenskommelser mellan resolutionsmyndigheterna utgör internationella överenskommelser i regeringsformens mening. Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen ingås sådana överenskommelser av regeringen. Regeringen kan dock med stöd av 10 kap. 2 § regeringsformen uppdra åt en förvaltningsmyndighet att ingå en internationell överenskommelse i en fråga där överenskommelsen inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. Av 10 kap. 3 § regeringsformen framgår vidare att riksdagens godkännande krävs innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse som förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om. Detsamma gäller andra internationella överenskommelser som är av större vikt.

Enligt regeringens förslag kommer resolutionsmyndighetens skyldighet att försöka ingå internationella överenskommelser med andra resolutionsmyndigheter om genomförande av en koncernresolutionsordning enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet att framgå av den nya lagen om resolution. I enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen bör detta kompletteras med ett bemyndigande i förordning att resolutionsmyndigheten får ingå sådana internationella överenskommelser som avses i artiklarna 91.7 och 92.3 i krishanteringsdirektivet, om inte överenskommelsen kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. Ett sådant bemyndigande innefattar även internationella överens-

kommelser om finansieringsplanen enligt artikel 107 i samma direktiv, eftersom en sådan ska etableras inom ramen för koncernsresolutionsordningen och godkännas i enlighet med beslutsförfarandena i artiklarna 91 och 92 (artiklarna 91.6 d och 107.2). Av artikel 107.2 framgår att den samordnande resolutionsmyndigheten ska samråda med övriga resolutionsmyndigheter innan den föreslår en finansieringsplan för instituten som är en del av koncernen. Någon uttrycklig bestämmelse i lag behövs dock inte om detta vid sidan om de bestämmelser som genomför artiklarna 91 och 92.

15.3.5 Invändningar mot en koncernresolutionsordning

Regeringens förslag: Om en överenskommelse om den föreslagna koncernresolutionsordningen inte träffas, får resolutionsmyndigheten försätta det koncernföretag som den ansvarar för i resolution och vidta resolutions- eller insolvensåtgärder mot företaget.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen till sina invändningar mot eller avvikelser från koncernresolutionsordningen samt informera dem om åtgärder som den kommer att vidta. I samband därmed ska den beakta koncernresolutionsplanen, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i berörda länder inom EES och potentiella effekter på andra delar av koncernen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag omfattar dock inte möjligheten för den samordnande resolutionsmyndigheten att vidta insolvensåtgärder om en överenskommelse om koncernresolutionsordningen inte kan nås.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att lagförslaget är svårtolkat såvitt avser under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får försätta ett dotterföretag som den ansvarar för i resolution.

Skälen för regeringens förslag: Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av den samordnande resolutionsmyndigheten eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett företag med hänsyn till finansiell stabilitet, får den fatta beslut om hur resolutionen ska utformas beträffande dotterföretag i sin medlemsstat. Resolutionsmyndigheten ska i sådant fall ange skälen till invändningarna eller avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten och övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas

potentiella effekter på andra delar av koncernen (artiklarna 91.8 och 92.4).

Enligt regeringens bedömning innebär detta att om en överenskommelse om den föreslagna koncernresolutionsordningen inte träffas, får resolutionsmyndigheten försätta koncernföretaget som den ansvarar för i resolution och vidta lämpliga resolutions- eller insolvensåtgärder (förutsatt att resolutionsförutsättningarna i övrigt är uppfyllda). Att det bör vara möjligt att vidta åtgärder av det senare slaget följer av att resolutionsmyndigheten även ska lämna underrättelse om sådana åtgärder (jfr artiklarna 91.1 b och 92.1 och avsnitt 15.3.1 och 15.3.3). I den nya lagen om resolution bör därför införas bestämmelser där detta framgår.

Om en överenskommelse inte kan nås om en koncernresolutionsordning som resolutionsmyndigheten föreslagit i enlighet med artikel 91.4 i krishanteringsdirektivet, dvs. när ett dotterföretag uppfyller förutsättningarna för resolution och meddelade åtgärder sannolikt leder till att förutsättningarna uppfylls även för en annan koncernenhet, får resolutionsmyndigheten försätta moderföretaget i resolution, förutsatt att villkoren därför är uppfyllda, utan att följa kravet på underrättelse enligt artikel 92.1 i krishanteringsdirektivet. Även detta bör framgå av bestämmelser i den nya lagen om resolution.

Att en överenskommelse inte kan träffas kan bero på olika saker, bl.a. att resolutionsmyndigheten, när den deltar i förfarandet i annan egenskap än samordnande resolutionsmyndighet, inte samtycker till den föreslagna koncernresolutionsordningen. I sådana fall bör resolutionsmyndigheten invända mot ordningen innan den avviker ifrån den, men situationens brådska kan kräva att åtgärder vidtas utan att en formell invändning görs. Invändningar omfattar bl.a. det fallet att resolutionsmyndigheten anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen. En invändning kan vara motiverad av hänsyn till såväl de föreslagna resolutionsåtgärdernas lämplighet i det enskilda fallet som till behovet att skydda den finansiella stabiliteten i Sverige (jfr skäl 97 till krishanteringsdirektivet). Enligt regeringens bedömning behöver detta inte anges uttryckligen i den nya lagen om resolution. I sammanhanget bör dock framhållas att det endast är invändningar mot en föreslagen koncernresolutionsordning som avses. Om koncernresolutionsordningen antagits genom en överenskommelse som resolutionsmyndigheten deltagit i kan den inte i ett senare skede invända mot eller avvika ifrån ordningen (jfr avsnitt 15.3.4). Om invändningar eller avvikelser görs fattar de myndigheter som inte deltar i överenskommelsen individuella beslut om resolution av, eller insolvensåtgärder för, de dotterföretag som de ansvarar för.

Riksgäldskontoret anser att utredningens förslag till genomförande av artikel 91.8 i krishanteringsdirektivet är svårtolkat och ifrågasätter under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får försätta ett dotterföretag som den ansvarar för i resolution. Enligt regeringens mening bör resolutionsmyndigheten kunna försätta dotterföretaget i resolution och vidta resolutionsåtgärder gentemot detta förutsatt att den invänt mot koncernresolutionsordningen eller anser andra resolutionsåtgärder än de som föreslås i den nödvändiga. Det är emellertid inte endast under de förutsättningarna som resolutions-

myndigheten kan fatta ett individuellt beslut inom ramen för de särskilda beslutsförfaranden som här avses. En annan situation när en överenskommelse inte kan träffas är då en eller flera andra resolutionsmyndigheter i värdländer som berörs av den föreslagna koncernresolutionsordningen invänder eller avviker ifrån densamma. Krishanteringsdirektivet utesluter inte att resolutionsmyndigheten avviker från den föreslagna koncernresolutionsordningen och fattar ett individuellt beslut i ett sådant fall, även om den själv i och för sig inte haft några invändningar eller ansett andra åtgärder än de föreslagna nödvändiga. Det är en annan sak att resolutionsmyndigheten, i stället för att fatta ett individuellt beslut, får komma överens med resolutionsmyndigheter som inte haft invändningar, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstater (artiklarna 91.9 och 92.5). Någon skyldighet att försöka komma överens finns dock inte i sådana fall. Bestämmelserna i den nya lagen om resolution bör utformas i enlighet härmed.

15.3.6 En utländsk resolutionsmyndighets beslut

Regeringens förslag: Ett beslut som en utländsk resolutionsmyndighet fattar inom sin jurisdiktion efter en överenskommelse om koncernresolutionsordning med övriga berörda resolutionsmyndigheter eller på grund av att resolutionsmyndigheterna inte har kommit överens, gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Beslut som en utländsk resolutionsmyndighet, som inte är samordnande, fattar på grund av att resolutionsmyndigheterna inte har kommit överens omfattas dock inte av utredningens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att utredningens förslag till 10 kap. 14 § lagen om resolution kan tolkas som att en utländsk myndighet får mandat att bestämma över ett i Sverige beläget moderföretag när problemen uppstått i moderföretaget. Lagtexten bör ändras så att det klart framgår att den utländska myndighetens beslut endast gäller såvitt avser det utländska dotterbolagets verksamhet (samt i Sverige verksamma filialer från det utländska dotterbolaget i den mån sådana förekommer). För det svenska moderföretaget gäller endast den svenska resolutionsmyndighetens beslut. Samma tolkningsproblem gäller utredningens förslag till 10 kap. 10 § lagen om resolution.

Skälen för regeringens förslag: Vid resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern ska, enligt artikel 91.10 i krishanteringsdirektivet, resolutionsmyndigheternas gemensamma beslut, liksom de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut, vara slutliga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Motsvarande bestämmelse såvitt avser resolution på koncernnivå, dvs. när moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution, finns i artikel 92.6.

Att gemensamma beslut ska vara slutliga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna innebär inte att resolutionsmyndigheten är skyldig att medverka i en koncernresolution, om den inte deltagit i överenskommelsen. Om resolutionsmyndigheten ingått en överenskommelse med andra resolutionsmyndigheter om koncernresolutionsordningen, får den dock inte vidta åtgärder som strider mot överenskommelsen eller beslut som en utländsk myndighet fattar med stöd av den. Genom överenskommelsen åtar sig också resolutionsmyndigheten att fatta ett nationellt beslut vars innehåll motsvarar innehållet i överenskommelsen. Överenskommelsen är varken bindande för instituten och andra berörda dotterföretag eller överklagbar, utan det är först genom det nationella beslutet som rättsverkningar för företagen uppkommer. När resolutionsmyndigheten har fattat ett beslut på grundval av en internationell överenskommelse är beslutet på vanligt sätt bindande för den som det riktar sig till och ska kunna överklagas till domstol. Om en domstol ändrar eller upphäver resolutionsmyndighetens beslut, t.ex. för att det strider mot lag, påverkar det inte överenskommelsens innehåll eller giltighet utan endast det överklagade beslutet. Det innebär att följderna av att en domstol ändrar resolutionsmyndighetens eller någon annan myndighets beslut så att det inte längre står i överensstämmelse med överenskommelsen, måste hanteras av resolutionsmyndigheterna i samband med att de ingår överenskommelsen. Eftersom överenskommelsen ska mynna ut i ett överklagbart beslut, ligger det alltså i sakens natur att överenskommelsen utformas på ett sådant sätt att en domstols framtida ställningstagande kan beaktas, t.ex. genom att nya förhandlingar då ska inledas (jfr prop. 2006/07:5 s. 337 f.).

Om resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter inte kommer överens om en koncernresolutionsordning får resolutionsmyndigheten själv besluta om resolution av koncernföretaget som den ansvarar för. I sådana fall föregås alltså inte det nationella beslutet av någon internationell överenskommelse. Även ett sådant beslut, liksom motsvarande beslut som fattas av en utländsk myndighet, ska dock enligt krishanteringsdirektivet erkännas som slutligt och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna. En motsvarande bestämmelse bör tas in i den nya lagen om resolution.

Till skillnad från utredningen ser regeringen ingen möjlighet att göra åtskillnad på det fallet att resolutionsmyndigheten ansvarar för moderföretaget, dvs. är samordnande myndighet, och det fallet att den ansvarar för ett dotterföretag. Oavsett i vilken egenskap som resolutionsmyndigheten försökt komma överens med de andra resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsordning, får Sverige anses vara berört av de beslut som fattas i den mening som avses i artiklarna 91.10 och 92.6 i krishanteringsdirektivet. Liksom *Riksgäldskontoret* anför innebär det emellertid inte att en utländsk myndighet ges mandat att bestämma över ett företag som är etablerat i Sverige. Avsikten med krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del är enbart att säkerställa att resolutionsmyndigheten i den medlemsstat där företaget är etablerat (hemlandet) är den myndighet som slutligt bestämmer om resolutionen av det företaget. Beslutet ska alltså vara fattat inom ramen för den utländska myndighetens jurisdiktion och kan inte avse resolutionen av ett företag som är etablerat i Sverige, vilket bör framgå

uttryckligen av den bestämmelse som här föreslås. En utländsk myndighets beslut kan dock i sin tur påverka förutsättningarna för och utformningen av resolutionen av företag inom koncernen som resolutionsmyndigheten i Sverige ansvarar för.

15.3.7 Skyndsamhetskrav

Regeringens förslag: Åtgärder i beslutsförfarandet vid koncernresolution enligt artikel 91 eller 92 i krishanteringsdirektivet ska vidtas så snart som möjligt.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag omfattar emellertid bara resolutionsmyndighetens åtgärd att försöka komma överens med andra berörda resolutionsmyndigheter om en koncernresolutionsordning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Vid resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern ska myndigheterna, enligt artikel 91.11 i krishanteringsdirektivet, utan dröjsmål vidta alla åtgärder med vederbörlig hänsyn tagen till hur brådskande situationen är. Motsvarande bestämmelse såvitt avser resolution på koncernnivå, dvs. när moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution, finns i artikel 92.7 första stycket samma direktiv.

Det framgår inte tydligt vad alla åtgärder enligt artiklarna 91 respektive 92 syftar på. Det torde i vart fall inte syfta på de resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta, eftersom den legala grunden för att vidta sådana åtgärder följer av andra bestämmelser (jfr artiklarna 32 och 33 i krishanteringsdirektivet). Det ligger dock i sakens natur att även resolutionsåtgärder ska vidtas med den brådska som situationen kräver. Åtgärderna som avses i artiklarna 91 respektive 92 i krishanteringsdirektivet torde snarare vara de som vidtas inom ramen för det särskilda förfarande som artiklarna föreskriver vid resolution som berör dotterföretag respektive moderföretag i en gränsöverskridande koncern. När det gäller vissa åtgärder föreskriver emellertid artiklarna särskilda tidsramar inom vilka åtgärderna ska vidtas. Underrättelse enligt artikel 91.1 ska exempelvis ske omgående och en koncernresolutionsordning ska föreslås inom 24 timmar eller den längre tid som överenskommits. I sammanhanget bör dock framhållas att situationen kan vara så pass brådskande att resolutionsmyndigheten på koncernnivå, även om den har 24 timmar eller längre tid på sig att föreslå en koncernresolutionsordning, inte bör utnyttja hela den tiden. För åtgärderna att försöka komma överens om ett gemensamt beslut föreskrivs ingen särskild tidsram över huvud taget. Detsamma gäller för invändningar och avvikelser, samt den underrättelse- och motiveringsskyldighet som följer av sådana åtgärder. Det framgår dock att den skyldigheten kan fullgöras i efterhand, dvs. efter att resolutionsmyndigheten invänt mot eller avvikit från den föreslagna koncernresolutionsordningen.

Mot den bakgrunden anser regeringen att det i den nya lagen om resolution bör införas en bestämmelse om skyndsamhetskrav vid vidtagande av åtgärder inom ramen för beslutsförfarandet enligt artiklarna 91 och 92 i krishanteringsdirektivet. Denna bestämmelse bör dock inte omfatta samarbets- och informationsskyldigheten som följer av artiklarna 91.12, 91.13 och 92.7 andra och tredje styckena i krishanteringsdirektivet. De skyldigheterna är enligt regeringens mening inga åtgärder i den mening som här avses, vilket även framgår av bestämmelsernas placering i artiklarna. Enligt regeringens bedömning inryms de skyldigheterna i den allmänna samarbets- och informationsskyldighet som föreslås för att genomföra artikel 90 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 27.8.1).

15.4 Företagens och Finansinspektionens underrättelseskyldighet

Regeringens förslag: Ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution ska underrätta Finansinspektionen om det fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Underrättelseskyldigheten ska framgå av lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

Finansinspektionen ska omedelbart informera berörda resolutionsmyndigheter om inspektionen mottagit en sådan underrättelse. Finansinspektionens skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheten och andra relevanta myndigheter om fastställandet av att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera ska framgå av den nya lagen om resolution.

Regeringens bedömning: Kravet i artikel 81.4 i krishanteringsdirektivet att den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, under vissa förutsättningar, ska införa alternativa kommunikationsförfaranden föranleder ingen särskild genomförandeåtgärd.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock att Finansinspektionens underrättelseskyldighet gentemot resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter bör genomföras i svensk rätt genom föreskrifter meddelade av regeringen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Ackordscentralen* anser att Finansinspektionen, redan på ett mycket tidigare stadium än när den har fastställt att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera och inga andra åtgärder finns för att undvika fallissemang, bör ha en skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheten och övriga berörda myndigheter om att företaget har problem. Vidare ser Ackordscentralen gärna ett införande av en borgenärskommitté med representation av aktieägare, obligationshållare och insättare, som informeras samtidigt som resolutionsmyndigheten och övriga berörda myndigheter, för ökad transparens och förutsägbarhet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Av artikel 81.1 i krishanteringsdirektivet framgår att ledningsorganet i ett företag som omfattas av direktivets tillämpningsområde ska underrätta den behöriga myndigheten (i Sverige Finansinspektionen) om företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Om en sådan underrättelse kommer in, ska den behöriga myndigheten enligt artikel 81.2 meddela detta till berörda resolutionsmyndigheter. Eftersom detta ligger inom ramen för Finansinspektionens normala tillsynsverksamhet, bör företagens och Finansinspektionens underrättelseskyldighet i denna del genomföras genom införande av bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Enligt artikel 81.2 i krishanteringsdirektivet ska den behöriga myndigheten också underrätta resolutionsmyndigheten om de krisförebyggande åtgärder eller åtgärder enligt artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet som den kräver att företagen ska vidta. Denna skyldighet täcks in av den underrättelseskyldighet för Finansinspektionen som föreslås avseende tidiga ingripanden och som innebär att när Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett företag och det dessutom finns anledning att anta att företaget kan komma att omfattas av resolution så ska inspektionen underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Finansinspektionen ska efter en sådan underrättelse vara skyldig att lämna resolutionsmyndigheten den information som myndigheten behöver för att förbereda eventuell resolution (se avsnitt 12.3).

Enligt artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet ska den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, om den bedömer att ett företag fallerar eller sannolikt fallerar och att det inte finns några alternativa åtgärder som kan förhindra ett fallissemang inom rimlig tid, överlämna den bedömningen till de myndigheter som räknas upp och under de förutsättningar som anges i bestämmelsen. Som konstaterats i det föregående finns det inte utrymme i krishanteringsdirektivet att låta tillsynsmyndigheten pröva om det finns några alternativa åtgärder som kan förhindra ett fallissemang inom rimlig tid (se avsnitt 15.2.2). Artikel 81.3 bör därför förstås som att den behöriga myndigheten ska vara underrättelseskyldig för sin bedömning att ett företag fallerar eller sannolikt fallerar, medan resolutionsmyndigheten ska vara underrättelseskyldig för sin bedömning att det inte finns några alternativa åtgärder som kan förhindra ett fallissemang inom rimlig tid, såvida medlemsstaterna inte väljer att i enlighet med artikel 32.2 låta resolutionsmyndigheten även ansvara för bedömningen av om ett företag fallerar eller sannolikt fallerar. I det senare fallet blir resolutionsmyndigheten underrättelseskyldig även för den bedömningen.

Enligt regeringens förslag till genomförande av artikel 32.1 i krishanteringsdirektivet är det Finansinspektionen som ska fastställa om företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera. För att genomföra artikel 81.3, såvitt avser den behöriga myndighetens underrättelseskyldighet, bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution att Finansinspektionen, om den fastställer att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera, omgående ska underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter. Enligt regeringens mening finns inte skäl att, såsom *Ackordscentralen* föreslår, införa en underrättelseskyldighet på ett tidigare stadium än så. Tanken med tillsynsmyndighetens underrättelse-

skyldighet enligt artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet är bl.a. att sätta igång en prövning av resolutionsförutsättningarna hos resolutionsmyndigheten (jfr artikel 82.1). Det finns inte anledning till en sådan prövning förrän Finansinspektionen faktiskt bedömt att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. I det skedet, eller ännu tidigare, finns inte heller anledning för Finansinspektionen att underrätta andra parter, såsom aktieägare, borgenärer och insättare, om sin bedömning. Det skulle tvärtom kunna leda till oönskade effekter såsom uttagsanstormning m.m. Som krishanteringsdirektivet är uppbyggt bör sådana personer få kännedom om tillsynsmyndighetens bedömning först vid offentliggörandet av beslutet om resolution (jfr artiklarna 82.2 a och 83.4 samt 83.5). Regeringen anser därför att Finansinspektionens underrättelseskyldighet endast bör gälla i förhållande till resolutionsmyndigheten och andra relevanta myndigheter. Med andra relevanta myndigheter avses de, som utöver resolutionsmyndigheten, räknas upp i artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet. För svenskt vidkommande bör det behöriga ministeriet i den uppräkningen utgöras av Finansdepartementet (jfr avsnitt 5.6.2).

Sådana underrättelser som det här är fråga om ska även innehålla Finansinspektionens skäl för bedömningen. Regeringen noterar att det inte finns något som hindrar att Finansinspektionen även redogör för sin syn på frågan om det finns några alternativa åtgärder som kan förhindra fallissemang. Finansinspektionen bör emellertid inte ha en skyldighet att göra detta, eftersom underrättelseskyldigheten vad avser konstaterandet att det inte finns några alternativa åtgärder som inom rimlig tid kan förhindra fallissemang bör vila på resolutionsmyndigheten (se vidare avsnitt 15.5).

Artikel 81.4 i krishanteringsdirektivet anger att om den överföring av information som avses i 81.3 f och g, dvs. underrättelser till insättningsgarantisystem respektive organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen, inte garanterar lämplig sekretessnivå, ska den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten införa alternativa kommunikationsförfaranden som uppfyller samma mål samtidigt som de säkerställer lämplig sekretessnivå. Enligt regeringens bedömning föranleder detta ingen särskild genomförandeåtgärd.

15.5 Resolutionsmyndighetens underrättelseskyldighet och skyldighet att offentliggöra resolutionsåtgärder m.m.

Regeringens förslag: Resolutionsmyndighetens skyldighet att underrätta Finansinspektionen och andra relevanta myndigheter om fastställandet av att det inte finns andra åtgärder som kan förhindra fallissemang ska framgå av lagen om resolution.

Ett beslut att försätta ett företag i resolution eller att vidta resolutionsåtgärder ska snarast möjligt offentliggöras.

Vid beslut att ett företag under resolution inte ska fullgöra en avtalsenlig betalnings- eller leveransförpliktelse, att en borgenär till ett företag under resolution inte får ta i anspråk säkerheter som ställts ut i

tillgångar som tillhör institutet eller att en motpart till ett företag under resolution inte får säga upp ett avtal med det företaget, ska även villkoren för åtgärden och den tidsperiod som åtgärden gäller offentliggöras.

Resolutionsmyndigheten ska genast anmäla beslut att försätta ett företag i resolution till Bolagsverket för registrering. Detsamma gäller för beslut att avsluta resolutionen och allmän förvaltningsdomstols avgörande att upphäva beslutet om resolution.

Regeringens bedömning: De närmare formerna för offentliggörande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder, liksom kraven på underrättelser av sådana beslut till institutet i resolution och vissa myndigheter, bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer delvis med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår emellertid ingen underrättelseskyldighet i lag för resolutionsmyndigheten gentemot Finansinspektionen och andra berörda myndigheter för att genomföra artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet. Utredningen föreslår inte heller en bestämmelse att beslut om resolution ska registreras hos Bolagsverket.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. Enligt *Riksgäldskontorets* mening bör det tydliggöras att ytterligare beslutsmeddelanden än de som framgår av artikel 83 i krishanteringsdirektivet inte behöver sändas och att tiden för överklagande kopplas till när resolutionsmyndigheten offentliggör det aktuella beslutet. *Bolagsverket* anser att beslut om resolution, liksom upphävande eller avslutande av densamma, bör vara föremål för registrering i verkets register.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Som framgår av regeringens bedömning i det föregående ska resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet, omgående underrätta Finansinspektionen och andra relevanta myndigheter om den, efter att Finansinspektionen har fastställt att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera, bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som inom rimlig tid kan förhindra fallissemang. Detta bör, på motsvarande sätt som Finansinspektionens underrättelseskyldighet, framgå av den nya lagen om resolution. Med andra relevanta myndigheter avses de, som utöver Finansinspektionen, räknas upp i artikel 81.3 i krishanteringsdirektivet.

Enligt artikel 83.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten så snart som möjligt efter det att den har vidtagit en resolutionsåtgärd underrätta företaget under resolution och vissa i artikel 83.2 uppräknade myndigheter. En sådan underrättelse ska enligt artikel 83.3 inkludera en kopia av alla beslut eller instrument enligt vilka de relevanta befogenheterna utövas och ange datumet för när resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna träder i kraft. Vidare ska resolutionsmyndigheten, så snart som möjligt, enligt artikel 83.4 offentliggöra eller se till att en kopia av beslutet eller instrumentet som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som redogör för effekterna av en resolutionsåtgärd offentliggörs och särskilt effekterna för slutkunder och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden

för uppskjutandet eller begränsningen som avses i artiklarna 69, 70 och 71. Offentliggörandet ska ske på resolutionsmyndighetens, den behöriga myndighetens, Ebas respektive det aktuella institutets webbplatser. Om de aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av institutet i resolution är föremål för handel på en reglerad marknad, ska obligatorisk information om institutet i resolution offentliggöras i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG. Om aktierna, äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten enligt artikel 83.5 i krishanteringsdirektivet säkerställa att de dokument som bevisar att de instrument som avses i artikel 83.4 skickas till de aktieägare och borgenärer i institutet i resolution som är kända genom det berörda institutets register eller databaser och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Riksgäldskontoret anser att ytterligare beslutsmeddelanden än de som framgår av artikel 83 i krishanteringsdirektivet inte behöver sändas och att tiden för överklagande bör kopplas till när resolutionsmyndigheten offentliggör det aktuella beslutet.

I avsnitt 16.1 föreslår regeringen en bestämmelse i den nya lagen om resolution att förfarandekrav vid underrättelser som gäller enligt annan lag inte ska utgöra hinder vid resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder. Denna bestämmelse kan sätta bl.a. underrättelseskyldigheten enligt 21 § förvaltningslagen (1986:223) ur spel. Formerna för underrättelser av sådana beslut, liksom beslutet att försätta ett företag i resolution, följer i stället av artikel 83 i krishanteringsdirektivet. I dessa fall ska resolutionsmyndigheten alltså underrätta företaget i resolution och andra berörda personer på sätt som framgår av den artikeln. Företaget i fråga, liksom myndigheterna som uppräknas i artikel 83.2, ska ha en skriftlig underrättelse i enlighet med artikel 83.3, vilken innefattar en kopia av beslutet om resolution. Enligt artikel 83 finns det ingen skyldighet att underrätta andra berörda personer, såsom aktieägare och borgenärer på samma sätt. Övriga berörda personer bör därför underrättas på sätt som framgår av artikel 83.4, dvs. genom ett offentliggörande av beslutet. Enligt regeringens mening bör skyldigheten att offentliggöra beslutet om resolution och vidtagna resolutionsåtgärder framgå av den nya lagen om resolution. Såvitt avser beslut att ett företag i resolution inte ska fullgöra en avtalsenlig betalnings- eller leveransförpliktelse, att en borgenär till ett företag i resolution inte får ta i anspråk säkerheter som ställts ut i tillgångar som tillhör institutet respektive att en motpart till ett företag i resolution inte får säga upp ett avtal med det företaget, bör även framgå av den nya lagen att villkoren för åtgärden och den tidsperiod som åtgärden gäller ska offentliggöras. I dessa fall är offentliggörandet av särskild vikt eftersom det påverkar bedömningen av om företaget i resolution, en borgenär eller en motpart som agerar i strid med beslutet ska anses vara i god tro eller inte (jfr avsnitt 19.6). De närmare formerna för offentliggörande i övrigt, liksom kraven på underrättelser till det aktuella företaget och berörda myndigheter, bör lämpligast framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om tiden för överklagande. I svensk förvaltningsrätt gäller som huvudregel att den

enskildes överklagande ska ha kommit in till beslutsmyndigheten inom tre veckor från den dag då klaganden fick del av beslutet (23 § andra stycket förvaltningslagen). Enligt regeringens mening finns inte förutsättningar i att detta lagstiftningsärende införa några bestämmelser som avviker härifrån. Det kan dock finnas anledning att utreda den frågan närmare. Även när det gäller formerna för delgivning bör allmänna regler gälla. I den mån beslut om resolution eller resolutionsåtgärder berör en obestämd krets eller ett stort antal personer finns därvid möjlighet att, i enlighet med förutsättningarna i övrigt i 49 § delgivningslagen (2010:1932), delge beslutet genom kungörelse (jfr avsnitt 29.2.3).

Bolagsverket anser att beslut om resolution bör registreras i verkets register. Till stöd för detta anför verket att det registrerar uppgifter om likvidation, konkurs och företagsrekonstruktioner i de olika företagsregister som det för och att det är viktigt att det även framgår av registren att ett företag är i resolution, bl.a. eftersom kontrollen över företaget övergår till resolutionsmyndigheten och att beslutet innebär ett antal andra rättsverkningar gentemot aktieägare, borgenärer, avtalspartners och andra intressenter. Att ett beslut om resolution ska registreras hos Bolagsverket bör därför tas in i lagen om resolution eller genom förordningsändring för respektive associationsform eller i annan förordning. Detsamma gäller beslut om att resolutionen är upphävd eller avslutad.

Regeringen delar Bolagsverkets bedömning att beslut att försätta ett företag i resolution bör registreras i verkets register. Detsamma gäller för beslut att resolutionen är avslutad eller domstols avgörande att upphäva beslutet om resolution. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten ska anmäla sådana beslut till Bolagsverket för registrering. Det är sedan Bolagsverket som har till uppgift att registrera anmälda uppgifter i de register som verket för och som är aktuella för företaget i fråga.

16 Allmänna principer i resolution m.m.

16.1 Undantag från vissa förfarandekrav m.m.

Regeringens förslag: Resolutionsåtgärder ska vidtas utan hinder av krav på godkännande, medgivande eller förfarandekrav vid underrättelser som gäller enligt annan författning, avtal eller på annan grund.

Detta gäller inte om något annat framgår av den nya lagen om resolution eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock en vidare formulering av resolutionsmyndighetens befogenhet att vidta resolutionsåtgärder utan iakttagande av vissa förfarandekrav och krav på godkännande eller medgivande som annars gäller.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det bör anges uttryckligen att undantaget även gäller kommunikationsplikten enligt förvaltningslagen (1986:223) och att det bör vara tillräckligt att kommunikation, i den utsträckning den är nödvändig, sker med företaget i resolution.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 63.2 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten, vid användning av resolutionsverktyg och utövande av andra resolutionsbefogenheter, inte omfattas av vissa krav som annars skulle gälla enligt nationell rätt, avtal eller på annan grund. Det gäller dels krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i företaget i resolution, dels förfarandekrav om att underrätta vissa personer, inbegripet eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet, innan befogenheterna utövas. Vidare föreskrivs att resolutionsmyndigheten ska kunna utöva de allmänna resolutionsbefogenheterna enligt artikel 63 oberoende av eventuella begränsningar eller krav på medgivande för överföring av berörda finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som annars skulle tillämpas. Vad särskilt gäller försäljnings-, broinstituts- och avskiljandeverktyget anges vidare att överföringen som sker med användningen av verktyget får äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i företaget i resolution eller från andra tredje män än köparen (vid användning av försäljningsverktyget) respektive broinstitutet (vid användning av försäljningsverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar) och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas (artiklarna 38.1 andra stycket, 40.1 andra stycket, 42.1 andra stycket).

Av artikel 63.2 a framgår emellertid att resolutionsmyndigheten måste följa eventuella krav på det behöriga ministeriets godkännande av beslut som kan få direkta budget- eller systemeffekter, liksom eventuella krav på en rättslig myndighets förhandsgodkännande av krisförebyggande eller krishanteringsåtgärder. Artikel 3.6 i krishanteringsdirektivet anger att om resolutionsmyndigheten inte utgörs av det behöriga ministeriet i medlemsstaten ska myndigheten, om inte annat framgår av nationell rätt, få ministeriets godkännande innan beslut genomförs som kan få direkta budget- eller systemeffekter. I avsnitt 5.6 föreslås ett särskilt förfarande för regeringens tillåtlighetsprövning av åtgärder som kan få sådana effekter. Det förfarandet måste således följas. Ett krav på en rättslig myndighets förhandsgodkännande föreslås inte inom ramen för detta lagstiftningsärende, utan resolutionsmyndigheten kommer att ha befogenhet att fatta beslut utan föregående domstolsprövning. Den frågan bör dock ses över i särskild ordning (jfr avsnitt 29.1).

Vidare måste förfarandekraven som föreskrivs i artiklarna 81 och 83 (se avsnitt 15.4 och 15.5) och eventuella krav på anmälan enligt EU:s statsstödsregler följas (artikel 63.2 sista stycket). Vid tillämpningen av försäljningsverktyget måste även de särskilda förfarandekrav som förskrivs i artikel 39 följas (artikel 38.1 andra stycket).

Regeringen anser att krishanteringsdirektivets artiklar i denna del bör genomföras genom en bestämmelse i den nya lagen om resolution. Enligt

bestämmelsen ska resolutionsmyndigheten vidta resolutionsåtgärder utan hinder av krav på godkännande, medgivande eller förfarandekrav vid underrättelser som gäller enligt annan lag, avtal eller på annan grund. I begreppet underrätta inbegrips eventuella krav att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet. Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten, när den beslutar om och tillämpar resolutionsåtgärder, inte ska inhämta godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i företaget i resolution, eller beakta förfarandekrav om att underrätta vissa personer, vilket företaget skulle ha behövt göra för motsvarande åtgärder enligt exempelvis associationsrättslig lagstiftning, bolagsordning, avtal eller stadgar. Som en konsekvens härav kan resolutionsmyndighetens beslut att vidta resolutionsåtgärder inte heller ogiltigförklaras eller upphävas på den grunden att myndigheten inte följt dessa krav.

Av artiklarna 3.6, 39, 81 och 83 i krishanteringsdirektivet följer vissa krav som resolutionsmyndigheten ska iaktta även om de inverkar på anvädningen av resolutionsåtgärder. Nämnda artiklar genomförs i svensk rätt i den nya lagen om resolution. En bestämmelse som anger att krav enligt den nya lagen om resolution eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen ska följas, bör därför införas i den nya lagen om resolution.

Som *Riksgäldskontoret* anför gäller undantaget från förfarandekraven även kommunikationsplikten enligt 17 § förvaltningslagen. Regeringen ser emellertid ingen anledning att ange detta särskilt i den bestämmelse som här föreslås. En sådan ordning följer redan av att förvaltningslagens bestämmelser är subsidiära (se 3 § första stycket förvaltningslagen). Däremot bör det i detta sammanhang förtydligas att den föreslagna bestämmelsen endast kommer att vara tillämplig efter det att företaget är försatt i resolution. Dessförinnan har resolutionsmyndigheten således att rätta sig efter de krav på kommunikation som förvaltningslagen ställer. I den mån kommunikation i ett resolutionsärende blir aktuell ska denna enligt regeringens mening ske med företaget i fråga, i egenskap av part i ärendet. Resolutionsmyndigheten är således inte tvungen att kommunicera handlingar m.m. med företagets aktieägare eller andra indirekt berörda personer. För kommunicering av beslut att försätta ett företag i resolution och att vidta resolutionsåtgärder gäller dock särskilda bestämmelser (se avsnitt 15.5).

16.2 Proportionalitet

Regeringens förslag: Ett beslut enligt den nya lagen om resolution eller föreskrifter som meddelats i anslutning till den lagen får bara fattas om skälen för beslutet uppväger det intrång eller men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse.

Tillämpningen av den nya lagen om resolution och föreskrifter som meddelats i anslutning till den lagen ska stå i proportion till arten och

omfattningen av det berörda företagets verksamhet och komplexitetsgrad.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag omfattar dock inte föreskrifter som meddelats med stöd av den nya lagen om resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* och *Finansbolagens förening* har inget att invända mot lagförslaget om en proportionalitetsprincip, men anser att principen också bör gälla vid tillämpning av den reglering som tas fram med stöd av bemyndiganden enligt lagen. *Svenska Fondhandlarföreningen* ansluter sig till Svenska Bankföreningens remissyttrande.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller ett betydande antal artiklar som ställer krav på proportionalitetsbedömningar. Kraven på proportionalitet gäller med avseende på dels det intrång i enskildas rättigheter som ett resolutionsingripande kan medföra, dels den administrativa börda som åvilar företagen i olika avseenden. Som exempel på det förra kan nämnas att beslut att försätta ett företag i resolution, liksom beslut om resolutionsåtgärder i övrigt, bl.a. förutsätter att beslutet står i proportion till ett eller flera av resolutionsändamålen (artikel 32.5). Ett exempel på det senare är att kraven att upprätta återhämtningsplaner ska anpassas till hur viktigt ett företag är för det finansiella systemets funktion (artikel 4.1 a). Vidare ska resolutionsmyndigheten och behöriga myndigheter när de fastställer och tillämpar kraven enligt krishanteringsdirektivet, och använder de olika verktyg som de har till sitt förfogande på ett företag, och i överensstämmelse med specifika bestämmelser, ta hänsyn till dess verksamhets art, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammankoppling med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i institutionella skyddssystem som uppfyller kraven i artikel 113.7 i tillsynsförordningen eller andra system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i den förordningen samt om det tillhandahåller vissa investeringstjänster eller bedriver vissa former av investeringsverksamhet (artikel 1.1). Kravet på proportionalitet lyfts också fram på åtskilliga ställen i skälen till krishanteringsdirektivet.

Anledningen till att krishanteringsdirektivet ställer krav på proportionalitet och beaktande av det enskilda företagets särdrag, är de långtgående befogenheter som tillerkänns resolutionsmyndigheten i direktivet. Utövandet av befogenheterna kan i många fall innebära betydande ingrepp i de enskildas grundläggande fri- och rättigheter, främst i egendomsskyddet och näringsfriheten. Detta är främst påtagligt när företaget är försatt i resolution, men gör sig också gällande vid krisavvärjande åtgärder utanför resolution, exempelvis vid tvångsmässig indragning eller överföring av aktier och nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. I krishanteringsdirektivet har därför förutsatts att fri- och rättighetsskyddet inte inskränks i större utsträckning än vad nöden kräver för uppnå de allmänna intressen som ligger till grund för inskränkningen, varvid proportionalitetsprincipen har beaktats (jfr artikel 52 i EU-stadgan). Motsvarande gäller i princip också vid

inskränkningar av egendomsskyddet och näringsfriheten enligt 2 kap. 15 och 17 §§ regeringsformen.

Mot den bakgrunden anser regeringen att det finns skäl att erinra om proportionalitetsprincipen i en generell bestämmelse i den nya lagen om resolution, enligt vilken beslut bara får fattas om skälen för beslutet uppväger det intrång eller de men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse. Bestämmelsen gäller såväl beslut om krisförebyggande åtgärder som krishanteringsåtgärder. Av bestämmelsen bör uttryckligen framgå att det enskilda företagets särart ska beaktas vid tillämpningen, på det sätt som artikel 1.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet föreskriver. Rekvisiten arten och omfattningen av det berörda företagets verksamhet och komplexitetsgrad bör tolkas vitt, och innefattar alla omständigheter som resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska ta hänsyn till vid tillämpning av krishanteringsdirektivets krav och verktyg.

Eftersom en del av krishanteringsdirektivets bestämmelser kommer att genomföras i svensk rätt genom föreskrifter som meddelats av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer finns det, såsom *Svenska Bankföreningen*, *Finansbolagens förening* och *Svenska Fondhandlareföreningen* anmärker, inte anledning att begränsa bestämmelsernas tillämpningsområde till beslut som fattas med stöd av den nya lagen om resolution. Proportionalitetsprincipen och företagets särart bör även beaktas vid beslut enligt respektive tillämpning av föreskrifter som meddelats i anslutning till den nya lagen.

16.3 Val av resolutionsåtgärder

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska vidta de resolutionsåtgärder som är nödvändiga med hänsyn till det allmänna intresset och som bäst uppfyller resolutionsändamålen i det enskilda fallet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår emellertid ingen lagbestämmelse om att resolutionsåtgärder ska vara nödvändiga med hänsyn till det allmänna intresset.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 31.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten, när den använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna, ta hänsyn till resolutionsändamålen och välja de verktyg och befogenheter som enligt dess uppfattning bäst uppfyller de ändamål som är relevanta beroende på omständigheterna i det enskilda fallet. Av artiklarna 32.1 c och 32.5 i krishanteringsdirektivet framgår vidare att resolutionsåtgärderna ska vara nödvändiga av hänsyn till det allmänna intresset, dvs. åtgärderna ska vara nödvändiga för att uppfylla och stå i proportion till ett eller flera av resolutionsändamålen och en avveckling av företaget enligt normala insolvensförfaranden skulle inte uppfylla dessa ändamål i samma utsträckning.

Efter att ett företag har försatts i resolution har resolutionsmyndigheten befogenhet att tillämpa olika resolutionsåtgärder på företaget. Ovannämnda artiklar begränsar dock resolutionsmyndighetens handlingsutrymme på så sätt att åtgärderna måste vara förenliga med det allmänna intresset. Utöver det finns det, såsom utredningen konstaterar, särskilda förutsättningar som måste vara uppfyllda vid tillämpningen av vissa resolutionsåtgärder. Regeringen hänvisar i den delen till de avsnitt som behandlar varje resolutionsåtgärd. Bortsett från dessa begränsningar har resolutionsmyndigheten tämligen stor flexibilitet att välja de resolutionsåtgärder som den, utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, anser är bäst lämpade att tillämpa på företaget i resolution.

Med hänsyn till ärendets brådskande karaktär torde i praktiken samma resolutionsändamål samt nödvändighets- och proportionalitetsbedömning som utgjort skäl för att försätta företaget i resolution normalt bli vägledande även vid valet av resolutionsåtgärder. Detta synes också vara utgångspunkten i krishanteringsdirektivet eftersom planerade resolutionsåtgärder, om möjligt, ska aviseras redan i beslutet om resolution (artikel 82.2 b). Det kommer emellertid inte alltid vara praktiskt möjligt att på förhand avgöra vilken eller vilka resolutionsåtgärder som är bäst att tillämpa på det aktuella företaget. Valet och utformningen av resolutionsåtgärder måste kunna anpassas till situationen, som kan vara svår att överblicka i inledningsskedet och förändras under ärendets gång. Det innebär också att ett resolutionsändamål, som visserligen inte utgjort grund för försättande i resolution, kan bli avgörande för resolutionsmyndighetens val och utformning av resolutionsåtgärder i ett senare skede.

Mot denna bakgrund anser regeringen att det bör införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten flexibilitet att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller de resolutionsändamål som är relevanta i det enskilda fallet. Av bestämmelsen bör dock även framgå att resolutionsåtgärderna ska vara nödvändiga med hänsyn till det allmänna intresset. Det innebär att valet av åtgärder ytterst begränsas av vad som är ett nödvändigt och proportionerligt ingripande med hänsyn till de identifierade resolutionsändamålen och till att dessa inte kan uppnås i samma utsträckning vid en avveckling genom konkurs eller likvidation.

Enligt artikel 72.4 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten i varje enskilt fall besluta om det är lämpligt att en resolutionsåtgärd genomförs av myndigheten genom övertagande av bolagsorganens befogenheter eller av företaget i resolution efter föreläggande av resolutionsmyndigheten. Vidare anges det i artikeln att vid valet mellan dessa alternativ och vid lämplighetsbedömningen ska resolutionsmyndigheten beakta resolutionsmålen, de allmänna principerna för resolution, särskilda omständigheter och behovet av att underlätta en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner. En bedömning enligt artikel 72.4 i krishanteringsdirektivet omfattar alltså liknande överväganden som de överväganden som ska göras vid valet av resolutionsåtgärd. Regeringen anser därför att resolutionsmyndigheten, inom ramen för valet av resolutionsåtgärder, också bör överväga vem som är bäst lämpad att genomföra åtgärderna. Någon ytterligare bestämmelse i lag eller

annan författning som motsvarar artikel 72.4 i krishanteringsdirektivet bör därför inte införas i lag eller annan författning.

16.4 Relationen mellan resolutionsändamålen

Regeringens förslag: Om resolutionsåtgärder leder till konflikt mellan två eller flera resolutionsändamål ska resolutionsmyndigheten, om inte annat framgår av den nya lagen om resolution, väga ändamålen mot varandra med beaktande av om ständigheterna i det enskilda fallet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Med förbehåll för olika bestämmelser i krishanteringsdirektivet är resolutionsändamålen likvärdiga och resolutionsmyndigheten ska göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall (artikel 31.3).

Regeringen anser inte att det behöver införas en särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att resolutionsändamålen ska vara likvärdiga, såvida inte annat anges i lagen. Utgångspunkten att resolutionsändamålen är likvärdiga följer indirekt av att de enligt förslaget till genomförande inte rangordnas (se avsnitt 15.1). Vid resolutionsmyndighetens prövning i det enskilda fallet torde emellertid resolutionsändamålen inte vara lika viktiga. Som regeringen anför i det föregående (avsnitt 15.2.2) är det sannolikt endast ändamålen att upprätthålla kritiska funktioner och/eller att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten som ytterst kan motivera att ett företag försätts i resolution. För vissa resolutionsåtgärder förutsätts vidare att ett visst resolutionsändamål ska uppnås genom åtgärden, exempelvis vid diskretionära undantag från nedskrivning eller konvertering, varför det under sådana omständigheter har företräde framför andra ändamål (jfr artikel 44.3 b och c). När resolution väl är inledd bör resolutionsåtgärderna emellertid om möjligt utformas på ett sätt som även uppfyller de övriga resolutionsändamålen, t.ex. på ett sätt som skyddar insättare. Det kan dock finnas fall då detta inte är möjligt. I sådana fall, dvs. när övervägda resolutionsåtgärder leder till en konflikt mellan två eller flera resolutionsändamål, har resolutionsmyndigheten, såvida annat inte framgår av den nya lagen om resolution, att väga ändamålen mot varandra med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet. Det bör införas en bestämmelse om detta i den nya lagen om resolution.

16.5 Att undvika värdeförstörelse och minimera resolutionskostnader

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder för att uppfylla resolutionsändamålen, ska den sträva efter att minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig värdeförstörelse.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det bör tydliggöras vad som avses med resolutionskostnader och att begreppet bör omfatta resolutionsmyndighetens administrativa kostnader för åtgärderna och kostnader för finansiering av resolutionsåtgärderna, men inte kostnader (förluster) som aktieägare och borgenärer får bära i resolution. Aktieägares och borgenärers intresse av kostnadsminimering tillgodoses i stället genom att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att undvika onödig värdeförstörelse. I fråga om kostnader för finansiering av resolutionsåtgärder bör det också specificeras vad som ska anses utgöra en kostnad (samtliga utgifter eller enbart sådana som utgör en nettobelastning på resolutionsreserven och/eller stabilitetsfonden).

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 31.2 andra stycket i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten i strävandet att uppfylla resolutionsändamålen försöka minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig värdeförstörelse, såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Regeringen delar utredningens uppfattning att med värdeförstörelse bör endast avses en minskning av värdet på tillgångar och skulder på företagets balansräkning. Skyldigheten för resolutionsmyndigheten att försöka undvika onödig värdeförstörelse syftar således till att, såsom *Riksgäldskontoret* påpekar, tillvarata ägares och borgenärers intressen – ju mindre värdeförstörelse, desto mindre blir deras förlust till följd av ett fallissemang. Indirekta värdeförluster, såsom den som kan uppstå för kunder som måste avbryta eller lägga ned projekt till följd av att de avskärs från lånefinansiering när deras bank upphör med verksamheten, inkluderas emellertid inte i begreppet.

Riksgäldskontoret anser att begreppet resolutionskostnader bör omfatta resolutionsmyndighetens administrativa kostnader för åtgärderna och kostnader för finansiering av resolutionsåtgärderna, men inte kostnader (förluster) som aktieägare och borgenärer får bära i resolution eftersom det annars skulle byggas in en målkonflikt i bestämmelsen. Ett sätt att minimera borgenärernas kostnader kan nämligen vara att tillämpa verktygen på ett sätt som innebär att resolutionsreserven eller stabilitetsfonden får bära kostnaderna i stället. En bestämmelse som kräver kostnadsminimering för aktieägare/borgenärer och resolutionsreserven blir omöjlig för resolutionsmyndigheten att uppfylla. Därför är det rimligt att minimering av resolutionskostnader endast tar sikte på de kostnader som resolutionsmyndigheten svarar för.

Av krishanteringsdirektivet framgår att det är företagets kostnader för resolution som avses med begreppet resolutionskostnader och som bör minimeras (jfr skäl 47). Enligt regeringens mening bör resolutions-

myndigheten alltså försöka minimera kostnaderna som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktyg och andra resolutionsåtgärder. Även kostnader för tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg, som regeringen beslutar om, räknas hit. Indirekt kan dock även ägarna få bära sådana kostnader, eftersom resolutionsmyndigheten och finansieringsarrangemanget har rätt att få ersättning från företaget i resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppkommer i samband med användningen av resolutionsverktygen eller statliga stabiliseringsverktyg (artikel 37.7). Som *Riksgäldskontoret* konstaterar omfattar begreppet resolutionskostnader emellertid inte de direkta förluster som påförs ägare och borgenärer genom tillämpningen av verktygen och andra resolutionsåtgärder, exempelvis indragning av aktier eller nedskrivning av skulder. Det är i det fallet inte fråga om kostnader i den bemärkelse som här avses. Aktieägares och borgenärers intresse av att inte påföras större förluster än vad som är nödvändigt beaktas i stället genom andra principer, såsom proportionalitetsprincipen och den ovannämnda principen att undvika onödig värdeförstörelse.

I sammanhanget efterfrågar *Riksgäldskontoret* även en specificering av sådana resolutionskostnader som avser finansiering av resolutionsåtgärder. Enligt regeringens mening rör sådana kostnader användningen av dels finansieringsarrangemanget för resolution för de ändamål som uppräknas i artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet, dels något av de statliga stabiliseringsverktygen. Som Riksgäldskontoret konstaterar bör dock bara utgifter som föranleder en nettobelastning på resolutionsreserven eller stabilitetsfonden anses utgöra sådana kostnader. I det fallet resolutionsreserven eller stabilitetsfonden erhåller en tillgång med motsvarande värde som utgiften för den vidtagna åtgärden är det alltså inte fråga om resolutionskostnader.

Principerna att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att minimera resolutionskostnader och undvika onödig värdeförstörelse när den vidtar åtgärder för att uppfylla resolutionsändamålen bör framgå av den nya lagen om resolution. Dessa principer är dock underordnade resolutionsändamålen i sig själva. Det innebär att resolutionsmyndigheten måste påföra företaget i resolution den värdeförstörelse och de resolutionskostnader som krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

16.6 Att behålla prioritetsordningen

Regeringens förslag: Resolutionsåtgärder ska tillämpas och resolutionsplaner ska utformas på ett sätt som medför att företagets

1. aktie- eller andelsägare bär förluster först, och
2. borgenärer bär förluster efter ägarna, i den inbördes ordning som gällt om företaget varit försatt i konkurs, om inte annat anges i den nya lagen om resolution.

Borgenärernas inbördes ordning ska även följas vid konvertering av skulder till kärnprimärkapital.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag omfattar emellertid enbart ordningsföljden vid förlustabsorption, inte uppkapitalisering genom konvertering.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att även den uppkapitalisering som sker genom konvertering (som i strikt mening inte är förlustabsorbering) bör ske på basis av den prioritetsordning som gäller vid konkurs och att lagförslaget i denna del ska kompletteras på ett sätt som gör att detta framgår.

Skälen för regeringens förslag

Aktieägare ska bära förluster först

Enligt artikel 34.1 a i krishanteringsdirektivet ska det säkerställas att resolutionsmyndigheten, när den använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna, vidtar alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärderna vidtas på så sätt att aktieägarna i företaget under resolution bär de första förlusterna. Med aktieägare avses i detta sammanhang aktieägare eller innehavare av andra äganderätts-instrument (artikel 2.1.62 i krishanteringsdirektivet). I krishanterings-direktivet finns vidare uttryckliga regler om förhållandet mellan aktieägare och borgenärer i bestämmelserna om skuldnedskrivning och om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (se artiklarna 47.1 a och 60). Enligt dessa bestämmelser ska aktiekapitalet minskas eller spädas ut innan borgenärerna får bära några förluster. Eftersom dessa bestämmelser gäller när användningen av ett verktyg resulterar i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, kommer aktieägarna i dessa situationer alltid att få bära förluster innan borgenärerna. De bestämmelser som föreslås genomföra krishanteringsdirektivet i dessa delar säkerställer alltså att principen att aktieägare ska bära förluster innan borgenärer upprätthålls. I sammanhanget kan också noteras att denna princip även stämmer väl överens med svensk konkursrätt. Konkursförfarandet upprätthåller nämligen principen att aktieägarna i sin egenskap av riskbärare ligger sist i företrädesordning och att riskkapitalet normalt går förlorat utom i de utomordentligt ovanliga fall där samtliga borgenärer (inklusive eventuella efterställda sådana) i en konkurs får fullt betalt.

Borgenärer ska i regel bära förluster efter aktieägarna i enlighet med prioritetsordningen

Enligt artikel 34.1 b i krishanteringsdirektivet ska borgenärer i företaget i resolution bära förluster efter aktieägarna i enlighet med den prioritetsordning som gäller i andra insolvensförfaranden, om inte annat föreskrivs direktivet. I artikel 34.1 f i krishanteringsdirektivet anges vidare att om inte annat anges i direktivet ska borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt.

Krishanteringsdirektivet föreskriver en särskild rangordning för oprioriterade fordringar, enligt vilken bl.a. garanterade insättare upp till det beloppet som täcks av garantin ska ha bästa förmånsrätt bland de oprioriterade fordringarna (artikel 108 i krishanteringsdirektivet). Vidare föreskrivs att skulder som utgör kapitalbasinstrument ska skrivas ned före andra skulder (se artiklarna 37.2 och 59.3 a i krishanterings-direktivet). När verktyget för att skriva ned skulder används får vissa

skulder undantas, vilket ger dessa skulder en prioriterad behandling (se bl.a. artikel 44.2 och 44.3 i krishanteringsdirektivet). För övriga skulder gäller enligt artikel 48 i krishanteringsdirektivet den rangordning som gäller i andra insolvensförfaranden, dvs. enligt förmånsrättslagen för svenskt vidkommande.

Om endast vissa men inte alla förpliktelser förs över till ett broinstitut eller till ett tillgångsförvaltningsbolag, ska som huvudregel företaget i resolution med kvarvarande ägare och borgenärer försättas i konkurs. Konsekvensen för de borgenärer (och ägare) som lämnas kvar i företaget i resolution och följer med i konkursen blir att rangordningen i förmånsrättslagen gäller såvitt avser de förpliktelser som följer med i konkursen. Vissa borgenärer kommer därför att behandlas annorlunda när skulderna skrivs ned genom en tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget jämfört med när de blir kvarlämnade i företaget i resolution vid en tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget. Exempelvis kan insättare och interbanklån lämnas kvar och följa med i konkursen, medan dessa fordringar undantas från skuldnedskrivningsverktyget.

Prioritetsordningen vid konkurs, dvs. i vilken ordning borgenärerna får betalt, framgår i svensk rätt av konkurslagen och förmånsrättslagen (och de lagar till vilken den senare hänvisar). Av 14 kap. 2 § konkurslagen framgår att konkurskostnaderna (t.ex. arvodet till förvaltaren) ska betalas ur boet innan andra skulder som konkursboet har ådragit sig (s.k. massaskulder). Massaborgenärerna ska dock få betalt framför konkursborgenärerna. Konkursborgenärerna får därefter betalt i den rangordning som framgår av förmånsrättslagen och de lagar till vilka den hänvisar. I förmånsrättslagen indelas konkursfordringarna i prioriterade fordringar, med särskild eller allmän förmånsrätt och oprioriterade fordringar. Särskild förmånsrätt har som regel företräde framför allmän förmånsrätt som i sin tur har företräde framför de oprioriterade fordringarna. Har en fordran särskild förmånsrätt i viss egendom men den egendomen inte räcker till för att betala fordringen, behandlas återstoden av denna som en fordran utan sådan förmånsrätt. De särskilda förmånsrätterna gäller som huvudregel inbördes efter paragrafernas numrering i lagen och därefter efter numreringen i paragrafen. De allmänna förmånsrätterna ger företrädesrätt till betalning ur boets samtliga tillgångar. De har inbördes den företrädesordningen som följer av paragrafernas placering i förmånsrättslagen. Fordringar som har allmän förmånsrätt enligt samma paragraf har inbördes lika rätt till betalning. Borgenärer med oprioriterade fordringar har inbördes lika rätt till betalning. En borgenär kan dock enligt fordringsavtalet ha rätt till betalning först efter övriga borgenärer (s.k. efterställda fordringar). Böter, viten och fordringar på grund av förverkande eller annan särskild rättsverkan av brott får vid konkurs dock utdelning först efter övriga borgenärer. Om flera fordringar har lika rätt till betalning, ska utdelning i konkurs (betalning) ske i förhållande till fordringarnas storlek, dvs. utdelningen ska beräknas proportionellt.

Genomförande av bestämmelserna i svensk rätt

Krishanteringsdirektivets princip om ordningsföljden som ägare och borgenärer ska bära förluster överensstämmer med, efter den ändring

som regeringen föreslår för att genomföra artikel 108 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 24.4), svensk förmånsrättsordning. Eftersom ordningsföljden är en grundläggande princip i krishanteringsdirektivet, bör den framgå av den nya lagen om resolution. För att resolutionsplanerna ska bli praktiskt tillämpbara bör denna princip även gälla vid utformningen av resolutionsplanerna.

Regeringen föreslår mot den bakgrunden en bestämmelse att, vid tillämpning av resolutionsåtgärder och utformning av resolutionsplaner, ska ägarna vara de första att bära förluster och borgenärerna ska bära förluster därefter och ha inbördes rätt till betalning i samma ordning som vid konkurs, såvida inte annat anges i lagen om resolution. Av bestämmelsen ska framgå att borgenärer med samma förmånsrätt får lika mycket betalt eller skrivs ned med samma procentsats. Bestämmelsen avspeglar därmed också principen i artikel 34.1 f i krishanteringsdirektivet om att borgenärer av samma kategori ska behandlas likvärdigt.

Som *Riksgäldskontoret* konstaterar bör prioritetsordningen som gäller vid konkurs även följas vid den uppkapitalisering som sker genom konvertering av skulder till kärnprimärkapital. Det föreskrivs visserligen inte i de allmänna resolutionsprinciperna i artikel 34.1 a och b i krishanteringsdirektivet (som endast omfattar förlustabsorption), men framgår ändå av direktivets övriga bestämmelser som nämnts i det föregående. Liksom vid nedskrivning av borgenärernas fordringar bör undantag från ordningsföljden endast ske om det följer av andra bestämmelser i den nya lagen om resolution.

16.7 Ingen ägare eller borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation

Regeringens förslag: Det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer ska inte bli sämre vid resolution än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen bedömer dock att principen att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer inte ska bli sämre vid resolution än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, innebär att resolutionsmyndigheten aldrig ska vidta åtgärder i strid mot principen baserat på det beslutsunderlag som resolutionsmyndigheten har tillgång till vid beslutstillfället.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* konstaterar att det kan uppkomma situationer där resolutionsmyndigheten vid beslutstillfället med stor visshet vet att den kommer bryta mot principen att ingen ägare eller borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, exempelvis om myndigheten avser undanta en viss andel skulder från nedskrivning. Det måste således vara möjligt för resolutionsmyndigheten att fatta beslut även om den på basis av föreliggande beslutsunderlag vet att den sannolikt kommer att bryta mot principen.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten, när den använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna, ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ingen borgenär åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om företaget hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med skyddsåtgärderna i artiklarna 73–75. Om borgenärer skulle åsamkas större förluster i resolution än om företaget hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, har de enligt sistnämnda artiklar rätt till ersättning för mellanskillnaden från finansieringsarrangemanget för resolution. Enligt dessa artiklar har även ägare rätt till ersättning om deras ekonomiska utfall hade blivit sämre i resolution än vid avveckling enligt normala insolvensförfaranden.

För svenskt vidkommande innebär principen i artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet, den s.k. ”no creditor worse off”, att borgenärer vid en resolution har rätt till det ekonomiska utfall som de skulle fått vid en konkurs eller en tvångslikvidation. Eftersom principen bottnar i skyddet för grundläggande rättigheter (egendomsskyddet) bör den enligt regeringens mening utsträckas till att gälla även för ägare. Att principen även är tänkt att gälla för ägare framgår också av artiklarna 73–75 i krishanteringsdirektivet. Det är dock viktigt att framhålla att vad ägare och borgenärer har rätt till är det ekonomiska utfallet vid en konkurs eller likvidation. Det är inte uteslutet, eller till och med ganska sannolikt, att åtminstone borgenärer får ett bättre utfall vid resolution än vid en konkurs. Detta kan uttryckas som att borgenärerna får del av resolutionsvinsten. Förenklat kan denna vinst uttryckas som skillnaden mellan värdet på företagets tillgångar vid fortlevnad och vid konkurs. Tillgångarna är sannolikt betydligt mer värda vid fortsatt drift än vad de kan betinga vid en försäljning vid en konkurs. Borgenärerna kan alltså få del av denna resolutionsvinst, men de har ingen rätt till den.

I sammanhanget bör vidare framhållas att principen i sig inte innebär ett förbud för resolutionsmyndigheten att vidta resolutionsåtgärder som leder till att ägare och borgenärer får ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation. Ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation kan nämligen bli följden av att resolutionsmyndigheten inte vet exakt vad detta utfall är vid beslutstillfället eller hur utfallet för borgenärer som blir kvar i ett företag som försätts i konkurs påverkas av att delar av verksamheten har avyttrats. Som *Riksgäldskontoret* konstaterar tillåter också krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten i vissa fall vidtar åtgärder som på befintligt underlag kan anses stå i strid med principen. Riksgäldskontoret nämner obligatoriska undantag från skuldnedskrivning (artikel 44.2) som ett exempel där det på förhand kan stå klart att åtgärden i fråga leder till ett sämre utfall än i konkurs eller likvidation för de borgenärer vars fordringar skrivs ned eller konverteras i utökad omfattning för att kompensera för undantaget av mindre prioriterade borgenärers fordringar. Ett obligatoriskt undantag, för exempelvis interbankfordringar med kortare ursprunglig löptid än sju dagar, leder till sådana resultat om företaget har samma värde i resolution som i konkurs eller om resolutionsvärdet överstiger konkursvärdet och förlusterna som skulle ha påförts undantagna fordringar är större än resolutionsvinsten. Som Riksgäldskontoret konstaterar kommer dock

resolutionsvärdet i de flesta fall sannolikt vara tillräckligt stort för att förhindra att en sådan situation uppstår. Därutöver bör, med beaktande av resolutionsändamålen och möjligheterna att bäst uppnå dem, borgenärer som får sämre utfall i resolution till följd av diskretionära undantag från skuldnedskrivning kunna få ersättning i enlighet med principen (se avsnitt 25.2.5).

Principen att ägare och borgenärer inte ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation bör framgå av den nya lagen om resolution. I likhet med *Riksgäldskontoret* delar regeringen inte utredningens bedömning att principen alltid innebär att resolutionsmyndigheten inte ska vidta åtgärder i strid mot denna princip baserat på det beslutsunderlag som resolutionsmyndigheten har tillgång till vid beslutstillfället. Som anförts ovan finns det nämligen fall där tillämpningen av krishanteringsdirektivets regler kan medföra att principen överträds vid beslutstillfället. Dessutom ger ordalydelsen i artiklarna 34.1 g och 73–75 i krishanteringsdirektivet vid handen att principen i regel ska upprätthållas genom en bedömning i efterhand. Om det inte är uttryckligen föreskrivet att en viss åtgärd förutsätter att principen upprätthålls vid beslutstillfället, såsom exempelvis är fallet för diskretionära undantag från skuldnedskrivning, bör det stå resolutionsmyndigheten fritt att tillämpa de resolutionsåtgärder som krishanteringsdirektivet föreskriver, även om det i det enskilda fallet står klart att de aktuella åtgärderna leder till att principen överträds. Det är givetvis eftersträvansvärt att, om resolutionsmyndigheten finner det möjligt, undvika sådana konsekvenser. Om konsekvenserna i det enskilda fallet är oundvikliga får dock, liksom i andra fall som det i efterhand kan konstateras att resolutionsåtgärder lett till ett sämre utfall för borgenärer och ägare än vad som hade blivit fallet i konkurs eller likvidation, principen upprätthållas genom ersättning för mellanskillnaden ur finansieringsarrangemanget för resolution.

I detta sammanhang bör även resolutionsmyndighetens befogenhet att enligt artikel 59 i krishanteringsdirektivet skriva ned eller konvertera kapitalinstrument nämnas. Enligt direktivets terminologi utgör denna befogenhet varken ett resolutionsverktyg eller annan form av resolutionsåtgärd (jfr artikel 2.1.40, 2.1.101 och 2.1.102). Det kan därför ifrågasättas om principen att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation gäller vid utövandet av denna befogenhet. I resolution kan dock befogenheten inte utövas annat än i kombination med en resolutionsåtgärd (artikel 59.1 b i krishanteringsdirektivet). Vidare föreskrivs att vidtagande av resolutionsåtgärder och tillämpning av resolutionsverktyg ska föregås av utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten (artiklarna 59.3 a och 60.5 i krishanteringsdirektivet). Vad gäller ägare föreskrivs även att nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument ska föregås av att kärnprimärkapitalet först minskas genom bl.a. indragning eller överföring av aktier och andra äganderättsinstrument (artiklarna 47.1 a och 60.1 a i krishanteringsdirektivet). Sådana åtgärder utgör dessutom resolutionsbefogenheter (artikel 63.1 c och h i krishanteringsdirektivet).

Redan mot bakgrund av dessa bestämmelser anser regeringen att resolutionsmyndigheten ska se till att utövandet av nedskrivnings- eller

konverteringsbefogenheten i resolution, liksom vidtagande av åtgärder mot ägare dessförinnan, sker i enlighet med principen i artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet i enlighet med vad som ovan anförts. Principens tillämplighet vid utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utanför resolution (artikel 59.1 a och 59.3 b–e i krishanteringsdirektivet) utvecklas i avsnitt 14.4). Det kan dock konstateras att de skäl som regeringen anför för sin bedömning där även gör sig gällande här.

Från principen att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation bör enligt regeringens bedömning ett generellt undantag göras. Det gäller de fall som det av villkoren för det aktuella, relevanta kapitalinstrumentet framgår att konvertering till kärnprimärkapital eller nedskrivning skulle ha skett även utan resolutionsmyndighetens ingripande, dvs. sådana avtalsvillkor som anges i artikel 48.3 i krishanteringsdirektivet. Det är förenligt med prioritetsordningen att sådana avtalsvillkor utlöses innan relevanta kapitalinstrument som inte innehåller motsvarande villkor skrivs ned eller konverteras. Ett exempel på ett instrument med sådana villkor som här avses är s.k. CoCos (”contingent convertibles”), dvs. obligationer som konverteras till kärnprimärkapital eller skrivs ned när en i avtalsvillkoren angiven händelse inträffar. Denna händelse är vanligtvis antingen att företagets kärnprimärkapital faller under en viss nivå eller att företaget av myndighet bedöms vara insolvent, men det varierar från instrument till instrument. Vid sådana förhållanden gör sig inte egendomsskyddet gällande och därmed inte heller principen att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation. Om händelsen som aktualiserar konvertering eller nedskrivning har inträffat är den åtgärden således att anse som en följd av avtalsvillkoren för det aktuella instrumentet, och inte som resolutionsmyndighetens utövande av sin nedskrivnings- eller konverteringsbefogenhet.

16.8 Nytillkomna fordringar

Regeringens förslag: Allmän förmånsrätt ska följa med fordringar som avser ersättning till resolutionsmyndigheten enligt den nya lagen om resolution samt med fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under ett pågående resolutionsförfarande.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår att fordringar som uppkommit efter resolutionsbeslutet och som inte överförs till ett mottagande företag som ska driva verksamheten vidare, ska betalas senast när resolutionsmyndigheten ansöker om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation samt att nya förpliktelser som företaget åtar sig under resolutionen, liksom vederlagskrav för prestationer som företaget utnyttjar under resolutionen, ska tillgodoses fullt.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* uppfattar förslaget som att förpliktelserna ska tillgodogöras av företaget i resolution, vilket i så

fall bör komma till uttryck i lagtexten. Vidare bör det klargöras att även resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg avseende resolutionen tillhör den kategori av icke överförda nya skulder som ska betalas innan ansökan om konkurs eller likvidation. Om en sådan betalning av något skäl (t.ex. att skulden ej är känd) inte sker innan bolaget försätts i konkurs, har borgenären dock inte rätt till betalning före övriga borgenärer i konkursen. Om man vill säkerställa att skulderna i sådant fall kan betalas med förtur bör en allmän förmånsrätt införas för dessa. Det bör även klargöras att betalningar som sker med stöd av den föreslagna bestämmelsen inte kan återvinnas vid en konkurs. *Svea hovrätt* påpekar att det saknas bestämmelser som reglerar prioritetsordningen mellan denna typ av fordringar och vad som händer om tillgångarna i företaget inte räcker till för att reglera dessa när resolutionen avslutas. Det är oklart om konkurslagens förmånsrättsregler ska tillämpas och om fordringarna som uppkommit under resolutionen i så fall är prioriterade i förhållande till övriga fordringar. Hovrätten ifrågasätter om inte en ändring i konkurslagen är nödvändig.

Skälen för regeringens förslag: En generell svårighet i resolution är att säkerställa att företaget får tillgång till finansiering. I detta syfte kan resolutionsmyndigheten behöva utfärda garantier för ny finansiering eller ge direkta lån. Av artikel 101 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsreserven får användas för bl.a. sådana ändamål. Företaget kan även behöva finansiera sig direkt på marknaden. I ett inledningsskede, och särskilt innan det står klart vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta och vilka effekter de får, kan dock motparterna vara tveksamma till att tillhandahålla finansiering.

I krishanteringsdirektivet har skulder som uppstår efter resolutionsbeslutet, s.k. nytillkomna fordringar, en viss särställning jämfört med skulder som uppkommit dessförinnan på så sätt att de inte kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering i resolution. Det görs visserligen ingen begreppsmässig åtskillnad mellan skulder som uppkommer före respektive efter resolutionsbeslutet och alla skulder som inte är undantagna enligt artikel 44.2 eller 44.3 omfattas av skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde. Avsikten i krishanteringsdirektivet är emellertid att förluster på tillgångar som uppkommit innan ett företag försätts i resolution ska bäras av vid beslutstillfället befintliga ägare och borgenärer, inte långivare som tillkommer i efterhand. En sådan ordning åstadkoms bl.a. genom den värdering som ska ligga till grund för resolutionsbeslutet och åtgärderna i resolutionen (jfr artikel 36 i krishanteringsdirektivet).

Det kan dock befaras att detta inte är tillräckligt för att externa parter ska vara villiga att bidra med finansiering i resolutionen. Som utredningen anför bör därför skulder som uppkommer efter resolutionsbeslutet ges en förmånligare behandling än skulder som fanns dessförinnan. Detta kan göras på olika sätt inom ramen för resolutionen. Antingen genom att nya skulder i sin helhet förs över till det mottagande företag som ska fortsätta att bedriva verksamheten – en privat förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag – eller genom att skulderna blir kvar i företaget i resolution som rekonstrueras och fortlever. Det finns dock ingen skyldighet för resolutionsmyndigheten att särbehandla nytillkomna skulder på detta sätt, utan myndigheten måste

vara fri att vidta de åtgärder som bäst uppfyller resolutionsändamålen i det aktuella fallet. Nytillkomna skulder kan därför bli kvar i ett företag som försatts i resolution och som ska avvecklas genom konkurs eller likvidation efter det att nödvändiga resolutionsåtgärder har vidtagits.

Mot den bakgrunden anser regeringen att det behövs en särskild ordning för betalning av nytillkomna fordringar i resolution. Enligt regeringens mening framstår emellertid utredningens förslag, att nya skulder som inte överförs ska betalas innan företaget lämnas genom konkurs eller likvidation, inte som den lämpligaste lösningen. Om företaget inte har tillräckligt med egna tillgångar för att betala nytillkomna skulder måste det söka medel ur andra källor för att kunna fullgöra sin betalningsskyldighet. Det kan ifrågasättas om den av utredningen föreslagna ordningen att använda resolutionsreserven för sådana ändamål är förenlig med de begränsningar som gäller för fondens användning enligt krishanteringsdirektivet. Enligt artikel 101.1 a och b i krishanteringsdirektivet får resolutionsreserven visserligen användas för att garantera tillgångar och skulder hos samt ge lån till företaget i resolution. Användningen av resolutionsreserven är emellertid begränsad till syftet att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen. Det är därför tveksamt om krishanteringsdirektivet tillåter att resolutionsreserven används för att möjliggöra sådana utbetalningar av nytillkomna skulder i resolutionen som inte överförs till ett företag som ska leva vidare.

Vid företagsrekonstruktion har fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion förmånsrätt i en efterföljande konkurs (10 § första stycket 4 förmånsrättslagen [1970:979]). Syftet med införandet av förmånsrätten var att underlätta finansieringen under företagsrekonstruktionen (prop. 1995/96:5 s. 131 f.). Regeringen ser ingen anledning att behandla fordringar som uppkommer inom ramen för ett resolutionsförfarande annorlunda än fordringar som uppkommer i en företagsrekonstruktion. Som *Riksgäldskontoret* anför har en allmän förmånsrätt fördelen att skulder som av något skäl inte kan betalas innan bolaget försätts i konkurs, ändå betalas med viss förtur i konkursen. Det bör därför, i stället för den bestämmelse som utredningen föreslår, införas en allmän förmånsrätt för fordringar som uppkommer i ett resolutionsförfarande. Förmånsrätten bör även omfatta resolutionsmyndighetens krav på ersättning för skäliga kostnader och utlägg i samband med resolutionen (se avsnitt 16.9). Eftersom förmånsrätten bör vara densamma som för fordringar som uppkommer i en företagsrekonstruktion bör detta lämpligen ske genom ett tillägg i 10 § förmånsrättslagen. Mot den bakgrunden finns det inte skäl att, såsom *Riksgäldskontoret* påpekar, klargöra att betalningar som omfattas av utredningens förslag i denna del även innefattar resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg avseende resolutionen och att betalningarna inte kan återvinnas vid en konkurs.

Till skillnad från utredningen finner regeringen ingen anledning att i den nya lagen om resolution införa en övergripande princip att nya förpliktelser som företaget åtar sig under resolutionen, liksom vederlagskrav för prestationer som företaget utnyttjar under resolutionen, ska tillgodoses fullt. Allmänna avtalsrättsliga principer kombinerat med

en allmän förmånsrätt i konkurs får anses tillräckligt för att uppnå det avsedda ändamålet. Vid sådant förhållande finns det heller ingen anledning att, såsom *Riksgäldskontoret* anser, precisera innebörden av den övergripande princip som utredningen föreslår.

Svea hovrätt väcker frågan om behovet av ändringar i konkurslagen. Med regeringens förslag kommer nytillkomna skulder och ersättningen till resolutionsmyndigheten i en efterföljande konkurs behandlas som fordringar som inte utgör konkurskostnader eller s.k. massafordringar. Mot den bakgrunden finns det inte anledning att reglera dessa fordringar i konkurslagen.

16.9 Resolutionsmyndighetens rätt till ersättning

Regeringens förslag: Företaget i resolution ska ersätta resolutionsmyndigheten för skäliga kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med beslutet att försätta företaget i resolution och vidtagande av resolutionsåtgärder.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innebär emellertid att företagets ersättningsskyldighet ska begränsas till resolutionsmyndighetens kostnader för arbete och utlägg i samband med användning av resolutionsverktyg och statliga stabiliseringsverktyg.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det i lagtexten bör anges att det är företaget i resolution som ska stå för kostnaderna. Vidare bör ersättningsskyldigheten avse alla kostnader som resolutionsmyndigheten har för resolutionen, inte bara kostnader för arbete. Kostnadsansvaret bör knytas till vidtagna resolutionsåtgärder och det bör klargöras när betalning senast ska ske, om inte avdrag från köpeskilling eller dylikt görs.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 37.7 b i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang enligt artikel 101 kan som prioriterad borgenär få ersättning från företaget i resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller de statliga stabiliseringsverktygen. Enligt regeringens mening bör resolutionsmyndighetens rätt till ersättning i enlighet härmed framgå av den nya lagen om resolution. Inom ramen för detta lagstiftningsärende föreslås att finansieringsarrangemanget för resolution ska inrättas som ett räntebärande konto hos Riksgäldskontoret (se avsnitt 25.5.1). Eftersom finansieringsarrangemanget därmed inte kommer att vara en egen juridisk person, finns det inte anledning att införa en motsvarande rätt till ersättning för finansieringsarrangemanget.

Riksgäldskontoret anser att ersättningsskyldigheten även ska täcka kostnader i samband med andra resolutionsåtgärder än de som anges i artikel 37.7 b i krishanteringsdirektivet, som kostnader för utövande av resolutionsbefogenheter och för särskild förvaltare. Enligt regeringens mening står en sådan ordning inte i strid med krishanteringsdirektivet. En grundläggande tanke i direktivet är att kostnaderna för företagets

fallissemang ska stanna på aktieägarna och borgenärerna, inte på staten. Vidare hade en liknande ordning gällt om företaget i stället hade försatts i konkurs, eftersom konkurskostnader och massafordringar ska betalas innan eventuellt överskott kommer gäldenären till del. Jämförelser kan även göras med företagsrekonstruktion där gäldenären inte bara ska ersätta rekonstruktören och en eventuell tillsynsman för arbete och utlägg, utan även betala kostnaderna för handläggningen hos rätten (jfr 4 kap. 4–6 §§ lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion). Mot denna bakgrund anser regeringen att företaget i resolution bör ersätta resolutionsmyndigheten för kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om att försätta företaget i resolution och vid vidtagande av resolutionsåtgärder. Det senare begreppet omfattar, enligt den definition som föreslås i avsnitt 6.2, inte bara tillämpning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter enligt krishanteringsdirektivet, utan även tillsättande av särskild förvaltare och användning av statliga stabiliseringsverktyg. Det bör dock framhållas att kostnaderna och utläggen i fråga ska vara rimliga och regelrätta, dvs. skäliga, för att vara ersättningsgilla.

Enligt regeringens mening finns det inte behov av att fastställa tidpunkten för betalning. Beslut om att ersättning ska utgå bör kunna fattas i nära anslutning till att en resolution avslutas, när det framgår vilka kostnader och utlägg som resolutionsmyndigheten har haft. Det är i och för sig möjligt att under resolutionsförfarandet fatta beslut om ersättning avseende kostnader och utlägg som uppstått. De samlade kostnaderna och utläggen för vilka ersättning ska utgå torde dock kunna uppskattas först efter det att resolutionen avslutats. I det fallet resolutionen avslutas och företaget försätts i konkurs, har resolutionsmyndigheten företrädesrätt till betalning i enlighet med vad föreslås i föregående avsnitt.

Kostnader och utlägg som resolutionsmyndigheten har rätt till ersättning för innefattar skäliga kostnader för bl.a. en oberoende värdering enligt artiklarna 36 och 74 i krishanteringsdirektivet, externa rådgivare samt interna kostnader i samband med resolutionsåtgärder. Kostnader som härrör från resolutionsmyndighetens generella uppdrag eller som uppstår i det resolutionsförberedande arbetet omfattas inte av denna bestämmelse. Bestämmelsen är inte heller tillämplig på sådana kostnader som ska betalas med medel ur resolutionsreserven.

16.10 Statsstödsreglerna

Regeringens bedömning: Att unionsrättens regler om statligt stöd ska beaktas av svenska myndigheter inom ramen för ett resolutionsförfarande följer redan av Sveriges medlemskap i EU och föranleder därför ingen särskild genomförandeåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 34.3 i krishanteringsdirektivet anger att när medlemsstaterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de säkerställa att de, i tillämpliga fall, iakttar unionsrättens regler om statligt stöd. Med unionsrättens regler om statligt stöd avses enligt artikel 2.1.53 i krishanteringsdirektivet den ram som fastställs genom artiklarna 107–109 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt samt förordningar och unionsrättsakter som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i det fördraget. Att dessa bestämmelser ska beaktas av svenska myndigheter när statligt stöd är aktuellt följer redan av Sveriges medlemskap i EU och föranleder därför ingen särskild genomförandeåtgärd.

16.11 Särskilda hänsyn vid resolution av ett koncernföretag

Regeringens förslag: Om ett företag ingår i en koncern, ska resolutionsmyndigheten utforma de resolutionsåtgärder som vidtas mot företaget på ett sätt som

1. minimerar påverkan på andra koncernföretag och på koncernen som helhet, och
2. minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES, särskilt i de stater där koncernen är verksam.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 34.2 i krishanteringsdirektivet framgår att om företaget i resolution ingår i en koncern ska resolutionsmyndigheten, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31, använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernföretag och på koncernen som helhet och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater, särskilt i de länder där koncernen är verksam. Denna princip bör framgå av den nya lagen om resolution och, när det gäller minimering av negativa effekter på den finansiella stabilitetet, utsträckas till att gälla inom EES.

16.12 Skydd för garanterade insättningar

Regeringens bedömning: Artikel 34.1 h i krishanteringsdirektivet om skydd för garanterade insättningar föranleder ingen särskild genomförandeåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 34.1 h i krishanteringsdirektivet anger att garanterade insättningar ska skyddas helt. Med garanterade insättningar avses sådana insättningar som inte är undantagna från skydd och som inte överstiger garantinivån enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem. Sådana insättningar skyddas alltså genom insättningsgarantin, men även enligt vissa bestämmelser i krishanteringsdirektivet, exempelvis är de undantagna från skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde (artikel 44.2 a). Indirekt skyddas de också av krishanteringsdirektivets bestämmelser till skydd för insättare, som bl.a. bidrar till att garanterade insättare får en obruten tillgång till sina insättningar (jfr artikel 69.4 a). Vidare är det ett särskilt resolutionsändamål att skydda insättare (artikel 31.2 d i krishanteringsdirektivet), vilket bl.a. innebär att det är troligt att insättare förs över till ett broinstitut i samband med användningen av det verktyget. Därtill kommer att garanterade insättare också ska omfattas av allmän förmånsrätt (artikel 108 b i). Regeringen anser att genomförandet av de bestämmelserna i svensk rätt är tillräckligt för att tillgodose skyddet för garanterade insättningar. Artikel 34.1 h i krishanteringsdirektivet föranleder därför ingen särskild genomförandeåtgärd.

16.13 Undantag från vissa bestämmelser i EU-direktiv

16.13.1 Undantag från bestämmelser i vissa av bolagsdirektiven

Regeringens förslag: När resolutionsåtgärder vidtas ska de bestämmelser i aktiebolagslagen och lagen om offentliga uppköpserbjudanden, som motsvarar de bolagsrättsliga artiklar och direktiv som räknas upp i artiklarna 119–121.1, 122 och 123 i krishanteringsdirektivet, inte tillämpas.

Regeringens bedömning: Artikel 116 i krishanteringsdirektivet föranleder inga särskilda genomförandeåtgärder.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer inte med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår ingen undantagsbestämmelse, eftersom den anser att den nya lagen om resolution, i de fall den reglerar samma fråga som aktiebolagslagen, har företräde i egenskap av lex specialis.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artiklarna 119–121.1 och 122–123 i krishanteringsdirektivet föreskriver att vissa bolagsrättsliga direktiv, eller vissa artiklar i de direktiven, inte ska tillämpas om resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer enligt krishanteringsdirektivet används. Med resolutionsmekanismer avses bl.a. de statliga finansiella stabiliseringsverktygen. Den föreslagna definitionen av resolutionsåtgärder inrymmer

därmed såväl resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter som resolutionsmekanismer (jfr avsnitt 6.2).

Vid vidtagande av resolutionsåtgärder ska således, i enlighet med artikel 119 i krishanteringsdirektivet, artikel 5.1 Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden, förkortat takeover-direktivet, inte tillämpas. Den aktuella bestämmelsen i takeover-direktivet reglerar skydd av minoritetsaktieägare, budplikt och skäligt pris. I svensk rätt motsvaras takeover-direktivets bestämmelser i denna del av 3 kap. 1 och 2 §§ lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden och bestämmelser i 22 kap. aktiebolagslagen (2005:551), förkortad ABL.

Av artikel 120 i krishanteringsdirektivet framgår att Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar, förkortat tionde bolagsrättsliga direktivet, inte ska tillämpas på ett företag mot vilket resolutionsåtgärder vidtas. I svensk rätt finns bestämmelser motsvarande det tionde bolagsrättsliga direktivet i 23 kap. 36–51 §§ ABL.

Vidare ska enligt artikel 121.1 i krishanteringsdirektivet Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, förkortat direktivet om aktieägares rättigheter, inte tillämpas om resolutionsåtgärder vidtas. I svensk rätt regleras aktieägarnas rättigheter enligt direktivet om aktieägares rättigheter på olika ställen i ABL.

Av artikel 122 i krishanteringsdirektivet framgår vidare att Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om fusioner av aktiebolag inte ska tillämpas på företag som är föremål för resolutionsåtgärder. Genom ändring av artikel 1.4 i Rådets sjätte direktiv av den 17 december 1982 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om delning av aktiebolag, förkortat fissionsdirektivet, ska detta undantag tillämpas även enligt fissionsdirektivet (artikel 116 i krishanteringsdirektivet). I svensk rätt finns bestämmelser som genomför dessa direktiv bl.a. i 23 och 24 kap. ABL.

Av artikel 123 i krishanteringsdirektivet framgår slutligen att artiklarna 10, 19.1, 29.1–3, 31.2 första stycket, 33–36 och 40–42 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga, förkortat andra bolagsrättsliga direktivet, inte ska tillämpas om resolutionsåtgärder vidtas. Bestämmelser som motsvarar det andra bolagsrättsliga direktivet i dessa delar finns i 2 kap. 19 §, 11 kap., 20 kap. samt 25 kap. 15 och 16 §§ ABL.

Lagstiftarna på unionsnivå har bedömt att det krävs ett uttryckligt undantag från de bolagsrättsliga bestämmelser som nu är i fråga, eftersom en tillämpning av bestämmelserna skulle kunna förhindra effektiviteten och förutsebarheten i resolutionen (jfr skäl 120–124 till krishanteringsdirektivet). Enligt regeringens mening bör de normkonflikter som kan uppstå mellan den nya lagen om resolution och den

bolagsrättsliga lagstiftningen i dessa delar i möjligaste mån undvikas genom lagstiftning, inte användning av rättsliga principer. Vidare avser undantagen som krishanteringsdirektivet föreskriver från de bolagsrättsliga direktiven inte bara konflikter mellan de olika regelverken, utan även fall där krishanteringsdirektivet inte föreskriver en annan ordning än den som följer av de bolagsrättsliga direktiven. Principen om lex specialis skulle inte kunna tillämpas i ett sådant fall, eftersom det då saknas uttryckliga regler som skulle kunna åberopas som lex specialis. I den nya lagen om resolution bör därför införas ett undantag som innebär att de bestämmelser i aktiebolagslagen och lagen om offentliga uppköpserbjudanden, som motsvarar de bolagsrättsliga artiklar och direktiv som räknas upp i artiklarna 119–121.1, 122 och 123 i krishanteringsdirektivet, inte ska tillämpas när resolutionsåtgärder vidtas. Artikel 116 i krishanteringsdirektivet ställer inget krav på motsvarande undantag från bestämmelserna som genomför fissionsdirektivet och föranleder därför inga särskilda genomförandeåtgärder.

16.13.2 Undantag från vissa bestämmelser i winding up-direktivet

Regeringens förslag: I 12 § lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens ska, såvitt avser avräkningsavtal och återköpsavtal, undantag göras för de bestämmelser som genomför artiklarna 68 och 71 i krishanterings-direktivet.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår ingen lagreglering i denna del med hänvisning till sin föreslagna bestämmelse i den nya lagen om resolution att beslut om resolutionsåtgärder ska vara giltiga oavsett vad som anges i annan lag, bolagsordning, stadgar eller avtal och till att den nya lagen om resolution utgör lex specialis.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 117.3 och 117.4 i krishanteringsdirektivet ska artiklarna 25 och 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut, kallat winding up-direktivet, ändras. Av de nya lydelserna framgår att nettningsavtal och återköpsavtal uteslutande ska regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på dessa avtal, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i krishanteringsdirektivet.

Artikel 68 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser som bl.a. innebär att en motpart till ett företag inte får utöva vissa rättigheter (t.ex. nettning) som följer av ett avtal som ingåtts mellan företaget och motparten enbart på grund av ett beslut om krisavvärjande åtgärder, resolution eller resolutionsåtgärder. Av artikel 71 i krishanterings-direktivet framgår vidare att resolutionsmyndigheten tillfälligt får förbjuda en motpart till ett företag i resolution att utöva vissa sådana

rättigheter som följer av ett avtal som företaget i resolution är part i. Dessa bestämmelser behandlas i avsnitt 19.

Winding up-direktivet har i svensk rätt genomförts i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. Av 12 § i den lagen, som genomför bl.a. artiklarna 25 och 26 i winding up-direktivet, framgår att i fråga om verkan av förfarandet på sådan rätt som följer av ett avtal på en reglerad marknad för finansiella instrument, eller på ett avtal om avräkning (dvs. nettning) eller återköp, tillämpas den lag som gäller för avtalet.

Som framgår av avsnitt 16.1 delar regeringen inte utredningens bedömning att bl.a. artikel 63.2 i krishanteringsdirektivet bör genomföras i svensk rätt genom en bestämmelse att beslut om resolutionsåtgärder ska vara giltiga oavsett vad som anges i någon annan lag, bolagsordning, stadgar eller avtal. Regeringen anser inte heller att normkonflikter som kan förutses redan vid genomförandet av krishanteringsdirektivet bör lämnas att avgöras av rättsliga principer som lex specialis. Som regeringen anfört i det föregående bör i stället konflikter mellan bestämmelser i olika lagstiftningar undvikas. Regeringen ser ingen anledning att göra annan bedömning såvitt nu är i fråga. I lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens bör därför, när det gäller lagvalsbestämmelsen för avräknings- respektive återköpsavtal, undantag göras för de bestämmelser som genomför artiklarna 68 och 71 i krishanteringsdirektivet.

16.13.3 Undantag från vissa bestämmelser i säkerhetsdirektivet

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra artikel 118 i krishanteringsdirektivet som rör undantag från vissa bestämmelser i säkerhetsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 118.1 i krishanteringsdirektivet framgår att artiklarna 4–7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet, kallat säkerhetsdirektivet, inte ska tillämpas på restriktioner av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerställande eller av verkan av avtal om finansiell säkerhet eller en slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse som beslutats med stöd av krishanteringsdirektivets bestämmelser om nedskrivning av kapitalinstrument eller resolutionsbefogenheter (artiklarna 59–72). Detsamma gäller för restriktioner som beslutats med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i artikel 1 punkt 2 c iv och 2 d i säkerhetsdirektivet och som är föremål för skyddsåtgärder som är åtminstone likvärdiga med dem som fastställs i artiklarna 73–80 i krishanteringsdirektivet. Av artikel 118.2 i

krishanteringsdirektivet framgår vidare att säkerhetsdirektivet inte ska påverka tillämpningen av krishanteringsdirektivet.

Säkerhetsdirektivet syftar till att underlätta säkerhetsställande i form av panträtt och säkerhetsöverlåtelser av betalningsmedel och finansiella instrument inom EU. Artikel 4 i säkerhetsdirektivet ger panthavaren rätt att själv realisera den ställda panten på olika sätt, förutsatt att detta medges i avtalet parterna emellan. I artikel 5 i säkerhetsdirektivet föreskrivs vidare en rätt för parterna att i princip fritt avtala om full förfoganderätt över den ställda säkerheten utan att detta förhindras av medlemsstaterna. Det får alltså inte finnas några tvingande regler i nationell rätt som tar över vad parterna avtalat. Vidare förutsätts att säkerhetsavtalet kan göras gällande mot tredje man även om full förfoganderätt avtalats. Enligt artikel 6 i säkerhetsdirektivet ska medlemstaterna se till att ett säkerhetsavtal där äganderätten övergår ska få verkan i enlighet med villkoren i avtalet. Det är alltså inte tillåtet att omkaraktärisera ett sådant avtal till t.ex. ett pantavtal. Artikel 7 i säkerhetsdirektivet avser att säkerställa att slutavräkningsklausuler får verkan i såväl obligationsrättsligt som sakrättsligt hänseende.

Vid genomförandet av säkerhetsdirektivet bedömdes artiklarna 4–7 i huvudsak överensstämma med svensk obligations- och sakrätt i allmänhet, men vissa ändringar gjordes i 3 kap. 1 och 3 §§ lagen (1991:980) om handel med finansiella säkerheter (jfr prop. 2004/05:30 s. 28–32, 41–59 och 71–73). Vidare ändrades 5 kap. 16 § och 8 kap. 10 § konkurslagen (1987:672) och 2 kap. 20 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion för att tillgodose kravet i artikel 4.5 i säkerhetsdirektivet att parternas avtal ska få verkan i enlighet med dess villkor även i likvidations- eller rekonstruktionsförfaranden (a. prop. s. 60–70). De två sistnämnda bestämmelserna ändrades återigen för att genomföra vissa ändringar i artikel 4 i säkerhetsdirektivet som gjordes genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/44/EG av den 6 maj 2009 om ändring av direktiv 98/26/EG om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper och direktiv 2002/47/EG om ställande av finansiell säkerhet, vad gäller sammanlänkade system och kreditfordringar (se prop. 2010/11:95 s. 35–43).

Utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (artiklarna 59–62) eller någon av de övriga resolutionsbefogenheterna (artiklarna 63–72) i krishanteringsdirektivet kan komma att begränsa de rättigheter som artiklarna 4–7 i säkerhetsdirektivet avser att tillförsäkra parterna till säkerhetsavtal i enlighet med villkoren för avtalet. Exempelvis kan resolutionsmyndigheten begränsa möjligheterna att göra säkerhetsrätt gällande (artikel 70 i krishanteringsdirektivet). De bestämmelser som nu föreslås för att genomföra dessa befogenheter i svensk rätt bör vara tvingande och således ha företräde framför vad parterna avtalat. Enligt regeringens mening torde det inte uppstå någon lagkonkurrens mellan de bestämmelser som genomför säkerhetsdirektivet i dessa delar och de bestämmelser som föreslås i detta lagstiftningsärende. Bestämmelserna om gäldenär i lagen om företagsrekonstruktion är över huvud taget inte tillämpliga på kreditinstitut och värdepappersbolag. Som framgår av avsnitt 24.2 ska företagsrekonstruktion inte heller kunna bli aktuell för de andra företag

som träffas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde om de är försatta i resolution. Konkurs ska inte heller kunna inledas om resolutionsmyndigheten anser att resolution ska inledas i stället. Det bör alltså inte att uppkomma någon situation där reglerna som är tillämpliga i sådana förfaranden kommer i konflikt med resolutionsbefogenheter enligt den nya lagen om resolution. Vidare ger bestämmelserna i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument och som genomför säkerhetsdirektivet enligt ovan ingen rätt att förfoga över finansiella instrument som tillhör någon annan i strid med de bestämmelser som föreslås i detta lagstiftningsärende. Någon bestämmelse motsvarande artikel 118.1 i krishanteringsdirektivet i denna del behöver därför inte införas i svensk rätt. Regeringen finner inte skäl att göra annan bedömning avseende artikel 118.2 i krishanteringsdirektivet.

Några befogenheter liknande dem som återfinns i krishanteringsdirektivet för att underlätta en ordnad resolution av sådana företag eller personer som räknas upp i artikel 1.2 c iv och 1.2 d i säkerhetsdirektivet finns inte i svensk rätt. Artikel 118.1 i krishanteringsdirektivet föranleder därför inte heller någon genomförandeåtgärd i den delen.

17 Värdering

17.1 Värdering i resolutionssyfte

I krishanteringsdirektivet anges att värderingar ska göras i olika syften. En värdering av företaget, dess tillgångar och skulder ska göras innan ett företag försätts i resolution och ska utgöra underlag för beslutet om att inleda resolution. En värdering ska också göras innan resolutionsmyndigheten vidtar någon resolutionsåtgärd. Den ska då ligga till grund för valet av lämpliga resolutionsåtgärder och åtgärdernas närmare utformning. Huruvida samma värdering kan användas eller om det behövs flera värderingar får visa sig i det enskilda fallet. Bestämmelserna för hur dessa värderingar, som i krishanteringsdirektivet benämns ”värdering i resolutionssyfte”, ska göras finns i artikel 36 i krishanteringsdirektivet. I artikel 74 i krishanteringsdirektivet ställs det krav på en annan värdering med syftet att bedöma om ägare och borgenärer till följd av vidtagna åtgärder har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation och av detta skäl är berättigade till ersättning från finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven).

En första utgångspunkt vid genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser om värdering är att eftersom en resolution är ingripande i ägares och eventuellt också i borgenärers rättigheter måste förslagen vara förenliga med regleringen av det grundläggande skyddet för egendom i regeringsformen. Såväl ägare som borgenärer kan till följd av åtgärder i en resolution drabbas av ekonomiska förluster till följd av t.ex. resolutionsmyndighetens beslut om minskning av aktiekapitalet (se avsnitt 20.1) respektive nedskrivning av skulder (se avsnitt 22.24). I 2 kap. 15 § regeringsformen anges bl.a. att den som genom expropriation eller något annat sådant förfogande tvingas avstå sin egendom ska vara

tillförsäkrad full ersättning för förlusten. Ersättningen ska bestämmas enligt grunder som anges i lag.

I förarbetena till bestämmelsen står bl.a. att även med en grundlagsfäst huvudprincip om full ersättning finns det utrymme att i vanlig lag utforma exempelvis värderingsregler och regler om vilka typer av förluster som ska vara ersättningsgilla på olika sätt. Regeln att ersättningen ska bestämmas enligt grunder som anges i lag ger utrymme för sådana närmare principer för ersättningens bestämmande som exempelvis för närvarande finns i expropriationslagen (prop. 2009/10:80 s. 167 och 168).

17.1.1 Värdering i resolutionssyfte

Regeringens förslag: Innan ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd fattas ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det görs en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av företagets tillgångar och skulder.

Värderingen ska utföras av en person med oberoende ställning i förhållande till myndigheter och till det företag som är föremål för värderingen.

Regeringens bedömning: Värderingen bör ge en rättvisande bild av företaget och dess tillgångar och skulder.

Den som utför värderingen bör beakta försiktighetsprincipen.

Den som utför värderingen bör utgå från förutsättningarna för företagets fortsatta verksamhet.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Riksgäldskontoret* anför att det är oklart vilken roll värderingen ska spela i bedömningen av resolutionsförutsättningarna. *Svenska Bankföreningen* anför dels att värderingen såsom utredningen föreslår bör vara realistisk och ge en rättvisande bild av företagets ställning genom att baseras på tillämpliga värderings- och redovisningsregler, dels att värderingen utgår från att rörelsen förväntas fortleva (”going concern”). Bankföreningen anser också att det bör förtydligas att värdering avseende verksamhet med utgivning av säkerställda obligationer sker i enlighet med de särskilda värderingsregler som gäller för sådan verksamhet. *Sveriges advokatsamfund* anser att det är problematiskt att bokförda värden tillmäts en stor betydelse vid värderingen.

Skälen för regeringens förslag

Principiella utgångspunkter för värderingen

En utgångspunkt vid värdering enligt de bestämmelser som genomför krishanteringsdirektivets regler om värdering är att värderingen ska syfta till att ge en *rättvisande bild.* Om värderingen blir för låg så innebär det att borgenärer (och ägare) riskerar att bli nedskrivna mer än vad som är nödvändigt för att ge företaget tillräcklig kapitalstyrka. Detta kan komma

att gynna de som blir nya ägare, eftersom det egna kapitalet (skillnaden mellan värdet på tillgångarna och skulderna) blir större än avsett. Vid en konvertering kan detta innebära att de nya ägarna får en alltför stor andel av företaget till följd av en för gynnsam konverteringskurs. På motsvarande sätt kommer vid en försäljning köparen att kunna erhålla tillgångar till ett för lågt pris. En för låg värdering innebär med andra ord att värden överförs från befintliga ägare och borgenärer till nya ägare.

Om värderingen å andra sidan är för hög innebär det att de förluster som gjort att företaget hamnat i resolution underskattas. Detta får fördelningskonsekvenser genom att befintliga ägare och borgenärer inte i tillräcklig utsträckning kommer att bära förluster, antingen genom att nedskrivningarna blir för små eller genom att ett för högt pris betalas för tillgångar som till exempel förs över till ett broinstitut. En för hög värdering kan också försvåra resolutionen genom att det blir svårare att hitta en köpare till företaget (eller tillgångarna, beroende på vad som bjuds ut).

För att återskapa förtroendet för företaget, och för det finansiella systemet, är det av stor vikt att samtliga förluster snabbt identifieras och hanteras. En alltför generös värdering riskerar därför att inte ingjuta förtroende. En överhängande risk är även att ytterligare åtgärder kommer att behöva vidtas när den verkliga storleken på förlusterna klarnar, vilket riskerar att skada förtroendet för själva krishanteringen.

Ett viktigt syfte med resolution är att förluster ska bäras av ägarna och borgenärerna enligt deras inbördes prioritet. Det innebär att om värderingen blir för låg eller för hög leder det till ogrundade värdeöverföringar mellan olika intressenter. En principiell utgångspunkt är att resolutionsmyndigheten inte bör medverka till värdeöverföringar. Avsteg från denna huvudprincip bör enbart kunna göras om en värdeöverföring är nödvändig för att uppnå något resolutionsändamål och bara om det finns särskilda bestämmelser rörande detta i lag. I vart fall ska inte missvisande värderingar användas för att genomföra dolda värdeöverföringar. Därför är det viktigt att värderingen blir så korrekt som möjligt.

Utmaningen att fastställa vad något är värt kan vara extra stor när det handlar om vissa typer av finansiella tillgångar. Vissa tillgångar är förknippade med en stor del privat information, exempelvis banklån till små och medelstora företag, och handlas därför inte på marknader. I tider av oro på de finansiella marknaderna kan värderingen vara särskilt svår. Oron bottnar ju ofta i en genuin osäkerhet om värdet på vissa tillgångar, som i sin tur hänger samman med genuin osäkerhet om hur det bakomliggande krisförloppet ser ut och kommer att utvecklas. Dessutom kan mer generellt minskad likviditet på tillgångs- och finansieringsmarknader påverka marknadernas funktionssätt. I sådana situationer kan marknadspriset för tillgångar som normalt handlas på likvida marknader ha en lägre tillförlitlighet. I praktiken är det därför ofta svårt att på kort tid värdera finansiella tillgångar.

Att värderingen korrekt ska avspegla värdet på företaget, eller vad som nu är det specifika värderingsobjektet, motsvaras inom redovisningen av uttrycket att värderingen ska ge en rättvisande bild. I årsredovisningslagen är kravet på rättvisande bild en grundläggande bestämmelse, som härrör ur unionsrätten, och är att betrakta som en

målsättning som ska vara styrande för all redovisning. Själva begreppet rättvisande bild har dock ingen klar definition. Generellt anses det betyda att redovisningen ska vara korrekt och fri från systematiska skevheter – s.k. bias. I praktiken innebär det en överensstämmelse med rådande redovisningsprinciper som anger att redovisningen ska återspegla de faktiska ekonomiska förhållandena och vara objektiv. Om avvikelse vid värderingen av poster i redovisningen görs från vad som följer av allmänna råd eller rekommendationer från normgivande organ, ska det upplysas om detta och skälen för avvikelsen ska motiveras.

Utredningens bedömning, som regeringen ansluter sig till, är att krishanteringsdirektivet i denna del avser att med begreppen rättvis, väl avvägd och realistisk hänvisa till att värderingen i princip ska ge vad som motsvarar begreppet en rättvisande bild av företagets ställning. Principen om en rättvisande bild bör, i likhet med i all redovisning, vara den övergripande målsättningen för värderingen även i resolution. Det handlar mer konkret om att värderingen ska utföras enligt rådande värderingsprinciper och praxis samt vara fri från systematiska skevheter (bias). Värderingen bör alltså som en utgångspunkt göras i enlighet med hur företag i allmänhet normalt värderar och redovisar tillgångar och skulder samt i enlighet med de regler som finns för detta.

Det bör dock framhållas att detta inte innebär att den värdering som företaget tidigare har gjort som en del av sin redovisning därmed blir styrande. I praktiken kan företagets tidigare värdering (redovisningens bokförda värden) komma att skilja sig kraftigt åt från en ny värdering vid resolution, exempelvis till följd av att de omvärldsfaktorer som påverkar värderingen har förändrats kraftigt på kort tid.

Även *försiktighetsprincipen* är en etablerad princip inom redovisningen. Den säger i korthet att värdering ska ske med en rimlig försiktighet. Principen innebär mer konkret att alla förväntade kostnader ska tas med, men endast kontrakterade intäkter.

Syftet med försiktighetsprincipen är inte att undervärdera tillgångar och övervärdera skulder och bygga upp dolda reserver utan det handlar om att hantera den osäkerhet som finns kring exempelvis värdering av en tillgång. Avsikten är delvis också att skydda ett företags borgenärer då försiktighetsprincipen hindrar att företag dräneras genom utdelning av orealiserade vinster.

Försiktighetsprincipen innebär också att risken för kreditgivare inte underskattas. Praktiskt bör försiktighetsprincipen tillämpas så att i valet mellan två sannolika värden ska man välja det lägsta värdet vid värdering av en tillgång och det högsta värdet vid värdering av en skuld. Det finns med andra ord en systematisk skevhet för hur kostnader och intäkter behandlas i redovisningen. Det betyder att försiktighetsprincipen måste användas med aktsamhet så redovisningen inte hamnar i konflikt med att visa en rättvisande bild av bolagets finansiella ställning och resultat.

I resolution framstår försiktighetsprincipen som relevant då det är centralt för bl.a. förtroendet för såväl institutet i resolution som krishanteringen generellt att förluster korrekt identifieras och att särskilt risken för negativa överraskningar framöver reduceras. Negativa överraskningar skulle kunna få till följd att vidtagna resolutionsåtgärder är otillräckliga, vilket riskerar att göra resolutionen mer utdragen eller, om den är avslutad, att företaget ånyo behöver försättas i resolution. Det

är också troligt att värderingen i ett resolutionsförfarande är behäftad med en inte obetydlig osäkerhet beroende på svårigheterna med att värdera finansiella tillgångar och särskilt då i tider av oro i det finansiella systemet. Det anges också i artikel 36.5 i krishanteringsdirektivet att värderingen ska grundas på försiktiga antaganden. Där anges också ett antal förutsättningar som ska beaktas vid värderingen. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av statligt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser, till det berörda företaget. Dessutom ska, om ett resolutionsverktyg tillämpas, värderingen beakta att resolutionsmyndigheten och finansieringsarrangemang får ersättning från företaget under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår och att finansieringsarrangemanget för resolutionen får ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits företaget i resolution.

Regeringen anser mot denna bakgrund att inom ramen för syftet att ge en rättvisande bild av företaget, dess tillgångar och skulder, bör värderingen också utmärkas av försiktighet. Det bör framgå av den nya lagen om resolution att värderingen ska baseras på försiktiga antaganden. De mer detaljerade bestämmelserna i artikel 36.5 i krishanteringsdirektivet torde överensstämma med en tillämpning av försiktighetsprincipen och det finns därmed inget behov av uttryckliga, mer detaljerade bestämmelser i lagen.

En central fråga i värderingen av företag är *vilka förutsättningar som gäller för företagets fortsatta verksamhet*. Ska verksamheten drivas vidare handlar det om att uppskatta vad rörelsen är värd eller vad tillgångarna är värda när de används i företagets verksamhet och företaget förväntas fortleva (”going concern”). Om företaget och dess verksamhet ska avvecklas, så handlar det i stället om att uppskatta vilka intäkter en avveckling kan generera (”gone concern”).

Skillnaden mellan dessa båda värderingar kan vara betydande. Det finns flera skäl till detta. När det gäller banker är värderingen av lämnade krediter (fordringar) beroende av privat information rörande gäldenären. Vid ett försäljningsförsök är potentiella köpare medvetna om detta och kräver en premie som kompensation. De erbjuder därmed inte fullt betalt för kreditfordringarna.

Utgångspunkten enligt principen för fortlevnad är att bolagets verksamhet ska fortsätta att bedrivas under normala förhållanden. Redovisningen utgår från att företagets verksamhet pågår och förväntas fortsätta. Ur ett värderingsperspektiv innebär det att tillgångarna ska värderas på basis av företagets fortlöpande verksamhet och inte som ett utförsäljningsobjekt i en avvecklingssituation. Om det däremot finns ett beslut om att bolaget ska likvideras, ska fortlevnadsprincipen inte tillämpas.

Om bolaget har gått i konkurs ska konkursförvaltaren upprätta en bouppteckning på tillgångarna samt skulderna i konkursboet med ”noggrant uppskattade värden”, se 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672). Konkurslagen är inte tydligare än så avseende hur en värdering av tillgångar och skulder ska ske. I praktiken betyder det dock att man måste beakta samtliga kända omständigheter som kan inverka på värdet. I

normalfallet är bolagets värde vid fortlevnad högre än i en konkurssituation, eftersom det typiskt sett uppstår kostnader (förluster) när ett företags tillgångar säljs var för sig.

Egentligen följer det av att värderingen ska vara korrekt att värderingen också ska baseras på förutsättningarna för verksamheten. Om företaget ska avvecklas ska värderingen också baseras på vad avvecklingen kan generera, eftersom det de facto är vad företaget (eller dess inkråm) är värt. Om rörelsen ska drivas vidare, så bör värderingen göras med detta som utgångspunkt. Här bör observeras att det kan vara möjligt att driva rörelsen vidare i en annan juridisk form, dvs. det befintliga bolaget ska upphöra men rörelsen ska drivas vidare i ett annat bolag (genom en inkråmsöverlåtelse). Värderingen av den del av verksamheten som ska drivas vidare ska då ske med fortlevnadsansatsen även om bolaget som den fram till resolutionen drivits i ska avvecklas.

Regeringen anser i likhet med utredningen att värderingen bör avspegla förutsättningarna för verksamheten vid resolutionstidpunkten och framöver. Generellt handlar resolution om att undvika avveckling genom konkurs och att driva större eller mindre delar av verksamheten vidare. Därför bör värderingen i samband med att företag försätts i resolution också utgå från en fortlevnadsansats.

Sveriges advokatsamfund anser att det är problematiskt att bokförda värden tillmäts en stor betydelse vid värderingen, särskilt som frågan ska behandlas i tekniska standarder på EU-nivå och det därför råder ovisshet om hur bokförda värden kommer att bestämmas i framtiden. Advokatsamfundet noterar att bokförda värden ska beaktas även vid användning av försäljningsverktyget, även om försäljning ska ske på marknadsmässiga villkor, och efterlyser ytterligare analyser av värderingsreglerna av rättssäkerhetsskäl.

Regeringen anser i likhet med utredningen och *Svenska Bankföreningen* att en lämplig utgångspunkt för värderingsförfarandet i samband med resolution är att de värderingsprinciper som anges i t.ex. relevanta redovisningsregler bör beaktas. Som framgått ovan kan dock en värdering i samband med resolution skilja sig kraftigt från de bokförda värdena i företagets redovisning på grund av omvärldsfaktorer som påverkar värderingen. Syftet är ytterst att försöka fastställa värdet, under de rådande omständigheterna, på ett så rättvisande sätt som möjligt med beaktande av försiktighetsprincipen. När det gäller beaktande av värderingen i samband med användning av försäljningsverktyget kan noteras att det kommer att finnas ett pris i denna situation som fastställs i en marknadstransaktion. Värderingen tjänar i detta sammanhang främst som ytterligare underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av att det pris som köparen erbjuder är rimligt.

Bankföreningen anser också att det bör förtydligas att värdering avseende verksamhet med utgivning av säkerställda obligationer sker i enlighet med de särskilda värderingsregler som gäller för sådan verksamhet. På samma sätt som i fråga om andra tillgångar bör, enligt regeringens bedömning, utgångspunkten vid värdering som görs i samband med resolution görs i enlighet med tillämpliga värderingsregler gällande verksamhet med utgivning av säkerställda obligationer.

I en rättvisande och realistisk värdering ligger även att den ska utgå från de förutsättningar som gäller för verksamheten framöver. Detta

skulle kunna innebära att såväl en värdering baserad på ett antagande om fortlevnad som en konkursvärdering kan göras. Eftersom resolution syftar till att låta verksamheter fortgå i motsats till (omedelbar) avveckling kommer fortlevnad i praktiken att vara huvudprincipen i värderingen när resolution inleds, vilket även framhålls av Bankföreningen.

Om resolutionsmyndigheten exempelvis tillämpar skuldnedskrivningsverktyget i syfte att rekonstruera företaget så är tanken att företaget och (merparten) av dess verksamhet ska drivas vidare. En del av skuldnedskrivningsverktyget är att skriva ned skulder tills substansvärdet är noll, samt att konvertera skulder så att kapitaltäckningen blir tillräcklig för att klara tillståndsvillkoren (i minst ett år) och för att behålla marknadens förtroende. I detta fall gäller det en verksamhet som ska drivas vidare, vilket betyder att värderingen ska göras enligt en fortlevandeansats. Om tillgångarna skulle ha värderats till konkursvärde, vilket sannolikt inneburit ett betydligt lägre värde, hade kapitalbehovet blivit större och följaktligen hade det krävs större nedskrivningar och konverteringar. När sedan företaget därefter värderas enligt fortlevnadsansatsen hade då sannolikt en betydande överkapitalisering uppstått. Det hade med andra ord skett en värderöverföring från de befintliga borgenärerna till de nya ägarna vilket utredningen, som nämnts, anser bör undvikas. En överföring av tillgångar och skulder till ett broinstitut syftar även det till att driva verksamhet vidare. En fortlevandeansats bör därför användas även här.

När det handlar om överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag så är läget mer komplicerat. Detta handlar om verksamheter eller tillgångar som inte behöver drivas vidare utan som skulle ha avvecklats, exempelvis genom att följa med i en konkurs, men som av något skäl bedöms olämpliga att avveckla vid just den tidpunkten. Det framstår dock som lämpligt att använda fortlevnadsansatsen även i detta fall eftersom tillgångarna trots allt inte ska avvecklas med en gång. Det framstår även som rimligt att tillgångsförvaltningsbolaget sedermera i sin redovisning inte kommer att värdera sitt innehav till konkursvärde och därmed kan problemen med överkapitalisering undvikas vid en fortlevandeansats. Rörande de tillgångar som blir föremål för överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag är det dock sannolikt att skillnaderna i praktiken mellan en konkursvärdering och en fortlevandevärdering är relativt liten.

Det finns även skäl att tolka artikel 36 i krishanteringsdirektivet som att fortlevnadsansatsen är huvudprincipen vid en värdering enligt bestämmelserna i den artikeln, i motsats till vad som gäller vid en värdering i enlighet med artikel 74 i krishanteringsdirektivet. Ett skäl till detta är att om huvudprincipen hade varit konkursvärdering, hade kravet i artikel 74 i krishanteringsdirektivet på en särskild värdering i syfte att fastställa om ägare och borgenärer skulle ha kommit bättre ut i en konkurs inte fyllt någon funktion (det finns exempelvis inga krav på att dessa värderingar ska göras av olika personer). Om konkursvärdering skulle användas som huvudprincip innebär det också att resolution lätt riskerar att inkräkta på egendomsskyddet med åtföljande behov av att kompensera ägare och borgenärer med medel från resolutionsreserven.

Ett annat skäl är den roll som i artikel 36 i krishanteringsdirektivet tillmäts företagets bokförda värden (se avsnitt 17.1.3). De bokförda värdena baseras även de normalt på fortlevnadsansatsen. Det kan även framhållas att värderingen enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet också ska innehålla en uppskattning av utfallet för ägare och borgenärer vid konkurs.

Mot bakgrund av att det pågår ett arbete på EU-nivå med att ta fram tekniska standarder, framstår det inte som lämpligt att i lagen närmare precisera värderingens angreppssätt och metod.

Tidpunkten för värderingen

Av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet framgår att en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering ska vara utförd innan ett företag försätts i resolution och innan någon resolutionsåtgärd vidtas. Det framgår även att en värdering ska göras innan relevanta kapitalinstrument skrivs ned eller konverteras utanför resolution, åtgärder som Finansinspektionen bör ha ansvaret för att vidta, se avsnitt 14. *Riksgäldskontoret* anser att det är oklart vilken roll värderingen ska spela i bedömningen av resolutionsförutsättningarna, närmast huruvida Finansinspektionen i en möjlig resolutionssituation måste invänta resolutionsmyndighetens värdering innan inspektionen kan pröva om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. En bättre ordning vore, enligt Riksgäldskontoret, att Finansinspektionen tilläts göra denna prövning oberoende av resolutionsmyndighetens värdering.

Enligt regeringens bedömning är den ordning som Riksgäldskontoret förordar väl förenlig med krishanteringsdirektivets bestämmelser om villkor för resolution (artikel 32) och värdering i resolutionssyfte (artikel 36). En genomförd värdering enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet är inte en nödvändig förutsättning för den prövning som tillsynsmyndigheten – i Sverige Finansinspektionen – ska göra huruvida ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionens prövning görs med utgångspunkt i den information som är tillgänglig vid det tillfället. Om det då har gjorts en värdering, bör Finansinspektionen med stöd i bestämmelserna om utbyte av information och om samråd myndigheter emellan (se avsnitt 27.8.1 respektive 15.2.1) i och för sig kunna använda sig av bl.a. värderingen som underlag för sin prövning.

Att notera är att krishanteringsdirektivet ger resolutionsmyndigheten möjlighet att göra en preliminär värdering, om det inte finns tid att göra en komplett värdering (se avsnitt 17.1.4). Det kan vara samma värdering som ligger till grund för beslutet att försätta ett företag i resolution och som ligger till grund för beslut om andra resolutionsåtgärder, men det behöver inte vara det. Beroende på omständigheterna i varje enskilt fall kommer de beslut som blir aktuella, och för vilka en värdering ska utgöra underlag, att fattas under en längre eller kortare tidsperiod.

Eftersom värderingen ska spegla situationen i företaget vid tidpunkten för aktuell åtgärd, kan det bli aktuellt att justera den värdering som låg till grund för exempelvis själva resolutionsbeslutet. Detta kan ske genom att värdena förändras, i enlighet med en i värderingen fastlagd metod, eller att genom att en ny värdering görs. Att värderingen behöver justeras eller en ny värdering behövs kan bero på att den ekonomiska situationen

i företaget har ändrats i de fall ett beslut om tillämpningen av ett resolutionsverktyg fattas en viss tid efter själva resolutionsbeslutet. Men det kan också bero på att en värdering som ska utgöra underlag för ett beslut om resolution och en värdering som ska utgöra underlag för en annan resolutionsåtgärd kan göras med olika metoder. Oavsett om en eller flera värderingar görs ska de styras av samma bestämmelser.

Själva värderingstidpunkten ska ligga så nära som möjligt i tiden för den åtgärd den utgör grund till. Detta gäller oavsett om värderingen är preliminär eller slutlig. Att en värdering ska göras innan ett beslut om resolution och innan resolutionsåtgärder vidtas samt innan Finansinspektionen skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument behöver framgå av den nya lagen om resolution.

Om oberoende person

Värderingen ska enligt artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet utföras av en person med oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter, inbegripet resolutionsmyndigheten, och företaget.

Även på denna punkt ska Eba utarbeta tekniska standarder vad avser de omständigheter som ska föreligga för att en person ska anses oberoende enligt ovan. En vanligt förekommande ordning torde vara att uppdraget går till en revisionsbyrå eller en person som är knuten till en revisionsbyrå som sedan utför den med stöd av en större eller mindre grupp kollegor. Detta betyder att det inte endast är en fysisk person som i praktiken utför värderingen. Även kravet på en oberoende person behöver anges uttryckligen i den nya lagen om resolution.

17.1.2 Syfte med värderingen

Regeringens förslag: Värderingen ska ligga till grund för beslut om försättande av företag i resolution och beslut om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas.

Värderingen ska säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i företaget till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Värderingens syfte är enligt artikel 36.3 i krishanteringsdirektivet att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i företaget som uppfyller villkoren för resolution enligt artiklarna 32 och 33. Av artikel 36.4 i krishanteringsdirektivet framgår att en värdering enligt artikel 36 görs i syfte att värderingen ska kunna utgöra underlag för en rad olika åtgärder som kan komma att vidtas i samband med ett resolutionsförfarande. Exempelvis ska en värdering ligga till grund för beslutet att försätta ett företag i resolution. En värdering ska också ligga till grund för valet av lämpliga resolutionsåtgärder och för den valda åtgärdens närmare utformning,

exempelvis hur mycket skulderna ska skrivas ned vid användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Värderingen ska på motsvarande sätt ligga till grund för en nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution. Vad som sägs om resolutionsåtgärder i detta avsnitt gäller alltså även för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution.

När det handlar om vilken, eller vilka, värderingsmetoder som bör användas kan konstateras att sambandet mellan värderingsmetod och resolutionsåtgärd inte är helt enkelt. I viss mån styrs valet av resolutionsåtgärd av hur värderingar utfaller. När det väl är bestämt vilken resolutionsåtgärd som ska användas så styr det vilka värderingsmetoder som lämpligen ska användas. Valet mellan att försöka sälja aktierna i ett företag i resolution och att överföra en del av tillgångarna till ett broinstitut styrs t.ex. sannolikt i hög grad av en utvärdering av företagets ekonomiska styrka och tillgångarnas skick.

Inför en aktieförsäljning krävs en ändamålsenlig värdering av aktierna för att kunna ta ställning till eventuella bud. Om det ska ske en överföring av delar av verksamheten till en privat aktör, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag kan det handla om en substansvärdering (i korthet en värdering av skillnaderna mellan värdet på företagets tillgångar och beloppet av dess skulder) eller en inkråmsvärdering (i princip en värdering av företagets rörelse). En inkråmsvärdering kan vara ett viktigt komplement, eftersom skulder är en del av en banks rörelse på ett annat sätt än för vanliga företag. En inlåningsstock är till exempel ofta inte bara skulder utan har också ett värde i form av att det är en kundstock. Den som köper inlåningsstocken får möjlighet att generera intäkter från dessa kunder i form av utlåning, provisioner och olika kringtjänster.

När det handlar om en användning av försäljningsverktyget förutses att en försäljning till marknadsmässiga villkor (och inte bara en överföring) kommer att ske. Krishanteringsdirektivet innehåller också ett antal bestämmelser för att säkerställa att försäljningen sker på affärsmässiga grunder. Eftersom det kommer att finnas ett pris i denna situation som fastställs i en marknadstransaktion, är värderingen av mindre betydelse och tjänar i huvudsak som ytterligare underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av att det pris som köparen erbjuder är rimligt.

Om resolutionsmyndigheten ska skriva ned skulder, behöver en substansvärdering göras då ett syfte är att få tillgångar och skulder i balans. Därefter ska skulder konverteras tills en tillräcklig kapitalstyrka nås. Detta handlar dels om att kunna få marknadens förtroende, dels om att (med viss marginal) kunna klara kapitaltäckningskraven. Det bör dock framhållas att kapitaltäckningskraven beräknas med utgångspunkt i en värdering av ett företags tillgångar enligt vanliga redovisningsprinciper, men sedan tillkommer specialregler och inte minst en riskviktning av tillgångarna. Det innebär att för en given andel eget kapital kan kapitaltäckning i två olika banker se mycket olika ut beroende på vilken typ av tillgångar bankerna har och vilka riskvikter deras respektive tillgångar har. Om ett företag har använt interna modeller för att beräkna riskvikter, kan det finnas skäl att vid en omstrukturering av företaget ompröva dessa och eventuellt övergå till standardiserade riskvikter.

Konsekvensen av högre riskvikter blir att företaget behöver mer kapital i absoluta termer för att kunna uppfylla en viss kapitaltäckningsrelation, dvs. behovet av skuldkonvertering ökar. Värderingen måste med andra ord kompletteras med en bedömning av kapitalbehovet med utgångspunkt i vilken kapitaltäckningsgrad som tillgångarna implicerar och hur mycket skulder som behöver konverteras till aktier (eller andra kapitalbasinstrument) för att klara av tillämpliga kapitalkrav. Det sistnämnda är bedömningar som i första hand faller inom tillsynsmyndigheternas expertis och verksamhetsområde. Värderingen måste, om den ska ligga till grund för hur mycket skulder som ska konverteras, med andra ord ta hänsyn till tillsynsmyndighetens bedömningar av hur mycket kapital som behövs ur regleringssynpunkt.

Det bör avslutningsvis påpekas att en värdering av företagets tillgångar och skulder behövs för flera av syftena. Det behövs som underlag för bedömningen av om resolution ska inledas och för att säkerställa att förluster avseende företagets tillgångar identifieras och för tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Mot bakgrund av dessa exempel torde en substansvärdering, dvs. en värdering av ett företags tillgångar och skulder, i princip alltid vara nödvändig. Det följer också av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet att värderingen ska göras för att bedöma värdet på företagets tillgångar och skulder. Detta utesluter inte att värderaren i tillägg till detta också väljer andra angreppsätt, exempelvis en aktievärdering, vilket kan vara relevant vid en aktieförsäljning. Mot bakgrund av att det pågående arbetet på EU-nivå med att ta fram tekniska standarder föreslås ingen närmare precisering av vilka angreppssätt och metoder som bör användas i relationen till de olika syften som en värdering enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet kan ha. De övergripande syften som anges i artikel 36.4 – att värderingen ska ligga till grund för beslut om försättande av företag i resolution och beslut om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas – bör dock uttryckligen framgå av den nya lagen om resolution.

Det bör också uttryckligen framgå av den nya lagen om resolution att ett syfte med värderingen är att säkerställa att eventuella förluster avseende företagets tillgångar till fullo redovisas. Det är viktigt för att resolutionen ska bli förtroendeskapande att företagets förluster verkligen redovisas så att de åtgärder som vidtas inte ska visa sig otillräckliga.

17.1.3 Informationskrav

Regeringens förslag: Till värderingen ska fogas viss information om företagets räkenskaper och finansiella ställning såsom den framgår av företagets räkenskapsinformation. Denna information får vid behov kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i företaget med utgångspunkt i marknadsvärdet.

Värderingen ska innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Resolutionsmyndigheten ska ange om uppskattningen ska utgå från konkurs eller likvidation.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 36.6 i krishanteringsdirektivet ska information om tillgångar och skulder så som informationen anges i företagets räkenskapsinformation alltid fogas till värderingen. Vid tillämpningen av antingen försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, får dessutom en analys och uppskattning av tillgångarnas och skuldernas marknadsvärde fogas till värderingen enligt artikel 36.7 i krishanteringsdirektivet om det bedöms befogat. Motsvarande bestämmelser bör införas i den nya lagen om resolution. Enligt regeringens bedömning bör dock möjligheten att ta fram en kompletterande analys av marknadsvärdena finnas även om värderingen inte är hänförlig till tillämpningen av antingen försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget. En sådan kompletterande analys kan vara relevant även i andra sammanhang, och artikel 36.7 i krishanteringsdirektivet medger en sådan ordning.

Även om de bokförda värdena utgör ett viktigt underlag för värderaren och ska fogas till värderingen så betyder inte det att denne behöver använda samma värderingsmetoder som har använts i företagets redovisning. Värderaren kan göra andra bedömningar av lämpliga metoder för att uppnå målet om att värderingen ska ge en rättvisande bild. Exempelvis kan värderaren anse att vissa tillgångar som företaget har värderat enligt anskaffningsvärde mer rättvisande ska värderas till marknadsvärde. Tillgångar som har värderats till marknadsvärde baserat på marknadspris i bokföringen kan en värderare också behöva värdera med hjälp av modeller, om de finansiella marknaderna vid resolutionstillfället är illikvida. Förutom den här typen av exempel kan en värderare göra andra val avseende parametrar och omvärldsbedömningar än vad företaget har gjort i sin tidigare värdering. Av dessa skäl bör värderingen som görs i resolution inte ses som främst justering av bokförda värden, utan som en ny värdering som värderaren är relativt fri att göra baserat på sin kompetens i dessa frågor och tillgänglig information.

Artikel 36.8 i krishanteringsdirektivet anger därutöver att värderingen ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser utefter prioritetsordning i enlighet med förmånsrättslagen och en uppskattning av det ekonomiska utfallet för respektive klass av aktieägare och borgenärer om företaget hade försatts i konkurs eller likvidation. Detta är viktig information för att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta resolutionsåtgärder som inte leder till att ägare och borgenärer får ett sämre ekonomiska utfall än om resolution inte hade inletts, dvs. om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Resolutionsmyndigheten bör dock vid värderingen ange om den ska utgå från ett alternativt scenario som är konkurs eller likvidation. Det bör framgå av den nya lagen om resolution att värderingen ska innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet vid konkurs eller likvidation för

ägare och borgenärer samt att resolutionsmyndigheten ska ange om konkurs eller likvidation är alternativet till resolution i det specifika fallet. En indelning av ägare och borgenärer i klasser baserat på deras prioritet är nödvändig för att kunna göra en sådan uppskattning.

17.1.4 Slutlig och preliminär värdering

Regeringens förslag: Om det på grund av brådska inte är möjligt att uppfylla kravet på att en oberoende person ska utföra värderingen eller att den information som ska framgå av värderingen inte är komplett, ska en preliminär värdering genomföras.

En preliminär värdering ska innehålla en buffert för ytterligare förluster.

En preliminär värdering som genomförs i enlighet med lagen om resolution utgör tillräcklig grund för att vidta resolutionsåtgärder.

En värdering ska betraktas som preliminär tills en oberoende person har utfört en slutlig värdering.

Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt se till att den preliminära värderingen kompletteras och blir en slutlig värdering.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svea hovrätt* anser att ett krav på att alla värderingar ska göras av en oberoende person bör övervägas. *Svenska Bankföreningen* anser att processen avseende en preliminär värdering bör klargöras om denna ordning förutses bli det normala förfaringssättet, och att ett undantag från kraven enligt lagen om offentlig upphandling bör göras vid upphandlingen av värderingen. *REKON* anför att möjligheterna att vid resolutionstidpunkten göra en korrekt bedömning av utfallet framstår som mycket begränsade.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet följer att en värdering som uppfyller kraven i artikel 36 utgör en definitiv (slutlig) värdering. Om en medlemsstat i enlighet med artikel 85 i krishanteringsdirektivet har valt att låta beslut om resolutionsåtgärder prövas av t.ex. en domstol, är värderingen dock inte definitiv förrän en sådan instans har godkänt ett beslut i vilket värderingen tillämpas.

Beroende på omständigheterna i det enskilda fallet kan det dock bli nödvändigt att vidta relevanta åtgärder även om en fullständig värdering inte har hunnit utföras. Komplexiteten i uppgiften att värdera ett finansiellt företag i sig och därtill i en situation med eventuellt turbulenta marknader skulle annars kunna medföra att resolutionsmyndigheten är tvungen att avvakta med att fatta adekvata beslut med risk för betydande samhällsekonomiska kostnader som följd. För att skapa förtroende i marknaderna och för att minimera risken för spridningseffekter är det centralt att snabbt sätta in adekvata åtgärder.

Artikel 36.2 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheterna kan göra en preliminär värdering om det inte är möjligt att göra en oberoende värdering, och av artikel 36.12 framgår att resolutionsmyndigheten kan vidta resolutionsåtgärder även på grundval

av en sådan preliminär värdering. En preliminär värdering ska ha samma syfte som en oberoende värdering. I artikel 36.9 anges att en preliminär värdering i den utsträckning det är möjligt ska kompletteras med ytterligare finansiell information enligt artikel 36.6 och en indelning av borgenärerna enligt prioritetsnivåer enligt artikel 36.8. Den preliminära värderingen ska också innehålla en buffert för ytterligare förluster. Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder vad gäller metod för hur denna buffert ska räknas fram och hur den ska inbegripas i värderingen.

Av artikel 36.10 i krishanteringsdirektivet framgår att en värdering ska betraktas som preliminär till dess att en oberoende person har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i artikel 36. Den definitiva värderingen i efterhand ska enligt artikel 36.10 genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den definitiva värderingen i efterhand syftar dels till att säkerställa att eventuella förluster redovisas till fullo, dels till att fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas.

Den får endera genomföras separat från den värdering som ska utföras enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet, eller samtidigt som den värderingen. Den definitiva värderingen i efterhand får dessutom utföras av samma oberoende person som gör värderingen enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet, men ska vara fristående från den värderingen.

Bestämmelser som motsvarar krishanteringsdirektivets bestämmelser om preliminära och definitiva värderingar bör införas i den nya lagen om resolution.

Svea hovrätt anser att ett krav på att alla värderingar ska göras av en oberoende person bör övervägas. Regeringen noterar dock att möjligheten för resolutionsmyndigheten att under vissa förutsättningar genomföra en preliminär värdering följer redan av krishanteringsdirektivets bestämmelser. Om resolutionsmyndigheten inte ges denna möjlighet i svensk rätt, skulle det kunna ifrågasättas om krishanteringsdirektivet är korrekt genomfört i denna del. Dessutom framstår det, av skäl som angetts ovan, som angeläget att det finns möjlighet att göra en preliminär värdering när det skulle vara alltför svårt att inom den tid som krävs genomföra en fullständig värdering.

Svenska Bankföreningen anser att processen avseende en preliminär värdering bör klargöras om denna ordning förutses bli det normala förfaringssättet. Krishanteringsdirektivets bestämmelser om den preliminära värderingen är relativt kortfattade. Det framgår dock att ansvaret för att göra en preliminär värdering vilar på resolutionsmyndigheten. Frågan hur arbetsprocesserna inom myndigheten utformas i syfte att vid behov kunna ta fram så rättvisande preliminära värderingar som möjligt, blir därmed en fråga för resolutionsmyndigheten. Dessutom anser Bankföreningen att ett undantag från kraven enligt lagen om offentlig upphandling bör göras vid upphandlingen av värderingen, med hänvisning till den tidsbrist som torde vara för handen när sådan värdering behövs. Även här gäller dock att det blir en fråga för resolutionsmyndigheten att säkerställa, genom t.ex. slutande av ramavtal med lämpliga aktörer, att myndigheten har möjlighet att få tillgång till nödvändig expertis även med kort varsel vid behov.

REKON anför att möjligheterna att vid resolutionstidpunkten göra en korrekt bedömning av utfallet framstår som mycket begränsade, och att

utfallet vid en konkurs eller likvidation kommer att uppskattas i en värdering som inte finns på plats när beslut om försättande i resolution tas. Enligt REKON innebär krishanteringsdirektivets regler att den enskildes möjligheter att tillvarata sin rätt i hög grad har fått stå tillbaka för det samhälleliga intresset att motverka finansiella kriser. Den avvägning som REKON har synpunkter på har redan gjorts genom krishanteringsdirektivets bestämmelser, som nu ska genomföras i svensk rätt. Det saknas därför anledning att i detta sammanhang ytterligare behandla den avvägning mellan olika intressen som har gjorts vid utformningen av de unionsrättsliga bestämmelserna.

17.1.5 Vid skillnad mellan slutlig och preliminär värdering

Regeringens förslag: Om den slutliga värderingen utvisar ett högre värde än den preliminära värderingen, ska resolutionsmyndigheten

1. fatta beslut om att öka värdet av fordringarna som har skrivits ned genom skuldnedskrivningsverktyget, eller
2. besluta att ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag ska göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till företaget under resolution, eller med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna av dessa.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att betalningar till berörda eller uppskrivning av skulder inte bör vara obligatoriskt i fall då den slutliga värderingen utvisar ett högre värde än den preliminära värderingen. I stället bör resolutionsmyndigheten ges möjlighet att välja hur borgenärers och andras intressen ska tillgodoses.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivets bestämmelser om möjligheten att vidta åtgärder när det föreligger en skillnad mellan den preliminära och den slutliga värderingen blir tillämpliga när resolutionsåtgärder har vidtagits med tillämpning av den preliminära värderingen, men den slutliga värderingen utvisar ett annat värde än den preliminära värderingen.

För det fall den slutliga värderingen utvisar ett lägre värde, trots den extra förlustbufferten i den preliminära värderingen, så är vad som händer härnäst, exempelvis om borgenärernas fordringar ska skrivas ned mer eller inte, ytterst en fråga om ytterligare resolutionsåtgärder är nödvändiga eller inte. Ytterligare bestämmelser behövs därför inte utan en prövning av behovet av åtgärder kan göras inom ramen för gällande regelverk. Det finns inte heller någon bestämmelse i krishanteringsdirektivet om att fordringar i detta fall ska, eller får, skrivas ned mer.

För det fall den slutliga värderingen utvisar ett högre värde anges i artikel 36.11 i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten kan gottskriva borgenärer vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget eller öka den ersättning som ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet ska utge till berörda. På motsvarande sätt

anges i artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet att en uppvärderingsmekanism får tillämpas för att ersätta borgenärer och därefter aktieägare vid alltför stora nedskrivningar av kapital. Genom att resolutionsmyndigheten i den preliminära värderingen har underskattat företagets värde och baserat på den vidtagit resolutionsåtgärder har den också sannolikt gjort värdeöverföringar från en borgenär till en annan. För att undvika sådana värdeöverföringar bör resolutionsmyndigheten korrigera resolutionsåtgärderna baserat på den slutliga värderingen.

Utredningen föreslår att det i lagen bör anges att resolutionsmyndigheten är skyldig att utge ersättning motsvarande det värde som den slutliga värderingen utvisar. Krishanteringsdirektivets bestämmelse i artikel 36.11 om att resolutionsmyndigheten *får* öka värdet av fordringar från borgenärer som har skrivits ned med skuldnedskrivningsverktyget eller beordra ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag att göra ytterligare en betalning av ersättning till företaget under resolution eller, allt efter omständigheterna, till aktieägarna till aktierna skulle då genomföras som att resolutionsmyndigheten *ska* vidta ovan nämnda åtgärder.

Riksgäldskontoret anför att betalningar till berörda eller uppskrivning av skulder inte bör vara obligatoriskt i fall då den slutliga värderingen utvisar ett högre värde än den preliminära värderingen. I stället bör resolutionsmyndigheten ges möjlighet att välja hur borgenärers och andras intressen ska tillgodoses. Riksgäldskontoret hänvisar till att artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet innehåller motsvarande bestämmelser om möjligheter att genom en ”uppvärderingsmekanism” ersätta borgenärer och aktieägare i en sådan situation och – såvitt avser aktieägare – även genom att skriva upp aktiekapitalet. Vidare anförs att det bör vara möjligt att betala ut ersättning i enlighet med bestämmelserna om ”no creditor worse off” i stället för att skriva upp värdet på fordringar eller aktier. Som skäl till detta anger Riksgäldskontoret att en reversering av nedskrivningen kan medföra betydande olägenheter om det förflutit längre tid innan den slutliga värderingen blir klar.

Regeringen anser i likhet med Riksgäldskontoret att det i lagen bör föras in bestämmelser som genomför både artikel 36.11 och artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet. Bestämmelserna bör dock enligt regeringens bedömning utformas på det sätt som utredningen föreslår i fråga om den bestämmelse i utredningens förslag som genomför artikel 36.11, dvs. så att resolutionsmyndigheten i förekommande fall ska skriva upp skulder eller betala ersättning på det sätt som föreskrivs. Ett vägande skäl i detta sammanhang är att resolutionsmyndigheten inte bör medverka till värdeöverföringar mellan olika intressenter.

När det gäller det ena av de skäl som Riksgäldskontoret anför för att uppskrivning och övriga åtgärder inte bör vara obligatoriska – att ersättning i stället bör kunna betalas ut i enlighet med bestämmelser om ”no creditor worse off” – bör det beaktas att det belopp som borgenärer och aktieägare kan tillgodoräknas till följd av en högre slutlig värdering enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet kan vara högre än det belopp som de kan komma att utfå vid tillämpning av principen om ”no creditor worse off”. Skälet är att en slutlig värdering enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet typiskt sett görs utifrån antagandet att rörelsen förväntas fortleva (”going concern”), medan en värdering enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet görs med antagandet att rörelsen avvecklas

(”gone concern”). Det framstår som sannolikt att en värdering utifrån ett fortlevandeperspektiv i många fall resulterar i ett högre värde. I dessa fall skulle borgenärer och aktieägare enbart ersättas för en del av skillnaden mellan den preliminära och den slutliga värderingen enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet, eftersom de enbart ersätts med det (sannolikt lägre) värde som fastställs i värderingen enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet. Det framstår därför inte som lämpligt att som ett alternativ till uppskrivningar använda ersättning enligt bestämmelser om ”no creditor worse off”, eftersom den ersättningen i många fall torde bli lägre än uppskrivningarna.

I fråga om det andra skälet – att en reversering av nedskrivningen kan medföra betydande olägenheter om det förflutit längre tid innan den slutliga värderingen blir klar – kan en sådan problematik inte helt uteslutas. I detta sammanhang bör det dock noteras att artikel 36.10 i krishanteringsdirektivet föreskriver att den slutliga värderingen ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Detta bör också framgå av motsvarande bestämmelse i den nya lagen om resolution. Det får förutsättas att resolutionsmyndigheten strävar efter att den slutliga värderingen utförs så snart som möjligt, vilket torde minska risken för den problematik som Riksgäldskontoret tar upp.

17.1.6 Överklagande

Regeringens förslag: En slutlig värdering kan endast bli föremål för rättslig prövning i samband med överklagande av det beslut om åtgärd för vilken värderingen utgör underlag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansbolagens förening* anser att den som berörs av en värdering bör kunna överklaga värderingsbeslutet separat. *Svenska Bankföreningen* anför att den som berörs av en värdering bör kunna klaga på beslutet, även om det endast sker i efterhand.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 36.13 i krishanteringsdirektivet anges att värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om att använda ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet. Värderingen ska inte vara föremål för en separat rättslig prövning utan endast för rättslig prövning tillsammans med beslutet, i enlighet med artikel 85 i krishanteringsdirektivet. *Finansbolagens Förening* och *Svenska Bankföreningen* förespråkar att det i svensk rätt bör föreskrivas att värderingen i något skede ska kunna överklagas separat. Det framstår dock som tveksamt om en sådan ordning kan anses förenlig med de uttryckliga bestämmelserna i artikel 36.13 i krishanteringsdirektivet. Den bestämmelse i den nya lagen om resolution som genomför artikel 36.13 bör enligt regeringens mening utformas direktivkonformt.

Det bör enligt regeringens bedömning vara den slutliga värdering som ligger till grund för resolutionsåtgärden som kan komma under rättslig prövning, dvs. i de fall en preliminär värdering ligger till grund för ett beslut ska värderingen inte komma under rättslig prövning. Skälet till detta är att resolutionsmyndigheten först bör få möjlighet att korrigera

eventuella fel i den preliminära värderingen, exempelvis genom att öka värdet på fordringar som har blivit nedskrivna genom skuldnedskrivningsverktyget, innan resolutionsåtgärden genomgår rättslig prövning.

17.1.7 Värdering avseende nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska inför ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument låta göra en värdering av företaget eller koncernen.

Värderingen ska ligga till grund för Finansinspektionens beslut att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument samt att fungera som underlag för beslut om minskning av kärnprimärkapital, omfattningen av indragning/överföring av kärnprimärkapitalinstrument eller minskning av ägandet för existerande ägare genom konvertering av relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska genomföra en värdering i enlighet med artikel 36 i krishanteringsdirektivet även när myndigheten skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument utanför resolution. Regeringen föreslår att Finansinspektionen bör få ansvar för att genomföra denna åtgärd (se avsnitt 5.6.3 och 14). I konsekvens med detta bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen ska låta göra en värdering i enlighet med de bestämmelser som gäller för en värdering i resolutionssyfte, och att detta ska göras innan beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Det bör dessutom anges att värderingen ska ligga till grund för Finansinspektionens beslut att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument. Värderingen ska även utgöra underlag för beslut om minskning av kärnprimärkapital och om omfattningen av indragning/överföring av kärnprimärkapitalinstrument eller minskning (utspädning) av ägandet för existerande ägare genom konvertering av relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

17.2 Värdering för att avgöra skillnad i ekonomiskt utfall

Regeringens förslag: I syfte att bedöma om det ekonomiska utfallet för ägare, borgenärer och insättningsgarantisystemet skulle ha blivit bättre om ett företag i stället för att försättas i resolution hade blivit föremål för konkurs eller gått i likvidation ska resolutionsmyndigheten se till att en värdering görs av en oberoende person så snart som

möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har verkställts.

Värderingen ska fastställa

1. vilket ekonomiskt utfall ägare och borgenärer skulle ha fått om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation vid den tidpunkt då beslutet att försätta företaget i resolution fattades,

2. vilket ekonomiskt utfall som ägare och borgenärer faktiskt har fått vid resolutionen av företaget, och

3. vilken skillnaden är mellan det ekonomiska utfallet enligt 1 och 2.

Vid värderingen ska eventuellt statligt stöd till företaget under resolution inte beaktas.

Resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om jämförelsen med utfallet vid resolution ska avse konkurs eller likvidation.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: En grundläggande princip i krishanteringsdirektivet är att ingen borgenär (eller ägare) som en följd av resolutionsåtgärder ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation. Principen syftar ytterst till att upprätthålla egendomsskyddet. Om någon borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall än om resolution inte hade inletts och företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, är denne berättigad till ersättning från finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven), se avsnitt 16.7.

För att kunna bedöma om någon, inklusive insättningsgarantisystemet, har drabbats hårdare än vid en konkurs eller likvidation så krävs en värdering som syftar till att ta reda på detta. De krav som kan ställas på en sådan värdering framgår av artikel 74 i krishanteringsdirektivet. En sådan värdering ska alltid göras efter det att en eller flera resolutionsåtgärder har genomförts. Det är således inte nödvändigt att göra en värdering efter varje enskild resolutionsåtgärd. Detta gör det möjligt att göra en värdering som avser flera resolutionsåtgärder som vidtagits i ett sammanhang. I likhet med värderingen enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet, ska värderingen enligt artikel 74 göras av en oberoende värderare. Av artikel 74.4 i krishanteringsdirektivet framgår att Eba får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar värderingsmetoder som ska tillämpa vid en värdering enligt artikel 74.

Värderingen ska så långt möjligt utföras under antagandet att företaget i stället för att bli försatt i resolution hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Ett företags tillgångar kommer sannolikt att värderas snarlikt om konkurs eller likvidation är det alternativa scenariot (som ”gone concern”). Däremot kan konkurskostnaderna vara högre än motsvarande kostnader vid likvidation. Uppskattningen av utfallet vid konkurs eller likvidation ska göras som om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation vid tidpunkten då beslutet om resolution fattades och värderingen ska också bortse från eventuellt statligt stöd som kan ha utgått som ett led i resolutionen. Att en sådan värdering ska genomföras, vad den syftar till och att statligt stöd ska bortses från bör framgå av den

nya lagen om resolution. Det bör vidare framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten ska ange om värderingen ska utgå från att konkurs respektive likvidation hade varit alternativet till resolution.

18 Kontroll och styrning

18.1 Inledning

Det finns många skäl till varför resolutionsmyndigheten bör kunna utöva kontroll över ett företag i resolution. Om den möjligheten saknas kan företagets befintliga ägare t.ex. driva företaget vidare på ett samhällsekonomiskt icke önskvärt sätt eller vidta åtgärder som gynnar dem på långivarnas bekostnad. Det måste därför vara möjligt för resolutionsmyndigheten att inom ramen för kontrolltagandet förhindra att företaget vidtar åtgärder som motverkar syftet med resolutionen. Utgångspunkten för regeringens förslag är därför att resolutionsmyndigheten bör ges de befogenheter som myndigheten kan behöva för att kunna vidta erforderliga resolutionsåtgärder och på det sättet uppnå resolutionsändamålen. Det framgår tydligt av krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten ska ges möjlighet att ta kontroll över företaget i resolution (artiklarna 63.1 b och 72.1).

Att utöva kontroll över ett företag innebär att ensam ha beslutanderätt över företaget. Kontrollbegreppet i relation till en juridisk person relaterar vanligtvis till företagets beslutsorgan, exempelvis bolagsstämman och styrelsen. Som en del i kontrolltagandet bör därför såväl aktieägarna som styrelsen och verkställande direktören kunna avskärmas från inflytande över företaget i resolution.

18.2 Tillämpning av associationsrättsliga regler

Den nya lagen om resolution sätter ramarna för resolutionsmyndighetens agerande gentemot företaget i resolution. Aktiebolagslagen (2005:551), förkortad ABL, kommer alltjämt att vara tillämplig i förhållande till företag som drivs i aktiebolagsform i den mån lagen om resolution inte reglerar en fråga. Samma sak gäller relevanta associationsrättsliga bestämmelser i fråga om andra associationsformer. Det kan dock likväl uppkomma gränsdragningsfrågor mellan de olika lagarna, exempelvis mellan affärsbeslut å ena sidan och beslut om omstruktureringsplaner å andra sidan.

18.3 Kontrolltagandet

18.3.1 Övertagande av befogenheter och föreläggande att vidta resolutionsåtgärder

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten har beslutat att ett företag ska försättas i resolution övertar resolutionsmyndigheten

1. ägarnas rätt att rösta för aktierna eller andelarna vid stämman, eller
2. i en sparbank, huvudmännens rätt att besluta i ärenden vid sparbanksstämman.

I syfte att uppnå resolutionsändamålen får resolutionsmyndigheten vidare utöva kontroll över företaget genom att ta över ägarnas, huvudmännens, styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter i den utsträckning som myndigheten finner nödvändigt.

Resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag i resolution att vidta en eller flera resolutionsåtgärder.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag när det gäller utformingen av resolutionsmyndighetens befogenheter. Utredningen föreslår att, när resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta ett företag i resolution, övertar myndigheten ägarnas rösträtt (och huvudmännens beslutanderätt) och styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter om myndigheten inte beslutar annat. Utredningens förslag bereder inte resolutionsmyndigheten möjlighet att överta andra befogenheter från ägarna (och huvudmännen) i den mån myndigheten finner lämpligt.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* anser att det bör framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten ska anmäla uppgiften om att myndigheten har övertagit styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter för registrering hos Bolagsverket. Vidare påpekar Bolagsverket att det är oklart om den sedan tidigare registrerade styrelsen, verkställande direktören och särskilda firmatecknaren ska avregistreras eller kvarstå i bolagsregistret för det fall resolutionsmyndigheten har övertagit dessa bolagsorgans befogenheter. *Finansbolagens förening* och *Svenska Bankföreningen* efterfrågar förtydligande av skillnaden mellan resolutionsmyndighetens och styrelsens och verkställande direktörens ansvar och anser att ansvaret för alla åtgärder som vidtas på uppdrag av resolutionsmyndigheten, eller i enlighet med riktlinjer eller beslut av myndigheten, bör åvila staten.

Skälen för regeringens förslag: Rösträtter som är förenade med aktier eller andra äganderättsinstrument i företaget i resolution ska inte kunna utövas under resolutionsperioden (artikel 72.1 i krishanteringsdirektivet). Det är således inte möjligt att i lag föreskriva annat än att aktieägarna, i samband med resolutionsbeslutet, avskärs från möjligheten att rösta för sina aktier på stämman och att denna rätt i stället överförs på resolutionsmyndigheten. På motsvarande sätt torde huvudmännens rösträtt på sparbanksstämma, som följer av 4 kap. 13 § sparbankslagen (1987:619), avskäras. Att aktieägarnas eller andra röstberättigades rättigheter avskärs på detta sätt inom ramen för kontrolltagandet framstår även i övrigt som

ändamålsenligt. Resolutionsmyndigheten ska ha rätt att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägare, andra ägare och ledningsorganet för företaget (artikel 63.1 b i krishanteringsdirektivet). Bestämmelsen, som när det gäller aktieägarnas befogenheter överlappar artikel 72.1, bör genomföras i den nya lagen om resolution genom en möjlighet för resolutionsmyndigheten att ta kontroll över företagets beslutsorgan i den utsträckning myndigheten finner det nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen.

Eftersom resolutionsmyndigheten övertar aktieägarnas rätt att rösta för aktierna finns det, när ett företag är försatt i resolution, ingen bolagsstämma i vanlig bemärkelse. Det blir därmed resolutionsmyndigheten som får fatta beslut i den utsträckning stämmobeslut krävs enligt aktiebolagslagen och frågan inte regleras i den nya lagen om resolution, t.ex. vid fastställande av årsredovisningen.

För att säkerställa att resolutionsmyndigheten kan utöva kontroll över företaget i resolution bör myndighetens befogenheter omfatta såväl styrelsens som verkställande direktörens befogenheter. Regeringens bedömning av begreppet ledningsorgan i krishanteringsdirektivet framgår i avsnitt 6.14.

Eftersom hela eller delar av ett företag i resolution parallellt med resolutionsförfarandet ska drivas vidare, och det helst utan avbrott, är det centralt att företagets interna beslutsstruktur och kontrollsystem i mesta möjliga mån behålls intakt. Att så sker har även en viktig praktisk funktion, eftersom verksamheten i de aktuella företagen är omfattande och av komplicerad natur och resolutionsmyndigheten annars skulle få fatta ett stort antal beslut dagligen. Det är därmed inte möjligt att lägga hela det operativa och förvaltande ansvaret på resolutionsmyndigheten. Det är också rimligt att utgå från att resolution av större företag kommer att ta tid och svårligen kommer att kunna hanteras under t.ex. en helg. Eftersom intentionen är att företaget helt eller delvis ska fortleva kommer en beslutsstruktur som är intakt också att underlätta utträdet ur resolution. Mot denna bakgrund bör resolutionsmyndigheten endast använda sig av styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter i den mån det är nödvändigt för att kunna vidta resolutionsåtgärder. En sådan utgångspunkt överensstämmer även med det krav på proportionalitet som följer av krishanteringsdirektivet (för en mer detaljerad redogörelse se avsnitt 16.2 och s. 468 i utredningen).

Finansbolagens förening och *Svenska Bankföreningen* anser att resolutionsmyndighetens och bolagsorganens ansvar för beslut, och gränsdragningen däremellan, bör klargöras. Åtgärder som bolagsorganen vidtar på uppdrag av resolutionsmyndigheten eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer bör inte medföra skadeståndsansvar för styrelseledamoten eller den verkställande direktören utan skadeståndsansvaret bör stanna på staten. Endast i de fall styrelsen eller den verkställande direktören uppsåtligen eller av oaktsamhet agerar på ett sätt som inte överensstämmer med resolutionsmyndigheten eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer bör de, enligt föreningarna, skadeståndsansvar kunna föreligga.

Resolutionsmyndigheten får, när ett företag är försatt i resolution, befogenhet att besluta i styrelsens eller den verkställande direktörens ställe i den utsträckning det anses nödvändigt för att uppnå resolutions-

ändamålen. När resolutionsmyndigheten fattar beslut i aktieägarnas, styrelsens eller verkställande direktörens ställe, ansvarar myndigheten för skada enligt skadeståndslagen (1972:207). Detta innebär att när resolutionsmyndigheten fattar beslut i styrelsens eller den verkställande direktörens ställe, kan myndigheten bli skadeståndsskyldig enligt allmänna skadeståndsrättsliga regler, närmast 3 kap. 2 § skadeståndslagen. Styrelseledamöter och verkställande direktör har samma aktiebolagsrättsliga ansvar för skada när företaget är försatt i resolution som under normala förhållanden, dvs. de ansvarar enligt reglerna i aktiebolagslagen. Som Bankföreningen påpekar bör inte en styrelseledamot eller verkställande direktör anses skadeståndsansvarig för en åtgärd som denne vidtagit på uppdrag av resolutionsmyndigheten eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer. Eftersom 29 kap. 1 § ABL innehåller ett krav på oaktsamhet eller uppsåt från styrelseledamoten eller den verkställande direktörens sida måste den omständigheten att personen agerat på uppdrag av resolutionsmyndigheten, eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer, tillmätas betydelse vid prövningen av dessa rekvisit.

Med anledning av vad *Bolagsverket* anför om registreringsförfarandet vill regeringen framhålla följande. Som framgått ovan ska resolutionsmyndigheten endast använda sig av styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter i den utsträckning det är nödvändigt för att kunna vidta resolutionsåtgärder. Om resolutionsmyndigheten inte utnyttjar den möjligheten, kvarstår befogenheten hos styrelsen respektive verkställande direktören. Detta innebär att resolutionsmyndigheten inte ensam kommer att sköta den fortsatta driften av företaget i resolution och att styrelsen och den verkställande direktören kommer ha en betydande roll även när ett företag är försatt i resolution. Mot denna bakgrund anser regeringen inte att några bestämmelser om registreringsåtgärder avseende resolutionsmyndighetens övertagande av styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter eller om avregistrering av den sedan tidigare registrerade styrelsen, den verkställande direktören eller särskilda firmatecknaren, bör införas. Däremot bör beslutet om att försätta ett företag i resolution registreras (se avsnitt 15.6).

Enligt artikel 72.3 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten, med förbehåll för artikel 85.1 i direktivet (om godkännande av resolutionsåtgärder av en rättslig myndighet), ha möjlighet att förelägga företaget i resolution att vidta resolutionsåtgärder utan att ta kontroll över företaget. I den nya lagen om resolution bör det därför föreligga en möjlighet för resolutionsmyndigheten att utfärda ett föreläggande gentemot företaget i resolution att vidta en eller flera resolutionsåtgärder.

Se avsnitt 15.3 avseende regeringens förslag till genomförande av artikel 72.4 i krishanteringsdirektivet.

18.3.2 Ny styrelse och verkställande direktör

Regeringen förslag: Resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör för ett företag i resolution. Detta gäller dock inte om det för resolutionsmyndighetens arbete med att uppnå

resolutionsmålen är nödvändigt att en eller flera styrelseledamöter eller den verkställande direktören behåller sina uppdrag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* efterfrågar klargörande både när det gäller tidpunkten för när ett beslut att utse en styrelseledamot eller en verkställande direktör får verkan och om den av resolutionsmyndigheten utsedda styrelsen och verkställande direktören ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket. Myndigheten anser vidare att det bör förtydligas vad som gäller om en styrelseledamot eller verkställande direktör vill avgå i förtid.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 34.1 c i krishanteringsdirektivet ska ledningsorganet och den verkställande ledningen ersättas, utom i de fall det anses nödvändigt att behålla ledningsorganet och den verkställande ledningen för att kunna uppnå resolutionsmålen. Möjligheten för resolutionsmyndigheten att avsätta ledningsorganet och den verkställande ledningen följer även som en resolutionsbefogenhet (artikel 63.1.1).

Det kan förutsättas att det i många fall är nödvändigt att byta ut styrelsen i ett företag i resolution för att återskapa marknadens förtroende för företaget. Det framstår även i övrigt som rimligt att resolutionsmyndigheten ska kunna tillsätta en ny styrelse och verkställande direktör i företaget i resolution. Styrelsen i ett aktiebolag utses i normala fall av bolagstämman, 8 kap. 8 § ABL (jfr 3 kap. 4 § sparbankslagen). Styrelsen får utse verkställande direktör, 8 kap. 27 § ABL (jfr 3 kap. 1 § sparbankslagen). Eftersom resolutionsmyndigheten kan utöva såväl aktieägarnas som styrelsens samtliga befogenheter kan myndigheten utse både styrelse och verkställande direktör, se avsnitt 18.3.1 ovan. Med hänsyn till artikel 34.1 c i krishanteringsdirektivet bör det dock framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten, utom i de fall då det är nödvändigt att behålla tidigare styrelse och verkställande direktör för att uppnå resolutionsmålen, ska utse en ny styrelse och verkställande direktör. Utgångspunkten bör därför vara att ny styrelse och verkställande direktör ska utses vid resolution och resolutionsmyndigheten behöver inte motivera av vilket skäl styrelsen eller den verkställande direktören ersätts. Resolutionsmyndigheten bör dock göra en bedömning av enskilda ledamöters eller verkställande direktörens betydelse för att uppnå resolutionsändamålen. Det kan vara nödvändigt att behålla personer i företagets ledning i de fall då enskilda styrelseledamöter eller den verkställande direktören har sådan information och kännedom om förhållandena i företaget att det kan anses nödvändigt att de fortsätter sitt uppdrag och att det inte är tillräckligt att de på begäran av resolutionsmyndigheten lämnar upplysningar om företaget. För det fall en styrelseledamot eller den verkställande direktören på eget initiativ ansöker om entledigande torde det dock inte vara möjligt för resolutionsmyndigheten att motsätta sig en sådan begäran. Behöver resolutionsmyndigheten inhämta information från styrelseledamoten eller den verkställande direktören får myndigheten därmed förlita sig på upplysningsskyldigheten. Vid förtida avgång på eget initiativ av en styrelseledamot eller verkställande direktören bör samma regler för anmälan,

registrering och offentliggörande tillämpas som när ett företag inte är försatt i resolution, jfr. 8 kap. 43 och 44 §§ ABL och 6 kap. 15 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Bolagsverket efterfrågar vissa klargöranden när det gäller en av resolutionsmyndigheten utsedd styrelse eller verkställande direktör. Regeringen vill med anledning därav framhålla följande. Som framgår av avsnitt 18.2 ovan ska relevant associationsrättslig reglering tillämpas på ett företag i resolution i den mån en fråga inte regleras i den nya lagen om resolution. Eftersom den nya lagen om resolution inte innehåller några bestämmelser om när rättsverkan av ett beslut om ny styrelse eller verkställande direktör inträder och vad som ska gälla i fråga om offentliggörande och registrering för företrädare som har utsetts av resolutionsmyndigheten bör de bestämmelser som gäller under normala förhållanden, dvs. när ett företag inte är försatt i resolution, tillämpas. Någon skillnad från när de ordinarie bolagsorganen utser företrädare är alltså inte avsedd. Som Bolagsverket påpekar innebär det exempelvis för ett aktiebolag att, såvida ingen annan tidpunkt föreskrivits i beslutet, inträder behörigheten för en av resolutionsmyndigheten utsedd styrelseledamot när anmälan om ändringen kommer in till Bolagsverket (8 kap. 13 § ABL).

18.3.3 Styrelsens och verkställande direktörens skyldighet att bistå resolutionsmyndigheten

Regeringens förslag: Krishanteringsdirektivets krav på att ledningsorganet och den verkställande ledningen ska bistå resolutionsmyndigheten med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsändamålen omfattas av bestämmelserna om informations- och uppgiftsskyldighet i den nya lagen om resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 34.1 d i krishanteringsdirektivet framgår att ledningsorganet och den verkställande ledningen för ett företag i resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Den typ av hjälp från styrelsen och den verkställande direktören som i första hand kan antas efterfrågas av resolutionsmyndigheten är information i olika former. Styrelseledamöterna och den verkställande direktören bör därmed vara skyldiga att överlämna information i alla upptänkliga former, dvs. både muntligen och skriftligen eller via olika tekniska hjälpmedel. Skyldigheten bör även omfatta t.ex. att bistå med inhämtande av nya uppgifter eller framtagande av från resolutionsmyndigheten särskilt efterfrågade sammanställningar.

Som framgår av avsnitt 18.3.2 ovan har resolutionsmyndigheten befogenhet att tillsätta en ny styrelse och verkställande direktör för ett företag i resolution. Det är dock viktigt att resolutionsmyndigheten kan inhämta information och på annat sätt inhämta hjälp även från den avsatta styrelsen och verkställande direktören i företaget. De krav på

uppgifts- och informationsgivning som föreslås i den nya lagen om resolution omfattar envar och bör därför omfatta även det krav på ledningsorgan och verkställande ledning att bistå resolutionsmyndigheten som framgår av artikel 34.1.d i krishanteringsdirektivet. Bestämmelserna om uppgifts- och informationsgivning behandlas i avsnitt 19.11.

18.4 Särskild förvaltning

18.4.1 Förordnande av särskild förvaltare

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får utse en särskild förvaltare i ett företag som är försatt i resolution.

Resolutionsmyndigheten ska anmäla uppgiften om tillsättning av en särskild förvaltare för registrering hos Bolagsverket.

En särskild förvaltare får utses för en period om högst ett år. Därefter ska resolutionsmyndigheten pröva om det finns skäl att förlänga uppdraget.

Resolutionsmyndigheten får, med omedelbar verkan, skilja den särskilda förvaltaren från sitt uppdrag.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* anser att tillsättningen av en särskild förvaltare bör registreras hos Bolagsverket.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 35 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om särskild förvaltare för företag i resolution.

Resolutionsmyndigheten ska enligt artikel 35.1 i krishanteringsdirektivet offentliggöra tillsättningen av en särskild förvaltare. Av bestämmelsen framgår det inte närmare vad kravet på offentliggörande innebär. Utredningen anför att offentliggörandet av tillsättningen lämpligen bör ske genom publicering på resolutionsmyndighetens webbplats. *Bolagsverket* anser att tillsättningen av en särskild förvaltare bör registreras hos Bolagsverket. Regeringen instämmer i den av Bolagsverket framförda synpunkten och anser att det bör framgå av den nya lagen om resolution att den särskilda förvaltaren ska registreras hos Bolagsverket. Det främsta skälet för det är att den särskilda förvaltarens behörighet ska kunna verifieras av berörda parter på ett enkelt och tillförlitligt sätt.

En särskild förvaltare ska inte utses för längre tid än ett år (artikel 35.6). Den perioden kan förlängas om resolutionsmyndigheten anser att villkoren för att utse en särskild förvaltare fortfarande föreligger när året har gått. Att det är ett villkor för förlängning behöver dock inte framgå av den föreslagna bestämmelsen, eftersom det bör vara enda skälet till att myndigheten skulle vilja förlänga uppdraget.

Oavsett vad som framgår av uppdragsavtalet mellan resolutionsmyndigheten och den särskilda förvaltaren får resolutionsmyndigheten, med omedelbar verkan, och utan krav på motivering av sitt beslut eller att särskilda skäl föreligger, skilja den särskilda förvaltaren från uppdraget.

18.4.2 Uppgifter, mandat och befogenheter

Regeringens förslag: En särskild förvaltare ska inom sitt uppdrag vidta alla de åtgärder som främjar de relevanta resolutionsändamålen och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut.

En särskild förvaltare ska vara underställd resolutionsmyndigheten och följa resolutionsmyndighetens instruktioner.

Om styrelsen eller den verkställande direktören i ett företag som är försatt i resolution fattar ett beslut eller vidtar en åtgärd utan samtycke från den särskilde förvaltaren, inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

Den särskilda förvaltaren ska, i samband med att förvaltarskapet inleds och avslutas, upprätta och till resolutionsmyndigheten inlämna en skriftlig rapport om företagets ekonomiska och finansiella ställning samt om de åtgärder som förvaltaren vidtagit inom ramen för sitt uppdrag. Resolutionsmyndigheten får ange när förvaltaren ska lämna in sådana rapporter under pågående uppdrag.

Regeringens bedömning: Den särskilda förvaltarens behörighet att överta bolagsorganens befogenheter följer av att förvaltaren är underställd och agerar på instruktion av resolutionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innehåller en bestämmelse om att den särskilda förvaltaren får utöva stämmans och styrelsens befogenheter i ett företag i resolution, men inte någon bestämmelse om att rättshandlingar som vidtas utan den särskilde förvaltarens samtycke inte av detta skäl blir ogiltiga.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Utgångspunkten i krishanteringsdirektivet är att resolutionsmyndigheten fattar beslut om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas och att dessa sedan genomförs av den särskilda förvaltaren om en sådan har förordnats. Att resolutionsmyndigheten tillsätter en särskild förvaltare förändrar inte resolutionsmyndighetens ansvar för beslut om sådana åtgärder.

Av artikel 35.2 i krishanteringsdirektivet följer att en särskild förvaltare ska ha alla befogenheter som företagets aktieägare och ledningsorgan har. Enligt vad som föreslagits kan resolutionsmyndigheten överta både ägarnas (huvudmännens) och styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter i den utsträckning myndigheten finner nödvändigt (avsnitt 18.3.1 ovan). Eftersom den särskilda förvaltaren agerar på uppdrag och instruktion av resolutionsmyndigheten bör förvaltarens formella behörighet motsvara myndighetens och det är upp till resolutionsmyndigheten att i varje enskilt fall besluta om och i vilken utsträckning myndigheten vill begränsa den särskilda förvaltarens befogenheter. Regeringen anser därmed inte att någon bestämmelse som uttryckligen motsvarar nämnda bestämmelse i artikel 35.2 i krishanteringsdirektivet bör införas. Av artikel 35.2 i krishanteringsdirektivet följer också att förvaltaren endast får utöva sina befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll. Det

bör därför framgå av den nya lagen om resolution att den särskilda förvaltaren är underställd resolutionsmyndigheten och han eller hon ska följa myndighetens instruktioner.

Resolutionsmyndigheten bör ges möjlighet att utforma den särskilda förvaltarens mandat och uppgifter efter vad som är lämpligt i det enskilda fallet. Begränsningar av den särskilda förvaltarens befogenheter och instruktioner till den särskilda förvaltaren kan t.ex. regleras i ett uppdragsavtal mellan resolutionsmyndigheten och den särskilda förvaltaren.

Det bör framgå av den nya lagen om resolution att den särskilda förvaltaren är skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att nå resolutionsändamålen och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. Av den skyldigheten följer att sådana uppgifter ska ha en överordnad roll i förhållande till andra ledningsuppgifter.

Som framhållits i avsnitt 18.3.1 bör utgångspunkten vara att företagets interna besluts- och kontrollsystem i mesta möjliga mån behålls intakt, inte minst för att underlätta ett utträde ur resolution. En situation då det kan vara tänkbart att utse en särskild förvaltare i stället för en ny styrelse kan vara då endast en mindre del av företagets verksamhet ska leva vidare och resterande del ska avvecklas. Regeringen bedömer, i likhet med utredningen, att det framför allt torde bli aktuell att utse en särskild förvaltare i mindre företag där en fortsatt drift av verksamheten inte har en lika central betydelse för att uppnå resolutionsändamålen.

Det bör, på motsvarande sätt som i fråga om tillfälliga förvaltare, anges i den nya lagen om resolution att rättshandlingar som den verkställande direktören eller styrelsen vidtar utan den särskilde förvaltarens samtycke inte av detta skäl blir ogiltiga. Det bör dock noteras att avtal som ingåtts utan resolutionsmyndighetens eller den särskilde förvaltarens samtycke inte omfattas av den förmånsrätt som föreslås gälla i fråga om fordringar som uppkommit under en resolution (se avsnitt 16.8).

En särskild förvaltare ska regelbundet och i början och slutet av uppdraget upprätta skriftliga rapporter till resolutionsmyndigheten om företagets ekonomiska och finansiella ställning och om de åtgärder som förvaltaren vidtagit (artikel 35.5 i krishanteringsdirektivet). Skyldigheten att lämna sådana rapporter bör framgå av den nya lagen om resolution.

18.4.3 Kompetenskrav samt jäv

Regeringens förslag: En särskild förvaltare ska ha den särskilda insikt och erfarenhet som uppdraget kräver samt även i övrigt vara lämplig för uppdraget.

Den särskilda förvaltaren får inte stå i sådant förhållande till någon ägare, borgenär eller annan som kan rubba förtroendet för hans eller hennes opartiskhet vid utförande av uppdraget. Detsamma gäller om det i övrigt finns någon omständighet som medför att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas.

Förvaltaren ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Om den särskilda förvaltaren begär att få avgå och visar skäl till det, ska resolutionsmyndigheten entlediga honom eller henne.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: De kompetenskrav som ställs på en särskild förvaltare i krishanteringsdirektivet (artikel 35.1) bör framgå av den nya lagen om resolution.

Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om jäv avseende särskilda förvaltare. Regeringen anser dock att den nya lagen om resolution bör innehålla en jävsbestämmelse för särskilda förvaltare.

Ett uppdrag som särskild förvaltare påminner i vissa avseenden om ett uppdrag som konkursförvaltare eller rekonstruktör vid en företagsrekonstruktion. Det är därför lämpligt att utgå från kompetens- och jävsbestämmelserna avseende sådana uppdrag vid utformningen av motsvarande bestämmelser för särskilda förvaltare i den nya lagen om resolution (jfr. 7 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) och 11 § första stycket lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion).

Att den särskilda förvaltaren har någon form av relation till någon ägare, borgenär eller annan som kan medföra att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas bör utgöra jäv. Vidare bör även andra omständigheter som medför att förtroendet för den särskilda förvaltarens opartiskhet kan rubbas utgöra jäv. Vad som utgör en sådan omständighet får avgöras i det enskilda fallet men mot bakgrund av den betydelsefulla och viktiga uppgift den särskilda förvaltaren har bör en hög grad av försiktighet iakttas. Den särskilda förvaltaren ska därför omedelbart underrätta resolutionsmyndighet om omständigheter som kan utgöra jäv för honom eller henne.

18.4.4 Skadeståndsansvar

Regeringens bedömning: Om den särskilda förvaltaren orsakar skada när han eller hon fullgör sitt uppdrag, bör skadeståndsansvaret prövas enligt bestämmelserna om det allmännas skadeståndsansvar i skadeståndslagen.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. Utredningens förslag innebär att en bestämmelse som reglerar särskilda förvaltares skadeståndsansvar vid fullgörande av uppdraget införs i den nya lagen om resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det bör övervägas om bestämmelser om preklusionsfrist, motsvarande de som gäller för styrelseledamöter och sysslomän, ska införas även för en särskild förvaltare. *Svea hovrätt* anser att det bör förtydligas vad som avses med skada. *Svenska Bankföreningen* efterfrågar klargörande avseende resolutionsmyndighetens respektive den särskilda förvaltarens ansvar när denne agerat på uppdrag av resolutionsmyndigheten eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer.

Skälen för regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om skadeståndsansvar för särskilda förvaltare vid utförande av uppdraget.

Riksgäldskontoret anser att det bör övervägas om det inte för en särskild förvaltare ska gälla samma preklusionsfrist, dvs. tidsgräns för när en skadeståndstalan senast kan väckas, som gäller mot en styrelseledamot i ett aktiebolag enligt 29 kap. 10–12 §§ ABL eller mot en syssloman enligt 18 kap. handelsbalken.

Svenska Bankföreningen anför, i likhet med vad föreningen anfört när det gäller åtgärder som en styrelseledamot eller verkställande direktör vidtagit på uppdrag av resolutionsmyndigheten eller i enlighet med resolutionsmyndighetens riktlinjer, att inte heller den särskilda förvaltaren ska anses skadeståndsansvarig under motsvarande förhållanden utan att skadeståndsansvaret i så fall ska stanna på staten.

Av 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) framgår att stat och kommun ska ersätta personskada, sakskada eller ren förmögenhetsskada, som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i verksamhet som staten eller kommunen ansvarar för.

Enligt vad som föreslås får resolutionsmyndigheten utse en särskild förvaltare som ska vidta alla de åtgärder som främjar de relevanta resolutionsändamålen och som ska genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens instruktioner (avsnitt 18.4.2). En särskild förvaltare ska vara underställd resolutionsmyndigheten och följa myndighetens instruktioner. Av detta följer att en särskild förvaltare endast kan tilldelas befogenheter inom det område där resolutionsmyndigheten har behörighet att agera. Det saknas därmed skäl att införa en bestämmelse om skadeståndsansvar för en särskild förvaltare vid utförande av uppdraget som innebär ett mer långtgående skadeståndsansvar än det ansvar som resolutionsmyndigheten har. Regeringen anser att ansvaret för en skada som orsakats av en särskild förvaltare när han eller hon fullgör sitt uppdrag i stället bör prövas enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen.

Genom regeringens bedömning får *Svenska Bankföreningens* synpunkter anses omhändertagna. Mot bakgrund av regeringens bedömning framstår det inte heller som motiverat att överväga sådana bestämmelser om preklusionsfrist som Riksgäldskontoret tar upp.

Med anledning av *Svea hovrätts* önskemål om klargörande kring begreppet ”skada” kan det konstateras att den bedömning som regeringen, till skillnad från utredningen, gör innebär att ersättning utgår enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen, dvs. för bl.a. personskada, sakskada och ren förmögenhetsskada.

18.4.5 En förvaltare för flera företag

Regeringens bedömning: Någon lagstiftningsåtgärd krävs inte för att resolutionsmyndigheterna ska kunna utse en gemensam särskild förvaltare för flera företag i samma koncern.

Utredningen saknar förslag i denna del.

Remissinstanserna yttrar sig inte i frågan.

Skälen för regeringens bedömning: När flera resolutionsmyndigheter avser att utse en särskild förvaltare för olika företag i samma koncern, ska myndigheterna överväga om det är lämpligare att utse en gemensam förvaltare för samtliga företag (artikel 35.7 i krishanteringsdirektivet). Eftersom det bara kommer finnas en resolutionsmyndighet i Sverige (med undantag för när regeringen fattar vissa särskilda beslut såsom resolutionsmyndighet, se avsnitt 5.6) aktualiseras frågan för svensk del bara när det gäller gränsöverskridande koncerner. Resolutionsmyndigheten kan och bör göra den här typen av överväganden inom ramen för arbetet med att uppnå resolutionsändamålen och någon särskild lagstiftningsåtgärd för att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del behövs därmed inte.

18.5 Andra former av förvaltare

Regeringens bedömning: Resolutionsmyndighetens möjlighet att utse en särskild förvaltare för ett företag i resolution ger myndigheten befogenhet att delegera uppgifter till en eller flera personer i enlighet med artiklarna 72.1 och 51.2 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: När resolutionsmyndigheten utövar kontroll över ett företaget i resolution får kontrollen utövas direkt av myndigheten eller indirekt genom en eller flera personer som utsetts av myndigheten (72.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet). I artikel 51.2 i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndigheten, i anslutning till användningen av skuldnedskrivningsverktyget, kan utse en eller flera personer i enlighet med artikel 72.1 som ska upprätta och genomföra den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52. Genom att resolutionsmyndigheten har möjlighet att utse en särskild förvaltare kan kraven i artiklarna 72.1 och 51.2 i krishanteringsdirektivet anses tillgodosedda.

I de fall då resolutionsmyndigheten vill tillsätta en eller flera personer som inte ska ha några befogenheter att genomföra resolutionsåtgärder utan vars uppdrag handlar om att hjälpa till med någon aspekt i resolutionsförfarandet, t.ex. att upprätta en omstruktureringsplan och se till att den genomförs, regleras uppdraget inte av bestämmelserna om särskilda förvaltare för företag i resolution.

Ytterligare lagbestämmelser behövs därmed inte för att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del.

19 Rådrum och kontinuitet

19.1 Inledning

Syftet med resolution är att antingen rekonstruera företaget eller att överföra delar av dess systemviktiga verksamhet till en aktör som kan driva den vidare.

I de flesta fall är det rationellt för ett företags borgenärer att dra tillbaka sin finansiering och säga upp sina avtal med ett företag när de riskerar att drabbas av förluster. Om ett företags förpliktelser fullgörs enligt principen om ”först-till-kvarn” kan det resultera i en ojämlik behandling av företagets borgenärer. Dessutom kan det leda till att prioritetsordningen sätts ur spel. I en konkurs förhindras det genom att gäldenären förlorar rådigheten över sina tillgångar och en konkursförvaltare får i uppdrag att avveckla verksamheten för borgenärskollektivets räkning samtidigt som egendom som tillhör konkursboet i princip inte får utmätas. Under en företgsrekonstruktion är gäldenärens möjligheter att betala skulder reglerade och företaget skyddas mot att avtal sägs upp. Som regel är utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte tillåten under en företagsrekonstruktion.

Att stoppa betalningar i ett företag som bedriver finansiell verksamhet är förenat med stora problem. Frysning av tillgångar och betalningsstopp kan få allvarliga konsekvenser, eftersom skulder i exempelvis banker används som betalningsmedel av hushåll, företag och andra finansiella aktörer. De finansiella kopplingarna, dvs. att långivarna i stor utsträckning är andra finansiella företag, gör också att ett betalningsstopp i ett företag snabbt kan leda till likviditetsproblem för andra företag. Ett betalningsstopp kan vidare vara förödande för förtroendet för företaget, vilket kan förvärra likviditetsproblemen. Det är alltså mer komplicerat att innehålla betalningar i finansiella företag än i andra former av företag. Samtidigt kan det vara nödvändigt med en möjlighet att stoppa vissa betalningar för att motverka en oordnad avveckling och den ojämlika behandling av borgenärer som kan följa av det.

För att kunna behålla prioritetsordningen och samtidigt kunna hålla igång den verksamhet som företaget i resolution bedriver, eller som ska föras över från det, behöver resolutionsmyndigheten inledningsvis och tillfälligt kunna förhindra att långivare drar tillbaka sin finansiering och att andra motparter säger upp sina avtal om exempelvis leverans av it-tjänster och andra stödfunktioner. Åtgärder i detta syfte behöver också kunna anpassas på lämpligt sätt till vilka avtal som bör fullgöras och vilka avtal där fullgörandet tillfälligt kan skjutas upp.

I detta avsnitt behandlas olika bestämmelser som syftar till att säkerställa att resolutionsmyndigheten har tillräcklig betänketid innan beslut om avgörande åtgärder fattas.

19.2 Hinder mot exekutiva åtgärder

Regeringens förslag: Under den tid resolution pågår, får exekutiva åtgärder som utmätning eller annan verkställighet enligt utsöknings-

balken inte ske mot företaget. Inte heller handräckning får vidtas mot ett företag i resolution.

Under den tid resolution pågår, får beslut om kvarstad eller betalningssäkring inte meddelas mot företaget.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Enligt utredningens förslag gäller inte förbudet mot exekutiva åtgärder, beslut om kvarstad och betalningssäkring förpliktelser som har uppkommit efter beslutet om att försätta företaget i resolution.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om förbud mot exekutiva åtgärder mot ett företag i resolution. Mot bakgrund av att resolutionsmyndigheten har möjlighet att ta kontroll över ett företag i resolution (se avsnitt 18) och för att ge resolutionsmyndigheten betänketid innan beslut om resolutionsåtgärder fattas bör ett förbud mot exekutiva åtgärder mot ett företag i resolution införas i den nya lagen om resolution. Ett motsvarande förbud finns vid en företagsrekonstruktion. Av motsvarande skäl bör inte heller handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. ske eller beslut om betalningssäkring eller kvarstad meddelas. Regeringen anser, till skillnad från utredningen, att förbudet bör omfatta även sådana förpliktelser som uppkommit efter beslutet om att försätta företaget i resolution.

19.3 Vilandeförklaring av rättsprocesser

Regeringens förslag: Om det krävs för att uppnå resolutionsändamålen får resolutionsmyndigheten ansöka om att en domstol, eller ett motsvarande organ, vilandeförklarar rättsprocesser som företaget i resolution är part i.

Domstolen, eller det motsvarande organet, får vilandeförklara rättsprocessen om det krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svea hovrätt, Kammarrätten i Stockholm Stockholms tingsrätt* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* efterfrågar vissa förtydliganden när det gäller domstolens prövning av resolutionsmyndighetens begäran om vilandeförklaring, bl.a. i förhållande till reglerna om rätten till rättegång inom skälig tid i rättegångsbalken och artikel 6.1 i Europakonventionen. *Svea hovrätt, Kammarrätten i Stockholm* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* efterfrågar tydliggörande av överklagandemöjligheterna av ett beslut om vilandeförklaring.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 86.3 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten kunna begära att en domstol inför ett lämpligt anstånd för alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som ett företag i resolution är delaktigt i, om det krävs för att resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna ska fungera på ett till-

fredställande sätt. Utredningen har bedömt att artikeln borde kunna förstås så att resolutionsmyndigheten ska kunna begära att en domstol eller motsvarande organ, t.ex. en skiljenämnd, vilandeförklarar en rättslig process som företaget i resolution är part i och att domstolen, eller det motsvarande organet, i så fall ska besluta om vilandeförklaring. Utredningens förslag innehåller ingen tidsbegränsning för en sådan vilandeförklaring.

Regeringen anser att bestämmelsen om vilandeförklaring bör begränsas till rättsprocesser i domstol eller motsvarnde organ. Med motsvarande organ avses t.ex. skiljenämnd och Prövningsnämnden för statligt stöd till kreditinstitut. Eftersom svensk rätt inte innehåller någon bestämmelse som motsvarar artikel 86.3 i krishanteringsdirektivet bedömer regeringen att en sådan bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution.

Stockholms tingsrätt anser att utredningens förslag avviker från ordalydelsen i artikel 86.3 i krishanteringsdirektivet.

I den engelska versionen av artikel 86.3 i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndigheten kan ansöka om att domstolen ska ”…apply a stay for an appropriate period of time in accordance with the objective pursued”. I den svenska versionen anges att domstolen ska ”införa ett lämpligt anstånd i enlighet med det uppsatta målet”. Oberoende av den svenska översättningen av bestämmelsen kan den inte anses innebära att en medlemsstats domstol ska vara begränsad till att meddela anstånd. Det avgörande bör i stället vara att en rättsprocess ska kunna avstanna i syfte att möjliggöra att resolutionsändamålen uppnås. Utifrån den svenska rättsprocessen torde inte en ordning där domstolen endast kan meddela anstånd vara lämplig ur ett praktiskt perspektiv. Det är i stället att föredra att hela rättsprocessen i så fall får anstå tills den kan fortgå utan att inverka på möjligheten att uppnå resolutionsändamålen.

Enligt regeringens mening bör en förutsättning för vilandeförklaring vara att resolutionsmyndigheten kan visa att ett sådant beslut krävs för att resolutionsåtgärderna ska kunna genomföras och att resolutionsändamålen därigenom ska kunna uppnås. Det betyder att domstolen behöver göra en självständig prövning av ansökan om vilandeförklaring.

Rätten till rättegång inom skälig tid skyddas i artikel 6.1 i Europakonventionen, artikel 47 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och 2 kap. 11 § andra stycket regeringsformen. Denna rätt får inte begränsas. *Svea hovrätt*, *Kammarrätten i Stockholm Stockholms tingsrätt* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* ifrågasätter om utredningens förslag överensstämmer med dessa bestämmelser.

Det är domstolen som, på yrkande av resolutionsmyndigheten, beslutar hur länge vilandeförklaringen ska gälla utifrån omständigheterna i det enskilda fallet och vad som krävs för att uppnå resolutionsändamålen. Troligtvis kommer inte en vilandeförklaring att behöva gälla under hela resolutionsförfarandet och i många fall kommer resolutionsförfarandet sannolikt endast att pågå under en kort tid. Det är inte möjligt att på förhand sätta någon maximal tidsgräns för ett beslut om vilandeförklaring, eftersom en sådan tidsgräns riskerar att förhindra att syftet med bestämmelsen uppnås. Domstolens beslut om vilandeförklaring, efter ansökan från resolutionsmyndigheten, får dock inte avse en så pass lång tidsperiod att det kan leda till en inskränkning av rätten till rättegång inom skälig tid.

Svea hovrätt, *Kammarrätten i Stockholm* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* efterfrågar klargörande av överklagandemöjligheterna av ett beslut om vilandeförklaring av rättsprocesser som involverar ett företag i resolution.

Enligt regeringen skiljer sig inte, i rättslig mening, beslut om vilandeförklaring av rättsprocesser som avser ett företag i resolution från andra beslut om vilandeförklaring av rättsprocesser. Samma överklagandebestämmelser bör därför tillämpas på beslut om vilandeförklaring av rättsprocesser när en av parterna är försatt i resolution som när så inte är fallet. Vilka överklagandebestämmelser som bör tillämpas bestäms utifrån rättsprocessens art och i vilken instans processen hanteras.

19.4 Inskränkning av vissa avtalsrättigheter

Regeringens förslag: Ett beslut om en krisavvärjande åtgärd, resolution eller en resolutionsåtgärd beträffande ett företag ska inte i sig ge en motpart till det företaget rätt att utöva vissa rättigheter enligt avtalet eller göra ändringar i det avtalsförhållande som råder mellan parterna under förutsättning att företaget i resolution fortsätter att fullgöra väsentliga förpliktelser enligt avtalet. Motsvarande ska gälla för händelser som har direkt koppling till ett sådant beslut. Om företaget i resolution inte fullgör en avtalsförpliktelse till följd av ett beslut som resolutionsmyndigheten har fattat, ska företaget ändå anses fullgöra väsentliga förpliktelser enligt avtalet.

Ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, utgör inte ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Det ovanstående ska under vissa förutsättningar även gälla andra företag inom samma koncern.

Om resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande i ett land utanför EES, ska ett sådant förfarande betraktas som resolution eller resolutionsåtgärder vid tillämpning av dessa bestämmelser.

Bestämmelserna ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I).

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt utredningens förslag får en motpart till ett företag i resolution inte, enligt parternas avtal, göra gällande att beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, utgör ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen (1999:1309) om system system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. Enligt *Riksgäldskontoret* bör det klargöras vad som avses med ”händelse som har direkt koppling till” ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd. Riksgäldskontoret anser också att

det ska klargöras att motparten till ett företag i resolution inte ska ha rätt att säga upp ett avtal som företaget inte fullgör p.g.a. resolutionsmyndighetens beslut om det. *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att det bör klargöras att ett mindre avtalsbrott av företaget i resolution inte ska anses innebära att företaget inte har fullgjort väsentliga förpliktelser enligt avtalet. *CLS Bank International* anser att det ska tydliggöras att ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd inte utgör ett insolvensförfarande enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG.

Skälen för regeringens förslag

Krishanteringsdirektivet

Av artikel 68.3 i krishanteringsdirektivet följer att en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd, inbegripet händelser som har direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, inte ska utgöra grund för en motpart till ett företag i resolution att utöva vissa rättigheter enligt avtalet såsom t.ex. uppsägnings- eller kvittningsrätt. Även om det inte sägs uttryckligen får det anses följa av bestämmelsen att ogiltighet utgör den avsedda rättsföljden, dvs. om motparten ändå åberopar ett sådant avtalsvillkor gäller avtalsvillkoret inte i förhållande till företaget i resolution. En bestämmelse med sådant innehåll bör införas i lagen om resolution. Av tydlighetsskäl bör det framgå av lagen att, utöver beslut om krissavvärjande åtgärder och resolutionsåtgärder, inte heller beslut om resolution ska utgöra grund för utövande av vissa rättigheter i avtalet eller ändring av avtalet.

Krisavvärjande åtgärder definieras i artikel 2.1.101 i krishanteringsdirektivet. Med krisavvärjande åtgärder avses bl.a. de åtgärder inom ramen för tidigt ingripande som följer av artikel 27 i krishanteringsdirektivet. Flera av de åtgärder som anges där föreslås införas i svensk rätt genom nya bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. I den föreslagna definitionen av krisavvärjande åtgärder i lagen om resolution görs därför en hänvisning till de lagarna när det gäller åtgärder för tidigt ingripande. För att inte alla ingripanden som Finansinspektionen gör ska leda till inskränkningar av en motparts möjlighet att utöva avtalsrättigheter föreslås en ny bestämmelse i LBF respektive LVM. Av den ska framgå att Finansinspektionen ska fatta ett särskilt beslut om ett ingripande är en krisavvärjande åtgärd. På så sätt förhindras att bestämmelsen som genomför artikel 68 får ett vidare tillämpningsområde än vad som följer av direktivet, eftersom den då endast kommer att träffa sådana ingripanden som är krisavvärjande i direktivets mening.

I artikel 68.4 i krishanteringsdirektivet anges att artikel 68 inte ska påverka en motparts rätt att vidta en sådan åtgärd som anges i artikel 68.3 (t.ex. att säga upp avtalet) om rätten att vidta åtgärden hänför sig till någon *annan händelse* än ett beslut om en krisavvärjande åtgärd, en krishanteringsåtgärd eller en händelse med direkt koppling till ett sådant beslut. Med anledning av *Riksgäldskontorets* önskemål om ett förtydligande av vad som avses med ”en händelse som har direkt

koppling till” ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd kan följande framhållas. Artikel 68.4 i krishanteringsdirektivet kan anses utgöra en begränsning av vad som kan anses omfattas av begreppet ”händelse som har direkt koppling till” ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd och vad medlemsstaterna kan föreskriva avseende förbudet mot att vidta åtgärder enligt artikel 68.3 i krishanteringsdirektivet. Mot bakgrund härav, och eftersom det framgår av artikel 68.3 i krishanteringsdirektivet att en händelse ska ha direkt koppling till tillämpningen av en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd, får det anses föreligga ett krav på kausalitet mellan en sådan åtgärd och den händelse som innebär ett förbud för motparten att t.ex. säga upp avtalet. Ett faktum eller tillstånd som kan konstateras oberoende av tillämpningen av en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd, t.ex. att ett företag i resolution är insolvent, kan därmed inte anses uppfylla kravet på kausalitet.

I svensk rätt gäller som huvudregel avtalsfrihet varför det står parterna fritt att avtala om t.ex. när ett avtal får sägas upp eller vad som ska kunna föranleda ett ianspråktagande av en ställd säkerhet. Det finns därför inget behov av att ta in en bestämmelse med det innehåll som anges i artikel 68.4 i krishanteringsdirektivet i lag.

Av artikel 68.1 första stycket i krishanteringsdirektivet framgår bl.a. att ett beslut om en krisavvärjande åtgärd eller krishanteringssåtgärd i sig inte ska betraktas som en utlösande händelse i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet. En sådan utlösande händelse definieras som en försummelse att betala eller annan sådan likartad händelse som anges i ett avtal och innebär att en säkerhetstagare får realisera eller tillägna sig en finansiell säkerhet, eller vilken medför att en slutavräkningsklausul tillämpas, enligt de villkor som följer av avtalet eller av lag (artikel 2.1 l i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG). Regeringen instämmer i utredningens bedömning avseende artikel 68.3 a och 68.3 b i krishanteringsdirektivet (s. 532 i utredningen). Någon särskild bestämmelse som genomför denna del av artikel 68.1 första stycket behövs således inte.

Av artikel 68.1 första stycket i krishanteringsdirektivet framgår vidare att enbart en krisavvärjande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte ska anses som ett insolvensförfarande enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, kallat finality-direktivet, under förutsättning att företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser gentemot motparten. I överensstämmelse med vad *Svenska Fondhandlareföreningen* framför bör ett mindre avtalsbrott av företaget i resolution inte anses innebära att företaget inte har fullgjort väsentliga förpliktelser enligt avtalet.

CLS International Bank anser att det ska tydliggöras att ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte utgör ett insolvensförfarande enligt finality-direktivet. Otydlighet i svensk rätt i detta avseende riskerar att få till följd att ett överföringsuppdrag som införts i ett avvecklingssystem efter ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse

som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte kommer bli gällande mot tredje man. Det kan innebära att svenska deltagare utestängs från relevanta avvecklingssystem vilket i sin tur kan ha negativa konsekvenser vid genomförandet av en resolution.

Finality-direktivet har i svensk rätt genomförts i lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Med kollektivt obeståndsförfarande avses enligt den lagen konkurs, företagsrekonstruktion eller annat därmed jämförbart förfarande (2 §). 13 § första stycket lagen om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden innehåller en skyddsbestämmelse för överföringsuppdrag som införts i ett avvecklingssystem *innan* ett beslut om ett kollektivt obeståndsförfarande inletts mot en deltagare i systemet.

Inledningsvis kan det konstateras att en bestämmelse som genomför artikel 68.1 första stycket i krishanteringsdirektivet bör införas i den nya lagen om resolution. Det följer av artikel 68.1 i krishanteringsdirektivet att resolution inte ska jämställas med insolvensförfarande enligt finliatydirektivet. Det innebär att ett överföringsuppdrag ska utföras även om uppdraget har förts in i avvecklingssystemet efter det att resolutionsmyndigheten har fattat beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd. I överensstämmelse med vad *CLS International Bank* framför bör det tydligt framgå av den nya lagen om resolution att ett resolutionsförfarande inte utgör ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Avtalsvillkor som anger att ett resolutionsförfarande är att jämställa med ett kollektivt obeståndsförfarande blir således utan verkan.

Av artikel 68.5 i krishanteringsdirektivet framgår att ett uppskjutande eller en begränsning enligt artiklarna 69–71 i krishanteringsdirektivet inte utgör underlåtenhet att fullgöra en avtalsförpliktelse enligt artikel 68.1 och 68.2. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att om företaget i resolution inte fullgör en avtalsförpliktelse till följd av ett beslut av resolutionsmyndigheten, ska företaget ändå anses fullgöra väsentliga förpliktelser enligt avtalet. En sådan bestämmelse motsvarar vad *Riksgäldskontoret* efterfrågar avseende hinder för motparten att säga upp ett avtal med ett företag i resolution som inte fullgör en väsentlig avtalsförpliktelse till följd av att resolutionsmyndigheten beslutat det.

Koncern- och dotterföretag

Under vissa förutsättningar gäller de bestämmelser som behandlas ovan även för motparter till andra företag inom samma koncern som ett företag mot vilket ett beslut om krisavvärjande åtgärder, resolution eller resolutionsåtgärder riktas. Så är fallet om avtalet med koncernföretaget innehåller s.k. korsvisa fallissemangsklausuler (se artikel 68.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet). Ett sådant villkor skulle t.ex. kunna ge en motpart rätt att säga upp ett avtal med koncernföretaget enbart på grund av att myndigheten beslutar att försätta ett annat företag inom koncernen i resolution. Sådana villkor ska, enligt artikel 68.1, inte kunna göras gällande. När det gäller dotterföretag gäller bestämmelserna i fråga i vissa fall även om avtalet med dotterföretaget inte innehåller korsvisa fallissemangsklausuler, nämligen om dotterföretagets förpliktelser ”garanteras eller understöds på annat sätt” av ett annat företag i

koncernen. Det framgår av artikel 68.3 a att vissa av de åtgärder som anges i den bestämmelsen – utövande av uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettnings- eller kvittningsrätt – inte får vidtas med åberopande av ett avtalsvillkor som anger resolution som grund för åtgärden, vare sig mot ett koncernföretag som omfattas av en korsvis fallissemangsklausul eller ett understött dotterföretag. Därutöver följer av artikel 68.3 b att det inte heller ska vara möjligt att, gentemot ett koncernföretag som omfattas av korsvisa fallissemangsklausuler, åberopa ett sådant villkor för att göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör företaget i resolution eller ett annat koncernföretag. Av artikel 68.3 c följer att inte heller ”avtalsenliga rättigheter” som företaget i resolution eller ett annat koncernföretag har ska kunna ändras med åberopande av sådana villkor gentemot ett koncernföretag som omfattas av korsvisa fallissemangsklausuler. Motsvarande bestämmelser bör tas in i den nya lagen om resolution.

Gränsöverskridande förhållanden

Av artikel 68.2 i krishanteringsdirektivet följer att de ovan föreslagna bestämmelserna också ska tillämpas på svenska dotterföretag och filialer till ett företag i resolution, som är etablerat i ett land utanför EES, om resolutionsmyndigheten har erkänt ett sådant resolutionsförfarande i enlighet med artikel 94 i krishanteringsdirektivet eller om resolutionsmyndigheten annars beslutar om ett sådant erkännande. Det sistnämnda öppnar för att resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i ett land utanför EES (tredjeland) även på någon annan grund än den som anges i krishanteringsdirektivet.

Någon sådan ytterligare grund finns inte i svensk rätt och bör inte heller införas. Det får anses skäligt att resolutionsmyndigheten kan erkänna ett resolutionsförfarande i enlighet med artikel 94 i krishanteringsdirektivet.

I artikel 68.6 i krishanteringsdirektivet anges att bestämmelserna i artikel 68 ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Rom I-förordningen. Enligt Rom I-förordningen är detta sådana regler som ett land anser vara så avgörande för att skydda allmänintressen att landet kräver att de tillämpas vid alla situationer inom dess tillämpningsområde, oavsett vilken lag som annars ska tillämpas på avtalet enligt förordningen. Med allmänintressen avses enligt förordningen t.ex. ett lands politiska, sociala och ekonomiska struktur. Sådana internationellt tvingande regler kan tillerkännas verkan om reglerna innebär att ett avtals innehåll strider mot lag. Genom att en sådan tvingande bestämmelse har förts in i krishanteringsdirektivet måste medlemsstaterna säkerställa att de regler som införs på nationell nivå görs internationellt tvingande i Rom I-förordningens mening. För att säkerställa detta är det nödvändigt att en bestämmelse motsvarande artikel 68.6 i krishanteringsdirektivet tas in i den nya lagen om resolution.

19.5 Förändring av vissa avtalsvillkor

Regeringens förslag: För relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder som emitterats av ett företag i resolution får resolutionsmyndigheten besluta att

1. löptiden för skulden ska ändras eller anpassas,
2. den ränta som ska betalas för skulden ska ändras, eller
3. dagen då räntan förfaller till betalning ska ändras.

Detta gäller inte för en skuld som är säkerställd.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 63.1 j i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att ändra löptid och räntor på skuldinstrument som har getts ut av företaget i resolution och kvalificerade skulder i företaget. Befogenheten får dock inte tillämpas på skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet, t.ex. säkerställda obligationer. Den nu aktuella bestämmelsen bör därför inte kunna tillämpas på någon del av den skuld för vilken det har ställts säkerhet, även om skulden överstiger säkerhetens värde.

Med skuldinstrument avses obligationer eller andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument (2.1.41 i krishanteringsdirektivet). Kvalificerade skulder definieras i avsnitt 22.25. Det bör införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten rätt att vidta de åtgärder som anges i artikel 63.1 j i krishanteringsdirektivet.

19.6 Befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa förpliktelser

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag i resolution inte ska fullgöra en betalnings- eller leveransförpliktelse som följer av ett avtal som ingåtts av företaget. Ett sådant förbud får endast gälla under en begränsad tid. Under den tid förbudet gäller är berörda motparter inte heller skyldiga att fullgöra förpliktelser mot företaget i resolution. Förpliktelsen ska fullgöras omedelbart efter utgången av den perioden som resolutionsmyndigheten beslutat.

Vissa typer av betalnings- och leveransförpliktelser undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet.

Om ett företag i resolution fullgör förpliktelser i strid med resolutionsmyndighetens beslut, ska betalningen eller leveransen ändå gälla, om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förelåg omständigheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Regeringens bedömning: Genom kravet på resolutionsmyndigheten att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller relevanta

resolutionsändamål saknas skäl att i lag eller annan författning föreskriva en skyldighet för resolutionsmyndigheten att beakta vilka effekter en åtgärd enligt ovan kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att det ska framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten har en skyldighet att ta hänsyn till vilka effekter ett beslut om fullgörelseförbud kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att resolutionsmyndigheten, om särskilda skäl föreligger, ska kunna besluta om att ett förbud mot fullgörelse ska gälla för en längre tid än 48 timmar. Vidare anser myndigheten att det inte framgår vilka skyddsregler som ska gälla för de borgenärer som inte är undantagna från fullgörelseförbudet. Riksgäldskontoret påpekar att definitionen av bankdag i den nya lagen om resolution inte överensstämmer med definitionen av bankdag i lagen (1936:81) om skuldebrev och svensk marknadspraxis. *Euroclear Sweden AB* och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att undantaget för överföringsuppdrag i avvecklingssystem och betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter och centralbanker bör omfatta förhållandet mellan direkta och indirekta celaringmedlemmar. *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att tidsperioden i möjligaste mån bör harmoniseras med de tidsperioder som gäller i andra medlemsstater. Bankföreningen anser också att den tid som resolutionsmyndigheten har till sitt förfogande innan ett fullgörelseförbud meddelas är väldigt kort vilket riskerar att förhindra en djupare analys av effekterna på de finansiella marknadernas funktionssätt. Vidare anser *Svenska Fondhandlareföreningen* att ett förbud mot fullgörelse inte bör få pågå längre än 48 timmar.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Förbud mot fullgörelse av vissa förpliktelser

I artikel 69 i krishanteringsdirektivet regleras resolutionsmyndighetens befogenheter att skjuta upp vissa avtalsförpliktelser för företaget i resolution. Om en betalnings- eller leveransförpliktelse skulle ha fullgjorts under den tid förbudet gäller, ska förpliktelsen fullgöras omedelbart efter utgången av den perioden (artikel 69.2 i krishanteringsdirektivet). Den nya lagen om resolution bör innehålla bestämmelser som i sak motsvarar nämnda bestämmelser i krishanteringsdirektivet.

Den nya lagen om resolution bör även innehålla en bestämmelse som motsvarar artikel 69.3 i krishanteringsdirektivet för att undvika att resolutionsmyndighetens befogenheter blir alltför ingripande för motparten. Det innebär att resolutionsmyndighetens beslut ska omfatta även motpartens förpliktelser enligt avtalet. En sådan bestämmelse innebär dock inte ett förbud för motparten att fullgöra förpliktelser under den tid som resolutionsmyndighetens beslut gäller, utan bara att motparten inte är skyldig att fullgöra sina förpliktelser enligt avtalet

under den tiden. Bedömningen huruvida en motparts förpliktelse bör fullgöras i en sådan situation görs således av den berörda motparten. En av motparten fullgjord förpliktelse bör ha befriande verkan.

Resolutionsmyndigheten bör ges utrymme att utifrån omständigheterna i det enskilda fallet besluta om uppskjutande av betalningar eller leveranser. I artikel 69.1 i krishanteringsdirektivet anges att uppskjutandet av en betalnings- eller leveransskyldighet ska gälla fr.o.m. offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande av en förpliktelse t.o.m. midnatt på den bankdag som följer på dagen för offentliggörandet. *Riksgäldskontoret* anför att i den mån direktivet tillåter det bör resolutionsmyndigheten kunna besluta om en längre tidsperiod för uppskjutande av förpliktelser än av utredningen föreslagna 48 timmar. *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att tidsperioden inte bör förlängas.

Ett beslut av resolutionsmyndigheten om att skjuta upp en betalnings- eller leveransskyldighet innebär ett stort intrång i den grundläggande civilrättsliga principen om att avtalsparter ska fullgöra sina förpliktelser enligt avtalet. I den nya lagen om resolution tilldelas resolutionsmyndigheten flera andra långtgående åtgärdsmöjligheter i syfte att förhindra, eller minimera de negativa effekterna av, att ett kreditinstitut fallerar. Regeringen anser inte att det framkommit några skäl som motiverar att den av utredningen föreslagna maximala tidsgränsen för uppskjutande av förpliktelser bör förlängas ytterligare.

Regeringen anser, i likhet med Riksgäldskontoret, att definitionen av bankdag i den nya lagen om resolution bör överensstämma med vad som följer av 5 § lagen (1936:81) om skuldebrev.

Svenska Bankföreningen och *Svenska Fondhandlareföreningen* framför att tidsgränsen i möjligaste mån bör harmoniseras med vad som gäller i andra medlemsstater.

När det gäller tidsperioden för uppskjutandet av en betalnings- eller leveransskyldighet enligt artikel 69.1 i krishanteringsdirektivet anser regeringen att det är lämpligast att anknyta till den tidsperiod som följer av direktivbestämmelsen.

Resolutionsmyndigheten bör ges utrymme att, utifrån omständligheterna i det enskilda fallet, utforma ett beslut om uppskjutande av en betalning eller leveransskyldighet. Befogenheten att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa förpliktelser bör däremot inte tillämpas med automatik och inte heller nödvändigtvis avse ett företags samtliga avtalsförpliktelser eller ens alla förpliktelser enligt ett visst avtal eller en viss typ av avtal. Resolutionsmyndigheten bör också ta ställning till de tänkbara effekterna av ett tillfälligt fullgörelseförbud innan den fattar ett sådant beslut. Myndigheten bör därvid särskilt beakta vilken effekt beslutet kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt, något som följer av det generella kravet på resolutionsmyndigheten att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller relevanta resolutionsändamål. Någon särskild bestämmelse som motsvarar artikel 69.5 i krishanteringsdirektivet behöver därmed inte införas i den nya lagen om resolution. Med anledning av *Svenska Bankföreningens* synpunkt om den korta tid som resolutionsmyndigheten har till sitt förfogande innan ett fullgörelseförbud beslutas, vilket i sin tur kan leda till bristande analys av eventuella negativa effekter av beslutet, kan följande framhållas. Ett

beslut om att skjuta upp en betalnings- eller leveransförpliktelse utgör en av flera åtgärder som resolutionsmyndigheten enligt krishanteringsdirektivet ska ha rätt att vidta avseende ett företag i resolution. Det kan bli så att resolutionsmyndigheten, i syfte att undvika en systemkris, kan få begränsat med tid för att analysera eventuella negativa konsekvenser av en åtgärd. Det får dock antas att det inom ramen för det förberedande arbetet kommer finnas tillräckligt utrymme att analysera eventuella negativa effekter av olika resolutionsåtgärder.

Undantag

Artikel 69.4 a i krishanteringsdirektivet anger att sådana ersättningsberättigade insättningar som avses i artikel 2.1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystemet (kvalificerade insättningar) ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att besluta om tillfälligt fullgörelseförbud. Ett sådant beslut bör därför inte avse dessa insättningar.

Av artikel 69.4 b i krishanteringsdirektivet framgår att betalnings- och leveransförpliktelser som är hänförliga till system eller operatörer av system som är anmälda enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper ska undantas. Ett tillfälligt fullgörelseförbud bör därför inte heller kunna avse förpliktelser som är hänförliga till ett överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett sådant anmält avvecklingssystem. Detsamma bör gälla betalnings- och leveransförpliktelser gentemot centrala motparter eller centralbanker.

Euroclear Sweden AB och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att skyddet för avvecklingssystem även bör omfatta förhållandet mellan direkta och indirekta clearingmedlemmar i samtliga led. De har därvid uppgett följande. Oftast utgörs deltagarkretsen i avvecklingssystem och hos centrala motparter av relativt stora aktörer på värdepappersmarknaderna. Dessa, direkta clearingmedlemmar, agerar i avvecklingssystemet eller i den centrala motparten för sina kunder och för kunder till sina kunder. Dessa direkta och indirekta kunder till en clearingmedlem benämns gemensamt ”indirekta clearingmedlemmar”. Avslut i ett avvecklingssystem avser därför ofta leveranser av finansiella instrument och betalningsförpliktelser som ska fullgöras i flera led. Detta gäller i huvudsak även clearing via centrala motparter. Genom att undanta indirekta clearingmedlemmar i samtliga led kan risken för ytterligare spridningseffekter och störningar i det finansiella systemet vid resolution minimeras.

Som angetts ovan ska betalnings- och leveransförpliktelser ”som hänför sig till system eller operatörer av system” undantas (artikel 69.4 b i krishanteringsdirektivet). Artikeln förhindrar därmed inte att transaktioner i flera led, dvs. även via indirekta clearingmedlemmar, omfattas av undantagen. Regeringen anser dock inte att detta bör framgå av den nya lagen om resolution.

I artikel 69.4 c i krishanteringsdirektivet anges vidare att även sådana fordringar som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare, ska

undantas. Det angivna direktivet har i svensk rätt genomförts i lagen (1999:158) om investerarskydd. Ett tillfälligt fullgörelseförbud bör därför inte heller kunna avse förpliktelser som är hänförliga till sådana finansiella instrument och medel som omfattas av den lagen.

Bestämmelser motsvarande artikel 69.4 i krishanteringsdirektivet bör framgå av den nya lagen om resolution.

Riksgäldskontoret konstaterar inledningsvis att det är upp till resolutionsmyndigheten att besluta vilka förpliktelser som ska beläggas med fullgörelseförbud. Riksgäldskontoret anför därefter att det kommer leda till att färre förpliktelser än vad krishanteringsdirektivet ger utrymme för kommer att beläggas med fullgörelseförbud. Konsekvensen kan bli att företaget i resolution dräneras på tillgångar på ett sätt som är till nackdel för de borgenärer som inte är undantagna från fullgörelseförbudet och det är oklart vilka skyddsregler som ska gälla för dessa borgenärer. Regeringen anser att det bör vara upp till resolutionsmyndigheten att besluta vilka förpliktelser som bör omfattas av fullgörelseförbudet, eftersom det inte går att på förhand bestämma vilka förpliktelser som bör omfattas utan en sådan bedömning måste göras i det enskilda fallet. Däremot framstår det som rimligt att – i överensstämmelse med vad Riksgäldskontoret framför – icke undantagna borgenärers rätt till ersättning bör bedömas utifrån principen om att utfallet för en borgenär inte ska bli sämre vid resolution än vid konkurs.

Fullgörelse i strid med resolutionsmyndighetens beslut

Resolutionsmyndighetens beslut att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa betalnings- eller leveransförpliktelser är ett offentligrättsligt beslut som företaget i resolution är skyldigt att följa. Krishanteringsdirektivet innehåller emellertid inga bestämmelser om vad som händer om ett företag i resolution fullgör förpliktelser i strid med resolutionsmyndighetens beslut. För att inte myndighetens befogenhet ska bli verkningslös bör bestämmelser om rättsverkningarna av sådan fullgörelse tas in i lag. En tänkbar rättsverkan är ogiltighet. De betalningar eller leveranser som företaget har gjort i strid med resolutionsmyndighetens beslut ska då gå åter. En sådan lösning är effektiv i teknisk bemärkelse. Syftet med ett beslut om tillfälligt förbud är ju att förhindra fullgörelse. En annan tänkbar rättsverkan är att betalningen eller leveransen är giltig, trots att den genomförts i strid med myndighetens beslut. En sådan lösning riskerar att urvattna resolutionsmyndighetens befogenhet, eftersom en fullgörelse i strid med myndighetens beslut i så fall inte får några konsekvenser. Ytterligare en tänkbar rättsverkan är att giltigheten av fullgörelsen är beroende av vad motparten har insett, eller borde ha insett, om myndighetens beslut. En motpart till ett företag i resolution bör kunna utgå från att den får behålla en betalning eller leverans från företaget, under förutsättning att motparten är i god tro. Däremot bör en motpart som vet, eller som borde veta, att en betalning eller leverans från företaget sker i strid med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud inte få behålla det den mottagit. I detta sammanhang är det av betydelse att ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud ska offentliggöras på särskilt sätt, bl.a. genom att publiceras på företagets och resolutionsmyndighetens hemsida. Efter offentliggörandet torde det därför vara svårt för en

motpart att vara i god tro. En rättsverkan där giltigheten av en fullgörelse är beroende av vad motparten har insett, eller borde ha insett, om resolutionsmyndighetens beslut, framstår som en lämplig avvägning mellan myndighetens intresse av att tillfälligt förbjuda ett företag i resolution att fullgöra vissa förpliktelser och motpartens intresse av att en fullgjord prestation inte återgår. En bestämmelse av den innebörden bör därför tas in i den nya lagen om resolution. I 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) finns en bestämmelse som tar sikte på rättshandlingar som företas av ett företag i konkurs och någon annan, efter att beslutet om konkurs har kungjorts. Denna bestämmelse i konkurslagen bör tjäna som förebild vid utformningen av den nu aktuella bestämmelsen.

19.7 Befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att en borgenär till ett företag i resolution inte får ta i anspråk säkerheter som ställts ut i tillgångar som tillhör företaget.

Om resolutionsmyndigheten har beslutat att vidta vissa åtgärder mot något annat företag inom koncernen, ska ett särskilt beslut om förbud mot att ta i anspråk säkerheter fattas med avseende på det företaget. Det sakliga innehållet i beslutet ska motsvara det sakliga innehållet i beslutet avseende företaget i resolution.

Besluten i fråga får endast gälla under en begränsad tid.

Vissa typer av säkerheter undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet.

Om en borgenär till ett företag i resolution eller till ett annat koncernföretag tar i anspråk en säkerhet i strid med resolutionsmyndighetens beslut ska rättshandlingen gälla, om det inte visas att borgenären kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav borgenären skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Regeringens bedömning: Genom kravet på resolutionsmyndigheten att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller relevanta resolutionsändamål saknas skäl att i lag eller annan författning föreskriva en skyldighet för resolutionsmyndigheten att beakta vilka effekter en åtgärd enligt ovan kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att det ska framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten har en skyldighet att ta hänsyn till vilka effekter ett beslut om förbud att ta i anspråk säkerheter kan få för de finansiella marknadernas funktionssätt.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges Riksbank* efterfrågar förtydliganden om vilka former av säkerheter som är undantagna från resolutionsmyndighetens möjlighet att förbjuda ianspråktagande och om vilka former av säkerheter som omfattas av begreppet marginalsäkerheter i den nya lagen om resolution.

Euroclear Sweden AB och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att det bör klargöras hur undantaget från resolutionsmyndighetens befogenhet att besluta om förbud mot ianspråktagande av säkerheter förhåller sig till indirekta deltagare i ett avvecklingssystem. *Svenska Fondhandlareföreningen* efterfrågar att det klargörs dels om bestämmelsen omfattar säkerhet som ställts av tredje man, dels om begreppet säkerhet avser säkerhetsöverlåtelser.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Förbud mot att ta i anspråk säkerheter

En befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter kan, precis som befogenheten att tillfälligt förbjuda fullgörelse av avtalsförpliktelser, vara av värde under den inledande resolutionsfasen. En sådan befogenhet för resolutionsmyndigheten följer av artikel 70 i krishanteringsdirektivet.

Befogenheten bör, liksom framhålls beträffande befogenheten att besluta om tillfälligt fullgörelseförbud, inte tillämpas med automatik. Den bör inte heller med nödvändighet avse samtliga de säkerheter som ställts ut av ett företag i resolution. Beslutet kan begränsas till att avse endast en viss typ av säkerhet eller en viss bestämd utställd säkerhet. Resolutionsmyndigheten bör därför ges utrymme för lämplighetsbedömningar när det gäller den närmare utformningen av ett sådant beslut. Mot bakgrund härav bör bestämmelsen genomföras i svensk rätt på ett direktivnära sätt och inte gå utöver vad krishanteringsdirektivet föreskriver.

Av samma skäl som framförts när det gäller beslut om att skjuta upp en förpliktelse i avsnitt 19.6, bör inte heller någon bestämmelse som motsvarar artikel 70.4 i krishanteringsdirektivet införas i den nya lagen om resolution.

Borgenärer med säkerhetsrätt i tillgångar som tillhör ett koncernföretag

Av bestämmelserna i artikel 70.3 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter ska tillämpas konsekvent på alla företag inom en koncern mot vilka en resolutionsåtgärd har vidtagits, om artikel 80 är tillämplig (artikel 80 anger att bl.a. resolutionsmyndigheters åtgärder för att ändra eller upphäva avtalsvillkor inte får påverka användningen av system eller regler för system som är anmälda enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, dvs. anmälda avvecklingssystem). Regeringen föreslår att begreppet resolutionsåtgärd ges ett något vidare tillämpningsområde i den nya lagen om resolution än vad som följer av krishanteringsdirektivet (se avsnitt 6.2). I syfte att undvika att artikel 70.3 i krishanteringsdirektivet får ett vidare tillämpningsområde i svensk rätt än vad som följer av artikeln, bör inte begreppet resolutionsåtgärd användas i de bestämmelser i den nya lagen om resolution som genomför den artikeln. I stället bör de specifika åtgärder som omfattas av krishanteringsdirektivets definition av begreppet resolutionsåtgärd anges (dvs. ett beslut om resolution,

användningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en resolutionsbefogenhet).

Regeringen anser att artikel 70.3 i krishanteringsdirektivet medför att samma begränsningar i fråga om ianspråktagande av säkerheter ska gälla för samtliga företag inom en koncern som är föremål för resolutionsåtgärder. Det innebär att om resolutionsmyndigheten förbjuder ianspråktagande av säkerheter i tillgångar som tillhör ett företag i resolution, och ett annat företag i samma koncern är föremål för resolutionsåtgärder i krishanteringsdirektivets mening, ska resolutionsmyndigheten fatta ett separat beslut avseende det andra företaget med ett sakinnehåll motsvarande det beslut som fattats rörande företaget i resolution.

Den hänvisning som görs till artikel 80 i krishanteringsdirektivet får uppfattas som ett klargörande. Artikel 80 innehåller bestämmelser om att resolutionsmyndigheten inte får vidta vissa åtgärder om de kan påverka anmälda avvecklingssystem.

Det krävs mot denna bakgrund inte någon ytterligare uttrycklig bestämmelse i lagen för att genomföra artikel 80 i krishanteringsdirektivet. Däremot bör uttryckliga bestämmelser motsvarande artikel 70.3 i krishanteringsdirektivet tas in i den nya lagen om resolution.

Undantag

Ett tillfälligt förbud för en borgenär att ta i anspråk säkerheter kan få negativa konsekvenser. Vissa undantag bör därför göras där riskerna för negativa effekter kan anses förhöjda.

Av artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet framgår att säkerheter som kan göras gällande gentemot sådana system som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, ska undantas. Med detta torde avses säkerheter som ställts i samband med deltagande i sådana system (se artikel 1 c i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG). Ett förbud mot att ta i anspråk sådana säkerheter kan nämligen, även om det endast är tillfälligt, få spridningseffekter och kan därmed påverka den finansiella stabiliteten negativt. Detsamma gäller säkerheter som ställts ut till centrala motparter eller centralbanker.

Sveriges Riksbank och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att det bör klargöras om begreppet ”säkerhet” i undantagen omfattar både säkerhetsöverlåtelser och panträtter. Vidare anför Riksbanken att det säkerhetsöverlåtelser används i vissa delar av den penningpolitiska utlåningen och att det även bör klargöras vilka säkerheter som omfattas av begreppet ”marginalsäkerheter”.

Enligt artikel 70.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten kunna förbjuda en borgenär med säkerhet i ett institut att ta i anspråk en säkerhet avseende tillgångar ”i det institutet”. För att genomföra artikeln på ett korrekt sätt bör det därför framgå av den nya lagen om resolution att säkerheten ska ha ställts ut i tillgångar som ”tillhör företaget”. Säkerhetsöverlåtelser (*eng*. title transfer) faller därför utanför bestämmelsens tillämpningsområde eftersom en sådan över-

låtelse innebär att äganderätten övergår till borgenären. Resolutionsmyndigheten kan därmed inte förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet som ställts genom säkerhetsöverlåtelse.

Mot bakgrund av utformningen av artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet delar regeringen *Svenska Fondhandlareföreningens* åsikt att säkerheter som ställts av tredjeman inte bör omfattas av bestämmelsen.

I artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet begränsas undantagen till att endast avse vissa typer av säkerheter. I den engelska språkversionen av artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet uttrycks detta som ”security interests … over assets pledged by way of margin or collateral by the institution under resolution”. ”Assets pledged by way of margin” översättas i den svenska versionen med ”marginalsäkerhet” och ”assets pledged by way of collateral” som ”full säkerhet”.

Med marginalsäkerhet avses i allmänhet säkerhet uttryckt i en *andel* av värdet på ett finansiellt instrument, t.ex. ett derivatkontrakt, som måste finnas på ett visst konto för att positionen (kontraktet) ska kunna vidmakthållas. Det krävs regelmässigt att säkerhet ställs vid avtalets ingående i form av initial marginalsäkerhet och löpande under kontraktets giltighetstid i takt med att marknadsvärdet på kontraktet ändras i form av tilläggsmarginalsäkerhet. Behovet av tilläggsmarginalsäkerhet förändras, i allmänhet fortlöpande. Motparten gör löpande bedömningen av om det ska krävas ytterligare säkerhet i förhållande till kontraktet. Om så är fallet, underrättas investeraren ifråga (se Ds 2013:68 s. 46 och 47).

Med panträtt avses att viss egendom har ställts till en panthavares förfogande som säkerhet för en viss förpliktelse. Panträtten ger panthavaren rätt att själv tillgodogöra sig prestationens värde ur den pantsatta egendomen, om den prestation som säkerställs inte fullgörs på rätt sätt.

Sammanfattningsvis gör regeringen därför följande bedömning när det gäller de former av säkerheter som bör omfattas av bestämmelsen. Marginalsäkerheter kan ställas i olika former, dvs. både i form av en pant och en säkerhetsöverlåtelse. Det bör framgå av den svenska bestämmelsen att undantaget omfattar marginalsäkerheter eftersom en sådan säkerhet inte motsvarar tillgångens fulla värde utan endast en andel av värdet på ett finansiellt instrument. Att även säkerheter som uppgår till det fulla värdet omfattas av bestämmelsen behöver därmed inte framgå av bestämmelsen. Som regeringen konstaterat ovan omfattar resolutionsmyndighetens befogenhet att förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet inte säkerhetsöverlåter. Med anledning därav, och med hänsyn till utformningen av artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet, bör det framgå av bestämmelsen att det är panträtter som omfattas av undantaget, även om de ställs i form av en marginalsäkerhet.

Euroclear Sweden AB och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att undantaget från resolutionsmyndighetens befogenhet att besluta om förbud mot ianspråktagande av säkerheter bör omfatta säkerheter som ställts av indirekta deltagare i ett avvecklingssystem. Motsvarande synpunkt framförs när det gäller undantagen från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa förpliktelser (avsnitt 19.6). Regeringen gör samma bedömning när det gäller undantaget från resolutionsmyndighetens befogenhet att förbjuda

ianspråktagande av en säkerhet. Det innebär att undantaget enligt regeringens mening även bör omfatta säkerheter som ställts av en indirekt deltagare i ett avvecklingssystem.

Fullgörelse i strid med resolutionsmyndighetens beslut

Resolutionsmyndighetens beslut att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter i tillgångar som tillhör ett företag i resolution eller ett annat koncernföretag är ett offentligrättsligt beslut som borgenärerna är skyldiga att följa. Inte heller när det gäller denna befogenhet innehåller krishanteringsdirektivet några bestämmelser om vad som händer om en borgenär tar i anspråk en säkerhet trots att resolutionsmyndigheten förbjudit detta. För att inte resolutionsmyndighetens befogenhet ska bli verkningslös bör en bestämmelse om rättsverkningarna av en rättshandling i strid med ett sådant beslut tas in i den nya lagen om resolution. Denna rättsverkan bör vara densamma som föreslås vid fullgörelse i strid med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud (se avsnitt 19.6).

19.8 Befogenhet att tillfälligt förbjuda utövande av vissa avtalsrättigheter

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att en motpart till ett företag i resolution inte får utöva vissa rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med företaget. Ett sådant förbud får endast gälla under en begränsad tid. Under vissa omständigheter får resolutionsmyndigheten även besluta att en motpart till ett dotterföretag till ett företag i resolution inte får utöva vissa rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med dotterföretaget.

Vissa typer av avtal undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet.

Om en motpart till ett företag i resolution eller dess dotterföretag utövar vissa rättigheter som följer av ett avtal, i strid med resolutionsmyndighetens beslut, ska den åtgärd som vidtagits gälla om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Regeringens bedömning: Genom kravet på resolutionsmyndigheten att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller relevanta resolutionsändamål saknas skäl att i lag eller annan författning föreskriva en skyldighet för resolutionsmyndigheten att beakta vilka effekter en åtgärd enligt ovan kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att det ska framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten har en skyldighet att ta hänsyn till vilka effekter ett beslut om fullgörelseförbud kan få på för de finansiella marknadernas funktionssätt.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det bör klargöras att motparten endast ska ha möjlighet att åberopa vissa avtalsrättigheter om mottagarens avtalsbrott är pågående eller om det har inträffat efter övertagandet. *Euroclear Sweden AB* anser att det bör klargöras om undantaget för avtal som är hänförliga till deltagande i ett avvecklingssystem omfattar förhållandet mellan direkta och indirekta celaringmedlemmar. *Svenska Bankföreningen* anser att förslaget kommer att få ett omfattande och svåröverblickbart tillämpningsområde samt att möjligheten för resolutionsmyndigheten att begränsa motpartens rättigheter vid krisavvärjande åtgärder ska begränsas så långt det är möjligt. Vidare anser Bankföreningen att rättsföljden av ett avtalsvillkor som innebär att motparten får säga upp avtalet på grund av ett beslut om resolution, en resolutionsåtgärd eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut bör vara att det inte får tillämpas i förhållande till företaget i resolution.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Förbud mot utövande av vissa avtalsrättigheter

I likhet med artiklarna 69 och 70 i krishanteringsdirektivet anger artikel 71 i samma direktiv att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att begränsa eller skjuta upp civilrättsliga förpliktelser för företaget i resolution. Artikel 71.1 i krishanteringsdirektivet reglerar resolutionsmyndighetens befogenhet att, inom vissa givna tidsramar, skjuta upp uppsägningsrätten för en motpart till företaget i resolution förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheter fullgörs och säkerheter tillhandahålls. Av samma skäl som när det gäller förbudet mot att utöva vissa rättshandlingar enbart på grund av ett beslut om resolution, en resolutionsåtgärd eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, bör bestämmelsen genomföras så att den omfattar fler typer av avtalsrättigheter än uppsägningsrätt (se avsnitt 19.4). Befogenheten att tillfälligt förbjuda en motpart till ett företag i resolution att utöva avtalsrättigheter bör, liksom tidigare behandlade befogenheter (se t.ex. avsnitt 19.6), inte tillämpas med automatik. Den bör inte heller med nödvändighet avse samtliga de avtal som har ingåtts av ett företag i resolution. Beslutet kan begränsas till att avse endast en viss typ av avtal eller ett visst bestämt avtal. Resolutionsmyndigheten bör därför ges utrymme för lämplighetsbedömningar när det gäller den närmare utformningen av ett beslut om tillfälligt förbud att utöva avtalsrättigheter.

I likhet med vad som föreslås beträffande övriga befogenheter bör resolutionsmyndigheten överväga de tänkbara effekterna av ett sådant tillfälligt förbud. Myndigheten bör därvid särskilt beakta vilken effekt beslutet kan få på de finansiella marknadernas funktionssätt, något som följer av det generella kravet på resolutionsmyndigheten att välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller relevanta resolutionsändamål. På motsvarande sätt som i fråga om artikel 69.5 (se avsnitt 19.6) gäller därmed att det inte krävs någon särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution för att genomföra artikel 71.6 i krishanteringsdirektivet.

Avtal som ingåtts av dotterföretag

I artikel 71.2 i krishanteringsdirektivet ges resolutionsmyndigheten befogenhet att, under en begränsad tid, förbjuda även en motpart till ett dotterföretag till ett företag i resolution att säga upp avtal som ingåtts med dotterföretaget. För att ett sådant förbud ska vara proportionerligt begränsas det till fall där företaget i resolution garanterar dotterföretagets fullgörelse av förpliktelser enligt avtalet och uppsägningsrätten enbart grundar sig på obestånd hos företaget i resolution eller dess finansiella ställning i övrigt. Om resolutionsmyndigheten genom användning av ett överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget) har beslutat att göra en överföring från företaget i resolution, ska resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda utövande av uppsägningsrätten endast gälla om samtliga de tillgångar och skulder som är hänförliga till avtalet med dotterföretaget har förts över till mottagaren eller resolutionsmyndigheten på annat sätt ställt säkerhet för sådana förpliktelser (artikel 71.2 c). Det föreligger således inte någon rätt att skjuta upp uppsägningsrätten om någon del av de berörda tillgångarna eller skulderna finns kvar i företaget i resolution efter det att en överföring skett, eller förutses ske. Det följer dock av artikel 71.2 c ii att även om alla eller delar av tillgångarna finns kvar i företaget i resolution, föreligger rätt att skjuta upp uppsägningsrätten, om resolutionsmyndigheten ”på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter”.

När det gäller kravet på resolutionsmyndighetens säkerställande ligger det närmast till hands att anta att myndighetens tillhandahållande av sådant skydd bara blir relevant om endast vissa av de rättigheter och förpliktelser som är hänförliga till avtalet med dotterföretaget har förts över till mottagaren, och myndigheten har bedömt att företaget i resolution inte kan drivas vidare. Under dessa omständigheter är nämligen det företagets garantier värdelösa och myndigheten bör i denna situation kunna ställa ut motsvarande garantier till motparten. Sådana garantier bör då uppfylla kravet på att resolutionsmyndigheten ska tillhandahålla tillräckligt skydd för företagets förpliktelser. Om dessa förutsättningar är uppfyllda, kan myndigheten besluta om tillfälligt förbud för en motpart till ett dotterföretag att utöva avtalsrättigheter även om inte samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser som är hänförliga till avtalet med dotterföretaget har förts över till mottagaren.

I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet har ”liabilities” nästan genomgående översatts med ”skulder”. När det gäller den angivna artikeln torde det snarare handla om ”förpliktelser”, eftersom överföringsverktygen används till att överföra verksamhet i ett företag i resolution. Ett sådant företag kan t.ex. ha ingått avtal som ger upphov till andra förpliktelser än skulder för företaget, t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta. I de överväganden som rör den angivna artikeln används därför ordet ”förpliktelser” i stället för ”skulder” (jfr avsnitt 22.3.1 beträffande försäljningsverktyget).

Undantag

På motsvarande sätt som gäller för tillfälligt fullgörelseförbud och tillfälligt förbud för en borgenär att ta i anspråk säkerheter (se avsnitten

19.6 och 19.7) ska vissa undantag göras från den nu föreslagna befogenheten (artikel 71.3 i krishanteringsdirektivet). Ett tillfälligt förbud att utöva uppsägningsrätt eller avtalsrättigheter ska därmed inte avse avtal som har ingåtts med centrala motparter eller centralbanker eller som är hänförliga till sådana system som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar eller värdepapper. Detta bör framgå av den nya lagen om resolution. När det gäller *Euroclears Sweden AB:s* önskemål om klargörande av huruvida avtal som är hänförliga till indirekta clearingmedlemmar omfattas av undantaget hänvisar regeringen till bedömningarna av undantagen från tillfälligt fullgörelseförbud och tillfälligt förbud för en borgenär att ta i anspråk säkerheter (avsnitten 19.6 och 19.7).

Utövande av uppsägningsrätt eller avtalsrättigheter som omfattas av resolutionsmyndighetens beslut

Krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser som innebär att rättigheter som följer av ett avtal som omfattas av myndighetens beslut om tillfälligt förbud att utöva dem under vissa omständigheter ändå får utövas under den tid förbudet gäller (artikel 71.4). Uppsägningsrätten får utövas om den berörda motparten får underrättelse av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet inte kommer att bli föremål för överföring eller nedskrivning. För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör en bestämmelse med motsvarande innehåll tas in i den nya lagen om resolution.

Av artikel 71.5 i krishanteringsdirektivet framgår vad som gäller för en motpart när ett beslut om tillfälligt förbud att utöva vissa avtalsrättigheter upphör att gälla. I och med att artikeln i fråga även innehåller en hänvisning till artikel 68 i krishanteringsdirektivet bör avsikten vara att rättigheter som följer av ett sådant avtal endast får utövas om mottagaren väsentligen brister i fullgörandet av sina förpliktelser enligt avtalet. En bestämmelse som genomför artikel 71.5 a i krishanteringsdirektivet bör tas in i lagen. I enlighet med vad *Riksgäldskontoret* påpekar bör det av lagtexten framgå att det ska vara fråga om brister i fullgörandet från mottagarens sida som är pågående eller som inträffat efter övertagandet och som inte är begränsade till tiden före övertagandet.

Artikel 71.5 b i krishanteringsdirektivet föranleder ingen lagstiftningsåtgärd, eftersom den naturliga följden av att resolutionsmyndighetens (tillfälliga) förbud upphör att gälla är att avtalet fortsätter att gälla mellan parterna.

Utövande av avtalsrättigheter i strid med resolutionsmyndighetens beslut

Ett beslut att tillfälligt förbjuda en motpart att utöva rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med ett företag i resolution, eller med dess dotterföretag, är ett offentligrättsligt beslut som motparten är skyldig att följa liksom ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud eller ett beslut om tillfälligt förbud för en borgenär att ta i anspråk säkerheter. Inte heller när det gäller denna befogenhet innehåller krishanteringsdirektivet några bestämmelser om vad som händer om en motpart utövar en avtalsrättighet trots att resolutionsmyndigheten förbjudit detta. För att

inte myndighetens befogenhet ska bli verkningslös bör en bestämmelse om rättsverkningarna av ett avtalsvillkor i strid med ett sådant beslut tas in i den nya lagen om resolution. Utredningen har föreslagit att rättsverkan bör vara samma som föreslås om en rättshandling företas i strid med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud eller ett beslut om förbud att ta i anspråk säkerheter, dvs. ogiltighet.

Svenska Bankföreningen anför att rättsverkan borde vara att avtalsvillkoret inte ska få tillämpas i förhållande till företaget i resolution och inte att det ska anses ogiltigt, som utredningen har föreslagit. Det bör inte innebära någon praktisk skillnad om avtalsvillkoret förklaras ogiltigt eller om det inte får åberopas mellan parterna. Det har inte heller i övrigt framkommit några omständigheter som föranleder regeringen att frångå utredningens förslag i denna del.

Transaktionsregister

I artikel 71.7 andra stycket i krishanteringsdirektivet föreskrivs att ett transaktionsregister, på begäran av en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet, ska tillhandahålla nödvändiga uppgifter till myndigheter så att den kan fullgöra sina skyldigheter och uppdrag i enlighet med artikel 81 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Förekomsten av denna artikel i krishanteringsdirektivet bör kunna förklaras med att de avtal som kan bli föremål för ett tillfälligt förbud att utöva vissa avtalsrättigheter kan vara OTC-derivatkontrakt. Enligt förordningen nr 648/2012 ska OTC-derivatkontrakt rapporteras till ett transaktionsregister. Med ett transaktionsregister avses en juridisk person som centralt samlar in och registerför uppgifter om derivat (se artikel 2.2 i förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Av artikel 81 i förordningen nr 648/2012 framgår att ett transaktionsregister ska tillhandahålla nödvändiga uppgifter till en rad angivna enheter för att dessa enheter ska kunna fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag. Bland de uppräknade enheterna återfinns bl.a. European Securities and Markets Authority (Esma), European Systemic Risk Board (ESRB), den behöriga myndighet som utövar tillsyn över centrala motparter som utnyttjar transaktionsregistret, den behöriga myndighet som utövar tillsyn över handelsplatsen för de rapporterade kontrakten samt unionens berörda värdepappers- och marknadsmyndigheter.

Den skyldighet för transaktionsregistret som föreskrivs i artikel 71.7 andra stycket i krishanteringsdirektivet följer redan av artikel 81 i förordningen. Eftersom förordningen är direkt tillämplig i svensk rätt fordras därför inte någon lagstiftningsåtgärd för att artikel 71.7 andra stycket i krishanteringsdirektivet ska anses genomförd i svensk rätt.

19.9 Kontinuitet

Regeringens förslag: Om verksamhet har överförts genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, får resolutionsmyndigheten besluta att företaget i resolution eller något annat företag som ingår i samma koncern ska tillhandahålla de tjänster eller resurser som är nödvändiga för att mottagaren ska kunna driva den överförda verksamheten effektivt. Tjänster och resurser ska tillhandahållas i enlighet med avtalsvillkoren eller, om det inte finns något avtal, på skäliga villkor.

Resolutionsmyndigheten får fatta beslut om tillhandahållande av tjänster eller resurser även om det företag som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna har försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Resolutionsmyndigheten får på ansökan av en resolutionsmyndighet etablerad i ett annat land inom EES förklara att ett beslut enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 65 i krishanteringsdirektivet gäller i Sverige.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstansernas tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Att resolutionsmyndigheten har befogenhet att kräva att vissa tjänster tillhandahålls mottagaren av verksamheten vid användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget framgår av artikel 65 i krishanteringsdirektivet. En bestämmelse om detta bör införas i den nya lagen om resolution.

De tjänster som resolutionsmyndigheten får besluta att företaget i resolution ska tillhandahålla mottagaren uttrycks i den engelska versionen av krishanteringsdirektivet som ”any services or facilities that are necessary to enable a recipient to operate effectively the business transferred to it”. I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet har “facilities” översatts med ”faciliteter”, ett begrepp som lämpar sig mindre väl i författningstext. Det är inte heller helt klart vad som avses med ”facilities”. Det som ligger närmast till hands vid en tolkning är att det som avses är resurser, nyttigheter eller hjälpmedel som behövs för att den överförda verksamheten ska kunna bedrivas effektivt. Begreppet resurs framstår som det mest lämpliga att använda i sammanhanget.

Av artikel 65.1 i krishanteringsdirektivet följer vidare att resolutionsmyndigheten kan besluta att sådana tjänster eller resurser ska tillhandahållas av dels företaget i resolution, dels ett annat koncernföretag. Vad gäller stora företagsgrupper kan det således bli fråga om relativt många företag som potentiellt sett kan träffas av befogenheten. Det torde inte vara ovanligt att flera centrala tjänster tillhandahålls koncerninternt. Den gränsdragning som görs i krishanteringsdirektivet när det gäller vilka företag som kan bli föremål för ett beslut om tillhandahållande av tjänster eller resurser framstår som väl avvägd. Det saknas därför skäl att i den nya lagen om resolution ytterligare utsträcka denna befogenhet till att omfatta fler företag än vad krishanteringsdirektivet anger.

Beträffande företag som ingår i gränsöverskridande koncerner krävs viss särskild reglering. Av artikel 65.2 i krishanteringsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska se till att deras resolutionsmyndigheter har befogenhet att genomdriva skyldigheter som resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater har ålagt koncernföretag som är etablerade på deras territorier i enlighet med artikel 65.1. Detta innebär att en utländsk resolutionsmyndighets beslut enligt den nationella lagstiftning som genomför artikel 65.1 i krishanteringsdirektivet ska kunna göras gällande mot ett svenskt koncernbolag. Om t.ex. ett företag som har försatts i resolution i Tyskland har ett svenskt dotterföretag, kan den tyska resolutionsmyndigheten besluta att det svenska dotterföretaget ska tillhandahålla vissa tjänster till ett företag som har tagit över verksamhet från företaget i resolution. Ett sådant beslut gäller inte i Sverige då det inte omfattas av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Bryssel I-förordningen) eller Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (insolvensförordningen). Det är därför nödvändigt att införa ny reglering på detta område. Artikel 65.2 i krishanteringsdirektivet ger medlemsstaterna stort utrymme att själva avgöra hur en sådan reglering ska se ut. Mot denna bakgrund föreslås en reglering som motsvarar det förfarande som gäller vid verkställighet och erkännande av utländska domar i Sverige.

Detta innebär att den svenska resolutionsmyndigheten ges möjlighet att verkställa ett beslut av en motsvarande myndighet i ett annat EES-land. Ett sådant beslut av den svenska resolutionsmyndigheten måste givetvis föregås av en prövning av om beslutet om tillhandahållande av tjänster är formellt riktigt. Någon materiell prövning bör däremot inte ske. I annat fall tillkommer en inte avsedd överprövning av det fattade beslutet om tillhandahållande av tjänster, vilket kan äventyra effektiviteten i ett gränsöverskridande resolutionsförfarande.

Det möter enligt regeringens bedömning inga hinder att ge resolutionsmyndigheten, i stället för t.ex. en domstol, denna befogenhet. Resolutionsmyndigheten har expertkompetens på detta område och kan enligt regeringens mening genomföra den begränsade prövning som ska göras på ett rättssäkert sätt.

19.10 Kompletterande befogenheter

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd får den besluta att

1. en innehavare av aktier i ett företag i resolution eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag inte får förvärva ytterligare sådana aktier eller äganderättsinstrument, eller
2. ett avtal som ett företag i resolution är part i ska sägas upp med omedelbar verkan eller villkoren i avtalet ska ändras.

När resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd får den dessutom begära att

1. en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad av ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel,
2. en börs eller ett värdepappersinstitut med tillstånd att driva en handelsplattform ska avslå en ansökan om att ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution ska handlas på en handelsplattform eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska handlas på en handelsplattform, eller
3. Finansinspektionen ska pröva om förutsättningarna för handelsstopp avseende ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution är uppfyllda om begäran om det har framställts av resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet.

Resolutionsmyndigheten får endast vidta ovanstående åtgärder om myndigheten anser att det är nödvändigt för att säkerställa verkställigheten av ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Resolutionsmyndigheten får även begära att en behörig myndighet i ett annat land inom EES fattar ett sådant beslut som anges ovan.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag innebär en skyldighet för Finansinspektionen att besluta om handelsstopp avseende ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet begärt det. Utredningens förslag saknar en bestämmelse om att de kompletterande åtgärderna endast får vidtas om det är nödvändigt för att säkerställa verkställigheten av ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* efterfrågar vissa klargöranden när det gäller resolutionsmyndighetens möjligheter att säga upp eller ändra villkor i avtal. *Nasdaq OMX Stockholm AB* anser att resolutionsmyndigheten bör kunna begära att en börs, avseende ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution, avslår en ansökan om att ett sådant finansiellt instrument ska handlas på en handelsplattform eller beslutar att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska handlas på en handelsplattform.

Skälen för regeringens förslag

Allmänna utgångspunkter

De befogenheter som resolutionsmyndigheten har att tillgripa när ett företag försatts i resolution finns utspridda på en rad olika ställen i krishanteringsdirektivet. I artikel 64 regleras s.k. kompletterande befogenheter vilket betyder att dessa endast ska kunna utövas av resolutionsmyndigheten om myndigheten samtidigt utövar någon annan resolutionsbefogenhet, dvs. någon av de befogenheter som framgår av artiklarna 63 och 65–72 i krishanteringsdirektivet.

I artikel 64.2 i krishanteringsdirektivet framgår det att en s.k. kompletterande befogenhet får utövas av resolutionsmyndigheten om den

anser att det är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Regeringen anser att en bestämmelse om vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att resolutionsmyndigheten ska få vidta en s.k. kompletterande befogenhet, bör införas i den nya lagen om resolution.

Befogenhet att upphäva rätt att förvärva aktier

Enligt artikel 64.1 b i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten, i form av en kompletterande befogenhet, kunna upphäva rätten att förvärva ytterligare aktier eller andra äganderättsinstrument. Någon bestämmelse som motsvarar artikel 64.1 b i krishanteringsdirektivet finns inte i svensk rätt utan en motsvarande bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution. Vad som avses med äganderättsinstrument behandlats i avsnitt 22.3.1 om försäljningsverktyget. Eftersom de befogenheter som följer av artikel 64 inte får utövas självständigt bör det framgå av lagen.

Befogenhet att avslå begäran om upptagande till handel och att avbryta eller stoppa handel

I enlighet med vad utredningen konstaterar (s. 562) bör artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet innebära att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva att 1) finansiella instrument som har getts ut av ett företag i resolution inte tas upp till handel, 2) handeln med sådana finansiella instrument avbryts permanent, dvs. att de finansiella instrumenten avnoteras, samt 3) handel med sådana finansiella instrument tillfälligt stoppas. Av 22 kap. 1 § lagen LVM följer att en börs omedelbart ska informera Finansinspektionen om handeln med ett finansiellt instrument avbryts (handelsstopp) på grund av vissa i paragrafen angivna grunder.

Finansinspektionen ska enligt 22 kap. 2 § LVM så snart det kan ske, besluta om handelsstoppet ska bestå. Finansinspektionen får också, utan föregående beslut av börs, besluta om handelsstopp på sådan grund som anges i 22 kap. 1 § LVM. Vidare får Finansinspektionen besluta att handeln med ett finansiellt instrument på en handelsplattform eller i annan av ett värdepappersinstitut organiserad handel ska avbrytas på sådan grund som anges i 22 kap. 1 § LVM. De svenska bestämmelser som genomför artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet bör lämpligen knytas till de befintliga reglerna om handelsstopp i LVM.

Enligt utredningens förslag ska Finansinspektionen fatta beslut om handelsstopp om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet begär det. En ordning där en myndighet, resolutionsmyndigheten, kan kräva att en annan myndighet, Finansinspektionen, ska fatta ett visst beslut framstår dock enligt regeringens bedömning som olämplig med hänsyn till principen om myndigheternas självständighet vid myndighetsutövning mot enskild. Det bör i stället framgå av LVM att Finansinspektionen ska pröva om förutsättningarna för handelsstopp är uppfyllda, om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet framställer en begäran om det. En sådan utformning av bestämmelsen överensstämmer enligt regeringens bedömning med artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet. Av artikel 64.1 c framgår att

resolutionsmyndigheterna ska kunna kräva handelsstopp, men det uppställs inga bestämmelser avseende hur den behöriga myndigheten (i Sverige Finansinspektionen) ska förfara när en sådan begäran har framställts.

Av 15 kap. 11 § LVM följer en möjlighet för en börs att under vissa förutsättningar avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel (avnotering). Motsvarande bestämmelser saknas för värdepappersinstitut med tillstånd för drift av handelsplattformar. I svensk rätt finns inte heller några bestämmelser som ger Finansinspektionen rätt att fatta beslut av det ovan angivna slaget. För att genomföra artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet bör det i den nya lagen om resolution därför införas bestämmelser som ger resolutionsmyndigheten rätt att kräva att en börs eller ett värdepappersinstitut avslår en ansökan om att ett finansiellt instrument ska handlas på en handelsplattform eller beslutar att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska handlas på en handelsplattform. Som en konsekvens av detta bör det även införas bestämmelser i LVM som innebär att en börs eller ett värdepappersinstitut ska efterkomma en sådan begäran av resolutionsmyndigheten. När det gäller börser bör dessa bestämmelser knytas till de befintliga reglerna om upptagande till handel och avnotering i 15 kap. 11 § LVM. Denna bestämmelse bör ändras på så sätt att börsen ska fatta ett beslut enligt 15 kap. 11 § LVM även på den grunden att resolutionsmyndigheten begär det. En motsvarande bestämmelse bör införas beträffande värdepappersinstitut.

Efter att tillstånd medelats av Finansinspektionen får en börs driva en handelsplattform, 13 kap. 12 § andra stycket 1 LVM. *Nasdaq OMX Stockholm AB* anser mot bakgrund därav att en börs, avseende ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag i resolution, bör kunna avslå en begäran om upptagande till handel på en handelsplattform eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel på en handelsplattform. Regeringen instämmer i den av Nasdaq framförda synpunkten och anser därför att bestämmelsen bör omfatta även en handelsplattform som drivs av en börs.

Befogenhet att ändra eller säga upp avtal med omedelbar verkan

Den befogenhet som följer av artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet utgör enligt ordalydelsen en av de mest ingripande resolutionsbefogenheterna gentemot avtalsparter till företaget i resolution. Enligt bestämmelsen ska resolutionsmyndigheten kunna ”annullera eller ändra villkoren i ett avtal som institutet under resolution är part i eller ersätta institutet under resolution med en mottagande enhet som avtalspart”. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i svensk rätt och en bestämmelse som motsvarar artikeln bör därför tas in den nya lagen om resolution. Med anledning av *Riksgäldskontorets* önskemål om klargörande kan det framhållas att det i lagtexten bör anges att uppsägning kan ske med omedelbar verkan, vilket innebär att någon uppsägningstid inte behöver iakttas. Någon ytterligare åtgärd krävs inte heller för att resolutionsmyndighetens beslut ska vara gällande. Mot bakgrund av att ett beslut av resolutionsmyndigheten om omedelbar

uppsägning av avtalet ligger utanför företagets kontroll måste konsekvenserna av en sådan åtgärd anses falla inom resolutionsmyndighetens ansvar. Företaget i resolution kan därmed inte göras skadeståndsskyldigt för resolutionsmyndighetens beslut om ändring eller uppsägning även om det sker i strid med villkoren i avtalet mellan parterna.

Mot bakgrund av bestämmelsens utformning blir kravet på proportionalitet och nödvändighet särskilt viktigt i förhållande till denna befogenhet. Dessutom bör det beaktas att bestämmelsens tillämpningsområde begränsas genom att krishanteringsdirektivet innehåller ett antal specifika bestämmelser om resolutionsmyndighetens befogenhet att ändra innehållet i ingångna avtal. I det följande diskuteras hur detta påverkar den nu aktuella bestämmelsens tillämpningsområde.

Bestämmelsen är, enligt vad som framgår av krishanteringsdirektivets systematik, kompletterande till de allmänna befogenheter som resolutionsmyndigheten har enligt artikel 63 i krishanteringsdirektivet. Den kompletterande befogenhet som följer av artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet bör därför inte kunna utövas såvitt avser de avtal som uttryckligen behandlas i artikel 63 i krishanteringsdirektivet, t.ex. skuldinstrument och andra kvalificerade skulder (där resolutionsmyndigheten kan ändra eller anpassa löptiden enligt artikel 63.1 j) eller finansiella avtal och derivatkontrakt (som resolutionsmyndigheten kan säga upp enligt artikel 63.1 k krishanteringsdirektivet).

Krishanteringsdirektivet innehåller även ett antal andra bestämmelser som, relativt detaljerat, anger vilka befogenheter resolutionsmyndigheten har i förhållande till specifika avtalstyper. Resolutionsmyndigheten kan t.ex. enligt artikel 71 i krishanteringsdirektivet besluta att en motpart i ett avtal med företaget i resolution inte får utöva sin uppsägningsrätt under en kortare tidsperiod (se avsnitt 19.8). Eftersom bl.a. den befogenheten anges och begränsas i tid bör det inte vara möjligt att åberopa den mer allmänt hållna, kompletterande befogenheten i artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet för att t.ex. besluta om en ytterligare förlängd period då uppsägningsrätt inte får utövas. En motsvarande bedömning avseende artikel 69 i krishanteringsdirektivet innebär att resolutionsmyndigheten inte kan besluta om t.ex. en längre uppskjutandeperiod än i artikel 69 enbart med stöd i den kompletterande befogenheten i artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet. I samtliga fall gäller dessutom att resolutionsmyndigheten inte bör kunna besluta om en mer långtgående åtgärd, t.ex. uppsägande av avtal, om det i krishanteringsdirektivet uppställs bestämmelser om mindre ingripande åtgärder (t.ex. tillfälligt uppskjutande av motparts uppsägningsrätt enligt artikel 71, tillfälligt uppskjutande av betalnings- eller leveransskyldighet enligt artikel 69 eller nedskrivning av vissa kollektivavtalsreglerade ersättningar enligt artikel 44.2). Avsikten bör inte heller vara att den kompletterande befogenheten ska användas i förhållande till anställningsavtal eller kollektivavtal.

Därutöver finns en rad specifika bestämmelser i krishanteringsdirektivet som syftar till att säkerställa att avtalsenliga förpliktelser, inte minst inom ramen för olika typer av finansiella arrangemang ska skyddas (se främst artiklarna 77–79 i krishanteringsdirektivet). Även i fråga om dessa gäller att det inte bör kunna komma i fråga att resolutions-

myndigheten fattar beslut som strider mot dessa specifika bestämmelser med åberopande av den kompletterande befogenheten i artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet.

Utöver detta bör det inte heller komma i fråga att använda den kompletterande befogenheten på ett sätt som står i strid med andra principer eller detaljerade materiella bestämmelser i krishanteringsdirektivet, t.ex. genom att resolutionsmyndigheten beslutar om ändringar i ingångna avtal som innebär avsteg från principen om att utfallet för en borgenär inte ska bli sämre vid resolution än vid konkurs eller den fastlagda ordningen för nedskrivning och konvertering av skulder.

Som framgått ovan bedömer regeringen att den kompletterande befogenheten i artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet bör ses som subsidiär till de övriga bestämmelser i krishanteringsdirektivet som behandlar resolutionsmyndighets befogenhet att ändra eller upphäva ingångna avtal. En följd av detta blir att den kompletterande befogenheten enligt artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet endast sällan bör kunna tillämpas på flera av de avtalstyper som är föremål för materiell reglering i krishanteringsdirektivet. I fråga om de avtalstyper för vilka den kompletterande befogenheten bör kunna användas – t.ex. olika former av avtal om resurser, nyttigheter eller hjälpmedel som inte är av kritisk betydelse för verksamheten – kommer det ändå krävas en bedömning i varje enskilt fall av huruvida åtgärden är befogad utifrån behovet att uppnå resolutionsändamålen.

19.11 Befogenhet att kräva information

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får begära att

1. företaget i resolution eller någon annan tillhandahåller uppgifter, handlingar eller annat, och
2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken lämnar sådana upplysningar på tid och plats som myndigheten bestämmer.

En sådan begäran får endast framställas om det behövs för att resolutionsmyndigheten ska kunna förbereda och besluta om resolutionsåtgärder.

Det ovanstående gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte följer en begäran enligt ovan att fullgöra sin skyldighet. Föreläggandet får förenas med vite.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att informationsskyldigheten ska omformuleras så att det tydligare framgår att det är en skyldighet för de aktuella personerna att lämna information om resolutionsmyndigheten begär det. *Finansförbundet* anser att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva information av personer som arbetar på företag till vilka företaget i resolution har lagt ut verksamhet genom delegering och att en bestämmelse motsvarande artikel 63.1 a i krishanteringsdirektivet därför ska tas in i lag. Finansförbundet

framhåller också vikten av att ett eventuellt vite som riktas mot enskilda anställda måste vara noggrant reglerat och tydligt belysa vilka överträdelser som kan komma att beläggas med ansvar. Om en anställd på grund av företagets rutiner, instruktioner eller praxis ansett sig vara förhindrad att utlämna information ska vitesansvaret läggas på företaget.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 63.1 a i krishanteringsdirektivet föreskriver att resolutionsmyndigheten ska ges möjlighet att kräva information av vem som helst i syfte att besluta om och förbereda resolutionsåtgärder. Krishanteringsdirektivet innehåller även andra bestämmelser som ger resolutionsmyndigheten rätt att inhämta information. I artikel 11.1 i krishanteringsdirektivet framgår exempelvis att resolutionsmyndigheten – antingen på egen hand eller via den behöriga myndigheten – ska kunna inhämta den information som krävs för att förbereda resolutionsplaner. Artikel 11.1 är dock begränsad till möjligheten att inhämta information från berörda institut, och avser informationsinhämtning i ett förberedande skede (i samband med upprättande av resolutionsplaner).

Finansinspektionen har, inom ramen för sin tillsynsverksamhet, vissa möjligheter att inhämta information, jfr 13 kap. 3 § LBF och 23 kap. 3 § LVM. Någon motsvarande möjlighet för resolutionsmyndigheten att begära in information föreligger inte i svensk rätt. I syfte att genomföra artikel 63.1 a i krishanteringsdirektivet bör därför en sådan möjlighet införas i den nya lagen om resolution. Bestämmelsen bör utformas med 23 kap. 3 § LVM som förebild. Dock får informationsinhämtningen endast ske i syfte att förbereda eller besluta om resolutionsåtgärder. *Riksgäldskontoret* anser att möjligheten för resolutionsmyndigheten att begära information ska omformuleras till en skyldighet för de aktuella personerna att lämna information till resolutionsmyndigheten. Som framgått bör bestämmelsen utformas med förebild i liknande, befintliga bestämmelser på finansmarknadsområdet. Med hänsyn till att resolutionsmyndigheten kan förelägga någon som inte följer en begäran att lämna information göra det (och föreläggandet kan förenas med vite) innebär föreläggandet en skyldighet att efterkomma resolutionsmyndighetens begäran. Innebörden av bestämmelsen är därmed densamma som om den var formulerad som en skyldighet att lämna information och regeringen saknar därför skäl att frångå utredningens förslag i denna del.

Med anledning av *Finansförbundets* synpunkter bör det framhållas att informationsskyldigheten kan riktas mot vilken person som helst som förväntas kunna lämna upplysningar i saken, utan inskränkningar till särskilda arbetsgivare, under förutsättning att informationen krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna förbereda och fatta beslut om resolution eller resolutionsåtgärder. En sådan ordning torde leda till goda möjligheter för resolutionsmyndigheten att inhämta den information som myndigheten behöver.

I likhet med vad som gäller i förhållande till Finansinspektionen enligt ett antal andra lagar på bl.a. det finansiella området bör, i förhållande till resolutionsmyndigheten, undantag göras för sådana uppgifter som omfattas av den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater**.** Advokater som avkrävs uppgifter kan alltså underlåta att lämna sådana, om det skulle kunna medföra straffrättsligt ansvar för brott mot tystnadsplikt.

Bestämmelsen är inte avsedd att tolkas motsatsvis, dvs. den utesluter inte att även andra tystnadsplikter kan upprätthållas (jfr prop. 2011/12:175 s. 19 f.)

Resolutionsmyndigheten bör ges möjlighet att förelägga den som inte följer en begäran enligt ovan att fullgöra sin skyldighet. Ett sådant föreläggande bör kunna förenas med vite. Bestämmelserna i lagen (1985:206) om vite tillämpas då på förfarandet.

Finansförbundet framför att en sanktion som utgångspunkt bör rikta sig mot företaget och endast i undantagsfall riktas mot en enskild anställd. Om en anställd på grund av företagets rutiner, instruktioner eller praxis ansett sig vara förhindrad att utlämna information bör vitesansvaret läggas på företaget.

Resolutionsmyndighetens möjlighet att förena ett informationsförläggande med vite ska ha föregåtts av en underlåtelse att efterkomma en begäran om information. Det kan inte anses uteslutet att en begäran om information, vid äventyr av vite, kan komma att riktas mot en enskild anställd. Bestämmelserna i lagen om vite bör tillämpas på förfarandet. Härigenom är förutsättningarna för en rättssäker process tillgodosedda. Av 9 § lagen om vite följer en möjlighet för domstolen att jämka ett vite om särskilda skäl föreligger. Det är inom ramen för en sådan prövning den som förelagts att lämna viss information kan åberopa de eventuella hinder för att efterkomma begäran som förelegat.

20 Åtgärder mot ägare

20.1 Aktier och andra andelar

Regeringens bedömning: Åtgärder som syftar till att ägare ska vara de första att bära förluster omfattar ägare till aktier och andra andelar.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Svenska Bankföreningen* anser i likhet med utredningen att ägarna av aktier och andelar bör vara de som bär förluster först, dvs. därmed ska inte teckningsoptioner och konvertibler inkluderas.

Skälen för regeringens bedömning: Det framgår tydligt av flera artiklar i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta åtgärder mot innehavarna av aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att ägarna ska bära de första förlusterna. En fråga som däremot behöver analyseras är vad som i detta sammanhang avses med andra äganderättsinstrument.

Enligt definitionen i artikel 2.1.61 i krishanteringsdirektivet är andelar i en ekonomisk förening eller i en medlemsbank att betrakta som äganderättsinstrument eftersom de är andra instrument än aktier som ger äganderätt. Definitionen av äganderättsinstrument i artikel 2.1.61 i krishanteringsdirektivet inkluderar även exempelvis teckningsoptioner

och konvertibler. Det är dock regeringens bedömning att det i detta sammanhang, som handlar om att ägarna ska bära de första förlusterna, endast är relevant med aktier och andra andelar. Om resolutionsmyndigheten vill vidta åtgärder mot innehavarna av andra äganderättsinstrument än aktier och andelar, är det regeringens bedömning att det i första hand bör handla om resolutionsåtgärder som förbjuder förvärv av aktier eller andra äganderättsinstrument (se avsnitt 19.10) snarare än om att säkerställa att de befintliga ägarna av sådana instrument bär de första förlusterna.

Sparbanker har inga ägare i här relevant mening och kan inte komma i fråga för den här typen av åtgärder.

20.2 Minskning av aktiekapitalet och ägarandelar

Regeringens förslag: Om företaget i resolution är ett aktiebolag ska resolutionsmyndigheten innan, eller i samband med att den vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att aktiekapitalet ska minskas i proportion till företagets förluster enligt den värdering som ligger till grund för beslutet.

Om företaget i resolution har ett positivt värde, får resolutionsmyndigheten minska äganderätten för existerande ägare genom att konvertera skulder till nya aktier eller andra andelar.

Konvertering ska ske till en omräkningskurs som väsentligt minskar ägandet.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår inte någon bestämmelse om att en konvertering av aktier eller andra andelar ska ske till en omräkningskurs som väsentligt spär ut existerande ägare.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Minskning av aktiekapitalet

En viktig princip i resolution är att behålla prioritetsordningen. En avgörande del av detta är principen om att ägarna ska bära förluster först, vilken framgår av artikel 34.1 a i krishanteringsdirektivet. Genom bestämmelserna i krishanteringsdirektivet om att innehavare av kapitalinstrument (artikel 37.2) eller relevanta kapitalinstrument (artikel 59.3) ska bära förluster före någon annan borgenär respektive innan något resolutionsverktyg tillämpas kommer principen också till uttryck, om än indirekt. Att ägarna ska bära förlusterna först kommer också till uttryck i artikel 48 i krishanteringsdirektivet, som säger att poster i kärnprimärkapitalet ska minskas först vid en nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Inom gruppen kapitalinstrument finns för ett aktiebolag tre övergripande kategorier: aktier, övriga primärkapitalinstrument samt

supplementärkapitalinstrument. De två sistnämnda utgör de relevanta kapitalinstrumenten och är i själva verket skulder, men får räknas in i ett instituts kapitalbas. Det innebär att innehavarna av dessa instrument är borgenärer. För att behålla prioritetsordningen ska alltså aktieägarna bära förluster före borgenärerna, inbegripet de borgenärer som är innehavare av relevanta kapitalinstrument. Därefter ska genom skuldnedskrivning innehavarna av de relevanta kapitalinstrumenten, som är just skulder, bära förluster innan någon annan borgenär bär förluster (se avsnitt 22.26). För att aktieägarna ska vara de första att bära förluster måste aktiekapitalet minska i proportion till förlusterna. Utgångspunkten är vidare att förlusterna ska kunna fördelas lika mellan aktierna (se exempelvis artikel 48.2 i krishanteringsdirektivet). Om det egna kapitalet, uppskattat enligt värderingen, är mindre än aktiekapitalet ska aktiekapitalet minskas så att det hamnar i paritet med det egna kapitalet. Det kan innebära att aktiekapitalet blir helt förbrukat om det egna kapitalet är negativt.

Resolutionsmyndigheten ska enligt artikel 63.1 h i krishanteringsdirektivet ha befogenhet att minska kvotvärdet på, eller dra in, utestående aktier och vidta motsvarande åtgärder beträffande andra äganderättsinstrument. Denna befogenhet bör kunna tolkas som att resolutionsmyndigheten har rätt att besluta om en minskning av aktie-kapitalet, vilket leder till att kvotvärdet minskar. Detta ska ses mot bakgrund av att varje aktieägare ska bära förluster proportionerligt mot sitt innehav. Regeringen föreslår därför att en bestämmelse som anger att resolutionsmyndigheten ska ges rätt att besluta om en minskning av aktiekapitalet i proportion till företagets förluster, såsom de värderas i anslutning till beslutet, förs in i den nya lagen om resolution.

Det bör påpekas att i aktiekapitalet inkluderas preferensaktier. Följaktligen omfattas de av denna åtgärd, trots att de inte räknas till kärnprimärkapitalet. Detta är en skillnad gentemot motsvarande åtgärder som Finansinspektionen kan vidta utanför resolution och som bara avser åtgärder riktade mot poster i kärnprimärkapitalet, se avsnitt 14. Skälet till att förslagen skiljer sig åt är att en nedskrivning eller konvertering utanför resolution är fokuserad på sådana instrument som tillhör kapitalbasen, en kategori av instrument som är central för den finansiella tillsynen. Syftet med åtgärden kan något förenklat också sägas vara att förhindra ett fallissemang genom att förbättra kvaliteten på kapitalbasen.

Minskning av ägarandelar genom konvertering (utspädning)

Av artikel 47.1 b i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten, i samband med att den använder skuldnedskrivningsverktyget eller möjligheten till nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, ska vidta vissa åtgärder. Under förutsättning att institutet i resolution har ett positivt substansvärde (dvs. positivt eget kapital), får resolutionsmyndigheten minska (späda ut) de befintliga aktieägarnas ägarandel eller innehavare av andra äganderättsinstrument genom att konvertera tillämpliga kapitalinstrument eller kvalificerade skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument.

Utspädning är inte i sig en åtgärd utan en följd av att, i t.ex. ett aktiebolag, antalet utestående aktier ökar genom en nyemission. Det

leder till att existerande aktieägares ägarandel minskar. Att resolutionsmyndigheten ska ha rätt att förelägga företag att emittera nya aktier behandlas i samband med skuldnedskrivningsverktyget (se avsnitt 22). Utspädningen sker genom att företaget tillförs nytt kapital, t.ex. genom att skulder konverteras till nya aktier. Det bör framgå av den nya lagen om resolution att utspädning av befintliga ägare är tillåtet förutsatt att värdet på företaget, mätt som företagets substansvärde, är positivt.

I artikel 47.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet anges även att utspädningseffekten vid en konvertering ska vara väsentlig. Vad som menas med en väsentlig utspädning ger krishanteringsdirektivet ingen vägledning om. Bedömningen bör utgå i från hur ägarnas innehav och ägarandel påverkas av de sammanlagda åtgärder som vidtas, dvs. även en eventuell minskning av aktiekapitalet som kan ha skett för att få tillgångar och skulder i balans bör beaktas. Kravet på väsentlig utspädning bör innebära att påverkan på aktieägarnas innehav och ägarandel ska vara av substantiell art och inte obetydlig. Kravet på att omräkningskursen ska leda till en väsentlig minskning av ägandet bör framgå av den nya lagen om resolution.

20.3 Åtgärder i samband med minskning av aktiekapitalet

Regeringens förslag: I samband med ett beslut om att minska aktiekapitalet får resolutionsmyndigheten besluta att vidta någon eller några av följande åtgärder.

1. Dra in befintliga aktier.
2. Överföra befintliga aktier till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Bestämmelser om indragning eller överföring av aktier i samband med ett beslut om att minska aktiekapitalet

Av artikel 47.1 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten vid användning av skuldnedskrivningsverktyget, och vid nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument i förhållande till aktieägarna eller innehavare av andra äganderättsinstrument, kan dra in eller överföra existerande aktier. Resolutionsmyndighetens rätt att besluta om att aktier ska dras in eller överföras framgår inte bara av artikel 47 i krishanteringsdirektivet utan också av artikel 63.1 c (om överföring) och 63.1 h (om indragning) i samma direktiv.

Krishanteringsdirektivet bör enligt regeringens bedömning, och i likhet med vad utredningen har anfört, tolkas så att när resolutionsmyndigheten beslutar om att minska aktiekapitalet får den i samband med detta besluta om en indragning eller en överföring av aktier. När resolutions-

myndigheten beslutar att dra in aktier innebär det att instrumenten makuleras och avförs ur företagets aktiebok.

Enligt krishanteringsdirektivets ordalydelse kan aktier dras in både om substansvärdet är positivt eller om det är negativt.

En bestämmelse som ger resolutionsmyndigheten rätt att besluta om de typer av åtgärder som krishanteringsdirektivet föreskriver bör därför införas i den nya lagen om resolution. Det bör framgå av lagtexten att resolutionsmyndigheten får kombinera åtgärderna gentemot aktieägare. Detta innebär att det förutom indragning och överföring även kan bli fråga om minskning (utspädning) av ägarandelar genom konvertering.

Vilka omständigheter ska beaktas vid valet av åtgärd?

Av artikel 47.3 i krishanteringsdirektivet följer att när resolutionsmyndigheten överväger vilken åtgärd den ska vidta – indragning, överföring eller minskning (utspädning) av ägarandelar genom konvertering – ska myndigheten beakta den värdering som gjorts i samband med resolutionsförfarandet (se avsnitt 17.1), det belopp genom vilket aktiekapitalet måste minskas och skulder måste skrivas ned eller konverteras samt det totalbelopp som resolutionsmyndigheten bedömt kommer att fordras enligt artikel 46 i krishanteringsdirektivet. Utredningen anför i detta sammanhang att det redan framgår att minskningen av aktiekapitalet ska baseras på värderingen som görs i samband med resolutionsbeslutet och att utspädning endast kan bli aktuellt vid ett positivt substansvärde. Ytterligare bestämmelser för att införliva 47.3 i krishanteringsdirektivet är därför, enligt regeringen, inte nödvändiga. Det kan även noteras att Eba kommer att ta fram riktlinjer i syfte att klargöra när de olika alternativen ska tillämpas.

Som framgår av artikel 47.2 i krishanteringsdirektivet ska åtgärderna också vidtas beträffande sådana personer som har tilldelats, eller för vars räkning det har getts ut, aktier till följd av en utlösande händelse som inträffat före eller samtidigt som institutet försattes i resolution. Därutöver ska åtgärderna vidtas mot den som har fått aktier eller andra äganderättsinstrument till följd av konvertering av relevanta kapitalinstrument. Det måste anses följa av allmänna associationsrättsliga principer att samma åtgärder kan tillämpas mot samtliga aktieägare, oavsett hur aktierna har förvärvats. Någon särskild bestämmelse som motsvarar artikel 47.2 i krishanteringsdirektivet behöver därmed inte införas i lag.

20.4 Åtgärder mot andelsinnehavare

Regeringens förslag: Om företaget i resolution är en medlemsbank eller en ekonomisk förening, ska resolutionsmyndigheten innan, eller i samband med att den vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att minska andelarnas värde i proportion till företagets förluster enligt den värdering som ligger till grund för beslutet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det framstår som rimligt att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta samma åtgärder mot ett företag i resolution som är en medlemsbank eller en kreditmarknadsförening (ekonomisk förening) som mot ett aktiebolag. Sådana möjligheter behövs bl.a. av hänsyn till principen att ägare ska bära förluster före borgenärer och för att genomföra artikel 48 i krishanteringsdirektivet som säger att poster i kärnprimärkapitalet (dvs. andelar) ska minskas först.

Åtgärderna ska vidare ge motsvarande effekt som om företaget i resolution är ett aktiebolag, men kan självklart vara annorlunda till formen beroende på de skillnader som finns mellan aktiebolag och ekonomiska föreningar. Detta anges uttryckligen i artikel 63.3 i krishanteringsdirektivet som säger att resolutionsmyndigheterna, i den mån någon eller några av de befogenheter som räknas upp i artikel 63.1 i krishanteringsdirektivet inte är tillämpliga på ett företag till följd av dess särskilda juridiska form, ska ha befogenheter som är så snarlika dessa som möjligt, även vad gäller deras verkan.

Regeringen anser att det inte bör komma i fråga att överföra andelar (se avsnitt 22.3) och att enbart inkråmsöverlåtelser kan aktualiseras för denna typ av företag i samband med resolution.

När åtgärder vidtas för att minska värdet av andelar i t.ex. en medlemsbank eller kreditmarknadsförening handlar det, på liknande sätt som i ett aktiebolag, om att justera värdet av medlemmarnas andelar (i stället för aktiekapitalet) så att de hamnar i paritet med det egna kapitalet enligt värderingen. Den åtgärd som krävs för detta är att besluta om att minska andelarnas värde. Det bör i den nya lagen om resolution anges att resolutionsmyndigheten kan besluta att minska andelarnas värde i proportion till företagets förluster enligt den värdering som ligger till grund för beslutet.

20.5 Bindande beslut

Regeringens förslag: De beslut som resolutionsmyndigheten fattar om minskning av aktiekapitalet eller andelarnas värde, indragning, eller överföring ska vara bindande för företaget i resolution och dess ägare och borgenärer.

En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalminskning är fastställd när den har registrerats.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 53 i krishanteringsdirektivet följer att beslut om åtgärder enligt artikel 63.1 i krishanteringsdirektivet (dvs. resolutionsbefogenheter, t.ex. övertagande av styrelsens och verkställande direktörens befogenheter) ska få verkan och vara omedelbart bindande för företaget i resolution och för berörda ägare och

borgenärer. Åtgärderna mot ägare som föreslås i detta avsnitt utgör resolutionsbefogenheter enligt artikel 63.1 i krishanteringsdirektivet. Utspädningen kommer dock att genomföras med hjälp av de andra befogenheter som resolutionsmyndigheten har, t.ex. att konvertera kvalificerade skulder till aktiekapital och förelägga om nyemission (se avsnitt 22.27 och 22.29). Åtgärder som behandlas i avsnitt 20.2 och 20.4 (t.ex. indragning av aktier) får enligt artikel 63.2 i krishanteringsdirektivet inte omfattas av krav på förfarande eller registrering eller krav på godkännande när resolutionsmyndigheten vidtar dem.

Bestämmelserna om minskning av aktiekapitalet, indragning och överföring (och åtgärder som medför utspädning) i den nya lagen om resolution bör så långt möjligt utformas i likhet med det associationsrättsliga regelverk som är tillämpligt på det företag som berörs. Det bör därmed framgå av den nya lagen om resolution att kapitalminskningen, i likhet med vad som gäller för minskningar av aktiekapitalet i aktiebolagslagen, ska vara fastställd när den har blivit registrerad.

En bestämmelse som genomför artikel 53.1 i krishanteringsdirektivet bör tas in i den nya lagen om resolution.

21 Arbetsrättsliga aspekter i resolution

21.1 Arbetstagares rättigheter och skyldigheter

Regeringens bedömning: Arbetstagares rättigheter och skyldigheter i ett företag i resolution bör bedömas utifrån befintliga arbetsrättsliga regler.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. Utredningen jämställer konkurs och resolution och föreslår att arbetstagares rättigheter och skyldigheter enligt anställningsavtal och anställningsförhållanden inte ska övergå till den nya arbetsgivaren vid övergång av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet från en arbetsgivare till en annan i samband med resolution. Som en konsekvens härav föreslås ändringar i lagen (1974:981) om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning, semesterlagen (1977:480) och lagen (1982:80) om anställningsskydd, förkortad LAS.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens bedömning: Utredningen föreslår att arbetstagares rättigheter och skyldigheter enligt anställningsavtal och anställningsförhållanden inte ska övergå till den nya arbetsgivaren vid övergång av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet från ett företag i resolution.

Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter, kallat överlåtelsedirektivet, innehåller bestämmelser som syftar till att skydda arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av

arbetsgivares verksamhet. Skyddet ska säkerställas genom att arbetstagare inte ska förlora sina anställningar eller få försämrade anställningsvillkor när verksamheten i det företag som de är anställda i överlåts, vilket framgår av artiklarna 3 och 4 i överlåtelsedirektivet som i svensk rätt har genomförts i 6 b § första stycket LAS. Av artikel 5.1 i överlåtelsedirektivet framgår att – om inte medlemsstaterna föreskriver annat – skyddsreglerna artiklarna 3 och 4 inte ska tillämpas vid hel eller partiell överlåtelse av ett företag om överlåtaren är föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande. Artikel 5.1 i överlåtelsedirektivet har i svensk rätt genomförts i 6 b § andra stycket LAS. Av den bestämmelsen framgår det att arbetstagares rättigheter och skyldigheter enligt anställningsavtal och anställningsförhållanden inte ska övergå på den nya arbetsgivaren vid konkurs.

Av artikel 34.4 i krishanteringsdirektivet följer att när försäljnings-, avskiljande- eller broinstitutsverktyget används ska institutet anses vara föremål för konkurs vid tillämpning av artikel 5.1 i överlåtelsedirektivet. Som framgår ovan kan medlemstaterna föreskriva en annan ordning än att arbetstagares rättigheter och skyldigheter inte ska övergå till en ny arbetsgivare vid överåtelse av verksamheten om överlåtaren är försatt i konkurs. Regeringen gör därför bedömningen att en ordning där resolution inte jämställs med konkurs i 6 b § andra stycket LAS överensstämmer med artikel 34.4 i krishanteringsdirektivet.

Regeringens bedömning av hur ett arbetsrättsligt skydd för anställda i ett företag som har försatts i resolution bäst uppnås, överensstämmer inte med utredningens förslag. Utredningens förslag att jämställa resolution med konkurs i 6 b § andra stycket LAS innebär att vid tillämpningen av flertalet av resolutionsverktygen kommer arbetstagares rättigheter och skyldigheter kvarstå gentemot företaget i resolution även om väsentliga delar av verksamheten har överlåtits till ett annat företag, t.ex. vid användning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget. Även vid beaktande av andra omständigheter framstår det som olämpligt att jämställa arbetstagarens rättigheter och skyldigheter i resolution med rättigheter och skyldigheter i konkurs. Till stöd för en sådan bedömning kan det t.ex. anföras att resolutionsmyndigheten vid värdering av tillgångar i företaget i resolution ska betrakta dessa utifrån principen om att företaget ska drivas vidare. Det ligger sannolikt närmare till hands att jämställa resolution med företagsrekonstruktion vid beaktande av arbetstagares rättigheter och skyldigheter. Vid en företagsrekonstruktion görs inget undantag från skyddsregeln i 6 b § första stycket LAS. Det mest sannolika scenariot då ett företag försätts i resolution är dessutom att resolutionsmyndigheten i mesta möjliga mån kommer försöka få företagets anställda att stanna kvar i företaget.

Vid en sammantagen bedömning förordar regeringen därför inte en ordning där resolution jämställs med konkurs i 6 b § andra stycket LAS. Mot bakgrund härav föreslås inga ändringar i lagen om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning, semesterlagen och LAS.

21.2 Informations- och samrådsskyldighet

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd som berör de anställda, bör myndigheten informera och samråda med representanter för de anställda.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag begränsar inte informations- och samrådsskyldigheten till frågor som berör anställda.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansförbundet* anser att den svenska översättningen av artikel 34.5 i krishanteringsdirekrivet inte är fullgod och att det enligt svensk lag ska vara en skyldighet för resolutionsmyndigheten att informera och samråda med representanter för de anställda och att skyldigheten ska gälla alla frågor som direkt eller indirekt berör de anställda. Därutöver förordar Finansförbundet att det införs ytterligare en paragraf i den nya lagen om resolution där det ska framgå att kollektivavtal ska följas fullt ut.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 34.5 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutions-myndigheten, när så är lämpligt, bör informera och samråda med de anställda och deras representanter när resolutionsåtgärder vidtas.

Den möjlighet som bestämmelsen ger resolutionsmyndigheten att utifrån omständigheterna i det enskilda fallet bedöma om samråd och informationsgivning är lämpligt bör framgå av lagtexten. Även med hänsyn till att resolutionsmyndigheten kan behöva vidta åtgärder med kort varsel kan det inte anses lämpligt att i lagtexten införa ett absolut krav på samråd och informationsgivning med representanter för de anställda. Bestämmelsen riktar sig till resolutionsmyndigheten och gäller utöver vad arbetsgivaren har att iaktta enligt lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet. Det kan, som *Finansförbundet* påpekar, anses lämpligt att resolutionsmyndigheten i efterhand kan ange skäl för avstående från informations- och samrådsskyldigheten. Regeringen anser dock inte att en sådan skyldighet bör framgå av den nya lagen om resolution. Det framstår vidare som lämpligt att begränsa informations- och samrådsskyldigeten till frågor som berör de anställda. Regeringen anser att en sådan begränsning är förenlig med artikel 34.5 i krishanteringsdirektivet. I enlighet med den svenska arbetsmarknadsmodellen bör de anställda vid information och samråd i första hand företrädas av de fackliga organisationer med vilka arbetsgivaren är bunden av kollektivavtal.

Finansförbundet anser att det av lagtexten bör framgå att resolutionsmyndigheten ska följa gällande kollektivavtal och inte får förhindra förhandlingar av nya kollektivavtal. Regeringen anser att det saknas skäl att förtydliga lagtexten på det sätt som Finansförbundet föreslår. Som anges ovan kvarstår arbetsgivarens skyldighet att iaktta lagen om medbestämmande i arbetslivet samt tillämpliga kollektivavtal oförändrad.

21.3 Arbetstagarrepresentanter i styrelsen

Regeringens förslag: Resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder ska inte påverka de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter i styrelsen enligt lagen om styrelserepresentation för privatanställda.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 34.6 i krishanteringsdirektivet framgår att bestämmelser i nationell rätt eller praxis om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan inte ska påverkas av tillämpningen av resolutionsverktyg eller utövande av resolutionsbefogenheter. I svensk rätt finns bestämmelser om rätten för anställda att utse styrelseledamöter (arbetstagarledamöter) i lagen (1987:1245) om styrelserepresentation för privatanställda. Den lagen innebär att arbetstagare under vissa villkor har rätt att utse styrelseledamöter i den typ av företag som omfattas av krishanteringsdirektivet. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder inte ska påverka de anställdas rätt att utse styrelseledamöter enligt lagen om styrelserepresentation för privatanställda.

22 Resolutionsverktygen

22.1 Övergripande om resolutionsverktygen

Genom beslutet om resolution ges resolutionsmyndigheten tillgång till vissa resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter. Myndigheten kan i stor utsträckning välja mellan dessa verktyg och befogenheter utifrån sin bedömning av vad som är bäst för att uppnå resolutionsändamålen.

Det finns fyra resolutionsverktyg: försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget, avskiljandeverktyget och skuldnedskrivningsverktyget. Utöver detta ger krishanteringsdirektivet möjlighet för medlemsstaterna att, om de så önskar, införa regler om statliga stabiliseringsverktyg.

Genom försäljningsverktyget, som är ett av direktivets fyra resolutionsverktyg, ges resolutionsmyndigheten befogenhet att sälja antingen ett företag i resolution som sådant (dvs. genom en överföring av aktier) eller samtliga eller vissa av företagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser (inkråmsöverlåtelse). Resolutionsmyndigheten kan inte sälja företaget eller dess inkråm till vilka villkor som helst, utan villkoren ska vara affärsmässiga.

Broinstitutsverktyget innebär att ett nytt institut – broinstitutet – skapas, och att hela eller delar av verksamheten i det företag som försatts i resolution överförs dit. Detta kan ske i form av en inkråmsöverlåtelse eller genom en överlåtelse av aktierna i företaget.

Avskiljandeverktyget innebär att tillgångar och i förekommande fall skulder förs över från företaget som försatts i resolution till ett

tillgångsförvaltningsbolag som har till syfte att avveckla dem på ett sätt som maximerar värdet. Avskiljandeverktyget kan inte användas separat, utan enbart i kombination med något av de andra verktygen.

Skuldnedskrivningsverktyget gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att, efter det att ägarna burit sin del av förlusten, skriva ned vissa skulder i företaget som försatts i resolution eller konvertera skulder till antingen aktier eller andra äganderättsinstrument i företaget i resolution, i dess moderföretag, i ett broinstitut eller i ett tillgångsförvaltningsföretag.

De statliga stabiliseringsverktygen innebär att staten antingen kan skjuta till kapital eller tillfälligt ta över ägandet i ett företag. Enligt krishanteringsdirektivet kan medlemsstaterna föreskriva att statliga stabiliseringsverktyg ska kunna användas antingen som en del av ett resolutionsförfarande eller i stället för resolution.

Ett av de övergripande syftena med de olika verktygen och befogenheterna är att möjliggöra en fortsatt drift av den verksamhet som bedrivs av företaget i resolution. Detta syfte kan exempelvis uppnås genom att man omstrukturerar företaget genom användning av skuldnedskrivningsverktyget eller broinstitutsverktyget, eller genom att verksamheten överförs till en privat aktör som har resurser att driva verksamheten vidare.

Det kan noteras att en försäljning genom försäljningsverktyget inte begränsas till privatägda företag. Utgångspunkten i krishanteringsdirektivet är dock att förvärvaren ska vara en privat aktör, vilket i och för sig inte hindrar att exempelvis en statligt ägd bank som sedan tidigare bedriver verksamhet förvärvar ett företag i resolution.

22.2 Definition av försäljningsverktyget

Regeringens förslag: Med försäljningsverktyget avses en överföring till en förvärvare som inte är ett broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag av

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 2.1.58 i krishanteringsdirektivet definieras försäljningsverktyget som en mekanism för en resolutionsmyndighet att överföra aktier eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution, till en köpare som inte är ett broinstitut.

Det finns stora likheter mellan framför allt försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget men även mellan försäljningsverktyget och avskiljandeverktyget. Enkelt uttryckt kan en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution vara en användning av vilket som av dessa resolutionsverktyg. En överföring av äganderätts-

instrument som har getts ut av ett företag i resolution kan vara en användning av antingen försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget. Beroende på vilket resolutionsverktyg som används för en viss överföring ställer krishanteringsdirektivet delvis olika krav på myndigheten och på överföringen. Av den anledningen har det betydelse hur man definierar de olika verktygen, liksom vilket verktyg myndigheten beslutar sig för att använda.

Vissa åtgärder är möjliga att vidta inom ramen för såväl försäljningsverktyget som broinstitutsverktyget eller avskiljningsverktyget, nämligen överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution. I syfte att upprätthålla en tydlig skiljelinje mellan verktygen undantas inte bara överföringar som görs till ett broinstitut utan även överföringar till ett tillgångsförvaltningsbolag från försäljningsverktyget.

22.3 Generellt om överföring

22.3.1 Vad får överföras?

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget för att överföra

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* anser det är för ingripande att direkt överföra aktier och andra äganderättsinstrument, och förespråkar i stället ett tvångsinlösenförfarande följt av försäljning av berörda aktier och andra äganderättsinstrument. *Ackordscentralen* ställer sig generellt positiv till försäljningsverktyget men menar att det finns stora praktiska svårigheter med att se till att en överföring kan ske under den korta tid som förutses för processen.

Skälen för regeringens förslag

Vad får överföras?

I artikel 38.1 i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att överföra dels aktier eller andra äganderättsinstrument, dels tillgångar, rättigheter och skulder i ett företag i resolution, till en köpare som inte är ett broinstitut.

I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet har ”liabilities” översatts med ”skulder”. När det gäller försäljningsverktyget torde det snarare handla om ”förpliktelser”, eftersom verktyget bl.a. används till att överföra hela eller delar av verksamheten i ett företag. Företaget kan ha ingått avtal som ger upphov till andra förpliktelser än skulder, t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta. Vid genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser om

försäljningsverktyget bör därför ”liabilities” uttryckas som förpliktelser i stället för skulder.

Äganderättsinstrument definieras i artikel 2.1.61 i krishanteringsdirektivet som aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument. Resolutionsmyndighetens överföringsbefogenhet omfattar således alla dessa typer av instrument.

De företag som för svensk del omfattas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde är i huvudsak kreditinstitut och värdepappersbolag. Kreditinstitut kan vara aktiebolag, ekonomiska föreningar (medlemsbanker) eller sparbanker. Värdepappersbolag är alltid aktiebolag.

Att aktier kan överföras genom försäljningsverktyget framgår uttryckligen av krishanteringsdirektivet. För värdepappersbolag och kreditinstitut som är aktiebolag är bilden således förhållandevis klar.

Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet anser att det är för ingripande att direkt överföra aktier och andra äganderättsinstrument, och förespråkar i stället ett tvångsinlösenförfarande följt av försäljning av berörda aktier och andra äganderättsinstrument.

Bestämmelser om inlösen av minoritetsaktier finns i 22 kap. aktiebolagslagen (2005:551), förkortad ABL. Bestämmelserna gör det möjligt för en aktieägare som innehar mer än nio tiondelar av aktierna i ett aktiebolag att lösa in återstående aktier av de övriga aktieägarna. De övriga aktieägarna har rätt att få sina aktier inlösta av majoritetsaktieägaren. Bestämmelserna om inlösen av minoritetsaktier i ABL innehåller relativt detaljerade regler om bl.a. fastställande av lösenbeloppets storlek och handläggning av tvister om rätten till inlösen eller lösenbeloppets storlek. Sådana tvister ska enligt 22 kap. 5 § ABL prövas av skiljemän.

I detta sammanhang kan för det första konstateras att bestämmelserna om värdering vid resolution enligt artikel 36.3 i krishanteringsdirektivet ska tillämpas för att bedöma värdet av tillgångar och skulder i ett företag i resolution. Det framstår enligt regeringens bedömning inte som lämpligt att vid sidan av dessa bestämmelser, som ska genomföras i medlemsstaterna, föreskriva att ett parallellt förfarande ska tillämpas för att åsätta ett värde på aktier som ska överföras med användning av försäljningsverktyget. Dessutom innehåller 22 kap. ABL bestämmelser om handläggningen av tvister om rätten till inlösen eller lösenbeloppets storlek. Det framgår av de bestämmelserna att förfarandet kan komma att ta relativt lång tid om en tvist uppstår. Det följer t.ex. av 22 kap. 24 § ABL att en part eller god man som är missnöjd med en skiljedom i en inlösentvist har rätt att väcka talan inom sextio dagar. Bestämmelserna om handläggning av inlösentvister torde därför vara svåra att förena med det behov av snabba åtgärder som typiskt sett föreligger i ett resolutionsförfarande. Mot denna bakgrund bör bestämmelserna om inlösen av minoritetsaktier i 22 kap. ABL inte tillämpas vid överföring av aktier genom försäljningsverktyget.

För medlemsbanker gäller att de äganderättsinstrument som skulle kunna komma i fråga är andelar i ekonomiska föreningar. När det gäller ekonomiska föreningar krävs att medlemmarna deltar i verksamheten, exempelvis som konsumenter. Det torde därför aldrig bli aktuellt att

överföra andelar i medlemsbanker till en utomstående köpare. Sådana andelar bör därför inte kunna överföras genom försäljningsverktyget.

Detsamma gäller beträffande sparbanker. Sparbanker utgör en egen associationsform. Av sparbankslagen (1987:619) framgår att en sparbank ska bildas av ett antal stiftare och att det i banken ska finnas ett antal huvudmän som representerar insättarna. Några äganderättsinstrument som kan bli föremål för en överföring genom försäljningsverktyget torde därför inte finnas när det gäller sparbanker.

Detta innebär att om en medlemsbank eller en sparbank försätts i resolution, kan försäljningsverktyget i praktiken endast användas för inkråmsöverlåtelser.

Med begreppet äganderättsinstrument avses enligt krishanteringsdirektivet även sådana instrument som vid tidpunkten för överföring inte ger någon äganderätt, men som kan medföra att sådan äganderätt uppkommer. Instrument som i svensk rätt motsvarar denna beskrivning är teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter, utgivna enligt bestämmelserna i ABL (2005:551).

Vad gäller den del av krishanteringsdirektivets definition av äganderättsinstrument som rör instrument som ger upphov till anspråk på (”utgör intressen i”) aktier eller äganderättsinstrument så torde det för svensk del endast vara den typ av intressen som innebär en rätt att förvärva aktier som är relevanta i sammanhanget. I denna del genomförs krishanteringsdirektivets definition genom att teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter anses innefattas i begreppet äganderättsinstrument i enlighet med vad som ovan anförts.

Utredningen tar även upp frågan huruvida köpoptioner, terminer och liknande instrument utställda av någon annan part än företaget i resolution också omfattas av krishanteringsdirektivets definition av äganderättsinstrument. Utredningen noterar dock att det berörda företaget inte har någon kontroll över om sådana instrument ställs ut eller inte. Inte heller är sådana instrument föremål för offentlig registrering, vilket är fallet med teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter. Utredningen finner därför att köpoptioner, terminer och andra liknande derivatinstrument med aktier i företaget i resolution som underliggande instrument inte utgör sådana äganderättsinstrument som kan överföras genom försäljningsverktyget. Sådana äganderättsinstrument kan dock ges ut även av ett företag i resolution. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning i denna del.

Från en förvärvares perspektiv torde en grundläggande förutsättning vid ett förvärv vara att ägandet i det företag som förvärvas inte riskerar att spädas ut genom att exempelvis innehavare av konvertibler konverterar dessa till aktier i det förvärvade företaget. Myndigheten bör därför ha befogenhet att överföra den typen av instrument, dvs. teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter. Resolutionsmyndigheten bör även ges möjlighet att besluta att en innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution inte får förvärva ytterligare sådana instrument.

En överföring får göras utan medgivande från ägarna i företaget i resolution eller från andra tredje män än köparen, och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepapperslagstiftning iakttas än de särskilda förfarandekrav som gäller för just försäljningsverktyget.

Krishanteringsdirektivets bestämmelser om ägarprövning, förhandsgodkännande eller överklagande ska dock vara tillämpliga. Kompletterande bestämmelser om resolutionsmyndighetens befogenhet att göra överföringar av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution finns i artikel 63 i krishanteringsdirektivet.

Ackordscentralen anser att det finns stora praktiska svårigheter med att åstadkomma en överföring under den korta tid som förutses för processen. Regeringen konstaterar att det för att uppfylla resolutionsändamålen i många fall torde vara värdefullt med en snabb process, inom ramen för de regler som gäller. Vidare kan konstateras att bestämmelserna om försäljningsverktyget utgör unionsrättslig reglering som medlemsstaterna är skyldiga att genomföra. Bestämmelser med denna innebörd bör införas i den nya lagen om resolution. Det blir ett ansvar för resolutionsmyndigheten att i samverkan med andra berörda tillämpa regelverket på ett sätt som säkerställer att resolutionsändamålen kan nås i så stor utsträckning som möjligt.

Som framgår ovan anges i krishanteringsdirektivet att myndigheten ska kunna överföra både tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution (inkråmsöverlåtelse) och aktier eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag. För en potentiell köpare som inte sedan tidigare bedriver den typ av verksamhet som bedrivs av det fallerande företaget torde en överföring av aktier vara mest praktisk, eftersom en inkråmsöverlåtelse ställer krav på att köparen har tillstånd för att bedriva den aktuella verksamheten (under förutsättning att den verksamhet som överförs är tillståndspliktig). Vid en aktieöverlåtelse berörs inte de tillstånd som innehas av företaget som förvärvas. Vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som får överföras genom försäljningsverktyget bör framgå av den nya lagen om resolution.

Köpeavtal

När resolutionsmyndigheten har fattat beslut om försäljning av verksamhet eller av äganderättsinstrument är företaget i resolution och de innehavare av äganderättsinstrument som berörs av beslutet skyldiga att följa beslutet och genomföra försäljningen. Som ett led i försäljningen behöver säljaren (företaget i resolution eller innehavarna av äganderättsinstrumenten) och förvärvaren ingå ett avtal om försäljningen. Villkoren för försäljningen förhandlas mellan resolutionsmyndigheten och förvärvaren. Om det är fråga om en inkråmsförsäljning är det företaget i resolution som ingår avtalet med förvärvaren.

När det gäller aktier och andra äganderättsinstrument är det i stället innehavaren av instrumenten i fråga som ingår avtalet med förvärvaren. I praktiken kommer emellertid resolutionsmyndigheten med stöd av resolutionsbefogenheterna att kunna agera som om myndigheten ägde instrumenten i fråga. En försäljning av sådana instrument torde därför ske i två steg. Först löser resolutionsmyndigheten in äganderättsinstrumenten, därefter säljs instrumenten i fråga till förvärvaren. I det fallet är det resolutionsmyndigheten som kommer att ingå avtalet med förvärvaren.

Omfattningen av avtalet mellan säljaren och förvärvaren kan variera. Typiskt sett torde det dock komma att röra sig om ett enklare avtal än

vad som annars brukar upprättas i samband med företagsöverlåtelser av motsvarande karaktär.

22.3.2 Kompletterande överföringar och återföring

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får efter en överföring, med förvärvarens samtycke, föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution till den förra innehavaren.

Villkoren för återföringen ska framgå av beslutet om överföring. En återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

Den som fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen vid en återföring. Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om kompletterande överföringar.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Svenska Bankföreningen* efterfrågar klargöranden huruvida det finns möjlighet till återföring när företaget i resolution har hunnit försättas i konkurs eller gå i likvidation innan en återföring kunnat ske.

Skälen för regeringens förslag

Villkor för återföring

Det är viktigt att resolutionsmyndigheten ges en lämplig grad av flexibilitet vad gäller de typer av tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som kan överföras. På samma sätt kan de befogenheter som diskuteras i det här avsnittet, dvs. möjligheten att göra kompletterande överföringar samt återföringar, motiveras.

Genom kompletterande överföringar möjliggörs en försäljning till samma köpare vid olika tillfällen. Att resolutionsmyndigheten får göra kompletterande överföringar när den använder försäljningsverktyget ter sig tämligen självklart. De kompletterande överföringarna grundar sig på samma beslut om användning av försäljningsverktyget och motparten är densamma. Det är därför inte nödvändigt att ta in någon bestämmelse med den innebörden i svensk rätt för att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del.

Rätten till återföring kan öka chanserna till en framgångsrik användning av försäljningsverktyget, eftersom det möjliggör för myndigheten att göra t.ex. en mer eller mindre fullständig inkråmsöverlåtelse samtidigt som förvärvaren ges rätt att under vissa

villkor och under viss tid återlämna en del av de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförts. På det sättet kan förvärvaren ges viss tid att utvärdera den förvärvade verksamheten i fall detta inte fullt ut kan göras innan överföringen. En överföring genom användning av försäljningsverktyget går i regel snabbt och förvärvaren ges i och med möjligheten till återföring möjlighet att, inom överlåtelseavtalets ram, ångra sig.

Bestämmelser om kompletterande överföringar och återföring finsn i artikel 38.5 och 38.6 i krishanteringsdirektivet. Av artikel 38.5 framgår att resolutionsmyndigheten får utöva överföringsbefogenheten mer än en gång. I artikel 38.6 anges att resolutionsmyndigheten, med köparens medgivande, får återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution och återföra äganderättsinstrument till den ursprunglige innehavaren. Företaget i resolution respektive den ursprunglige innehavaren är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter förpliktelser eller ägandeträttsinstrument som återförs. För att genomföra bestämmelserna om återföring i artikel 38.5 och 38.6 i krishanteringsdirektivet bör det tas in en bestämmelse i den nya lagen om resolution som innebär att det är möjligt att återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution eller äganderättsinstrument till den ursprungliga innehavaren.

En återföring sker inom ramen för användningen av försäljningsverktyget. I krishanteringsdirektivet formuleras detta som att resolutionsmyndigheten får använda sin överföringsbefogenhet för att göra återföringar. Även om det inte ställs upp något uttryckligt krav på nödvändighet eller proportionalitet är det dock viktigt att möjligheten till återföring inte kan användas på vilket sätt som helst. Effekten för den part som tillgångarna, rättigheterna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten återförs till kan vara väsentlig. Det finns därför skäl att begränsa möjligheten till återföring.

Till skillnad från vad som är fallet med försäljningsverktyget gäller enligt krishanteringsdirektivet vissa villkor för återföring vid användning av broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget. Vid användning av dessa verktyg får en återföring endast ske om möjligheten att återföra tillgångarna, rättigheterna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten framgår av beslutet om överföring, eller om de aktuella tillgångarna, rättigheterna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

I syfte att undvika omotiverade skillnader mellan de bestämmelser som gäller för olika resolutionsverktyg bör villkoren för återföring vara desamma för de tre resolutionsverktyg som innebär överföring av tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument (dvs. försäljnings-, broinstituts- och avskiljningsverktygen). De uttryckliga villkor för återföring som anges i krishanteringsdirektivet i fråga om broinstituts- och avskiljandeverktygen bör därmed också gälla vid användning av försäljningsverktyget. I detta sammanhang bör noteras att såväl artikel 40.7 sista meningen som artikel 42.10 synes förutsätta att möjligheten till återföring anges i det instrument (typiskt sett ett avtal om överföring av tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderätts-instrument) genom vilket överföringen görs. Det framstår därför som överflödigt att som uttryckliga villkor ange dels att återföringen ska

göras enligt vad som anges i överföringsinstrumentet, dels att återföring enbart får ske om möjligheten till återföring tas upp i överförings-instrumentet. Vid genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del bör den nya lagen om resolution utformas så att det anges dels att villkoren för en återföring ska framgå av beslutet om återföring, dels att återföring även kan ske om en överföring har genomförts i strid med dessa villkor. Samma bestämmelser bör gälla vid användning av försäljnings-, broinstituts- och avskiljningsverktygen.

Under hur lång tid kan myndigheten använda sin befogenhet?

Befogenheten att genomföra kompletterande överföringar respektive återföring gäller under den tid som resolutionen pågår. Vad gäller kompletterande överföringar följer detta av att det är frågan om användning av försäljningsverktyget. Försäljningsverktyget avser ju överföringar från ett företag i resolution eller från innehavare av äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag.

Vad gäller återföringar föreslås att resolutionsmyndigheten ska ha rätt att återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till ett företag i resolution eller äganderättsinstrument till dess ursprungliga innehavare. Inte heller den befogenheten går alltså att använda efter att resolutionen har avslutats.

Som framgår av avsnitt 24.3 är en resolution avslutad när resolutions-myndigheten har beslutat att förfarandet upphör och därigenom också överlämnat kontrollen över företaget till ägarna eller huvudmännen.

Av det ovanstående följer att det exempelvis, i sådana situationer som *Svenska Bankföreningen* tar upp (när företaget i resolution har försatts i konkurs eller gått i likvidation) inte är möjligt att återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till t.ex. konkursboet.

Om resolutionsmyndigheten anser att en kompletterande överföring eller återföring behövs för att uppfylla resolutionsändamålen, kan det således finnas anledning att avvakta något med att försätta företaget i resolution i konkurs. I krishanteringsdirektivet finns visserligen ett krav på att den återstående delen av ett företag i resolution ska försättas i konkurs mer eller mindre omgående efter att resolutionsåtgärder vidtagits. Det torde dock förutsätta att ytterligare resolutionsåtgärder inte behövs. Eftersom kompletterande överföringar är en användning av försäljningsverktyget, och därmed en resolutionsåtgärd, bör det alltså med hänvisning till behovet av ytterligare resolutionsåtgärder vara möjligt för resolutionsmyndigheten att avvakta något med att ta initiativ till en konkurs.

Ersättning i samband med en återföring

I krishanteringsdirektivet anges inte att den ersättning som betalats till, eller erhållits från, den tidigare ägaren i samband med den initiala överföringen ska återgå i det fall det sker en återföring. För att inte ett oskäligt resultat ska uppstå bör dock detta, som utredningen föreslår, framgå av den nya lagen om resolution.

I sammanhanget kan det vara relevant med en jämförelse med vad som gäller i samband med återvinning i konkurs. I dessa fall är huvudregeln att egendomen ska återlämnas och ersättningen återbetalas. Om

egendomen inte finns kvar, ska ersättning för dess värde utgå i stället. Det sistnämnda gäller även i vissa fall om det innebär särskild olägenhet för den person som ska återlämna egendomen att bli av med denna.

Den som är skyldig att återlämna egendom ska även betala ersättning för den möjlighet till avkastning som denne haft. Om den egendom som ska återgå är ett penningbelopp eller om ersättning ska lämnas för egendomens värde ska ränta utgå enligt räntelagen (1975:636). Som huvudregel är det endast fråga om att utge avkastning som avser tiden efter det att återvinning påkallades, men i vissa fall kan skyldigheten att utge avkastning gälla från och med tidpunkten då egendomen togs emot.

Motsvarade principer bör kunna tillämpas vid återföringar genom användning av försäljningsverktyget. Normalt sett innebär en återföring att de tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som har överförts ska återgå. Detta utesluter emellertid inte att ersättning motsvarande värdet på de överförda tillgångarna, rättigheterna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten erläggs i stället. I praktiken innebär det exempelvis att om en viss tillgång överförts till förvärvaren, och betalning erlagts för denna genom ett samtidigt övertagande av skulder, skulle en återföring av tillgången, om detta bedöms mest lämpligt, kunna ske mot kontant betalning i stället för att tillsammans med tillgången även återföra skulderna. Som utredningen anför skulle ett återförande av exempelvis skulder till ett företag i resolution kunna medföra problem i ett finansiellt stabilitetsperspektiv eller på annat sätt negativt påverka möjligheten att uppnå resolutionsändamålen. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att återföring kan ske antingen genom att de tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som har överförts ska återgå, eller mot kontant betalning. Som utredningen särskilt framhåller innebär detta inte att någon ny värdering av de relevanta tillgångarna, rättigheterna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten ska göras. Den ersättning som ska erläggas ska motsvara vad som ursprungligen erhölls.

Vad gäller eventuell ersättning för avkastning på den egendom som ska lämnas tillbaka ansluter sig regeringen till utredningens bedömning att det inte behövs någon särskild bestämmelse i svensk rätt som reglerar detta. Detta får i stället, om inte parterna avtalat om sådan ersättning, bedömas enligt allmänna principer om återgång av rättshandlingar.

22.3.3 Skyddsregler

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra bestämmelserna om skyddsregler i artikel 38.10 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 38.10 i krishanteringsdirektivet framgår att överföringar som sker genom användning av försäljningsverktyget ska omfattas av krishanteringsdirektivets

skyddsregler (artiklarna 73–80). Av skyddsreglerna framgår att dessa omfattar överföringar som sker genom användning av något av resolutionsverktygen, inklusive försäljningsverktyget (se avsnitt 23.1). Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att artikel 38.10 i krishanteringsdirektivet täcks av artiklarna 73–80. Något särskilt genomförande av artikel 38.10 behövs därför inte.

22.3.4 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget förlorar ägarna i företaget i resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 38.13 i krishanteringsdirektivet anges att ägare till ett företag i resolution eller dess borgenärer och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs inte ska ha några rättigheter till eller avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna. Vidare anges att denna bestämmelse inte ska påverka krishanteringsdirektivets skyddsregler.

En ägare till ett företag i resolution kan som huvudregel inte göra anspråk på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförts från företaget. Vid en inkråmsöverlåtelse torde det därför inte förekomma att en ägare har något berättigat anspråk på de överförda tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna.

Inte heller en borgenär vars fordran inte omfattas av överföringen har någon sådan rättighet. Om anspråket hänför sig till t.ex. en viss tillgång som innehas av företaget i resolution kan situationen möjligen vara annorlunda. Ett anspråk avseende en viss tillgång kan t.ex. föreligga i det fall en borgenär har säkerhet i en tillgång som innehas av företaget. Om denna tillgång överförs genom användning av försäljningsverktyget, utan att borgenärens fordran överförs samtidigt, kommer borgenärens situation att försämras, eftersom denne förlorar säkerheten för sin fordran. Av krishanteringsdirektivets skyddsregler följer dock att myndigheten inte ska separera säkerhet och fordran.

Ägare till ett företag i resolution och dess borgenärer har således enligt direktivets regler inte rätt till tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som har överförts. För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör en motsvarande bestämmelse införas i den nya lagen om resolution.

I artikel 38.13 i krishanteringsdirektivet anges ägare, borgenärer och ”andra tredje män”. En tredje man som har ett anspråk på ett företag i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser är per definition en borgenär. Det framstår därför som överflödigt att utforma relevant bestämmelse i den nya lagen om resolution i enlighet med ordalydelsen i artikel 38.13, eftersom samtliga de som kan vara tredje

män i förhållande till företaget faller in under någon av kategorierna ägare eller borgenärer.

22.3.5 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs?

Regeringens förslag: Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs gäller inte mot förvärvaren om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten. Detta gäller dock inte beträffande vissa säkerhetsrätter som innehas av borgenärer.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt lagen om resolution utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som anges ovan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att en överföring ska verkställas fri från skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna, med förbehåll för krishanteringsdirektivets bestämmelser om skydd för arrangemang avseende säkerheter. Avsikten torde vara att den del av verksamheten som överförs ska vara utan belastningar och att dessa alltså inte ska kunna göras gällande mot förvärvaren.

De skyldigheter eller ansvarsförbindelser som avses torde t.ex. vara optionsrätter, nyttjanderätter och licensrätter. Undantag görs för säkerhetsrätter (se avsnitt 23.1) och rätt till ersättning enligt krishanteringsdirektivet. Det sistnämnda torde omfatta alla ersättningar som kan utgå enligt krishanteringsdirektivet, t.ex. ersättning som en förvärvare betalar vid en överföring som sker genom försäljningsverktyget.

Befogenheten har potentiellt långtgående effekter för berörda parter. Av den anledningen blir kravet på proportionalitet och nödvändighet särskilt viktigt vid utövandet av befogenheten. Det bör i detta sammanhang även noteras att myndighetens utövande av befogenheten inte får leda till att det ekonomiska utfallet för en ägare eller borgenär blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation (se avsnitt 16.7 och 23.2).

22.3.6 Förvärvarens rättsliga ställning efter överföringen

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget övertas de rättigheter och förpliktelser som omfattas av försäljningen av förvärvaren. Förvärvaren ska ersätta företaget i resolution som part i de avtal som berörs.

Särskilda bestämmelser ska gälla avseende överföring av medlemskap eller rätt att delta i bl.a. betalnings- clearing- och avvecklingssystem.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att krishanteringsdirektivets bestämmelser om överföring av rätt till deltagande i infrastruktur- och garantisystem bör genomföras på ett mer direktivkonformt sätt. *Finansförbundet* välkomnar att rätten för en anställd i ett företag i resolution att säga upp sitt anställningsavtal skyddas.

Skälen för regeringens förslag

Rätt att fortsätta driva viss verksamhet

Enligt artikel 38.11 i krishanteringsdirektivet kan köparen av ett företag i resolution fortsätta att tillhandahålla tillståndspliktiga tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat, såvitt avser verksamhet som kreditinstitut eller värdepappersbolag. Av artikel 38.12 framgår att köparen ska få fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, handelsplattformar, reglerade marknader, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för företaget i resolution, förutsatt att köparen uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

Vid användning av försäljningsverktyget ska således förvärvaren ta över det överlåtande företagets rättigheter och skyldigheter. Det gäller för svensk del t.ex. deltagande i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, tillgång till insättningsgarantin enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och till investerarskydd enligt lagen (1999:158) om investerarskydd, samt medlemskap i börser och marknadsplatser. På så sätt säkerställs kontinuitet i kritisk verksamhet.

Vidare anges att om köparen inte uppfyller kriterierna för medlemskap eller deltagande i sådana system ska denne ändå kunna delta i dem under en tidsperiod som bestäms av resolutionsmyndigheten. Denna får vara på högst 24 månader, men kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av köparen.

Särskilt om tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem

Sveriges riksbank anför att det i lagen bör tas in bestämmelser motsvarande artikel 38.12 respektive 40.10 i krishanteringsdirektivet. Det rör sig om dels bestämmelser som anger att köparen inte får nekas tillgång till betalnings- clearing- och avvecklingssystem på grund av att denne saknar eller har ett alltför lågt kreditbetyg, dels bestämmelser som anger att om köparen inte uppfyller kriterierna för medlemskap eller deltagande i sådana system ska denne ändå kunna delta i dem under en tidsperiod som bestäms av resolutionsmyndigheten. Riksbanken anför vidare att utgångspunkten bör vara att deltagandet enbart övergår om förvärvaren uppfyller kraven på deltagande, mot bakgrund av behoven av likabehandling och att undvika störningar i det finansiella systemet. Samtidigt menar Riksbanken att det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheten att besluta att en förvärvare under en övergångsperiod får utöva de rättigheter som företaget i resolution har, utan att uppfylla kraven på deltagande i betalnings- clearing- och avvecklingssystem. Vidare anförs att sådana regler, såvitt avser överföringar från svenska

företag i resolution, bör vara tillämpliga oavsett om rätten till deltagande avser ett svenskt eller utländskt system. Dessutom bör enligt Riksbanken samma princip gälla för överföringar från utländska företag (som är försatta i resolution i en annan medlemsstat) såvitt avser rätt till deltagande i svenska system.

Regeringen anser, liksom Riksbanken, att det i den nya lagen om resolution bör införas uttryckliga bestämmelser som motsvarar artikel 38.12 och artikel 40.10 i krishanteringsdirektivet. Den bestämmelse som blir tillämplig vid användning av försäljningsverktyget bör utformas i enlighet med vad Riksbanken anför.

Partsbyte i avtal

Vissa kompletterande befogenheter för resolutionsmyndigheten, bl.a. såvitt avser möjligheten att låta köparen ersätta företaget i resolution som part i ett avtal, anges i artikel 64 i krishanteringsdirektivet. Det finns dock vissa undantag från den generella möjligheten att låta köparen bli part i avtal som tidigare ingåtts av företaget i resolution. En anställd i ett företag i resolution har rätt att säga upp sitt anställningsavtal, och en motpart har rätt att säga upp avtalet om företaget i resolution eller köparen handlat eller underlåtit att handla på ett sådant sätt att uppsägningsrätt föreligger enligt avtalsvillkoren.

Utgångspunkten för krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del är att köparen ska kunna ersätta företaget i resolution som part i avtal som ingåtts av det företaget. Utan en sådan ordning skulle den finansiella stabiliteten kunna äventyras, då bl.a. avtal som är hänförliga till kritisk verksamhet skulle upphöra att gälla. Om köparen inte ersatte företaget i resolution på det här sättet skulle dessutom effektiviteten av resolutionen minska och resolutionsåtgärderna skulle kanske inte uppnå resolutionsändamålen. Därtill kommer att köparen också torde få svårt att bedriva den överförda verksamheten.

I sammanhanget blir det relevant att skilja på en överföring av aktier i företaget i resolution och en överföring av dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. En aktieöverlåtelse påverkar inte partsställningen i de avtal som har ingåtts av den juridiska person som aktien avser.

Rättigheter av det slag som anges i artikel 38.11 i krishanteringsdirektivet, dvs. rätt att gränsöverskrida, påverkas inte av en aktieöverlåtelse då sådana rättigheter enligt svensk rätt tillkommer företaget som sådant. I fråga om de rättigheter som behandlas i artikel 38.12 i direktivet, avseende medlemskap eller deltagande i olika typer av system på finansmarknaden, bör särskilda bestämmelser införas i den nya lagen om resolution i enlighet med vad som anförts ovan.

När det gäller inkråmsöverlåtelser förhåller sig saken annorlunda. Huvudregeln i svensk rätt är nämligen att gäldenärsbyte kräver samtycke. I fråga om borgenärsbyten krävs inte samtycke.

Med anledning av det nu sagda bör en bestämmelse som motsvarar krishanteringsdirektivets bestämmelser om att förvärvaren ska ersätta företaget i resolution som part i avtal som ingåtts av företaget tas in i den nya lagen om resolution när det som överförs är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution (artikel 64.1 d, 64 1 f andra ledet, 64.3 och 64.4 i krishanteringsdirektivet).

Som framgått ovan finns det inte något behov av motsvarande lagstiftningsåtgärder när det handlar om aktieöverlåtelser, bortsett från avtal som ett företag i resolution är part i som innehåller villkor som innebär att avtalet får sägas upp eller att villkoren i avtalet ändras om företaget byter ägare. Enligt svensk rätt finns inget förbud mot avtalsvillkor med den innebörden. En bestämmelse som förhindrar att sådana avtalsvillkor får genomslag behöver därför tas in i lag. De bestämmelser som föreslås i avsnitt 19 om inskränkning av vissa avtalsvillkor vid beslut om krisavvärjande åtgärder, resolution eller resolutionsåtgärder, eller vid en händelse med direkt koppling till ett sådant beslut, täcker in även avtalsvillkor av det slag som nu avses.

22.3.7 Samarbetsskyldighet

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution och förvärvaren att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder. Föreläggandet får förenas med vite.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 64.1 e och 64.2 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheterna, när de utövar en resolutionsbefogenhet, ha befogenhet att begära att företaget i resolution och mottagaren informerar och bistår varandra.

Resolutionsmyndigheten ska utöva denna befogenhet, om myndigheten anser att detta är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål. Resolutionsmyndigheten kan således kräva att ett företag i resolution och en mottagare samarbetar när en överföring sker genom användning av något av överföringsverktygen. När det gäller försäljningsverktyget innebär det således att företaget i resolution och förvärvaren ska bistå varandra med information eller annat understöd.

I likhet med merparten av övriga resolutionsbefogenheter bör den nu angivna befogenheten framgå av den nya lagen om resolution. Bestämmelsen i fråga bör utformas som en rätt för resolutionsmyndigheten att förelägga de berörda att vidta vissa åtgärder som konkret anges, dvs. bestämmelsen bör vara av offentligrättslig karaktär. Föreläggandet bör kunna förenas med vite. Genom att välja vite som sanktion blir bestämmelserna i lagen (1985:206) om vite tillämpliga, t.ex. i fråga om hur vitet ska bestämmas och om förfarandet när det döms ut.

22.4 Villkor, försäljningsprocess och ersättning vid överföring

22.4.1 Villkor vid en överföring

Regeringens förslag: En överföring genom användning av försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid en bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes när resolutionen inleddes beaktas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Skatteverket* efterfrågar klargöranden avseende de skatterättsliga följderna av transaktioner som genomförs genom användning av resolutionsverktyg.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 38.2 i krishanteringsdirektivet framgår att en överföring genom försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna. Det framgår av artikel 38.3 i krishanteringsdirektivet att den värdering som gjorts enligt artikel 36 i direktivet ska beaktas.

Som bestämmelserna i krishanteringsdirektivet har utformats torde artikel 38.3 innefattas i artikel 38.2. Artikel 38.2 innebär ett mer långtgående åtagande i syfte att uppnå affärsmässiga villkor för överföringar genom försäljningsverktyget. Det framstår därför som mest ändamålsenligt att i den nya lagen om resolution ange att överföring genom användning av försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. En central del i att uppnå affärsmässiga villkor är den process för försäljning som anges i krishanteringsdirektivet, där hänsyn bl.a. ska tas till behovet av en snabb resolution (se avsnitt 22.4.2).

Rådande omständigheter ska beaktas vid en bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor. Vad som utgör sådana villkor kan således variera beroende på marknadsförhållandena. Det ligger i sakens natur att rådande omständigheter ska beaktas vid en sådan bedömning och det framstår som överflödigt att ange detta i lagen.

Vid bedömningen av vad som är affärsmässiga villkor ska den värdering som utförts enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet beaktas. Det anges också i artikel 36 att värderingen syftar till att utgöra underlag för beslut om användning av försäljningsverktyget. Det innebär att det ska vara möjligt att avvika från värderingen om exempelvis försäljningsprocessen indikerar ett annat värde på tillgångar som bjuds ut till försäljning. Det finns således utrymme för viss flexibilitet med hänsyn tagen till omständigheterna i det enskilda fallet. Utgångspunkten bör dock vara att den värdering som fastställs enligt artikel 36 och som utgår från att företaget förväntas fortleva (”going concern”) också ligger till grund för vad som kan anses vara affärsmässiga villkor. Vid en försäljning fastställs dock priset, som avspeglar det pris som marknadsaktörer är beredda att betala för försäljningsobjektet, slutligt genom försäljningavtalet.

Avslutningsvis kan noteras att det i artikel 38.2 i krishanteringsdirektivet görs en hänvisning till att överföringar genom försäljningsverktyget ska vara i överensstämmelse med de unionsrättsliga reglerna

om statsstöd. Eftersom statsstödsreglerna gäller oberoende av den nu aktuella regleringen, saknas anledning att i den nu aktuella bestämmelsen i den nya lagen om resolution särskilt ange att de ska beaktas i detta sammanhang.

Skatteverket efterfrågar klargöranden avseende de skatterättsliga följderna av transaktioner som genomförs genom användning av resolutionsverktyg och vidtagande av resolutionsåtgärder. Det är dock inte möjligt att inom ramen för detta lagstiftningsärende göra några överväganden såvitt avser behovet av ändringar i skattelagstiftningen till följd av att krishanteringsdirektivet genomförs i svensk rätt.

22.4.2 Försäljningsprocessen

Regeringens förslag: När försäljningsverktyget används ska resolutionsmyndigheten till försäljning på marknaden bjuda ut äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Ett erbjudande om försäljning ska

1. vara öppet för insyn,
2. ge en rättvisande bild av företaget i resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser, samt av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget,
3. inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna potentiella köpare,
4. inte ge upphov till intressekonflikter,
5. beakta behovet av att uppnå en snabb resolution, och
6. syfta till att få högsta möjliga pris vid försäljningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör definieras vad som avses med att bjuda ut till försäljning på marknaden.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 39.1 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten när den använder försäljningsverktyget bjuda ut till försäljning, eller vidta åtgärder för att bjuda ut till försäljning, de av företagets tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller äganderättsinstrument som har getts ut av företaget, som myndigheten avser att överföra. Vidare anges att grupper av tillgångar, rättigheter och förpliktelser får bjudas ut till försäljning separat.

Ett sådant erbjudande om försäljning måste uppfylla vissa krav, som anges i detalj i artikel 39.2. Ett erbjudande om försäljning ska vara öppet för insyn, ge en rättvisande bild av av företaget i resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser samt av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget. Erbjudandet om försäljning får inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna potentiella köpare, eller ge upphov till intressekonflikter. Dessutom ska erbjudandet om försäljning beakta behovet av att uppnå en snabb resolution, och syfta till att få högsta möjliga pris vid försäljningen.

Ett av de huvudsakliga syftena med dessa krav torde vara att säkerställa att överföringen sker på affärsmässiga villkor. På så sätt finns

en koppling mellan dessa förfarandekrav och den bestämmelse i krishanteringsdirektivet enligt vilken en överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Generellt gäller att det i stor utsträckning blir en uppgift för resolutionsmyndigheten att bedöma i vilka former som en försäljning bör ske, med beaktande av de krav som följer av artikel 39.1 i krishanteringsdirektivet.

Av artikel 39.1 i krishanteringsdirektivet framgår att det är tillräckligt att resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder för att bjuda ut tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget i resolution till försäljning, dvs. utan att myndigheten faktiskt lämnar ett sådant erbjudande. Detsamma gäller aktier i företaget och andra äganderättsinstrument.

Svenska Bankföreningen anser att det bör definieras vad som avses med att bjuda ut till försäljning på marknaden. Den nu aktuella bestämmelsen torde bli tillämplig exempelvis på den situationen att myndigheten under tiden som ett erbjudande om försäljning förbereds blir kontaktad av en förvärvare som önskar köpa företaget eller dess verksamhet. Om ordalydelsen i artikel 39.1 i krishanteringsdirektivet beaktas, skulle det då kunna hävdas att myndigheten kan genomföra en försäljning utan att lämna ett erbjudande eftersom det åtminstone vidtagits åtgärder för att bjuda ut företaget i resolution eller dess verksamhet till försäljning. Det följer inte heller av artikel 39 i direktivet att ett erbjudande måste vara publikt. Förutsatt att resolutionsmyndigheten uppfyller de kriterier som anges i artikel 39.2, bör myndigheten kunna bjuda ut tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget i resolution till en mer begränsad krets om detta bedöms vara det bästa sättet att t.ex. få till stånd en snabb resolution eller maximera försäljningspriset.

Dessutom anges i artikel 39.3 i krishanteringsdirektivet vissa omständigheter som – om de föreligger – medför att kravet på att lämna erbjudande om försäljning inte gäller. Krishanteringsdirektivets syfte torde motsatsvis vara att ett sådant erbjudande normalt ska lämnas, med beaktande av de kriterier som anges i artikel 39.2.

Av artikel 39.1 i krishanteringsdirektivet framgår att det är möjligt att erbjuda försäljning av grupper av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser separat. I likhet med utredningen bedömer regeringen att det är tillräckligt att det i den bestämmelse som genomför artikeln i fråga anges att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska bjudas ut till försäljning. Huruvida resolutionsmyndigheten vid en inkråmsöverlåtelse väljer att bjuda ut samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser till försäljning eller endast vissa av dem, får helt enkelt avgöras av myndigheten utifrån vad som är lämpligt i det enskilda fallet. Det faktum att det är möjligt att erbjuda försäljning av vissa tillgångar, rättigheter och förpliktelser separat behöver alltså inte anges särskilt.

Av artikel 39.2 i krishanteringsdirektivet följer att de krav som erbjudandet om försäljning ska uppfylla inte ska påverka tillämpningen av unionens regler om statligt stöd. Annorlunda uttryckt kan man säga att om det av unionens regler om statligt stöd skulle ställas ytterligare krav vad gäller försäljningsprocessen ska dessa tillämpas. Eftersom statsstödsreglerna blir tillämpliga oavsett vad som anges i krishanteringsdirektivet, saknas anledning att i den nya lagen om resolution särskilt ange detta.

Av artikel 39.2 framgår också att de principer som resolutionsmyndigheten ska beakta i samband med en försäljning inte ska hindra myndigheten från att ta kontakt med särskilda köpare, förutsatt att potentiella köpare inte gynnas eller missgynnas på ett otillbörligt sätt. I denna del ansluter sig regeringen till utredningens bedömning att de principer som anges ovan inte uppställer några hinder mot att resolutionsmyndigheten kontaktar en viss person angående en försäljning av företaget i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. Så länge de olika principerna efterlevs bör det vara upp till myndigheten att agera på det sätt som den anser lämpligt, inklusive att kontakta potentiella köpare i syfte att uppnå en effektiv användning av försäljningsverktyget. En bestämmelse motsvarande artikel 39.2 andra stycket i krishanteringsdirektivet behöver därför inte införas i den nya lagen om resolution.

22.4.3 Undantag från kravet på erbjudande om försäljning

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet på att till försäljning bjuda ut äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser, om ett sådant erbjudande förhindrar eller försvårar uppnåendet av resolutionsändamålen.

Resolutionsmyndigheten får också avstå från att tillämpa ett eller flera av de krav som gäller vid en försäljning, om tillämpningen av kravet förhindrar eller försvårar uppnåendet av resolutionsändamålen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 39.3 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet på att lämna ett erbjudande om försäljning om den finner att iakttagande av det kravet sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsändamålen. För att detta undantag ska få åberopas krävs enligt bestämmelsen att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten, och att en försäljning i syfte att hantera detta hot skulle försvåras om kraven skulle iakttas.

I artikel 39.2 a i krishanteringsdirektivet anges bl.a. att erbjudandet om försäljning ska vara så öppet för insyn som möjligt med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av finansiell stabilitet. Annorlunda uttryckt kan det således i vissa lägen vara motiverat med något mindre insyn i försäljningsprocessen, under förutsättning att det anses nödvändigt för att bevara finansiell stabilitet. Den nu aktuella bestämmelsen i artikel 39.3 innebär dock att myndigheten helt kan avstå från ett erbjudande om försäljning.

Sammanfattningsvis innehåller krishanteringsdirektivet två olika bestämmelser som kan åberopas i det fall resolutionsmyndigheten anser att ett erbjudande om försäljning kan försämra möjligheten att bevara finansiell stabilitet. Antingen kan myndigheten, genom att tillämpa de

möjligheter till anpassningar som ges i artikel 39.2, minska exempelvis insynen i processen, eller kan myndigheten avstå från att lämna ett erbjudande om försäljning förutsatt att de förutsättningar som anges i artikel 39.3 är uppfyllda.

Möjligheten för resolutionsmyndigheten att i vissa fall låta bli att lämna ett erbjudande om försäljning bör framgå av svensk rätt. En bestämmelse motsvarande artikel 39.3 i krishanteringsdirektivet bör därför tas in i den nya lagen om resolution. Regeringen ansluter sig dock till utredningens bedömning att det inte finns behov av att införa någon bestämmelse som motsvarar artikel 39.3 a och b. Enligt dessa punkter ska särskild hänsyn tas till ändamålet att bevara finansiell stabilitet. Eftersom det framgår av artikel 39.3 att det är möjligt att göra undantag från kravet på att lämna ett erbjudande om försäljning med hänsyn till övriga resolutionsändamål framstår det som överflödigt att särskilt i den nya lagen om resolution ange att undantag kan göras med åberopande av ett av dessa resolutionsändamål. Det bör däremot uttryckligen anges i lagen att resolutionsmyndigheten kan avstå från att iaktta enskilda krav på försäljningsprocessen på samma grunder som myndigheten kan avstå från att lämna ett erbjudande om försäljning.

22.4.4 Undantag från krav på offentliggörande

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra bestämmelsen om undantag från krav på offentliggörande i artikel 39.2 tredje stycket i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Svenska Bankföreningen* anser att de problem som kan uppstå vid försäljning av äganderättsinstrument i ett noterat bolag bör belysas.

Skälen för regeringens bedömning: Ett företag vars aktier är upptagna till handel på reglerad marknad omfattas av viss informationsplikt. Omfattningen av denna informationsplikt framgår av artikel 17.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014. Enligt den artikeln ska en emittent så snart som möjligt informera allmänheten om insiderinformation som direkt berör den emittenten.

Ett erbjudande om försäljning av ett företag i resolution inom ramen för försäljningsverktyget torde typiskt sett ha karaktär av insiderinformation och omfattas i så fall av kravet på offentliggörande. Eftersom ett offentliggörande kan försvåra för myndigheten att uppnå resolutionsändamålen, anges dock i artikel 39.2 sista stycket i krishanteringsdirektivet att offetnliggörandet av ett erbjudande om försäljning av ett företag i resolution som omfattas av artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014 får skjutas upp i enlighet med artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen. Enligt de bestämmelserna får en emittent bl.a. skjuta upp offentliggörandet om ett omedelbart offentliggörande sannolikt skadar emittentens intressen, det inte är sannolikt att ett uppskjutet offentliggörande vilseleder allmänheten och emittenten kan säkerställa att informationen förblir konfidentiell.

Om ett erbjudande om försäljning som görs inom ramen för försäljningsverktyget omfattas av artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014, får ett sådant offentliggörande också skjutas upp enligt artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen. Förordningen kommer, när den börjar gälla, bli direkt tillämplig i svensk rätt. Det krävs därför inga lagstiftningsåtgärder med anledning av artikel 39.2 sista stycket i krishanteringsdirektivet.

Svenska Bankföreningen anser att de problem som kan uppstå vid försäljning av äganderättsinstrument i ett noterat bolag bör belysas. Enligt regeringens bedömning innebär krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del att vissa potentiella problem hanteras genom direkt tillämpliga unionsrättsliga bestämmelser. Det saknas därför anledning att överväga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

22.4.5 Ersättning vid överföring

Regeringens förslag: Den ersättning som betalas av en förvärvare vid en överföring ska tillfalla företaget i resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, eller den förra innehavaren av äganderättsinstrument, om överföringen avser sådana instrument som har getts ut av företaget i resolution.

Från ersättningen får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som har uppstått i samband med användningen av försäljningsverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 38.4 i krishanteringsdirektivet ska den eventuella ersättning som betalas av en förvärvare vid en användning av försäljningsverktyget tillfalla de ursprungliga innehavarna av aktierna eller äganderättsinstrumenten, om överföringen avser aktier eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution. Om överföringen avser tillgångar eller skulder från företaget i resolution, ska ersättningen tillfalla företaget i resolution.

I artikel 38.4 i krishanteringsdirektivet görs förbehåll för artikel 37.7 i direktivet, som anger att resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget får göra avdrag från den ersättning som betalas av en förvärvare för att täcka kostnader som uppstått i samband med användning av försäljningsverktyget. För tydlighets skull bör påpekas att det inte nödvändigtvis behöver vara så att någon ersättning utgår över huvud taget, t.ex. om det överförda inkråmet inte har något värde.

Det bör i den nya lagen om resolution införas en uttrycklig bestämmelse som genomför artiklarna 37.7 och 38.4 i krishanteringsdirektivet. Av bestämmelsen bör framgå vem ersättningen ska tillfalla samt att resolutionsmyndigheten får göra avdrag från ersättningen för att täcka kostnader som har uppstått för myndigheten eller resolutionsreserven när försäljningsverktyget har använts.

22.5 Ägarprövning

22.5.1 Nya bestämmelser om ägarprövning

Regeringens förslag: Om försäljningsverktyget används för att överföra aktier i sådan omfattning att förvärvet kräver tillstånd enligt reglerna om ägarprövning i lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

Om en ägarprövning inte har kunnat slutföras före det att en överföring görs, får överföringen ändå ske. I ett sådant fall ska rösträtten för aktierna eller äganderättsinstrumenten utövas av resolutionsmyndigheten fram till dess att ägarprövningen är slutförd.

Om den nya förvärvaren inte godkänns som ägare, ska aktierna eller äganderättsinstrumenten avyttras inom en tidsperiod som fastställs av resolutionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag ger dock inte utrymme för att slutföra ägarprövningen först efter det att förvärv skett.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Ackordscentralen* och *Svenska Bankföreningen* delar utredningens bedömning att ägarprövning bör ske skyndsamt. Ackordscentralen framhåller också behovet av att en noggrann prövning sker. Bankföreningen anför också att reglerna om ägarprövning bör utformas mer direktivkonformt. Dessutom menar Bankföreningen att det bör övervägas om undantag från kraven i lagen om offentlig upphandling behövs i detta sammanhang, liksom krav på skyndsamhet m.m. om Konkurrensverket prövar ett förvärv.

Skälen för regeringens förslag

Gällande regler om ägarprövning

Regler om ägarprövning vid förvärv av aktier eller andelar i ett kreditinstitut finns i 14 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF. Motsvarande regler för värdepappersbolag finns i 24 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. Den svenska lagstiftningen grundar sig på unionsrättsliga regler som gäller för kreditinstitut, värdepappersbolag och försäkringsbolag. Motsvarande regler finns även för fondbolag.

Innan ett förvärv görs av aktier eller andelar som innebär att ett kvalificerat innehav uppnås ska tillstånd till förvärvet erhållas från Finansinspektionen. Med kvalificerat innehav avses ett direkt eller indirekt ägande som representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller rösterna i företaget eller som annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget. Tillstånd ska även sökas om ett kvalificerat innehav ökas så att det uppgår till eller överstiger 20, 30 eller 50 procent av kapitalet eller rösterna eller så att företaget blir dotterföretag.

Tillstånd ska således sökas innan förvärvet och beslut i frågan ska fattas inom 60 arbetsdagar från det att Finansinspektionen bekräftat att

ansökan har tagits emot (vilket i sin tur ska ske inom två arbetsdagar från det att en fullständig ansökan kommit in till inspektionen). Om en förvärvare underlåter att ansöka om tillstånd, kan Finansinspektionen besluta att denne vid stämman inte får företräda aktierna eller andelarna till den del de omfattas av krav på tillstånd. Vidare kan inspektionen förelägga förvärvaren att avyttra sådana aktier eller andelar.

För att erhålla tillstånd krävs bl.a. att förvärvaren bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen i företaget och att det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt. Vid bedömningen ska bl.a. förvärvarens anseende och kapitalstyrka beaktas. Vidare ska bedömas om det finns skäl att anta att förvärvet har samband med eller kan öka risken för penningtvätt.

Ägarprövning i samband med vidtagande av resolutionsåtgärder

Allmänt sett ställs stora krav på snabbhet vid vidtagande av resolutionsåtgärder för att dessa ska kunna uppnå sitt syfte. Detta är särskilt fallet om det är fråga om en utbredd kris där det finns en generell instabilitet och oro på marknaden. I dessa fall torde det vara fråga om att resolutionsmyndigheten – om myndigheten avser att använda försäljningsverktyget – behöver hitta en köpare, och genomföra försäljningen, mer eller mindre samtidigt som företaget försätts i resolution.

Samtidigt är det viktigt att de krav som under normala omständigheter ställs på ett företag som avser att bedriva aktuell verksamhet gäller även för en förvärvare inom ramen för resolution. Att upprätthålla dessa krav även i samband med resolutionsåtgärder bidrar bl.a. till en sund och stabil framtida verksamhet, vilket i sin tur är en viktig del i säkerställandet av en fortsatt drift av exempelvis den kritiska verksamhet som överförts. Ett undantag från gällande regelverk hade dessutom kunnat medföra att vissa privata aktörer gynnats på ett otillbörligt sätt. Dessutom torde det kunna ha en negativ effekt på marknadens förtroende avseende en förvärvares möjlighet att driva verksamheten vidare på ett lämpligt sätt.

I vissa fall kan det behöva göras en avvägning mellan de två intressen som anges ovan, dvs. intresset av att kunna vidta resolutionsåtgärder snabbt och intresset av en konsekvent tillämpning av relevanta regler. Så är bl.a. fallet vad gäller reglerna om ägarprövning och tillstånd, eftersom en normal tillämpning av dessa regler kan medföra att resolutionsåtgärder inte vidtas tillräckligt snabbt eller att ett i sammanhanget sämre verktyg måste användas.

Huruvida det är reglerna om ägarprövning eller verksamhetstillstånd som aktualiseras beror på om det är aktier eller inkråm som överförs. Vid en överföring av aktier berörs nämligen inte de tillstånd som innehas av det fallerande företaget. Då aktualiseras endast reglerna om ägarprövning. Om det däremot är fråga om en inkråmsöverlåtelse kommer det förvärvande företaget att behöva ansöka om verksamhetstillstånd (under förutsättning att den del av verksamheten som överförs är tillståndspliktig och att det förvärvande företaget inte sedan tidigare har nödvändiga tillstånd)

I artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet anges att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument leder till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut, ska de behöriga

myndigheterna (tillsynsmyndigheten) för det institutet göra ägarprövningen i så god tid att det inte försenar användningen av försäljningsverktyget och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsändamålen.

Om ägarprövningen inte kan slutföras innan överföringen av aktier eller andra äganderättsinstrument äger rum, ska överföringen ändå få rättslig verkan, enligt artikel 38.9 i krishanteringsdirektivet. Rösträtten avseende aktierna eller äganderättsinstrumenten får dock endast utövas av resolutionsmyndigheten framtill dess att tillsynsmyndigheten godkänt den nya förvärvaren. Om den nya förvärvaren inte godkänns som ägare, ska denne avyttra aktierna eller äganderättsinstrumenten inom en tidsperiod som fastställs av resolutionsmyndigheten. Fram till dess att den perioden har löpt ut får tillsynsmyndigheten inte ingripa mot den nya förvärvaren. Om aktierna eller äganderättsinstrumenten inte avyttrats inom den angivna tidsperioden, får tillsynsmyndigheten dock ingripa.

Enligt artikel 63.1 m i krishanteringsdirektivet kan resolutionsmyndigheten kräva att den behöriga myndigheten ”i god tid” bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsgränser som anges i annan unionsrättslig lagstiftning.

Det övergripande syftet med reglerna om ägarprövning i samband med resolution är att påskynda beslutsprocessen, vilket framgår av artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet där det anges att den behöriga myndigheten ska göra bedömningen ”i så god tid” att det inte försenar användningen av försäljningsverktyget och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsändamålen. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att både sammanhanget och språkliga skäl talar för att ”skyndsamt” är en bättre term än ”i god tid”. Eftersom en resolutionsåtgärd måste kunna vidtas snabbt finns två sätt att hantera det kravet på i relation till en ägarprövning som görs i samband med användning av försäljningsverktyget.

Ett sätt är att kräva av Finansinspektionen att myndigheten fattar beslut innan överföringen genomförs. En alternativ lösning är att tillåta förvärvet även utan tillstånd, men att ge resolutionsmyndigheten befogenhet att i efterhand – om prövningen leder fram till att förvärvet inte godkänns – kräva av förvärvaren att denne avyttrar sina aktier. En nackdel med den senare lösningen skulle kunna vara att en potentiell intressent kan dra sig för att förvärva aktierna utan att först ha blivit godkänd som ägare, särskilt i tider då marknadsvärdet på de förvärvade aktierna är volatilt, eftersom det då finns en större risk för förlust vid en framtvingad avyttring. Mot denna bakgrund kan en lösning där ägarprövningen görs snabbt vara att föredra, under förutsättning att det ändå går att göra en tillräckligt god bedömning.

Krishanteringsdirektivets regler innebär en kombination av de två modellerna. Till att börja med anges att den behöriga myndigheten ska pröva en ägares lämplighet inom den tid som krävs för att inte försena användningen av försäljningsverktyget eller hindra att resolutionsåtgärden uppnår resolutionsändamålen. Vidare finns som nämns ovan en resolutionsbefogenhet som innebär att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva av den behöriga myndigheten att denna prövar en ägares lämplighet vid lämplig tidpunkt. Innebörden av dessa artiklar är att den behöriga myndigheten ska göra sin prövning skyndsamt. Å andra sidan

anges att förvärvaren även utan tillstånd ska kunna överta aktierna. I det sistnämnda fallet kan dock förvärvaren tvingas avyttra aktierna i det fall det senare visar sig att den behöriga myndigheten inte anser att denne är en lämplig ägare. Utredningen gör mot denna bakgrund bedömningen att prövningen bör ske innan överföringen av aktier äger rum.

Svenska Bankföreningen menar att bestämmelserna om ägarprövning bör utformas på ett mer direktivkonformt sätt. Enligt Bankföreningen skulle den av utredningen föreslagna lösningen skapa risk för förseningar och ökade kostnader på grund av de risker som förknippas med att ägarprövningen inte faller väl ut. Vidare anförs att förvärvare som redan har tillstånd att driva aktuell verksamhet bör undantas från kravet på ägarprövning.

Regeringen ansluter sig till Bankföreningens bedömning såtillvida att den av utredningen föreslagna lösningen framstår som en alltför restriktiv tolkning av krishanteringsdirektivets regler, särskilt i ljuset av att direktivet innehåller uttryckliga bestämmelser som innebär att en förvärvare ska kunna överta aktier även om denne saknar tillstånd. Det bör därför i den nya lagen om resolution införas bestämmelser om vad som ska gälla när aktier har överlåtits till en förvärvare innan ägarprövningsprocessen har slutförts.

Det framstår oavsett detta som eftersträvansvärt att, som utredningen, *Ackordscentralen* och Bankföreningen framhåller, den behöriga myndigheten gör sin prövning så skyndsamt som möjligt i syfte att undvika en situation där aktier överlåts till en förvärvare som inte blivit föremål för ägarprövning.

Däremot framstår det inte som en möjlig ordning att, som Bankföreningen föreslår, i lagen ange att förvärvare som redan innehar relevanta tillstånd bör undantas från kravet på ägarprövning. Det framgår av artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet att ägarprövning ska ske när verksamhet överlåts till en ny ägare. Den bestämmelsen innehåller inga undantag när förvärvaren redan innehar tillstånd för verksamheten i fråga. Det framstår inte heller som lämpligt att i den nya lagen om resolution föreskriva om undantag från lagen (2007:1091) om offentlig upphandling eller om särskilda processkrav för det fall att Konkurrensverket har att ta ställning till ett förvärv.

Med hänsyn till vikten av att resolution hanteras snabbt bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen ska handlägga ett ärende om tillstånd till förvärv av ett kvalificerat innehav av aktier i ett företag i resolution skyndsamt. Det bör dessutom införas bestämmelser som genomför artikel 38.9 i krishanteringsdirektivet, som reglerar situationen när aktier ändå har överlåtits till en förvärvare innan ägarprövningsprocessen har slutförts.

22.5.2 Behov av undantag från gällande rätt

Regeringens förslag: När försäljningsverktyget används för att överföra aktier i sådan omfattning att förvärvet kräver en anmälan till eller tillstånd från Finansinspektionen ska undantag gälla från vissa av de bestämmelser i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden som annars ska tillämpas i sådana fall.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: För att uppnå det övergripande syftet att påskynda beslutsprocessen i samband med ägarprövning vid användning av försäljningsverktyget anges i artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet att undantag ska göras från vissa unionsrättsliga regler som ställer krav på förvärvaren av ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag. Det rör sig främst om olika regler som blir tillämpliga vid förvärv eller avyttring av ett kvalificerat innehav i sådana företag.

Motsvarande bestämmelser återfinns i 14 kap. LBF och 24 kap. LVM. För att säkerställa att krishanteringsdirektivet genomförs bör det införas en ny bestämmelse i 14 kap. LBF respektive 24 kap. LVM, där det framgår vilka bestämmelser i dessa lagar som det görs undantag från vid en ägarprövning som sker som ett resultat av försäljningsverktyget. Nedan följer en närmare analys av vilka undantag som behöver göras i gällande rätt.

Av artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet framgår att undantag ska göras från de regler som innebär att den som beslutat att avyttra ett kvalificerat innehav helt och hållet eller till en del som medför att de tröskelvärden som finns underskrids, ska meddela den behöriga myndigheten. Bestämmelser av det slaget återfinns i svensk rätt i 14 kap. 3 § LBF samt 24 kap. 4 § LVM. Även om det inte är nödvändigt i sig att göra undantag från dessa bestämmelser för att genomföra de bestämmelser om ägarprövning som ska gälla vid användning av försäljningsverktyget, synes det lämpligt med ett sådant undantag eftersom det är fråga om en avyttring som kontrolleras och beslutas av en myndighet. Det bör därför i LBF respektive LVM införas en bestämmelse som bl.a. anger att 14 kap. 3 § LBF respektive 24 kap. 4 § LVM inte ska tillämpas vid en ägarprövning som sker som ett resultat av en överföring genom användning av försäljningsverktyget.

Undantag ska också göras från kravet på att beslut i frågan om ägarens lämplighet ska fattas inom viss tid (60 arbetsdagar). Bestämmelser av det slaget återfinns i 14 kap. 2 b § LBF samt 24 kap. 3 a § LVM. Som framgår i avsnitt 22.3.1 föreslås att det införs en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen ska handlägga ett ärende om prövning av en ägares lämplighet i samband med att försäljningsverktyget används skyndsamt. Det är därför inte nödvändigt att införa ett uttryckligt undantag från de ovan angivna bestämmelserna.

Undantag ska kunna göras från de materiella krav som ställs på en förvärvare av ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i ett företag i resolution. Bestämmelser av det slaget återfinns i svensk rätt i 14 kap. 2 § LBF samt 24 kap. 3 § LVM. Det undantag som här anges i krishanteringsdirektivet skulle få till följd att även ägare som inte uppfyller de normalt gällande kraven på en ägare skulle kunna förvärva ett kvalificerat innehav av aktier eller andelar i ett företag som försatts i resolution. Utredningen ifrågasätter huruvida denna bestämmelse är förenlig med andra bestämmelser i krishanteringsdirektivet, av vilka det framgår att resolutionsmyndigheten kan kräva att en förvärvare som

befunnits olämplig som ägare ska avyttra sina aktier eller andelar. Vidare anför utredningen att överlåtelse av aktier eller andelar till en person som inte uppfyller de normalt gällande kraven på en ägare inte framstår som ett lämpligt sätt att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås, eller att marknadens förtroende för företagets verksamhet återställs. Utredningen finner sammanfattningsvis att det inte bör ställas lägre krav på en förvärvare av aktier som överförs genom användning av försäljningsverktyget än en vanlig förvärvare.

Det kan, som utredningen har noterat, finnas vissa oklarheter när det gäller hur det nu aktuella undantaget passar in i krishanteringsdirektivets systematik. Bestämmelsens materiella innehåll – att undantag från de vanliga kraven vid ägarprövning ska kunna göras – är dock inte i sig oklart. Mot denna bakgrund, och eftersom bestämmelsen måste genomföras i svensk rätt, föreslås att ett undantag från de ovan nämnda bestämmelserna förs in i LBF respektive LVM. Det bör i detta sammanhang erinras om att resolutionsmyndigheten har att beakta de generella resolutionsändamålen, även i fråga om vem som kan anses lämplig att förvärva aktier eller andelar i ett företag som försatts i resolution. Även om en prövning enligt de materiella krav som normalt tillämpas vid ägarprövning inte görs i ett sådant fall, har resolutionsmyndigheten således att bedöma om en överlåtelse till en specifik person står i överensstämmelse med resolutionsändamålen.

Av krishanteringsdirektivet framgår även att undantag ska göras från kravet på samråd med utländska myndigheter. Bestämmelser av det slaget återfinns i svensk rätt i 14 kap. 2 a § LBF samt 24 kap. 2 § LVM. För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör det i LBF respektive LVM föreskrivas att de bestämmelserna inte ska tillämpas vid en ägarprövning som sker som ett resultat av en överföring genom användning av försäljningsverktyget. I sammanhanget kan även nämnas att myndigheter från andra länder ändå kommer att vara involverade i, och informerade om, de resolutionsåtgärder som vidtas genom samarbetet i resolutionskollegierna (se avsnitt 26).

I artikel 38.8 i krishanteringsdirektivet anges slutligen att undantag ska göras från kravet på att ett företag ska meddela den behöriga myndigheten om vissa förvärv och avyttringar. Bestämmelser av det slaget återfinns i svensk rätt i 14 kap. 4 § LBF samt 24 kap. 5 § LVM, och det bör framgå av respektive lag att de bestämmelserna inte ska tillämpas vid en ägarprövning som sker som ett resultat av en överföring genom användning av försäljningsverktyget.

22.6 Tillstånd

Regeringens förslag: Om en överföring genom användning av försäljningsverktyget kräver tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse eller tillstånd för förvärv av egendom på grund av att företagets motprestation motsvarar mer än 25 procent av dess kapitalbas, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: De företag som berörs av krishanteringsdirektivet är kreditinstitut och värdepappersbolag samt vissa andra företag som ingår i samma koncern som ett sådant företag. Utifrån ett verksamhetsperspektiv innebär detta att reglerna främst omfattar sådana företag som bedriver bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse. Samtliga dessa verksamheter är tillståndspliktiga.

Som noteras i avsnitt 22.5.1 innebär en överföring av aktier att de tillstånd som innehas av det fallerande företaget inte berörs. Det är således endast i samband med en inkråmsöverlåtelse som det blir aktuellt att ansöka om tillstånd för att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse. Vidare kan det vara så att förvärvaren sedan tidigare har tillstånd att bedriva den aktuella verksamheten. Inte heller i dessa fall behöver en ansökan göras.

Ett krav för att erhålla verksamhetstillstånd är att Finansinspektionen bedömer att det är sannolikt att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt tillämpliga regler och att den som har eller kan förväntas komma att få ett kvalificerat innehav i företaget är lämplig att utöva ett bestämmande inflytande över ledningen i företaget (bl.a. ska dennes anseende och kapitalstyrka beaktas). I denna sistnämnda del är det alltså fråga om en prövning som motsvarar den som ska ske vid ett förvärv av ett kvalificerat innehav av aktier, enligt vad som diskuteras i föregående avsnitt.

Det är som utgångspunkt lämpligt att låta samma regler gälla för en förvärvare av viss verksamhet vid användning av försäljningsverktyget som i andra fall. Det innebär bl.a. att det ska ställas krav på tillstånd, under förutsättning att den överförda verksamheten är tillståndspliktig och att förvärvaren sedan tidigare inte har nödvändiga tillstånd. Precis som med frågan om ägarprövning handlar det dock om att göra en avvägning mellan behovet av att kunna vidta resolutionsåtgärder snabbt och intresset av att säkerställa att tillämpliga rörelseregler uppfylls.

Det framgår av artikel 38.7 i krishanteringsdirektivet att en förvärvare av verksamhet som överförs genom försäljningsverktyget ska ha de tillstånd som krävs för att bedriva den överförda verksamheten. Det följer redan av befintlig reglering i LBF respektive LVM att det krävs tillstånd för att bedriva sådan verksamhet. Det finns således inte något behov av en särskild uttrycklig reglering i den nya lagen om resolution för att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelse om detta. Dessa krav gäller för en förvärvare av verksamhet som överförs genom användning av försäljningsverktyget på samma sätt som alla andra företag som bedriver aktuell verksamhet. Då det ställs stora krav på snabbhet i samband med att resolutionsåtgärder vidtas innehåller artikel 38.7 i krishanteringsdirektivet ett krav på att den behöriga myndigheten ska ta ansökan om tillstånd under övervägande ”inom rimlig tid” i samband med överföringen. Finansinspektionen bör därför vara skyldig att hantera ansökan om tillstånd skyndsamt.

Det kan även noteras att det enligt 7 kap. 12 § LBF samt 7 kap. 13 § LVM krävs tillstånd till förvärv av egendom om företagets motprestation

motsvarar mer än 25 procent av dess kapitalbas. Tillstånd ska inhämtas före förvärvet.

Ovanstående bestämmelser kan aktualiseras både vid en överföring av aktier och vid en överföring av inkråm, under förutsättning att förvärvaren är ett företag som bedriver tillståndspliktig verksamhet enligt de lagarna. För att användningen av försäljningsverktyget inte ska försenas bör det av den nya lagen om resolution framgå att Finansinspektionen ska hantera en sådan tillståndsansökan skyndsamt.

22.7 Definitioner avseende broinstitutsverktyget

22.7.1 Definition av broinstitutsverktyget

Regeringens förslag: Med broinstitutsverktyget avses en överföring till ett broinstitut av

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det kan vara svårt att snabbt hitta en lämplig köpare till ett fallerande finansiellt företag eller dess inkråm. Detta kan särskilt vara fallet i händelse av systemkris, då flera företag drabbas av problem vid samma tidpunkt. Ett alternativ till försäljningsverktyget kan i ett sådant läge vara broinstitutsverktyget.

Broinstitutsverktyget medför en högre grad av statligt ansvar för omstruktureringen av det fallerande företaget jämfört med försäljningsverktyget. När försäljningsverktyget används har staten – åtminstone i det fall hela verksamheten överförs eller om den del som inte överförs försätts i konkurs – ingen direkt roll i denna omstrukturering, utöver sin roll i själva överlåtelsen.

Broinstitutsverktyget kan användas på olika sätt, vilka också i olika grad innebär att verksamheten omstruktureras. Till att börja med kan broinstitutsverktyget användas för att överföra en del av företagets verksamhet. Syftet med en sådan överföring kan exempelvis vara att säkerställa fortsatt drift av kritisk verksamhet. Övriga delar av företagets verksamhet – dvs. de som inte överförs till broinstitutet – avvecklas då sannolikt genom konkurs. Genom att endast överföra en del av verksamheten uppnås automatiskt en viss omstrukturering.

Ett annat sätt att använda broinstitutsverktyget är att överföra hela verksamheten i företaget i resolution till broinstitutet, antingen i form av en inkråmsöverlåtelse eller genom en överlåtelse av aktierna i företaget. I det sistnämnda fallet blir således broinstitutet moderbolag till det fallerande företaget. Om hela verksamheten överförs kommer det sannolikt att kvarstå ett betydande behov av omstrukturering.

Enligt artikel 2.1.60 i krishanteringsdirektivet avses med broinstitutsverktyget en mekanism för överföring av aktier eller andra

äganderättsinstrument som getts ut av ett företag i resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution, till ett broinstitut.

Det finns flera likheter mellan broinstitutsverktyget och försäljningsverktyget och flera av bestämmelserna som rör tillämpningen av verktygen är därför likadana eller liknande. En viktig skillnad mellan de två verktygen är dock att broinstitutsverktyget endast är ett första steg i en längre omstruktureringsprocess. Av den anledningen finns det vissa bestämmelser som rör driften av broinstitutet efter det att verksamheten övertagits från det fallerande företaget. Några motsvarande bestämmelser finns inte avseende försäljningsverktyget, utan det är i det fallet upp till förvärvaren att driva verksamheten vidare på det sätt som denne finner lämpligt inom ramen för tillämpliga rörelseregler.

Både försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget kan användas för att överföra såväl äganderättsinstrument (aktier, konvertibler, teckningsoptioner och teckningsrätter, se avsnitt 22.3.1) i ett företag i resolution som dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. Den avgörande skillnaden är att broinstitutsverktyget används för att göra överföringar till just ett broinstitut, medan försäljningsverktyget används för att göra överföringar i andra fall. Mot denna bakgrund är definitionerna av broinstitutsverktyget och broinstitut centrala, i syfte att upprätthålla en tydlig distinktion mellan de två verktygen. Vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som får överföras framgår av särskilda bestämmelser.

22.7.2 Definition av broinstitut

Regeringens förslag: Med ett broinstitut avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,
2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag från innehavaren av ett sådant instrument, och
3. avser att fortsätta upprätthålla kritisk verksamhet som har utförts eller erbjudits av företaget i resolution, oavsett om det sker direkt eller indirekt genom ett dotterföretag.

Det som anges i 2 och 3 ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att lagens definition av ett broinstitut bör överensstämma bättre med krishanteringsdirektivets definition.

Skälen för regeringens förslag: Ett broinstitut ska enligt artikel 40.2 i krishanteringsdirektivet vara en juridisk person som (i) ägs helt eller delvis av en eller flera myndigheter, vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution, och kontrolleras av resolutionsmyndigheten, och (ii) har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa eller samtliga av de aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett företag i resolution eller

vissa eller samtliga av tillgångarna, rättigheterna och skulderna i ett eller flera företag i resolution i syfte att upprätthålla tillgång till kritisk verksamhet och att sälja företaget i resolution.

I artikel 40.2 tydliggörs även att användningen av skuldnedskrivningsverktyget i syfte att kapitalisera ett broinstitut inte ska påverka resolutionsmyndighetens möjlighet att kontrollera broinstitutet. Krishanteringsdirektivet bygger således på en modell där ett delvis privat ägt broinstitut i sig är tillåtet, men där kontrollen alltid ska finnas hos resolutionsmyndigheten.

Enligt artikel 40.2 b i krishanteringsdirektivet ska broinstitutet ha bildats bl.a. i syfte att behålla tillgången till kritiska funktioner. I den av utredningen föreslagna definitionen anges i stället att broinstitutet avser att fortsätta utföra tjänster eller erbjuda funktioner som har utförts eller erbjudits av företaget i resolution. *Sveriges riksbank* anser att lagens definition av ett broinstitut bör överensstämma bättre med krishanteringsdirektivets definition.

Regeringen bedömer att den av utredningen föreslagna definitionen går utöver vad som följer av artikel 40.2 b. Det bör av den nya lagen om resolution, på motsvarande sätt som i krishanteringsdirektivet, framgå att syftet med broinstitutsverktyget är att bibehålla tillgången till kritiska funktioner. Mot denna bakgrund bör bestämmelserna i den nya lagen om resolution, som Riksbanken föreslår, närmare anknyta till den definition av ett broinstituts syfte som ges i krishanteringsdirektivet. Detta bör framgå av de bestämmelser i den nya lagen om resolution som anger hur broinstitutsverktyget får användas (se avsnitt 22.8.1).

I svensk rätt omfattar begreppet juridisk person en rad olika typer av rättssubjekt, t.ex. aktiebolag, handelsbolag och ekonomiska föreningar. En viktig aspekt att beakta i det här sammanhanget är att associationsformen ska göra det möjligt att använda skuldnedskrivningsverktyget för att konvertera fordringar som överförs till broinstitutet till äganderättsinstrument i broinstitutet (se avsnitt 15). Av detta följer att broinstitutet måste vara en juridisk person där det finns äganderättsinstrument. Detta utesluter sådana juridiska personer där det inte finns några ägare, t.ex. stiftelser.

Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att det inte heller framstår som lämpligt att skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder till andelar i handelsbolag eller ekonomiska föreningar. Vad gäller handelsbolag hade en konvertering krävt att de tidigare borgenärerna behövt tillträda relevant bolagsavtal. Vad gäller ekonomiska föreningar finns krav på att medlemmarna deltar i företagets verksamhet, exempelvis som konsumenter. Det bör därför anges i den nya lagen om resolution att broinstitut endast kan vara aktiebolag.

I krishanteringsdirektivet anges att broinstitutet – i vart fall delvis – ska ägas av en eller flera statliga myndigheter. I utredningens förslag till genomförande anges i stället att broinstitutet ska ägas helt eller delvis av staten. Utredningen motiverar detta med att en myndighet i formell mening inte kan äga egendom, eftersom en myndighet enligt svensk rätt inte är en självständig juridisk person.

Det är inte osannolikt att ett broinstitut endast delvis blir statligt ägt eftersom det kan finnas behov, inte minst mot bakgrund av begränsningarna i att använda statliga medel i resolution, av att

kapitalisera ett broinstitut genom att skulder konverteras till aktier genom användning av skuldnedskrivningsverktyget. Eftersom resolutionsmyndigheten kontrollerar ett broinstitut, kommer andra ägare i ett broinstitut dock inte få något inflytande över verksamheten. Det torde i praktiken därför vara ovanligt med frivilliga privata investerare i ett broinstitut.

22.8 Generellt om överföring till ett broinstitut

22.8.1 Vad får överföras?

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får använda broinstitutsverktyget för att överföra

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Resolutionsmyndigheten får endast använda broinstitutsverktyget för att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att broinstitutsverktyget endast får användas för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* och *Finansinspektionen* anför att utredningens förslag innebär att användningsområdet för broinstitutet inskränks mer än nödvändigt och efterfrågar mer direktivkonforma bestämmelser.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 40.1 i krishanteringsdirektivet följer att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att överföra dels aktier eller andra äganderättsinstrument, dels tillgångar, rättigheter och skulder, från ett företag i resolution till ett broinstitut. Vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som kan överföras till ett broinstitut bör framgå av den nya lagen om resolution. När det gäller vilka tillgångar, rättigheter och förpliktelser som kan komma i fråga för överföring är de överväganden som gjordes i fråga om användning av försäljningsverktyget relevanta även i detta sammanhang. De tillgångar, rättigheter och förpliktelser som kan överföras till en förvärvare genom användning av försäljningsverktyget bör även kunna överföras till ett broinstitut.

Sådana överföringar får göras med hänsyn till behovet av att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet. Utredningen föreslår dock att användningen av broinstitutsverktyget inte bör begränsas till att upprätthålla kritisk verksamhet. I stället bör broinstitutsverktyget få användas för att uppnå det av utredningen föreslagna resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet. Samtidigt noterar utredningen att upprätthållande av kritisk verksamhet i praktiken troligen kommer att vara den vanligaste anledningen till att broinstitutsverktyget används. *Sveriges riksbank* och *Finansinspektionen* anför att utredningens förslag innebär att användningsområdet för

broinstitutet inskränks mer än nödvändigt och efterfrågar mer direktivkonforma bestämmelser.

Som framgår av avsnitt 15.1 föreslår regeringen, med avvikelse från utredningens förslag i den delen, att den nya lagen om resolution inte bör innehålla ett resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet. I stället föreslås att det i den nya lagen om resolution anges resolutionsändamål som närmare anknyter till motsvarande bestämmelse i krishanteringsdirektivet. Mot denna bakgrund framstår det även här som lämpligt att, i enlighet med vad Riksbanken och Finansinspektionen anför, anknyta till krishanteringsdirektivets utformning vid genomförandet av bestämmelsen. Det bör således framgå av den nya lagen om resolution att broinstitutsverktyget får användas för att upprätthålla kritiska funktioner.

På samma sätt som vid användning av försäljningsverktyget gäller att en överföring får genomföras utan att medgivande erhållits från ägarna till företagen i resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att några förfarandekrav enligt bolags- eller värdepapperslagstiftningen iakttas. Detta undantag ska inte påverka krishanteringsdirektivets bestämmelser om förhandsgodkännande och överklagande. Kompletterande bestämmelser om resolutionsmyndighetens befogenhet att göra överföringar till broinstitut, även utan att iaktta olika formkrav i annan lagstiftning, finns i artikel 63 i krishanteringsdirektivet.

Avslutningsvis kan noteras att det är möjligt att använda ett visst broinstitut för att överta verksamhet från flera olika företag i resolution. Detsamma gäller äganderättsinstrument som har getts ut av sådana företag. En situation där flera finansiella företag drabbas av problem samtidigt kan på så sätt lösas genom att flera av dessa företag försätts i resolution och överförs till ett broinstitut. Det gör det även möjligt att etablera en liknande konstruktion som i Danmark, där ett särskilt företag (Finansiell Stabilitet A/S) har till uppdrag att ta över fallerande banker. En fördel med en sådan konstruktion är att staten över tid kan bygga upp en för ändamålet lämplig organisation och kompetens i broinstitutet. Därutöver synes det vara en praktiskt smidig lösning, eftersom det då inte finns behov av att etablera ett (eller flera) nya broinstitut när en kris väl slår till.

I det här sammanhanget bör dock noteras att krishanteringsdirektivet ställer krav på att den verksamhet som överförs till ett broinstitut ska avvecklas inom viss tid efter överföringen (se avsnitt 22.13.1). Om inkråm från flera företag i resolution överförs till ett broinstitut, måste de olika verksamheterna kunna separeras för att avveckling ska kunna ske i rätt tid. Om det endast är aktier som överförs blir broinstitutet i stället moderbolag till företagen i resolution. Därigenom kan man inom koncernen samordna vissa delar av de överförda verksamheterna och centralisera vissa funktioner samtidigt som det är möjligt att uppfylla krishanteringsdirektivets krav på avveckling inom viss tid.

22.8.2 Kompletterande överföringar och återföring

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får efter en överföring föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution, eller

2. äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution till den förra innehavaren.

Villkoren för återföring ska framgå av beslutet om överföring. En återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller de villkor som anges i beslutet om överföring.

Den som fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen vid en återföring. Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om kompletterande överföringar.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I likhet med vad som gäller för försäljningsverktyget finns vid användning av broinstitutsverktyget möjlighet att göra kompletterande överföringar samt att återföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument. De nu aktuella bestämmelserna i krishanteringsdirektivet bör genomföras på samma sätt som motsvarande artiklar avseende försäljningsverktyget (se avsnitt 22.3.2). Det finns dock en skillnad, nämligen att det vid användning av broinstitutsverktyget inte krävs samtycke från förvärvaren (dvs. broinstitutet) för att en återföring ska få ske. Eftersom resolutionsmyndigheten kontrollerar broinstitutet, torde det ligga i sakens natur att broinstitutet inte har några invändningar mot en återföring som initieras av resolutionsmyndigheten.

22.8.3 Skyddsregler

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra bestämmelserna om skyddsregler i artikel 40.8 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 40.8 i krishanteringsdirektivet framgår att överföringar genom användning av broinstitutsverktyget ska omfattas av direktivets skyddsregler.

Krishanteringsdirektivets skyddsregler (artiklarna 73–80) behandlas i avsnitt 23. Av skyddsreglerna framgår att dessa omfattar överföringar som sker genom användning av något av resolutionsverktygen, inklusive broinstitutsverktyget. Regeringen bedömer, i likhet med utredningen, att artikel 40.8 täcks av artiklarna 73–80. Något särskilt genomförande av artikel 40.8 behövs därför inte.

22.8.4 Värdet på de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs till broinstitutet

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten beslutar om en överföring, ska myndigheten se till att de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger värdet av de tillgångar som samtidigt överförs från företaget i resolution eller som tillförs från någon annan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 40.3 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten ska se till att de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger värdet på de tillgångar som överförs och värdet på sådana tillgångar som tillförs broinstitutet på annat sätt än genom en överföring från det fallerande företaget. Enligt regeringens bedömning är bestämmelsen tillämplig på såväl överföringar av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution som överföringar av äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag.

En bestämmelse av det här slaget torde bidra till att säkerställa att det skapas förutsättningar för en sund och stabil verksamhet. Ett broinstitut ska inte till följd av överföringar med negativt substansvärde bli underkapitaliserat. Möjligen skulle i det här avseendet kunna hävdas att det borde räcka med kravet på att broinstitutet uppfyller relevanta rörelseregler (t.ex. kapitaltäckningskraven). Det finns dock möjlighet att under en viss tid bedriva verksamheten i broinstitutet utan att samtliga de krav som annars ställs för att erhålla tillstånd uppfylls (se avsnitt 22.10). Mot den bakgrunden torde den nu aktuella bestämmelsen ge en viss garanti för stabilitet.

Ett annat skäl för en bestämmelse av det här slaget är att säkerställa att staten inte bär sådana kostnader som bör bäras av ägare och borgenärer till företaget i resolution. Krishanteringsdirektivet inför strikta begränsningar för när statliga medel kan användas för att finansiera resolution. I artikel 101.2 i krishanteringsdirektivet anges att finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven) inte ska användas direkt för att absorbera förluster eller kapitalisera ett företag i resolution. Vidare anges att om användningen av ett finansieringsarrangemang *indirekt* medför att delar av de förluster som drabbat ett företag förs över till finansieringsarrangemanget ska de principer som styr finansieringsarrangemangen enligt artikel 44 i krishanteringsdirektivet tillämpas. Det senare innebär att bidrag från finansieringsarrangemanget till broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag (eller för den delen till privata aktörer enligt artikel 101 andra stycket) inte får ske på ett sätt som överför förluster från borgenärer till finansieringsarrangemanget. Det innebär exempelvis att finansieringsarrangemanget som huvudregel inte får skjuta till mellanskillnaden vid en överföring av skulder överstigande tillgångarnas värde.

Det bör dock betonas att det står resolutionsmyndigheten fritt att kombinera användningen av broinstitutsverktyget med skuldnedskrivningsverktyget. Detta innebär att resolutionsmyndigheten kan

skriva ned kapitalbeloppet på de skulder som överförs så att överföringen uppfyller villkoren i artikel 40.3. Detta bör dock endast ske i den utsträckning som behövs för att absorbera det i resolution försatta företagets förluster och får inte användas för att direkt kapitalisera broinstitutet. Det betyder att förlusterna även vid en överföring till ett broinstitut i princip måste absorberas i företaget i resolution före överföringen, även om det i praktiken bör kunna ske efteråt, men i nära anslutning till en sådan överföring. För att kapitalisera ett broinstitut behöver i stället en konvertering av skulder till aktier i broinstitutet ske, vilket i sig är en tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Som framkommer ovan anges i krishanteringsdirektivet att de överförda skulderna inte ska överstiga värdet på de överförda tillgångarna samt värdet på sådana tillgångar som tillförs broinstitutet från någon annan. Med tillgångar som tillförs från någon annan torde i första hand avses kapital från finansieringsarrangemanget som tillförs broinstitutet.

22.8.5 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av broinstitutsverktyget förlorar ägarna till företaget i resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 40.11 i krishanteringsdirektivet framgår att ägare till ett företag i resolution eller dess borgenärer och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till broinstitutet inte ska ha några rättigheter till eller avseende de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller avseende dess ledningsorgan eller verkställande ledning. Vidare anges att denna bestämmelse inte ska påverka krishanteringsdirektivets skyddsregler.

Krishanteringsdirektivet innehåller en motsvarande artikel beträffande försäljningsverktyget (artikel 38.13). Lydelsen är i huvudsak densamma. En skillnad är skrivningen om att ägare till företaget i resolution eller dess borgenärer och andra tredje män inte ska ha några rättigheter avseende broinstitutets ledningsorgan eller verkställande ledning. Någon sådan skrivning finns inte i motsvarande artikel beträffande försäljningsverktyget.

Det framstår inte som helt klart vad som avses med sådana rättigheter. Det som torde avses är en rätt att ge instruktioner till ledningen i broinstitutet eller t.o.m. att utse ledamöter i styrelsen och/eller den verkställande direktören. Utredningen anför dock att svensk rätt inte i något fall torde ge en ägare till ett företag varifrån en överföring sker rätt att utse ledningen i det företag vartill en överföring sker. Detsamma gäller för borgenärer och andra tredje män. Någon bestämmelse som

innebär att ägarna till ett företag i resolution eller dess borgenärer inte ska ha någon sådan rätt behöver därför inte tas in i svensk rätt.

Med anledning av det nu sagda bör den ovan angivna artikeln genomföras på samma sätt som föreslås beträffande försäljningsverktyget (se avsnitt 22.3.4).

22.8.6 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs?

Regeringens förslag: Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot broinstitutet, om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten. Detta gäller dock inte beträffande vissa säkerhetsrätter som innehas av borgenärer.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt lagen om resolution utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som anges ovan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet ska ha befogenhet att förordna att en överföring ska verkställas fri från skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de tillgångar, rättigheter eller skulder som har överförts, med förbehåll för krishanteringsdirektivets bestämmelser om skydd för arrangemang avseende säkerheter. Rätt till ersättning i enlighet med krishanteringsdirektivet ska inte heller betraktas som en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse. Denna artikel gäller även försäljningsverktyget. De bestämmelser i den nya lagen om resolution som genomför krishanteringsdirektivets regler i denna del, såvitt avser broinstitutsverktyget, bör därför motsvara de bestämmelser i lagen som gäller i fråga om försäljningsverktyget (se avsnitt 22.3.5).

22.8.7 Broinstitutets rättsliga ställning efter överföringen

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av broinstitutsverktyget övertas de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen av broinstitutet. Broinstitutet ska ersätta företaget i resolution som part i de avtal som berörs av överföringen.

Särskilda bestämmelser ska gälla avseende överföring av medlemskap eller rätt att delta i bl.a. betalnings- clearing- och avvecklingssystem.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 40.9 i krishanteringsdirektivet framgår att ett broinstitut ska betraktas som en fortsättning på

företaget i resolution, såvitt avser dess möjligheter att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i andra medlemsstater i enlighet med de unionsrättsliga regelverk som gäller för kreditinstitut eller värdepappersbolag. Broinstitutet får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av företaget i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

För andra ändamål får resolutionsmyndigheterna kräva att ett broinstitut ska betraktas som en fortsättning på företaget i resolution och ska få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av företaget i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Av artikel 40.10 i krishanteringsdirektivet framgår att broinstitutet ska kunna fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, reglerade marknader, handelsplattformar, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för företaget i resolution, förutsatt att det uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system. Broinstitutet ska också kunna utöva rätt till medlemskap även om det saknar kreditbetyg eller har ett alltför lågt kreditbetyg för att beviljas tillgång till sådana system. Dessutom ska resolutionsmyndigheten kunna ange att broinstitutet under viss tid får utöva sin rätt till medlemskap eller deltagande trots att andra medlemskaps- eller deltagandekriterier inte är uppfyllda. Dessa bestämmelser motsvarar i sak det som gäller för förvärvare i enlighet med reglerna om försäljningsverktyget i artikel 38.12 i krishanteringsdirektivet.

Vissa kompletterande befogenheter för resolutionsmyndigheten, bl.a. såvitt avser möjligheten att låta broinstitutet ersätta företaget i resolution som part i ett avtal, anges i artikel 64 i krishanteringsdirektivet. Det finns dock vissa undantag från den generella möjligheten att låta broinstitutet bli part i avtal som tidigare ingåtts av företaget i resolution. En anställd i ett företag i resolution har rätt att säga upp sitt anställningsavtal, och en motparts rätt att säga upp avtalet om företaget i resolution eller broinstitutet handlat eller underlåtit att handla på ett sådant sätt att uppsägningsrätt föreligger enligt avtalsvillkoren. Även denna reglering motsvarar materiellt vad som gäller vid användning av försäljnings-verktyget.

Eftersom bestämmelserna om övertagande av rättigheter och skyldigheter, partsbyte i avtal m.m. överensstämmer med vad som gäller vid användning av försäljningsverktyget, är de överväganden som gjorts med avseende på det verktyget relevanta även här (se avsnitt 22.3.6).

22.8.8 Samarbetsskyldighet

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution och broinstitutet att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder. Föreläggandet får förenas med vite.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 och 64.2 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheterna, när de utövar en resolutionsbefogenhet, ska ha befogenhet att begära att företaget i resolution och mottagaren informerar och bistår varandra. Resolutionsmyndigheterna ska utöva den befogenhet som anges ovan om den anser att det är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Resolutionsmyndigheten kan således kräva att företaget i resolution och en mottagare samarbetar när en överföring sker genom användning av något av överföringsverktygen. När det gäller broinstitutsverktyget innebär det således att företaget i resolution och broinstitutet ska bistå varandra med information eller annat understöd. Eftersom det är samma materiella bestämmelser som gäller även vid användning av broinstitutsverktyget, bör de ges samma innebörd vid användning av broinstitutsverktyget. Regeringens överväganden rörande samarbetsskyldighet vid användning av försäljningsverktyget är relevanta även i detta sammanhang (se avsnitt 22.3.7).

22.9 Villkor och ersättning vid överföring till ett broinstitut

Regeringens förslag: En överföring genom användning av broinstitutsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid en bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes när resolutionen inleddes beaktas.

Den ersättning som ska betalas av ett broinstitut vid en överföring ska tillfalla

1. företaget i resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, och
2. den förra innehavaren av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution, om överföringen avser sådana instrument.

Från ovanstående ersättning får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som har uppstått i samband med användning av broinstitutsverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Ackordscentralen* framhåller vikten av att överföringar till ett broinstitut sker på affärsmässiga villkor.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller inte några bestämmelser om vilka villkor som ska tillämpas vid överföringar till ett broinstitut. Däremot finns vissa generella regler om värdering i artikel 36 i krishanteringsdirektivet. I artikel 36.4 e anges att ett av syftena med värderingen är att den ska utgöra underlag till beslutet

om vilken ersättning som ska betalas av broinstitutet i samband med användning av broinstitutsverktyget.

Av artikel 40.4 i krishanteringsdirektivet framgår att den ersättning som eventuellt betalas för de överförda tillgångarna, förpliktelserna eller äganderättsinstrumenten ska tillfalla företaget i resolution respektive innehavaren av sådana äganderättsinstrument.

Avdrag får dock göras från den ersättningen för att resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang ska få ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstått i samband med användningen av broinstitutsverktyget.

Det kan konstateras att en överföring till ett broinstitut inte nödvändigtvis kommer att leda till att ersättning utgår över huvud taget. Detta beror på värdet av de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs. Inte ens om hela verksamheten överförs är det säkert att någon ersättning ska utgå, eftersom värdet på det fallerande företaget inte behöver vara positivt.

I den mån broinstitutet övertar mer tillgångar än skulder, inklusive den situationen att aktierna överförs, ska dock eventuell ersättning erläggas till den ursprungliga ägaren (företaget i resolution eller den urspungliga innehavaren av äganderättsinstrumenten). En bestämmelse med den innebörden, motsvarande artikel 40.4 i krishanteringsdirektivet, bör införas i den nya lagen om resolution.

Detsamma bör gälla som en följd av kravet på affärsmässighet. Om exempelvis tillgångar överförs till ett värde som motsvarar beloppet på skulderna som samtidigt överförs, men överföringen av skulder ger ett mervärde genom att de exempelvis ger tillgång till en kundstock, bör broinstitutet betala ersättning för värdet av att få en kundstock. Detta är en situation då finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven) kan användas för att finansiera broinstitutets köp (se avsnitt 25).

Som framgår ovan finns dock ingenting i krishanteringsdirektivets bestämmelser om broinstitutsverktyget som anger enligt vilka villkor överföringen till broinstitutet ska ske. Enligt vad som konstateras i avsnitt 22.4.1 ska en överföring genom användning av försäljningsverktyget ske på affärsmässiga villkor. Utredningen anser det rimligt att detta även gäller vid en överföring till ett broinstitut. Regeringen bedömer, i likhet med utredningen och med vad *Ackordscentralen* framför, att överföringar till broinstitut bör ske på affärsmässiga villkor och i förekommande fall med beaktande av den värdering som gjorts. Resolutionsmyndigheten ska alltid sträva efter att undvika värdeförstörelse och att minimera resolutionskostnaderna. Att tillämpa ett affärsmässigt förhållningssätt vid överföringar till broinstitut står i samklang med dessa övergripande mål.

Även på ett principiellt plan synes det, som utredningen anför, lämpligt att utfallet för de företag eller personer som en överföring sker från blir detsamma oavsett om överföring sker genom användning av försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget.

Mot denna bakgrund bör det av den nya lagen om resolution framgå att överföringen – på samma sätt som vid användning av försäljningsverktyget – ska ske på affärsmässiga villkor. Vad som avses med affärsmässiga villkor kan variera beroende på marknadsförhållandena. Hänsyn måste tas till rådande omständigheter. Vid bedömningen av vad

som utgör affärsmässiga villkor ska hänsyn även tas till den värdering som gjordes när resolutionen inleddes. En bestämmelse med den innebörden ligger även i linje med artikel 36.4 e i krishanteringsdirektivet, i vilken det anges att ett av syftena med värderingen är att den ska utgöra underlag till beslutet om vilken ersättning som ska betalas till företaget i resolution (om det som överförs är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser) eller till de urspungliga innehavarna av äganderättsinstrument (om det som överförs är äganderättsinstrument) i samband med användning av broinstitutsverktyget.

Det bör dock betonas att det inte går att avgöra vad som är affärsmässigt genom att bjuda ut verksamhet till försäljning, eftersom ett privat förvärv av något skäl inte bedöms vara möjligt. Försök till detta kan ha gjorts men misslyckats. Även om ingen för tillfället är beredd att köpa företaget, innebär detta inte nödvändigtvis att företaget är värdelöst. För en närmare redogörelse för vad som avses med affärsmässiga villkor, se avsnitt 22.4.1.

22.10 Tillstånd och ägarprövning

Regeringens förslag: Finansinspektionen får ge ett broinstitut tillstånd att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse utan att broinstitutet uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet. Finansinspektionen ska handlägga ett sådant ärende skyndsamt.

Ett tillstånd får endast ges om resolutionsmyndigheten har

1. bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen, och
2. lämnat in en begäran till Finansinspektionen om ett sådant beslut.

Ett tillstånd enligt ovan gäller under den tid som bestäms av Finansinspektionen.

Om en överföring genom användning av broinstitutsverktyget kräver tillstånd enligt reglerna om större förvärv i lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör framgå av lagtexten vilka krav som broinstitutet minst ska uppfylla för att få tillstånd. *Ackordscentralen* anför att en noggrann ägarprövning bör göras av privata aktörer som ingår i ett broinstitut.

Skälen för regeringens förslag

Tillstånd

Huvudregeln i krishanteringsdirektivet är att ett broinstitut ska omfattas av samma krav på tillstånd, och vara föremål för samma typ av tillsyn, som andra företag som bedriver motsvarande verksamhet (artikel 41.1 e och 41.1 f i krishanteringsdirektivet). Det kravet behöver inte

genomföras genom bestämmelser i lagen, eftersom det redan följer av gällande rätt att exempelvis tillstånd krävs för viss verksamhet. Om broinstitutet övertar tillståndspliktig verksamhet kommer det därför att omfattas av samma krav som andra företag som bedriver motsvarande verksamhet.

Artikel 41.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet möjliggör dock vissa avsteg från huvudregeln om krav på tillstånd. Den behöriga myndigheten kan, på begäran av resolutionsmyndigheten, tillåta broinstitutet att bedriva verksamhet under en begränsad tid utan att det uppfyller samtliga de krav som annars ställs på ett företag som avser att bedriva sådan verksamhet. Det kan jämställas med att broinstitutet ges ett särskilt tillstånd som gäller under den tid som den behöriga myndigheten beslutar.

Möjligheten att bevilja ett tillfälligt tillstånd ska ses i ljuset av betydelsen av att undvika avbrott i den verksamhet som överförs till broinstitutet. Det kan t.ex. vara så att det behövs viss tid för att kapitalisera broinstitutet. För att säkerställa att verksamheten inte ligger helt nere under tiden fram till att kapitaliseringen genomförts torde det krävas en bestämmelse av det slag som föreslagits. Krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del innebär att ett broinstitut får särbehandlas i viss utsträckning jämfört med andra finansiella företag som bedriver motsvarande verksamhet. Mot denna bakgrund är det av stor vikt att den föreslagna möjligheten till särbehandling inte utnyttjas mer än vad som är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen, vilket också följer av artikel 41.1 sista stycket i krishanteringsdirektivet. Tillsynsmyndigheten föreslås därför endast få bevilja ett sådant tillstånd om resolutionsmyndigheten bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Svenska Bankföreningen anser att det bör framgå av lagtexten vilka krav som broinstitutet minst ska uppfylla för att få tillstånd. Bankföreningen anför att myndigheterna när det är kort om tid bör kunna falla tillbaka på tydliga regler, och att tydliga krav är nödvändiga för att återställa förtroendet på marknaden. Av den bestämmelse i krishanteringsdirektivet som anger att tillstånd i vissa fall får ges utan att de i unionsrätten föreskrivna kraven är uppfyllda, artikel 41.1 andra stycket, följer att ett broinstitut får bedriva tillståndspliktig rörelse utan tillstånd ”under en kort period” i början av sin verksamhet. Däremot anges inte några mer detaljerade kriterier för när ett sådant, i praktiken temporärt, undantag från tillståndskravet får göras. Mot denna bakgrund bedömer regeringen att det skulle innebära ett avsteg från krishanteringsdirektivets regler om det i lagen angavs ytterligare, mer inskränkande krav för att kunna tillämpa undantaget.

En bestämmelse som innebär att ett broinstitut kan erhålla ett särskilt tillstånd av det slag och under de förutsättningar som följer av krishanteringsdirektivet bör införas i den nya lagen om resolution. Regeringen ansluter sig därutöver till utredningens bedömning att det inte är nödvändigt att i lagen föra in någon hänvisning till unionens regler om statligt stöd. Skälet till detta är detsamma som redogjorts för vid ett flertal tillfällen tidigare, dvs. att det är frågan om ett parallellt regelverk som ska beaktas oavsett om lagen gör en uttrycklig hänvisning till det eller inte.

Ägarprövning

Utredningen anför att eftersom ett broinstitut alltid kontrolleras av resolutionsmyndigheten genom att myndigheten innehar rösträtten till aktierna på bolagsstämman (se avsnitt 22.12), blir en prövning av ägarna till ett broinstitut inte meningsfull. En sådan prövning får i stället ske om och när broinstitutet ombildas till ett vanligt rörelsedrivande företag. Av krishanteringsdirektivet följer att verksamheten i ett broinstitut inte behöver avvecklas förrän det har gått två år från den sista överföringen till broinstitutet (se avsnitt 22.13.1). Utredningen bedömer därför att det inte finns behov av någon bestämmelse som anger att Finansinspektionen ska handlägga en ansökan om tillstånd till förvärv av aktier (ägarprövning) skyndsamt på det sätt som föreslås beträffande försäljningsverktyget.

I denna del kan även noteras att det i artikel 63.1 m i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndigheten har befogenhet att kräva snabb ägarprövning. En motsvarande befogenhet anges i artikel 38, som rör försäljningsverktyget, men inte i artikel 40, som rör broinstitutsverktyget. Utifrån krishanteringsdirektivets systematik framstår det som att befogenheten att kräva snabb ägarprövning kan utövas vid användning av försäljningsverktyget, men inte då broinstitutsverktyget används. Detta är också utredningens bedömning.

Ackordscentralen anför att en noggrann ägarprövning bör göras av privata aktörer som ingår i ett broinstitut. Enligt regeringens bedömning bör ägarprövning ske i dessa fall även om kontrollen över broinstitutet, som utredningen framhåller, utövas av resolutionsmyndigheten. Det framstår som lämpligt att ägarprövningen görs i anslutning till att ett kvalificerat innehav förvärvas, och inte först i det senare skede då kontrollen över broinstitutet övergår från resolutionsmyndigheten till andra ägare. Däremot finns i dessa fall inte något behov av en särskilt skyndsam process för ägarprövningen, utan gällande regler för sådan prövning kan tillämpas utan att det föreskrivs krav på särskilt skyndsam handläggning.

Tillstånd till vissa förvärv

Som konstateras i avsnitt 22.6 ovan krävs även tillstånd till vissa större förvärv i det fall förvärvaren är ett företag som bedriver tillståndspliktig verksamhet. Bestämmelserna om detta i 7 kap. 12 § LBF och 7 kap. 13 § LVM kan aktualiseras både vid en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser och vid en överföring av äganderättsinstrument. Vad gäller broinstitut torde dock reglerna framför allt aktualiseras vid en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser, eftersom reglerna endast aktualiseras om förvärvaren är ett företag som bedriver tillståndspliktig verksamhet. Om det i stället är aktier som överförs till broinstitutet, kommer ju broinstitutet som sådant inte att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse.

I likhet med vad som gäller i fråga om försäljningsverktyget bör en bestämmelse föras in i den nya lagen om resolution som anger att Finansinspektionen ska genomföra prövningen enligt ovanstående bestämmelser skyndsamt, om egendomen förvärvas genom användning av broinstitutsverktyget.

22.11 Verksamheten i ett broinstitut

Regeringens förslag: Ledningen i ett broinstitut ska se till att verksamheten bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen.

Ledningen i ett broinstitut ska sträva efter att sälja de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförts till broinstitutet. En sådan försäljning ska ske vid en lämplig tidpunkt, dock senast två år efter den dag då den sista överföringen till broinstitutet skedde eller om förutsättningarna för en förlängning är uppfyllda, när den tiden löper ut.

Regeringens bedömning: Det krävs ingen särreglering avseende ett broinstituts och dess ledningsorgans eller verkställande lednings skadeståndsansvar.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Sveriges riksbank* anser att bestämmelserna om syftet med broinstitutets verksamhet bör överensstämma bättre med krishanteringsdirektivets bestämmelser. *Ackordscentralen* framhåller vikten av att säkerställa broinstitutets fortlevnadsförmåga, kapitalbehov, återbetalningar av eventuella kapitalinjektioner och överväganden i samband med försäljning.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet följer att ledningen i ett broinstitut ska bedriva verksamheten i syfte att upprätthålla tillgång till kritisk verksamhet och att sälja företaget i resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder. En sådan försäljning ska ske när det är lämpligt och inom den tidsperiod som broinstitutets verksamhet ska avvecklas.

Att syftet är att upprätthålla tillgången till kritisk verksamhet framgår dock inte av den bestämmelse som utredningen föreslår till genomförande av artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet. *Sveriges riksbank* anser att lagens bestämmelser om syftet med broinstitutets verksamhet bör överensstämma bättre med krishanteringsdirektivets bestämmelser. Även regeringen anser att den bestämmelse i de nya lagen om resolution som genomför artikel 41.2 bör anknyta närmare till artikelns ordalydelse. Det bör därför av bestämmelsen i den nya lagen om resolution framgå att verksamheten i broinstitutet ska bedrivas i syfte att upprätthålla tillgången till kritiska funktioner och, när lämpliga omständigheter föreligger, sälja broinstitutets tillgångar, rättigheter eller skulder.

Eftersom syftet med verksamheten i ett broinstitut och verksamhetsföremålet avviker från vad som normalt gäller för aktiebolag, bör det framgå av bolagordningen (se 3 kap. 1 § första stycket 3 och 3 § aktiebolagslagen [2005:551]).

I artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet anges även att kravet på att bedriva verksamheten på ett visst sätt, inklusive att verka för en försäljning till en eller flera privata aktörer, är villkorat av de krav som följer av unionsrättsliga och nationella konkurrensregelverk. I likhet med de unionsrättsliga reglerna om statligt stöd är det konkurrensrättsliga regelverket ett parallellt regelverk till krishanteringsdirektivet. Det är

således tillämpligt oavsett om detta uttryckligen anges i den nya lagen om resolution eller inte. Det saknas därför skäl att införa uttryckliga hänvisningar till tillämpliga konkurrensregler i den nya lagen om resolution.

Av artikel 40.12 i krishanteringsdirektivet framgår slutligen att broinstitutet inte ska ha mål som innebär skyldigheter eller ansvar gentemot ägare till företaget i resolution eller dess borgenärer. Ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana ägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller underlåtit att vidta i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse enligt nationell rätt.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett broinstituts och dess ledningsorgans eller verkställande lednings skyldighet i enlighet med nationell rätt när det gäller åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Enligt regeringens bedömning finns det inte anledning att införa begränsningar i broinstitutets, dess ledningsorgans eller verkställande lednings ansvar. Detta innebär att vanliga skadeståndsrättsliga regler blir tillämpliga, närmast 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207). Det bör därför inte införas några särskilda bestämmelser för att genomföra artikel 40.12 i krishanteringsdirektivet i den nya lagen om resolution.

Ackordscentralen framhåller vikten av att säkerställa broinstitutets fortlevnadsförmåga, kapitalbehov, återbetalningar av eventuella kapitalinjektioner och överväganden i samband med försäljning. Enligt regeringens bedömning ger krishanteringsdirektivets bestämmelser goda möjligheter för resolutionsmyndigheten att inom ramen för sina befogenheter vidta åtgärder för att värna de intressen som Ackordscentralen framhåller som angelägna.

Slutligen bör några kommentarer göras om förhållandet till unionens regler om statligt stöd, även om någon hänvisning till dessa regler inte görs i artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet.

Enligt statsstödsreglerna ställs bl.a. krav på rekonstruktion av ett företag som får statligt stöd. Vidare innebär mottagandet av statligt stöd vissa restriktioner vad gäller möjligheten att expandera verksamheten, exempelvis genom att starta nya verksamhetsområden.

Det torde inte vara ovanligt att ett broinstitut behöver kapitaliseras delvis med statliga medel. Det är visserligen möjligt att genomföra en kapitalisering även på andra sätt, t.ex. genom att skuldnedskrivnings-verktyget används för att konvertera skulder som överförs till broinstitutet till aktier. I den mån det inte är möjligt eller lämpligt att använda skuldnedskrivningsverktyget på tillräckligt många skulder som överförts, kan dock statligt stöd från resolutionsreserven krävas. I dessa fall ska unionens regler om statligt stöd tillämpas.

Av ovanstående följer bl.a. att en rekonstruktionsplan kan behöva tas fram i samband med överföringen till ett broinstitut, såvida inte själva överföringen (dvs. genom att endast vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser överförs) kan anses ha uppfyllt kravet på rekonstruktion. Vidare kan det krävas att restriktioner som följer av statsstödsreglerna,

t.ex. i fråga om expansion av verksamheten, måste beaktas av broinstitutet i dess verksamhet.

22.12 Styrning av ett broinstitut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i broinstitutet,
2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med vad som anges i aktiebolagslagen, och
3. godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi.

Resolutionsmyndigheten får besluta att sälja tillgångar, rättigheter, förpliktelser och äganderättsinstrument som överförts till ett broinstitut.

Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* anför att vissa hänvisningar i lagen bör ändras för att avspegla gällande rätt.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 41.1 a–d i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i broinstitutets stadgar, utse eller godkänna broinstitutets ledning, godkänna ledningens ersättning samt bestämma respektive ledningsmedlems ansvarsområde, och godkänna broinstitutets strategi och riskprofil.

Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i ett broinstitut. Vid genomförandet av de nu aktuella bestämmelserna finns till att börja med anledning att bedöma huruvida de krav som ställs på styrning av verksamheten i ett broinstitut ryms inom den beslutskompetens som följer av ett utövande av rösträtten på bolagsstämman. Om resolutionsmyndigheten kan vidta de aktuella åtgärderna genom utövande av sin rösträtt, finns inte anledning att ge myndigheten någon särskild och ytterligare befogenhet.

När det gäller *godkännande av bolagsordning* följer det av 3 kap. 4 § aktiebolagslagen (2005:551) att det är bolagsstämman som fastställer bolagsordningen. Eftersom resolutionsmyndigheten företräder aktierna vid bolagsstämman, behöver det inte införas någon särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution som innebär att resolutionsmyndigheten ska godkänna bolagsordningen i ett broinstitut.

I fråga om att *utse eller godkänna broinstitutets ledning* är det bolagsstämman som utser styrelsen, enligt 8 kap. 8 § aktiebolagslagen. Därutöver finns regler om arbetstagarrepresentanter i lagen (1987:1245) om styrelserepresentation för privatanställda och i lagen (2008:9) om arbetstagares medverkan vid gränsöverskridande fusioner. Eftersom resolutionsmyndigheten föreslås få rätt att företräda aktierna vid bolagsstämman i ett broinstitut, behöver det inte införas någon särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution enligt vilken myndigheten ges befogenhet att utse eller godkänna broinstitutets styrelse. Det innebär visserligen att resolutionsmyndigheten inte kommer att ha något

inflytande över vilka som utses som eventuella arbetstagarrepresentanter, eftersom dessa inte utses av stämman. Å andra sidan följer av andra bestämmelser i krishanteringsdirektivet att resolutionsåtgärder inte ska påverka de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter i styrelsen (se avsnitt 21.3).

I krishanteringsdirektivet anges inte något om den lämplighetsprövning som den behöriga myndigheten ska göra av en person som ska ingå i ledningen i ett företag som driver bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse. Det finns därför inte anledning att införa någon särreglering i fråga om sådan lämplighetsprövning. Krishanteringsdirektivets bestämmelser om resolutionsmyndighetens befogenhet att utse eller godkänna ett broinstituts ledning ersätter inte det befintliga regelverket avseende lämplighetsprövning. Resolutionsmyndigheten kommer således endast att kunna utse sådana styrelseledamöter som Finansinspektionen anser lämpliga.

I ett broinstituts ledning ingår även den verkställande direktören. Enligt aktiebolagslagen utses den verkställande direktören av styrelsen. Stämman har således inte något direkt inflytande över valet av verkställande direktör. Däremot kan bolagsstämman sägas ha indirekt kontroll, genom att den kan utse styrelseledamöter som i sin tur utser den verkställande direktör som stämman föredrar.

Enligt krishanteringsdirektivet krävs att resolutionsmyndigheten utser eller godkänner den verkställande direktören i broinstitutet. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att det bör vara tillräckligt att myndigheten godkänner den verkställande direktören. Som framgår ovan ska den verkställande direktören även godkännas av Finansinspektionen.

I fråga om *beslut om ledningens ansvarsområden och ersättning* kan noteras att styrelsen, enligt aktiebolagslagen, ansvarar för att fastställa sin egen arbetsordning i vilken det bl.a., i förekommande fall, ska framgå hur arbetet ska fördelas mellan de olika styrelseledamöterna. Vidare väljer styrelsen som huvudregel sin egen ordförande, om inte annat anges i bolagsordningen eller har beslutats av bolagsstämman. Krishanteringsdirektivets regler i denna del behöver alltså, som utredningen har anfört genomföras i den nya lagen om resolution genom en uttrycklig bestämmelse som ger resolutionsmyndigheten befogenhet att bestämma styrelsens arbetsordning i enlighet med det som sägs i aktiebolagslagen. Däremot behöver det inte införas någon särskild bestämmelse enligt vilken resolutionsmyndigheten godkänner styrelseledamöternas ersättning, eftersom detta enligt aktiebolagslagen omfattas av bolagsstämmans beslutskompetens.

Ett beslut om *godkännande av ett företags strategi och riskprofil* bör typiskt sett anses vara en förvaltningsåtgärd och därigenom inte omfattas av bolagsstämmans beslutskompetens. Dessutom finns i kapitaltäckningsdirektivet ett uttryckligt krav på att ledningen ska godkänna och övervaka genomförandet av bl.a. företagets strategiska mål och riskstrategi. Av det ovanstående följer att krishanteringsdirektivets krav på att resolutionsmyndigheten ska godkänna ett broinstituts strategi och riskprofil behöver genomföras genom en särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution. Regeringen anser, liksom utredningen, att begreppen ”strategi” och ”riskprofil” bör uttryckas som ”strategiska mål” och ”riskstrategi” i den bestämmelse som genomför krishanterings-

direktivet i denna del, eftersom det är dessa begrepp som används i kapitaltäckningsdirektivet.

Vidare anges i artikel 40.6 b i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten får överföra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder, från ett broinstitut till en annan mottagare. En sådan försäljning är ett naturligt inslag i den verksamhet som bedrivs av ett broinstitut. En bestämmelse med den innebörden bör därför införas i den nya lagen om resolution.

Några närmare riktlinjer för hur resolutionsmyndighetens kontroll över broinstitutet ska utövas, eller kontrollens omfattning, ges inte i krishanteringsdirektivet. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att kontroll i det här avseendet bör avse en rätt för resolutionsmyndigheten att vid bolagsstämman utöva den rösträtt som är förenad med aktierna i broinstitutet, oavsett om dessa ägs av staten eller inte. Att endast överta exempelvis ledningens bestämmanderätt medför således inte att myndigheten kan sägas ha kontroll över broinstitutet.

En bestämmelse om resolutionsmyndighetens kontroll bör tas in i den nya lagen om resolution. Av bestämmelsen bör framgå att resolutionsmyndigheten företräder aktierna vid bolagsstämman i ett broinstitut.

Bolagsverket anför avslutningsvis att vissa hänvisningar i den av utredningen föreslagna lagen bör ändras för att avspegla gällande rätt. Regeringen föreslår att hänvisningarna i den nya lagen om resolution utformas i enlighet med vad Bolagsverket föreslår.

22.13 Upphörande av verksamheten i ett broinstitut

22.13.1 Avveckling av verksamheten i ett broinstitut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier, om

1. broinstitutet inte längre uppfyller villkoren för att vara ett broinstitut,
2. alla eller praktiskt taget alla broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs till en tredje part, eller
3. det har gått två år från dagen för den sista överföringen från ett företag i resolution till broinstitutet.

Om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag i resolution, ska ett upphörande enligt 2 och 3 ske genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag i resolution säljs eller avvecklas.

Den tid som anges i 3 får förlängas av resolutionsmyndigheten med en eller flera ettårsperioder under vissa förutsättningar.

Ett beslut av resolutionsmyndigheten om förlängning får endast meddelas om det framgår att det med hänsyn till marknadsförhållanden och övriga omständigheter är motiverat.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att det bör framgå av lagen att ett broinstitut kan finnas i beredskap och användas i flera olika resolutionsförfaranden. Dessutom anför Riksbanken att de bestämmelser i lagen som genomför artikel 41.3 c och artikel 41.8 i krishanteringsdirektivet bör utformas mer direktivkonformt.

Skälen för regeringens förslag

Fusion

I artikel 41.3 a i krishanteringsdirektivet anges att verksamheten i ett broinstitut ska avslutas om broinstitutet fusioneras med ett annat företag. En fusion innebär att två eller flera företag går samman genom att samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser i ett eller flera av företagen övertas av ett företag mot eventuell ersättning till ägarna av det eller de överlåtande företagen. Vid fusion upplöses det eller de överlåtande företagen utan likvidation.

Fusion kan således vara ett alternativ till försäljning i det fall det finns en förvärvare som är intresserad av att överta broinstitutet. Efter att fusionen avslutats kommer broinstitutet, enligt vad som konstateras ovan, att ha upphört. I dessa fall krävs således inte något likvidationsförfarande.

Avveckling eller försäljning av tillgångar

Av artikel 41.3 e i krishanteringsdirektivet framgår att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om dess tillgångar avvecklas och samtliga dess skulder fullgörs. Vad gäller avveckling av tillgångar sker det t.ex. därför att fordringar löper till sin förfallodag och lånen inte förnyas. En liknande situation – att tillgångarna överlåts till någon annan – behandlas i artikel 41.3 c i krishanteringsdirektivet. Om ett broinstituts samtliga tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har avvecklats eller avyttrats uppfyller broinstitutet inte längre de krav som ställs för att det ska vara ett broinstitut, eftersom ett av dessa krav är att broinstitutet avser att fortsätta bedriva den verksamhet som övertagits av företaget i resolution.

Av artikel 41.3 b i krishanteringsdirektivet följer att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om broinstitutet inte längre uppfyller villkoren för att vara ett broinstitut. Detta innebär att det i den bestämmelse som genomför artikel 41.3 i krishanteringsdirektivet inte särskilt behöver anges att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om dess tillgångar har avvecklats och dess skulder fullgjorts, eftersom broinstitutet i denna situation inte längre kan anses uppfylla villkoren för att vara ett broinstitut.

Möjlighet till förlängning

Verksamheten i ett broinstitut ska normalt avvecklas inom två år från det att den sista överföringen från ett företag i resolution gjordes. Den perioden får dock förlängas med ytterligare ettårsperioder i vissa fall.

En omständighet som enligt krishanteringsdirektivet kan ligga till grund för en förlängning är att det är sannolikt att förlängningen bidrar till att företaget kan avvecklas. Vidare anges i krishanteringsdirektivet att

en förlängning kan ske om det är nödvändigt för att säkerställa att viktiga banktjänster eller finansiella tjänster upprätthålls. Detta specifika mål saknar direkt motsvarighet i de övergripande resolutionsmålen. Broinstitutsverktyget syftar dock till att upprätthålla kritiska funktioner i krishanteringsdirektivets mening. Det framstår mot denna bakgrund som uppenbart att förlängning är tänkt att kunna ske i syfte att upprätthålla kritiska funktioner. Det bör dock beaktas att resolutionsmyndigheten enligt artikel 31.1 i krishanteringsdirektivet har att ta hänsyn till samtliga de resolutionsmål som anges i artikel 31.2 vid användning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheter. I likhet med utredningen bedömer regeringen därför att samtliga resolutionsändamål bör beaktas i detta sammanhang och att det bör framgå av den nya lagen om resolution.

Hur avveckling kan ske

I artikel 41.8 första stycket i krishanteringsdirektivet anges vissa omständigheter som – om de föreligger – medför ett krav på att verksamheten i broinstitutet ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. För svensk del innebär det att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation.

Sveriges riksbank anför att de bestämmelser i lagen som genomför artikel 41.3 c och artikel 41.8 i krishanteringsdirektivet bör utformas mer direktivkonformt.

Utredningen anser att verksamheten i ett broinstitut bör kunna avvecklas även på andra sätt än att broinstitutet försätts i konkurs eller går i likvidation. Ett krav på likvidation framstår enligt utredningen som mindre lämpligt om broinstitutet har privata ägare som t.ex. har blivit inkonverterade genom att resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget. Avveckling bör därför, enligt utredningen, också kunna ske genom att staten säljer sina aktier i broinstitutet eller genom att de förvaltade tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna säljs utan att broinstitutet för den skull måste gå i likvidation.

De regler som styr avvecklingen av ett broinstitut finns i artikel 41.3 och 41.8 i krishanteringsdirektivet. I artikel 41.3 regleras de fall i vilka ett broinstitut upphör att vara ett broinstitut. I artikel 41.8 anges i vilka fall broinstitutet ska avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Det framgår tydligt av artikel 41.8 i krishanteringsdirektivet att ett broinstitut ska avvecklas genom normala insolvensförfaranden dels när alla eller praktiskt taget alla tillgångar, rättigheter eller skulder avyttrats, dels när den bortre tidsgränsen för broinstitutets verksamhet har passerats. Detta bör på motsvarande sätt framgå av den nya lagen om resolution, vilket innebär att lagen i denna del blir mer direktivkonform i enlighet med vad Riksbanken efterfrågar.

Som konstaterats ovan upphör broinstitutet utan likvidation när en fusion görs. Detta innebär att två fall kvarstår, där broinstitutet upphör att vara ett broinstitut utan att krishanteringsdirektivet uppställer ett uttryckligt krav på avveckling genom normala insolvensförfaranden: att broinstitutet inte längre uppfyller kraven för att vara broinstitut (artikel 41.3 b) eller att broinstitutets tillgångar avvecklas helt och skulderna infrias fullt ut (artikel 41.3 e).

Sveriges riksbank anför att det bör framgå av den nya lagen om resolution att ett broinstitut kan finnas i beredskap och användas i flera olika resolutionsförfaranden. Enligt regeringens bedömning kan detta uppnås i de nyss nämnda situationerna, då verksamheten avvecklas utan att bolaget går i likvidation. Följden blir att bolaget inte längre är ett broinstitut, men fortfarande existerar som juridisk person. Om ett behov att använda broinstitutsverktyget uppkommer i samband med ett resolutionsförfarande kan bolaget genom att det, i enlighet med sitt ändamål, tar emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution, återigen tjäna som broinstitut. Genom denna möjlighet till avveckling av broinstitutets verksamhet kan staten i praktiken ha ett broinstitut stående i beredskap i enlighet med vad Riksbanken anför.

Att avveckling sålunda ska kunna ske på andra sätt än genom fusion samt konkurs och likvidation kan enligt regeringens bedömning inte anses strida mot krishanteringsdirektivet, som enbart uppställer krav på avveckling genom konkurs eller likvidation i två av de fem situationer som tas upp i artikel 41.3.

Överföringar från flera företag i resolution till ett och samma broinstitut

Broinstitutsverktyget kan användas för att göra överföringar från flera företag i resolution till ett och samma broinstitut. I artikel 41.8 första stycket i krishanteringsdirektivet anges att kravet på avveckling enligt normala insolvensförfaranden i dessa fall avser de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförts från respektive företag i resolution, och således inte själva broinstitutet. För svensk del innebär detta att tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna ska avvecklas eller säljas.

Den situationen att äganderättsinstrument överförts till broinstitutet nämns inte särskilt i artikel 41.8 första stycket i krishanteringsdirektivet. Krishanteringsdirektivets syfte torde dock vara att principen i artikel 41.9 i direktivet ska tillämpas oavsett om det är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget i resolution, eller äganderättsinstrument som har getts ut av företaget, som överförts till broinstitutet.

Om det är fråga om en överföring av exempelvis aktier är det relativt oproblematiskt att tillämpa artikel 41.9 i krishanteringsdirektivet. I princip handlar det i dessa fall endast om att se till att aktierna i det överförda företaget (som är dotterföretag till broinstitutet) säljs när den tidsperiod som anges i artikel 41.5 och 41.6 har löpt ut eller samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser sålts. Det är i princip likvärdigt med att försäljningsverktyget används, fast med en längre tidsfrist.

Om broinstitutet övertagit inkråm från flera olika företag i resolution, får i stället en avveckling eller försäljning ske av de aktuella tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna när tiden är inne. Broinstitutet måste således hålla de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts från olika företag i resolution separerade så att en avveckling eller försäljning kan ske i tid.

22.13.2 Villkor och ersättning i samband med en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser

Regeringens förslag: En försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor.

Från den ersättning som ska betalas vid en sådan försäljning får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av broinstitutsverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet framgår att ledningen i ett broinstitut ska ha som målsättning att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det. Försäljningen ska ske vid lämplig tidpunkt. I artikel 41.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet anges att en försäljning av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder ska ske på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet och i enlighet med unionens regler om statligt stöd.

I materiellt hänseende överensstämmer bestämmelserna i artikel 41.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet med motsvarande bestämmelser beträffande försäljningsverktyget. Artikeln i fråga bör därför genomföras på motsvarande sätt (se avsnitt 22.4.1).

En skillnad är dock att det vid genomförandet av artikel 41.4 andra stycket inte anges att affärsmässiga villkor ska bedömas med hänsyn till den värdering som gjordes när resolutionsförfarandet inleddes. Anledningen till detta är att när broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser säljs torde det ha gått en tid sedan beslutet om resolution fattades. Om det redan vid resolutionens inledande funnits en köpare är det troligt att resolutionsmyndigheten i stället valt att använda försäljningsverktyget.

Enligt artikel 41.8 andra stycket i krishanteringsdirektivet ska eventuella intäkter till följd av att broinstitutets verksamhet avslutas tillfalla aktieägarna i broinstitutet. Från dessa intäkter kan avdrag göras för att resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang ska få ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstått i samband med användningen av broinstitutsverktyget (artikel 37.7 a).

Det finns inte behov av att införa någon bestämmelse i den nya lagen om resolution för att genomföra artikel 41.8 i krishanteringsdirektivet och kravet på att ersättningen ska tillfalla aktieägarna. Om ett broinstitut likvideras följer av gällande rätt att eventuellt överskott utskiftas till ägarna. Kravet i artikel 41.8 är därmed uppfyllt. Om aktierna i broinstitutet säljs, kommer också intäkterna att tillfalla aktieägarna, i egenskap av säljare. Inte heller detta behöver regleras särskilt.

En bestämmelse som motsvarar artikel 37.7 a i krishanteringsdirektivet behöver dock tas in i den nya lagen om resolution. Bestämmelsen bör utformas som en rätt för resolutionsmyndigheten, att för sin egen eller för

resolutionsreservens räkning, göra avdrag från den ersättning som en köpare betalar för kostnader som uppstått i samband med användningen av broinstitutsverktyget.

22.13.3 Försäljningsprocessen

Regeringens förslag: Vid en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser bjudas ut till försäljning på ett sätt som är öppet för insyn.

Försäljningsprocessen ska

1. ge en rättvisande bild av broinstitutet och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser, och
2. inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna någon potentiell köpare.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 41.4 första stycket i krishanteringsdirektivet anges vissa principer som ska tillämpas vid en försäljning av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. Försäljningsprocessen ska enligt den bestämmelsen ge en rättvisande bild av broinstitutet och de tillgångar eller förpliktelser som saluförs, och inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna någon potentiell köpare. Även om rättigheter inte uttryckligen nämns i detta sammanhang i artikel 41.4, måste avsikten ha varit att även rättigheter ska omfattas av bestämmelsens tillämpningsområde.

De principer som ska tillämpas vid en försäljning av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser bör framgå av den nya lagen om resolution. En bestämmelse motsvarande artikel 41.4 första stycket i krishanteringsdirektivet bör därför tas in i lagen. Denna artikel motsvarar delar av artikel 39.2 som rör försäljningsverktyget (se avsnitt 22.4.2).

22.14 Definitioner avseende avskiljandeverktyget

22.14.1 Definition av avskiljandeverktyget

Regeringens förslag: Med avskiljandeverktyget avses en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution eller ett broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Oavsett om broinstitutsverktyget eller försäljningsverktyget används i ett resolutionsförfarande är syftet med verktygen att hantera de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som inte kan eller bör följa med företaget genom konkurs. En allmän utgångspunkt i krishanteringsdirektivet är att den del av ett företag i

resolution som inte blir föremål för någon resolutionsåtgärd ska – som huvudregel relativt omgående – försättas i konkurs.

Om det föreligger särskilda skäl till att dessa tillgångar inte kan säljas omedelbart, antingen av företaget eller som en del av en avveckling genom konkurs, och att det inte heller är lämpligt att tillgångarna följer med i den verksamhet som ska drivas vidare, kan dock det s.k. avskiljandeverktyget användas.

Krishanteringsdirektivet ställer upp vissa ytterligare villkor – dvs. utöver de generella förutsättningarna för resolution – för att använda avskiljandeverktyget. Verktyget får användas om en omedelbar försäljning inte är lämplig, dels med hänsyn till det försäljningspris som tillgångarna kan förväntas inbringa vid det aktuella tillfället, dels med hänsyn till den negativa påverkan som en sådan avveckling kan få på tillgångspriser och, i förlängningen, andra finansiella företag.

I princip kan avskiljandeverktyget ses som ett förfarande för att sälja eller avveckla tillgångar med andra hänsyn och över något längre tid än som kan åstadkommas genom en konkurs. Detta sker genom att tillgångarna (och i förekommande fall skulderna) förs över till ett tillgångsförvaltningsbolag som har till syfte att avveckla dessa på ett sätt som maximerar värdet samtidigt som syftena med själva åtgärden uppnås. Ett tillgångsförvaltningsbolag är med andra ord detsamma som populärt brukar kallas för en ”bad bank” och som är en beprövad teknik för att hantera problemtillgångar, bl.a. använd i samband med den svenska bankkrisen på 1990-talet.

Enligt krishanteringsdirektivet är det inte möjligt att använda avskiljandeverktyget separat, dvs. utan att samtidigt använda något av de övriga resolutionsverktygen. I skäl 66 till krishanteringsdirektivet motiveras detta med att en separat användning av avskiljandeverktyget hade kunnat innebära en otillbörlig konkurrensfördel för det problemtyngda företaget.

Avskiljandeverktyget definieras enligt artikel 2.1.55 i krishanteringsdirektivet som en mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder från ett företag i resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. Möjligheten att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett broinstitut framgår av artikel 42.8 i direktivet, där det anges att ett tillgångsförvaltningsbolag, efter det att broinstitutsverktyget har använts, får förvärva tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet.

Det övergripande syftet med att använda avskiljandeverktyget är att ta hand om sådana tillgångar, rättigheter och förpliktelser som varken kan eller bör avyttras omedelbart eller överföras genom användning av något annat resolutionsverktyg. Sannolikt kan dessa tillgångar, rättigheter och förpliktelser identifieras på ett tillräckligt tidigt stadium för att överföringen till tillgångsförvaltningsbolaget ska kunna ske direkt från företaget i resolution. Försäljningsverktyget skulle t.ex. kunna användas för att överföra det fallerande företaget till en privat köpare. Om köparen inte vill förvärva vissa specifika tillgångar kan dessa i denna situation i stället överföras till ett tillgångsförvaltningsbolag. Vidare synes det inte osannolikt att broinstitutsverktyget kombineras med avskiljandeverktyget genom att – lite förenklat – de bra tillgångarna överförs till ett broinstitut och de dåliga tillgångarna överförs till ett tillgångsförvaltningsbolag. I

båda dessa fall identifieras således de aktuella tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna på ett tillräckligt tidigt stadium (dvs. i samband med att ett annat resolutionsverktyg används) för att överföringen ska kunna ske direkt från företaget i resolution.

Utöver överföringar från ett företag i resolution möjliggörs även överföringar från broinstitut. Sådana överföringar kan komma i fråga när resolutionsmyndighetens bedömning av vad som är bra respektive dåliga tillgångar ändras. Om resolutionsmyndigheten exempelvis överfört hela verksamheten till ett broinstitut kan myndigheten en tid senare, om det behövs, flytta vissa av de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna till ett tillgångsförvaltningsbolag.

I artikel 42.2 b i krishanteringsdirektivet anges att tillgångar, rättigheter och förpliktelser ska kunna överföras från flera företag i resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. På samma sätt som ett broinstitut kan användas för att överta tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från flera olika företag i resolution kan således ett tillgångsförvaltningsbolag förvalta tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som tagits emot från olika företag i resolution. På så sätt underlättas exempelvis arbetet med att bygga upp en effektiv organisation i tillgångsförvaltningsbolaget genom att lämplig kompetens kan samlas i ett och samma företag, och likartade portföljer kan slås ihop för att uppnå värdehöjande effekter.

När det gäller möjligheten att göra överföringar från flera broinstitut är krishanteringsdirektivet inte helt entydigt. I artikel 42.2 i direktivet talas endast om överföringar från *ett* broinstitut, och inte som i fallet med företaget i resolution om *ett eller flera*. Regeringen bedömer dock, liksom utredningen, att en sådan begränsning inte framstår som lämplig. Krishanteringsdirektivet bör förstås på så sätt att det är möjligt att göra överföringar även från flera olika broinstitut. Visst stöd för denna tolkning ges även i artikel 42.8 i krishanteringsdirektivet där det anges att ett tillgångsförvaltningsbolag, efter det att broinstitutsverktyget har använts, får förvärva tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från broinstitutet. Om flera broinstitut bildats torde det därför vara möjligt att överta tillgångar, rättigheter och förpliktelser från samtliga dessa.

22.14.2 Definition av tillgångsförvaltningsbolag

Regeringens förslag: Med ett tillgångsförvaltningsbolag avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,
2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller broinstitut, och
3. avser att förvalta överförda tillgångar, rättigheter och förpliktelser i syfte att uppnå högsta möjliga värde vid en framtida försäljning eller avveckling.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 42.2 och 42.3 i krishanteringsdirektivet anger de förutsättningar som ska vara uppfyllda för att

ett institut ska anses vara ett tillgångsförvaltningsbolag. Ett tillgångsförvaltningsbolag ska vara en juridisk person som ägs helt eller delvis av en eller flera myndigheter, vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution, och kontrolleras av resolutionsmyndigheten. Tillgångsförvaltningsbolaget ska ha bildats i syfte att ta emot vissa eller samtliga tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera företag i resolution eller ett broinstitut. Tillgångsförvaltningsbolaget ska förvalta de tillgångar som överförts till det i syfte att maximera värdet på tillgångarna genom en slutlig försäljning eller ordnad avveckling.

På samma sätt som i fallet med broinstitutsverktyget är det av betydelse hur tillgångsförvaltningsbolag definieras. Vilket resolutionsverktyg som används får betydelse för vilka bestämmelser som ska tillämpas på såväl själva överföringen som hanteringen av tillgångarna samt – i ett bredare perspektiv – kontrollen och driften av bolaget efter det att överföringen har skett.

Vad gäller skillnaderna mellan krishanteringsdirektivet och regeringens förslag till genomförande av de ovan angivna artiklarna bör följande noteras. Till att börja med finns vissa skillnader som diskuteras även i anslutning till förslaget till genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser om broinstitutsverktyget. I denna kategori ingår att ett tillgångsförvaltningsbolag (precis som ett broinstitut) ska vara i resolutionsmyndighetens kontroll oavsett hur ägandet ser ut, samt att det i förslaget till genomförande inte uttryckligen anges att tillgångsförvaltningsbolaget kan ägas av en eller flera myndigheter.

Avskiljandeverktyget får användas för att förhindra negativa effekter på en eller flera finansiella marknader, för att säkerställa att verksamheten i det företag från vilket överföringen sker fungerar tillfredsställande eller för att det är nödvändigt för att maximera intäkterna från avvecklingen av ett företag i resolution (se avsnitt 22.15). Det är dock viktigt att skilja mellan i vilket syfte avskiljandeverktyget används och syftet med förvaltningen av tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna. Vad gäller det sistnämnda anges i krishanteringsdirektivet att syftet ska vara att förvalta tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna på ett sätt som maximerar avvecklingsvärdet. När tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett tillgångsförvaltningsbolag, oavsett syftet med själva överföringen, ska de alltså förvaltas så att avvecklingsvärdet maximeras. Detta står också i samklang med det generella kravet i artikel 31.2 i krishanteringsdirektivet att sträva efter att undvika onödig värdeförstöring.

Även om syftet ofta bör kunna uppfyllas redan genom den initiala överföringen kan det inte uteslutas att även vissa efterföljande åtgärder har betydelse i det här avseendet. En försäljning av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som förvaltas av tillgångsförvaltningsbolaget, med hänvisning till syftet att maximera värdet, bör följaktligen också ske med hänsyn till marknadens funktionssätt och inte ske när det leder till stora prisfall och ett fallande värde på tillgångsförvaltningsbolaget. Eventuella avvägningar mellan de ursprungliga syftena för att göra överföringen och målet med förvaltningen att maximera värdet vid en framtida försäljning eller avveckling bör kunna hanteras genom resolutionsmyndighetens kontroll över tillgångsförvaltningsbolaget.

22.15 Villkor för att få använda avskiljandeverktyget

Regeringens förslag: Avskiljandeverktyget får användas, om

1. förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad,
2. en överföring är nödvändig för att verksamheten i ett företag i resolution eller ett broinstitut ska fungera tillfredsställande, eller
3. överföringen är nödvändig för att intäkterna från avvecklingen av ett företag i resolution ska bli så stora som möjligt.

Avskiljandeverktyget får endast användas i förening med ett annat resolutionsverktyg.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Avskiljandeverktyget skiljer sig från övriga resolutionsverktyg genom att det ställs upp vissa särskilda villkor för dess användning. För att en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska få ske till ett tillgångsförvaltningsbolag räcker det inte att de generella förutsättningarna för resolution är uppfyllda. Av artikel 37.5 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten endast får använda avskiljandeverktyget i förening med något annat resolutionsverktyg.

I artikel 42.5 anges vidare att resolutionsmyndigheten får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution eller ett broinstitut till en eller flera tillgångsförvaltningsbolag, om förhållandena på den specifika marknaden för dessa tillgångar är sådana att en likvidation enligt normala insolvensförfaranden skulle kunna få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader. Ett exempel är att en snabb och framtvingad försäljning kan medföra kraftiga fall i tillgångspriser om den sker i samband med en avveckling genom konkurs, vilket i sin tur kan påverka den finansiella ställningen hos andra aktörer på marknaden.

En överföring får också ske om det är nödvändigt för att se till att företaget i resolution eller broinstitutet fungerar väl. Dessutom får en överföring ske för att maximera behållningen efter likvidation. I ett sådant fall handlar det om en situation där en förvaltning av tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna i ett tillgångsförvaltningsbolag förväntas ge ett bättre ekonomiskt utfall än en avveckling genom konkurs eller likvidation. Om resolutionsmyndigheten bedömer att en överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag medför ett högre värde vid en avveckling av det fallerande företaget än om de aktuella tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna får vara kvar, bör myndigheten som huvudregel överföra tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna dit. Detta kan ses som en tillämpning av principen att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse.

Det bör i sammanhanget noteras att det i krishanteringsdirektivet inte uttryckligen anges att en överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag *endast* får göras i de fall som anges i artikel 42.5 i direktivet. Den aktuella bestämmelsen anger enbart att en överföring får ske i de

situationer som nämns. En möjlig tolkning är att det är tillåtet att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser även i andra fall. Enligt regeringens bedömning bör dock artikel 42.5 tolkas som att bestämmelsen anger de förutsättningar som måste vara uppfyllda för att avskiljandeverktyget ska få användas och att en överföring således inte kan ske i något annat fall. En annan tolkning hade i princip medfört att artikeln saknat materiell betydelse.

Villkoren i artikel 42.5 i krishanteringsdirektivet utgör dock preciseringar av syftena med åtgärden och det är i slutändan upp till resolutionsmyndigheten att bedöma om de är uppfyllda eller inte.

22.16 Generellt om överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag

22.16.1 Vad får överföras?

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får använda avskiljandeverktyget för att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett eller flera företag i resolution eller broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 42.1 i krishanteringsdirektivet anges att medlemsstaterna, för att avskiljandeverktyget ska fungera väl, ska se till att resolutionsmyndigheten har befogenhet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution eller ett broinstitut till ett eller flera tillgångsförvaltningsbolag.

På samma sätt som vid användning av försäljningsverktyget gäller att en överföring får genomföras utan att medgivande erhållits från ägarna till företagen i resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att några förfarandekrav enligt bolags- eller värdepapperslagstiftningen iakttas. Detta undantag ska inte påverka krishanteringsdirektivets bestämmelser om förhandsgodkännande och överklagande. Kompletterande bestämmelser om resolutionsmyndighetens befogenhet att göra överföringar till broinstitut, även utan att behöva iaktta olika formkrav i annan lagstiftning, finns i artikel 63 i krishanteringsdirektivet.

Resolutionsmyndigheten bör ges en viss grad av flexibilitet i sin användning av de olika resolutionsverktygen. Krishanteringsdirektivet medger också att olika sorters tillgångar, rättigheter och förpliktelser överförs. I praktiken torde det primärt vara tillgångar som behöver överföras, men det kan finnas omständigheter under vilka även en överföring av skulder och andra förpliktelser behöver ske. Ett exempel är att tillgångsförvaltningsbolaget betalar för de överförda tillgångarna genom att samtidigt överta vissa skulder.

En väsentlig skillnad jämfört med försäljningsverktyget och broinstutsverktyget är att resolutionsmyndigheten inte kan överföra äganderättsinstrument till ett tillgångsförvaltningsbolag. En förklaring till denna skillnad är att verksamheten i ett tillgångsförvaltningsbolag

handlar om avveckling av tillgångar och inte om fortsatt drift av en rörelse. Det övergripande syftet med försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget är att säkerställa en fortsatt drift av hela eller delar av den verksamhet som bedrivs av företaget i resolution. Många gånger kan det mest praktiska sättet att uppnå detta syfte vara att överföra företagets aktier. På så sätt berörs exempelvis inte de tillstånd som företaget har. Vidare undviks flera av de problem som kan uppstå vid byte av avtalspart. Sammantaget innebär därför en överföring av aktier att det finns goda möjligheter att fortsätta driva den övertagna verksamheten utan något (tillfälligt) stopp.

Avskiljandeverktyget handlar i stället om att möjliggöra en särskild förvaltning av sådana tillgångar som varken kan eller bör överföras till en förvärvare eller ett broinstitut eller avvecklas genom att det företag som har försatts i resolution försätts i konkurs eller går i likvidation. Det är mot denna bakgrund logiskt att det inte är möjligt att överföra aktier och andra äganderättsinstrument som getts ut av företaget i resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Krishanteringsdirektivet innehåller inte någon begränsning vad gäller omfattningen av den överföring som får göras genom användning av avskiljandeverktyget. Det innebär alltså att det, enligt ordalydelsen i direktivet, skulle vara möjligt att överlåta samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser i ett företag i resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. Det torde dock främst komma i fråga att överföra delar av ett företags tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. Syftet med avskiljandeverktyget enligt artikel 42.5 i krishanteringsdirektivet är att göra överföringar av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som, om de kvarstår i företaget i resolution eller broinstitutet, riskerar att skapa värdeförluster eller negativt påverka hur företaget eller broinstitutet fungerar.

För att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del bör en bestämmelse motsvarande artiklarna 42.1 och 63.1 d tas in i den nya lagen om resolution. Artiklarna i fråga bör genomföras på i huvudsak samma sätt som föreslås beträffande motsvarande bestämmelser för försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget (se avsnitt 22.3.1 och 22.8.1) med de undantag som anges ovan.

22.16.2 Kompletterande överföringar och återföring

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får efter en överföring föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till ett företag i resolution eller ett broinstitut.

Villkoren för återföring ska framgå av beslutet om överföring. Återföring får även ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller de villkor som anges i beslutet om överföring. Den som fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen vid en återföring. Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om kompletterande överföringar.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 42.9 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder från ett företag i resolution till ett eller flera tillgångsförvaltningsbolag vid mer än ett tillfälle och återföra tillgångar, rättigheter eller skulder från en eller flera tillgångsförvaltningsbolag till företaget i resolution. Företaget i resolution är i dessa fall skyldigt att återta tillgångarna, rättigheterna eller skulderna. Enligt artikel 42.10 i direktivet får resolutionsmyndigheten endast föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller skulder från tillgångsförvaltningsbolaget till företaget i resolution antingen om möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det beslut enligt vilket överföringen gjordes, eller om de specifika tillgångarna, rättigheterna eller skulderna inte omfattas av, eller inte uppfyller villkoren för överföring som anges i, det beslut genom vilket överföringen gjordes. Återföring får ske inom en i beslutet angiven tidsperiod, varvid även eventuella andra villkor som anges i beslutet ska iakttas.

Enligt ordalydelsen i krishanteringsdirektivet är det inte möjligt att göra kompletterande överföringar från ett broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag eller att återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till ett broinstitut. Liksom i fråga om försäljnings- och broinstitutsverktygen framstår det som överflödigt att i den nya lagen om resolution införa uttryckliga bestämmelser om befogenheten att göra kompletterande överföringar till samma tillgångsförvaltningsbolag när resolutionsmyndigheten använder avskiljandeverktyget. Resolutionsmyndigheten bör dock ges en uttrycklig befogenhet att återföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till både ett företag i resolution och ett broinstitut. Eftersom krishanteringsdirektivet är ett minimidirektiv, finns det möjlighet för medlemsstaterna att införa mer långtgående regler (artikel 1.2). Det framstår inte som motiverat att resolutionsmyndigheten ska ha mer begränsade möjligheter till återföring från ett tillgångsförvaltningsbolag till ett broinstitut än vad som annars gäller vid användning av de olika resolutionsverktygen. Med anledning av det nu sagda bör en bestämmelse med den innebörden tas in i den nya lagen om resolution.

22.16.3 Skyddsregler

Regeringens bedömning: Det krävs inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra bestämmelserna om skyddsregler i artikel 42.11 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 42.11 i krishanteringsdirektivet framgår att överföringar mellan ett företag i resolution och ett tillgångsförvaltningsbolag ska omfattas av de skyddsregler som föreskrivs i direktivet.

I likhet med försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget framgår av skyddsreglerna (artiklarna 73–80) att dessa omfattar överföringar som sker genom användning av något av resolutionsverktygen, inklusive avskiljandeverktyget. Något särskilt genomförande av artikel 42.11 behövs inte, eftersom artikel 42.11 bedöms täckas av artiklarna 73–80 (se avsnitt 23.1). Motsvarande bedömning görs avseende försäljnings- respektive broinstitutsverktyget (se avsnitt 22.3.2 och 22.8.2).

22.16.4 Rätt till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av avskiljandeverktyget förlorar ägarna till företaget i resolution eller broinstitutet och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 42.12 i krishanteringsdirektivet framgår att ägare till företaget i resolution eller dess borgenärer och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till ett tillgångsförvaltningsbolag inte ska ha några rättigheter till eller avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller avseende tillgångsförvaltningsbolagets ledningsorgan eller dess verkställande ledning. Vidare anges att denna bestämmelse inte ska påverka direktivets skyddsregler.

I den nu aktuella bestämmelsen nämns inte något om vad som gäller vid överföringar från ett broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag. Motsvarande regel bör dock gälla även vid sådana överföringar. Eftersom krishanteringsdirektivet är ett minimidirektiv, är det möjligt att i den nya lagen om resolution införa en sådan bestämmelse, som kompletterar den unionsrättsliga regleringen i detta avseende. Även i övrigt gör sig samma överväganden gällande som vid genomförandet av motsvarande bestämmelser rörande försäljnings- och broinstitutsverktyget, se avsnitt 22.3.4 och 22.8.4.

22.16.5 Hur påverkas de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs?

Regeringens förslag: Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot tillgångsförvaltningsbolaget, om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten. Detta gäller dock inte beträffande vissa säkerhetsrätter som innehas av borgenärer.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt lagen om resolution utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som anges ovan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheterna, när de utövar en resolutionsbefogenhet, ska ha befogenhet att förordna att en överföring ska verkställas fri från skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de tillgångar, rättigheter eller skulder som har överförts, med förbehåll för krishanteringsdirektivets bestämmelser om skydd för arrangemang avseende säkerheter. Rätt till ersättning enligt krishanteringsdirektivet ska inte betraktas som en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse.

Denna artikel gäller även i förhållande till försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget. Genomförandet av artikeln i fråga i förhållande till dessa verktyg behandlas i avsnitt 22.3.5 och 22.8.5 Artikeln bör genomföras på samma sätt i förhållande till avskiljandeverktyget, genom att en bestämmelse med motsvarande innebörd förs in i den nya lagen om resolution.

22.16.6 Tillgångsförvaltningsbolagets rättsliga ställning efter överföringen

Regeringens förslag: Vid en överföring genom användning av avskiljandeverktyget ska de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen övertas av tillgångsförvaltningsbolaget. Tillgångsförvaltningsbolaget ska ersätta företaget i resolution som part i de avtal som överförs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att det i lagen bör införas en möjlighet för ett tillgångsförvaltningsbolag som driver tillståndspliktig verksamhet att få ett verksamhetstillstånd även om samtliga krav inte är uppfyllda, på motsvarande sätt som ett broinstitut. *Svenska Bankföreningen* anser att ett tillgångsförvaltningsbolag bör omfattas av åtminstone motsvarande krav som ett broinstitut, om tillgångsförvaltningsbolaget bedriver tillståndspliktig verksamhet.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 d och delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att förordna att mottagaren vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget behandlas som om denna var företaget i resolution när det gäller rättigheter eller skyldigheter för företaget i resolution, eller åtgärder som vidtagits av det. Detta gäller, med vissa förbehåll, även eventuella rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en marknadsinfrastruktur. Resolutionsmyndigheten ska

också kunna ersätta företaget i resolution med en mottagare som avtalspart.

Resolutionsmyndigheten ska utöva befogenheterna ovan, om de anser att detta är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Resolutionsmyndigheten ska också ha befogenhet att vidta de åtgärder som krävs för att tillgodose kontinuitet för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och, i tillämpliga fall, att den överförda verksamheten kan bedrivas av mottagaren. I detta sammanhang ska resolutionsmyndigheten kunna säkerställa att avtal som ingåtts av företaget i resolution fortsätter att vara gällande och att mottagaren ersätter företaget i resolution i alla rättsliga förfaranden som avser överförda tillgångar, rättigheter eller skulder.

Befogenheten att förordna att mottagaren ska behandlas som om denna var företaget i resolution ska dock inte påverka rätten för en anställd i företaget i resolution att säga upp ett anställningsavtal. Dessutom ska en avtalspart ha rätt att bl.a. säga upp avtalet om företaget i resolution (före överföringen) eller mottagaren (efter överföringen) har handlat eller underlåtit att handla på ett sätt som ger motparten rätt att säga upp avtalet. Denna rätt gäller dock med förbehåll för resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av vissa skyldigheter, ianspråktagande av säkerhetsrätter samt utövande av uppsägningsrätt (artiklarna 69–71 i krishanteringsdirektivet).

Regeringen bedömer att artiklarna i fråga bör genomföras på samma sätt i förhållande till avskiljandeverktyget som avseende försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget (se avsnitt 22.3.6 och 22.8.6). Såvitt avser avskiljandeverktyget är genomförandet dock begränsat till att gälla överföringar av tillgångar, rättigheter och förpliktelser, eftersom äganderättsinstrument inte kan överföras genom avskiljandeverktyget.

Såväl *Finansinspektionen* som *Svenska Bankföreningen* anför att ett tillgångsförvaltningsbolag som driver tillståndspliktig verksamhet bör omfattas av regler som motsvara de som föreslås gälla för broinstitut. Regeringen bedömer att motsvarande regler som föreslås gälla för broinstitut såvitt avser möjligheterna att temporärt få verksamhetstillstånd även om samtliga krav inte är uppfyllda, även bör gälla för tillgångsförvaltningsbolag som bedriver tillståndspliktig verksamhet. Bestämmelser om detta bör införas i den nya lagen om resolution.

22.16.7 Samarbetsskyldighet

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget i resolution eller broinstitutet och tillgångsförvaltningsbolaget att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder. Föreläggandet får förenas med vite.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 64.1 e och 64.2 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheterna, när de utövar en resolutionsbefogenhet, ska ha befogenhet att begära att företaget i resolution eller mottagaren informerar och bistår varandra.

Resolutionsmyndigheten ska utöva den befogenhet som anges ovan, om myndigheten anser det vara nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

När det gäller avskiljandeverktyget innebär det således att företaget i resolution eller broinstitutet och tillgångsförvaltningsbolaget ska bistå varandra med information eller annat stöd.

Regeringen föreslår att artiklarna i fråga genomförs på samma sätt i förhållande till avskiljandeverktyget som avseende försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget (se avsnitt 22.3.7 och 22.8.8).

22.16.8 Tillstånd

Regeringens förslag: Finansinspektionen får ge ett tillgångsförvaltningsbolag tillstånd att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse utan att bolaget uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet.

Ett tillstånd får endast ges om resolutionsmyndigheten har

1. bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen, och
2. lämnat in en begäran till Finansinspektionen om ett sådant beslut.

Ett tillstånd enligt ovan gäller under den tid som bestäms av Finansinspektionen.

Om en överföring genom användning av avskiljandeverktyget kräver tillstånd enligt reglerna om större förvärv i lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen lämnar inget förslag på reglering i denna del.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om att förvärvare och broinstitut, under vissa förutsättningar, får bedriva tillståndspliktig verksamhet utan att de uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet (artikel 38.9 och 41.1 i krishanteringsdirektivet). I fråga om broinstitut, som står under resolutionsmyndighetens kontroll, gäller enligt artikel 41.1 i direktivet att undantag får medges om resolutionsmyndigheten bedömer att ett tidsbegränsat tillstånd krävs för att resolutionsänamålen ska uppnås. Av beslutet att medge undantag ska det framgå under vilken tid undantaget gäller.

Krishanteringsdirektivet innehåller inte motsvarande bestämmelse avseende tillgångsförvaltningsbolag, som i likhet med broinstitut står under resolutionsmyndighetens kontroll. Det torde dock kunna

förekomma att även ett tillgångsförvaltningsbolag övertar tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution som är av en sådan karaktär (t.ex. en kreditportfölj) att tillgångsförvaltningsbolaget anses bedriva tillståndspliktig verksamhet. Enligt regeringens bedömning bör därför det i den nya lagen om resolution införas bestämmelser om möjlighet för tillgångsförvaltningsbolag att bedriva tillståndspliktig verksamhet även om inte alla krav är uppfyllda, på motsvarande sätt som för broinstitut.(se avsnitt 22.10).

22.17 Villkor och ersättning vid överföring till ett tillgångsförvaltningsbolag

Regeringens förslag: En överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser genom användning av avskiljandeverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes när resolutionen inleddes beaktas.

Den ersättning som betalas av ett tillgångsförvaltningsbolag vid en överföring ska tillfalla det företag i resolution eller det broinstitut från vilket överföringen skedde.

Från den ersättning som anges ovan får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av avskiljandeverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 42.6 i krishanteringsdirektivet ska resolutionsmyndigheten, när den använder avskiljandeverktyget, fastställa ersättningen för de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som ska överföras till tillgångsförvaltningsbolaget i enlighet med den värdering som ska ske i samband med resolutionen samt i enlighet med unionens regler om statligt stöd.

Av artikel 42.7 i direktivet framgår att eventuell ersättning som betalas av tillgångsförvaltningsbolaget avseende de förvärvade tillgångarna, rättigheterna eller skulderna ska tillfalla företaget i resolution. Av artikeln framgår även att ersättning får betalas i form av skuld som utfärdas av tillgångsförvaltningsbolaget. Avdrag får ske från en eventuell ersättning som en mottagare betalar till företaget i resolution för att resolutionsmyndigheten och ett eventuellt finansieringsarrangemang ska få ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna (artikel 37.7).

I krishanteringsdirektivet finns inget uttryckligt krav på att överföringen till tillgångsförvaltningsbolaget ska ske på affärsmässiga villkor. Däremot anges att ersättningen ska fastställas i enlighet med den värdering som ska ske i samband med att resolutionen inleds. Som utgångspunkt bör enligt regeringens bedömning samma principer

tillämpas avseende värdering och ersättning oavsett vilket resolutionsverktyg som används. Den bestämmelse som genomför de ovan angivna artiklarna bör därför utformas på samma sätt som motsvarande bestämmelser beträffande försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget, dvs. att överföringen ska ske på affärsmässiga villkor och att detta ska fastställas med beaktande av den värdering som gjordes när resolutionen inleddes.

I artikel 42.6 i krishanteringsdirektivet görs en hänvisning till de unionsrättsliga reglerna om statsstöd. Det saknas anledning att i den nu aktuella bestämmelsen i den nya lagen om resolution särskilt ange att de ska beaktas i detta sammanhang. Det framstår inte heller som nödvändigt att i lagen uttryckligen ange att tillgångsförvaltningsbolaget kan betala genom att utfärda skuldebrev. Den möjligheten finns även om det inte anges särskilt, förutsatt att det ryms inom vad som kan anses vara affärsmässigt.

Det anges i krishanteringsdirektivet att ersättningen vid en överföring ska tillfalla företaget i resolution. Eftersom det även är möjligt att göra överföringar från ett broinstitut, bör detta återspeglas i bestämmelserna om ersättning. En bestämmelse i vilken det anges till vem ersättningen ska betalas, samt att avdrag från ersättningen får ske för att täcka kostnader som har uppstått för resolutionsmyndigheten eller resolutionsreserven när avskiljandeverktyget har använts, bör tas in i den nya lagen om resolution.

22.18 Styrning av tillgångsförvaltningsbolaget

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i tillgångsförvaltningsbolaget,
2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med aktiebolagslagen, och
3. godkänna tillgångsförvaltningsbolagets strategiska mål och riskstrategi.

Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i tillgångsförvaltningsbolaget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 42.4 i krishanteringsdirektivet anges att medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheten godkänner innehållet i tillgångsförvaltningsbolagets stadgar, utser eller godkänner tillgångsförvaltningsbolagets ledning, godkänner ledningens ersättning samt fastställer lämpliga ansvarsområden för dem, och godkänner tillgångsförvaltningsbolagets strategi och riskprofil.

Av artikel 42.13 framgår vidare att tillgångsförvaltningsbolaget inte ska ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot ägare till företaget i resolution eller dess borgenärer. Ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet

gentemot sådana ägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller underlåtit att vidta i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse enligt nationell rätt.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett tillgångsförvaltningsbolags och dess ledningsorgans eller verkställande lednings ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Krishanteringsdirektivets bestämmelser om styrning av ett tillgångsförvaltningsbolag överensstämmer i princip med de bestämmelser som gäller för styrning av ett broinstitut. Den enda skillnaden är att det beträffande avskiljandeverktyget inte uttryckligen anges att resolutionsmyndigheten ska ges befogenhet att sälja tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som förvaltas av tillgångsförvaltningsbolaget. Det framgår dock av artikel 42.2 i krishanteringsdirektivet att tillgångsförvaltningsbolaget står under resolutionsmyndighetens kontroll, och av artikel 42.3 att tillgångsförvaltningen syftar till att sälja eller avveckla tillgångarna. Resolutionsmyndigheten kan således sälja tillgångar, rättigheter eller förpliktelser när detta bedöms uppfylla de i krishanteringsdirektivet uppställda syftena med förvaltningen.

Bestämmelserna bör genomföras på samma sätt som motsvarande bestämmelser avseende broinstitutsverktyget (se avsnitt 22.12).

Av artikel 42.13 i krishanteringsdirektivet följer att medlemsstaterna får begränsa ansvaret för ett tillgångsförvaltningsbolag eller ledningen i ett sådant bolag i enlighet med nationell rätt. Enligt regeringens bedömning kräver inte den angivna artikeln några lagstiftningsåtgärder, vilket är samma bedömning som görs avseende motsvarande bestämmelse avseende broinstitutsverktyget.

22.19 Skuldnedskrivningsverktyget

Regeringens förslag: Med skuldnedskrivningsverktyget avses

1. nedskrivning av det i resolution försatta företagets skulder, eller
2. konvertering av det i resolution försatta företagets skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget eller ett berört moderföretag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

Följande skulder får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget

1. relevanta kapitalinstrument, och
2. kvalificerade skulder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 2.1.57 i krishanteringsdirektivet definieras begreppet skuldnedskrivningsverktyg som en mekanism för en resolutionsmyndighets utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett företag i resolution i enlighet med artikel 43 i direktivet.

Nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter definieras i sin tur som de befogenheter som fastställs i artikel 59.2 och artikel 63.1 e–i (artikel 2.1.66). Dessa artiklar behandlas längre fram i detta avsnitt.

Resolutionsmyndigheten ska kunna skriva ned vissa s.k. kvalificerade skulder och även kunna konvertera sådana skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument genom att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget.

Relevanta kapitalinstrument utgör skulder som får räknas in i ett instituts kapitalbas. Det kan röra sig om antingen s.k. övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapital (kapitalinstrument eller efterställda lån) enligt den definition som ges i tillsynsförordningen. Gemensamt för övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapital-instrument är att de utgör instrument som ingår i instituts kapitalbas men ändå får skrivas ner. I detta skiljer de sig från kärnprimär-kapitalinstrument, som inte kan skrivas ned.

Kvalificerade skulder definieras negativt i artikel 2.71 i krishanterings-direktivet. Det handlar om skulder och kapitalinstrument som inte är vare sig kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument, eller annars undantas från reglerna om nedskrivning enligt krishanteringsdirektivet. De olika typer av skulder som omfattas av undantaget behandlas närmare i avsnitt 22.22. I allmänna termer kan sägas att kvalificerade skulder är skulder som typiskt sett inte ingår i kapitalbasen och som inte heller av andra skäl bedömts olämpliga att skriva ned.

Det bör i den nya lagen om resolution införas en bestämmelse som förtydligar vilka skulder som kan bli föremål för nedskrivning och konvertering.

Regeringen anser, liksom utredningen, att det finns skäl att särskilja nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför respektive i resolution. Nedskrivning eller konvertering utanför resolution behandlas i avsnitt 14.

När det gäller nedskrivning eller konvertering i resolution bör detta vara en del av skuldnedskrivningsverktyget eftersom det i vissa fall kan vara värdefullt att kombinera nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument, som ju också är skulder, och av kvalificerade skulder i en resolutionsprocess.

Skuldnedskrivningsverktyget är således en mekanism, eller ett förfarande, för att skriva ned eller konvertera kvalificerade och relevanta kapitalinstrument i ett företag i resolution. Verktyget innefattar nedskrivning eller konvertering av skulder för de ändamål och enligt det förfarande som anges i krishanteringsdirektivet. Konverteringen får ske till aktier eller andra äganderättsinstrument i företaget i resolution, i dess moderinstitut, i ett broinstitut eller i ett tillgångsförvaltningsbolag. Skuldnedskrivningsverktyget bör därför definieras som dels nedskrivning av det i resolution försatta företagets skulder, dels konvertering av det i resolution försatta företagets skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget eller i ett berört moderföretag, broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag.

Det bör dock framhållas att när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas ska först åtgärder vidtas som säkerställer att ägarna bär förluster före borgenärerna (se avsnitt 22.24). Regeringens förslag i den delen innebär att dessa åtgärder ska omfatta även innehavare av preferensaktier, och

oavsett om de ingår i kapitalbasen eller inte. Det bör också framhållas att åtgärder som gör att ägare och borgenärer drabbas av förluster till följd av att de lämnas kvar i ett företag som försätts i konkurs samtidigt som visst inkråm överförs till någon annan aktör, vilket ibland kallas för syntetisk nedskrivning, inte formellt är en del av skuldnedskrivningsverktyget.

22.20 Skuldnedskrivningsverktygets användningsområde

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får använda skuldnedskrivningsverktyget för att:

1. kapitalisera ett företag i resolution i kombination med en omstrukturering av företaget, om det finns rimliga utsikter att det kommer att återge företaget dess långsiktiga livskraft,
2. konvertera skulder som överförs till ett broinstitut till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp, i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet, eller
3. inom ramen för försäljningsverktyget eller avskiljandeverktyget, konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp.

För att använda skuldnedskrivningsverktyget i kombination med omstrukturering får resolutionsmyndigheten besluta att en sparbank ska ombildas till aktiebolag.

Ombildningen ska genomföras genom att sparbankens rörelse överlåts till ett bankaktiebolag. Dessa aktier ska utan ersättning överlämnas till en stiftelse, som har bildats av en eller flera sparbanker och vars huvudsakliga ändamål är att främja sparsamhet i Sverige på det sätt som framgår närmare av stiftelseförordnandet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inga bestämmelser om ombildning av sparbank till aktiebolag i samband med användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Bolagsverket* anser att det bör framgå av lagen huruvida bestämmelserna i sparbankslagen om ombildning är tillämpliga när en sparbank ombildas till bankaktiebolag i samband med skuldnedskrivning och konvertering. Bolagsverket efterfrågar också ett klargörande huruvida en sparbank ska gå i likvidation i dessa fall. *Ackordscentralen* är på ett övergripande plan positiv till skuldnedskrivningsverktyget, men betonar att det krävs tydliga kriterier för hur och när verktyget ska användas. När broinstitutsverktyget används, bör skuldnedskrivning inte ske på ett sådant sätt att det försvårar för broinstitutet att bedriva viktig verksamhet. Ackordscentralen framhåller också vikten av att ta hänsyn till risken för spridningseffekter i det finansiella systemet. *Svenskt Näringsliv* anför också att användning av skuldnedskrivningsverktyget kan medföra oönskade spridningseffekter i det finansiella systemet.

Skälen för regeringens förslag

Syftet med skuldnedskrivning

Resolutionsmyndigheten får skriva ned eller konvertera skulder om detta behövs för att absorbera eventuella förluster som ägarkapitalet inte har haft kapacitet att absorbera eller för att kapitalisera det företag som driver verksamheten från det fallerade företaget vidare.

Av artikel 43.2 och 43.3 i krishanteringsdirektivet framgår att skuldnedskrivningsverktyget kan användas självständigt för att rekonstruera ett företag i resolution. Det innebär att den juridiska person som företaget i resolution utgör fortsätter sin verksamhet, men att företagets skulder skrivs ned eller konverteras samtidigt som verksamheten omstruktureras enligt en omstruktureringsplan (artikel 46). Då är skuldnedskrivningsverktyget ett från de övriga verktygen fristående verktyg.

Den andra möjliga tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 43.2 och 43.3 i krishanteringsdirektivet är att skriva ned eller konvertera skulder som överförs till ett broinstitut, till ett tillgångsförvaltningsbolag eller genom försäljningsverktyget. I detta fall används skuldnedskrivningsverktyget som ett komplement till de övriga verktygen.

Av artikel 43.3 i krishanteringsdirektivet framgår att skuldnedskrivning som ett självständigt verktyg får användas endast om det finns rimliga utsikter att användningen av verktyget, tillsammans med andra relevanta åtgärder, t.ex. åtgärder som vidtas i enlighet med den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52, förutom att uppnå de relevanta resolutionsändamålen kommer att återställa den sunda finansiella ställningen och den långsiktiga bärkraften hos institutet eller koncernföretaget. Om dessa villkor inte uppfylls ska medlemsstaterna, enligt artikel 43.3 andra stycket, se till att resolutionsmyndigheten får tillämpa något av de övriga verktygen och den andra varianten av skuldnedskrivningsverktyget.

Ackordscentralen är på ett övergripande plan positiv till skuldnedskrivningsverktyget, men betonar att det krävs tydliga kriterier för hur och när verktyget ska användas. Ackordscentralen framhåller också vikten av att ta hänsyn till risken för spridningseffekter i det finansiella systemet vid användning av skuldnedskrivningsverktyget, och anför att möjligheten för institut att inneha nedskrivningsbara fordringar i andra institut bör begränsas. Även *Svenskt Näringsliv* anför att användning av skuldnedskrivningsverktyget kan medföra oönskade spridningseffekter i det finansiella systemet, och att verktyget torde vara bättre lämpat för situationer då en enskild bank har problem. Enligt Svenskt Näringsliv hade en större grad av handlingsfrihet varit att föredra, särskilt vid en systemkris. Det kan därför finnas skäl att inte förlita sig alltför mycket på resolutionsförfarandet utan i stället verka aktivt med makrotillsynsverktyg.

Enligt regeringens bedömning möjliggör de nu föreslagna reglerna för resolutionsmyndigheten att beakta riskerna för spridningseffekter i det finansiella systemet. I detta sammanhang är bl.a. möjligheten att undanta fordringar från nedskrivning och konvertering en möjlig åtgärd (se avsnitt 22.33).

När det gäller frågan om vilka kriterier som kan sättas upp för när skuldnedskrivningsverktyget får användas, framgår av artikel 43.2 i krishanteringsdirektivet att verktyget får användas för att uppfylla de resolutionsändamål som anges i artikel 31 i direktivet, i enlighet med de allmänna principer för resolution som framgår av artikel 34 i direktivet. Om det i svensk lag föreskrivs mer detaljerade kriterier för när skuldnedskrivningsverktyget får användas, kan det ifrågasättas om sådana bestämmelser är direktivkonforma. Det bedöms därför inte som lämpligt att i den nya lagen om resolution ange mer detaljerade kriterier, som inte framgår av krishanteringsdirektivet, för när skuldnedskrivningsverktyget får användas.

Såvitt avser *Ackordscentralens* synpunkt att möjligheten för institut att inneha nedskrivningsbara fordringar i andra institut bör begränsas, skulle detta innebära en relativt ingripande åtgärd som faller utanför ramen för vad som regleras i krishanteringsdirektivet. Dessutom saknas det utrymme och underlag för att inom ramen för detta lagstiftningsärende överväga frågan om införande av en sådan begränsning.

Nedskrivning eller konvertering i kombination med omstrukturering

Det första alternativet innebär att skuldnedskrivningsverktyget tillämpas för att rekonstruera företaget i resolution. Typiskt sett kan det bli fråga om ett förfarande i två steg. Först skrivs skulder ned till dess att förlusterna är absorberade fullt ut, dvs. substansvärdet i företaget är noll. Därefter konverteras skulder till aktier för att ge företaget en tillräcklig kapitalisering. Inget hindrar att dessa två steg görs samtidigt. Det kan dock noteras att vid nedskrivning för förlustabsorbering ska ingen ersättning till borgenären utgå. Däremot ska full ersättning utgå för den del av skulden som konverteras till aktier eller något annat instrument, dvs. de instrument som ges ut vid konverteringen ska tillfalla borgenärerna.

Krishanteringsdirektivet ställer också krav på att en omstruktureringsplan ska upprättas i samband med att skuldnedskrivningsverktyget tillämpas för att rekonstruera företaget i resolution (se avsnitt 22.21).

Detta alternativ får endast utnyttjas om det finns rimliga utsikter att användningen av verktyget, tillsammans med andra relevanta åtgärder, t.ex. åtgärder som vidtas i enlighet med omstruktureringsplanen, förutom att uppnå de relevanta resolutionsändamålen kommer att återge företaget i resolution dess långsiktiga livskraft. Såväl kravet på upprättandet av en omstruktureringsplan som förutsättningen för detta alternativ behöver framgå av lag. Att det handlar om den *långsiktiga* livskraften torde vara ett uttryck för att denna i många fall inte kan återges utan att andra omstruktureringsåtgärder av verksamheten genomförs och att dessa kan ta tid. Regeringen anser, i likhet med utredningen, att detta villkor bör framgå av den nya lagen om resolution. Villkoret bör uttryckas som att det finns rimliga utsikter att de åtgärder som vidtas kommer att återge företaget dess långsiktiga livskraft.

Nedskrivning eller konvertering i samband med användning av försäljningsverktyget

Skuldnedskrivningsverktyget kan även kombineras med försäljningsverktyget. Det är dock i dessa fall inte möjligt att skriva ned eller konvertera skulder som redan har överförts till en privat köpare. Däremot skulle det kunna uppkomma en situation där en användning av skuldnedskrivningsverktyget är nödvändig för att kunna genomföra en försäljning.

Det kan exempelvis vara så att det fallerande företaget har ett negativt substansvärde, dvs. dess skulder överstiger dess tillgångar. Om verksamheten ska säljas i sin helhet torde det i ett sådant läge vara svårt att hitta en köpare som är villig att överta företaget ens utan krav på ersättning. Genom en nedskrivning av skulder skulle substansvärdet kunna återställas till noll och en försäljning eventuellt kunna genomföras. Dessutom kan förluster på det här sättet absorberas av företagets ägare och tidigare finansiärer och osäkerheten kring det fallerande företagets finansiella ställning minska.

Av krishanteringsdirektivet följer att finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven) inte får användas för att direkt eller indirekt absorbera förluster. Om det skulle vara nödvändigt att betala en förvärvare för att överta verksamhet som drivits av ett företag i resolution, måste skulderna därför först skrivas ned eller konverteras. I en sådan situation kan dock i stället broinstitutsverktyget vara ett alternativ.

Nedskrivning eller konvertering i samband med användning av broinstitutsverktyget

Enligt artikel 43 i krishanteringsdirektivet är det möjligt att använda skuldnedskrivningsverktyget avseende sådana skulder som överförs till ett broinstitut i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet och minska kapitalbeloppet för skulder som överförs. Åtgärderna ska alltså endast avse sådana skulder som har uppkommit före resolutionsbeslutet och som överförs från ett företag i resolution.

Tillämpningen av verktyget kan precis som i fallet med försäljningsverktyget innebära att kapitalbeloppet av de skulder som förs över minskas. Det kan vara nödvändigt då krishanteringsdirektivet anger att beloppet på skulderna inte får överstiga värdet på tillgångarna som överförs. Viss hänsyn kan tas till bidrag från andra källor.

Generellt gäller dock att krishanteringsdirektivet inte tillåter att förluster direkt eller indirekt förs över på finansieringsarrangemanget (resolutionsreserven). Detta skulle kunna bli följden om skulder förs över utan någon nedskrivning. Först måste förlusterna absorberas fullt ut genom nedskrivning innan en kapitalisering, och i detta fall överföring, genomförs.

När skuldnedskrivningsverktyget kombineras med broinstitutsverktyget, kan det också användas för att kapitalisera broinstitutet genom att borgenärer i utbyte mot sina skulder erhåller aktier i broinstitutet. Borgenärerna bidrar alltså genom konverteringen till att finansiera kapitaliseringen av broinstitutet, men ska då få kompensation för detta precis som vid konvertering till aktier i företaget i resolution.

Ackordscentralen framhåller att skuldnedskrivning inte bör ske på ett sådant sätt att det försvårar för broinstitutet att bedriva viktig verksamhet. Enligt regeringens bedömning möjliggör de nu föreslagna reglerna för resolutionsmyndigheten att, utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, genomföra nedskrivning och konvertering i samband med användning av broinstitutsverktyget på ett sådant sätt att broinstitutet kan driva verksamhet vidare i enlighet med resolutionsändamålen.

Nedskrivning och konvertering i samband med användning av avskiljandeverktyget

Det är även möjligt att använda skuldnedskrivningsverktyget tillsammans med avskiljandeverktyget. Genom att t.ex. överföra skulder till ett tillgångsförvaltningsbolag och sedan skriva ned eller konvertera de skulderna kan tillgångsförvaltningsbolaget kapitaliseras. Det bör nämnas att det även är möjligt att använda avskiljandeverktyget för att ta hand om vissa tillgångar och skulder som överförs inom ramen för en omstrukturering genom skuldnedskrivningsverktyget. I det fallet är det dock frågan om en användning av skuldnedskrivningsverktyget för att omorganisera det fallerande företaget i syfte att det ska kunna fortsätta bedriva sin verksamhet.

Associationsformen

Även om många av de företag i vilka skuldnedskrivningsverktyget kan användas är aktiebolag, ska skuldnedskrivningsverktyget kunna användas även på sparbanker och medlemsbanker. För dessa företagsformer kommer skuldnedskrivningsverktyget framför allt att användas i samband med en inkråmsöverlåtelse till ett broinstitut eller en privat aktör. I broinstitutsfallet kan man då också tänka sig att skulderna konverteras till aktier i broinstitutet. För att öka möjligheterna att använda skuldnedskrivningsverktyget på sparbanker bör det, som *Bolagsverket* framhåller, i den nya lagen om resolution anges att resolutionsmyndigheten ska få besluta att en sparbank i resolution ska ombildas till bankaktiebolag. För ett sådant beslut ska inte bestämmelserna om ombildning till bankaktiebolag i 8 kap. sparbankslagen (1987:619) gälla.

Av bestämmelsen bör det framgå att resolutionsmyndigheten om den använder skuldnedskrivningsverktyget för att rekonstruera en sparbank som är försatt i resolution, får besluta att sparbanken ska ombildas till aktiebolag. Ombildningen ska genomföras genom att sparbankens rörelse överlåts till ett bankaktiebolag. Dessa aktier ska utan ersättning överlämnas till en stiftelse, som har bildats av en eller flera sparbanker och vars huvudsakliga ändamål är att främja sparsamhet i Sverige på det sätt som framgår närmare av stiftelseförordnandet.

Bolagsverket efterfrågar ett klargörande huruvida en sparbank ska gå i likvidation i dessa fall, och – om så inte är fallet – vid vilken tidpunkt sparbanken är upplöst.

Även om inte hela det regelverk som föreskrivs i 8 kap. sparbankslagen bör tillämpas vid ombildning av sparbank till bankaktiebolag i samband med resolution, framstår det som lämpligt att utgångspunkten även i detta fall är att den sparbank som ombildas inte

går i likvidation. I stället bör det föreskrivas att en anmälan om verkställd ombildning ska sändas in till Bolagsverket för registrering. När anmälan registrerats är sparbanken upplöst (jfr 8 kap 7 § sparbankslagen).

När ombildningen har skett kan nedskrivning eller konvertering ske.

22.21 Omstruktureringsplaner

Regeringens förslag: När skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera ett företag ska företagets styrelse, eller en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten, upprätta en omstruktureringsplan. Planen ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft.

Resolutionsmyndigheten ska efter samråd med Finansinspektionen besluta om planen ska godkännas. Planen ska genomföras i enlighet med vad som överenskommits med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten.

Om planen inte godkänns får företaget ges möjlighet att ändra den. Om det bedöms att det inte finns några förutsättningar för att godkänna planen, får resolutionsmyndigheten besluta att använda något annat verktyg.

Om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett annat land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag i samma koncern, ska inte vart och ett av dessa företag upprätta en omstruktureringsplan. I stället ska moderinstitutet inom EES upprätta en plan för samtliga företag inom koncernen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en omstruktureringsplan ska innehålla.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 51 i krishanteringsdirektivet framgår att en omstruktureringsplan ska upprättas om skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera ett företag, och att resolutionsmyndigheten får tillsätta en person eller personer som ska upprätta och genomföra omstruktureringsplanen.

Artikel 52 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om förfarandet för att ta fram omstruktureringsplaner och om planernas innehåll. Företagets ledningsorgan, eller den eller de personer som resolutionsmyndigheten har tillsatt, ska inom en månad efter det att skuldnedskrivningsverktyget har använts, ta fram en omstruktureringsplan för verksamheten. Om statsstödsreglerna är tillämpliga, ska planen vara förenlig med den omstruktureringsplan som företaget ska ta fram enligt statsstödsreglerna. När skuldnedskrivningsverktyget tillämpas på två eller flera koncernföretag ska omstruktureringsplanen utarbetas av moderinstitutet inom EES, och omfatta samtliga institut inom koncernen. I undantagsfall, och om det är nödvändigt för att resolutionsändamålen ska uppnås, får resolutionsmyndigheten ge företaget upp till högst två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget att ta fram omstruktureringsplanen. Om anmälan enligt statsstödsreglerna ska göras,

får resolutionsmyndigheten på motsvarande sätt ge företaget upp till högst två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget, eller fram till den tidsfrist som fastställs enligt statsstödsreglerna, att ta fram omstruktureringsplanen.

Om skuldnedskrivningsverktyget tillämpas på mer än ett företag i en koncern är det moderinstitutet i stället för de respektive företagen som är skyldiga att upprätta en omstruktureringsplan. En sådan ordning innebär att det inte uppstår någon risk för att två företag i en koncern skulle upprätta separata omstruktureringsplaner som hamnar i konflikt med varandra. Omstruktureringsplanen ska enligt artikel 52.2 i krishanteringsdirektivet omfatta alla institut i koncernen. Det framstår dock som lämpligt att vid genomförandet av krishanteringsdirektivet i denna del säkerställa att en omstruktureringsplan omfattar även andra företag i samma koncern. Som utredningen anför bör moderföretaget ha att ta hänsyn till situationen även i sådana företag, särskilt i fråga om företag som är försatta i resolution även om de inte är institut. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att moderföretagets omstruktureringsplan ska omfatta samtliga företag i koncernen. I praktiken blir det dock endast relevant att skriva något om ett givet företag i den mån företaget berörs av omstruktureringen.

Enligt artikel 52.4 i krishanteringsdirektivet ska det i en omstruktureringsplan för verksamheten fastställas åtgärder som syftar till att inom en rimlig tid återge företaget i resolution, eller delar av dess verksamhet, livskraften på lång sikt. Åtgärderna ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden enligt vilka företaget kommer att vara verksamt.

Omstruktureringsplanen ska ta hänsyn till bl.a. den rådande situationen och framtidsutsikterna på finansiella marknaden, på grundval av antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera företagets största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

Planen ska enligt artikel 52.5 åtminstone omfatta dels en detaljerad analys av de faktorer och problem som lett till att institutet eller koncernföretaget kommit eller sannolikt kommer att fallera, och av de omständigheter som lett till dessa svårigheter, dels en beskrivning av de åtgärder som syftar till att återställa livskraften hos institutet eller koncernföretaget på lång sikt, samt en tidsplan för genomförandet av de åtgärderna.

Artikel 52.6 i krishanteringsdirektivet räknar upp ett antal åtgärder som får finnas med i omstruktureringsplanen. Åtgärderna ska syfta till att återställa livskraften hos företaget på lång sikt.

Den uppräkning av omstruktureringsplanens innehåll som görs i artikel 52.4–52.6 i krishanteringsdirektivet är inte uttömmande utan kan komma att kompletteras. Enligt artikel 52.12 i krishanteringsdirektivet ska Europeiska kommissionen i tekniska standarder precisera vad en omstruktureringsplan ska innehålla. Dessa tekniska standarder kommer att vara direkt tillämpliga. Regeringen anser, liksom utredningen, att syftet med planen, dvs. att planen ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget eller delar av det långsiktig livskraft, är så centralt att det bör framgå av den nya lagen om resolution. Planens mer detaljerade innehåll kan sedan regleras genom föreskrifter som meddelas

av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Genom ett sådant bemyndigande blir det möjligt att genomföra artikel 52 i dess helhet. Bestämmelser om innehållet i en omstruktureringsplan med den föreslagna regleringen kan finnas både i föreskrifter och tekniska standarder. Självfallet behöver regeringen eller resolutionsmyndigheten inte utfärda föreskrifter om den information som finns i de tekniska standarderna bedöms vara tillräckligt uttömmande.

I artikel 52.7–52.9 i krishanteringsdirektivet anges hur resolutionsmyndighetens bedömning av omstruktureringsplanen ska gå till och vad som händer om myndigheten anser att planen inte är tillräcklig.

Inom en månad från det datum då omstruktureringsplanen för en verksamhet lades fram ska resolutionsmyndigheten bedöma sannolikheten för att planen, om den genomförs, kommer att återge den långsiktiga livskraften hos företaget i resolution. Bedömningen ska göras i samförstånd med den behöriga myndigheten (tillsynsmyndigheten).

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle uppnå detta mål, ska resolutionsmyndigheten godkänna planen. I annat fall ska resolutionsmyndigheten, i samförstånd med den behöriga myndigheten, underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts av resolutionsmyndigheten för att ta fram planen, om sina betänkligheter och begära att planen ändras på ett sätt som bemöter dessa betänkligheter (artikel 52.8 i krishanteringsdirektivet).

I detta fall ska en ändrad omstruktureringsplan lämnas till resolutionsmyndigheten för godkännande inom två veckor. Resolutionsmyndigheten ska granska den ändrade planen och inom en vecka underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts av resolutionsmyndigheten för att ta fram planen huruvida myndigheten finner att den ändrade planen åtgärdar de betänkligheter som framförts eller om det krävs ytterligare ändringar (artikel 52.9).

Artikel 52.10 i krishanteringsdirektivet föreskriver att ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts av resolutionsmyndigheten ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommits med resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten. En rapport ska lämnas till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad om framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

I artikel 52.11 anges att ledningsorganet, eller den eller de personer som tillsatts av resolutionsmyndigheten för att ta fram planen, ska revidera planen för att göra företaget livskraftigt på lång sikt om det enligt resolutionsmyndighetens mening, med den behöriga myndighetens samtycke, är nödvändigt. Varje revidering ska godkännas av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelser som motsvarar krishanteringsdirektivet i denna del bör införas i den nya lagen om resolution. Det bör därvid anges att resolutionsmyndighetens beslut om godkännande av en omstruktureringsplan ska fattas efter samråd med Finansinspektionen.

22.22 Kvalificerade skulder

Regeringens förslag: En kvalificerad skuld är en skuld som inte räknas som ett primärkapitalinstrument eller ett supplementärkapitalinstrument och som inte är något av det som anges i det följande.

1. En garanterad insättning.
2. En skuld som är säkerställd, till den del skulden täcks av säkerhet.
3. En skuld som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel, förutsatt att kunden är skyddad vid konkurs enligt tillämplig lag.
4. En skuld som hänför sig till ett kommissionsavtal eller annat avtal som innebär att institutet är redovisningsskyldigt för anförtrodda medel.
5. En skuld till ett institut eller ett utländskt institut som inte ingår i samma koncern som institutet eller företaget, med en ursprunglig löptid som är kortare än sju dagar.
6. En skuld med en kortare återstående löptid än sju dagar, som hänför sig till system eller operatörer i ett anmält avvecklingssystem eller deras deltagare.
7. En skuld till anställda avseende inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag för den rörliga delen av ersättningen som inte regleras av kollektivavtal eller utgår till en risktagare med väsentlig inverkan.
8. En skuld till en borgenär inom affärs- eller handelssektorn, där skulden hänför sig till att institutet eller företaget har tillhandahållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet.
9. En skuld till en skatte- eller en socialförsäkringsmyndighet, förutsatt att skulden har förmånsrätt enligt det lands lag som är tillämplig på skulden.
10. En skuld till garantimyndigheten till följd av en avgift som ska betalas i enlighet med lagen om insättningsgaranti.

Även motsvarande skulder enligt lagen i ett annat EES-land eller tredjeland utgör kvalificerad skuld.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* och *Svenska Bankföreningen* anför att tillämpningsområdet för undantaget för säkerställda obligationer, och de begränsningar som gäller avseende möjligheterna att skriva ner sådana instrument, bör klargöras. *Finansförbundet* avstyrker delar av utredningens förslag avseende undantag för ersättning till anställda. *Kommuninvest ekonomisk förening* efterfrågar ett klargörande huruvida skulder som är förenade med borgen som säkerhet utgör skulder med säkerhet. *FAR* efterfrågar ett klargörande huruvida värdepapperiseringar bör behandlas på ett likartat sätt som säkerställda obligationer såvitt avser separation av säkerhetsmassan.

Skälen för regeringens förslag

Varför undantas vissa typer av skulder från nedskrivning?

Skuldnedskrivningsverktyget används för att stärka ett företags finansiella ställning. Det handlar här om att, när aktiekapital och liknande har burit förluster, reducera värdet på skulder till den del som de överstiger tillgångarna eller konvertera dem till aktier för att kapitalisera företaget. Dessa åtgärder kommer också att påverka storleken på företagets förlustabsorberande kapital, kapitalbasen. Utgångspunkten för dessa åtgärder är företagets skulder enligt den balansräkning som upprättas vid värderingen.

Utgångspunkten är att alla skulder som ett företag har och som har uppkommit före resolutionsbeslutet ska kunna skrivas ned eller konverteras. Från detta görs dock vissa undantag som framgår av artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet.

På ett övergripande plan kan de flesta av undantagen sägas vara ett utflöde av de ändamål och principer som ligger bakom krishanteringsdirektivet. Det här är tydligt vad gäller t.ex. de undantag som avser garanterade insättningar (artikel 44.2 a), skulder med säkerhet, inbegripet säkerställda obligationer (artikel 44.2 b), kundmedel och kundtillgångar (artikel 44.2 c) samt undantaget avseende vissa kortfristiga skulder till andra institut eller avvecklingssystem (artikel 44.2 e och f), eftersom det utan sådana undantag hade varit svårare för ett problemtyngt finansiellt företag att finansiera sin verksamhet, vilket i sin tur hade ökat risken för fallissemang, liksom för spridningseffekter till andra företag. Även undantaget avseende skulder som är kopplade till tjänster som är avgörande för företagets löpande verksamhet (artikel 44.2 g ii) kan motiveras genom en hänvisning till det övergripande syftet med krishanteringsdirektivet, eftersom det utan ett sådant undantag hade funnits risk för att företaget inte fått tillgång till de tjänster som krävs för att kunna bedriva sin verksamhet på ett effektivt sätt.

Liknande skäl går att anföra till stöd för det undantag som innebär att säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa inte påverkas och förblir separerade med tillräcklig finansiering (artikel 44.2 tredje stycket). Varken det kravet eller skyddet för bl.a. säkerställda obligationer i artikel 44.2 b förhindrar dock resolutionsmyndigheterna från att, vid behov (”where appropriate”), utöva de befogenheterna avseende någon del av en säkrad skuld eller en prioriterad fordran för vilken säkerhet har ställts till ett värde som överstiger värdet på de tillgångar, den panträtt, den företagsinteckning eller någon annan säkerhet som ställts för fordran. Säkrade skulder och prioriterade fordringar för vilka säkerhet har ställts förblir således separerade enligt huvudregeln. Resolutionsmyndigheten kan dock i enskilda fall, där detta bedöms lämpligt, utöva de nu aktuella befogenheterna på överskjutande delar av skulden eller fordran.

Därutöver finns vissa undantag som inte är lika tydligt kopplade till krishanteringsdirektivets mål men som har ansetts skyddsvärda av andra skäl. I det här sammanhanget kan t.ex. nämnas den möjlighet som finns att undanta skulder till skatte- och socialförsäkringsmyndigheter i den utsträckning som dessa skyddas enligt nationell förmånsrätt (artikel 44.2 g iii) eller skulder till insättningsgarantisystem avseende avgifter till

sådana system. Även bestämmelsen till skydd för skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan företaget och en annan person (artikel 44.2 d) kan ses i ljuset av det intresse som finns att värna företagets avtalsrelationer.

Skyddet avseende inarbetad lön (artikel 44.2 g i) skulle också kunna läggas till den här kategorin, även om det i skäl 70 till krishanteringsdirektivet framhålls att det här undantaget också kan motiveras av hänsyn till finansiell stabilitet. Det har bedömts angeläget för ett problemtyngt företag att kunna behålla sin personal och att detta underlättas av att personalen inte behöver oroa sig för att få sin lönefordran nedskriven eller konverterad.

Det som sägs om inarbetad lön i krishanteringsdirektivet (artikel 44.2 g i) ska dock inte tillämpas på den rörliga delen av ersättning med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet. Enligt artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet ska de behöriga myndigheterna se till att instituten iakttar vissa principer när de fastställer och tillämpar sin totala ersättningspolicy, inklusive löner och diskretionära pensionsförmåner för olika personalkategorier, inbegripet verkställande ledning, risktagare, personal som utövar kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning medför att de kommer i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på institutens riskprofil.

För att genomföra de delar av krishanteringsdirektivet som berörts ovan i det här avsnittet behöver motsvarande bestämmelser införas i den nya lagen om resolution. Vissa anpassningar bör dock göras, bl.a. därför att krishanteringsdirektivet hänvisar till vissa EU-direktiv medan det i svensk rätt i viss utsträckning bör hänvisas till det svenska genomförandet av dessa direktiv. Det måste emellertid beaktas att bestämmelserna är tillämpliga på skulder som finns i en annan stat inom EES eller lyder under en sådan stats lagstiftning. I fråga om t.ex. det sakrättsliga skyddet för finansiella instrument som kontoförts gäller lagen i det land där kontoföringen skett.

I det följande behandlas frågor hänförliga till genomförandet av de olika undantagen.

Säkerställda obligationer och andra skulder med säkerhet

I artikel 44.2 b i krishanteringsdirektivet görs undantag för skulder mot säkerhet. Det begreppet definieras i artikel 2.1.67 i direktivet som en skuld där borgenärens rätt till betalning eller annan form av fullgörande är säkrad genom inteckning, panträtt i egendom, eller avtal om andra säkerheter inklusive skuldförpliktelser till följd av återköpstransaktioner eller övriga avtal om säkerheter för överförande av äganderätt. I begreppet skulder med säkerhet innefattas bl.a. säkerställda obligationer. Med utgångspunkt i bestämmelsens ordalydelse torde dock skulder som enbart är förenade med borgensåtaganden, som *Kommuninvest ekonomisk förening* tar upp, inte omfattas av begreppet skuld med säkerhet.

Dessutom framgår av artikel 44.2 tredje stycket i krishanteringsdirektivet att ”säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa” inte ska påverkas, och förbli

separerade med tillräcklig finansiering. Syftet med bestämmelsen torde vara att den säkerhet som obligationsinnehavarna har inte ska försämras.

Av artikel 44.2 tredje stycket i krishanteringsdirektivet framgår också att resolutionsmyndigheterna vid behov får skriva ner den del av en skuld med säkerhet som överstiger värdet på den säkerhet som ställts för fordran.

När det gäller tillämpningen av undantaget såvitt avser säkerställda obligationer anför *Finansinspektionen* att det bör klargöras att inte enbart den säkerställda delen av fordringen är undantagen. I stället bör det enligt Finansinspektionen klargöras att säkerställda obligationer generellt sett är undantagna men att resolutionsmyndigheten kan välja att skriva ned det överskjutande beloppet om skulderna överstiger säkerheterna. Även *Svenska Bankföreningen* anför att det av lagen bör framgå att nedskrivning av den del av en säkerställd obligation som inte täcks av säkerhetsmassan endast kan ske i de fall då resolutionsmyndigheten bedömer att sådan nedskrivning är lämplig.

De synpunkter som Finansinspektionen och Svenska Bankföreningen ger uttryck för avspeglar, enligt regeringens bedömning, vad som följer av artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet i denna del. Huvudprincipen är att skuldnedskrivningsverktyget inte kan användas såvitt avser säkerställda obligationer eller andra skulder med säkerhet. Med avsteg från denna huvudprincip har dock resolutionsmyndigheten möjlighet att, om det bedöms lämpligt i det enskilda fallet, skriva ner säkerställda obligationer eller andra skulder med säkerhet. Såvitt avser säkerställda obligationer får detta dock enbart göras till den del obligationerna inte täcks av den relevanta säkerhetsmassan, så att kraven i lagen (2003:1223) om säkerställda obligationer om matchning av tillgångar och skulder inte är uppfyllda. Inom ramen för ett resolutionsförfarande torde det typiskt sett vara svårt att bedöma huruvida en situation där obligationerna inte täcks av säkerhetsmassan är tillfällig eller bestående. Om det handlar om en tillfällig brist som senare åtgärdas genom att säkerhetsmassan ökar i värde, kan en nedskrivning få till följd att borgenärens fordran minskar till gagn för emittentinstitutet. Detta framstår inte som en eftersträvansvärd ordning, eftersom krishanteringsdirektivets regler syftar till att ägare ska bära förluster först (se avsnitt 16.6). Om det å andra sidan rör sig om en bestående brist, torde emittentinstitutet kunna bli föremål för ingripanden enligt lagen om säkerställda obligationer. Ytterst kan emittentinstitutet få sitt tillstånd att emittera säkerställda obligationer återkallat. Mot denna bakgrund torde nedskrivning av säkerställda obligationer i praktiken sällan komma i fråga.

Enligt 4 kap. 1 § lagen om säkerställda obligationer gäller förmånsrätt enligt förmånsrättslagen (1970:979) i de tillgångar som registrerats som säkerhetsmassa. Förmånsrätt gäller även i medel som vid tidpunkten för konkursbeslutet finns hos emittentinstitutet och som härrör från säkerhetsmassan eller derivatavtal och vissa medel som flyter in under konkursen. Enligt 4 kap. lagen om säkerställda obligationer ska vidare tillgångar i säkerhetsmassan, derivatavtal och obligationer hållas åtskilda från konkursboets tillgångar och skulder om de uppfyller de villkor som ställs i lagen. Det betyder att poolen ska vara solvent och att det ska vara möjligt att fullgöra betalningarna till obligationsinnehavare och derivatmotparter (jfr prop. 2002/03:107 s. 88). Förvaltaren får då för konkurs-

boets räkning bl.a. ta upp lån, ingå derivatavtal, återköpsavtal och andra avtal i syfte att uppnå balans mellan å ena sidan betalningsflöden, valutor, räntor och räntebindningsperioder enligt de finansiella villkoren för tillgångarna i säkerhetsmassan och ingångna derivatavtal och å andra sidan emittentinstitutets förpliktelser enligt säkerställda obligationer och derivatavtal (4 kap. 5 § lagen om utgivning av säkerställda obligationer). Om poolen inte kan fullgöra betalningar, ska konkursförvaltaren avveckla poolen, vilket innebär att tillgångarna inte längre hålls åtskilda. Obligationsinnehavarna och derivatmotparterna har dock bästa förmånsrätt i säkerhetsmassan och andra tillgångar som omfattas av förmånsrätten.

Som framgår av avsnitt 23.1 föreslår regeringen nu bestämmelser om att obligationer, säkerhetsmassa och derivatavtal ska hållas ihop som en enhet om ett företag försätts i resolution. Det gäller även om förutsättningarna i lagen om säkerställda obligationer inte är helt uppfyllda. Beroende på vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten beslutar om finns det därför möjlighet att hålla ihop säkerhetsmassan med obligationer och derivat vid konkurs eller genom att verksamheten förs över till ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsföretag. Detta bör tillgodose krishanteringsdirektivets krav. Detsamma torde vara fallet om företaget i resolution rekonstrueras inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget. Det finns således inte något behov av särskilda bestämmelser i den nya lagen om resolution för att genomföra bestämmelserna i artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet om krav på separation av tillgångar hänförliga till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa.

FAR efterfrågar ett klargörande huruvida värdepapperiseringar bör behandlas på ett likartat sätt som säkerställda obligationer såvitt avser separation av säkerhetsmassan. I detta sammanhang kan noteras att värdepapperiseringar omfattas av de skyddsregler för arrangemang om strukturerad finansiering m.m. som finns i artikel 77–79 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 23.1). Det uttryckliga kravet på separation av säkerhetsmassan i artikel 44.2 tredje stycket i direktivet avser dock enbart tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer.

Svenska Bankföreningen efterlyser klargöranden i frågan om vilken effekt som en skuldnedskrivning av säkerställda obligationer skulle kunna få i förhållande till emittentens skyldighet att uppfylla matchningskraven enligt lagen om säkerställda obligationer. Bankföreningen anser att det är oklart hur Finansinspektionens ingripandemöjligheter enligt den lagen påverkas av om resolutionsmyndigheten genomför en skuldnedskrivning.

Som framgår tidigare i detta avsnitt kan resolutionsmyndigheten, om så bedöms nödvändigt, skriva ner säkerställda obligationer. Detta får dock göras enbart till den del obligationerna inte täcks av den relevanta säkerhetsmassan. Om obligationerna delvis inte täcks av den relevanta säkerhetsmassan, innebär det att emittenten inte uppfyller matchningskraven enligt 3 kap. 8 och 9 §§ lagen om säkerställda obligationer. Om skuldnedskrivning sker, så att obligationerna skrivs ner till ett värde som motsvarar värdet av säkerhetsmassan – i enlighet med de värderingsregler som följer av 3 kap. lagen om säkerställda obligationer – får det till följd att matchningskraven återigen uppfylls. De ingripandemöjligheter som Finansinspektionen har enligt lagen om säkerställda

obligationer påverkas inte i och för sig av den nya lagen om resolution. Som nämns ovan torde det dessutom, mot bakgrund av att krishanteringsdirektivets regler syftar till att ägare ska bära förluster först, nedskrivning av säkerställda obligationer endast sällan komma i fråga. Det får därutöver förutsättas att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten utbyter information och samråder i syfte att säkerställa att åtgärder som kan komma att vidtas mot ett institut som försatts i resolution är förenliga med resolutionsändamålen.

Kortfristiga skulder hänförliga till anmälda avvecklingssystem

Av artikel 44.2 f i krishanteringsdirektivet framgår att en skuld med en kortare återstående löptid än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer i ett anmält avvecklingssystem, eller deltagare i ett sådant system, inte är en kvalificerad skuld. En motsvarande bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution. I artikel 44.2 f hänvisas till Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, kallat finality-direktivet. Direktivet har i svensk rätt genomförts genom lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Regeringen föreslår, liksom utredningen, att hänvisningen i artikel 44.2 f genomförs genom att det i den nya lagen om resolution införs samma definition av anmälda avvecklingssystem som i den lagen. Begreppet anmält avvecklingssystem i den lagen inkluderar system i stater inom EES.

Skulder som hänför sig till kundtillgångar och tillgångar som förvaltas av ett förvaringsinstitut

I krishanteringsdirektivet anges att skulder som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel hos ett institut eller ett annat företag som är föremål för resolution undantas. En förutsättning för detta är dock att kunden skyddas enligt tillämplig insolvenslagstiftning. I ett svenskt perspektiv innebär detta bl.a. att skulder som hänförs till egendom för vilken s.k. separationsrätt vid konkurs föreligger inte ska vara föremål för skuldnedskrivningsverktyget. Bestämmelser om detta finns exempelvis i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument.

Om ett svenskt företag försätts i resolution kommer svensk rätt att reglera vad som i och för sig kan ingå i konkursen, men det sakrättsliga skydd som viss egendom har beror på innehållet i utländsk rätt. I det här sammanhanget finns inte anledning att i detalj redogöra för de omständigheter under vilka sakrättsligt skydd kan finnas enligt svensk rätt och det är inte möjligt att göra någon heltäckande analys av regelverken i andra medlemsstater inom EES. Det viktiga i det här sammanhanget är att nedskrivningsverktyget – enligt artikel 44.2 c i krishanteringsdirektivet – inte ska tillämpas avseende sådana skulder som hänför sig till medel och tillgångar som skyddas enligt insolvensregleringen i en annan medlemsstat. Enligt svensk rätt handlar det något förenklat om egendom som enligt konkurslagen inte ingår i företagets konkursbo. Det här kan också sägas stå i samklang med det generella kravet på att det ekonomiska utfallet för borgenärer vid resolutionsåtgärder inte ska vara sämre än vid en (hypotetisk) konkurs.

Eftersom svenska myndigheter kan komma att behöva beakta utländska regelverk, bör dock genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelse ges en utformning som täcker även utländsk rätt.

Om medel eller tillgångar i en given situation inte skyddas av det nu behandlade undantaget kan bestämmelsen om skulder som hänför sig till vad som i krishanteringsdirektivet betecknas som en förtroenderelation vara tillämplig.

Skulder som hänför sig till ett kommissionavtal m.m.

När det gäller definitionen av skulder som hänför sig till det som i krishanteringsdirektivet betecknas som en förtroenderelation (artikel 44.2 d) finns det enligt regeringens bedömning anledning att avvika från terminologin i utredningens förslag. Det framstår som något oklart vilka typer av skulder som kan anses hänföra sig till en förtroenderelation, eftersom begreppet inte kan knytas till någon tydlig rättsfigur inom svensk rätt. I den engelska texten till krishanteringsdirektivet används i stället begreppet ”fiduciary relationship”. Även om detta begrepp inte går att överföra direkt till svenska förhållanden utgör det en indikation på att det som här avses är ett sysslomannaansvar. För att tydliggöra vilken typ av skulder som kan omfattas av bestämmelsen bör det av den nya lagen om resolution framgå att det som här avses är skulder hänförliga till ett kommissionsavtal enligt 1 § kommissionslagen (2009:865) eller annat avtal som innebär att institutet är redovisningsskyldigt för anförtrodda medel. Utöver kommissionsavtal torde t.ex. sådana avtal som omfattas av lagen (1944:181) om redovisningsmedel där den redovisningsskyldige intar ställning av syssloman i förhållande till huvudmannen, omfattas av den nu aktuella bestämmelsen.

Skulder till myndigheter och insättningsgarantisystemet

I artikel 44.2 f iii i krishanteringsdirektivet anges att skulder till skatte- och socialförsäkringsmyndigheter ska undantas ifrån skuldnedskrivningsverktygets omfattning, om dessa skulder är prioriterade enligt tillämplig insolvenslagstiftning eller civilrätt. Någon prioritet för sådana skulder finns inte i svensk rätt. Eftersom bestämmelsen ska kunna tillämpas även på motsvarande utländska skulder, bör dock bestämmelsen tas in i den nya lagen om resolution.

Institut som tar emot garanterade insättningar som omfattas av insättningsgarantin ska betala en årlig avgift till garantimyndigheten enligt 14 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. En skuld som avser en sådan avgift är inte en kvalificerad skuld, vilket bör framgå av den nya lagen om resolution.

Möjlighet att skriva ned och konvertera det belopp av en insättning som inte är garanterat

På samma sätt som med säkerställda skulder anges i krishanteringsdirektivet att undantaget avseende insättningar inte ska hindra resolutionsmyndigheten från att vid behov (”where appropriate”) använda skuldnedskrivningsverktyget avseende insättningsbelopp som överstiger det garanterade beloppet. I detta sammanhang kan noteras att insättningsgarantifonden enligt artikel 109 i krishanteringsdirektivet ska

kompensera för det belopp som garanterade insättningar hade blivit nedskrivna om skuldnedskrivningsverktyget gällt även avseende dessa (se avsnitt 25).

Möjligheten att skriva ner insättningar som överstiger det garanterade beloppet följer, som utredningen anför, redan av det faktum att det är garanterade insättningar som undantas. Det framstår som överflödigt att ytterligare förtydliga detta i den nya lagen om resolution. Det är således inte nödvändigt att i lagen införa någon bestämmelse för att genomföra krishanteringsdirektivet i denna del.

Fordringar som lyder under lagstiftningen i tredje land

Ett svenskt företag som försatts i resolution kan även ha ingått förbindelser som omfattas av lagstiftningen i tredjeland. Även sådana förbindelser bör i överensstämmelse med krishanteringsdirektivet vara undantagna i samma utsträckning som de som lyder under svensk rätt. I annat fall skulle regelverket diskriminera mellan olika borgenärer med samma rätt enbart beroende på vilket lands lag som är tillämplig på skulden. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som innebär att undantagen blir tillämpliga även på skulder som lyder under lagen i tredjeland.

Skulder till anställda

Finansförbundet avstyrker delar av utredningens förslag avseende undantaget för skulder till anställda. Enligt Finansförbundet innebär de begränsningar som utredningen föreslagit avseende viss lön eller vissa personer som har en särskild ställning en väsentlig försämring för de anställda, jämfört med reglerna för statlig lönegaranti i 7 § lönegarantilagen (1992:497). Det som sägs i artikel 44.2 g i krishanteringsdirektivet ska inte tillämpas på den rörliga delen av ersättningen till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i kapitaltäckningsdirektivet. Finansinspektionens definition av ”risktagare med väsentlig inverkan” i ersättningsföreskrifterna (FFFS 2011:1) är enligt Finansförbundet för bred och för oklar vilket har lett till att fler personer än vad lagstiftaren åsyftade omfattas av definitionen. Detta innebär enligt Finansförbundet en oacceptabel inskränkning av kollektivavtalsrätten enligt den svenska modellen. Utredningens förslag strider mot nationell lagstiftning och praxis och kan komma att påverka framtida kollektivavtalsförhandlingar och processer. Vidare begränsas parternas autonomi på arbetsmarknaden och förslaget bryter därmed mot artikel 153.5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, kapitaltäckningsdirektivet, krishanteringsdirektivet och CEBS Guidelines on Remuneration Policies and Practices (daterade den 10 december 2010). Förslaget kan enligt Finansförbundet också strida mot 8 kap. 2 § regeringsformen samt 6 och 7 §§ förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning, då ingen analys har gjorts av hur detta påverkar arbetstagare, kollektivavtalsrätt eller lönebildning.

Av artikel 44.2 g i i krishanteringsdirektivet framgår att skuldnedskrivningsverktyget inte får användas avseende en skuld till anställd, vad gäller inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte regleras av

kollektivavtal. Enligt artikel 44.2 g andra stycket i krishanteringsdirektivet ska det som sägs i 44.2 g i dock inte tillämpas på den rörliga delen av ersättningen till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet. Sådan ersättning får således skrivas ned.

Enligt artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet ska de behöriga myndigheterna se till att instituten iakttar vissa principer när de fastställer och tillämpar sin totala ersättningspolicy, inklusive löner och diskretionära pensionsförmåner för olika personalkategorier, inbegripet verkställande ledning, risktagare, personal som utövar kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning medför att de kommer i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på institutens riskprofil. Artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet har genomförts i Finansinspektionens föreskrifter om ersättningssystem i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag med tillstånd för diskretionär portföljförvaltning (FFFS 2011:1). Enligt 1 kap. 4 § 1 och 2 kap. 3 § nämnda föreskrifter ska institutet varje år identifiera anställda vars arbetsuppgifter har en väsentlig inverkan på företagets riskprofil.

Utredningen föreslår att det ska framgå av lagtexten att rörlig ersättning som inte är kollektivavtalsreglerad eller som utgår till en risktagare med väsentlig inverkan inte ska vara undantagen från skuldnedskrivning i resolution. Inledningsvis kan det konstateras att det inte finns någon bestämmelse som motsvarar artikel 44.2 g i krishanteringsdirektivet i svensk rätt varför en sådan bör införas i den nya lagen om resolution.

Finansförbundet föreslår i första hand att all rörlig ersättning ska undantas från skuldnedskrivning. Regeringen anser dock att artikel 44.2 g i krishanteringsdirektivet inte kan förstås på annat sätt än att sådan rörlig ersättning som inte är kollektivavtalsreglerad inte ska undantas från skuldnedskrivning, vilket också bör framgå av den nya lagen om resolution. Finansförbundet föreslår i andra hand att ersättning till risktagare med väsentlig inverkan inte ska undantas vid angivande av vilka fordringar som inte får skrivas ned. Utredningen anser att med ”risktagare med väsentlig inverkan” i förslaget avses detsamma som i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet. Som framgår ovan innebär det i svensk rätt att det fastställs årligen av institutet självt. Det framstår som olämpligt att i detta ärende föreslå att artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet ska tolkas på ett annat sätt än inom ramen för kapitaltäckningsregelverket. Således bör innebörden av begreppet ”risktagare med väsentlig inverkan” även här motsvara det som anges i Finansinspektionens föreskrifter. En viktig fråga vid genomförandet av krishanteringsdirektivet är att värna den svenska arbetsmarknadsmodellen, där arbetsmarknadens parter ansvarar för lönebildningen.Med hänsyn till hur artikel 44.2 g andra stycket i krishanteringsdirektivet är utformad anser regeringen att det dock inte är möjligt att tolka direktivet på annat sätt än som utredningen gjort. Därmed saknas skäl att utforma bestämmelsen på annat sätt än vad utredningen föreslagit. Därutöver kan regeringen återigen konstatera att resolutionsförfarandet utgör ett extraordinärt förfarande i syfte att motverka en kris i det finansiella systemet och eventuella spridningseffekter. Bestämmelsen blir enbart

tillämplig inom ramen för ett sådant extraordinärt förfarande, och rör dessutom enbart en begränsad krets personer.

22.23 Omfattningen av nedskrivning och konvertering

22.23.1 Fastställande av totalbelopp

Regeringens förslag: Innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget, ska den fastställa det totala belopp med vilket skulderna måste

1. skrivas ned för att värdet av företaget i resolution ska vara lika med noll, och
2. konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument så att företaget i resolution, eller ett broinstitut, uppnår en kärnprimärkapitalrelation som gör det möjligt för företaget att under åtminstone ett års tid uppfylla villkoren för sitt tillstånd och ger ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget.

För ett broinstitut får hänsyn tas till eventuella bidrag från resolutionsreserven vid bedömningen av kärnprimärkapitalrelationen.

För ett tillgångsförvaltningsbolag ska det belopp med vilket skulderna behöver minskas fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av företagets kapitalbehov.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 46 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om omfattningen av nedskrivning eller konvertering vid användning av skuldnedskrivningsverktyget. Totalbeloppet, som definieras i artikel 2.1.70 i direktivet, utgörs av summan av nedskrivnings- och konverteringsbehovet, där nedskrivningen syftar till att substansvärdet i företaget ska bli noll och konverteringen syftar till att tillföra tillräckligt med kapital för att återställa kärnprimärkapitalrelationen och säkerställa att marknaden har förtroende för företaget.

I artikel 46.4 i krishanteringsdirektivet anges vidare att resolutionsmyndigheten ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen och värderingen grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i ett företag i resolution.

Resolutionsmyndighetens bedömning ska göras med utgångspunkt i värderingen enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet, dvs. den eller de värderingar som görs inför ett beslut om resolution respektive ett beslut om resolutionsåtgärder. Eftersom den värderingen innebär en fortlevandevärdering (”going concern”) av företagets tillgångar och skulder, kommer nedskrivnings- och konverteringsbehovet att bedömas utifrån att verksamheten ska bedrivas vidare.

Artikel 46 behandlar enbart nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder. Behovet av detta påverkas dock av hur mycket

aktiekapitalet minskas och hur mycket relevanta kapitalinstrument skrivs ned eller konverteras. Eftersom regeringen föreslår att nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i resolution ska ske inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget bör resolutionsmyndigheten ha till uppgift att bedöma det totalbelopp med vilket *skulderna*, dvs. både skulder som räknas som relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder, måste skrivas ned eller konverteras.

I artikel 46 i krishanteringsdirektivet görs skillnad mellan det belopp som behöver skrivas ned för att substansvärdet ska bli lika med noll och det belopp med vilket skulder måste konverteras. Det bör dock noteras att utöver den nedskrivning som behövs för att substansvärdet ska bli lika med noll, innebär även konverteringen att skulderna reduceras i en viss relation till ökningen av det egna kapitalet. I en sådan situation erhåller borgenärerna bara ett annat instrument, t.ex. aktier, som kompensation för att skuldens kapitalbelopp minskat. Artikel 46 behandlar dock inte hur denna kompensation ska beräknas utan bestämmelser om detta finns i artikel 50.

Som framgår av de befogenheter som resolutionsmyndigheten tilldelas – att konvertera till äganderättsinstrument – behöver all konvertering inte ske till just kärnprimärkapitalinstrument.

När det gäller frågan om vilken kärnprimärkapitalnivå som resolutionsmyndigheten bör ha som riktmärke är detta avhängigt omständigheterna i det enskilda fallet. Det framgår implicit av artikel 46.2 i krishanteringsdirektivet att det typiskt sett inte torde anses tillräckligt med en kärnprimärkapitalrelation motsvarande den lägsta möjliga nivån 5,125 procent. Hänsyn måste också tas till eventuella buffertkrav samt det kapital som kan gå åt i samband med omstruktureringen av verksamheten och för att täcka resolutionsmyndighetens kostnader i samband med användning av verktygen. Utredningen anför att den här typen av värderingar behöver kompletteras med en bedömning av kapitalbehovet med utgångspunkt i kapitaltäckningsregelverket, och att resolutionsmyndigheten därför bör eftersträva ett nära samarbete med Finansinspektionen för att erhålla inspektionens bedömning av kapitalbehovet med avseende på relevanta tillsynskrav.

Som uttryckligen framgår i krishanteringsdirektivet måste dessutom hänsyn tas till marknadens krav på kapitalstyrka. I krishanteringsdirektivet anges detta som att omfattningen av konverteringen ska bedömas utifrån att ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget i resolution eller broinstitutet ska bevaras. Detta torde kunna tolkas som att dessa företag ska kunna erhålla marknadsfinansiering på likartade villkor som jämförbara företag.

Vid en bedömning av hur stor del av skulderna som behöver konverteras för att uppnå en lämplig kärnprimärkapitalrelation i ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella bidrag som lämnas från resolutionsreserven för att kapitalisera broinstitutet (se artikel 101.1 d i krishanteringsdirektivet). Sådana bidrag kommer att minska behovet av konvertering. Möjligheten att använda sådana bidrag är dock begränsad, eftersom resolutionsreserven inte får användas för att direkt eller indirekt absorbera förluster.

Som framgår av avsnitt 22.10 får ett broinstitut driva verksamhet även om det inte uppfyller alla auktorisationskrav under en kort tid i början av

sin verksamhet. Tillsynsmyndigheten, dvs. Finansinspektionen, kommer att ange hur lång denna övergångsperiod får vara. Denna undantagsmöjlighet innebär dock inte att resolutionsmyndigheten ska låta bli att besluta om nedskrivning eller konvertering i den omfattning som behövs för att broinstitutet ska uppnå kraven. Däremot kan det gå en tid innan beslutet verkställs.

Artikel 46.2 i krishanteringsdirektivet behandlar också uttryckligen situationen då nedskrivningar kan ske som ett led i kapitaliseringen av ett tillgångsförvaltningsbolag. Syftet med en överföring av tillgångar och skulder till ett tillgångsförvaltningsbolag är att kunna avveckla ”problemtillgångar” på ett sätt, och i en takt, som innebär mindre värdeförstöring eller bidrar till stabilitet på berörda finansiella marknader. Det är inte nödvändigtvis så att ett tillgångsförvaltningsbolag för detta ändamål behöver ha verksamhetstillstånd. Det finns då inga kapitaltäckningskrav som behöver uppfyllas. Däremot behöver tillgångsförvaltningsbolaget ha tillräckligt med kapital för att kunna finansiera sig på marknaden och kunna genomföra avvecklingen av tillgångarna över tid.

Bestämmelser som motsvarar krishanteringsdirektivets regler i denna del bör införas i den nya lagen om resolution.

22.23.2 Uppvärderingsmekanism

Regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivets bestämmelser om uppvärderingsmekanismer efter den slutgiltiga värderingen genomförs genom de bestämmelser som föreslås om värdering.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Som framgår av avsnitt 17.1.4 kan det upprättas en preliminär värdering som i så fall så snart som möjligt ska följas upp med en slutgiltig värdering (jfr artikel 36.10 i krishanteringsdirektivet). I artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet finns det bestämmelser om vad som gäller om den preliminära värderingen ger vid handen att det föreligger ett större nedskrivnings- eller konverteringsbehov än det som föreligger enligt den slutgiltiga värderingen. En uppvärderingsmekanism får då tillämpas för att ersätta borgenärerna och därefter aktieägarna i den utsträckning som det är nödvändigt. Bestämmelsen är tillämplig både vid nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument och vid användning av skuldnedskrivningsverktyget. En motsvarande bestämmelse finns i artikel 36.11 i krishanteringsdirektivet rörande värderingen (se avsnitt 17.1.5).

Uppskrivningsmekanismen skiljer sig från den kompensation som ska betalas ur resolutionsreserven om det visar sig att ägare eller borgenärer har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs. I det nu aktuella fallet handlar det i stället om att den nedskrivning eller konvertering som har skett med stöd av den preliminära värderingen överstiger vad som

behövs enligt den slutgiltiga värderingen. Som en del i genomförandet av krishanteringsdirektivets generella regler om värdering föreslår regeringen en bestämmelse som föreskriver att om den slutgiltiga värderingen utvisar ett högre substansvärde än den preliminära värderingen anger, ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om att öka värdet av de fordringar som har skrivits ned genom skuldnedskrivningsverktyget (se avsnitt 17.1.5). Regeringen bedömer, i likhet med utredningen, att någon ytterligare genomförandeåtgärd i samband med artikel 46.3 i krishanteringsdirektivet inte är nödvändig.

22.24 Ordningsföljd vid nedskrivning och konvertering av skulder

Regeringens förslag: För att uppnå totalbeloppet för nedskrivning eller konvertering ska resolutionsmyndigheten vidta en eller flera av följande åtgärder.

1. Först ska åtgärder mot ägare och andelsinnehavare i företaget i resolution vidtas.
2. Därefter ska de relevanta kapitalinstrumentens kapitalbelopp skrivas ned eller konverteras i följande ordning
   a) övriga primärkapitalinstrument,
   b) supplementärkapitalinstrument.
3. Om åtgärderna i 1 och 2 inte är tillräckliga, ska kapitalbeloppet för kvalificerade skulder skrivas ned för att absorbera förluster eller konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument enligt förmånsrättsordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Prioritetsordningen är central för att fördela risker mellan olika typer av finansiering, vilket är nödvändigt för att kunna prissätta ett företags finansiering korrekt. Det är därför viktigt att prioritetsordningen behålls även i resolution och att det finns tydliga regler som anger hur detta ska gå till.

Om åtgärder inte redan har vidtagits mot ägarna som innebär att det egna kapitalet bär förluster i första hand, ska de åtgärderna vidtas först. Detta följer av krishanteringsdirektivet som anger att det egna kapitalet (dvs. kärnprimärkapitalposter) ska bära förluster först.

Om det egna kapitalet, eller ägarkapitalet, inte är tillräckligt för att absorbera förlusterna, ska de efterställda skulderna skrivas ned. De efterställda skulderna kan i sin tur rangordnas beroende på graden av efterställdhet. Efterställda skulder som får räknas in i kapitalbasen, s.k. relevanta kapitalinstrument, utgörs av övrigt primärkapitaltillskott som per definition är mer efterställda än sådana skulder som utgör supplementärkapital som i sin tur per definition är mer efterställda än andra efterställda skulder. Följaktligen ska de skulder som får räknas in i kapitalbasen skrivas ned (eller konverteras) först. Så långt överensstämmer alltså krishanteringsdirektivet med normal svensk

förmånsrättsordning. Beträffande de instrument som utgör övrigt primärkapitaltillskott och supplementärkapital stämmer det också överens med det som gäller enligt bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument enligt artikel 60 i krishanteringsdirektivet.

Därefter samlar krishanteringsdirektivet ihop andra kvalificerade skulder i enlighet med rangordningen vid normala insolvensförfaranden. Av detta följer att först ska de oprioriterade borgenärerna – i den mån deras skulder är kvalificerade – bära förluster och förlusterna ska fördelas lika mellan dem. Därefter ska skulder med allmän förmånsrätt bära förluster i den ordning som framgår av förmånsrättslagen, däribland de kvalificerade insättningarna. Varken fordringar med särskild förmånsrätt eller garanterade insättningar behöver skrivas ned eller konverteras, eftersom de inte är kvalificerade skulder. Om förlusterna är så stora att insättarna hade fått bära förluster om de inte varit undantagna, kan dock insättningsgarantisystemet komma att träda in.

Sammanfattningsvis kan konstateras att den prioritetsordning som krishanteringsdirektivet ställer upp stämmer väl överens med den svenska förmånsrättsordningen och det som skulle ha gällt om det utifrån den skulle rangordnas i vilken ordning ägare och borgenärer ska bära förluster.

Även om det är en av krishanteringsdirektivets grundläggande principer att behålla prioritetsordningen är det av sådan vikt att den behålls vid en nedskrivning att det bör uttryckas i en särskild bestämmelse i den nya lagen om resolution. Ordningsföljden bör därför framgå av lagen. När det handlar om kvalificerade skulder bör det, som i krishanteringsdirektivet, räcka med att hänvisa till att nedskrivningen eller konverteringen ska följa förmånsrättsordningen.

Enligt artikel 48.5 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten inte, vid ett beslut om att skulder ska konverteras till aktiekapital, konvertera en viss klass av skulder samtidigt som en klass av skulder som är efterställd denna klass väsentligen inte konverteras till aktiekapital, om inte något annat föreskrivs enligt artikel 44.2 eller 44.3. Även detta torde följa av bestämmelsen att skulder ska tas i anspråk för nedskrivning och konvertering i enlighet med deras prioritet enligt förmånsrättsordningen.

I artikel 48.2 i krishanteringsdirektivet anges hur förluster ska fördelas mellan olika aktieslag eller skulder med samma rangordning. Förlusterna ska fördelas jämnt mellan instrument med samma rangordning i förhållande till storleken på respektive fordran, utom när en annan fördelning av förluster bland skulder med samma rangordning är tillåten till följd av att vissa skulder undantas från nedskrivning. Detta är en precisering av den grundläggande principen i artikel 34.1 f i krishanteringsdirektivet, att borgenärer i samma klass ska behandlas likvärdigt. Att förluster ska fördelas jämnt följer dock av den svenska förmånsrättsordningen och det behöver därför inte införas någon särskild lagbestämmelse om detta.

Som framgår i avsnitt 5 och 14 föreslår regeringen att Finansinspektionen ska ansvara för nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument som genomförs utanför resolution. Finansinspektionen är också ansvarig tillsynsmyndighet. Finansinspektionen torde därför

komma att ha större erfarenheter av hur nedskrivningen eller konverteringen bör genomföras än resolutionsmyndigheten. Finansinspektionen besitter även nödvändig kompetens att bedöma kapitalbehovet ur ett tillsynsperspektiv. Mot denna bakgrund, och då det av rättsäkerhetsskäl är fördelaktigt om åtgärderna kan utformas på samma sätt inom och utanför resolution, bör resolutionsmyndigheten samråda med inspektionen om de konkreta åtgärdernas utformning, konverteringskurs m.m. innan åtgärderna vidtas. Detta behöver dock inte anges i den nya lagen om resolution utan kan framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

22.25 Instrument som ska skrivas ned eller konverteras enligt de avtalsvillkor som gäller för dem

Regeringens bedömning: Innan resolutionsmyndigheten skriver ned eller konverterar skulder kommer myndigheten att säkerställa att avtalsvillkor om nedskrivning eller konvertering vid händelser som berör den finansiella situationen, solvensen eller kapitalbasen för företaget i resolution har utlösts i enlighet med avtalsvillkoren.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Innan resolutionsmyndigheten skriver ned eller konverterar skulder som inte är efterställda ska den, enligt artikel 48.3 i krishanteringsdirektivet, skriva ned eller konvertera alla efterställda instrument med avtalsvillkor om nedskrivning eller konvertering vid händelser som berör den finansiella situationen, solvensen eller kapitalbasen hos företaget i enlighet med avtalsvillkoren. Resolutionsmyndigheten bör alltså först utlösa villkoren i dessa instrument, för vilka nedskrivnings- och konverteringsmöjligheterna framgår redan av avtalsvillkoren. Därefter ska de behandlas i enlighet med den nya typen av instrument som de har konverterats till. Det senare synes följa av artikel 48.4 i krishanteringsdirektivet som anger att när ett instruments kapitalbelopp i enlighet med avtalsvillkor har sänkts före skuldnedskrivningen, men inte till noll, ska resolutionsmyndigheterna tillämpa nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna på den resterande delen av det kapitalbeloppet. För det andra säger artikel 47.2 i krishanteringsdirektivet att nedskrivning och konvertering också ska vidtas gentemot aktieägare vars aktier eller andra äganderättsinstrument emitterats eller tilldelats genom omvandling av skuldinstrument till aktier i enlighet med avtalsvillkor före eller samtidigt med resolutionsbeslutet eller till följd av konvertering av relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 52 i krishanteringsdirektivet.

Att avtalsvillkor som borde ha utlösts vid ett fallissemang blir utlösta överensstämmer också med syftet att behålla prioritetsordningen. Den ordning som följer av artikel 48.1 a till e i krishanteringsdirektivet

jämfört med artikel 48.3 i direktivet synes medföra att vissa skulder (efterställda skulder) skrivs ner före det att det genomförs konvertering av sådana instrument som redan enligt avtalsvillkoren kan konverteras. Det torde dock, som utredningen anför, inte finnas några hinder för resolutionsmyndigheten att säkerställa att sådana avtalsvillkor utlöses, och konvertering sker, redan i ett tidigare skede under resolutionsförfarandet. Regeringen bedömer, liksom utredningen, att konvertering kan ske i enlighet med avtalsvillkoren och att ytterligare genomförandeåtgärder inte är nödvändiga. Det följer av bestämmelserna om skuldnedskrivning att dessa borgenärer bör behandlas i enlighet med reglerna för de nya instrument som de har erhållit, vilket därför inte behöver framgå av lag.

22.26 Minskning av skulderna

Regeringens förslag: För att skriva ned skulder får resolutionsmyndigheten besluta att

1. skuldernas kapitalbelopp ska skrivas ned permanent, och
2. skuldinstrument som utfärdats av företaget i resolution ska dras in.

Skulder som är säkerställda får inte dras in.

Resolutionsmyndighetens beslut är bindande. En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalökning är fastställd när den har registrerats i relevant register.

En borgenär förlorar inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att de av utredningen föreslagna bestämmelserna om tillvägagångssättet för skuldnedskrivning och konvertering bör ges en annan utformning såvitt avser möjligheterna att dra in skuldinstrument. *Kommuninvest ekonomisk förening* anser att de följder som en skuldnedskrivning får för borgensåtaganden bör klargöras.

Skälen för regeringens förslag: Syftet med en nedskrivning av skulder är att absorbera förluster så att värdet av företagets totala skulder blir lika stort som de totala tillgångarna. Eftersom förlusterna ska absorberas av ägarkapital och skulder enligt prioritetsordningen, blir nedskrivning av skulder aktuell först när aktiekapitalet (och andra poster i kärnprimärkapitalet) har absorberat förluster.

De befogenheter som resolutionsmyndigheterna har att skriva ned kvalificerade skulder anges i artikel 63.1 e och g i krishanteringsdirektivet.

Resolutionsmyndigheten kan enligt artikel 63.1 e i direktivet sänka, även till noll, kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, kvalificerade skulder i ett företag i resolution. Vilket alternativ som väljs torde bero på hur stora förluster företaget gjort. Rent konkret innebär en nedskrivning av skuldernas kapitalbelopp att fordringsförhållandet förändras och att borgenären inte längre kan göra gällande sin fordran

enligt det ursprungliga fordringsavtalet. I stället har borgenären enbart rätt till det belopp som eventuellt återstår efter nedskrivningen. Nedskrivningen görs när skulderna är större än tillgångarna. Det innebär att om företaget i stället hade gått i konkurs så hade borgenärernas fordringar inte haft något värde. Frågor om egendomsskydd är således inte relevanta vid nedskrivningar, när skulderna är större än tillgångarna.

Enligt artikel 63.1 g i krishanteringsdirektivet kan resolutionsmyndigheten dessutom dra in skuldinstrument som utfärdats av ett företag i resolution, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet. Medan en nedskrivning får till följd att ett skuldbelopp sänks, innebär en indragning att själva det skuldinstrument till vilket en skuld är knuten dras in. Den ger dock samma resultat som en sänkning av kapitalbeloppet till noll i en obligation.

Svenska Bankföreningen anser att de av utredningen föreslagna bestämmelserna om tillvägagångssättet för skuldnedskrivning och konvertering bör ges en annan utformning såvitt avser möjligheterna att dra in skuldinstrument. Bankföreningen anser att indragning av skuldinstrument inte bör ses som en självständig åtgärd utan endast ett sätt att se till att en skuld som motsvaras av ett visst skuldinstrument verkligen blir nedsatt.

Enligt regeringens bedömning bör lagens bestämmelser i denna del utformas med beaktande av vad Bankföreningen anför. Det bör således av den nya lagen om resolution framgå att nedskrivning av skulder kan ske genom att ett skuldinstrument som utfärdats av företaget i resolution får dras in, men även att nya skuldinstrument på lägre belopp kan få ges ut om nedskrivningen inte motsvarar hela beloppet på ett befintligt skuldinstrument.

Av artikel 53 i krishanteringsdirektivet framgår att minskningen eller indragningen ska få verkan och vara omedelbart bindande för företaget i resolution och för berörda borgenärer och aktieägare. Beträffande relevanta kapitalinstrument finns motsvarande bestämmelser i artikel 59.2 i direktivet.

De åtgärder som vidtas är resultatet av ett myndighetsbeslut och ska följa de bestämmelser, inbegripet reglerna för att säkerställa egendomsskyddet, som finns i den nya lagen om resolution. Det bör framgå av lagen att resolutionsmyndigheten har rätt att fatta beslut om nedskrivning av kvalificerade skulder genom att sänka dess kapitalbelopp och dra in skuldinstrument, och att en av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalökning är fastställd när den har registrerats i relevant register.

Kommuninvest ekonomisk förening anför att det bör klargöras vilka följder en skuldnedskrivning eller konvertering får för ett borgensåtagande, bl.a. följderna av att borgenärens fordran kan komma att konverteras till kapitalinstrument.

I detta sammanhang kan inledningsvis framhållas att resolutionsmyndighetens beslut om nedskrivning eller indragning är bindande för företaget i resolution och för berörda borgenärer och aktieägare, oavsett vad som föreskrivs i annan lag. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen. Borgenären kan således i före-

kommande fall göra sin fordran gällande mot andra som svarar för fordringen, i enlighet med tillämpliga civilrättsliga regler. Eftersom borgenärens fordran mot de som, utöver företaget i resolution, svarar för skulden inte påverkas av beslut om nedskrivning eller indragning, saknas skäl att i den nya lagen om resolution införa bestämmelser om detta.

22.27 Konvertering av skulder

Regeringens förslag: För att konvertera relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder får resolutionsmyndigheten besluta att skulder i ett företag i resolution ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget, i det berörda moderföretaget eller i ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till vilket tillgångar rättigheter eller skulder som hör till företaget överförs.

Beslut om konvertering är bindande för företaget i resolution och för berörda ägare och borgenärer.

Den kapitalökning som konverteringen innebär ska vara fastställd när den har blivit registrerad.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Resolutionsmyndigheternas befogenheter att vidta åtgärder för att genomföra konverteringen av kvalificerade skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument finns i artikel 63.1 f i krishanteringsdirektivet. Där anges att resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att konvertera kvalificerade skulder i ett företag i resolution till stamaktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget, i ett berört moderinstitut eller i ett broinstitut till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till företaget överförs. Motsvarande bestämmelser angående relevanta kapitalinstrument finns i artikel 59.2 och 60.1 i direktivet.

Av artikel 53 i krishanteringsdirektivet framgår att konverteringen får verkan och ska vara omedelbart bindande för företaget i resolution och för berörda borgenärer.

Det bör noteras att termen ”berört moderinstitut” inte bara syftar på institut utan även inkluderar sådana holdingföretag som kan bli försatta i resolution (se artikel 2.1.79 i direktivet).

Vid konverteringen byter borgenären ställning i förhållande till företaget, från borgenär till aktieägare. Vid konverteringen överförs företagets skuld nämligen till aktiekapitalet och, om konvertering har skett till en kurs som överstiger aktiernas kvotvärde, till överkursfonden. Antalet aktier som borgenären får beror på det pris som ska betalas för en aktie vid konverteringen, konverteringskursen. Hur konverteringskursen bestäms behandlas i avsnitt 22.30.

Det bör införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att resolutionsmyndigheten får besluta att skulder i ett företag i resolution ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget, i det berörda moderföretaget eller i ett broinstitut till vilket tillgångar rättigheter eller skulder som hör till företaget överförs. Vidare

bör det framgå att resolutionsmyndighetens beslut om konvertering är bindande för företaget i resolution och för berörda ägare och borgenärer. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen (se avsnitt 22.26). Det bör också framgå av den nya lagen om resolution att den kapitalökning som konverteringen innebär ska, i enlighet med vad som gäller enligt exempelvis aktiebolagslagen, vara fastställd när den har blivit registrerad. För att täcka in kapitalökningar som kan bli följden av resolutionsmyndighetens beslut eller förelägganden (se avsnitt 22.29) föreslås denna bestämmelse i den nya lagen formuleras så att den omfattar alla sådana kapitalökningar.

22.28 Behandling av derivat vid nedskrivning och konvertering

Regeringens förslag: Innan resolutionsmyndigheten får skriva ned eller konvertera en skuld som hänför sig till ett derivat ska derivatavtalet avslutas.

Resolutionsmyndigheten får för detta ändamål besluta att ett avtal eller ett finansiellt avtal ska upphöra att gälla. Därefter ska resolutionsmyndigheten fastställa skuldens storlek.

Om det finns ett nettningsavtal mellan företaget i resolution och motparten, ska resolutionsmyndigheten tillämpa det för att fastställa skuldens nettobelopp.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur storleken på de skulder som är hänförliga till derivat ska beräknas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anför att det bör förtydligas i lagen att hänsyn ska tas till säkerhet vid slutavräkning i samband med nedskrivning eller konvertering av en skuld som hänför sig till ett derivat. *Svenska Fondhandlareföreningen* efterfrågar ett klargörande att skuldens nettobelopp i dessa fall ska fastställas i enlighet med avtalets föreskrivna metod. Dessutom anförs att derivattransaktioner som säkerställts med marginalsäkerheter inte torde kunna skrivas ned.

Skälen för regeringens förslag: En derivattransaktion innebär att två parter ingår ett avtal vars värde beror på förändringar i ett underliggande instrument, exempelvis en aktie eller en obligation. Avtalet kan löpa under flera månader eller år och transaktionen avvecklas först i och med att avtalet förfaller. Om en skuld hänförlig till ett derivat ska skrivas ned så måste först positionen stängas. Därefter måste man avgöra vad som ska betalas av vem, dvs. hur stor fordran som motparten kan ha på företaget i resolution till följd av transaktionen. Ofta omfattas derivattransaktionen även av s.k. nettningsavtal, vilket innebär att två eller flera parter kvittar sina bruttoskulder mot varandra så att betalning endast avser nettobeloppen. Nettning har flera fördelar. Bland annat

minskar det antalet betalningar, vilket kan vara en fördel även sett ur ett resolutionsperspektiv.

Artikel 49 i krishanteringsdirektivet anger att medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheten inte ska utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende en skuld som hänför sig till ett derivat förrän myndigheten har avslutat derivatavtalen. Resolutionsmyndigheten ska för detta ändamål kunna avsluta och säga upp finansiella avtal och derivatkontrakt, enligt artikel 63.1 k i krishanteringsdirektivet. Ett sådant beslut är omedelbart bindande för företaget i resolution och berörda borgenärer (artikel 53.1 i krishanteringsdirektivet) och ska kunna fattas utan att omfattas av godkännande- eller andra förfarandekrav i annan lag (artikel 63.2).

Om en derivatskuld har undantagits från användningen av skuldnedskrivningsverktyget, i enlighet med undantagsreglerna i artikel 44.3 i direktivet, ska resolutionsmyndigheten dock inte vara förpliktad att avsluta eller säga upp derivatkontraktet.

Om derivattransaktioner omfattas av ett nettningsavtal ska resolutionsmyndigheten eller en oberoende värderare, som en del av värderingen enligt artikel 36 i direktivet, fastställa de skulder som hänför sig till de transaktionerna på nettobasis i enlighet med avtalsvillkoren. Dessutom anges övergripande principer för hur resolutionsmyndigheten ska fastställa värdet av skulder som hänför sig till derivat.

I artikel 63 i krishanteringsdirektivet anges att inte bara derivatavtal utan även finansiella avtal ska kunna avslutas. Finansiella avtal definieras i artikel 2.1.100 i direktivet som bl.a. värdepappersavtal, råvaruavtal, future- och forwardavtal, swappavtal, avtal om interbanklån med kortare löptid än tre månader och ramavtal eller överenskommelser om denna typ av avtal. Det bör noteras att definitionen inte är uttömmande. Befogenheten ska dock, som uttryckligen anges i artikel 63.1 k, användas vid tillämpningen av artikel 49. Ändamålet i artikel 49 i krishanteringsdirektivet är nedskrivning (eller konvertering) av enbart derivatskulder. Avslutande av andra avtal än sådana som är derivat omfattas således inte av bestämmelserna i artikel 49, och de bestämmelserna torde inte kunna tillämpas för att avsluta avtal som avser t.ex. finansiella avtal som inte är derivatavtal. Om andra avtal än derivatavtal som företaget i resolution har ingått skulle behöva avslutas, kan resolutionsmyndigheten göra det med stöd av befogenheten i artikel 64.1 f i krishanteringsdirektivet som ger resolutionsmyndigheten rätt att annullera eller ändra villkor i ett avtal som företaget i resolution är part i. Såvitt avser de nu aktuella bestämmelserna bör det framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsmyndigheten har rätt att avsluta derivatavtal oavsett vad avtalsvillkoren stipulerar.

Svenska Bankföreningen anför att det bör förtydligas i lagen att hänsyn ska tas till säkerhet vid slutavräkning i samband med nedskrivning eller konvertering av en skuld som hänför sig till ett derivat. *Svenska Fondhandlareföreningen* efterfrågar ett klargörande att skuldens nettobelopp i dessa fall ska fastställas enligt avtalets föreskrivna metod. Det anges i artikel 49.3 i krishanteringsdirektivet att beräkningen av en derivatskuld ska följa vad som gäller enligt nettningsavtal i förekommande fall. Detta bör, i enlighet med vad Bankföreningen och Fondhandlareföreningen efterfrågat, framgå av en bestämmelse i den nya

lagen om resolution. Det behöver dock inte framgå uttryckligen av lagen att beräkningen kan ske inom ramen för den värdering som den oberoende värderaren gör och som ska ligga till grund för åtgärden. Det kan i detta sammanhang noteras att Eba i samråd med Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, ska utarbeta förslag till tekniska standarder om värdering av skulder som hänför sig till derivat och därvid bl.a. beakta metoder som anges i nettningsavtal. Det framstår därför som mindre lämpligt att föra in detaljerade bestämmelser om detta i den nya lagen om resolution. I stället bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer få meddela föreskrifter om beräkningen av storleken på de skulder som är hänförliga till derivat.

Svenska Fondhandlareföreningen anför vidare att derivattransaktioner som säkerställts med marginalsäkerheter inte torde kunna skrivas ned, eftersom marginalsäkerheterna typiskt sett täcker hela eller stora delar av exponeringen. Det uppstår därför en risk för att det vid värdering i samband med nedskrivning konstateras att derivatkontrakten stängts, trots att det funnits tillräckligt med säkerheter.

I detta sammanhang kan inledningsvis konstateras att derivattransaktioner som säkerställts med marginalsäkerheter torde utgöra sådana skulder med säkerhet som omfattas av definitionen i artikel 2.1.67 i krishanteringsdirektivet. Det följer av artikel 44.2 b i direktivet att sådana skulder ska undantas från skuldnedskrivning och konvertering. Dock gäller, på samma sätt som i fråga om säkerställda obligationer, att resolutionsmyndigheten kan skriva ner den del av skulden som överstiger säkerheten – här marginalsäkerheten – om så bedöms lämpligt. På samma sätt som i fråga om säkerställda obligationer är utgångspunkten dock att, om tillräcklig säkerhet finns, någon nedskrivning av sådan skuld inte ska göras.

22.29 Resolutionsmyndighetens rätt att ställa krav på nyemission

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag i resolution eller ett berört moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 63.1 i i krishanteringsdirektivet tilldelas resolutionsmyndigheten befogenhet att kräva att ett företag i resolution eller ett berört moderinstitut emitterar nya aktier, andra äganderättsinstrument eller andra kapitalinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument. Det bör noteras att termen ”berört moderinstitut” inte bara syftar på institut utan även inkluderar sådana holdingföretag som kan bli försatta i resolution (se artikel 2.1.79 i direktivet).

Resolutionsmyndigheten kan t.ex. behöva förelägga ett företag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument när en skuldavskrivning och

konvertering behöver kompletteras med externa medel från resolutionsreserven för att stärka ett företags soliditet, eller när de statliga stabiliseringsverktygen används.

Beslut om emissioner fattas normalt av bolagsstämman, ibland efter en ändring av bolagsordningen. Styrelsen kan också fatta beslut om emission, antingen efter bolagsstämmans föregående bemyndigande eller under förutsättning av bolagsstämmans godkännande i efterhand. Resolutionsmyndigheten behöver därför kunna ställa krav på företaget att det ska ge ut aktier. Resolutionsmyndighetens rätt att kräva att ett företag i resolution eller dess moderföretag ska ge ut aktier eller andra instrument som ett led i ett resolutionsförfarande utgör en särskild befogenhet som bör framgå av den nya lagen om resolution. Ett sådant beslut är företaget skyldigt att verkställa. Även detta bör framgå av lagen. Mot bakgrund av vad som anförts bör det inte uppställas några inskränkningar avseende vem som erhåller eller kan teckna sig för de nya aktierna eller äganderättsinstrumenten.

22.30 Konverteringskursen

Regeringens förslag: Den konverteringskurs som används när skulder konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument ska ge en borgenär kompensation för den minskning av borgenärens fordran som konverteringen innebär. Konverteringskursen bör om det är möjligt bestämmas så att den motsvarar det fulla värdet av borgenärens fordran enligt värderingen. Den ska minst motsvara det fulla värdet av det belopp som borgenären skulle erhållit vid en konkurs eller likvidation.

Om det behövs för att upprätthålla resolutionsändamålen och principen om att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, får resolutionsmyndigheten besluta att olika konverteringskurser ska gälla för borgenärer med olika prioritet enligt förmånsrättsordningen.

Om olika konverteringskurser används, ska konverteringskursen för efterställda skulder vara lägre än för övriga skulder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att bestämmelserna om konverteringskurs bör utformas på ett flexibelt sätt och ge resolutionsmyndigheten möjlighet att bestämma konverteringskurser på olika sätt inom ramen för krishanteringsdirektivets bestämmelser.

Skälen för regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten kan besluta om att skulder ska konverteras till aktier om substansvärdet i företaget i resolution är positivt men kapitalet är otillräckligt för fortsatt verksamhet i linje med resolutionsmålen. Enligt artikel 47.1 b ii i krishanteringsdirektivet ska konverteringen göras till en konverteringskurs som väsentligt späder ut existerande aktieinnehav och innehav av andra äganderättsinstrument. Med konverteringskurs menas enligt artikel 2.1.75 i direktivet den faktor som fastställer det antal aktier eller andra

äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

Särskilda bestämmelser om konverteringskursen finns i artikel 50 i krishanteringsdirektivet. I artikel 50.1 anges att resolutionsmyndigheten, när myndigheten beslutar om konvertering av skulder, får tillämpa olika konverteringskurser för olika skuldklasser i enlighet med en av eller båda de principer som anges nedan.

Det framgår av artikel 50.2 i krishanteringsdirektivet att konverteringskursen ska utgöra en lämplig kompensation för den berörda borgenären för den förlust som denne åsamkats på grund av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats. Ytterst begränsas detta i krishanteringsdirektivet av vad som kan vara en otillräcklig kompensation, dvs. en kompensation som skulle innebära att en borgenär efter konvertering får ett sämre ekonomiskt utfall än vid en konkurs. Vad som närmare menas med en lämplig konverteringskurs framgår dock inte. Det får dock förutsättas att bestämmelsen syftar på ersättning som är förenlig med EUF-fördraget.

För att kursen ska vara lämplig torde summan av borgenärens återstående skuld och dennes nya innehav av aktier eller andra äganderättsinstrument behöva vara åtminstone lika stor som det belopp som borgenären hade fått vid konkurs. Det kan noteras att den värdering, upprättad enligt artikel 36 i krishanteringsdirektivet, som ska föregå och utgöra underlag för beslut om resolutionsåtgärder ska inkludera en uppskattning av borgenärernas ekonomiska utfall vid en konkurs. Resolutionsmyndigheten kommer således att ha tillgång till en uppskattning av utfallet vid konkurs eller likvidation, beroende på vad som utgör alternativet till resolution i det enskilda fallet, som underlag i fastställandet av konverteringskursen. Det bör påpekas att den uppskattning av borgenärernas utfall som görs i en sådan värdering är skild från den särskilda värdering som enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet ska göras i efterhand för att avgöra om någon borgenär hade fått ett bättre utfall vid konkurs eller likvidation (se avsnitt 17).

Borgenären har alltså inte rätt till ersättning för hela sin fordran utan endast den del som enligt värderingen inte skulle behöva tas i anspråk för förlustabsorbering om företaget fortlever. Genom att skulder tas i anspråk i prioritetsordning och vid konverteringen tilldelas ett värde som motsvarar den fordran som de har på företaget, behöver ingen borgenär få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs (eller likvidation) om inte konkursvärderingen (eller motsvarande för en likvidation) ger ett bättre utfall än en fortlevandevärdering.

I den nya lagen om resolution bör det därför föras in en bestämmelse som anger att borgenärer ska få kompensation för sin minskade fordran. Det bör också framgå att ersättning minst ska utgå med det belopp som borgenären skulle ha erhållit vid en konkurs eller likvidation enligt den uppskattning av detta belopp som ska göras särskilt (se avsnitt 17).

Utgångspunkten bör vara att ersättning utgår med det fulla värdet av borgenärens fordran enligt den värdering som ligger till grund för konverteringen. Det kan dock under vissa förutsättningar bli nödvändigt att tillämpa olika konverteringskurser. När olika konverteringskurser

används ska den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses

vara prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt vara högre än konverteringskursen för efterställda skulder. När olika konverteringskurser används ska den kompensation som en borgenär får utgöra en kompensation för den minskning av borgenärens fordran som konverteringen innebär. Det framgår inte närmare av krishanteringsdirektivet när det kan vara lämpligt att tillämpa olika konverteringskurser. Dock anges i artikel 50 i direktivet att olika konverteringskurser kan tillämpas så länge ”no creditor worse off”-principen iakttas.

Riksgäldskontoret anser att bestämmelserna om konverteringskurs bör utformas på ett flexibelt sätt och ge resolutionsmyndigheten möjlighet att bestämma konverteringskurser på olika sätt inom ramen för krishanteringsdirektivets bestämmelser.

Resolutionsmyndigheten bör som princip inte göra godtyckliga förmögenhetsöverföringar mellan olika borgenärer och av detta skäl kan samma konverteringskurs vara principiellt eftersträvansvärd. Olika konverteringskurser kan dock vara nödvändiga för att uppnå resolutionsändamålen när skulder undantas eller för att uppfylla de allmänna principer som gäller för resolution, t.ex. att en borgenär inte ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller att ägare ska bära de första förlusterna och därefter borgenärerna i prioritetsordning. I dessa fall kan skilda konverteringskurser vara ett sätt att säkerställa detta. Skilda konverteringskurser bör dock inte direkt resultera i att någon borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall och att resolutionsreserven behöver tas i anspråk.

Även om konverteringskurserna kan vara olika för olika skuldklasser bör borgenärer som har samma prioritet enligt förmånsrättsordningen behandlas lika vid en konvertering. Detta bör framgå av den lagbestämmelse som genomför krishanteringsdirektivet i denna del.

Som framgår av artikel 50.3 i krishanteringsdirektivet ska konverteringskursen för efterställda skulder vara lägre än för övriga skulder, om resolutionsmyndigheten beslutar att olika konverteringskurser ska tillämpas. Även detta bör framgå av den nya lagen om resolution. Det bör dock noteras att bestämmelsen inte hindrar att resolutionsmyndigheten gör skillnad mellan olika efterställda skulder beroende på deras grad av efterställdhet.

Eba ska ta fram riktlinjer om tillämpningen av olika konverteringskurser. Det framstår därför som lämpligt att inte reglera vad som ska gälla vid konvertering i alltför stor detalj, för att undvika att bestämmelser i den nya lagen om resolution kommer i konflikt med Ebas riktlinjer. Å andra sidan krävs, som utredningen noterar, en viss grad av konkretion i lagen. De principer avseende krav på kompensation och förfarande vid användning av olika konverteringskurser som här har behandlats bör därför framgå av den nya lagen om resolution.

22.31 Ägarprövning

Regeringens förslag: Om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder i sådan omfattning att det leder till ett förvärv som kräver tillstånd enligt reglerna om ägarprövning i lagen om bank-

och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Om en ägarprövning enligt de bestämmelserna inte har kunnat slutföras före det att en konvertering görs, får konverteringen ändå ske. I ett sådant fall ska rösträtten för aktierna utövas av resolutionsmyndigheten fram till dess att ägarprövningen är slutförd.

Om den nya förvärvaren inte godkänns som ägare, ska aktierna avyttras inom en tidsperiod som fastställs av resolutionsmyndigheten.

Om en konvertering av skulder leder till ett förvärv som kräver tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse, ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt. Motsvarande gäller om en konvertering innebär en överföring som kräver tillstånd enligt reglerna om större förvärv av egendom i lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt utredningens förslag måste ägarprövningen dock slutföras före det att konvertering sker.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att bestämmelser bör finnas med i lagen som gör det möjligt att genomföra en konvertering av skulder även om ägarprövning av den nya (inkonverterade) ägaren inte har hunnits med.

Skälen för regeringens förslag: Konvertering av kvalificerade skulder till nya aktier kommer – oavsett på vilket sätt resolutionsmyndigheten behandlar de befintliga ägarna – att innebära att det berörda företaget får nya ägare. Om någon ägare efter konverteringen får ett så stort innehav att innehavet är kvalificerat måste den nya ägaren ägarprövas. En sådan prövning ska normalt göras före förvärvet, enligt en viss process och inom viss tid.

Artikel 47.4 i krishanteringsdirektivet innehåller emellertid undantag från ägarprövningsreglerna, vilket innebär att sådana regler inte ska vara tillämpliga när användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut. I stället ska behöriga myndigheter utföra den bedömning som krävs i så god tid att det inte försenar användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument, eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

Om den behöriga myndigheten för det företaget inte senast dagen för användning av skuldnedskrivningsverktyget har slutfört ägarprövningen ska dock, enligt artikel 47.5 i krishanteringsdirektivet, samma regler gälla som vid användning av försäljningsverktyget (se avsnitt 22.5.1).

Riksgäldskontoret anser att bestämmelser bör finnas med i lagen som gör det möjligt att genomföra en konvertering av skulder även om ägarprövning av den nya (inkonverterade) ägaren inte har hunnits med. Enligt Riksgäldskontoret medger krishanteringsdirektivet en sådan ordning. Vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget skulle det annars bli nödvändigt att undanta sådana borgenärer som inte godkänts i ägarprövningen. Följden blir då att andra borgenärer måste konverteras i

högre omfattning. Detta problem kan enligt Riksgäldskontoret undvikas om det är möjligt att konvertera skulder innan ägarprövningen slutförts. Då skulle resolutionsmyndigheten kunna kontrollera rösträtten för en icke godkänd ägares aktier samtidigt som denne föreläggs att avyttra aktierna inom viss tid.

Utredningen föreslår inte några bestämmelser som möjliggör en sådan ordning. Enligt regeringens bedömning bör dock samma regler rörande ägarprövning och handläggning av tillståndsärenden gälla vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget som för försäljnings-verktyget. Det bör således vara möjligt att genomföra en konvertering även om ägarprövningen inte har hunnit slutföras, med möjlighet för resolutionsmyndigheten att bl.a. kontrollera rösträtten för en icke godkänd ägares aktier och förelägga denne att avyttra sina aktier inom viss tid (se avsnitt 22.5.1).

Det bör även framgå av den nya lagen om resolution att ett krav på skyndsam handläggning gäller i ärenden som avser tillstånd till förvärv av egendom när det berörda institutets motprestation motsvarar mer än 25 procent av dess kapitalbas (7 kap. 12 § LBF respektive 7 kap. 13 § LVM).

22.32 Registrering och notering

Regeringens förslag: För att genomföra en nedskrivning eller konvertering får resolutionsmyndigheten kräva att ändringar görs i alla relevanta register.

Resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag i resolution att det ska ansöka om att uppta aktier, andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument till handel på en reglerad marknadsplats.

För skuldinstrument som före en nedskrivning har varit upptagna till handel på en reglerad marknadsplats gäller inte kravet på utfärdande av prospekt vid en ansökan om upptagande till handel.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Aktier och finansiella instrument hanteras i olika register som anger vem som äger instrumenten. Alla aktiebolag ska ha en aktiebok. Enligt aktiebolagslagen (5 kap.) finns det två olika system för förande av aktiebok. Det ena är avsett för bolag i vars aktier det sker handel och det andra systemet är för övriga bolag.

De bolag som vill att handel enkelt ska kunna ske i deras aktier intar i sin bolagsordning ett s.k. avstämningsförbehåll och blir därigenom ett avstämningsbolag med de regler som följer av detta rörande aktiebok, bolagsstämma, utdelning m.m.

För avstämningsbolag handhar Euroclear Sweden (tidigare VPC) förandet av aktieboken. För dessa bolag utfärdas inga aktiebrev utan aktieägaren skaffar sig ett VP-konto i eget namn i Euroclear hos ett kontoförande institut, vanligen en bank. Detta kallas ägarregistering. På detta konto registreras sedan personens samtliga aktier i alla bolag som har ett avstämningsförbehåll i sin bolagsordning.

Aktier kan också förvaltarregistreras. Innehavaren har då i stället aktierna placerade i en depå i t.ex. en bank eller ett värdepappersinstitut. Depåförvaltaren har i sin tur ett s.k. förvaltarkonto hos Euroclear där alla depåkundernas innehav är samlade. För övriga bolag som ibland kallas för kupongbolag ansvarar styrelsen för förandet av aktieboken.

Euroclear för också register över räntebärande värdepapper som handlas på de svenska finansiella marknaderna som hålls på innehavarens VP-konto hos kontoförande institutet eller på depå.

Bolagsverket för inte register över aktieinnehav, utan detta görs av Euroclear, men åtgärder inom ramen för en nedskrivning eller konvertering kan ändå leda till förändringar som ska anmälas och registreras hos Bolagsverket. Bolagsverket för också register över företag i Sverige.

Artikel 53.2 i krishanteringsdirektivet anger att resolutionsmyndigheten ska kunna genomföra eller kräva genomförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt utövandet av de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e–i i krishanteringsdirektivet. I artikel 53.2 i direktivet nämns som exempel på sådana uppgifter att ändra relevanta register, att avlista eller avföra aktier eller andra äganderätts- eller skuldinstrument från handel, att lista nya aktier eller andra äganderättsinstrument eller uppta dem till handel, samt att återlista nedskrivna skuldinstrument eller återigen uppta dem till handel utan krav på att prospekt ska utfärdas.

Något eller några av de register som nämnts ovan kan behöva ändras i samband med tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget. Vilka register som kan bli aktuella kan dock variera över tid och från fall till fall. Resolutionsmyndigheten bör därför i en bestämmelse i den nya lagen om resolution tilldelas en bred befogenhet att kräva ändring av alla relevanta register.

När det gäller frågan huruvida nya eller gamla och avnoterade aktier ska upptas till handel, vilket behandlas i artikel 53.2 d i krishanteringsdirektivet, är detta enligt utredningens bedömning något som företaget ska ansöka om. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning i denna del. Företagets ansökan ska behandlas av marknadsplatsen på sedvanligt sätt, dvs. marknadsplatsen ska bedöma om företaget uppfyller kraven för notering. Att införa en ordning där de gällande kraven för notering inte tillämpas skulle, som utredningen anför, kunna vara skadligt för förtroendet för de finansiella marknaderna, liksom för företaget. Motsvarande argument kan anföras för notering av företaget utgivna skuldinstrument. Resolutionsmyndigheten bör mot denna bakgrund ha rätt att förelägga företaget att det ska göra en sådan ansökan om notering av aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument.

Enligt artikel 48.2 d i krishanteringsdirektivet gäller inte kravet på utfärdande av ett prospekt när handeln i ett skuldinstrument, som har blivit nedskrivet, återupptas. Unionsrättsliga regler om krav på prospekt har i svensk rätt genomförts i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att prospektskyldigheten i 2 kap. 1 § lagen om handel med finansiella instrument inte är tillämplig i den situationen.

Avslutningsvis kan noteras att frågan om avlistning eller avförande från handel av aktier, andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument,

som också tas upp i artikel 53.2 i krishanteringsdirektivet, behandlas i avsnitt 19.10.

22.33 Undantag från nedskrivning eller konvertering för kvalificerade skulder

22.33.1 Förutsättningar för undantag

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis undanta kvalificerade skulder från nedskrivning eller konvertering, om

1. det inte är möjligt att skriva ned eller konvertera den kvalificerade skulden inom rimlig tid,
2. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att företaget i resolution eller någon som har övertagit verksamheten från företaget ska kunna upprätthålla kritisk verksamhet eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning och lönsamhet,
3. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet, eller
4. nedskrivningen eller konverteringen skulle leda till värdeförstörelse, som innebär att förlusterna för andra borgenärer blir högre än om skulderna undantas.

Inför ett beslut om undantag för kvalificerade skulder ska resolutionsmyndigheten beakta

1. Principen att förluster i första hand ska drabba ägare och därefter borgenärerna i företaget i resolution i prioritetsordning.
2. Vilken förlustabsorberingskapacitet som företaget i resolution har kvar, om skulderna undantas.
3. Behovet av att behålla tillräckliga resurser för finansiering av resolution.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta Europeiska kommissionen innan ett undantag görs. Ett beslut att ge stöd från resolutionsreserven när ett undantag görs får inte fattas, om kommissionen inom 24 timmar från mottagandet av en sådan underrättelse förbjuder det.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att det bör förtydligas under vilka förutsättningar som undantag kan göras på grund av att nedskrivning eller konvertering inte kan ske inom rimlig tid.

Skälen för regeringens förslag

Behovet av undantagsmöjligheter

Det är inte utan risk för den finansiella stabiliteten att låta borgenärerna bära en del av förlusterna. De omfattande finansiella kopplingarna mellan finansiella företag innebär nämligen att när långivarna får bära förluster så är det i stor utsträckning andra finansiella företag som får sin finansiella ställning försämrad. Eftersom informationen om dessa

kopplingar är bristfällig kan, särskilt i en period av allmän osäkerhet i det finansiella systemet, spridningseffekter uppstå genom att lånefinansiärer drar tillbaka sin finansiering och finansiella företag blir mer motvilliga att ta exponeringar mot varandra även om en sådan reaktion är ogrundad. Dessutom kan långivare bli mer benägna, och vid ett tidigare skede än i dag, att dra tillbaka sin finansiering.

Dessa risker utgör ytterligare skäl till att en myndighet ska besluta om i vilken omfattning som borgenärer ska bära förluster, eftersom detta behöver göras med vederbörlig hänsyn till effekterna på den finansiella stabiliteten. För att undvika avbrott i kritisk verksamhet, eller andra risker för den finansiella stabiliteten mer generellt, kan dessutom vissa skulder som normalt ska vara föremål för nedskrivning och konvertering behöva undantas i ett enskilt fall. Detta är också något som krishanteringsdirektivet i viss utsträckning ger möjlighet till. När detta görs innebär det dock att resolutionsmyndigheten frångår prioritetsordningen, eftersom borgenärer med samma eller bättre prioritet än den undantagna borgenären kan drabbas av förluster. Det måste därför göras en avvägning mellan skälen för undantaget – finansiell stabilitet – och effekterna för övriga berörda, t.ex. borgenärer som inte undantas.

De skulder som ska omfattas av nedskrivning och konvertering i enlighet med reglerna i krishanteringsdirektivet är de relevanta kapitalinstrumenten och de kvalificerade skulderna. Av artikel 44.3 i krishanteringsdirektivet framgår dock att resolutionsmyndigheten under exceptionella omständigheter får undanta (helt eller delvis) vissa skulder från nedskrivning och konvertering. Av artikel 44.9 i direktivet framgår att vissa omständigheter ska beaktas när resolutionsmyndigheten tillämpar undantaget. Resolutionsmyndigheten kan antingen helt undanta en skuld från nedskrivning eller minska omfattningen av den nedskrivning som görs (artikel 44.10).

Det kan noteras att Europeiska kommissionen har befogenhet att anta delegerade akter för att närmare ange under vilka omständigheter det är nödvändigt att undanta skulder för att uppnå de mål som anges i undantagen. Vidare ska undantaget och användningen av resolutionsreserven förhandsanmälas till Europeiska kommissionen. I vissa fall, när det är fråga om att skjuta till medel från resolutionsreserven, kan kommissionen förbjuda resolutionsmyndigheten att göra undantaget (artikel 44.12). Skyldigheten att underrätta kommissionen innan ett undantag görs bör framgå av den nya lagen om resolution.

Krishanteringsdirektivets bestämmelser om undantag är enbart tillämpliga på kvalificerade skulder. Av detta följer att medlemsstaterna inte får undanta några instrument som får ingå i kapitalbasen från nedskrivning eller konvertering. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att de relevanta kapitalinstrumenten aldrig får undantas.

Nedskrivningen kan ske enbart för att absorbera förluster och då får den nedskrivne inte något i utbyte. Skulden kan också minskas som ett led i en konvertering.

Om en skuld inte kan skrivas ned inom rimlig tid är det som regel inte heller möjligt att konvertera den. En del av det nedskrivna beloppet används ju för att ”betala för” kärnprimärkapitalinstrumenten. Beträffande de övriga undantagen kommer dock möjligheten att

genomföra en nedskrivning i kombination med en konvertering att behöva bedömas från fall till fall. Det bör därför framgå av den nya lagen om resolution att undantaget kan avse nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder.

Närmare om de olika kriterierna för undantaget

De kriterier för undantag som anges i artikel 44.3 i krishanteringsdirektivet innebär sammanfattningsvis att det blir möjligt att undanta kvalificerade skulder om det inte är möjligt att skriva ned eller konvertera dem inom rimlig tid eller om det annars skulle orsaka allvarliga problem för företaget, realekonomin och borgenärer. Dessa kriterier bör även framgå av den nya lagen om resolution, liksom de principer som ska beaktas enligt artikel 44.9 i direktivet.

Riksgäldskontoret anför att det bör förtydligas under vilka förutsättningar som undantag kan göras på grund av att nedskrivning eller konvertering inte kan ske inom rimlig tid.

Vad gäller möjligheten att tillämpa dessa undantag i praktiken har de delegerade akter som Europeiska kommissionen ges befogenhet att anta stor betydelse. Sådana delegerade akter blir direkt tillämpliga och fyller ut krishanteringsdirektivets bestämmelser såvitt avser förutsättningarna för undantag. Om regeringen nu skulle föreslå mer detaljerade regler om detta, eller försöka göra uttolkningar av den relativt knapphändiga regleringen i artikel 44.3 i krishanteringsdirektivet, finns risken att de svenska bestämmelserna senare visar sig vara oförenliga med kommissionens delegerade akter.

Utredningen föreslår att undantaget i artikel 44.3 b i krishanteringsdirektivet, som syftar till att bl.a. göra det möjligt att fortsätta med central verksamhet, centrala tjänster och centrala transaktioner, bör utsträckas till att även gälla en sådan part till vilket verksamheten i det fallerande företaget överförts genom en användning av något resolutionsverktyg. Som skäl anför utredningen att om exempelvis skuldnedskrivningsverktyget tillämpas avseende sådana skulder som överförts till ett broinstitut i syfte att kapitalisera broinstitutet, är det väsentligt att detta inte negativt påverkar broinstitutets möjlighet att bedriva central verksamhet.

Bestämmelserna i krishanteringsdirektivet ger resolutionsmyndigheten en möjlighet, inte en skyldighet, att undanta kvalificerade skulder när skuldnedskrivningsverktyget används. Myndigheten har alltså viss flexibilitet. Resolutionsändamålen bör stå i fokus.

Resolutionsmyndigheten bör också väga behovet av undantag och dess utformning mot principerna i artikel 44.9 i krishanteringsdirektivet.

Den första principen är att förluster först ska bäras av ägarna och därefter av borgenärerna i prioritetsordning. Det innebär bl.a. att ägarna ska ”ta första smällen”. Principen torde också innebära att myndigheten ska sträva efter att tillämpa möjligheten att undanta skulder på ett sätt som i största möjliga mån respekterar likabehandlingsprincipen. I praktiken bör detta till exempel kunna innebära att det i vissa fall är mer lämpligt att delvis undanta flera skulder med samma prioritetsordning (givet att samtliga dessa skulder uppfyller villkoren för att undantas) än att helt undanta en viss skuld.

Principen att återstående förlusttäckningskapacitet hos företaget i resolution ska beaktas bör i praktiken innebära att utrymmet för att undanta skulder är mer begränsat om beloppet på de kvarvarande skulderna är litet. På liknande sätt bör den tredje principen, att behovet av att behålla tillräckliga resurser för finansiering av resolution ska beaktas, kunna påverka möjligheten att göra undantag. Det finns nämligen en möjlighet att kompensera för sådana skulder som undantagits genom medel från resolutionsreserven (se avsnitt 22.33.3). Under förutsättning att reserven är välkapitaliserad (och det därmed finns gott om resurser för att finansiera framtida resolutionsåtgärder) skulle alltså möjligheten att undanta skulder öka. Om reserven däremot har lite medel, skulle möjligheten att undanta skulder minska.

Dessutom kan det finnas skäl att beakta effekterna av att kostnader övervältras på andra företag, t.ex. genom att dessa får bära en del av de förluster som skulle ha burits av andra borgenärer eller att andra företags bidrag till resolutionsreserven ökar om resolutionsreserven till följd av stödet kommer att underskrida målnivån.

Om det visar sig att de kvalificerade skulder som återstår när undantag har gjorts inte är tillräckligt stora för att absorbera förluster eller genomföra den konvertering som är nödvändig, får statligt stöd ges genom resolutionsreserven, men bara under vissa förutsättningar (se avsnitt 22.33.3). Om dessa förutsättningar inte är uppfyllda innebär det motsatsvis att undantag inte får göras. Undantaget begränsas alltså i viss utsträckning av de efterföljande bestämmelserna.

22.33.2 Möjlighet att kompensera för undantag

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att skulder som inte undantagits från nedskrivning eller konvertering, ska skrivas ned eller konverteras för att täcka de förluster som skulle ha burits av de undantagna skulderna. Det får dock inte innebära att borgenärer får ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag. Utredningen gör inte någon bedömning av behovet av ersättning från de undantagna borgenärerna till de borgenärer som inte undantagits.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att det bör övervägas och utredas i särskild ordning om de undantagna borgenärerna bör kompensera övriga borgenärer och resolutionsreserven i efterhand.

Skälen för regeringens förslag: Om vissa kvalificerade skulder – helt eller delvis – undantas från nedskrivning eller konvertering ska de övriga kvalificerade skulderna användas för att täcka nedskrivnings- eller konverteringsbehovet. Utgångspunkten i krishanteringsdirektivet är att de återstående kvalificerade skulderna ska tas i anspråk åtminstone i samma utsträckning som om inte några skulder undantagits, dvs. som om totalbeloppet för nedskrivning och konvertering hade slagits ut på alla kvalificerade skulder.

Av artikel 44.3 andra stycket i krishanteringsdirektivet framgår emellertid att när en eller flera skulder har undantagits från tillämpningen

av skuldnedskrivningsverktyget *får* den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder ökas för att ta hänsyn till de undantag som gjorts, under förutsättning att den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder följer principen i artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet (”no creditor worse off”).

Möjligheten att öka nedskrivnings- och konverteringsnivån avseende övriga skulder till följd av att vissa skulder undantagits från verktygets tillämpningsområde bör framgå av den nya lagen om resolution. Det bör noteras att krishanteringsdirektivet inte medger att de övriga borgenärernas kvalificerade skulder skrivs ned eller konverteras så att det ekonomiska utfallet för dessa blir sämre än vid konkurs eller likvidation.

Bestämmelsen bör, i överensstämmelse med krishanteringsdirektivet, utformas som en ”får-bestämmelse”, dvs. resolutionsmyndigheten bör ha möjlighet att välja om den vill skriva ned de återstående kvalificerade skulderna eller inte. Regeringen bedömer dock, liksom utredningen, att möjligheten som regel bör utnyttjas om det är nödvändigt för att resolutionsreserven ska få användas för att ge stöd när det behövs eller om det behövs för att uppnå resolutionsändamålen.

Sveriges riksbank anför att när vissa skulder undantas från nedskrivning med följden att andra skulder i stället skrivs ner med högre belopp, innebär detta en omfördelning av förlusterna inom borgenärskollektivet jämfört med den normala prioritetsordningen. Detta kan enligt Riksbanken få negativa effekter. Frågan om de undantagna borgenärerna bör kompensera övriga borgenärer och resolutionsreserven i efterhand bör därför utredas i särskild ordning.

Regeringen bedömer att det i och för sig framstår som angeläget att undvika obefogade överföringar inom borgenärskollektivet. Det kan dock inte uteslutas att en sådan kompensationsmöjlighet som Riksbanken efterfrågar skulle kunna påverka effektiviteten av de undantag som görs i resolution. Frågan hur en kompensationsmekanism praktiskt skulle utformas, om en sådan mekanism införs, kräver också ytterligare överväganden. Mot denna bakgrund bör frågan om en sådan kompensationsmekanism inte hanteras inom ramen för detta lagstiftningsärende.

22.33.3 Statligt stöd via resolutionsreserven när undantaget utnyttjas

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten undantar kvalificerade skulder, får myndigheten använda medel från resolutionsreserven om det behövs för att absorbera förluster i eller ge kapitaltillskott till företaget, förutsatt att ägare och borgenärer har bidragit genom nedskrivning eller konvertering med ett belopp som motsvarar minst

1. åtta procent av totala skulder och eget kapital i företaget i resolution, baserat på värderingen enligt lagen om resolution, eller
2. 20 procent av riskvägda tillgångar i företaget i resolution, baserat på värderingen enligt lagen om resolution.

Alternativ 2 får enbart användas om

1. resolutionsreserven har tillgång till ett belopp, anskaffat genom förhandsbidrag, som uppgår till minst tre procent av de totala garanterade insättningarna, och

2. det berörda företagets konsoliderade tillgångar är mindre än motsvarande 900 miljarder euro.

De medel som skjuts till från resolutionsreserven får inte överstiga totalbeloppet för nedskrivning och konvertering enligt lagen om resolution, eller det belopp med vilket de undantagna skulderna skulle ha skrivits ned om inget undantag hade gjorts.

Tillskottet från resolutionsreserven får inte överstiga fem procent av totala skulder och eget kapital i företaget i resolution, baserat på värderingen enligt lagen om resolution. I vissa fall, om särskilda förutsättningar är uppfyllda, får dock ytterligare medel skjutas till.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* efterfrågar klargöranden om vilken värdering som ska användas som utgångspunkt för att fastställa om nedskrivning och konvertering har skett i så stor utsträckning att medel från resolutionsreserven får användas. *Riksgäldskontoret* anser att det bör förtydligas att möjligheten för resolutionsreserven att i vissa fall tillskjuta mer medel förutsätter nedskrivning av samtliga kvalificerade skulder utan förmånsrätt, men inte nedskrivning av kvalificerade skulder med förmånsrätt.

Skälet för regeringens förslag

Allmänt om möjligheten att använda resolutionsreserven

När vissa kvalificerade skulder undantas från nedskrivning eller konvertering kan, som nämnts ovan, övriga skulder bli föremål för mer omfattande nedskrivning eller konvertering för att kompensera för de undantagna skulderna. Det är dock inte säkert att detta är tillräckligt för att täcka de förluster som finns och för att kapitalisera det fallerande företaget, särskilt med beaktande av att resolutionsmyndigheten under alla omständigheter inte kan skriva ned eller konvertera i en utsträckning som innebär att borgenärerna får ett ekonomiskt sämre utfall än vid (en hypotetisk) konkurs eller likvidation.

För att absorbera förluster eller kapitalisera ett företag i resolution får resolutionsreserven enligt artikel 44.4 i krishanteringsdirektivet skjuta till medel för att kompensera för de kvalificerade skulder som undantagits. I de fall då resolutionsmyndigheten beslutar att helt eller delvis undanta en skuld eller en kategori av skulder, och de förluster som skulle ha tillkommit dessa skulder inte fullt ut har överförts på andra borgenärer, får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget (resolutions-reserven) till företaget i resolution. Bidraget får ges för att absorbera eventuella förluster som inte har absorberats av kvalificerade skulder och för att återställa substansvärdet i institutet i resolution till noll eller förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i företaget i resolution. Att resolutionsreserven får användas i detta syfte framgår av artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet.

För att resolutionsreserven ska få användas ställs det dock upp vissa krav. För det första ska företagets ägare och borgenärer vara med och dela på bördan genom nedskrivning eller konvertering. Krishanteringsdirektivet innehåller två olika alternativ för att bestämma hur stort detta bidrag minst måste vara. Dessutom innehåller krishanteringsdirektivet särskilda bestämmelser om hur stort bidraget från resolutionsreserven får vara. Vidare ska undantaget och användningen av resolutionsreserven förhandsanmälas till Europeiska kommissionen, som kan förbjuda resolutionsmyndigheten att göra undantaget (se avsnitt 22.33.1).

Enligt det första alternativet (artikel 44.5 i krishanteringsdirektivet) ska det bidrag till förlustabsorbering och kapitalisering som har gjorts av ägare och innehavare av andra äganderättsinstrument och borgenärer motsvara ett belopp som minst motsvarar åtta procent av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i företaget i resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 36 i direktivet.

Enligt det andra alternativet (artikel 44.8 i krishanteringsdirektivet) får ett bidrag från finansieringsarrangemanget också ges utan att borgenärerna bidrar med åtta procent av de totala skulderna inklusive kapitalbasen. Det förutsätter dock att ägarnas och borgenärernas bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering uppgår till ett belopp på minst 20 procent av det berörda företagets riskvägda tillgångar, att finansieringsarrangemanget i den berörda medlemsstaten uppgår till ett belopp på minst tre procent av de garanterade insättningarna vid samtliga kreditinstitut, och att det berörda företaget har konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder euro.

Det bör dessutom noteras att tillämpningen av de unionsrättsliga statsstödsreglerna kan medföra att samtliga efterställda skulder måste skrivas ned. Detta gäller även om något av krishanteringsdirektivets gränsvärden (åtta procent av skulder och eget kapital eller tjugo procent av de riskvägda tillgångar) har uppnåtts. En tillämpning av statsstödsreglerna kan därför innebära att bidraget från borgenärerna måste vara större än enligt de båda modeller som beskrivs ovan för att stödet ska godkännas.

I båda de fall som nämns ovan är huvudregeln att stödet från resolutionsreserven inte får överstiga fem procent av de totala skulderna och det egna kapitalet i företaget i resolution enligt en värdering i enlighet med artikel 36 i krishanteringsdirektivet vid tidpunkten för beslut om resolution eller beslut om resolutionsåtgärder, beroende på vad som är tillämpligt.

Enligt artikel 44.7 i direktivet är dock inte femprocentsgränsen absolut, utan får överskridas under exceptionella förhållanden. En ytterligare förutsättning är att alla oprioriterade skulder utan säkerheter, utom kvalificerade insättningar, fullt ut skrivits ned eller konverterats.

Båda möjligheterna till finansiering från resolutionsreserven bör kunna utnyttjas

Av bestämmelserna i det föregående framgår när resolutionsreserven får användas för att absorbera förluster respektive skjuta till kapital när undantaget använts. Regeringen anser liksom utredningen att den

alternativa bestämmelse som möjliggör finansiering från resolutionsreserven även när borgenärerna bidrar med motsvarande 20 procent av riskvägda tillgångar, i stället för åtta procent av skulder och eget kapital, bör införas i den nya lagen om resolution.

Resolutionsmyndigheten får därmed möjlighet att välja mellan två alternativ när den bestämmer hur stort bidraget från ägare och borgenärer ska vara. Krishanteringsdirektivet innehåller inte några anvisningar om när den ena eller den andra metoden ska användas. Som utgångspunkt bör dock det alternativ som ger den minsta nedskrivningen eller konverteringen, och därmed ett större bidrag från resolutionsreserven, användas. För att resolutionsmyndigheten ska ha möjlighet att välja krävs också att samtliga förutsättningar för att använda det alternativa förfarandet som utgår från institutets riskvägda tillgångar är uppfyllda. Två av dessa förutsättningar beror på omständigheterna i det enskilda fallet (storleken på borgenärernas bidrag till förlustabsorbering och storleken på institutets konsoliderade tillgångar). Storleken på det tillgängliga beloppet i finansieringsarrangemanget före det att nedskrivning eller konvertering är däremot en oberoende variabel. Regeringens överväganden i fråga om lämplig utformning av och storlek på resolutionsreserven finns i avsnitt 25.

Bördefördelning motsvarande åtta procent av företagets tillgångar och egna kapital

När resolutionsmyndigheten beräknar totalbeloppet för förlustabsorbering och konvertering behöver det göras på grundval av en värdering. En sådan värdering ska också ligga till grund för beräkningen av hur stor andel av de totala skulderna och det egna kapitalet som ägare och borgenärer respektive resolutionsmyndigheten har bidragit med. Värderingen ska ha gjorts i anslutning till åtgärden. Som framgår ska ägarna och borgenärerna bidra med minst åtta procent av de totala skulderna och det egna kapitalet. Basen för beräkningen omfattar alltså mer än de kvalificerade skulderna.

Sveriges riksbank efterfrågar klargöranden om vilken värdering som ska användas som utgångspunkt för att fastställa om nedskrivning och konvertering har skett i så stor utsträckning att medel från resolutionsreserven får användas. Detta framgår inte helt entydigt av krishanteringsdirektivets bestämmelser. Däremot har Europeiska kommissionen gjort tolkningen att utgångspunkten bör vara den värdering som görs i samband med försättande i resolution, dvs. i enlighet med krishanteringsdirektivets artikel 36. Även skäl 75 till krishanteringsdirektivet ger visst stöd för en sådan tolkning. Det framstår därför som lämpligt att i den nya lagen om resolution ange att basen för beräkningen bör vara den värdering som görs i samband med försättande i resolution.

Vid beräkningen av åttaprocentsgränsen medräknas bidrag som har gjorts av ägare och andra innehavare av äganderättsinstrument och borgenärer. Bidragen ska ha lämnats genom nedskrivning eller konvertering eller på annat sätt. Av detta framgår t.ex. att nedskrivning eller konvertering som har gjorts av relevanta kapitalinstrument får räknas med. Värderingstidpunkten avgör dock vad som får räknas med.

Förluster som absorberats av t.ex. ägare genom en minskning av aktiekapitalet före en sådan värdering ingår inte i beräkningen av om gränsvärdet uppfylls (se även skäl 75 till krishanteringsdirektivet). Dessutom kan medel komma att skjutas till från insättningsgarantifonden.

Enligt krishanteringsdirektivet ska bl.a. ”kapitalbasen” räknas in vid bedömningen av hur stort bidraget från aktieägare, borgenärer m.fl. måste vara. Enligt den definition som används i krishanteringsdirektivet, som hänvisar till tillsynsförordningen, avses med kapitalbasen de poster som får ingå i kapitalbasen med vissa avdrag. Trots ordalydelsen är det dock knappast detta som varit avsikten med direktivet. Avsikten har sannolikt varit att man ska räkna med de poster som får ingå i kapitalbasen, dvs. vissa skulder samt eget kapital. Regeringen bedömer liksom utredningen att uttryckssättet totala skulder och eget kapital bör användas i den nya lagen om resolution i stället för uttrycket totala skulder inklusive kapitalbasen. Detta kommer att innebära att basen blir något större än om uttrycket kapitalbasen används.

Enligt artikel 44.5 b i krishanteringsdirektivet får bidraget från resolutionsreserven uppgå till högst fem procent av företagets totala skulder och eget kapital. Som huvudregel kommer alltså de privata aktörernas bidrag vara större än resolutionsreservens. Under exceptionella förhållanden får det dock överstiga femprocentsnivån och i det fallet utgör den övre gränsen det belopp som undantagits från nedskrivning eller konvertering eller det belopp som räknats fram enligt avsnitt 22.23.1 (artikel 46) beroende på vilket som är lägst.

Bördefördelning motsvarande tjugo procent av företagets riskvägda tillgångar

Som alternativ till huvudregeln avseende bördefördelning får resolutionsmyndigheten kräva att ägare och borgenärer bidrar med tjugo procent av de riskvägda tillgångarna.

Begreppet riskvägda tillgångar definieras varken i krishanteringsdirektivet eller i tillsynsförordningen. Enligt tillsynsförordningen används i stället begreppet ”det totala riskvägda exponeringsbeloppet” för att beteckna summan av de krav för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker som ska ligga till grund för beräkningen av kapitalbaskravet. I detta ingår den ”riskvägda exponeringen” för kreditrisker, utspädningsrisker och motpartsrisker. I dessa riskvägda exponeringar ingår dock inte bara tillgångar utan även åtaganden utanför balansräkningen (t.ex. garantier som företaget har ställt ut) som inte är tillgångar i egentlig mening utan snarare förpliktelser (se artikel 5 i tillsynsförordningen). Begreppet exponering är således ett vidare begrepp än tillgång. Av artikel 44.8 a i krishanteringsdirektivet framgår tydligt att det är de riskvägda tillgångarna som avses vid tillämpningen av den nu aktuella bestämmelsen. Regeringen delar mot denna bakgrund utredningens bedömning att krishanteringsdirektivet enbart syftar på tillgångarna i balansräkningen och inte på posterna utanför balansräkningen. De riskvägda tillgångarna ska beräknas på individuell nivå och inte på gruppnivå.

Det statliga stödet från resolutionsreserven blir som huvudregel större om detta undantag används i stället för åttaprocentsregeln. För att väga upp detta uppställs i artikel 44.8 b i krishanteringsdirektivet ett krav på att behållningen i resolutionsreserven minst måste uppgå till tre procent av de garanterade insättningarna i medlemsstaten. Enbart belopp som byggts upp med förhandsbidrag får räknas med. Dessförinnan får alltså inte undantaget utnyttjas. Ytterst kommer det sannolikt att vara resolutionsreservens storlek som avgör om undantaget är möjligt att tillämpa eller inte. Om inte resolutionsreserven är mycket stor, är det sannolikt att undantaget endast kan utnyttjas för ett företag i taget. Därefter måste resolutionsreservens byggas upp så att det uppgår till tre procent av de garanterade insättningarna innan den får användas igen. Under den tiden måste i stället åttaprocentsregeln tillämpas. En annan begränsning är att det berörda företaget ska ha konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder euro.

Vad får stödet avse?

Det bör noteras att stödet bara får användas för att kompensera för det kapital som undantagits från nedskrivning eller konvertering. Det får därmed inte användas för att täcka upp för andra underskott. Ytterst bestäms storleken på stödet från resolutionsreserven av det totalbelopp för förlustabsorbering och konvertering som fastställts enligt en värdering. Stödet från resolutionsreserven får inte överstiga det beloppet. Dessutom får reserven inte användas för någon annan typ av kapitalförstärkning.

När medel tas ur resolutionsreserven innebär det att det är reserven som förvärvar de äganderätts- och kapitalinstrument som behövs för att kapitalisera institutet. Enligt artikel 44.4 i krishanteringsdirektivet får resolutionsfonden användas för att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i företaget i resolution. Av detta följer att resolutionsmyndigheten kan komma att förvärva t.ex. aktier, konvertibler eller optioner.

Hur stort får bidraget från resolutionsreserven vara?

Enligt krishanteringsdirektivet får bidraget från resolutionsreserven uppgå till högst fem procent av företagets skulder och egna kapital. Under exceptionella omständigheter får det dock överstiga denna nivå.

Krishanteringsdirektivets uttryck ”exceptionella omständigheter” är inte definierat. Samma begrepp används i artikel 52.3 i krishanteringsdirektivet rörande resolutionsmyndighetens möjligheter att förlänga tidsperioden då en omstruktureringsplan ska upprättas. Ordet ”exceptionell” återfinns också i artikel 37.10 i direktivet som hänvisar till ”en mycket exceptionell situation med en systemkris” som en förutsättning för att få använda de statliga stabiliseringsverktygen.

Av detta drar utredningen slutsatsen att ”exceptionella omständigheter” inte behöver innefatta en så pass allvarlig situation som en systemkris. Med tanke på att krishanteringsdirektivet också anger att krav kan ställas på företagen att ha tillräckligt med aktiekapital och nedskrivningsbara skulder för att resolution ska vara möjligt, och mer generellt på att resolutionsmyndigheten ska upprätta resolutionsplaner, torde det enligt

utredningen vara en presumtion i krishanteringsdirektivet att det normalt ska vara möjligt att kapitalisera ett företag i tillräcklig omfattning genom att konvertera fordringar, eventuellt i kombination med ett bidrag från resolutionsreserven motsvarande fem procent av berört företags skulder och egna kapital. Regeringen delar utredningens bedömning att ”exceptionella omständigheter” bör förstås som ”i undantagsfall”. Vad som inryms i detta begrepp får därmed överlämnas till rättstillämpningen, däribland EU-domstolens avgöranden i statsstödsärenden.

En ytterligare förutsättning för att stödet från resolutionsreserven ska få överstiga fem procent av skulder och eget kapital är att alla oprioriterade kvalificerade skulder utan säkerhet förutom kvalificerade insättningar har skrivits ned fullt ut eller konverterats. Det betyder att de övriga kvalificerade skulderna (utom de kvalificerade insättningarna) ska vara helt nedskrivna. Det handlar alltså här om att se till att bördan bärs av de kvalificerade skulder som inte undantagits, i vart fall om stödet överstiger fem procent. Nedskrivningen får dock inte innebära att borgenärerna får ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation. Det bör, som *Riksgäldskontoret* framhåller, framgå av lagen att möjligheten för resolutionsreserven att i dessa fall tillskjuta mer medel förutsätter nedskrivning av samtliga kvalificerade skulder utan förmånsrätt, men inte nedskrivning av kvalificerade skulder med förmånsrätt.

De kvalificerade insättningarna behöver dock inte skrivas ned. Av detta följer att kvalificerade insättare får undantas från den extra nedskrivning och konvertering som kan krävas för att kompensera för undantaget. De ska dock skrivas ned så att de bär den börda som de skulle ha burit om inget undantag hade gjorts (om de inte undantagits).

22.33.4 Finansiering av stödet från resolutionsreserven

Regeringens förslag: Det statliga stödet från resolutionsreserven får beroende på omständigheterna finanseras genom resolutionsavgifter till resolutionsreserven, genom tilläggsavgifter från företagen, lån från Riksgäldskontoret eller andra alternativa finansieringskällor.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 44 i krishanteringsdirektivet framgår de förutsättningar som ska vara uppfylla för att resolutionsreserven ska få bidra till förlustabsorberingen och kapitalisering av ett företag i resolution samt i vilken omfattning detta får ske och hur de offentliga medlen som används ska finansieras. I artikel 44.7 i direktivet anges att bidraget i undantagsfall får överstiga fem procent.

Krishanteringsdirektivet anger en särskild ordning för hur bidrag från resolutionsreserven ska finansieras. Tillvägagångssättet framgår implicit av artiklarna 103–106 i direktivet. Först och främst får medel tas från medel som redan finns i resolutionsreserven till följd av redan inbetalda resolutionsavgifter. När dessa medel har utnyttjats får bidraget

finansieras genom medel som kan inhämtas genom tilläggsavgifter (s.k. artikel 104-bidrag) inom en period av tre år. Ett bidrag till ett företag i resolution som överstiger fem procent får dock inte finansieras genom ytterligare uttag av tilläggsavgifter.

Om varken resolutionsreserven eller efterhandsbidragen räcker till får resterande belopp anskaffas genom alternativa finansieringskällor. För svensk del innebär det upplåning från Riksgäldskontoret eller någon annan del av staten, eller krediter från andra EU-länders finansieringsarrangemang (se avsnitt 25).

För att återställa resolutionsreserven kan företagen, förutom att betala tilläggsavgifter, behöva betala in medel för att återställa resolutionsreserven så att dess behållning uppgår till en procent av garanterade insättningar inom sex år. I sista hand kommer kravet på tilläggsavgifter att bestämmas av relationen mellan det stöd som finansierats med medel från resolutionsreserven och värdet på de tillgångar som förs till reserven. För att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser om finansiering av bidraget från resolutionsreserven bör motsvarande bestämmelser föras in i den nya lagen om resolution.

Artikel 44.12 i krishanteringsdirektivet anger att en medlemsstat ska anmäla bidraget från resolutionsreserven till Europeiska kommissionen. Kommissionen får då förbjuda undantaget eller kräva ändring av det om det inte uppfyller tillämpliga krav. En motsvarande bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution. Eftersom bidrag från resolutionsreserven utgör statliga medel ska bidraget också statsstödsprövas.

22.34 De statliga stabiliseringsverktygen

22.34.1 Definition av de statliga stabiliseringsverktygen

Regeringens förslag: Med de statliga stabiliseringsverktygen avses annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven som ges av regeringen för att

1. delta i kapitaliseringen av ett företag genom att tillhandahålla medel i utbyte mot kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument, i enlighet med kraven i tillsynsförordningen (verktyget för kapitalstöd), eller
2. tillfälligt ta över ägandet av ett företag i resolution genom att göra en eller flera överföringar av aktier till staten, eller ett av staten helägt bolag (verktyget för tillfälligt offentligt ägande).

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller, förutom de omfattande reglerna om resolutionsverktyg, också bestämmelser om s.k. statliga stabiliseringsverktyg. Artikel 37.10 i krishanteringsdirektivet anger att i en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten söka finansiering från alternativa finansieringskällor – dvs. andra källor än resolutionsreserven – genom att använda de statliga stabiliseringsverktygen. Med en

systemkris avses störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och realekonomin (artikel 2.1.30 i direktivet).

De statliga stabilitetsverktygen utgörs av dels ett verktyg för offentligt aktiekapitalstöd enligt artikel 57 i krishanteringsdirektivet, dels ett verktyg för tillfälligt offentligt ägande enligt artikel 58 i direktivet.

Verktyget för aktiekapitalstöd (kapitaltillskott) innebär att staten får delta i en rekapitalisering av ett institut eller ett koncernföretag genom att tillhandahålla kapital till företaget i utbyte mot kärnprimärkapital, alternativt övriga primärkapitaltillskott eller supplementärkapital-instrument. Verktyget för offentligt ägande innebär att staten får ta ett institut eller ett koncernföretag i tillfälligt offentligt ägande genom att göra en eller flera aktieöverföringar där mottagaren är antingen ett ombud för staten, eller ett av staten helägt bolag.

Statliga kapitaltillskott eller ett tillfälligt statligt övertagande kan vara en del av ett resolutionsförfarande eller vidtas i stället för resolution när ett företag uppfyller förutsättningarna för resolution. Vid genomförandet av dessa bestämmelser finns det således möjlighet att närmare ange – och begränsa – under vilka omständigheter de statliga stabiliseringsverktygen ska kunna användas.

Möjlighet för staten att skjuta till kapital eller ta över ägandet av problemdrabbade institut, i syfte att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet, finns till exempel i stödlagen. Stödlagen ger möjlighet för regeringen att, under vissa förutsättningar, besluta om tvångsinlösen av aktier i ett kreditinstitut.

Det framstår som ändamålsenligt att det även framgent finns möjlighet att under vissa förutsättningar använda sådana verktyg. Möjligheten att vidta de åtgärder som innefattas i de statliga stabiliseringsverktygen bör därför framgå av den nya lagen om resolution. Det bör anges i den nya stödlagen att stabilitetsfondens medel får användas till sådana åtgärder (se avsnitt 13.4). Eftersom krishanteringsdirektivet inte ställer krav på att det uttryckligen anges varifrån dessa medel ska tas, bör det dock inte föreskrivas att enbart stabilitetsfonden får tas i bruk när de statliga stabiliseringsverktygen används. Det bör således vara möjligt att ta annan finansiering i anspråk, men detta kommer att kräva ett särskilt bemyndigande från riksdagen.

Enligt artikel 56 i krishanteringsdirektivet är det inte resolutions-myndigheten, utan det behöriga departementet eller regeringen, som ska fatta beslut om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen. Beslutet ska dock tas i nära samarbete med resolutionsmyndigheten.

Regeringen noterar att den typ av beslut som det här är fråga om kommer att kunna tas då det, med krishanteringsdirektivets terminologi, råder en mycket exceptionell situation med en systemkris. Det framstår därför som mest lämpligt att ansvaret att fatta sådana beslut läggs på regeringen (se avsnitt 5.6.2).

22.34.2 De statliga stabiliseringsverktygen bör tillämpas inom ramen för resolution

Regeringens förslag: De statliga stabiliseringsverktygen får enbart användas när ett företag är försatt i resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Möjligheten att använda de statliga stabiliseringsverktygen för att direkt ingripa för att undvika företagets avveckling, i enlighet med artikel 56.1 i krishanteringsdirektivet, innebär att det i och för sig skulle vara förenligt med direktivet att låta regeringen fatta beslut om statligt stöd genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen, som ett alternativ till resolution. En förutsättning för ett sådant beslut är dock att förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

För att de statliga stabiliseringsverktygen ska bli verkningsfulla, behöver resolutionsåtgärder kunna vidtas mot företaget i fråga. Det handlar till exempel initialt om kontrolltagande, men också om att kunna minska aktiekapitalet och dra in aktierna och att skriva ned borgenärernas skulder. Mot denna bakgrund anser regeringen, i likhet med utredningen, att det i den nya lagen om resolution bör anges att de statliga stabiliseringsverktygen endast får tillämpas när ett företag är försatt i resolution. Därigenom kan resolutionsmyndigheten även vidta andra resolutionsåtgärder mot företaget i den mån ytterligare åtgärder behövs för att komplettera de statliga stabiliseringsverktygen.

Eftersom företaget först behöver vara försatt i resolution bör de statliga stabiliseringsverktygen betraktas som resolutionsåtgärder, och därför också omfattas av definitionen av resolutionsåtgärder (se avsnitt 6.2). Som en följd av detta behöver det inte framgå av den nya lagen om resolution att de underrättelseskyldigheter som resolutionsmyndigheten enligt artikel 75 i krishanteringsdirektivet har vid resolutionsåtgärder även gäller för ett beslut (av regeringen) om att tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen.

22.34.3 Förutsättningar för att använda verktygen

Regeringens förslag: I en mycket exceptionell situation med en systemkris får regeringen besluta att använda de statliga stabiliseringsverktygen för att uppnå resolutionsändamålen om:

1. företaget är försatt i resolution,
2. ägare, innehavare av andra äganderättsinstrument och borgenärer genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt bidragit till förlustabsorberingen i, eller kapitaliseringen av, företaget med ett belopp som minst motsvarar åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital,
3. stödet är godkänt i förväg och slutgiltigt enligt reglerna om statligt stöd, och

4. regeringen, efter samråd med resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen och Riksbanken, har fastställt att någon av följande förutsättningar föreligger:

a) att användningen av något annat resolutionsverktyg inte skulle vara tillräckligt för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet,

b) att andra resolutionsåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att företaget beviljats extraordinärt likviditetsstöd från Riksbanken, eller

c) när det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, att andra resolutionsåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att regeringen har använt verktyget för kapitalstöd.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Ackordscentralen* anser att förslagen rörande statliga kapitaltillskott och tillfälliga statliga övertaganden bör konkretiseras. Ett statligt övertagande bör enligt Ackordscentralen endast ske på marknadsmässiga villkor, med tydliga regler för hur ett instituts aktier ska värderas.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 56 och artikel 37.10 i krishanteringsdirektivet uppställer villkor för att de statliga stabiliseringsverktygen ska kunna användas.

De statliga stabiliseringsverktygen får för det första enbart användas i ”en mycket exceptionell situation med en systemkris” (artikel 37.10) och som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats (artikel 56.3). De statliga stabiliseringsverktygen får användas antingen för att bidra till resolutionen av ett företag eller direkt för att undvika en avveckling av företaget, dvs. utanför resolution, och de unionsrättsliga statsstödsreglerna är tillämpliga på förfarandet (artikel 56.1).

Av artikel 56.3 i krishanteringsdirektivet framgår att de statliga stabiliseringsverktygen ska tillgripas som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthållits, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten.

Ytterligare villkor för användningen av verktygen återfinns i artikel 56.4 i direktivet som anger att vid tillämpningen av de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga ministerierna eller regeringarna och resolutionsmyndigheten endast tillämpar verktygen när förutsättningarna för resolution är uppfyllda. Dessutom anges i artikel 56.4 i krishanteringsdirektivet tre villkor, varav åtminstone ett måste vara uppfyllt: att myndigheterna i samråd avgör att användning av resolutionsverktyg inte är tillräckligt för att undvika betydande negativa följdverkningar på den finansiella stabiliteten, att ministeriet/regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att användning av resolutionsverktyg inte är tillräckligt för att skydda allmänintresset när företaget fått extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken, eller (i fråga om verktyget för tillfälligt offentligt ägande) att berörda

myndigheter i samråd avgör att användningen av resolutionsverktygen inte är tillräckligt för att skydda allmänintresset när företaget redan har beviljats kapitalstöd.

Dessutom krävs enligt artikel 37.10 i krishanteringsdirektivet att ägare och borgenärer har bidragit genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt till ett belopp motsvarande åtta procent av skulderna i företaget, för att de statliga stabiliseringsverktygen ska få användas.

Bestämmelser om de villkor som ska vara uppfyllda för att statliga stabiliseringsverktyg ska kunna användas, bör införas i den nya lagen om resolution. Krishanteringsdirektivet anger att flera av förutsättningarna ska bedömas av regeringen i samråd med resolutionsmyndigheten. Såvida inte regeringen ensam är resolutionsmyndighet skulle detta vara en främmande lösning för svensk del, dvs. att regeringen bara ska fatta beslut om en förvaltningsmyndighet godkänner det. Därför föreslår regeringen, i likhet med utredningen, att regeringen ska besluta efter samråd med de relevanta myndigheterna – resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen och Riksbanken – oavsett vilken av förutsättningarna som ska bedömas.

Ackordscentralen anser att förslagen rörande statliga kapitaltillskott och tillfälliga statliga övertaganden bör konkretiseras. Ett statligt övertagande bör enligt Ackordscentralen endast ske på marknadsmässiga villkor med tydliga regler för hur ett instituts aktier ska värderas.

Det kan noteras att de statliga stabiliseringsverktygen enbart kommer att kunna användas i samband med ett resolutionsförfarande, där värdering av det berörda företaget ska göras i enlighet med artikel 36 i krishanteringsdirektivet (se avsnitt 17). Dessutom är ett av villkoren för användning av de statliga stabiliseringsverktygen att åtgärderna godkänns i enlighet med de unionsrättsliga statsstödsreglerna. Enligt regeringens bedömning innebär de villkor som förknippas med användningen av verktygen dels att tydliga värderingsregler kommer att tillämpas, dels att de åtgärder som vidtas torde vidtas på marknadsmässiga villkor.

22.34.4 Staten som ägare och avveckling av statligt ägande

Regeringens förslag: Regeringen ska, i den utsträckning som dess aktieinnehav i ett företag tillåter, se till att företaget förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

Regeringen ska se till att dess aktieinnehav i företaget avyttras till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 57 i krishanteringsdirektivet anger att medlemsstaterna, i den utsträckning som deras aktieinnehav i ett företag eller ett koncernföretag tillåter, ska se till att företaget som är föremål för verktyget för offentligt kapitalstöd förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder. När en stat ger offentligt

kapitalstöd ska staten säkerställa att dess andel i företaget överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

Motsvarande bestämmelser finns för verktyget för offentligt ägande i artikel 58.3 i krishanteringsdirektivet.

Att ett företag som staten helt eller delvis äger ska förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder är en viktig princip för statligt ägande av företag i konkurrensutsatt verksamhet i de flesta sammanhang och även i detta. Staten bör också, vilket framgår av bestämmelserna i krishanteringsdirektivet, avveckla sitt aktieinnehav i företag som har uppkommit genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter. Dessa principer bör framgå av den nya lagen om resolution.

23 Skyddsregler

23.1 Bestämmelser om skydd för motparter

23.1.1 Definitioner och tillämpningsområde

Regeringens förslag: Regler till skydd för motparter såvitt avser vissa särskilda arrangemang (arrangemang om säkerheter, säkerhetsöverlåtelser, kvittnings- eller nettningsarrangemang, säkerställda obligationer eller arrangemang om strukturerad finansiering) ska tillämpas när resolutionsmyndigheten beslutar

1. om en partiell överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget,
2. att säga upp eller ändra villkor i ett avtal som företaget i resolution är part i, eller
3. att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare, om överföringen är partiell och sker genom användning av ett resolutionsverktyg.

Definitioner av relevanta arrangemang förs in i lagen om resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Skyddsregler för vissa särskilda arrangemang i samband med partiella överföringar och hävning eller ändringar av avtal

Försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget ger resolutionsmyndigheten möjlighet att överföra samtliga, eller endast vissa, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution till en förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag. En

partiell överföring, dvs. att endast vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser överförs, kan ibland vara det bästa sättet att uppnå resolutionsändamålen. En partiell överföring kan t.ex. ske genom att den livskraftiga delen av verksamheten i ett företag i resolution förs över till en privat förvärvare, medan företaget försätts i konkurs. En annan situation där det kan bli aktuellt med en partiell överföring är när vissa tillgångar överförs till ett broinstitut. Resolutionsmyndigheten kan t.ex. ha bedömt att en försäljning av vissa tillgångar skulle kunna ha spridningseffekter, om den ägde rum i direkt anslutning till resolutionsförfarandet. En tredje variant av partiell överföring är när företaget i resolution ska omstruktureras och drivas vidare. Den problemfyllda delen av verksamheten kan då överföras till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Partiella överföringar av de slag som anges ovan kan ha negativ påverkan på motparter till företaget i resolution, om tillgångar, rättigheter och förpliktelser som har koppling till varandra separeras vid en sådan överföring. Krishanteringsdirektivet innehåller därför regler som syftar till att förhindra att tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av samma avtal eller arrangemang separeras vid en partiell överföring.

Artikel 76.1 och 76.3 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om skydd för ”vissa särskilda arrangemang” i samband med partiell överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution till en mottagare eller från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en mottagare, om det sker genom användning av ett resolutionsverktyg. Detsamma ska gälla när resolutionsmyndigheten häver eller ändrar villkor i ett avtal som företaget i resolution är part i eller när resolutionsmyndigheten ersätter företaget med en mottagare som avtalspart. Bestämmelserna innebär att de motparter som ingått vissa särskilda arrangemang med företaget i resolution skyddas. Detta sker genom att resolutionsmyndighetens möjlighet att vidta vissa åtgärder avseende tillgångar, rättigheter och förpliktelser, som är hänförliga till sådana särskilda arrangemang, begränsas.

De olika typer av särskilda arrangemang som omfattas av skyddsreglerna räknas upp i krishanteringsdirektivets artikel 76.2 a–f. Det rör sig om arrangemang om säkerheter (artikel 76.2 a), säkerhetsöverlåtelser (artikel 76.2 b), arrangemang om kvittning eller nettning (artikel 76.2 c och 76.2 d), säkerställda obligationer (artikel 76.2 e) och arrangemang om strukturerad finansiering (artikel 76.2 f). Hur dessa olika former av arrangemang är uppbyggda och fungerar behandlas i mer detalj nedan, i de avsnitt som rör genomförandet av de bestämmelser (artiklarna 77–79) som särskilt gäller för ett eller flera specifika instrument. Skyddsreglerna ska tillämpas oavsett hur många parter som omfattas av arrangemangen och oavsett om arrangemangen har uppstått genom avtal, trust, lag eller på annat sätt. Detta inkluderar även arrangemang som har uppstått till följd av lagstiftningen i ett annat land, eller som helt eller delvis regleras av den (artikel 76.3 i krishanteringsdirektivet).

Enligt regeringens bedömning bör det framgå av den nya lagen om resolution att skyddsreglerna är tillämpliga vid partiella överföringar av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser, och vid hävning eller ändring av avtalsvillkor. Det bör också framgå av lagen att skyddsreglerna ska tillämpas oavsett om arrangemangen har uppstått genom avtal eller på

annat sätt, och även i fall då arrangemangen uppstått eller regleras under utländsk rätt. Även om det torde vara vanligast att dessa former av arrangemang uppstår genom avtal, kan det inte uteslutas att sådana arrangemang kan uppstå på annat sätt i åtminstone vissa utländska rättsordningar. Däremot torde det inte vara nödvändigt att i lagen ange att skyddsreglerna gäller oavsett hur många parter som omfattas av arrangemangen. I avsaknad av en uttrycklig inskränkning av vilka parter som ska omfattas, kommer skyddsreglerna att gälla i förhållande till alla de parter som omfattas av arrangemangen.

I artikel 76.1 b i krishanteringsdirektivet föreskrivs också att samma skyddsregler ska gälla när resolutionsmyndigheten beslutar om partsbyte enligt artikel 64.1 f i direktivet. Frågan om genomförande av direktivets bestämmelser om partsbyte behandlas i avsnitt 22.3.6, 22.8.7 och 22.16.6. Där framgår bl.a. att de rättigheter och förpliktelser som omfattas av en överföring som sker genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget övertas av mottagaren och att mottagaren ska ersätta företaget under resolution som part i de avtal som berörs.

Ett partsbyte blir den rättsliga följden av en överföring. Således kommer de skyddsregler som gäller vid en överföring alltid att vara tillämpliga om ett partsbyte sker. Mot denna bakgrund framstår det inte som nödvändigt att särskilt ange i den nya lagen om resolution att de nu aktuella skyddsreglerna gäller vid partsbyte.

De bestämmelser i den nya lagen om resolution som specifikt behandlar de olika formerna av skyddsvärda särskilda arrangemang och genomför artiklarna 77–79 i krishanteringsdirektivet behandlas i avsnitt 23.1.2, 23.1.3 och 23.1.4.

Definitioner

Definitioner av relevanta arrangemang bör införas i den nya lagen om resolution. I detta sammanhang finns det anledning att närmare analysera innebörden av termerna säkerställda obligationer och arrangemang om strukturerad finansiering, och vilka typer av arrangemang som kan anses utgöra arrangemang om strukturerad finansiering.

Krishanteringsdirektivet innehåller särskilda skyddsregler för arrangemang om strukturerad finansiering. Vidare framgår av artikel 79 i direktivet att säkerställda obligationer ska anses utgöra ett slags arrangemang om strukturerad finansiering. Således faller säkerställda obligationer inom ramen för det vidare begreppet ”arrangemang om strukturerad finansiering”.

Säkerställda obligationer definieras i artikel 2.1.96 i krishanteringsdirektivet genom en hänvisning till artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra förordningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (Ucits-direktivet). Av artikel 52.4 i Ucits-direktivet framgår att sådana instrument ska ha getts ut av ett kreditinstitut som har sitt säte i en medlemsstat och som enligt lag omfattas av särskild offentlig tillsyn avsedd att skydda obligationsinnehavare. Vidare framgår att kapital som härrör från en emission av sådana obligationer ska placeras i tillgångar som, under obligationernas

hela giltighetstid, kan täcka de med obligationerna förenade fordringarna och som i händelse av emittentens fallissemang med prioritet ska användas för återbetalning av kapital och upplupen ränta.

För svensk del finns en särskild lag om säkerställda obligationer, lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer. I 1 kap. 2 § den lagen definieras säkerställda obligationer som sådana obligationer och andra jämförbara skuldförbindelser som är förenade med förmånsrätt i emittentinstitutets säkerhetsmassa.

När det gäller definitionen av arrangemang för strukturerad finansiering i krishanteringsdirektivet och formuleringen ”instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av den täckta säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer” (”instruments used for hedging purposes which form an integral part of the cover pool and which according to national law are secured in a way similar to the covered bonds”) så torde det för svensk del bl.a. syfta på derivatavtal enligt lagen om utgivning av säkerställda obligationer. Med derivatavtal avses avtal som träffats i syfte att uppnå balans mellan finansiella villkor för tillgångar i säkerhetsmassan och motsvarande villkor för de säkerställda obligationerna. Sådana avtal ingås mellan ett emittentinstitut och vissa i lagen uppräknade motparter som t.ex. svenska staten, Europeiska unionen samt kreditinstitut och värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (1 kap. 2 § lagen om utgivning av säkerställda obligationer). Även andra avtal som syftar till att säkra (”hedging”) tillgångar eller skulder som ingår i en säkerhetsmassa torde omfattas av definitionen av arrangemang om strukturerad finansiering.

Säkerställda obligationer får endast ges ut av kreditinstitut (2 kap. 1 § lagen om utgivning av säkerställda obligationer). Den som innehar en säkerställd obligation har en direkt säkerhet i den underliggande säkerhetsmassan. Om det emitterande institutet skulle gå i konkurs, har således innehavaren av obligationen förmånsrätt i de tillgångar som ingår i säkerhetsmassan (4 kap. 1 § lagen om utgivning av säkerställda obligationer). Det är alltjämt institutet som innehar tillgångarna och därmed står kreditrisken för dem.

Av definitionen av arrangemang om strukturerad finansiering i krishanteringsdirektivet framgår uttryckligen att även värdepapperisering utgör ett sådant arrangemang. Även när det gäller värdepapper som har tillkommit genom värdepapperisering har investeraren en fordran med säkerhet i en underliggande säkerhetsmassa.

Värdepapperisering är ett förfarande som innebär att relativt homogena tillgångar med förutsägbara betalningsflöden omvandlas till obligationer eller andra lätt omsättningsbara värdepapper. Fordringar säljs till en juridisk person som enbart äger fordringarna och emitterar obligationer för sin finansiering. Det säljande företaget benämns ofta *originator*, och det förvärvande företaget *specialföretag*. Vanligtvis är originatorn ett kreditinstitut som identifierar en avskiljbar del av sin kreditstock. Originatorn bildar själv eller genom någon annan ett specialföretag och säljer fordringarna till detta företag. Specialföretagets verksamhet är begränsad till att äga fordringarna och att finansiera sitt förvärv av

fordringar genom att emittera obligationer eller andra liknande värdepapper (se prop. 2000/2001:19 s. 9 och 10).

Eftersom specialföretagets verksamhet är begränsad till att äga fordringarna i fråga kan ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag aldrig vara ett specialföretag. Sådana företag kan endast vara originatorer. Ur originatorns perspektiv är värdepapperisering en källa till finansiering som kompletterar eller ersätter andra finansieringskällor, men värdepapperisering kan också vara ett sätt att minska riskerna i originatorns verksamhet (se prop. 2000/2001:19 s. 11).

Som framgår ovan kvarstår tillgångarna i säkerhetsmassan hos det emitterande institutet om det som getts ut är säkerställda obligationer. Vid värdepapperisering överförs tillgångarna i säkerhetsmassan till ett specialföretag. Vid värdepapperisering har investeraren således endast en fordran på den underliggande säkerhetsmassan. Det innebär att kreditrisken övergår till investeraren.

Ett undantag från det sagda är syntetisk värdepapperisering. Med syntetisk värdepapperisering avses värdepapperisering vid vilken uppdelningen på trancher görs genom kreditderivat eller garantier, medan gruppen av exponeringar inte avlägsnas från balansräkningen för det företag som är originator. I en traditionell värdepapperisering uppnår originatorn både en finansieringseffekt och en överföring av kreditrisk till en eller flera andra parter. I en syntetisk värdepapperisering är syftet enbart att uppnå en överföring av kreditrisk. De underliggande exponeringarna finns kvar i originatorns balansräkning, men kreditrisken är i större eller mindre grad överförd till andra parter som ställt ut skydd, i form av en garanti eller ett kreditderivat, för olika delar av den samlade kreditrisken i exponeringarna (se prop. 2006/07:5 s. 245).

Frågan är då vad som utgör ett arrangemang om strukturerad finansiering i krishanteringsdirektivets mening. Den gemensamma nämnaren för de konkreta exempel som ges i direktivet, dvs. värdepapperisering och säkerställda obligationer, synes vara att de värdepapper som ges ut ska ge investeraren en fordran på en specifik, underliggande säkerhetsmassa. Förutom instrument som ger innehavaren en fordran i en viss säkerhetsmassa ska även sådana finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer omfattas av ett sådant arrangemang. Sådana instrument torde som framgår ovan avse t.ex. derivatavtal enligt lagen om utgivning av säkerställda obligationer. Det bör i detta sammanhang noteras att svenska kreditinstitut även kan ge ut obligationer enligt utländsk lagstiftning.

Sammanfattningsvis får detta till följd dels att det inte finns något behov av att föra in en definition av säkerställd obligation i den nya lagen om resolution, eftersom sådana arrangemang täcks av det mer vittomfattande begreppet arrangemang om strukturerad finansiering. Dessutom bör bestämmelserna omfatta även utländska motsvarigheter till sådana derivatavtal som ingås inom ramen för arrangemang om strukturerad finansiering, eftersom svenska kreditinstitut kan ge ut obligationer enligt utländsk lagstiftning.

I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet har ”liabilities” översatts med ”skulder”. När det gäller skyddsreglerna torde

det snarare handla om ”förpliktelser” eftersom överföringsverktygen i dessa fall används till att överföra delar av verksamheten i ett företag under resolution. Ett sådant företag kan t.ex. ha ingått avtal som ger upphov till andra förpliktelser än skulder för företaget, t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta. I de bestämmelser i lagen som syftar till att genomföra krishanteringsdirektivets skyddsregler används därför ordet ”förpliktelser” i stället för ”skulder” (se motsvarande diskussion i avsnitt 22.3.1 beträffande försäljningsverktyget).

23.1.2 Skydd för arrangemang om strukturerad finansiering

Regeringens förslag: Vid en partiell överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget ska samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av ett avtal eller annat arrangemang om strukturerad finansiering överföras samtidigt.

Resolutionsmyndigheten får inte fatta beslut om att upphäva eller ändra villkor i ett avtal eller annat arrangemang om strukturerad finansiering om det får till följd att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser, som omfattas av avtalet eller arrangemanget påverkas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Allmänna bestämmelser om skydd för säkerheter (arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang) finns i artikel 76.2 i krishanteringsdirektivet.

Artikel 76.2 e och f samt artikel 76.2 sista stycket i direktivet uppställer krav på lämpligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet säkerställda obligationer, och av motparterna vid sådana arrangemang.

Artikel 79.1 uppställer krav på att det finns tillräckligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet säkerställda obligationer. Syftet är att förhindra dels överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller skulder som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering i vilket institutet i resolution är part, dels upphävande eller ändring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering i vilket institutet i resolution är part, om resolutionsmyndigheten utövar kompletterande befogenheter.

Arrangemang om strukturerad finansiering torde i svensk rätt endast kunna uppstå genom avtal. För att inte utesluta sådana arrangemang som skulle kunna uppstå på annat sätt än genom avtal – i andra rättsordningar – bör vid genomförandet av artikel 79, på motsvarande sätt som föreslås beträffande arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och

nettning samt säkerheter (avsnitt 23.1.3 och 23.1.4) ”arrangemang för strukturerad finansiering” uttryckas som ”avtal eller andra arrangemang om strukturerad finansiering”. Därigenom genomförs även artikel 76.3 i krishanteringsdirektivet.

Skyddsreglerna avseende avtal eller andra arrangemang om strukturerad finansiering innebär att resolutionsmyndigheten vid en partiell överföring är förhindrad att överföra endast vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett sådant avtal eller arrangemang. Tillgångar som ingår i en säkerhetsmassa bör därför inte kunna överföras om inte också förpliktelsen (skulden) för vilken säkerheten har ställts ut överförs. Resolutionsmyndigheten får inte heller upphäva eller ändra villkoren i ett avtal eller annat arrangemang om strukturerad finansiering, om det får till följd att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet eller arrangemanget påverkas. Bestämmelser med det innehållet, motsvarande artikel 79.1 i krishanteringsdirektivet, bör tas in i den nya lagen om resolution.

När det gäller avtal eller andra arrangemang om strukturerad finansiering i form av värdepapperisering så torde skyddsreglerna i praktiken endast aktualiseras vid syntetisk värdepapperisering. Vid traditionell värdepapperisering har tillgångarna i vilka säkerhet har ställts ut för de emitterade värdepapperen övergått till specialföretaget. Detsamma gäller äganderätten till tillgångarna. I denna situation torde därför inte skyddsreglerna bli tillämpliga.

Syntetisk värdepapperisering sker typiskt sett i syfte att uppnå en överföring av kreditrisk och inte i finansieringssyfte. Mot bakgrund av hur värdepapperisering är uppbyggd, och direktivtextens avfattning, torde de nu aktuella bestämmelserna om skyddsregler ändå bli tillämpliga även på denna typ av arrangemang.

Av artikel 79.1 b i krishanteringsdirektivet följer att resolutionsmyndigheten inte får upphäva eller ändra villkor i ett avtal eller annat arrangemang om strukturerad finansiering om det får till följd att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av avtalet eller arrangemanget påverkas. Bestämmelser med motsvarande innebörd bör införas i den nya lagen om resolution.

23.1.3 Skydd för arrangemang om säkerheter

Regeringens förslag: Vid en partiell överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget får inte, beträffande ett avtal eller annat arrangemang om säkerheter,

1. en tillgång som utgör säkerhet för en viss förpliktelse överföras om inte förpliktelsen och säkerhetsrätten också överförs,
2. en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts överföras om inte säkerhetsrätten också överförs, eller
3. säkerhetsrätten överföras om inte förpliktelsen för vilken säkerhet har ställts också överförs.

Resolutionsmyndigheten får inte fatta beslut om att upphäva eller ändra villkor i ett avtal eller annat arrangemang om säkerheter, om det får till följd att säkerheten upphör.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelser om skydd för säkerheter finns i artikel 78 i krishanteringsdirektivet. Enligt artikel 78.1 ska det finnas lämpligt skydd för skulder som är skyddade enligt ett arrangemang om säkerheter, för att säkerställa att en skuld inte överförs utan att den tillgång som utgör säkerhet för skulden också överförs och vice versa. På motsvarande sätt anges också att rätten att hålla den tillgång som utgör säkerhet (i krishanteringsdirektivets engelska språkversion används termen ”benefit of the security”) enbart får överföras om även den skuld för vilken tillgången utgör säkerhet, också överförs. Det framgår också av artikel 78.1 i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten inte får upphäva eller ändra villkor i ett avtal eller annat arrangemang om säkerheter, om det får till följd att skulden inte längre täcks av en säkerhet.

Utifrån krishanteringsdirektivets definition av arrangemang om säkerheter torde för svensk del sådana arrangemang omfatta dels sedvanliga avtal om säkerhet där den som ställer säkerheten behåller äganderätten (dvs. det som i svensk rätt brukar kallas pantavtal), dels avtal genom vilka äganderätten övergår till den som tar emot säkerheten. Även andra säkerhetsrätter bör omfattas av definitionen.

Giltigheten av en säkerhetsrätt varierar med vilken typ av egendom som säkerhet har ställts för. I obligationsrättsligt hänseende krävs i regel ett avtal mellan parterna. Det går dock inte att utesluta att säkerhetsrätter också kan uppstå på annat sätt än genom avtal. För att inte utesluta sådana säkerhetsrätter bör vid genomförandet av artikel 78 i svensk rätt, på motsvarande sätt som föreslås beträffande arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning (avsnitt 23.1.4), ”arrangemang om säkerheter” uttryckas som ”avtal eller andra arrangemang om säkerheter”. Därigenom genomförs även artikel 76.3 i krishanteringsdirektivet.

För att uppnå sakrättsligt skydd krävs i regel ytterligare ett moment utöver avtalet om säkerhet, nämligen att egendomen traderas. Det innebär som huvudregel att egendomen överlämnats så att den som ställt säkerheten inte längre kan förfoga över den.

I krishanteringsdirektivet anges bl.a. att tillgångar som har ställts som säkerhet för en viss förpliktelse inte får överföras om inte också förpliktelsen för vilken säkerheten är utställd överförs. Med anledning av kravet på att den egendom som har ställts som säkerhet måste traderas för att sakrättsligt skydd ska uppnås torde tillgångarna i fråga sällan finnas hos det företag som har ställt ut säkerheten, i det här fallet företaget i resolution. En överföring bör dock inte hindras av att tillgångarna de facto finns hos någon annan. Bestämmelser motsvarande artikel 78.1 a–c i krishanteringsdirektivet bör tas in i den nya lagen om resolution.

I krishanteringsdirektivet förekommer begreppet ”benefit of the security” när det gäller skyddsreglerna. I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet används begreppen ”förmånen av säkerheten” och ”tillgång till säkerheten” omväxlande vid översättningen av det begreppet. Det framstår inte som helt klart vad som avses med begreppet

”benefit of the security”. Krishanteringsdirektivets regler innebär bl.a. att en tillgång som har ställts som säkerhet för en viss förpliktelse, eller en förpliktelse för vilken det har ställts en säkerhet, inte får omfattas av en överföring om inte ”the benefit of the security” också överförs. Det som här torde avses är säkerhetsrätten, dvs. rätten att hålla säkerheten och realisera den.

Av krishanteringsdirektivet framgår vidare att resolutionsmyndigheten inte får upphäva eller ändra villkor beträffande ett avtal eller annat arrangemang om säkerheter om det får till följd att säkerheten upphör (artikel 78.1 d). Bestämmelser med motsvarande innebörd bör införas i den nya lagen om resolution.

23.1.4 Skydd för arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning

Regeringens förslag: Vid en partiell överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget får inte tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som följer av ett avtal eller annat arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning överföras, om det innebär att en motpart till företaget i resolution inte får

1. kvitta en fordran som företaget i resolution har på motparten, eller en förpliktelse som företaget i resolution ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget i resolution, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget i resolution,
2. omvandla en fordran som motparten har på företaget i resolution, eller en förpliktelse som företaget i resolution ska fullgöra mot motparten till en nettofordran eller en nettoförpliktelse, eller
3. tillämpa en slutavräkningsklausul.

Resolutionsmyndigheten får inte fatta beslut om att upphäva eller ändra villkor i ett avtal eller annat arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning om det innebär att de rättigheter eller förpliktelser som skyddas av avtalet eller arrangemanget upphävs eller ändras.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att innebörden av de bestämmelser som rör kvittning av fordringar bör klargöras. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör klargöras hur derivat ska hanteras och att de regler som styr nettning av derivat bör vara tydliga.

Skälen för regeringens förslag: Det framgår av artikel 76.2 b–d samt sista stycket i artikel 76.2 i krishanteringsdirektivet att skyddsreglerna ska omfatta arrangemang om finansiell äganderättsöverföring (där säkerhet som ställs för att säkerställa eller täcka fullgörandet av vissa förpliktelser tillhandahålls genom att hela äganderätten till vissa tillgångar överförs från säkerhetsställaren till säkerhetstagaren, på villkor att säkerhetstagaren för tillbaka tillgångarna om förpliktelserna fullgörs), kvittningsarrangemang samt nettningsarrangemang. Av artikel 2.1.99 i krishanteringsdirektivet framgår att kvittningsarrangemang är avtal där

två eller flera ömsesidiga fordringar eller förpliktelser som företaget i resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra. Nettningsarrangemang definieras i artikel 2.1.98 i direktivet som ett avtal genom vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive avtal om slutavräkning vid en utlösande händelse. Nettningsarrangemang innefattar såväl s.k. slutavräknings-klausuler (dvs. en klausul i vilken det föreskrivs att en utlösande händelse ska få till följd att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser tidigareläggs, eller att parternas inbördes förpliktelser ska beräknas och en summa motsvarande nettofordran betalas av den part som har störst skuld) enligt artikel 2.1 n i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (säkerhetsdirektivet) som nettning i enlighet med definitionen i artikel 2 k i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, kallat finality-direktivet. Av den definitionen följer att nettning innebär att fordringar och förpliktelser som följer av ett överföringsuppdrag omvandlas till en nettofordran eller nettoförpliktelse.

Artikel 77 i krishanteringsdirektivet innehåller mer detaljerade bestämmelser om skydd för arrangemang om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsarrangemang och nettnings-arrangemang. Syftet är att förhindra att vissa, men inte alla, rättigheter och skulder som skyddas av ett sådant arrangemang överförs från företaget i resolution till någon annan. Det ska också finnas lämpligt skydd för att förhindra att rättigheter och förpliktelser som skyddas av ett sådant arrangemang ändras eller upphävs genom att resolutions-myndigheten använder kompletterande befogenheter.

I den svenska översättningen av krishanteringsdirektivet används begreppen arrangemang och avtal omväxlande när det gäller översättningen av ”arrangement”. Att benämningen ”arrangement” används i krishanteringsdirektivets engelska version beror på att bestämmelsen avses vara tillämpning även på andra rättsfigurer än avtal. Detta framgår uttryckligen av artikel 76.3 i krishanteringsdirektivet. För svensk del torde inte säkerhetsöverlåtelser och rätt till nettning kunna uppstå utan att parterna avtalar om det. Rätt till kvittning kan däremot föreligga utan att parterna särskilt avtalat om det. För att inte utesluta rättigheter eller förpliktelser som uppstår på annat sätt än genom avtal bör vid genomförandet av artikel 77 i svensk rätt ”arrangemang för finansiell äganderättsöverföring, kvittning och nettning” uttryckas som ”avtal eller andra arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning”. Därigenom genomförs även artikel 76.3 i direktivet.

Riksgäldskontoret anser att innebörden av de bestämmelser som rör kvittning av fordringar bör klargöras. Enligt Riksgäldskontoret är det oklart om kvittning av ännu inte förfallna fordringar kan ske i enlighet med den nu aktuella bestämmelsen. Riksgäldskontoret framhåller två situationer där denna fråga får effekter för tillämpningen av resolutionsverktyg.

Om kvittning av ännu inte förfallna skulder ska ske, innebär det vid användning av avskiljandeverktyget att fordringar mot en viss borgenär som överförs till tillgångsförvaltningsbolaget måste åtföljas av

motsvarande skulder till borgenären, oavsett om någon av dessa förpliktelser är förfallen till betalning. Dessutom kan kvittningsreglerna påverka utfallet vid skuldnedskrivning med följd att principen att en ägare eller borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än i konkurs eller likvidation (se avsnitt 16.7) blir tillämplig. Konkret kan en borgenär som innehar en fordran som uppgår till 100 samtidigt ha en skuld till företaget i resolution som uppgår till 100. Om kvittning sker innan skuldnedskrivning genomförs blir nettoresultatet för borgenären 0. Om däremot skuldnedskrivning med t.ex. tio procent sker först, kommer borgenären endast ha en fordran på 90 efter skuldnedskrivning, och en motstående skuld på 100. Utfallet efter kvittning för borgenären blir då -10. Det är ett sämre utfall än vad som skulle ha blivit resultatet i konkurs.

Såvitt avser den första frågan, om kvittning av en ännu inte förfallen fordran som borgenären har ska kunna ske, kan noteras att ännu inte förfallna fordringar kan kvittas mot skuld i ett konkursförfarande. Eftersom det unionsrättsliga resolutionsregelverket utformats så att borgenärer som huvudprincip inte ska komma sämre ut i resolution än i konkurs, bör reglerna om kvittning i den nya lagen om resolution inte ge borgenären en sämre ställning jämfört med konkurslagens regler om kvittning. Kvittning av ännu inte förfallna fordringar bör därmed kunna ske i enlighet med den nu aktuella bestämmelsen i den nya lagen om resolution.

Samma grundläggande synsätt gör sig gällande i fråga om förhållandet mellan reglerna om kvittning och reglerna om skuldnedskrivning. Om kvittning inte sker förrän efter det att skuldnedskrivning genomförts, riskerar borgenären att på det sätt som Riksgäldskontoret har påtalat få ett sämre utfall vid skuldnedskrivning än i konkurs. Detta framstår som svårförenligt med krishanteringsdirektivets utgångspunkt att en ägare eller borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än i konkurs eller likvidation (se avsnitt 16.7). I syfte att undvika sådana effekter bör kvittning av borgenärers fordringar ske före det att skuldnedskrivning genomförs. Detta bör, i enlighet med vad *Svenska Bankföreningen* anför, även gälla för nettning av fordringar som är knutna till derivat utanför säkerhetspoolen för säkerställda obligationer.

Av artikel 77 i krishanteringsdirektivet följer att de rättigheter och förpliktelser som skyddas av nämnda avtal och arrangemang ska anses skyddade, om avtalsparterna har rätt att kvitta eller netta dessa. I och med uttrycket ”avtalsparterna” (”the parties to the arrangement”) jämställs företaget i resolution med motparten. Skyddsreglerna syftar dock främst till att skydda motparterna till ett företag i resolution. I artikel 76, i vilken det bl.a. anges när de specifika skyddsreglerna ska tillämpas, talas det huvudsakligen om skydd av motparterna (”safeguard for counterparties”). Vid genomförandet av artikel 77 bör därför skyddsreglerna i fråga uttryckas som ett förbud för resolutionsmyndigheten att besluta om en partiell överföring, om det får till följd att en motpart inte kan göra gällande sina rättigheter enligt avtalet eller arrangemanget.

Artikel 77.1 i krishanteringsdirektivet innebär vidare att resolutionsmyndigheten inte får fatta beslut om att upphäva eller ändra villkoren i ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning om det innebär att de rättigheter eller förpliktelser som skyddas av

arrangemanget upphävs eller ändras. Motsvarande bestämmelser bör föras in i den nya lagen om resolution.

I artikel 77.1 i krishanteringsdirektivet anges att skyddsregler ska finnas såvitt avser partiella överföringar av rättigheter och förpliktelser. Den allmänna bestämmelsen om skyddsregler för särskilda arrangemang (artikel 76.1) liksom undantagsbestämmelsen avseende kvittning, nettning och säkerhetsöverlåtelser (artikel 77.2) anger dock att skyddsreglerna ska omfatta inte bara rättigheter och förpliktelser utan även tillgångar. Mot denna bakgrund bör även tillgångar anges i den nu aktuella bestämmelsen i den nya lagen om resolution.

23.1.5 Skyddsregler för avvecklingssystem

Regeringens förslag: Ett anmält avvecklingssystem eller de regler som gäller för ett sådant system får inte påverkas av

1. en partiell överföring genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, eller
2. en uppsägning eller ändring av villkoren i ett avtal som ett företag i resolution är part i.

En definition av anmälda avvecklingssystem tas in i lagen om resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Fondhandlareföreningen* anför att det bör klargöras att även transaktioner av indirekta clearingmedlemmar med anknytning till avvecklingssystem omfattas av skyddsreglerna.

Skälen för regeringens förslag: För att förhindra spridningseffekter och negativ påverkan på den finansiella stabiliteten är det viktigt att resolutionsmyndighetens beslut om partiell överföring, eller myndighetens utövande av befogenheten att säga upp eller ändra villkor i ett avtal som företaget under resolution är part i, eller att ersätta företaget under resolution med en förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag som part i ett avtal, inte påverkar sådana system som omfattas av finality-direktivet.

Av artikel 80.1 i krishanteringsdirektivet framgår att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte ska påverka användningen av system, eller regler i system, som omfattas av finality-direktivet när resolutionsmyndigheten överför vissa, men inte alla tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en mottagare, eller när myndigheten utövar befogenheten att häva eller ändra villkoren i ett avtal där företaget i resolution är part, eller för att ersätta företaget i resolution med en mottagare som part i ett avtal. Bestämmelsen omfattar, som *Svenska Fondhandlareföreningen* anför, även underliggande transaktioner av indirekta clearingmedlemmar.

I artikel 80.2 i krishanteringsdirektivet anges vidare att en sådan överföring, en sådan hävning eller en sådan ändring inte ska återkalla ett överföringsuppdrag, och inte heller ändra eller upphäva vare sig möjligheten att verkställa ett överföringsuppdrag eller en nettning,

användningen av medel, värdepapper eller kreditfacilititer, eller skyddet av en säkerhet.

Krishanteringsdirektivets bestämmelser om skyddsregler för avvecklingssystem bör genomföras genom att bestämmelser med samma materiella innebörd införs i den nya lagen om resolution. Finality-direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Som exempel på system som är anmälda enligt den lagen kan nämnas Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Kreditinstitut och värdepappersbolag deltar emellertid inte bara i svenska betalnings- och avvecklingssystem. Vid genomförandet av artikeln bör därför en hänvisning ske till finality-direktivet och inte till lagen om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Som framgår av avsnitt 22.3.6, 22.8.7 och 22.16.6 torde det inte behövas några särskilda skyddsregler vid partsbyte, eftersom ett partsbyte blir den rättsliga följden av en överföring. De skyddsregler som gäller med avseende på avvecklingssystem vid en överföring kommer således alltid att vara tillämpliga om ett partsbyte sker.

Vidare bedöms artikel 80.2 i krishanteringsdirektivet enbart utgöra en exemplifiering av fall då en av resolutionsmyndigheten beslutad åtgärd skulle strida mot – och inte enbart påverka användningen av – de regler som i enlighet med finality-direktivet gäller för avvecklingssystem. De åtgärder som anges i artikel 80.2 skulle påverka användningen av system, och regler i system, och faller därmed inom ramen för bestämmelsen i artikel 80.1. Bestämmelser som motsvarar artikel 80.2 i krishanterings-direktivet behöver enligt regeringens bedömning därför inte införas.

23.1.6 Undantag från skyddsreglerna

Regeringens förslag: Om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för insättarna, får resolutionsmyndigheten, utan hinder av skyddsreglerna avseende avtal eller annat arrangemang om säkerheter, strukturerad finansiering, säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning,

1. överföra garanterade insättningar som omfattas av ett sådant avtal eller arrangemang utan att samtidigt överföra andra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma avtal eller arrangemang,
2. överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett sådant avtal eller arrangemang utan att samtidigt överföra garanterade insättningar som omfattas av samma avtal eller arrangemang, och
3. ändra eller upphäva villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Resolutionsmyndigheten får utöva vissa kompletterande befogenheter i resolution utan hinder av skyddsreglerna avseende dels anmälda avvecklingssystem, dels avtal eller annat arrangemang om

säkerheter, strukturerad finansiering, säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av flera bestämmelser i krishanteringsdirektivet (artikel 77.2, 78.2 och 79.2) framgår att resolutionsmyndigheten får göra avsteg från skyddsreglerna om det krävs för att säkerställa tillgång till garanterade insättningar. Resolutionsmyndigheten kan då överföra garanterade insättningar som omfattas av något av dessa arrangemang utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, samt överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna. Eftersom samma materiella regler uppställs i de tre nu nämnda artiklarna bör det i den nya lagen om resolution införas en undantagsbestämmelse som omfattar alla dessa typer av arrangemang.

Allmänna bestämmelser om skydd för säkerhetsrätter (arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang) finns i artikel 76.2 i krishanteringsdirektivet. Av artikel 76.2 sista stycket i direktivet följer att resolutionsmyndighetens kompletterande befogenheter enligt artikel 68–71 i krishanteringsdirektivet, dvs. att inskränka vissa avtalsvillkor, skjuta upp tidpunkten för fullgörande av vissa skyldigheter, begränsa möjligheten att göra säkerhetsrätt gällande samt att skjuta upp en parts rätt att säga upp ett avtal med ett företag i resolution, ska gälla oaktat de särskilda skyddsregler som uppställs i artiklarna 76–80 i direktivet. En motsvarande bestämmelse bör införas i den nya lagen om resolution.

23.2 Skyddsregler för ägare och borgenärer

Regeringens förslag: Rätt till ersättning ur resolutionsreserven föreligger om det av den värdering som ska ske för att fastställa det ekonomiska utfallet framgår att utfallet för ägare, borgenärer eller insättningsgarantisystemet blivit sämre än vad det hade blivit om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Ersättningen ska motsvara mellanskillnaden mellan det faktiska utfallet och utfallet i den situationen att företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Om resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget i förening med något annat resolutionsverktyg, har ägare och borgenärer endast rätt till ersättning till följd av resolutionsmyndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att den föreslagna

lagen bör kompletteras dels med bestämmelser om enskilds möjlighet att framställa krav på ersättning, dels bestämmelser om handläggning av ersättningsärenden.

Skälen för regeringens förslag

Principen om att en ägare eller borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än i konkurs eller likvidation

Resolution innebär ett ingrepp i ägarnas och borgenärernas rättigheter. Detta ingrepp är befogat med tanke på det övergripande behovet av att skydda den finansiella stabiliteten och skattebetalarna. Krishanteringsdirektivet innehåller emellertid också skyddsregler som ska förhindra att de negativa effekterna för ägarna och borgenärerna blir alltför långtgående i relation till bl.a. allmänna regler om egendomsskydd. En utgångspunkt är att ägarna och borgenärerna till ett företag under resolution inte ska drabbas av större förluster än vad som skulle ha varit fallet om företaget under resolution hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

Denna princip kommer till uttryck i bl.a. artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet. Den artikeln behandlas i avsnitt 16.7.

I artiklarna 73 och 75 i krishanteringsdirektivet regleras vissa specifika situationer som, om de uppstår, kan ge ägare och borgenärer rätt till ersättning ur resolutionsreserven. Det gäller om det ekonomiska utfallet i resolution blivit sämre för dem än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, om resolutionsmyndigheten använt något av överföringsverktygen för att genomföra en partiell överföring, eller skuldnedskrivningsverktyget. Genom hänvisningen i artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet till de angivna artiklarna gäller dock samma rätt till ersättning och samma förfarande för fastställande av ersättningen som föreskrivs i de angivna artiklarna även i andra situationer som täcks av artikel 34.1 g. Rätten till ersättning gäller även vid nedskrivning eller konvertering utanför resolution (se avsnitt 14.4) men däremot inte när krisavvärjande åtgärder vidtas, även om sådana åtgärder kan få betydelse för om en motpart till det berörda företaget kan t.ex. säga upp eller ändra villkoten i ett avtal med företaget (se avsnitt 19.4).

De som i det angivna fallet kan få ersättning är, om resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget, ägarna och de borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier (artiklarna 73 b och 75). Om resolutionsmyndigheten har beslutat om en partiell överföring, är det ägarna och de borgenärer vars fordringar inte överförs som kan få ersättning (artiklarna 73 a och 75). Även insättningsgarantisystemet tillhör de som kan få ersättning (artikel 75).

För att genomföra krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del bör det i den nya lagen om resolution införas bestämmelser om skydd för ägare och borgenärer när försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget används för att överföra vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution. Det bör också införas bestämmelser som ger ägare och borgenärer motsvarande skydd när skuldnedskrivningsverktyget används.

När medel från insättningsgarantisystemet tillförs enligt 7 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti ska motsvarande regler gälla till skydd för insättningsgarantisystemet.

Rätt till ersättning ur resolutionsreserven föreligger om det av den värdering som ska ske för att fastställa det ekonomiska utfallet, framgår att utfallet för ägare, borgenärer eller insättningsgarantisystemet blivit sämre än vad det hade blivit om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Ersättningen ska motsvara mellanskillnaden mellan det faktiska utfallet och utfallet i den situationen att företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

När det gäller förfarandet för fastställande och utbetalning av ersättning från resolutionsreserven ska en värdering, i vilken ersättningsnivån fastställs, alltid göras vid resolution. Utbetalning från resolutionsreserven ska ske utan att den ersättningsberättigade behöver framställa någon särskild begäran om det. Av den anledningen behöver det inte införas några särskilda lagbestämmelser som rör själva förfarandet för utbetalning från resolutionsreserven.

Riksgäldskontoret anför dock att en enskild som inte bedömts vara ersättningsberättigad av resolutionsmyndigheten, trots detta kan vilja framställa krav på ersättning. Enligt Riksgäldskontoret bör lagen kompletteras med bestämmelser om enskilds möjlighet att framställa krav på ersättning, med angivande av en bortre gräns på t.ex. ett år för framställande av ersättningsanspråk.

I detta sammanhang bör beaktas att rätten till ersättning i enlighet med bestämmelserna om att en ägare eller borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än i konkurs eller likvidation syftar till att skydda ägare och borgenärer i samband med att resolutionsåtgärder vidtas, och att förhindra att de negativa effekterna för ägarna och borgenärerna blir alltför långtgående i relation till bl.a. allmänna regler om egendomsskydd. Skyddet bör därför inte inskränkas på ett sätt som kan försvåra för den enskilde att framställa krav på ersättning i enlighet med skyddsreglerna. Ett beslut om ersättning från resolutionsreserven kan överklagas. Om någon framställer anspråk på ersättning från resolutionsreserven, och resolutionsmyndigheten beslutar att någon ersättning inte ska utgå, bör även ett sådant beslut kunna överklagas (se avsnitt 29.2.2). Enligt regeringens bedömning saknas skäl att införa en särreglering som begränsar enskildas möjligheter att framställa krav på ersättning på det sätt som Riksgäldskontoret föreslår.

Dessutom framför Riksgäldskontoret att bestämmelser om handläggning av överklagade ersättningsärenden, som enligt utredningen ska handläggas av allmän domstol, bör tas in i lagen för att säkerställa en enhetlig prövning av olika krav som rör samma resolutionsförfarande. Denna fråga behandlas, tillsammans med andra frågor som rör överklagande av resolutionsmyndighetens beslut, i avsnitt 29.2.2.

Undvikande av dubbelkompensation till ersättningsberättigade

Det följer av artikel 73 i krishanteringsdirektivet att om rätt till ersättning har uppkommit för att resolutionsmyndigheten har använt skuld-nedskrivningsverktyget, kan en ersättningsberättigad inte också få rätt till

ersättning för att resolutionsmyndigheten har beslutat om partiell överföring.

Syftet med denna bestämmelse synes vara att förhindra dubbelkompensation, dvs. att en ersättningsberättigad ersätts två gånger. Utan ett sådant klargörande skulle en ersättningsberättigad kunna få ersättning två gånger, först när resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget och därefter när resolutionsmyndigheten använder ett annat resolutionsverktyg som innebär att myndigheten beslutar om partiell överföring. Denna effekt skulle alltså kunna uppstå i situationer där en fordran först blir föremål för nedskrivning, därefter för partiell överföring till t.ex. ett broinstitut.

Mot denna bakgrund bör det framgå av den nya lagen om resolution att om resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget i förening med något annat resolutionsverktyg, har ägare och borgenärer endast rätt till ersättning till följd av resolutionsmyndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

24 Konkurs, likvidation och avslutning av resolution m.m.

24.1 Konkurs och likvidation

Regeringens förslag: Inkommer en ansökan om konkurs avseende ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution till tingsrätten, ska rätten underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan. Om resolutionsmyndigheten inom den tid som regeringen föreskriver meddelar rätten att företaget är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

Om resolutionsmyndigheten inkommer med en konkursansökan till tingsrätten behöver inte resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen underrättas om ansökan och ärendet ska tas upp till prövning i vanlig ordning.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska underrättas om en ansökan eller anmälan om tvångslikvidation avseende ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Om resolutionsmyndigheten meddelar registreringsmyndigheten eller rätten om att företaget är försatt eller ska försättas i resolution, får beslut om likvidation av företaget inte fattas.

Om styrelsen i ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution tar emot eller upprättar ett förslag till beslut om likvidation som ska prövas av stämman (s.k. frivillig likvidation), ska styrelsen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om förslaget. Om företaget är försatt i resolution eller resolutionsmyndigheten meddelar att företaget ska försättas i resolution, får kallelse till en sådan stämma inte utfärdas.

Regeringens bedömning: Regeringen får meddela närmare föreskrifter om den förteckning över företag som omfattas av den nya

lagen om resolution som Finansinspektionen ska upprätta och som Bolagsverket och allmänna domstolar ska ha tillgång till.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om inom vilken tid och och på vilket sätt resolutionsmyndigheten ska meddela styrelsen, registreringsmyndigheten eller rätten om att företaget är försatt i resolution eller ska försättas i resolution.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår att bestämmelser om konkurs avseende ett företag som omfattas av den den nya lagen om resolution ska införas i konkurslagen (1987:672). En ansökan om konkurs avseende ett företag som är försatt i resolution ska vilandeförklaras av tingsrätten. Därefter ska rätten underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan. Vilandeförklaringen ska upphävas efter sju dagar om resolutionsmyndigheten har informerat tingsrätten om att den inte avser att försätta företaget i resolution eller myndigheten inte har informerat tingsrätten om något ställningstagande. Om företaget är försatt i resolution ska konkursansökan avvisas. Utredningen föreslår också att resolutionsmyndigheten ska lämna konkursförvaltaren uppgifter som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen för ett företag i resolution.

Utredningens förslag innehåller bestämmelser om likvidation av ett företag i resolution i relevanta sektorslagstiftningar. Vidare föreslår utredningen att bestämmelser om underrättelseskyldighet avseende likvidation ska införas i aktiebolagsförordningen (2005:559), förordningen (1987:978) om ekonomiska föreningar och i förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsrörelse.

Utredningen föreslår inga bestämmelser om upprättandet av en förteckning över företag som omfattas av den nya lagen om resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svea hovrätt* anser att det finns en motsägelse i utredningens förslag, eftersom det framgår att en gäldenär som är försatt i resolution endast får försättas i konkurs efter ansökan av resolutionsmyndigheten men det samtidigt framgår att en konkursansökan ska avvisas om resolutionsmyndigheten har försatt ett företag i resolution. *Stockholms tingsrätt* anser att information om vilka företag som kan bli föremål för resolution bör tillgängliggöras för tingsrätterna på lämpligt sätt. *Bolagsverket* anser att Finansinspektionen ska vara skyldig att underrätta Bolagsverket om vilka företag som kan bli föremål för resolution. Vidare efterfrågar Bolagsverket ytterligare bestämmelser om likvidation av företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Bolagsverket anser också att det bör övervägas om resolutionsmyndigheten bör kunna utse en eller flera likvidatorer.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt artikel 86.1 i krishanteringsdirektivet ska ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande mot ett företag som omfattas av direktivet underställas resolutionsmyndigheten för godkännande. Av artikel 86.2 i krishanteringsdirektivet följer en skyldighet att underrätta behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter om ansökningar om att få inleda insolvensförfaranden mot ett sådant företag som kan försättas i

resolution samt de förutsättningar som ska vara uppfyllda för att en ansökan om att inleda ett insolvensförfararande ska få beviljas.

Bestämmelser som genomför artikel 86.1 och 86.2 i krishanteringsdirektivet bör införas i lag. Konkurs eller likvidation ska inte kunna inledas innan resolutionsmyndigheten har getts möjlighet att bedöma om en sådan avveckling kan hota något resolutionsändamål och därmed motivera ett ingripande. Regeringen anser därför att resolutionsmyndigheten bör underrättas om och ha möjlighet att förhindra att ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution försätts i konkurs eller likvidation (både frivillig och tvångslikvidation).

Kreditinstitut och värdepappersbolag kan enligt gällande rätt inte bli föremål för företagsrekonstruktion (jfr 1 kap. 3 § lagen om företagsrekonstruktion). Några bestämmelser om resolutionsmyndighetens möjligheter att förhindra företagsrekonstruktion föreslås därmed inte av regeringen. Företagsrekonstruktion behandlas närmare i avsnitt 24.2.

Resolutionsmyndigheten bör alltid underrättas när en ansökan om konkurs beträffande ett företag som kan bli föremål för resolution har getts in till en tingsrätt. Under den tid resolutionsmyndigheten överväger om företaget bör försättas i resolution bör tingsrätten avvakta vidare handläggning av konkursansökan. Regeringen bör få meddela föreskrifter om inom vilken tid resolutionsmyndigheten ska meddela tingsrätten om företaget är försatt eller ska försättas i resolution. Ett sådant meddelande från resolutionsmyndigheten innebär att konkursansökan ska avvisas.

Resolutionsmyndigheten bör likaså alltid underrättas om en förestående likvidation. Likvidation bestäms dock på annat sätt än konkurs. För ett aktiebolag gäller att företaget kan gå i likvidation både efter beslut av bolagsstämman, s.k. frivillig likvidation, och efter beslut av en myndighet, s.k. tvångslikvidation. En liknande uppdelning kan göras avseende ekonomiska föreningar samt spar- och medlemsbanker. Med anledning härav träffar underrättelseskyldigheten avseende en ansökan eller anmälan om likvidation olika subjekt i regeringens förslag. Vid frivillig likvidation får styrelsen antas vara medveten om att företaget är försatt i resolution och någon underrättelse från resolutionsmyndigheten behöver inte ske.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om inom vilken tid och på vilket sätt resolutionsmyndigheten ska meddela om företaget är försatt eller ska försättas i resolution.

Även om företaget inte är försatt i resolution eller resolutionsmyndigheten inte avser att besluta om att försätta företaget i resolution, bör resolutionsmyndigheten underrätta det relevanta subjektet om den bedömning som myndigheten har gjort.

Det är en diversifierad skara av företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Domstolen eller registreringsmyndigheten (Bolagsverket) bör därför på enkelt och praktiskt sätt kunna ta reda på om ett visst företag omfattas av den nya lagen om resolution och därmed ska handläggas i särskild ordning. Det framstår därför som lämpligt att Finansinspektionen ska upprätta en förteckning över de företag som omfattas av den nya lagen om resolution som allmänna domstolar och Bolagsverket ska ha tillgång till, i enlighet med vad *Bolagsverket* och

Stockholms tingsrätt framför önskemål om. Regeringen bör få meddela närmare föreskrifter om upprättandet och den närmare utformningen av en sådan förteckning.

Bolagsverket efterfrågar att det tydliggörs hur myndigheten ska hantera en anmälan om frivillig likvidation av ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Bolagsverket anser att bestämmelser om likvidation, som motsvarar de bestämmelser som utredningen föreslagit om konkurs, bör införas i lag. Ett bankaktiebolag, en sparbank eller en medlemsbank ska gå i likvidation, om tillståndet att driva bankrörelse har återkallats utan att banken i stället fått tillstånd att driva annan tillståndspliktig rörelse. Bolagsverket anser därför att det bör klargöras att även en sådan ansökan om likvidation ska vilandeförklaras avseende ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Med hänsyn till den förmodade komplexiteten i en likvidation av ett finansiellt institut anser Bolagsverket att det bör övervägas om resolutionsmyndigheten ska utse, eller åtminstone föreslå, en eller flera likvidatorer för företaget i resolution. Vidare anser Bolagsverket att möjligheten för resolutionsmyndigheten att besluta om frivillig likvidation i resolution genom utövande av aktieägarnas rösträtt ska utredas vidare. Bolagsverket anser också att det bör övervägas om resolutionsmyndigheten ska ha möjlighet att besluta om likvidation och utse likvidator för ett företag i resolution.

Genom regeringens förslag på bestämmelser om handläggningen av ett likvidationsärende, både vid frivillig likvidation och tvångslikvidation, får Bolagsverkets önskemål om ytterligare bestämmelser om likvidation anses omhändertagna. När det gäller frågan om resolutionsmyndighetens möjligheter att besluta om frivillig likvidation genom övertagande av aktieägarnas rösträtt bör det dock klargöras att resolutionsmyndigheten visserligen har befogenhet att ansöka om likvidation men det bör, i enlighet med vad som framgår under avsnitt 24.2 nedan, i så fall ske efter att resolutionen avslutats och inte genom utövande av en resolutionsåtgärd. Mot bakgrund härav bör det inte heller vara resolutionsmyndighetens uppgift att utse en eller flera likvidatorer. Det förhindrar dock inte att resolutionsmyndigheten bistår Bolagsverket med namn på personer som resolutionsmyndigheten bedömer som lämpliga att utses till likvidatorer.

24.2 Företagsrekonstruktion

Regeringens förslag: Lagen om företagsrekonstruktion ska inte tillämpas på ett företag som är försatt i resolution enligt den nya lagen om resolution.

Utredningen saknar förslag i denna del.

Remissinstanserna: *Stockholms tingsrätt* efterfrågar ett klargörande när det gäller tillämpningsområdet för den nya lagen om resolution och lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innnehåller inga bestämmelser om hur resolution förhåller sig till företagsrekonstruktion.

Enligt 1 kap. 3 § första stycket lagen om företagsrekonstruktion är bl.a. kreditinstitut och värdepappersbolag undantagna från lagens tillämpningsområde. Som *Stockholms tingsrätt* påpekar är dock inte alla typer av företag som omfattas av den nya lagen om resolution undantagna från tillämpningsområdet för lagen om företagsrekonstruktion (jfr 1 kap. 1 § första stycket den nya lagen om resolution och 1 kap. 3 § första stycket lagen om företagsrekonstruktion).

Av samma skäl som gäller avseende konkurs och resolution är det olämpligt att företagsrekonstruktion och resolution pågår samtidigt avseende ett företag (se avsnitt 24.1 ovan). Regeringen anser därför att det bör införas en bestämmelse om att lagen om företagsrekonstruktion inte ska tillämpas avseende ett företag som är försatt i resolution.

24.3 Återvinning av rättshandlingar

Regeringens förslag: Bestämmelserna om återvinning i konkurslagen ska inte tillämpas på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförts från ett företag till ett annat.

Har beslut om resolution meddelats avses med fristdag enligt 4 kap. konkurslagen dagen för beslutet om resolution, såvida konkursansökningen har gjorts senast tre veckor från det att resolutionen avslutats.

Regeringens bedömning: Bestämmelser om återvinning av rättshandlingar som motsvarar bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen bör inte införas avseende resolution.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen saknar förslag om fristdag och bedömning om återvinningsreglerna i 4 kap. konkurslagen ska tillämpas vid resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svea hovrätt*, *Riksgäldskontoret*, *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* påpekar att utredningens betänkande saknar förslag på bestämmelser om återvinning av otillbörliga rättshandlingar vid resolution som motsvarar återvinningsreglerna i 4 kap. konkurslagen (1987:672) och att det bör övervägas om sådana bestämmelser ska införas. *Stockholms tingsrätt* anser att en bestämmelse om att reglerna om återvinning i konkurs inte är tillämpliga på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförts från ett företag i resolution eller ett broinstitut till någon annan, ska införas i konkurslagen. *Riksgäldskontoret* anser att en bestämmelse om fristdagen vid resolution (som motsvarar 4 kap. 2 § andra stycket konkurslagen) bör införas i lag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Återvinning i förhållande till resolutionsåtgärder

I artikel 37.8 i krishanteringsdirektivet anges att bestämmelser i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller icke-verkställbara, inte gäller vid

överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder genom användning av ett resolutionsverktyg eller av de statliga stabiliseringsverktygen. Med anledning därav har utredningen föreslagit en bestämmelse i den nya lagen om resolution som innebär att bestämmelserna om återvinning i 4 kap. konkurslagen inte är tillämpliga på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförts från ett företag i resolution eller ett broinstitut till någon annan. Ingen av remissinstanserna invänder mot utredningens förslag i denna del och inte heller i övrigt har det framkommit skäl som föranleder regeringen att frångå utredningens förslag.

Återvinningsregler vid resolution

Svea hovrätt, *Riksgäldskontoret*, *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* anser att det bör övervägas om återvinningsregler motsvarande bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen ska införas även för resolution och anför att frågan bör utvecklas närmare. Bankföreningen framför också att det kommer att bli komplicerat att tillämpa principen om att ingen borgenär ska få ett sämre utfall vid resolution än vid konkurs, om återvinning kan ske vid konkurs men inte i resolution.

Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om återvinning av rättshandlingar som ett företag i resolution har vidtagit. Artikel 37.8 i krishanteringsdirektivet är begränsad till att omfatta resolutionsåtgärder, dvs. vissa särskilda rättshandlingar som vidtagits av resolutionsmyndigheten. Det bör således vara möjligt för medlemsstaterna, att utifrån krishanteringsdirektivet, i nationell rätt införa bestämmelser om återgång av rättshandlingar som vidtagits av företaget i resolution före eller under tiden företaget är försatt i resolution.

Principen om att en borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än om företaget hade försatts i konkurs (se avsnitt 16.7 för en närmare redogörelse för den principen) måste anses ta sikte på att det slutliga resultatet för en borgenär, dvs. hur mycket av fordran som har blivit ersatt efter att samtliga åtgärder i resolution respektive konkurs har vidtagits. Principen kan således inte anses innebära att regelverken måste återspegla varandra. Om det visar sig att borgenären har fått ett sämre utfall vid resolutionen än om bestämmelserna om konkurs (inklusive återvinningsreglerna) hade tillämpats, är borgenären berättigad till ersättning för mellanskillnaden.

Vid en sammantagen bedömning anser regeringen därför inte att bestämmelser om återvinning av rättshandlingar, som motsvarar bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen, bör införas avseende resolution.

Fristdag vid resolution

Fristdagen utgör utgångspunkt vid bedömningen av huruvida en rättshandling har vidtagits i tillräcklig närtid för att kunna återvinnas. Tidsgränsen varierar dock beroende på typen av rättshandling och till vem rättshandlingen har riktats. I 4 kap. 2 § första stycket konkurslagen framgår att med fristdag avses dagen då ansökningen om gäldenärens försättande i konkurs kom in till tingsrätten. I 4 kap. 2 § andra stycket konkurslagen framgår att om beslut om företagsrekonstruktion har fattats

ska fristdagen i stället vara dagen för ansökan om företagsrekonstruktion, såvida konkursansökan har gjorts under företagsrekonstruktionen eller inom tre veckor från att beslutet om rekonstruktionens upphörande fattades.

Resolution av ett företag kan följas av ett konkursförfarande. Eftersom det inte finns någon maximal tidsgräns för hur länge ett resolutionsförfarande kan pågå, kan en avsevärd tid förflyta från det att företaget har vidtagit en otillbörlig rättshandling till dess att konkursförfarandet påbörjas. Det skulle kunna innebära att möjligheten att återvinna sådana rättshandlingar i en på resolution efterföljande konkurs har upphört även om övriga rekvisit för återvinning är uppfyllda. En sådan ordning kan inte anses tillfredställande varför en bestämmelse motsvarande 4 kap. 2 § andra stycket konkurslagen bör införas även avseende resolution. Fristdagen ska i detta sammanhang vara dagen för beslut om försättande i resolution.

24.4 Förmånsrätt för insättningar m.m.

Regeringens förslag: Allmän förmånsrätt ska gälla för insättningar som omfattas av insättningsgaranti enligt lagen om insättningsgaranti upp till det belopp som är ersättningsgillt enligt den lagen.

Allmän förmånsrätt med prioritet därefter ska vidare gälla för insättningar som omfattas av insättningsgarantin enligt lagen om insättningsgaranti utöver det belopp som är ersättningsgillt enligt den lagen, avseende

1. fysiska personer,
2. mikroföretag samt små och medelstora företag, och
3. insättningar som har gjorts via en filial utanför EES till ett institut och som skulle betraktas som insättningar från personer eller företag som avses i 1 och 2 om de inte hade gjorts via filialen.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon ny bestämmelse som uttryckligen anger att staten övertar insättarnas förmånsrätt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan, med stöd av bemyndiganden i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden, meddela föreskrifter om krav på att kreditinstitut och värdepappersbolag ska ha system som förmår identifiera insättningar till fysiska personer samt mikro-, små- och medelstora företag.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock att kravet på att kreditinstitut och värdepappersbolag ska ha system för att identifiera insättningar ska framgå av lag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Riksgäldskontoret* anser att definitionerna av kvalificerad och skyddad insättning i lagen om insättningsgaranti bör ändras. *Svenska Bankföreningen* har inget att invända mot de föreslagna reglerna men anser att en övergångsbestämmelse bör införas.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Vad gäller prioritetsordningen vid konkurs, dvs. i vilken ordning borgenärerna får betalt, så framgår denna av förmånsrättslagen (1970:979) och konkurslagen (1987:672). Förmånsrättslagen innebär att konkursfordringarna delas upp i prioriterade fordringar, med särskild eller allmän förmånsrätt, och oprioriterade fordringar. Särskild förmånsrätt har som regel företräde framför allmän förmånsrätt som i sin tur har företräde framför de oprioriterade fordringarna.

En borgenär med särskild förmånsrätt har företrädesrätt till betalning för sin fordran ur viss egendom. De särskilda förmånsrätterna gäller som huvudregel inbördes efter paragrafernas numrering i lagen och därefter efter numreringen i paragrafen. Den restfordran som eventuellt uppkommer när borgenären har fått betalt ur egendomen är oprioriterad. Eventuellt överskott fördelas mellan övriga borgenärer.

De allmänna förmånsrätterna ger företrädesrätt till betalning ur boets samtliga tillgångar. De har inbördes den företrädesordningen som följer av paragrafernas placering i förmånsrättslagen. Fordringar som har allmän förmånsrätt enligt samma paragraf har inbördes lika rätt till betalning.

Särskild förmånsrätt har som regel företräde framför allmän förmånsrätt. Oprioriterade fordringar har inbördes lika rätt till betalning. En borgenär kan dock enligt fordringsavtalet ha rätt till betalning först efter övriga borgenärer (s.k. efterställda fordringar). Böter, viten och fordringar på grund av förverkande eller annan särskild rättsverkan av brott får vid konkurs dock utdelning först efter övriga borgenärer.

Om flera fordringar har lika rätt till betalning ska utdelning i konkurs (betalning) ske i förhållande till fordringarnas storlek, dvs. utdelningen ska beräknas proportionellt.

Enligt artikel 108 i krishanteringsdirektivet ska insättningar ges högre prioritet vid insolvens (konkurs) i förhållande till vanliga oprioriterade borgenärers fordringar. Enligt bestämmelsen ska förmånsrätten avse garanterade insättningar och insättningsgarantiordningar (t.ex. den svenska insättningsgarantifonden) som ersätter garanterade insättare vid insolvens. Dessutom ska förmånsrätt, men sämre förmånsrätt än för de ovan nämnda, gälla för den del av kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag samt små och medelstora företag som överstiger det garanterade beloppet. Samma förmånsrätt som för dessa ska också gälla för insättningar som skulle utgöra kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag om de inte hade gjorts genom filialer belägna utanför unionen av institut som är etablerade inom unionen.

Riksgäldskontoret anser att definitionerna av kvalificerad och skyddad insättning i lagen om insättningsgaranti bör ändras. Definitionen av kvalificerade insättningar och garanterade insättningar i den nya lagen om resolution behandlas i avsnitt 6.13. Där framgår att kvalificerade insättningar är alla insättningar som får omfattas av insättningsgarantin medan garanterade insättningar är kvalificerade insättningar som inte överstiger ersättningsnivån för garantin, vilket motsvarar vad Riksgäldskontoret anser bör framgå av definitionen. Definitioner av garanterade och kvalificerade insättningar föreslås finnas i den nya lagen om resolution.

Riksgäldskontoret anser också att den av utredningen föreslagna bestämmelsen i 3 a § lagen om insättningsgaranti bör utformas med hänvisning till begreppet garanterad insättning i stället för ett fast belopp, eftersom en insättare kan ha flera konton i samma institut eller dela ett konto med flera andra insättare. Bestämmelsen bör enligt regeringens bedömning utformas så att hänvisningen till beloppet 100 000 euro byts ut mot en hänvisning till den relevanta bestämmelsen om ersättningsgillt belopp i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelserna om förmånsrätt för garanterade insättningar och kvalificerade insättningar bör tas in i förmånsrättslagen. Det framstår dock som mindre lämpligt att föra in separata definitioner av garanterade insättningar och kvalificerade insättningar i den lagen. I stället bör definitioner av begreppen införas i den nya lagen om resolution.

Svenska Bankföreningen anser att en övergångsbestämmelse bör införas, eftersom en ändring av förmånsrättsordningen medför en förändring i parternas civilrättsliga rättigheter då vissa fordringsägare får en sämre ställning än enligt gällande rätt.

Medlemsstaterna är skyldiga att genomföra artikel 108 i krishanteringsdirektivet, och direktivet innehåller inte några övergångsbestämmelser i den delen. Införande av övergångsbestämmelser i svensk rätt skulle därmed inte vara förenligt med krishanteringsdirektivets bestämmelser.

Enligt 19 § lagen om insättningsgaranti träder staten in i insättarens rätt mot institutet med företrädesrätt framför insättaren intill det utgivna beloppet. Denna inträdesrätt gäller även de garanterade insättarnas förmånsrätt enligt den bestämmelse som föreslås ovan. Det behövs därför inte någon bestämmelse som uttryckligen anger att staten övertar insättarnas förmånsrätt.

Eftersom de garanterade insättningarna är undantagna från skuldnedskrivning och konvertering inom ramen för resolution, får undantaget inte särskilt stor betydelse för insättarna när skuldnedskrivningsverktyget används. Eftersom insättningsgarantisystemet får bära de förluster som skulle ha burits av de garanterade insättarna enligt den normala prioritetsordningen (se avsnitt 25.2.8 för en närmare beskrivning), kommer emellertid bestämmelserna att påverka insättningsgarantisystemets förmånsrätt. Detsamma blir fallet vid konkurs, eftersom insättningsgarantisystemet när ersättningen har betalats ut till de gamla insättarna övertar deras förmånsrätt.

När skuldnedskrivningsverktyget används följer det av bestämmelsen att de kvalificerade insättningarna får bättre prioritet än övriga kvalificerade skulder. De kommer därför att skrivas ned eller konverteras först när övriga fordringar – utom insättningsgarantins fordringar för de garanterade insättningarna – tagits i anspråk.

I artikel 2.1.107 i krishanteringsdirektivet definieras mikroföretag samt små och medelstora företag som mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionen vad avser kriteriet om årlig omsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG. Med beaktande av definitionerna i rekommendationen bör begreppen mikroföretag samt små och medelstora företag, i likhet med den lösning som har valts i t.ex. lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder, definieras genom en hänvisning till bilagan till

kommissionens rekommendation 2003/361/EG. I det aktuella fallet är det emellertid bara kriterierna för årlig omsättning i artikel 2.1 i bilagan till den rekommendationen som är relevant.

Av artikel 5.4 i 2014 års insättningsgarantidirektiv framgår att medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut märker kvalificerade insättningar på ett sådant sätt att de omedelbart kan identifieras. I det nu aktuella sammanhanget handlar det om att det vid varje tidpunkt ska vara möjligt att identifiera de kvalificerade insättningarna till fysiska personer samt små- och medelstora företag.

Enligt 6 kap. 3 a § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, och 8 kap. 36 § lagen (2007:528) om värdepappersmarkanden, förkortad LVM, ska ett kreditinstituts respektive ett värdepappersbolags system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar vara sådana att kreditinstitutet utan dröjsmål kan sammanställa en fullständig och tillförlitlig förteckning över institutets samtliga insättare och deras respektive insättningar. I 16 kap. 1 § 4 LBF och 8 kap. 42 § 23 LVM finns bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka åtgärder som kreditinstitut och värdepappersbolag ska vidta för att uppfylla bl.a. krav avseende system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar. Enligt regeringens bedömning torde det med stöd i dessa bemyndiganden kunna meddelas föreskrifter om krav på att kreditinstitut och ett värdepappersbolag ska ha system som förmår identifiera insättningar till fysiska personer samt mikro-, små- och medelstora företag. Mot denna bakgrund saknas skäl att föra in nya bestämmelser om sådana krav i LBF och LVM på det sätt som utredningen föreslår.

24.5 Avslutning av en resolution

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten bedömer att det inte finns skäl att vidta några ytterligare resolutionsåtgärder ska myndigheten så snart som möjligt fatta beslut om att resolutionen är avslutad.

Inom rimlig tid efter att resolutionen är avslutad ska resolutionsmyndigheten ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med åtgärderna är att företaget ska drivas vidare.

En konkursansökan av resolutionsmyndigheten ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären enligt 2 kap. konkurslagen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svea hovrätt* anser att det bör klargöras hur beslutanderätten mellan resolutionsmyndigheten och konkursförvaltaren bör fördelas avseende ett företag som försätts i konkurs efter det att företaget varit försatt i resolution. *Bolagsverket* anser att det bör klargöras att resolution som ny grund för tvångslikvidation bör omfatta även bankaktiebolag och kreditmarknadsbolag.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet innehåller inga artiklar om resolutionens avslutande. Det ligger dock i sakens natur att resolution inte bör pågå längre än nödvändigt. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution om att resolutionsmyndigheten ska avsluta resolutionen när det inte längre finns behov av några resolutionsåtgärder. Genom ett sådant beslut upphör resolutionsmyndighetens kontroll över företaget och resolutionens rättsverkningar i övrigt.

Att fler resolutionsåtgärder inte behövs kan t.ex. bero på att företaget ska avvecklas genom konkurs eller likvidation, på att en privat förvärvare övertar ansvaret för företagets omstrukturering eller på att de resolutionsåtgärder som krävs är vidtagna. I det senare fallet kan det fortfarande finnas behov av att vidta omstruktureringsåtgärder enligt företagets omstruktureringsplan. Eftersom planen bygger på reguljära bolagsrättsliga befogenheter och fler resolutionsåtgärder inte behövs, kan resolutionen avslutas. En förutsättning är dock att det finns en av resolutionsmyndigheten godkänd omstruktureringsplan. Om det inte gör det, kan resolutionsmyndigheten inte förutsätta att det inte finns behov av fler resolutionsåtgärder. Då är inte heller rekvisitet för beslut om resolutionens avslutande uppfyllt.

Enligt artikel 86.1 i krishanteringsdirektivet får insolvensförfaranden avseende ett företag som är försatt i resolution endast inledas på initiativ av resolutionsmyndigheten. Resolution är en ny typ av förfarande som ska hanteras av en särskilt utpekad myndighet, resolutionsmyndigheten. Med hänsyn till att resolutionsmyndigheten inom ramen för förfarandet tilldelats flera olika typer av befogenheter, och i vissa fall extraordinära sådana, och för att undvika eventuella avgränsningsproblem, bör inte något förfarande som administreras av en annan myndighet, t.ex. ett konkursförfarande, kunna pågå samtidigt som en resolution. Av detta följer att resolutionsförfarandet bör avslutas före det att ett företag försätts i konkurs eller går i likvidation. Under tiden ett företag är försatt i resolution bör företaget inte försättas i konkurs eller gå i likvidation. *Svea hovrätt* anser att det bör klargöras hur beslutanderätten ska fördelas mellan resolutionsmyndigheten och konkursförvaltaren. Genom separata förfaranden som inte kan pågå samtidigt bör ansvarsfördelningen mellan resolutionsmyndigheten och konkursförvaltaren vara tydlig.

Även om det inte uttryckligen framgår av krishanteringsdirektivet hur de olika förfarandena bör förhålla sig till varandra kan inte direktivet anses förhindra en sådan ordning. Det väsentliga bör vara att resolutionsmyndigheten, och ingen annan, råder över företaget under den kritiska period när det är försatt i resolution. Genom regeringens förslag saknar *Bolagsverkets* synpunkt angående resolution som grund för tvångslikvidation relevans. I stället kan en ansökan om likvidation göras av resolutionsmyndigheten först efter att resolutionen avslutats och en sådan ansökan ska då prövas enligt det ordinarie förfarandet.

Av artikel 37.6 i krishanteringsdirektivet följer att när försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder från företaget i resolution ska företaget avvecklas enligt normala insolvensförfaranden inom rimlig tid efter att överföringen skett.

Syftet med att försätta ett företag i resolution är att verksamheten ska fortleva av systemstabilitetsskäl. Det är dock inte av avgörande betydelse om den juridiska personen kvarstår efter resolutionsförfarandet. Det torde emellertid finnas andra fall än de som framgår av artikel 37.6 i krishanteringsdirektivet när företaget i resolution kan behöva upphöra som juridisk person. Exempelvis bör en avveckling av företaget i resolution ske när allt och inte bara visst inkråm överförs till ett broinstitut. Det framstår därmed som rimligt att ett företag i resolution avvecklas när resolutionsmyndigheten har gjort de överföringar och vidtagit de övriga åtgärder som behövs för att uppnå resolutionsändamålen om inte syftet med dessa åtgärder är att företaget ska omstruktureras och drivas vidare. En sådan avveckling kan ske genom konkurs eller likvidation. Denna lösning liknar den som gäller om tillståndet för ett kreditinstitut återkallas på grund av regelöverträdelser, eftersom institutet då ska gå i likvidation. I det här fallet kan resolution ses som att myndigheten pausar avvecklingsförfarandet och i denna paus plockar ut de delar som behöver fortleva av systemstabilitetsskäl. När det är gjort fortsätter avvecklingen av det som är kvar av företaget genom konkurs eller likvidation.

Det kan dock vara förknippat med problem att försätta företaget i konkurs, eftersom vissa tjänster eller resurser även fortsättningsvis kan behöva tillhandahållas till mottagaren för att denne ska kunna bedriva den övertagna verksamheten på ett effektivt sätt. Resolutionsmyndigheten bör därför kunna fatta beslut enligt artikel 65 i krishanteringsdirektivet om att företaget i resolution ska tillhandahålla sådana tjänster till en privat förvärvare eller ett broinstitut, se avsnitt 19.9.

Även om resolutionsmyndigheten också bör kunna ställa krav på att ett företag som är försatt i konkurs ska fortsätta tillhandahålla tjänster är det inte säkert att detta krav kan tillfredsställas i praktiken. Av bl.a. sådana hänsyn till kontinuiteten behöver resolutionsmyndigheten kunna avvakta med att avveckla företaget i resolution.

Ett företag i resolution som rekonstrueras i syfte att återge det dess livskraft bör självfallet inte avvecklas. En sådan rekonstruktion kan ske genom användning av skuldnedskrivningsverktyget eller vid en överföring av aktierna till ett broinstitut. Vid överföring av aktier eller inkråm till ett broinstitut, som ska fortsätta driva livskraftig verksamhet, torde det ursprungliga företaget bli föremål för avveckling.

25 Finansieringsarrangemang

25.1 Befintliga finansieringsarrangemang

25.1.1 Stabilitetsfonden och stabilitetsavgiften

I Sverige finns två olika system för finansiering av offentliga ingripanden i problemdrabbade finansiella företag: dels stabilitetsfonden som kan användas för att ge stöd till kreditinstitut om det bedöms nödvändigt för

att värna den finansiella stabiliteten, dels insättningsgarantifonden som används för att finansiera skyddet av insättningar.

Stabilitetsfonden inrättades 2008 i samband med att riksdagen antog regeringens s.k. stabilitetspaket (bl.a. den nu gällande stödlagen). Systemet består av en stabilitetsfond och en stabilitetsavgift. Avgiften tas ut av de företag som kan bli föremål för stöd.

Ett syfte bakom införandet var att säkerställa att regeringen hade finansiella befogenheter att snabbt vidta de åtgärder som kunde krävas för att motverka hot mot den finansiella stabiliteten. Därför kopplades en obegränsad kredit till fonden. Skapandet av fonden var också ett sätt att markera att staten hade finansiella resurser att hantera krisen. Av den anledningen beslutade riksdagen att föra 15 miljarder kronor av budgetmedel till fondens konto (prop. 2008/09:61 s. 46–49).

I propositionen angav regeringen också ett mer långsiktigt mål, nämligen att kreditinstituten själva ska bära kostnaderna för hanteringen av framtida finansiella kriser. Den ambitionen ligger bakom införandet av stabilitetsavgiften. Det bedömdes som olämpligt att införa avgiften redan 2008, men genom en ändring i stödlagen beslutade riksdagen att stabilitetsavgiften skulle börja betalas från 2009 (prop. 2009/10:30). Att kreditinstitut finansierar stabilitetsfonden bedömdes skapa en mer långsiktigt hållbar finansiering samtidigt som statsfinanserna stärks inför kommande kriser. Ett annat skäl till att låta kreditinstituten själva bära kostnaderna för framtida kriser var att detta bidrar till ett sundare risktagande (prop. 2008/09:61 s. 50).

Målsättningen var att stabilitetsfonden tillsammans med insättningsgarantifonden i genomsnitt skulle uppgå till 2,5 procent av BNP inom 15 år (år 2023). Nivån bestämdes med 1990-talets bankkris som utgångspunkt. De statsfinansiella kostnaderna för denna angavs i förarbetena till stödlagen till 3–4 procent av BNP. Jämförelser gjordes också med andra europeiska länder (bl.a. Danmark och Tyskland) som under hösten 2008 upprättade liknande fonder (prop. 2008/09:61 s. 48).

Stabilitetsfonden utgörs av ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret samt sådana tillgångar som staten erhåller i samband med att stöd lämnas (t.ex. kreditfordringar eller aktieinnehav i en bank). Till fonden förs de årliga stabilitetsavgifter som kreditinstituten betalar samt de avgifter och andra intäkter som genomförda stödinsatser genererar.

Fonden får användas till finansiering av stödåtgärder enligt stödlagen. Medlen får även användas för att finansiera stödmyndighetens och Prövningsnämndens förvaltningskostnader samt kostnader för förordnande av god man i nämndens ärenden samt kostnader som enligt bestämmelser i förvaltningsprocesslagen (1971:291) ska stanna på staten. Om stödåtgärder leder till utbetalningar som överstiger de medel som finns på kontot, får medel lånas upp till ett obegränsat belopp i Riksgäldskontoret.

Stabilitetsavgiften har bestämts till en fast procentsats (0,036 procent) av skuldsidan i den avgiftsskyldiges balansräkning med avdrag för eget kapital och vissa koncernlån, efterställda lån samt lån som garanterats av staten inom ramen för det statliga garantiprogram som var öppet under krisen. Avgiften tas ut i efterhand och grundas på institutets fastställda balansräkning i slutet av respektive år.

För statens finanser innebär införandet av en stabilitetsavgift isolerat en förbättring av det finansiella sparandet liksom av statsbudgetens saldo. Statens lånebehov, liksom statsskulden, minskar när avgifterna betalas in. Det är en följd av att avgifterna förs till ett konto i Riksgäldskontoret och inte placeras i värdepapper.

I tabellen nedan visas stabilitetsfondens behållning per den 28 februari 2015. Vid denna tidpunkt uppgick fonden till 53 miljarder.

Översikt stabilitetsfonden den 28 februari 2015

Typ av transaktion	Miljoner kronor
Kapital, anslag till fonden	15 000
Garantiavgifter	5 914
Stabilitetsavgifter	11 882
Influtet Carnegie (netto, exkl. Riksgäldskontorets kostnader)	264
Nordea (netto)	18 661
Tillförd ränta på behållning	1 364
Förvaltningskostnader (inkl. arvoden till Prövningsnämnden)	-69
Fondbehållning	**53 016**

Utöver statens initiala anslag på 15 miljarder har fonden huvudsakligen byggts upp genom de årliga stabilitetsavgifterna (11,9 miljarder) samt intäkter från statens olika stödinsatser (garanti- och kapitaltillskottsprogrammet samt övertagandet av Carnegie Investment Bank).

Garantiprogrammet har hittills inbringat 5,9 miljarder kronor i avgifter. Inga infrianden har skett. De sista garantierna har förfallit i maj 2015.

Inom ramen för kapitaltillskottsprogrammet deltog staten (genom Riksgäldskontoret) i Nordeas nyemission 2009. De aktier som förvärvades fördes till fonden och hölls där tills de avyttrades 2013. Sammantaget gav Nordeainnehavet fonden ett överskott på närmare 19 miljarder.

Stödet till Carnegie bestod av ett lån på 2,4 miljarder kronor. Hela lånebeloppet har återvunnits och nettovinsten för insatsen i Carnegie uppgår hittills till 264 miljoner kronor (efter avdrag för Riksgäldskontorets förvaltningskostnader).

25.1.2 Insättningsgarantifonden och insättningsgarantiavgiften

Insättningsgarantin baseras på ett EU-direktiv och infördes i Sverige 1996 genom lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Systemet garanterar kontoinsättningar i svenska och vissa utländska kreditinstitut och värdepappersföretag som har tillstånd att ta emot kunders medel på konto. Ersättningen uppgår till maximalt motsvarande 100 000 euro per person och institut.

De totala garanterade insättningarna uppgick till 1 389 miljarder kronor vid utgången av 2013. För närvarande omfattas 141 institut, varav 110 har garanterade insättningar.

Systemet finansieras med avgifter från de institut som omfattas av garantin. Avgifterna tas ut årligen och förs till en fond där medlen placeras i svenska statsobligationer. Fondens behållning uppgick den 30 november 2013 till 29,4 miljarder kronor eller 2,2 procent av de garanterade insättningarna.

Den totala årliga insättningsgarantiavgiften ska uppgå till 0,1 procent av de garanterade insättningarna. Avgifterna för varje enskilt institut differentieras inom ett intervall på 60 procent till 140 procent av den samlade årliga avgiften på 0,1 procent, dvs. 0,06–0,14 procent. Var inom detta intervall avgiften hamnar styrs av hur institutets kapitaltäckningsgrad förhåller sig till övriga instituts kapitaltäckningsgrad på så sätt att ett institut med högre kapitaltäckningsgrad än genomsnittet betalar en lägre avgift. Kapitaltäckningsgraden används således som grund för ett slags riskdifferentiering.

25.2 En ny struktur för finansieringsarrangemang

25.2.1 Fondstruktur

Regeringens förslag: Statliga insatser i samband med generella finansiella kriser och vid kriser i enskilda finansiella företag ska finansieras ur tre separata fonder.

Statliga åtgärder som avser företag i resolution ska finansieras med medel ur en nybildad *resolutionsreserv*.

Förebyggande statliga stödåtgärder som vidtas i förhållande till kreditinstitut som inte är föremål för resolution (t.ex. garantier och kapitaltillskott som ges i förebyggande syfte) ska finansieras med medel ur *stabilitetsfonden*. Stabilitetsfonden ska även kunna användas för att finansiera statligt stöd till företag i resolution genom användning av de statliga stabiliseringsverktygen.

Insättningsgarantifonden ska användas för att finansiera ersättningar från insättningsgarantin samt det skydd som garanterade insättare har i resolution.

Till resolutionsreserven ska från stabilitetsfonden föras över hittills influtna stabilitetsavgifter samt nettoresultatet från stödet till Carnegie Investment Bank (jämte ränta på dessa medel).

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Det bör finnas tre olika finansieringsarrangemang

Artiklarna 99–109 i krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser om medlemsstaternas särskilda finansieringsarrangemang för resolutionsåtgärder. Krishanteringsdirektivet föreskriver att separata finansieringsarrangemang ska upprättas för insättningsgarantin och för resolutionsåtgärder. Av krishanteringsdirektivets krav följer alltså att det måste finnas minst två finansieringsarrangemang i varje medlemsstat.

För svensk del vore en tänkbar lösning att ge den nuvarande stabilitetsfonden rollen som finansieringsarrangemang enligt krishanteringsdirektivet. Därigenom skulle det finnas två finansieringsarrangemang, ett för insättningsgarantin och ett för resolution. Regeringen anser dock, i likhet med utredningen, att det i stället bör inrättas ett nytt tredje finansieringsarrangemang vid sidan av de existerande fonderna. Stabilitetsfonden bör bevaras som en nationell fond med särskilda uppgifter.

Det nya finansieringsarrangemanget, vars användningsområde ska vara att finansiera resolution, bör benämnas *resolutionsreserven*. Detta avspeglar utredningens och regeringens uppfattning att disponibla medel, likt den nuvarande stabilitetsfonden, bör placeras på konto i Riksgäldskontoret och inte investeras i värdepapper.

Skälet till att stabilitetsfonden bör behållas som en separat och nationellt reglerad fond är att krishanteringsdirektivet lägger ett antal restriktioner på användningen av resolutionsreserven.

Som en generell restriktion gäller att resolutionsreserven enbart får användas i samband med resolutionsförfaranden. Dessutom finns i artikel 101 i krishanteringsdirektivet en uppräkning av ett antal specifika ändamål som resolutionsreserven får användas till. En motsvarande uppräkning finns i det nya insättningsgarantidirektivet gällande användningen av finansieringsarrangemanget för insättningsgaranti. Dessa listor bör ses som uttömmande, dvs. det går inte att på nationell nivå addera ytterligare ändamål.

Dessutom framgår av artikel 100.6 andra stycket i krishanteringsdirektivet att enbart obligatoriska bidrag som insamlats under viss tid före krishanteringsdirektivets ikraftträdande får tillgodoräknas som behållning i resolutionsreserven. I fråga om den svenska stabilitetsfonden innebär detta att medel motsvarande insamlade stabilitetsavgifter, samt sådan avkastning som influtit till följd av att sådana insamlade avgifter använts för stödåtgärder i enskilda fall, får tillgodoräknas. Detta får till följd att den största delen av behållningen i stabilitetsfonden ändå inte skulle kunna användas för resolutionsåtgärder, även om medlen skulle ha förts över till resolutionsreserven.

De begränsningar som noterats ovan gör att varken resolutionsreserven eller insättningsgarantifonden kan utnyttjas för alla de ändamål som den nuvarande stabilitetsfonden kan göra enligt stödlagen. Exempelvis skulle det inte vara möjligt att finansiera den typ av generella stödåtgärder till solida banker som gjordes med hjälp av stabilitetsfonden under finanskrisen 2008–2009. Då inträdde garantiprogrammet för bankernas värdepappersupplåning samt kapitaltillskottsprogrammet. Sådana åtgärder kommer emellertid även fortsättningsvis att vara tillåtna enligt krishanteringsdirektivet, i form av s.k. förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13). Eftersom detta är åtgärder som vidtas utanför resolution, kan de dock inte finansieras med medel ur resolutionsreserven.

Regeringen delar utredningens bedömning att det inom staten bör finnas en fortsatt finansiell beredskap även för denna typ av åtgärder. En sådan beredskap kan uppnås genom att stabilitetsfonden behålls och används för åtgärder som faller utanför resolutionsreservens tillämpningsområde.

En annan omständighet som talar för att stabilitetsfonden bör behållas är att det även i samband med resolution kan bli aktuellt med åtgärder

som ska finansieras på annat sätt än via finansieringsarrangemanget för resolution. Det handlar om de statliga stabiliseringsverktygen som innebär att staten, i en systemkris, kan göra kapitalinsatser i företaget i resolution (se avsnitt 22.34). Det statliga stöd som dessa kapitalinsatser utgör får dock inte finansieras genom resolutionsreserven. Det måste i stället ske via en alternativ finansieringskälla, som lämpligen kan utgöras av i första hand stabilitetsfonden. Även detta talar för att stabilitetsfonden bör kvarstår som ett separat finansieringsarrangemang.

Det kommer alltså framöver att finnas tre separata finansierings-arrangemang för statliga ingripanden i krisdrabbade företag.

Vad beträffar insättningsgarantisystemet ska detta även fortsättningsvis användas för utbetalning av ersättningar till insättare. Till följd av krishanteringsdirektivets bestämmelser kommer det också att kunna användas för att finansiera det skydd mot förluster som de garanterade insättarna har i samband med att resolutionsåtgärder vidtas (se avsnitt 22.22). Till detta ska också läggas de ytterligare användningsområden som introduceras via det nya insättningsgarantidirektivet. Frågan om genomförande av insättningsgarantidirektivets bestämmelser i svensk rätt, liksom frågor om insättningsgarantisystemets närmare utformning, ligger dock utanför ramen för det nu aktuella lagstiftningsförslaget. Förslag på lagstiftning som genomför insättningsgarantidirektivets bestämmelser bereds i Regeringskansliet.

Uppdelning av nuvarande stabilitetsfondmedel

I och med att resolutionsreserven etableras kommer vissa av de åtaganden som i dag ligger på stabilitetsfonden att överföras till reserven. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att stabilitetsfondens nuvarande medel bör delas upp mellan resolutionsreserven och stabilitetsfonden.

Uppdelningen bör göras med utgångspunkt i hur stabilitetsfondens medel har genererats. Stabilitetsavgifter från instituten bör överföras till resolutionsreserven. Detsamma gäller fondmedel som härrör från krisinsatser i *enskilda institut* (dvs. motsvarande resolution). Medel som avser generella stödåtgärder bör kvarstå i stabilitetsfonden. En sådan uppdelning återspeglar krishanteringsdirektivets principer att resolutionsreserven ska vara avgiftsfinansierad och användas för krisinsatser i enskilda företag.

Av detta följer att två poster ur stabilitetsfonden bör överföras till resolutionsreserven. Den första posten är de stabilitetsavgifter som instituten hittills betalat in till stabilitetsfonden. Inkluderat upplupen ränta uppgår dessa till cirka 12 miljarder kronor. Den andra posten är det resultat som genererats från bankstödsåtgärder riktade till enskilda banker i kris. I detta ingår det nettoresultat som statens hantering av Carnegie Investment Bank gett (med avdrag för externa kostnader för konsulter samt ränta), på 250 miljoner kronor.

De medel som kommer att kvarstå i stabilitetsfonden inkluderar det överskott som genererats genom de generella stödinsatser som gjordes under krisen 2008–2009. Dessa insatser bestod av ett garantiprogram och ett kapitaltillskottsprogram, vilka gett ett överskott på närmare 6 respektive närmare 19 miljarder.

En särskild fråga är hur det initiala anslaget på 15 miljarder kronor som tillsköts stabilitetsfonden i samband med att den etablerades ska hanteras. Eftersom krishanteringsdirektivet inte medger att resolutionsreserven byggs upp med statliga medel, bör dessa medel inte föras över till resolutionsreserven.

Med den uppdelning som anges ovan skulle resolutionsreserven få ett startkapital på omkring 15 miljarder kronor den 1 januari 2016. Detta belopp inkluderar de 12 miljarder som överförs enligt den ovan föreslagna modellen samt de stabilitetsavgifter (uppskattningsvis 3 miljarder) som kommer att betalas in under 2015. Beräkningen förutsätter att fonden under perioden inte utnyttjas för något stödärende.

När det gäller stabilitetsfonden skulle behållningen, efter ovan nämnda överföringar till resolutionsreserven, uppgå till cirka 41 miljarder kronor. Det framstår, som utredningen anför, som osäkert huruvida en fondering i den storleksordningen är nödvändig för att täcka kostnader för sådana framtida stödåtgärder som stabilitetsfonden kan komma att användas för. Vissa av de stödåtgärder som kan komma i fråga, t.ex. garantiprogram inom ramen för krishanteringsdirektivets regler om förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13), torde inte ta så mycket medel i anspråk. Å andra sidan kan det, som utredningen också framhåller, komma i fråga att som förebyggande statligt stöd erbjuda generella kapitaltillskottsprogram eller att vid användning av de statliga stabiliseringsverktygen bidra till rekapitalisering av företag som försatts i resolution. Användningen av sådana verktyg kan få till följd att medel kan behöva tas in anspråk. Hur mycket fondmedel som kan behöva användas i sådana sammanhang är beroende av omständigheterna i det enskilda fallet och därmed mycket svårt att uppskatta i förhand. Regeringen delar dock utredningens bedömning att de kvarstående 41 miljarderna i stabilitetsfonden utgör en ansenlig resurs för att vidta sådana krisinsatser, och att det därför tills vidare inte är nödvändigt att bygga upp fonden ytterligare.

25.2.2 Löpande avgifter

Regeringens förslag: Institut och EES-filialer med tillstånd att driva verksamhet i Sverige ska betala en årlig *resolutionsavgift* som totalt för samtliga avgiftsskyldiga uppgår till 0,09% av avgiftsunderlaget.

Avgiften ska beräknas och tas ut i enlighet med Europeiska kommissionens delegerade akt om resolutionsavgifter fram till dess att behållningen i resolutionsreserven uppgår till tre procent av garanterade insättningar.

När behållningen i resolutionsreserven nått tre procent av garanterade insättningar, ska det i stället tas ut en *riskavgift* som baseras på risken i varje instituts verksamhet.

Om särskilda skäl finns, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer sätta ned resolutionsavgiften eller riskavgiften.

Den som är avgiftsskyldig ska lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att fastställa avgifterna. Uppgifterna ska vara granskade av revisor. Beslut om avgifter ska kunna fattas även om en avgiftsskyldig inte fullgjort sin uppgiftsskyldighet.

Avgifter för resolutionsändamål ska föras till resolutionsreserven. De administrativa kostnader som är hänförliga till resolutionsåtgärder ska dock inte belasta resolutionsreserven utan företaget i resolution.

Det ska inte tas ut någon avgift till stabilitetsfonden.

Utredningens förslag innebär att det införs dels en grundavgift som tas ut av samtliga institut så länge behållningen i resolutionsreserven understiger tre procent av garanterade insättningar, dels en riskavgift som tas ut löpande. Riskavgiften avspeglar det enskilda institutets risk och kan sättas till noll för institut med mindre omfattande och mindre riskfylld verksamhet.

Remissinstanserna: *Sveriges riksbank* anser att avgiften bör utformas som en evig försäkringspremie som tas ut oberoende av fonderingsnivån. *Riksgäldskontoret* anser att den av utredningen föreslagna avgiftsmodellen inte är förenlig med kommissionens delegerade akt. *Revisorsnämnden* anför att det bör klargöras vilken typ av revisorsgranskning som ska utföras avseende de uppgifter som ligger till grund för resolutionsmyndighetens beslut om avgiftsuttag. *Finansbolagens förening* avstyrker utredningens förslag och anser att avgiften bör vara riskdifferentierad och utformas som en försäkringspremie. Vidare anser Finansbolagens förening att det måste vara möjligt att göra avdrag för koncerninterna skulder vid beräkningen av avgiftsunderlaget, samtidigt som det föreslagna avdraget för garanterade insättningar vid beräkningen av avgiftsunderlaget innebär att konkurrensen snedvrids. *Kommuninvest ekonomisk förening* anför att avgiften i första hand bör ha ett styrande syfte och inte ett finansieringssyfte samt att schablonregler bör undvikas. Enligt Kommuninvest bör målnivån sättas till en procent av garanterade insättningar och en riskbaserad avgift tas ut därefter upp till en viss högre nivå. *Svenska Bankföreningen* anser att utredningens föreslagna avgiftsmodell inte är förenlig med kommissionens delegerade akt och att den senare bör tillämpas för att säkerställa harmonisering och konkurrensneutralitet. *Finansbolagens förening*, *Sparbankernas riksförbund* och *Svenska Bankföreningen* anser att det ska finnas en bortre gräns efter vilken avgifter till resolutionsreserven inte längre tas ut.

Skälen för regeringens förslag

Principiella utgångspunkter

Utredningen anför att avgifterna, utöver att finansiera framtida krishanteringsåtgärder, också bör ge företagen incitament till lägre risktagande. För att den styrande effekten inte ska upphöra anser utredningen att avgiftsuttaget måste ske kontinuerligt, dvs. inte upphöra vid någon viss målnivå för reserven. Utredningen anser därför att avgifter till resolutionsreserven ska tas ut oavsett reservens storlek. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning i dessa delar.

En ytterligare utgångspunkt är att finansieringsarrangemanget för resolution bör utformas så att de olika verktyg som finns i krishanteringsdirektivet kan utnyttjas i så hög grad som möjligt. Av detta följer att en behållning i resolutionsreserven på minst tre procent av garanterade insättningar bör eftersträvas.

Vilka avgifter ska tas ut?

Krishanteringsdirektivet och insättningsgarantidirektivet kräver att separata avgifter tas ut för resolutions- och insättningsgarantiändamål och slår fast relativt detaljerade regler för hur de respektive avgifterna ska beräknas. Någon möjlighet att på nationell nivå slå samman avgifterna ger direktiven inte. Därmed måste det alltså finnas separata avgifter för resolutions- respektive insättningsgarantiändamål. Bestämmelser om uttagande av resolutionsavgift bör tas in i den nya lagen om resolution. Genomförandet av insättningsgarantidirektivets bestämmelser i svensk lag är, som ovan nämnts, föremål för beredning i Regeringskansliet. Inom ramen för detta lagstiftningsärende föreslås därför inte några bestämmelser avseende uttag av insättningsgaranti-avgifter.

Som framgått av det föregående avsnittet föreslår regeringen att den nuvarande stabilitetsavgiften ska ersättas av de avgifter som enligt krishanteringsdirektivet ska tas ut till finansieringsarrangemanget för resolution (resolutionsreserven). I princip kommer dessa avgifter att ha samma funktion som den nuvarande stabilitetsavgiften. På grund av krishanteringsdirektivets krav på avgifternas utformning kommer det dock att finnas flera viktiga skillnader mellan stabilitetsavgiften och de avgifter som ska betalas till resolutionsreserven.

Som konstateras i det föregående avsnittet bedömer regeringen att någon ytterligare uppbyggnad av stabilitetsfonden tills vidare inte är nödvändig. Mot denna bakgrund bör det inte utgå någon avgift till stabilitetsfonden.

Särskilt om möjligheten att ta ut avgifter över krishanteringsdirektivets målnivå

Finansbolagens förening, *Sparbankernas riksförbund* och *Svenska Bankföreningen* anser att det ska finnas en bortre gräns efter vilken avgifter till resolutionsreserven inte längre tas ut.

Regeringen anser dock, liksom utredningen, att avgifterna till resolutionsreserven inte bör upphöra vid en viss fonderingsnivå.

I artikel 103.1 i krishanteringsdirektivet anges att avgifter ska tas ut från de avgiftsskyldiga företagen under den initiala uppbyggnadsfasen (fram till den 1 januari 2025). Därefter ska avgiftsuttag återupptas när fonderingsnivån faller under en procent av garanterade insättningar. I den mån en medlemsstat utnyttjar krishanteringsdirektivets möjlighet att ha en högre målnivå än en procent ska avgiftsuttaget kalibreras utifrån denna nivå i stället.

Det som är styrande för vilka avgifter medlemsstaterna är *skyldiga* att ta ut är således hur behållningen i resolutionsreserven förhåller sig till krishanteringsdirektivets målnivå (eller den högre nivå som medlemsstaten fastställt). Vad som ska gälla ovanför målnivån regleras inte i krishanteringsdirektivet. Det finns varken någon skyldighet eller något förbud mot att en medlemsstat tar ut avgifter över målnivån.

Det finns inte heller något i krishanteringsdirektivet som indirekt motsäger att avgifter får tas ut över målnivån. Bestämmelserna rörande hur avgiften ska tas ut bör således inte ses som gräns för när avgiftsuttaget ska upphöra, utan snarare som en skyldighet att säkerställa

att finansieringsarrangemangen återfår en viss lägsta nivå även efter det att medel ur fonden har använts.

Denna tolkning styrks av det faktum att krishanteringsdirektivet tillåter medlemsstaterna att sätta en hur hög målnivå som helst över miniminivån. Det är nämligen svårt att se syftet med att förhindra ett fortsatt avgiftsuttag om medlemsstaterna – genom att tillämpa en högre målnivå än krishanteringsdirektivets – kan uppnå detta genom att välja en högre fonderingsnivå än en procent av garanterade insättningar.

Mer allmänt gäller att harmoniseringen av avgifter och finansieringsarrangemang torde syfta till att det ska finnas fungerande finansieringsarrangemang i alla medlemsstater (för att t.ex. förhindra spridningseffekter till följd av att en stat på grund av bristande resurser inte kan hantera en kris) och att företag i vissa stater inte ska få konkurrensfördelar genom att de inte behöver bidra i minst samma utsträckning till finansieringen i förhand.

De konkurrensnackdelar som eventuellt skulle kunna uppstå för företag i medlemsstater som tar ut avgifter även efter det att målnivån är nådd skulle även uppstå om medlemsstaten sätter en målnivå som är högre än krishanteringsdirektivets miniminivå. Det senare är uttryckligen tillåtet enligt artikel 103.1 i krishanteringsdirektivet. Således uppställer krishanteringsdirektivet en minimireglering i fråga om målnivå och avgiftsuttag. I enlighet med artikel 1.2 i krishanteringsdirektivet kan medlemsstaterna införa regler som är striktare eller kompletterar de unionsrättsliga bestämmelserna, vilket i detta sammanhang möjliggör mer långtgående nationella bestämmelser om såväl fondens målnivå som avgiftsuttaget.

Det bör i detta sammanhang avslutningsvis framhållas att ett avgiftsuttag som syftar till att ge företagen incitament till lägre risktagande, vilket enligt regeringens bedömning är en viktig komponent i utformningen av finansieringsarrangemangen, skulle få en avsevärt begränsad effekt om möjligheten till avgiftsuttag försvinner när en viss fonderingsnivå har nåtts.

Avgiftsnivån och resolutionsreservens behållning

Av artikel 102.1 i krishanteringsdirektivet framgår att medlen i finansieringsarrangemanget ska uppgå till minst en procent av garanterade insättningar (målnivån). Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att detta inte innebär något krav på att en medlemsstat ska fastställa en uttalad målnivå i lag för sitt finansieringsarrangemang (se avsnitt 25.2.4). Däremot medför bestämmelsen att avgifterna måste anpassas så att en fonderingsnivå på en procent av garanterade insättningar uppnås inom de tidsramar som anges i krishanteringsdirektivet.

Initialt gäller att målnivån ska uppfyllas senast den 31 december 2024, dvs. tio år från det att krishanteringsdirektivets regler börjar gälla. Den överföring av medel från stabilitetsfonden som föreslås i avsnitt 25.2.1 kommer att tillgodoräknas resolutionsreserven. Denna överföring torde få till följd att resolutionsreserven redan efter det första året kommer att uppfylla krishanteringsdirektivets målnivå. Därmed kommer någon hänsyn till de särskilda avgiftsregler som ska gälla under den initiala

uppbyggnadsfasen inte att behöva tas i svensk lag. Exempelvis finns det inget behov av att genomföra krishanteringsdirektivets regel att avgifterna under den initiala uppbyggnadsperioden ska spridas så jämnt som möjligt.

Om fonderingsnivån faller under målnivån efter det att den initialt uppnåtts är medlemsstaterna skyldiga att ta ut avgifter till dess att målet åter nås. Om behållningen dessutom faller under vissa tröskelvärden, ställs särskilda krav på hur avgifterna ska utformas. Om fonderingsgraden understiger 2/3 av målnivån ska avgifterna sättas så att målnivån återställs inom sex år. Om behållningen blir negativ ska avgifter tas ut så att balansen i finansieringsarrangemanget återställs. Dessa regler, som måste införas i svensk rätt, diskuteras i närmare detalj nedan.

En högre målnivå än en procent av garanterade insättningar skulle påverka avgifterna i två avseenden. Dels skulle avgiftsuttaget för att uppnå den valda målnivån senast den 1 januari 2025 bli högre (givet att målnivån inte helt kan uppfyllas genom tillgodoräknande av avgifter som tidigare betalats in till befintliga finansieringsarrangemang), dels skulle det tröskelvärde där avgiften måste justeras för att återfå målnivån inom sex år hamna på en högre (absolut) fonderingsnivå.

Utredningen föreslår dels att det inte bör införas någon uttrycklig målnivå för resolutionsreserven, dels att det tröskelvärde där avgiftsuttaget måste justeras för att återställa fonden inom sex år sätts i relation till den miniminivå som anges i krishanteringsdirektivet, dvs. en procent av garanterade insättningar. Utredningen föreslår också att det införs ytterligare ett tröskelvärde för reserven på tre procent av garanterade insättningar. Innan detta tröskelvärde är uppnått ska det, som en del i det löpande avgiftsuttaget, ingå en särskild grundavgift.

Av de skäl som ovan anförts är den av utredningen föreslagna avgiftsmodellen inte förenlig med Europeiska kommissionens delegerade akt om avgifter. Enligt regeringens bedömning innebär detta dock inte att den av utredningen föreslagna konstruktionen i denna del bör överges. Det bör således framgå av den nya lagen om resolution att avgifter ska tas ut, dock inte den av utredningen föreslagna grundavgiften, utan avgifter i enlighet med kommissionens delegerade akt, till dess att resolutionsreserven uppgår till tre procent av garanterade insättningar.

Avgiftsmodellen

I oktober 2014 antog Europeiska kommissionen en delegerad akt om utformningen av avgifter till finansieringsarrangemang, i enlighet med artikel 103.7 i krishanteringsdirektivet. Den delegerade akten är bindande och uppställer detaljerade regler för hur avgifter till finansieringsarrangemangen ska beräknas. Den innehåller främst regler om hur en grundavgift ska beräknas, regler för hur grundavgiften ska riskjusteras utifrån ett antal angivna parametrar, samt uttryckliga siffersatta avgifter för små institut som delas in i olika kategorier baserat på skulder och tillgångar. Av den delegerade akten framgår bl.a. att avgift ska tas ut för innevarande år, med utgångspunkt i företagens räkenskaper vid slutet av det år som föregick året före det år för vilket avgift tas ut. Detta innebär

att avgiften för år 2016 ska tas ut under 2016, med utgångspunkt i företagens räkenskaper den 31 december 2014.

Utredningen föreslår att avgifterna till resolutionsreserven ska bestå av en avgift som löpande betalas av företagen och en avgift som betalas om det uppstår underskott i reserven. Den löpande avgiften bör benämnas *resolutionsavgift* och ska bestå av två komponenter; en grundavgift och en komponent för justering av avgiften utifrån det enskilda institutets risk. Den avgift som tillkommer om reserven får en negativ behållning bör benämnas *tilläggsavgift*. Frågor om tilläggsavgift behandlas i avsnitt 25.2.3. I detta sammanhang behandlas enbart frågan om den löpande avgiftens utformning.

Den av utredningen föreslagna avgiftsmodellen har i efterhand visat sig vara oförenlig med Europeiska kommissionens delegerade akt om avgifter, vilket påtalas av *Riksgäldskontoret* och *Svenska Bankföreningen*. Det bör i detta sammanhang också beaktas att enbart medel som samlats in i enlighet med den delegerade aktens bestämmelser kommer att kunna räknas in i resolutionsreservens behållning. Det framstår mot denna bakgrund som mest lämpligt att avgiftsuttag sker i enlighet med bestämmelserna i den delegerade akten, som *Svenska Bankföreningen* anför. Detta innebär också att avgiftsuttag kommer att ske enligt samma regelverk som i övriga medlemsstater där den delegerade akten tillämpas.

Finansbolagens förening anför att mindre företag får bära en oproportionerligt stor andel av finansieringskostnaderna med den av utredningen föreslagna grundavgiften. Den konstruktion som nu föreslås innebär att de mindre instituten, som har att betala avgifter, kommer att betala fastställda avgifter som med stor sannolikhet understiger de avgifter som instituten skulle ha fått betala enligt tidigare föreslagna avgiftsmodeller. Detta innebär att dessa institut får vara med och bidra till finansieringsarrangemangen men att den relativa bördan blir lättare jämfört med de större instituten. Mot bakgrund av att även dessa institut kan dra nytta av stärkt stabilitet på finansmarknaderna, samtidigt som de själva sannolikt inte kommer att bli föremål för resolution, framstår detta som en rimlig avvägning.

Som nämnts ovan är avsikten att uttag av avgifter ska ske i enlighet med den delegerade aktens regler fram till dess att behållningen i resolutionsreserven uppgår till tre procent av garanterade insättningar. Därefter anser regeringen att den lämpligaste lösningen är att en helt riskbaserad avgift tas ut i enlighet med bestämmelser som fastställs av regeringen. Den riskbaserade avgiften bör beräknas med utgångspunkt i den uppskattade risk som förknippas med varje enskilt institut. På motsvarande sätt som enligt utredningens förslag bör det vara möjligt att sätta den riskbaserade avgiften till noll för de institut som inte förknippas med risk utifrån ett finansiellt stabilitetsperspektiv. Detta bör framgå av den nya lagen om resolution. Denna avgift är alltså riskdifferentierad och utgår från varje företags uppskattade risk, vilket *Sveriges riksbank* och *Finansbolagens förening* efterfrågar.

Det är enligt regeringens bedömning angeläget att avgiftsuttaget utformas så att institutens incitament till riskfyllt beteende minskar. Den svenska banksektorn är stor i förhållande till den nationella ekonomin, inte minst i ett europeiskt perspektiv, och det framstår därför som befogat

att vidta åtgärder som syftar till att stärka stabiliteten på marknaden och säkerställa att mer riskabelt beteende också får genomslag inom ramen för finansieringsarrangemanget. En parallell kan här dras till kapitaltäckningsregelverket där det bedömts befogat att utforma regleringen på ett sätt som syftar till att stärka bankernas finansiella motståndskraft genom att bl.a. ge möjlighet att uppställa krav som går utöver minimikraven enligt det unionsrättsliga regelverket.

Avgiftsunderlaget

Avgiftsunderlaget för dagens stabilitetsavgift utgörs av summan av de avgiftsskyldiga företagens skulder och avsättningar (exklusive obeskattade reserver), minskat med efterställda skuldförbindelser som får ingå i kapitalbasen. För företag som ingår i en koncern ska dessutom skulder till andra avgiftsskyldiga företag inom koncernen dras av från avgiftsunderlaget.

Finansbolagens förening anför att det av lagen bör framgå att avdrag för koncerninterna skulder även får göras av de företag som har utländska ägare. I detta sammanhang gör regeringen, liksom utredningen, bedömningen att reglerna bör utformas på samma sätt som i den nuvarande stödlagen (jfr 7 kap. 3 § 2 st lagen [2008:814] om statligt stöd till kreditinstitut).

I och med att insättningar som omfattas av insättningsgarantin ingår i företagens skulder, och därmed medräknas i avgiftsunderlaget för stabilitetsavgiften, betalar företagen i dag dubbla avgifter för dessa, dels insättningsgarantiavgift, dels stabilitetsavgift.

Med krishanteringsdirektivets regler kommer denna dubblering att upphöra, eftersom det där föreskrivs att underlaget för avgifterna till finansieringsarrangemanget för resolution ska utgöras av företagens skulder (exklusive primärt och supplementärt kapital) med avdrag för garanterade insättningar. I förhållande till vad som gäller för dagens stabilitetsavgift kommer detta alltså att innebära att avgiftsunderlaget minskar med ett belopp motsvarande summan av garanterade insättningar.

Finansbolagens förening anser att förslaget innebär en kraftig och omotiverad ökning av avgiftsbördan för de företag som inte har garanterade insättningar i någon större utsträckning, och ifrågasätter om detta är förenligt med syftena bakom regelverket.

I detta sammanhang kan återigen noteras att syftet är att undvika att företag betalar dubbel avgift. Dessutom utgör de nu aktuella bestämmelserna bindande unionsrättsliga regler. Regler motsvarande dem i krishanteringsdirektivet måste sålunda tas in i den nya lagen om resolution för att direktivet ska vara fullt ut genomfört i denna del.

Avgiftsminskningen motverkas till viss del av att resolutionsavgift även kommer att betalas av värdepappersbolag. Dessa bolag ingår inte i kretsen av avgiftsskyldiga företag enligt den nuvarande stödlagen. Sammantaget innebär de nya reglerna att avgiftsbasen för resolutionsavgiften, om den beräknas på data för 2012, skulle uppgå till cirka 7 200 miljarder kronor. Detta kan jämföras med det avgiftsunderlag på 8 535 miljarder kronor som låg till grund för stabilitetsavgiften år 2012.

Avgiftsuttag

Enligt 7 kap. 2 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut är stabilitetsavgiften 0,036 % av avgiftsunderlaget. Eftersom garanterade insättningar inte räknas in i avgiftsunderlaget för resolutionsavgiften blir, som framgått ovan, det totala avgiftsunderlaget något lägre för resolutionsavgiften än för stabilitetsavgiften. Det framstår som lämpligt att även uttaget av resolutionsavgift anges som en andel av det totala avgiftsunderlaget. Det framstår i detta sammanhang som angeläget att det totala årliga avgiftsuttaget bestäms så att behållningen i resolutionsreserven så snart som möjligt når en nivå som motsvarar tre procent av garanterade insättningar, så att den flexibilitet som krishanteringsdirektivet ger såvitt avser användningen av resolutionsreserven i samband med diskretionära undantag från skuldnedskrivning ska kunna utnyttjas om det bedöms lämpligt. Dessutom har Sverige har en mycket stor banksektor i förhållande till den svenska ekonomins storlek (jfr prop. 2013/14:228 s. 152). Även av detta skäl bedöms det angeläget att säkerställa att det finns resurser tillgängliga för att kunna vidta de åtgärder som kan behövas i en krissituation. Mot denna bakgrund bör det årliga uttaget av resolutionsavgift anges som en andel – 0,09 % – av det totala avgiftsunderlaget. Detta innebär ett totalt årligt avgiftsuttag på omkring 6,5 miljarder kronor. Under 2016, då även stabilitetsavgift för 2015 tas ut, bör avgiften dock reduceras till hälften (se avsnitt 30).

Det bör också framhållas att den riskbaserade avgift som ska tas ut efter det att behållningen i resolutionsreserven nått en nivå som motsvarar tre procent av garanterade insättningar kommer att utgå från den risk som förknippas med enskilda företag. I fråga om den avgiften saknas det alltså skäl att ange uttaget som en andel av avgiftsunderlaget, eftersom det är företagens individuellt bedömda risk som kommer att styra avgiftens storlek.

Beslut om avgifter

I den föreslagna avgiftsmodellen förutsätter beslut om resolutions- och tilläggsavgiften uppgifter om företagens totala volym av garanterade insättningar. Avgifterna ska sedan beräknas som en andel av företagens skulder minskat med garanterade insättningar (avgiftsunderlaget). Att avgifterna ska fördelas utifrån hela avgiftskollektivets garanterade insättningar gör att beräkning och uttag av avgifterna blir beroende av att samtliga institut har fullgjort sin uppgiftsskyldighet.

Erfarenheterna från insättningsgaranti, vars nuvarande avgiftsmodell är uppbyggd på motsvarande sätt, visar att avgiftsuttaget kan bli kraftigt försenat på grund av att avgiftsmodellen har denna egenskap. Sådana förseningar innebär förlorade ränteintäkter för fonden.

För att undvika detta bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ges rätt att fatta beslut om avgifterna till resolutionsreserven även om den inte har fått in uppgifter från samtliga företag. För dessa företag är det rimligt att myndigheten i stället gör en uppskattning av de poster som behövs för att fastställa avgiften. Denna uppskattning bör göras utifrån försiktiga antaganden till nackdel för dem som inte lämnat uppgift. Om det i efterhand visar sig att ett företags

faktiska uppgifter skiljer sig från dem som uppskattats, ska avgiften kunna justeras för de företag som inte fullgjort sin avgiftsskyldighet. För övriga företag ska avgifterna ligga fast.

Det bör dock inte vara möjligt att fatta beslut om resolutionsavgiften på detta sätt om de uppgifter som saknas kan förväntas ge väsentlig påverkan på det totala avgiftsuttaget. Detta medför att bestämmelsen i praktiken enbart blir tillämplig i fråga om mindre företag. En sådan ordning måste dock anses rimlig mot bakgrund av de stora felaktigheter i avgiftsuttaget som skulle kunna uppstå om det gjordes oriktiga uppskattningar av de större företagens garanterade insättningar och övriga skulder.

Det bör också framgå av den nya lagen om resolution att den som har varit avgiftsskyldig för enbart en del av ett kalenderår ska betala avgift i proportion till hur stor del av året som avgiftsskyldighet har förelegat.

Av artikel 102.3 i krishanteringsdirektivet framgår dessutom att de avgifter som tas ut för att uppnå direktivets målnivå ska sättas med beaktande av konjunkturcykeln och de negativa effekter som procykliska avgifter kan få. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få möjlighet att justera ned den löpande avgiften, eller bevilja anstånd med betalningen, om särskilda skäl föreligger. Det gäller exempelvis om den finansiella stabiliteten i Sverige hotas genom avgiftsuttaget.

Mot denna bakgrund bör det anges uttryckligen i den nya lagen om resolution att avgiften under vissa förutsättningar kan fastställas på ett sätt som avviker från vad som följer av de allmänna bestämmelserna om avgiftsuttag. Förutom i de fall som behandlats ovan – när avgiftsskyldighet enbart förelegat en del av året, avgiften har satts ned eller anstånd beviljats – kan avgiften i ett enskilt fall t.ex. komma att bestämmas av allmän förvaltningsdomstol efter överklagande.

Krav på företagens efterlevande av avgiftsskyldigheten

Medlemsstaterna ska enligt artikel 103.4 i krishanteringsdirektivet se till att skyldigheten att betala avgifter är bindande enligt nationell lagstiftning. Medlemsstaterna ska vidare enligt artikel 103.4 andra stycket i direktivet upprätta nödvändiga rutiner för uppföljning och kontroll av att avgifter betalas fullständigt och korrekt.

Slutligen anges i artikel 103.8 i direktivet att kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter för att specificera hur uppföljning och kontroll av företagens fullgörande av sin avgiftsskyldighet ska ske.

Avgiftsskyldigheten bör regleras i den nya lagen om resolution. Dröjsmålsränta bör utgå på avgift som inte betalats i tid och beslut om att påföra avgift bör kunna bli föremål för verkställighet. I lagen bör också införas en skyldighet för företagen att – på motsvarande sätt som gäller för insättningsgaranti- och stabilitetsavgiften – lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att fastställa resolutionsavgiften.

Revisorsnämnden anför att det bör klargöras vilken typ av revisorsgranskning som ska utföras av de uppgifter som ligger till grund för resolutionsmyndighetens beslut om avgiftsuttag.

Det finns i detta sammanhang anledning att skilja mellan dels uppgifter ur företagens av revisorer granskade årsredovisningar, dels uppgifter om

garanterade insättningar som lämnas till garantimyndigheten i särskild ordning. I fråga om uppgifter ur företagens årsredovisning rör det sig, som Revisorsnämnden också anför, om uppgifter som har varit föremål för en revision som utmynnat i ett positivt bestyrkande. De uppgifter om garanterade insättningar som redan i dag lämnas till garantimyndigheten i särskild ordning ska, i enlighet med den ordning som gäller för dessa uppgifter, vara stärkta genom revisorsintyg.

Administrativa kostnader

I krishanteringsdirektivets uppräkning av de ändamål för vilka resolutionsreserven får användas för ingår inte resolutionsmyndighetens egna administrativa kostnader. Kostnader i samband med direkta resolutionsåtgärder, som exempelvis kostnader för externa rådgivare före, under eller efter en stödåtgärd, får enligt artikel 37.7 i krishanteringsdirektivet finansieras genom att kostnaderna påförs de företag som är föremål för stöd. Däremot sägs inget om hur kostnaderna för resolutionsmyndighetens förberedande arbete ska finansieras.

Utredningen bedömer att företagen bör bära även dessa kostnader och förordar därför att den modell som i dag används för insättningsgarantin tillämpas även för resolutionsmyndigheten. Enligt regeringens bedömning framstår dock en sådan lösning som svårförenlig med utformningen av artikel 101 i krishanteringsdirektivet, som uttömmande anger de syften för vilka reserven får användas. Mot denna bakgrund bedömer regeringens att utredningens förslag i denna del inte bör genomföras.

När det gäller administrativa kostnader för åtgärder som vidtas inom ramen för den nya stödlagen bör dessa däremot täckas med medel från stabilitetsfonden. Bestämmelser om detta bör föras in i den nya stödlagen. De avskilda medlen förs till inkomsttitel i statens budget.

25.2.3 Höjd avgift och tilläggsavgift

Regeringens förslag: Institut och EES-filialer med tillstånd att driva verksamhet i Sverige ska – under vissa förutsättningar – betala en *höjd avgift* eller en *tilläggsavgift*.

För det fall resolutionsreservens behållning faller under 0,67 procent av garanterade insättningar, ska avgiften kunna höjas så att den blir tillräcklig för att återställa behållningen i resolutionsreserven till en procent av garanterade insättningar inom sex år (*höjd avgift*). Maximalt får den förhöjda resolutionsavgiften uppgå till en nivå som motsvarar 0,17 procent av garanterade insättningar.

Om behållningen i resolutionsreserven blir negativ ska det, utöver resolutionsavgiften, utgå en särskild *tilläggsavgift*. Tilläggsavgiften ska bestämmas så att underskottet i reserven täcks. Maximalt får dock tilläggsavgiften under ett år uppgå till tre gånger resolutionsavgiftens storlek, exklusive eventuella höjningar av resolutionsavgiften. En enskild avgiftsskyldigs tilläggsavgift ska fastställas utifrån den andel av de totala resolutionsavgifterna som den avgiftsskyldige betalar.

Tilläggsavgiften ska tas ut årligen till dess hela underskottet, jämte finansieringskostnader, har täckts. Om inte särskilda skäl finns ska tilläggsavgiften tas ut vid samma tidpunkt som resolutionsavgiften.

Enskilda avgiftsskyldiga kan få anstånd med att betala tilläggsavgift upp till maximalt sex månader om det är motiverat för att skydda företagets finansiella ställning. Anståndet kan förlängas på företagets begäran, men avgiften måste betalas vid en senare tidpunkt när den inte längre hotar företagets finansiella ställning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Höjd avgift

I artikel 102.3 i krishanteringsdirektivet anges att om resolutionsreserven faller under två tredjedelar av direktivets målnivå (dvs. under 0,67 procent av garanterade insättningar), ska avgiften sättas så att målnivån på en procent uppnås igen senast efter sex år. Eftersom det enligt artikel 104 i krishanteringsdirektivet ska utgå en särskild tilläggsavgift (efterhandsavgift) om fondens behållning är negativ, torde den höjda avgiften enbart avse underskott i intervallet 0 till 100 procent av målnivån. Det innebär att den som mest skulle komma att uppgå till 1/6 av den i krishanteringsdirektivet angivna målnivån för fonden, dvs. 0,17 procent av garanterade insättningar (1/6 * 1 procent garanterade insättningar = 0,17).

Detta torde typiskt sett innebära ett behov av höjd avgift under den sexårsperiod som det handlar om, till dess att nivån på en procent har nåtts igen. Avgiften ska alltså höjas till en nivå som gör att den totala resolutionsavgiften blir tillräcklig för att på sex år återställa fonderingsnivån till en procent av garanterade insättningar.

Syftet med krishanteringsdirektivets bestämmelser i denna del är att säkerställa att resolutionsreserven snabbare ska kunna komma tillbaka till en behållning motsvarande en procent av garanterade insättningar. Det är således krishanteringsdirektivets målnivå på en procent av garanterade insättningar som bör ligga till grund för beräkningen av den höjda avgiftens storlek. Motsvarande bestämmelser bör införas i den nya lagen om resolution.

En särskild fråga rörande den höjda avgiften är vid vilken tidpunkt den ska bestämmas. Fastställandet av det belopp som ska återhämtas med hjälp av den höjda avgiften torde behöva göras redan vid den tidpunkt då avgiftsbehovet uppstår, dvs. när reserven underskrider 0,67 procent av garanterade insättningar. Syftet är att undvika att transaktioner i reserven påverkar storleken på den förhöjda avgiften.

En annan fråga är hur den höjda avgiften ska beräknas om det skulle ske nya utbetalningar ur fonden innan ett tidigare underskott hunnit återhämtas. Regeringen anser liksom utredningen att det inte är lämpligt att kräva att underskottet ska inhämtas under den sexårsperiod som gäller för det ursprungliga underskottet. Detta skulle i praktiken innebära att det underskott som avser den nya utbetalningen skulle behöva återhämtas

inom en kortare period än vad krishanteringsdirektivet kräver. I stället bör den höjda avgiften beräknas utifrån en ny sexårsperiod och avse det totala underskottet, dvs. både det tidigare underskott som ännu inte återhämtats och det nya underskottet.

Enligt artikel 102.3 i krishanteringsdirektivet ska de avgifter som tas ut för att uppnå direktivets målnivå sättas med beaktande av konjunkturcykeln och de negativa effekter som procykliska avgifter kan få. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför, på samma sätt som i fråga om den löpande avgiften, få möjlighet att justera ned den höjda avgiften om särskilda skäl föreligger. Det gäller exempelvis om den finansiella stabiliteten i Sverige hotas genom avgiftsuttaget.

Tilläggsavgift

Om resolutionsreserven inte räcker för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter anges i artikel 104 i krishanteringsdirektivet att extraordinära avgifter ska tas ut från instituten för att täcka underskottet (tilläggsavgift). Här blir det alltså fråga om en ytterligare avgift, utöver resolutionsavgiften, för det fall behållningen i reserven blir negativ. Denna tilläggsavgift har enbart till uppgift att eliminera underskott i reserven, inte att återställa behållningen till krishanteringsdirektivets målnivå på en procent av garanterade insättningar. Den senare uppgiften uppfylls av den höjda avgiften som kommer att tas ut parallellt med tilläggsavgiften.

Krishanteringsdirektivet säger inget om inom vilken tidsrymd ett underskott ska inhämtas. Utredningens tolkning är att hela underskottet som huvudregel ska inhämtas vid ett och samma tillfälle. Ett uttryckligt undantag finns dock. Avgifterna får maximalt uppgå till tre gånger den årliga avgift som tas ut för att uppnå krishanteringsdirektivets målnivå. Det som här avses med årlig avgift torde inte innefatta eventuellt förhöjda årliga avgifter till följd av att målnivån måste återställas inom sex år, utan enbart de årliga avgifter som normalt tas ut när det inte finns några tidsbundna krav på återställning. Detta innebär i praktiken att tilläggsavgiften högst får uppgå till tre gånger den avgift som i normala förhållanden tas ut i enlighet med Europeiska kommissionens delegerade akt.

Den övre gränsen för tilläggsavgiften innebär att det kan komma att ta flera år innan ett större underskott har eliminerats. Under denna period kommer också den höjda avgiften att tas ut. Detta gör att behållningen i reserven kan komma att vara positiv utan att hela underskottet hunnit betalas in med tilläggsavgift. Detta faktum innebär att uttaget av tilläggsavgiften inte kan knytas till att ett underskott i reserven föreligger vid tidpunkten för avgiftsuttaget. I stället måste tilläggsavgiften vid större underskott fastställas vid tidpunkten då underskottet uppstår och för flera år framåt, så att den förväntade avgiftssumman uppgår till underskottets storlek.

Om det skulle uppstå ett nytt underskott i reserven innan det gamla har återhämtats, ska tilläggsavgiften beräknas utifrån det sammanlagda underskottet. Förutsatt att det gamla underskottet var så högt att det betingade maximal tilläggsavgift, kommer det nya underskottet inte att

påverka storleken på avgiften. Däremot kommer det innebära att tilläggsavgiften kommer att behöva tas ut under en längre period.

I krishanteringsdirektivet ställs också krav på att tilläggsavgiften ska fördelas mellan instituten på samma sätt som de avgifter som tas ut när fonderingsnivån är positiv. Således krävs att tilläggsavgiften riskdifferentieras på samma sätt som den löpande avgiften, i enlighet med kommissionens delegerade akt. För att åstadkomma detta bör en bestämmelse tas in i den nya lagen om resolution med innebörden att tilläggsavgiften för varje enskilt institut ska fastställas utifrån den andel av de totala avgifterna som institutet betalar.

När det gäller tidpunkten för uttaget av tilläggsavgiften innehåller krishanteringsdirektivet inga explicita krav. En möjlig tolkning är att avgifterna ska tas ut så att underskottet i reserven omedelbart ska kunna täckas, dvs. utan att underskottet ska behöva finansieras på annat sätt (t.ex. i form av lån) i väntan på att tilläggsavgifterna flyter in. Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att det i praktiken kommer vara svårt, eller i vissa situationer närmast omöjligt, att ta ut avgifter så snabbt att annan tillfällig finansiering inte ska behövas. Detta gäller särskilt om resolutionsmyndigheten måste göra en ny insamling av de uppgifter som krävs för att fastställa avgiften. Detta senare problem skulle kunna undvikas om resolutionsmyndigheten tilläts göra avgiftsuttaget baserat på uppgifter från det närmaste föregående avgiftsbeslutet. Men även om så vore fallet torde det inte vara möjligt att göra avgiftsuttaget inom de tidsramar som krävs för att annan tillfällig finansiering inte ska vara nödvändig.

Det kan också tilläggas att ett avgiftsuttag som måste ske separat från det ordinarie årliga uttaget av avgiften kommer att innebära en administrativ belastning på både instituten och resolutionsmyndigheten. Dessutom kommer det att ske vid en tidpunkt när resolutionsmyndighet sannolikt är hårt belastad med att hantera ett eller flera resolutionsärenden.

Av dessa skäl bör tilläggsavgiften som huvudregel tas ut vid samma tidpunkt som den övriga avgiften. Endast om särskilda skäl föreligger ska myndigheten kunna ta ut tilläggsavgiften vid en annan tidpunkt. Det skulle exempelvis kunna vara motiverat att tidigarelägga avgiftsuttaget om resolutionsreserven inte kan utnyttja de lånemöjligheter som föreslås i avsnitt 25.3.1 eller om sådana lån enbart kan tas upp till ofördelaktiga villkor. När ett sådant avgiftsuttag aktualiseras bör resolutionsmyndigheten inte göra någon ny insamling av uppgifter från företagen utan i stället basera avgiftsbeslutet på uppgifter från närmaste föregående avgiftsbeslut.

Under den period som det föreligger ett underskott i reserven kommer detta att behöva finansieras med ovan nämnda lånemöjligheter. Kostnaderna för denna finansiering bör i sin helhet täckas med tilläggsavgifterna.

Enligt artikel 104.3 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten, helt eller delvis, undanta företag från skyldigheten att betala tilläggsavgift, om det är nödvändigt för att skydda företagets finansiella ställning. Ett sådant undantag får dock inte beviljas för längre tid än sex månader, men undantaget kan förnyas på företagets begäran. Den avgift som undantaget gäller ska dock betalas vid en senare tidpunkt

när det inte längre hotar att skada företagets finansiella ställning. Motsvarande bestämmelser bör införas i den nya lagen om resolution.

25.2.4 Målnivå

Regeringens förslag: Avgifter i enlighet med Europeiska kommissionens delegerade akt ska tas ut fram till dess att behållningen i resolutionsreserven uppgår till tre procent av garanterade insättningar. Därutöver definieras inte någon uttrycklig målnivå i lagen.

Utredningens förslag innebär att två olika nivåer för behållningen i resolutionsreserven – dels en procent, dels tre procent – anges i lagen, men utan att någon uttrycklig målnivå definieras.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* delar utredningens bedömning att det inte bör införas någon lagfäst målnivå. *Kommuninvest ekonomisk förening* anför att målnivån bör sättas till en procent av garanterade insättningar och en riskbaserad avgift tas ut därefter upp till en viss högre nivå. *Finansbolagens förening*, *Sparbankernas riksförbund* och *Svenska Bankföreningen* anser att det ska finnas en bortre målnivå efter vilken avgifter till resolutionsreserven inte längre tas ut.

Skälen för regeringens förslag

Behållningen i resolutionsreserven

Enligt artikel 102.1 i krishanteringsdirektivet ska varje medlemsstat se till att tillgängliga medel uppgår till minst motsvarande en procent av de garanterade insättningarna. Målnivån ska nås senast den 1 januari 2025. För det fall de tillgängliga medlen i fonden efter uppbyggnadsperioden faller under målnivån ska avgiftsuttag återupptas till dess miniminivån åter är uppnådd.

Som anges i avsnitt 25.2.1 bör en del av behållningen i stabilitetsfonden föras över till resolutionsreserven. Redan under 2016, efter det att 2015 års stabilitetsavgifter betalats in, kommer den målnivå på en procent av garanterade insättningar som anges i krishanteringsdirektivet att vara uppfylld. Detta är nio år före den tidpunkt (den 1 januari 2025) då direktivet föreskriver att den ska vara nådd. Krishanteringsdirektivets krav är således väl tillgodosedda med en sådan lösning.

Däremot bör noteras att behållningen inte når upp till de tre procent av garanterade insättningar som krävs för att Sverige ska få utnyttja det särskilda undantag från skuldnedskrivning som anges i artikel 44 i direktivet (se avsnitt 22.33). En överföring av ytterligare medel från stabilitetsfonden skulle dock inte ha någon betydelse i sammanhanget, eftersom artikeln uttryckligen föreskriver att de medel som får räknas in för att kunna utnyttja det nämnda undantaget enbart får innefatta medel som har samlats in med förhandsavgifter enligt artikel 103 i krishanteringsdirektivet, dvs. i enlighet med kommissionens delegerade akt. Detta betyder att även om det skulle vara tillåtet att överföra statens initiala anslag på 15 miljarder och överskottet från de generella

stödprogrammen till resolutionsreserven skulle dessa poster inte få tillgodoräknas vid beräkning av kravet. Nivån på tre procent kan således enbart uppnås genom de avgifter som tas ut till resolutionsreserven i enlighet med Europeiska kommissionens delegerade akt.

Med antagande om en framtida resolutionsavgift som motsvarar dagens stabilitetsavgift och under förutsättning att det inte uppstår några stödärenden skulle resolutionsreserven omkring år 2020 nå den nivå där undantaget kan utnyttjas. Ett högre avgiftsuttag skulle resultera i att nivån kunde uppnås tidigare. Eftersom resolutionsmyndigheten kan tillämpa nedskrivningsverktyget med större flexibilitet om nivån på tre procent av garanterade insättningar är uppnådd, anser regeringen liksom utredningen att det finns anledning att konstruera avgiftsmodellen med beaktande av behovet att uppnå denna nivå (se avsnitt 25.2.2).

Avslutningsvis kan noteras att upp till 30 procent av målnivån för fonden får utgöras av betalningsåtaganden, enligt artikel 103.3 i krishanteringsdirektivet. Regeringen anser liksom utredningen att detta undantag inte bör införas i svensk rätt. Resolutionsreserven i sin helhet bör finansieras via avgifter från företagen och sådana medel som inflyter i samband med resolutionsärenden.

25.2.5 Användning av resolutionsreserven

Regeringens förslag: I samband med resolution får resolutionsreserven användas för utbetalningar som avser följande ändamål:

- Garantier avseende tillgångar och skulder för ett företag i resolution eller dess dotterbolag, ett broinstitut, eller ett tillgångsförvaltningsbolag.
- Lån till ett företag i resolution eller dess dotterbolag, ett broinstitut, eller ett tillgångsförvaltningsbolag.
- Förvärv av tillgångar från ett företag i resolution.
- Tillskott av medel till ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.
- Ersättning till ägare eller borgenärer i ett företag under resolution för det fall en värdering visar att dessa grupper får ett sämre ekonomiskt utfall vid resolution än vid konkurs eller likvidation.
- Kompensation till ett företag i resolution för att gottgöra den förlust som skulle ha burits av de borgenärer som undantagits från nedskrivning eller konvertering vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Resolutionsreserven får även användas för dessa ändamål i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Om en av ovanstående åtgärder får till följd att förluster som drabbat företaget i resolution direkt eller indirekt förs över till resolutionsreserven, gäller de krav som ställs för att resolutionsreserven ska få användas för att kompensera för skulder som undantas inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att medel från

resolutionsreserven måste kunna användas för att kompensera borgenärer som fått sämre utfall än i konkurs, oberoende av huruvida kravet på åtta procents förlusttäckning är uppfyllt.

Skälen för regeringens förslag

Tillåtna användningsområden för resolutionsreserven

För att möjliggöra resolution kan det krävas att resolutionsmyndigheten vidtar vissa finansiella stödåtgärder gentemot ett företag i resolution eller ett bolag som övertar hela eller delar av företagets verksamhet (en köpare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag).

I artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet regleras de åtgärder för vilka resolutionsmyndigheten får använda medel i resolutionsreserven. Myndigheten ska bl.a. kunna utfärda garantier, ge lån, eller köpa tillgångar av ett företag i resolution, dess dotterbolag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag. Det finns också möjlighet att tillskjuta medel till ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

Utöver dessa åtgärder ska myndigheten under vissa omständigheter kunna betala ut kompensation till företaget eller dess ägare och borgenärer med medel från resolutionsreserven. Detta kan göras i två olika fall.

Det första fallet avser en situation där en värdering enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet utvisar att ägare, borgenärer eller insättningsgarantisystemet fått ett sämre ekonomiskt utfall vid resolution än vid konkurs eller likvidation (se avsnitt 16.7 och 23.2).

Det andra fallet avser en situation där resolutionsmyndigheten väljer att diskretionärt undanta vissa skulder i samband med att skuldnedskrivningsverktyget tillämpas enligt artikel 44.3 (se avsnitt 22.33). Som huvudregel får denna kompensation maximalt uppgå till motsvarande fem procent av företagets totala skulder och egna kapital. Medlen får inte heller användas för att täcka direkta förluster eller för att rekapitalisera företag, om inte företagets ägare och borgenärer först har bidragit med motsvarande minst åtta procent av företagets totala skulder och egna kapital alternativt 20 procent av företagets riskvägda tillgångar. I undantagsfall är det dock tillåtet att använda ytterligare medel ur finansieringsarrangemanget.

Av artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet framgår också att samtliga ovan angivna åtgärder ska kunna finansieras även i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Avslutningsvis medger artikeln att finansieringsarrangemanget ska kunna användas för att ge lån till motsvarande arrangemang inom Europeiska unionen (se avsnitt 25.3.2).

De olika åtgärder som här beskrivits ska alltid vidtas med beaktande av krishanteringsdirektivets huvudprincip att förluster och andra kostnader i samband med resolution i första hand ska bäras av företagets ägare följt av dess borgenärer. Till följd av direktivets regler kan det dock uppkomma situationer där resolutionsmyndigheten *indirekt* tvingas bära vissa förluster hos ett företag. Det gäller exempelvis om resolutionsmyndigheten har vidtagit åtgärder som gör att företagets ägare och

borgenärer får ett sämre ekonomiskt utfall än vad de skulle ha fått om företaget i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Kan resolutionsreserven användas i andra syften?

En fråga som uppkommer i anslutning till detta är huruvida det är möjligt för medlemsstaterna att använda finansieringsarrangemanget (i Sveriges fall resolutionsreserven) för andra ändamål än de som specificeras i artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet.

Av den allmänna princip som reglerar användningen av finansieringsarrangemanget för resolution (artikel 101.2 i krishanteringsdirektivet) framgår att finansieringsarrangemanget inte får användas för *direkt* täckning av ett företags förluster eller för att kapitalisera ett företag. I det fall någon av åtgärderna resulterar i en *indirekt* täckning av företagets förluster ska de principer för hur finansieringsarrangemanget får användas vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget tillämpas (artikel 44 i krishanteringsdirektivet). Dessa principer säger att undantag från skuldnedskrivning bara får göras i undantagsfall samt att resolutionsreserven – för det fall sådana undantag gjorts – bara får användas om en viss andel av företagets skulder (kapitalet inkluderat) först har skrivits ned eller konverterats. Mot bakgrund av krishanteringsdirektivets krav bör det enligt utredningen framgå av lagen att om resolutionsreserven direkt eller indirekt bär förluster som skulle ha burits av företaget i resolution, ska de krav som ställs på ägare och borgenärer att bidra till förlustabsorbering och kapitalisering inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.

Riksgäldskontoret anser att medel från resolutionsreserven måste kunna användas för att kompensera borgenärer som fått sämre utfall än i konkurs, oberoende av huruvida kravet på åtta procents förlusttäckning är uppfyllt. Enligt Riksgäldskontoret kan det i såväl fall när diskretionära undantag från skuldnedskrivning görs, som vid tillämpning av reglerna utan undantag, uppkomma situationer då en borgenär får ett sämre utfall än i konkurs på grund av att andra borgenärers skulder undantas från nedskrivning.

Det framstår enligt regeringens bedömning som osannolikt att krishanteringsdirektivet bör tolkas som om borgenärer inte ska kunna få ersättning i enlighet med principen om ”no creditor worse off” i de fall då de faktiskt har fått ett sämre utfall än i konkurs på grund av att resolutionsregelverket har tillämpats. Regeringen delar således Riksgäldskontorets bedömning att ersättning ur resolutionsreserven bör kunna utgå till borgenärer som har fått ett sämre utfall än i konkurs till följd av att andra borgenärers skulder undantagits från nedskrivning på grund av bindande regler. En sådan tillämpning av regelverket, som inte innebär mer än att principen om ”no creditor worse off” tillämpas fullt ut, kan inte anses stå i strid med förbudet mot att påföra resolutionsreserven förluster från företaget i resolution.

När det gäller situationen där resolutionsmyndigheten har gjort ett diskretionärt undantag från skuldnedskrivning avseende vissa borgenärer, och detta leder till att andra borgenärer får ett sämre utfall än i konkurs, gör regeringen följande överväganden. Som Riksgäldskontoret påpekar skulle en tolkning som innebär att förbudet mot att påföra resolutions-

reserven förluster från företaget i resolution tillämpas i dessa fall få till följd att det inte blir möjligt att göra diskretionära undantag förrän borgenärerna har burit förluster motsvarande åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital, om undantaget medför att andra (icke undantagna) borgenärer kan få ett sämre utfall än i konkurs.

Å ena sidan kan anföras att syftet med förbudet mot att påföra resolutionsreserven förluster syftar till att säkerställa att det offentliga inte tar förluster från företaget i resolution (även om resolutionsreserven finansieras med avgifter från företagen). Å andra sidan kan resolutionsmyndighetens möjligheter att tillämpa diskretionära undantag på ett sätt som möjliggör ett effektivt resolutionsförfarande och värnar den finansiella stabiliteten, kringskäras om förbudet tillämpas i de nu aktuella situationerna. Beroende på omständigheterna i det enskilda fallet kan bristen på möjligheter att göra diskretionära undantag få allvarliga konsekvenser genom spridningseffekter i det finansiella systemet. Detta riskerar att motverka syftet med resolutionsförfarandet och kan i sin tur leda till avsevärda negativa effekter som vida överstiger kostnaderna för den kompensation som – i enlighet med principen om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer inte ska bli sämre vid resolution än konkurs (”no creditor worse off”) – ges till förfördelade borgenärer när diskretionära undantag från skuldnedskrivning görs. Vid en sammanvägd bedömning, och med beaktande av resolutionsändamålen och möjligheterna att bäst uppnå dem, bör förbudet mot att påföra resolutionsreserven förluster från företaget i resolution inte tolkas så att det uppställs ett krav att borgenärerna har burit förluster motsvarande åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital innan det kan betalas ersättning till icke undantagna borgenärer från resolutionsreserven. Det bör, som Riksgäldskontoret har anfört, vara möjligt att betala ut ersättning i enlighet med principen om ”no creditor worse off” till förfördelade borgenärer även om borgenärskollektivet inte har burit förluster motsvarande åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital.

Riksgäldskontoret efterfrågar också ett förtydligande av att ersättning enligt principen om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer inte ska bli sämre vid resolution än konkurs (”no creditor worse off”) ska utgå från resolutionsreserven om det av den slutliga värderingen framgår att vissa borgenärer har fått ett sämre utfall än i konkurs, trots att uppskattningen i den preliminära värderingen var att de inte skulle få ett sämre utfall. Enligt regeringens bedömning följer av den nämnda principen att ersättning ska utgå till berörda borgenärer i detta fall.

Artikel 101.1 i krishanteringsdirektivet uppställer en uttömmande lista av åtgärder för vilka medel från resolutionsreserven får användas. Det finns således ingen möjlighet att i nationell rätt föreskriva om ytterligare användningsområden för resolutionsreserven. Det kommer t.ex. inte vara möjligt att använda resolutionsreserven för den typ av generella stödåtgärder som vidtogs i Sverige under finanskrisen 2008–2009. Enligt krishanteringsdirektivet kommer sådana åtgärder även fortsättningsvis att vara möjliga att genomföra även om de inte får finansieras via resolutionsreserven. Detta gör, som konstaterats i avsnitt 25.2.1, att det finns ett behov av att behålla den nuvarande stabilitetsfonden.

25.2.6 Finansiering under resolution

Regeringens bedömning: Om det behövs för att säkerställa att ett företag i resolution eller ett broinstitut har tillräcklig finansiering, bör resolutionsmyndigheten i första hand utfärda garantier för ny marknadsfinansiering med resolutionsreserven som bas. Om finansieringen via sådana garantier inte är tillräcklig, kan det vara möjligt för Sveriges riksbank att inom ramen för befintlig lagstiftning bidra till resolutionen genom att ge nödkredit.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Sveriges riksbank* anser att frågan om likviditetsstöd från Riksbanken till företag i resolution bör bli föremål för ytterligare analys. Dessutom anser Riksbanken att det bör säkerställas att dess fordringar på grund av likviditetsstöd som getts inte kan bli föremål för nedskrivning. *Riksgäldskontoret* bedömer att det framstår som osannolikt att Riksbanken skulle kunna drabbas av en förlust i ett resolutionsförfarande till följd av likviditetsstöd.

Skälen för regeringens bedömning

Garantier för lån till ett företag i resolution

Ett företag som försätts i resolution har sannolikt likviditetsproblem (eller har haft, men har erhållit nödkredit). Om företaget inte har haft problem tidigare så riskerar det i vart fall att få det i och med resolutionsbeslutet. Generellt torde brist på likvida medel vara ett av de största problemen under rekonstruktioner av alla slag.

Resolutionsmyndigheten kan använda resolutionsreserven till att utfärda garantier för, eller bevilja krediter till, ett företag i resolution eller ett broinstitut.

I detta sammanhang noterar utredningen att garantier har flera fördelar jämfört med lån. Den främsta är att marknadskanalerna upprätthålls, vilket förenklar övergången till ett läge där företaget ska klara sig på egen hand. Garantier innebär vidare att staten inte behöver låna upp medel i eget namn och statens behov av upplåning påverkas inte förrän garantin eventuellt behöver infrias. Om företaget drivs vidare inom ramen för resolution och så småningom (i någon form) återgår till reguljär verksamhet, kan staten helt undvika att behöva låna upp medel. En nackdel med garantier är att det kan ta en tid innan tillräckligt mycket ny garanterad marknadsfinansiering kan uppbringas. Därför kan det vara nödvändigt att med ett lån snabbt ge företaget tillräckligt med likvida medel för att företaget ska kunna fortsätta att bedriva den kritiska verksamhet som utgör själva grunden för att det försatts i resolution.

Det kan dock också bli aktuellt med finansiering genom krediter, särskilt om företaget i resolution har akut brist på likvida medel och ny (garanterad) finansiering inte tillräckligt snabbt kan uppbringas. Avsikten torde i dessa fall vara att krediterna så snabbt som möjligt ska ersättas med garanterad marknadsfinansiering. Krediter i detta sammanhang

utgör främst ett tillfälligt likviditetsstöd i avvaktan på att tillräcklig marknadsfinansiering kan erhållas.

Sveriges riksbank bör kunna bistå med kredit

Även om resolutionsmyndigheten kan använda resolutionsreserven för att bevilja krediter kan en samhällsekonomiskt effektivare lösning vara att Sveriges riksbank ansvarar för denna typ av likviditetsstöd. En centralbank har en unik förmåga att skapa pengar i den inhemska valutan och kan på så sätt snabbt ge krediter av i princip obegränsad storlek. Det är därför ändamålsenligt om Riksbanken inom ramen för de regler som styr dess verksamhet har möjlighet att ge tillfälligt likviditetsstöd i den egna valutan till företag i resolution. Detta är även i linje med Riksbankens likviditetsstödjande roll generellt. När det gäller likviditetstöd i utländsk valuta har centralbanker ingen naturlig fördel jämfört med exempelvis skuldförvaltningsmyndigheter. Däremot har Riksbanken en valutareserv och vissa möjligheter att låna av andra centralbanker, vilket innebär att Riksbanken även bör kunna bistå med likviditetsstöd i utländsk valuta.

En kredit från Riksbanken till ett företag i resolution bör kunna vara föremål för en garanti. Såtillvida är det ingen skillnad mot när resolutionsmyndigheten garanterar privat finansiering. Lån från Riksbanken bör bli aktuella först när ny (garanterad) marknadsfinansiering inte kan erhållas tillräckligt snabbt och det förefaller rimligt att centralbankskrediter ska ges på samma villkor, dvs. mot garanti. Riksbanken bör i en sådan här situation betraktas som att den tillfälligt ersätter andra marknadsaktörer snarare än att den träder in i stället för resolutionsmyndigheten. Att på detta sätt tillfälligt ersätta marknadsaktörer som av något skäl inte finansierar ett företag motsvarar Riksbankens roll vid reguljärt tillfälligt likviditetsstöd till solida företag som inte är försatta i resolution. I detta sammanhang bör det noteras att Riksbankens kredit inte får strida mot det unionsrättsliga förbudet mot monetär finansiering.

I detta fall finns det också ett i grunden viktigare skäl för garantin och det är att se till att kostnaderna inte överförs på staten genom att Riksbanken gör förluster som överförs till staten via minskad vinstutdelning från (eller behov av kapitaltillskott till) Riksbanken. En bärande tanke i krishanteringsdirektivet och i konstruktionen av resolutionsreserven är att kostnader för resolution i slutändan ska bäras av den finansiella sektorn. Om någon annan statlig aktör än resolutionsmyndigheten ger ett lån till ett företag i resolution, blir garantier från resolutionsreserven av vikt för att kreditrisk inte ska överföras från den privata sektorn till staten. Syftet med en garanti till förmån för centralbanken är således i detta fall att säkerställa att eventuella kostnader bärs av den finansiella sektorn via resolutionsreserven och det krav på nya avgifter som uppstår om reserven tas i anspråk.

Regeringen ansluter sig till utredningens bedömning att en tillfällig kredit till ett företag i resolution eller ett broinstitut många gånger kan rymmas inom såväl Riksbankens uppdrag om att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende som inom nödkreditbestämmelsen i 6 kap. 8 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank (riksbankslagen).

Nödkrediter enligt 6 kap. 8 § riksbankslagen får bara ges om det finns synnerliga skäl. Förutsatt att ett företag enbart försätts i resolution om det finns ett tillräckligt vägande allmänintresse framstår det i och för sig som sannolikt att synnerliga skäl kan vara för handen såvitt avser ett företag som försatts i resolution.

En nödkredit får inte heller ges till företag som av Riksbank bedöms vara uppenbarligen insolvent. Motsvarande krav ställs även inom unionsrätten som en del av förbudet mot monetär finansiering och kraven på centralbankens oberoende.

Bakgrunden till bestämmelser om att centralbanker inte ska ge stöd till företag som inte är livskraftiga, och således riskerar att fallera, är att centralbanksfinansiering inte ska kunna användas till att hålla fallerande företag i fortsatt drift. Stöd till insolventa företag är inte en uppgift för centralbanken, som enligt förbudet mot monetär finansiering inte får ge sådant stöd. I och med att företaget är försatt i resolution har dessa invändningar inte någon bäring. Företaget är under statlig kontroll och själva syftet med resolutionen är att återge företaget dess livskraft.

Ett företag som uppfyller förutsättningarna för att försättas i resolution kan sannolikt inte vid det tillfället betraktas som solvent. I och med resolutionsbeslutet ändras dock situationen. Beslutet att försätta ett företag i resolution fattas för att kunna fortsätta att bedriva åtminstone delar av verksamheten eller avveckla den under ordnade former. För att verksamhet ska drivas vidare så måste företaget förr eller senare bli livskraftigt. Även om den verksamhet som resolutionsåtgärderna avser tillfälligt bedrivs i ett insolvent företag kommer detta tillstånd inte att bli bestående.

Eftersom insolvensbegreppet bygger på prognoser om den framtida utvecklingen, och förutsättningarna förändras i grunden när företaget i fråga försätts i resolution, bör det vara möjligt för Riksbanken att bevilja en tillfällig kredit till ett företag i resolution. När resolutionsmyndigheten har satt företaget i resolution torde avsikten typiskt sett vara att företaget ska rekonstrueras, till större eller mindre del. Det kan förutsättas att resolutionsåtgärderna kommer att få avsedd effekt, dvs. att företaget kan lösa sina betalningsproblem. Företaget är då inte att betrakta som insolvent.

Även broinstitut upprättas i syfte att driva verksamhet vidare. Av detta skäl torde även prognosen för ett broinstitut vara att det kommer att vara livskraftigt och därmed inte är insolvent.

Mot denna bakgrund bedömer regeringen, liksom utredningen, att en konflikt med solvenskravet inte bör uppstå i den utsträckning som en resolution syftar till rekonstruktion av den berörda verksamheten. Ett företag i resolution som resolutionsmyndigheten har aviserat ska rekonstrueras (eller fortleva), eller ett broinstitut, är närmast definitionsmässigt att betrakta som solventa företag.

Det finns även bestämmelser inom unionsrätten om förbud mot monetär finansiering. För att stödet inte ska stå i strid med det förbudet måste det vara systemstabilitetsaspekter på spel och Riksbanken ska kunna fatta ett självständigt beslut om att bevilja stödet. Beslut enligt 6 kap. 8 § riksbankslagen är föremål för Riksbankens självständiga beslut, och resolution ska endast inledas om det föreligger ett systemhot.

Inte heller ur dessa aspekter ser regeringen några hinder för Riksbanken att bistå med krediter i resolution.

Sveriges riksbank anser att frågan om likviditetsstöd från Riksbanken till företag i resolution bör bli föremål för ytterligare analys. Enligt Riksbanken är det inte givet att ett företag i resolution ska anses vara solvent. Riksbanken anser att utredningen har underskattat svårigheterna med att inom ramen för det EU-rättsliga förbudet mot monetär finansiering kunna ge likviditetsstöd till företag i resolution. Enligt Riksbanken bör resolutionsmyndigheten och Riksbanken tillsammans kartlägga förutsättningarna för att ge likviditetsstöd till företag i resolution, i syfte att nå en samsyn i frågan. Regeringen delar, som framgått ovan, utredningens bedömning såvitt avser möjligheten att ge likviditetsstöd till ett företag i resolution. Att myndigheter inom ramen för sina uppdrag samverkar för att, som Riksbanken föreslår, nå samsyn om reglernas tillämpning framstår i och för sig som lovvärt. Det saknas anledning att ytterligare behandla frågan om ett sådant frivilligt samarbete myndigheter emellan inom ramen för detta lagstiftningsärende.

När det gäller likviditetsstöd till företag utanför resolution anser Riksbanken att det bör säkerställas att dess fordringar på grund av likviditetsstöd som getts inte kan bli föremål för nedskrivning, t.ex. i ett fall då ett företag först får likviditetsstöd och därefter försätts i resolution med påföljande skuldnedskrivning. Riksbanken anför att det finns risk för att likviditetsstöd har fått ges utan tillräckliga säkerheter och att fordran kan komma att omfattas av en skuldnedskrivning, med påföljande förlust för Riksbanken – och i förlängningen det allmänna – på ett sätt som inte överensstämmer med de grundläggande principerna bakom krishanteringsdirektivet. Enligt Riksbanken bör det föras in bestämmelser om allmän förmånsrätt för Riksbanken avseende sådana fordringar som det här är fråga om. *Riksgäldskontoret* bedömer att det är svårt att se hur en situation skulle kunna uppkomma då Riksbanken skulle kunna drabbas av en förlust.

Krishanteringsdirektivet innehåller inga bestämmelser om särskilt skydd för centralbankers fordringar i de fall då de inte är förenade med tillräcklig säkerhet. Även om det, som Riksbanken anför, inte helt kan uteslutas att likviditetsstöd kan komma att ges utan tillräckliga säkerheter, medger direktivet alltså inte någon särreglering i detta avseende. Däremot kan noteras att staten enligt artikel 32.4 d i i krishanteringsdirektivet kan ge en garanti för en likviditetsfacilitet som tillhandahålls av en centralbank. Den bestämmelsen föreslås genomföras genom bestämmelser i den nya stödlagen (se avsnitt 13). En sådan garanti skulle skydda Riksbanken från förluster t.ex. till följd av ett senare nedskrivningsförfarande. Mot bakgrund av att Riksbankens fordringar med anledning av likviditetsstöd i stor utsträckning torde vara skyddade av säkerheter, och att krishanteringsdirektivet därutöver medger att likviditetsstöd blir föremål för en statlig garanti, saknas enligt regeringens bedömning anledning att i den nya lagen om resolution föreskriva ytterligare särskilt skydd för sådana fordringar.

25.2.7 Finansiering av koncernresolution

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten som ett led i resolution av en gränsöverskridande koncern ingår en överenskommelse med andra länder om gemensam finansiering av resolutionsåtgärder, ska resolutionsreserven svara för Sveriges del av kostnaderna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Överenskommelser om delad finansieringsbörda avseende gränsöverskridande resolutionsförfaranden

Som framgår av avsnitt 15.3 ska resolution av gränsöverskridande koncerner genomföras enligt särskilda förfaranden. Om ett eller flera företag i en gränsöverskridande koncern uppfyller villkoren för resolution, ska den samordnande resolutionsmyndigheten upprätta en koncernresolutionsordning. Den ska delges resolutionskollegiet och beslut ska fattas gemensamt av de resolutionsmyndigheter inom kollegiet som är ansvariga för de delar av gruppen som berörs av åtgärderna. I koncernresolutionsordningen ska det ingå en särskild plan för hur resolutionsåtgärderna ska finansieras (finansieringsplan).

I artikel 107.1 och 107.2 i krishanteringsdirektivet regleras de närmare villkoren för finansiering av koncernresolution. Varje medlemsstat är skyldig att säkerställa att det nationella finansieringsarrangemanget för resolutionsåtgärder ska kunna bidra till finansieringen av koncernresolution, i enlighet med vad som överenskommits i finansieringsplanen. I artikel 107.6 i direktivet anges vidare att varje medlemsstat i förhand ska fastställa regler och förfaranden så att det nationella finansieringsarrangemanget kan verkställa sitt bidrag omedelbart efter att en finansieringsplan har överenskommits.

En förutsättning för att den här typen av bidrag ska aktualiseras är att två eller flera länder/resolutionsmyndigheter har kommit överens om att genomföra koncernresolution och finansiera denna gemensamt. Eftersom krishanteringsdirektivet saknar mekanismer för att tvinga medlemsstater att acceptera koncernresolutionsåtgärder, inklusive finansieringen av sådana åtgärder, är det inte givet att någon överenskommelse faktiskt kommer till stånd. I ett sådant fall blir det upp till varje medlemsstat att fatta egna beslut om hur resolution ska genomföras och finansieras för de delar av koncernen som omfattas av det egna landets regler.

Resolutionsreserven kommer således endast att komma till användning vid koncernresolution i det fall den svenska resolutionsmyndigheten, eventuellt efter regeringens godkännande, nått en överenskommelse med en eller flera utländska resolutionsmyndigheter. Detta bör komma till uttryck i den nya lagen om resolution.

Det bör i detta sammanhang noteras att överenskommelser mellan myndigheterna utgör internationella överenskommelser i regeringsformens mening. Enligt 10 kap. 1 § regeringsformen ingås sådana överenskommelser av regeringen. En förutsättning för att

resolutionsmyndigheten ska kunna träffa en överenskommelse är att regeringen i enlighet med 10 kap. 2 § regeringsformen har bemyndigat myndigheten att ingå sådana överenskommelser (se avsnitt 15.3.4). I detta sammanhang bör även noteras att riksdagens godkännande krävs, enligt 10 kap. 3 § regeringsformen, innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse som förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om. Detsamma gäller andra internationella överenskommelser av större vikt.

Möjlighet att ta lån och ställa ut garantier

Av artikel 107.7 i krishanteringsdirektivet följer vidare att medlemsstaterna ska säkerställa att ett finansieringsarrangemang för koncernresolution ska ha samma rätt som det nationella finansieringsarrangemanget att ta upp lån eller erhålla andra former av stöd för att fullgöra sina åtagande. Av artikel 107.8 i direktivet framgår att det nationella finansieringsarrangemanget ska ha möjlighet att ställa ut garantier för den upplåning som sker inom ramen för ett finansieringsarrangemang för koncernresolution.

Om den svenska resolutionsmyndigheten träffar en överenskommelse om koncernresolution, bör den svenska resolutionsreserven anses utgöra en del av ett finansieringsarrangemang för koncernresolution. Genom resolutionsreservens tillgång till olika kreditfaciliteter (se avsnitt 25.3.1) uppfylls därmed per automatik krishanteringsdirektivets krav på att finansieringsarrangemanget för koncernresolution ska ha samma rätt som det nationella finansieringsarrangemanget att ta upp lån eller erhålla andra former av stöd. Eftersom det kan handla om att finansiera åtgärder som vidtagits av utländska myndigheter, bör det klargöras genom en uttrycklig bestämmelse i den nya lagen om resolution.

Det bör också klargöras att det nationella finansieringsarrangemanget har möjlighet att ställa ut garantier för de lån som tas upp av finansieringsarrangemang för koncernresolution.

Intäkter till följd av finansiering av koncernresolution

I artikel 107.9 i krishanteringsdirektivet föreskrivs att alla intäkter som uppstår i samband med användning av ett finansieringsarrangemang för koncernresolution ska tillfalla det nationella finansieringsarrangemanget i enlighet med deras bidrag till finansieringen. Denna regel bör införas i lagen så att det framgår att tillgångar, medel, räntor, återvinningar eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten eller garantimyndigheten erhåller som i samband med resolution ska tillfalla resolutionsreserven (se avsnitt 25.4.1). Om resolutionsmyndigheten är den myndighet som leder koncernresolutionen, kommer dock intäkterna att inflyta till resolutionsreserven. För att säkerställa att dessa intäkter får fördelas mellan de övriga resolutionsmyndigheterna bör det införas en uttrycklig bestämmelse om detta i den nya lagen om resolution.

25.2.8 Finansiering av insättarnas skydd vid resolution

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget, ska insättningsgarantifonden bidra till resolutionen genom att betala ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättningarna skulle ha skrivits ned med enligt lagen om resolution om de inte hade varit undantagna skuldnedskrivning.

Om resolutionsmyndigheten använder försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, ska insättningsgarantifonden bidra till resolutionen genom att betala ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättarna skulle ha burit om förlusterna fördelats mellan borgenärerna enligt förmånsrättsordningen.

Det ska även vara möjligt för insättningsgarantifonden att bidra till en kapitalisering av ett institut eller ett broinstitut, i sådan omfattning som motsvarar den mängd garanterade insättningar som i ett resolutionsförfarande hade konverterats till kapital, om de saknat skydd. Insättningsgarantifonden ska delta på samma villkor som övriga borgenärer med samma prioritet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Principiella utgångspunkter

En bärande princip i krishanteringsdirektivet är att insättare som skyddas av insättningsgarantin aldrig ska bära några förluster i samband med resolution. Detta tar sig bl.a. uttryck i att garanterade insättningar ska undantas från nedskrivning eller konvertering vid tillämpning av nedskrivningsverktyget.

Skyddet av de garanterade insättarna innebär att förlusterna i företag i resolution måste bäras av någon annan part. Här finns två möjliga alternativ. Antingen påförs företagets övriga borgenärer dessa förluster eller så tillförs externa medel för att kompensera förlusterna. I krishanteringsdirektivet har det senare alternativet valts, vilket kan ses som ett uttryck för principen att respektera prioritetsordningen i konkurs. För att förfarandet även i andra avseenden ska motsvara en konkurs anges dessutom att medlen ska hämtas från insättningsgarantisystemet, som ju hade fått bära kostnaderna om företaget inte satts i resolution och insättningsgarantin utlösts.

Insättningsgarantifonden ska i vissa fall ersätta resolutionsreserven för kostnader i samband med resolution

Av artikel 109 i krishanteringsdirektivet framgår att om resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd som medför att borgenärer måste bära förluster samtidigt som garanterade insättare får fortsatt tillgång till sina insatta medel, ska insättningsgarantisystemet utbetala ersättning till ett belopp som motsvarar de förluster som garanterade insättare hade vållats om de saknat skydd. Detta ska gälla vid tillämpning

av samtliga resolutionsverktyg. Åtagandet ska enligt artikel 109.3 i direktivet fullgöras genom en utbetalning i kontanta medel.

Ersättningsbeloppet ska beräknas utifrån de förluster de garanterade insättarna hade gjort om de inte hade åtnjutit skydd. Det är således inte fråga om att utbetala ersättning med ett belopp motsvarande hela värdet av de garanterade insättningarna utan enbart den andel av insättningarna som hade gått förlorade om insättarna i resolution hade hanterats i enlighet med den prioritetsordning som gäller vid konkurs. Enbart om garanterade insättningar hade behövt skrivas ner till 100 procent kommer ersättningsbeloppet att sammanfalla med det totala värdet av garanterade insättningar. Att detta skulle behöva ske förefaller osannolikt, inte minst mot bakgrund av att garanterade insättningar enligt direktivet ska få förmånsrätt (se avsnitt 24.5).

Som huvudregel gäller alltså att det är insättningsgarantisystemet som ska svara för insättarnas skydd. I Sverige innebär detta att insättningsgarantifonden kommer att få ansvara för att insättarna skyddas i en resolution. Detta åtagande begränsas dock i tre olika avseenden.

För det första ska insättningsgarantisystemets bidrag till resolution inte vara större än de som systemet hade fått stå för vid ett ordinärt insolvensförfarande, dvs. vid ett ersättningsfall. Om en värdering enligt artikel 74 i krishanteringsdirektivet utvisar att så trots allt är fallet, ska resolutionsreserven vara skyldig att kompensera insättningsgarantisystemet med ett belopp motsvarande mellanskillnaden.

Eftersom ett konkursförfarande i regel torde leda till en väsentligt större värdeförstöring än resolution, är det osannolikt att insättningsgarantisystemets kostnader skulle bli högre vid resolution. På grund av resolutionsmyndighetens befogenhet att under vissa omständigheter undanta nedskrivningsbara skulder från konvertering eller nedskrivning är det dock inte uteslutet att detta kan inträffa. I detta fall är det möjligt att insättningsgarantisystemets kostnader skulle kunna bli högre även om ett konkursförande hade förorsakat en större värdeförstöring.

För det andra ska insättningsgarantisystemet inte vara skyldigt att bidra till en kapitalisering av ett företag eller broinstitut i samband med tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget. Denna bestämmelse bör inte förstås som ett förbud mot att insättningsgarantisystemet bidrar till en kapitalisering, utan enbart som en angivelse att systemet inte ska vara *skyldigt* att göra detta. Därmed uppstår frågan om det är lämpligt att låta insättningsgarantisystemet (i Sverige insättningsgarantifonden) bidra till en kapitalisering.

Ett argument som talar för att insättningsgarantifonden ska kunna bidra till en kapitalisering är att det skapas ett ytterligare alternativ, vid sidan av resolutionsreserven, för att genomföra kapitalisering med externa medel. Dessutom bedömer regeringen, liksom utredningen, att kapitalisering via insättningsgarantifonden inte omfattas av samma begränsningar som gäller i fråga om resolutionsreserven, dvs. att ett bidrag motsvarande åtta procent av totala skulder och eget kapital, alternativt 20 procent av riskvägda tillgångar måste ha gjorts av företagets ägare och borgenärer innan externt kapital får tillföras.

Mot bakgrund av att denna möjlighet ger staten ett ytterligare handlingsalternativ, och därmed bidrar till ett mer flexibelt resolutions-

förfarande, bör det av den nya lagen om resolution framgå att insättningsgarantifonden kan tillskjuta medel för att kapitalisera ett företag i resolution eller ett broinstitut. Insättningsgarantifonden ska delta på samma villkor som övriga borgenärer med samma prioritet.

För det tredje sägs i artikel 109.5 i krishanteringsdirektivet att insättningsgarantisystemets åtagande inte i något fall ska vara större än ett belopp motsvarande 50 procent av den målnivå som ska gälla för insättningsgarantireserven enligt tillämpliga unionsrättsliga regler. Enligt samma artikel tillåts dock medlemsstaterna, med beaktande av särdragen hos deras nationella banksystem, sätta en lägre procentsats än 50 procent. De EU-regler som här åsyftas är det nya insättningsgarantidirektivet, som föreskriver en målnivå för fondering på minst 0,8 procent av garanterade insättningar. Eftersom denna målnivå tillämpas i kombination med begränsningen på 50 procent, begränsas användningen av insättningsgarantimedel vid resolution till ett belopp motsvarande 0,4 procent av garanterade insättningar.

Att insättningsgarantisystemets åtagande begränsas på detta sätt innebär inte att insättarnas skydd försämras. De insättningar som faller under garantins maximala ersättningsbelopp ska enligt krishanteringsdirektivet alltid skyddas fullt ut vid resolution. Däremot kan det uppstå situationer där den kompensation som ska utgå till företaget i resolution inte kommer att kunna finansieras fullt ut med medel ur insättningsgarantifonden. Hur ett eventuellt sådant finansieringsunderskott ska hanteras regleras emellertid inte i krishanteringsdirektivet.

En ordning där företaget får bära dessa kostnader skulle medföra att insättarna skyddades på andra borgenärers bekostnad. För det fall det inte finns några återstående nedskrivningsbara skulder skulle det dessutom innebära att kapitalbristen i företaget inte kommer att kunna lösas.

Den rimliga tolkningen är i stället att finansiering måste komma från en extern källa. Resolutionsreserven får tas i anspråk om villkoren för att få använda det finansieringsarrangemanget för förlusttäckning är uppfyllda (se avsnitt 22.33). Om villkoren däremot inte är uppfyllda, måste finansieringen komma från ett annat håll för att resolution ska kunna genomföras utan skada för insättarna.

Eftersom krishanteringsdirektivet inte anger hur detta ska gå till torde enbart statliga stödåtgärder kunna komma ifråga. Dessa måste i vanlig ordning prövas mot EU:s statsstödsregler.

För att minska risken för att en sådan situation ska uppstå är det möjligt att sätta en högre målnivå för insättningsgarantifonden. Den svenska insättningsgarantifonden har i dag ingen fastställd målnivå. Det är därför inte möjligt att uttrycka en begränsningsregel som en procentsats av målnivån utan att samtidigt fastslå vad målnivån bör vara. Det närmare ställningstagandet kring begränsningen av insättningsgarantifondens åtagande bör dock göras i samband med genomförandet av insättningsgarantidirektivet och några förslag lämnas därför inte i detta lagstiftningsärende.

25.2.9 Särskilt om hantering av insättare vid tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget

Regeringens förslag: Om resolutionsmyndigheten i samband med tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget överför samtliga garanterade insättningar i ett institut som är försatt i resolution, ska de kvalificerade insättningar som kvarstår i institutet efter överföringen inte vara ersättningsberättigade enligt lagen om insättningsgaranti. Om garanterade insättningar helt eller delvis kvarlämnas i institutet under resolution, ska insättningsgarantin enbart gälla till ett belopp motsvarande mellanskillnaden mellan insättningsgarantins maximala ersättningsbelopp och det belopp som överförts från institutet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I samband med tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget kan resolutionsmyndigheten välja att överföra hela eller delar av ett företags tillgångar och skulder från företaget i resolution till en köpare eller ett broinstitut. För företagets fordringsägare blir det alltså här fråga om ett byte av gäldenär; den fordran som gällde i förhållande till företaget övergår i och med överföringen till ny gäldenär. Vad gäller fordringar i form av insättningar blir en särskild fråga i detta sammanhang vad som ska gälla avseendet skyddet från insättningsgarantin.

I artikel 109.4 i krishanteringsdirektivet regleras insättningsgarantins omfattning i förhållande till insättningar som lämnas kvar i ett institut i samband med att försäljnings- eller broinstitutsverktyget tillämpas. Under förutsättning att de medel som överförs till en köpare eller ett broinstitut motsvarar eller överskrider den sammanlagda ersättningsnivå som ges i insättningsgarantidirektivet ska de insättare som kvarstår i institutet i resolution inte ha någon fordran på insättningsgarantin.

Denna bestämmelse syftar till att säkerställa att insättare som har insättningar över det maximala ersättningsbeloppet i det institut som blir föremål för resolution inte ska kunna få ett bättre skydd vid resolution än vad de skulle ha fått om institutet hanterats i annan ordning. Utan bestämmelsen skulle detta exempelvis kunna inträffa om samtliga insättningar som faller under insättningsgarantins maximala ersättningsbelopp överförs till ett broinstitut, medan de som överstiger det maximala ersättningsbeloppet lämnas kvar i institutet i resolution. Eftersom insättningarna i det nya institutet kommer att omfattas av insättningsgarantin, skulle insättarna få ett skydd som överstiger det maximala ersättningsbeloppet om även de insättningar som kvarlämnas omfattades av insättningsgarantin.

För att insättarna inte ska riskera att få ett sämre skydd är dock en förutsättning att samtliga garanterade insättningar i institutet i resolution överförs till det nya institutet. Om en sådan överföring av garanterade insättningar inte sker, eller bara görs till viss del, bör insättningsgarantin fortsatt gälla för de garanterade insättningar som kvarlämnas i institutet i resolution.

Bestämmelser som motsvarar krishanteringsdirektivet i denna del bör tas in i den nya lagen om resolution.

25.3 Lånemöjligheter för resolutionsreserven och stabilitetsfonden

25.3.1 Resolutionsreservens möjligheter att ta upp lån

Regeringens förslag: Riksdagen ska varje år fatta beslut om en låneram för resolutionsreserven. Låneramen ska kunna utnyttjas för det fall medlen i reserven inte räcker för att utbetala stöd, kompensation eller andra åtgärder som kan vidtas med stöd av resolutionslagen. Upplåningen ska kunna ske i följande former och i angiven ordning:

1. Krediter från Riksgäldskontoret eller från tredje part som inte utgör en del av svenska staten. Den låneform som ger de mest fördelaktiga villkoren ska väljas.
2. Krediter från andra EU-länders finansieringsarrangemang, förutsatt att upplåning i annan form inte är möjlig att genomföra inom rimlig tid och till rimliga villkor.

Upplåning från Riksgäldskontoret ska ske till de villkor som Riksgäldskontoret tillämpar vid utlåning till myndigheter.

Låneramen får utnyttjas även om det finns tillgångar i reserven som erhållits i samband med ett resolutionsärende och som inte är medel på konto (t.ex. aktier eller lån).

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att låneramarna bör vara obegränsade för resolutionsreserven.

Skälen för regeringens förslag

Resolutionsreserven bör kunna låna medel vid behov

De åtaganden som ska finansieras via resolutionsreserven kan komma att innebära omfattande utgifter och kostnader. Även om avsikten är att dessa åtaganden ska finansieras via de avgifter som samlas in från instituten kan det uppkomma situationer där medel måste lånas upp för att finansiera (tillfälliga) underskott i reserven.

Av artikel 105 i krishanteringsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska vara skyldiga att se till att finansieringsarrangemanget för resolution kan ta upp lån eller erhålla andra former av stöd från 1) kreditinstitut och värdepappersbolag etablerade inom EU, 2) andra finansiella institut samt 3) annan tredje part. I artikel 106 i direktivet sägs dessutom att för det fall dessa alternativa finansieringskällor inte kan tas i anspråk omedelbart och till rimliga villkor ska finansieringsarrangemanget kunna begära att få låna från alla andra finansieringsarrangemang inom EU.

För insättningsgarantifonden och stabilitetsfonden har en ordning valts där de respektive fonderna har rätt att låna från Riksgäldskontoret. Detta

är också den ordning som gäller generellt för svenska myndigheter som är bemyndigade att ta upp lån för sin verksamhet.

Att all statlig upplåning sker centraliserat hos Riksgäldskontoret innebär bl.a. att staten som helhet kan minimera sina kostnader för att låna. Regeringen bedömer, liksom utredningen, att det är en rimlig utgångspunkt att samma ordning bör gälla för resolutionsreserven som för resterande delar av staten. Samtidigt måste dock de krav och begränsningar som ställs upp i krishanteringsdirektivet beaktas vid utformningen av reservens lånemöjligheter.

En första fråga handlar om huruvida krishanteringsdirektivet tillåter att statliga krediter används som alternativ finansieringskälla. Här kan å ena sidan konstateras att statliga krediter inte finns med i uppräkningen av alternativa finansieringskällor, vilket skulle kunna ses som ett uttryck för att sådana krediter inte är tillåtna. Å andra sidan uppställs inte heller något förbud mot ett statligt kreditarrangemang.

Det är medlemsstaterna som enligt krishanteringsdirektivet ska ansvara för att det finns fungerande system för resolution i varje land. Detta får till följd att det blir staten som i slutändan är ansvarig för finansieringsarrangemangets förpliktelser, oavsett om finansieringsarrangemanget förvaltas inom eller utanför staten och oavsett om finansieringsarrangemanget lånat medel från staten eller från någon annan part. Skyldigheten för medlemsstaterna att fullgöra krishanteringsdirektivets åtagande medför nämligen också ett ansvar för att se till att dessa åtaganden kan finansieras. Går inte detta att göra med hjälp av avgifter från företagen eller med krediter från andra aktörer kommer staten att behöva förse finansieringsarrangemanget med de medel som krävs. Även i det fall finansieringsarrangemanget tagit upp krediter från andra aktörer som inte kan återbetalas med avgiftsmedel måste det rimligtvis anses ligga på statens ansvar att krediterna återbetalas.

Statens ansvar för att säkerställa fungerande finansieringsarrangemang synes svårt att förena med ett förbud mot statliga lån. Ett sådant förbud skulle innebära att resolutionsreserven skulle behöva låna i eget namn trots att den utgör en del av svenska staten. Riksgäldskontoret och resolutionsreserven skulle därmed bli två aktörer i samma upplåningsmarknad, vilket skulle innebära betydande kostnadsmässiga och praktiska nackdelar.

Oaktat detta innebär dock krishanteringsdirektivets regler ett behov att parallellt ha tre olika finansieringsarrangemang (se avsnitt 25.2.1). Separata finansieringsarrangemang är, som utredningen anför, förknippade med vissa komplikationer. För det första finns en risk att det uppstår under- och överskott i de respektive finansieringsarrangemangen. Detta beror på att de åtgärder som arrangemangen är avsedda att finansiera i stor utsträckning är ömsesidigt uteslutande. Om staten exempelvis hanterar ett problemdrabbat institut med hjälp av stödlagens verktyg, kommer insättningsgarantifonden (med största sannolikhet) inte att behöva tas i bruk för samma institut. Avgörande för vilket finansieringsarrangemang som kommer att utnyttjas är främst huruvida det krisdrabbade institutet är systemviktigt eller inte. Eftersom det på förhand inte med säkerhet går att avgöra vilka institut som är systemviktiga, går det heller inte att veta vilket av finansieringsarrangemangen som kommer att behöva utnyttjas. Det kan alltså uppstå

under- och överskott i de olika finansieringsarrangemangen, även om arrangemangen totalt sett skulle vara i balans.

För det andra riskerar separata finansieringsarrangemang att leda till en mindre effektiv finansförvaltning i staten om de medel som disponeras av finansieringsarrangemangen är inlåsta (i faktiska fonder) och inte kan disponeras på ett flexibelt sätt vid en finansiell kris. Regeringen gör dock bedömningen att såväl resolutionsreserven som stabilitetsfonden bör finnas som konton i Riksgäldskontoret och inte utformas som fysiska fonder (se avsnitt 25.4.2).

Mot denna bakgrund bör det framgå av den nya lagen om resolution att resolutionsreserven har rätt att ta upp lån i staten. Detta bör i första hand ske genom lån i Riksgäldskontoret. Enligt krishanteringsdirektivet krävs dock även att resolutionsreserven ska ha möjlighet att ta upp lån i eget namn eller erhålla andra former av stöd. Resolutionsreserven bör därför också ges rätt att ta upp lån från tredje part som inte utgör en del av svenska staten, om villkoren för sådana lån är mer fördelaktiga än de villkor som kan erhållas vid lån från Riksgäldskontoret.

Därutöver bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution med innebörden att resolutionsreserven även ska kunna ta upp lån från motsvarande finansieringsarrangemang i andra EU-länder. I enlighet med krishanteringsdirektivets lydelse bör dock detta enbart kunna göras om annan upplåning inte är tillgänglig inom rimlig tid och till rimliga villkor.

Låneram för resolutionsreserven

Resolutionsreserven ska kunna användas för att finansiera de åtaganden som resolutionsmyndigheten beslutar om i samband med att resolution genomförs (t.ex. lån eller garantier till ett företag i resolution). Det kommer alltså att vara en myndighets beslut, eventuellt efter regeringens godkännande, som kommer att vara styrande för hur stora anspråk som kommer att göras på reserven. I detta avseende finns likheter med den nuvarande stabilitetsfonden i meningen att reserven kan användas för att bestrida utgifter för (potentiellt mycket omfattande) åtaganden som inte uttryckligen har beslutats av riksdagen.

Med utgångspunkt i den konstitutionella principen att beslut om statens inkomster och utgifter som huvudregel ska fattas av riksdagen ifrågasätter utredningen lämpligheten i att behålla den obegränsade krediten för stabilitetsfonden och att införa en motsvarande obegränsad kredit för resolutionsreserven. I detta sammanhang noteras att krishanteringsdirektivet kräver att resolutionsreserven har möjlighet att låna medel vid behov, men inte anger hur stor denna kreditmöjlighet måste vara. För att tillfredsställa krishanteringsdirektivet utan att på samma gång göra avsteg från den grundlagsfästa fördelningen av finansmakten anser utredningen att det bör införas en ordning där riksdagen beslutar om årlig låneram som står till resolutionsreservens förfogande. Denna ram ska utgöra ett tak för hur stora åtaganden resolutionsmyndigheten (eller regeringen) får fatta beslut om utan att inhämta ett nytt godkännande från riksdagen. I det fall det uppkommer behov av att låna medel över ramen ska regeringen således begära att riksdagen fattar beslut om en utökad ram.

Sveriges riksbank anmärker att det i en krissituation kan krävas att mycket stora belopp finns tillgängliga med mycket kort varsel. Om en utökning av ramarna då kräver riksdagsbehandling, innebär det risk för att processen försenas i ett kritiskt skede. Dessutom kan själva faktum att det bedöms nödvändigt att gå till riksdagen för att få ramarna utökade ha ett negativt signalvärde.

Regeringen instämmer med Riksbankens bedömning såtillvida att det inte kan uteslutas att införandet av beloppsbestämda ramar skapar risk för komplikationer som inte uppstår om lånemöjligheterna är obegränsade. Mot detta ska dock ställas värdet av att inte göra avsteg från rådande ordning, och att upprätthålla principen om att beslut om statens inkomster och utgifter ska fattas av de folkvalda i riksdagen. Vid en sammanvägd bedömning bör detta intresse få företräde framför det i och för sig legitima behovet av att säkerställa flexibel finansiering i en krissituation. Även med beloppsbestämda ramar är det möjligt att skapa ett betydande mått av flexibilitet, genom att ramen sätts på en nivå som förväntas väl motsvara behoven.

Särskilt om villkoren för resolutionsreservens krediter

Förutsatt att resolutionsreserven som huvudregel inte ska låna i eget namn av tredje part blir en separat fråga hur villkoren för upplåningen från Riksgäldskontoret ska regleras. Här måste krishanteringsdirektivets princip om att kostnaderna för de krishanteringsåtgärder som vidtas (i första hand) ska bäras av finanssektorn och inte belasta medlemsstaternas budgetar beaktas.

För att uppfylla denna princip måste den ränta som reserven betalar till fullo spegla statens finansieringskostnader vid tidpunkten för lånet. Den modell som i dag tillämpas inom staten för utlåning till myndigheter, inklusive till stabilitetsfonden, bygger på att lånen prissätts utifrån denna ansats. Priset på lånen baseras således på de upplåningskostnader som Riksgäldskontoret har när den lånar för statens räkning på kapitalmarknaden. Denna modell bör även tillämpas i fråga om resolutionsreservens lån i Riksgäldskontoret.

25.3.2 Resolutionsreservens möjligheter att ge lån

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får, efter regeringens tillåtelse, besluta att låna ut medel ur resolutionsreserven till andra finansieringsarrangemang inom EES. Villkoren för lånen ska fastställas efter överenskommelse med de övriga finansieringsarrangemang som medverkar till att ge lån.

Fordran ska tas upp som en tillgång i resolutionsreserven.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 106.2 i krishanteringsdirektivet ställs krav på att finansieringsarrangemanget för resolution ska ha möjlighet att ge lån till andra finansieringsarrangemang inom EU. Medlemsstaterna får enligt artikel 106.3 i direktivet lägga fast att beslut

om att ge sådana lån ska lämnas först efter samråd med eller samtycke från det behöriga ministeriet.Villkoren för lånen ska enligt artikel 106.3 i krishanteringsdirektivet fastställas mellan det upplånande finansieringsarrangemanget och de övriga finansieringsarrangemang som har beslutat att ge lån. Samma villkor ska tillämpas för samtliga lån, om inte långivarna enas om något annat. Det totala lånebeloppet ska fördelas proportionellt mellan långivarna utifrån det egna landets garanterade insättningar i förhållande till samtliga långivande länders garanterade insättningar. Även i detta fall kan långivarna komma överens om en annan fördelning.

En bestämmelse som medger att lån kan ges ur resolutionsreserven till andra finansieringsarrangemang inom EES på det sätt som följer av krishanteringsdirektivet bör tas in i den nya lagen om resolution. Beslut om att ge lån bör vara föremål för regeringens tillåtelse. Vidare ska krävas att lånen ryms inom den av riksdagen beslutade låneramen för resolutionsreserven.

Lån som ges ska tas upp som en tillgång för det långivande finansieringsarrangemanget. Hanteringen av tillgångar och intäkter som uppstår när resolutionsreserven används behandlas i avsnitt 25.4.8.

25.3.3 Stabilitetsfondens möjligheter att ta upp lån

Regeringens förslag: Stabilitetsfondens obegränsade kredit avvecklas och ersätts med en ordning där riksdagen beslutar om en årlig låneram för stabilitetsfonden. Låneramen ska kunna nyttjas för det fall medlen i fonden inte räcker för att finansiera stöd, ersättningar eller andra åtgärder som vidtas inom ramen för lagen om förebyggande statligt stöd. Upplåning ska ske i form av krediter från Riksgäldskontoret och till sådana villkor som Riksgäldskontoret normalt tillämpar vid utlåning till myndigheter.

Låneramen får användas även om det finns tillgångar i reserven som inte är medel på konto (t.ex. aktier, lån).

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att låneramarna bör hållas obegränsade för stabilitetsfonden.

Skälen för regeringens förslag: Den nu gällande stödlagen ger regeringen långtgående befogenheter att fatta beslut om stödåtgärder utan att först inhämta riksdagens godkännande. I och med den obegränsade kredit som finns kopplad till stabilitetsfonden finns i praktiken inget tak på hur stora åtaganden regeringen kan ikläda den svenska staten. Att denna lösning valdes ska ses i ljuset av de extraordinära omständigheter som rådde när stödlagstiftningen och stabilitetsfonden infördes i samband med krisen 2008–2009. Detta är emellertid ett avsteg från den grundlagsfästa principen att beslut om statens inkomster och utgifter ska underställas riksdagen.

Som en del av genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt bör den nu gällande stödlagen ersättas av en ny stödlag som överensstämmer med direktivets bestämmelser (se avsnitt 13). Den nuvarande

stabilitetsfonden bör behållas för att kunna finansiera sådana förebyggande åtgärder. För att säkerställa att detta åtagande kan fullgöras måste det även fortsättningsvis finnas möjlighet för regeringen (eller resolutionsmyndigheten) att kunna låna medel vid behov.

Hur denna lånemöjlighet ordnas styrs inte av krishanteringsdirektivet, eftersom det där inte närmare regleras hur åtgärder som vidtas utanför resolution ska finansieras. Därmed finns inga EU-rättsliga hinder mot att stabilitetsfondens nuvarande kredit behålls i oförändrad form.

Sveriges riksbank anmärker, på samma sätt som i fråga om låneramarna för resolutionsreserven, att det i en krissituation kan krävas att mycket stora belopp finns tillgängliga med mycket kort varsel. Om en utökning av ramarna då kräver riksdagsbehandling kan processen försenas i ett kritiskt skede. Dessutom kan själva behovet att gå till riksdagen för att få ramarna utökade ha ett negativt signalvärde.

Regeringen instämmer med Riksbankens bedömning såtillvida att det inte kan uteslutas att införandet av beloppsbestämda ramar för stabilitetsfonden, liksom för resolutionsreserven, skapar risk för komplikationer som inte uppstår om lånemöjligheterna är obegränsade. De överväganden som görs i avsnitt 25.3.1 avseende låneramen för resolutionsreserven, särskilt i fråga om värdet av att upprätthålla principen om att beslut om statens inkomster och utgifter ska fattas av de folkvalda i riksdagen, gör sig dock gällande även i detta sammanhang.

En låneram för stabilitetsfonden bör därför fastställas av riksdagen årligen, på samma sätt som för resolutionsreserven.

Till skillnad från resolutionsreserven bör stabilitetsfonden inte ges någon möjlighet att ta upp lån i eget namn från tredje part. All eventuell upplåning ska i stället göras i form av lån i Riksgäldskontoret. Kostnaderna för sådan upplåning ska bäras av fonden, vilket bör ske genom att lånen prissätts i enlighet med de villkor som Riksgäldskontoret tillämpar vid utlåning till myndigheter.

25.3.4 Särskilda garantiramar för resolutionsreserven och stabilitetsfonden

Regeringens förslag: Separata garantiramar, som fastställs årligen av riksdagen, ska kopplas till resolutionsreserven respektive till stabilitetsfonden.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* anser att det inte bör anges några begränsningar för resolutionsreservens eller stabilitetsfondens garantiramar.

Skälen för regeringens förslag: Både inom ramen för den nya lagen om resolution och den nya stödlagen kommer det att vara möjligt att ställa ut garantier. När en sådan garanti ställs ut uppstår inga omedelbara utgifter för resolutionsreserven respektive stabilitetsfonden. Däremot kan finansieringsarrangemangen komma att belastas vid en senare tidpunkt, för det fall ett institut fallerar och garantier måste infrias.

Eftersom garantier inte ger upphov till någon initial utgift, kommer regeringen eller den myndighet som förfogar över garantiinstrumentet inte att vara begränsad av den låneram som riksdagen beslutat för de respektive finansieringsarrangemangen. *Sveriges riksbank* anser att garantimöjligheterna, liksom låneutrymmet för resolutionsreserven och stabilitetsfonden, bör hållas obegränsade och av samma skäl. Regeringen bedömer dock att det, utifrån motsvarande överväganden som har gjorts i fråga om låneramarna, framstår som lämpligt att sätta bestämda ramar även för garantiutrymmet.

Eftersom garantier i regel kommer att vara beloppsmässigt betydligt mer omfattande än andra typer av stödåtgärder, är det emellertid otillräckligt att befogenheten att ställa ut garantier begränsas till låneramens storlek. Av detta skäl bör riksdagen fastställa en separat garantiram för resolutionsreserven respektive stabilitetsfonden.

25.4 Tillgångar och intäkter

25.4.1 Hantering av tillgångar och intäkter

Regeringens förslag: Tillgångar, intäkter och annan kompensation som har koppling till resolutionsreservens eller stabilitetsfondens användande ska föras till reserven respektive fonden.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Resolutionsreserven och stabilitetsfonden kan användas för en rad olika ändamål, t.ex. för att finansiera stödåtgärder, utbetala olika former av kompensation, ge lån till andra finansieringsarrangemang i och utanför Sverige. I samband med att detta görs kommer reserven i regel att erhålla olika typer av tillgångar (lånefordringar, aktier etc.) och vara berättigad till ersättningar av olika slag (räntor, vinstmedel etc.). Därutöver kommer det till resolutionsreserven föras avgifter, och dröjsmålsräntor kopplade till avgifter som betalats för sent (se avsnitt 25.2.2 och 25.2.3).

I fråga om ersättningar framgår av artikel 103.6 i krishanteringsdirektivet att medel som mottagits från ett företag i resolution eller ett broinstitut, räntor och andra vinstmedel från investeringar samt alla andra vinstmedel får tillgodoräknas finansieringsarrangemanget. Faktiska ekonomiska flöden från resolutionsinsatser kan således tillgodoräknas finansieringsarrangemanget och därmed också kunna medräknas vid avstämning av fonderingsnivån i resolutionsreserven mot miniminivån. På motsvarande sätt anger artikel 106.6 i krishanteringsdirektivet att utestående lån till en annan medlemsstats finansieringsarrangemang ska tas upp som en tillgång i resolutionsreserven och tillgodoräknas vid avstämning av fonderingsnivån mot den målsatta nivån för reserven.

Däremot saknar krishanteringsdirektivet bestämmelser kring hur andra slags tillgångar ska hanteras, t.ex. hur lån och kapitaltillskott som görs via resolutionsreserven ska redovisas och värderas.

Det framstår, i enlighet med utredningens förslag, som rimligt att samtliga tillgångar som erhålls i samband med att resolutionsreserven används tillfaller reserven och därmed också tillgodoräknas vid avstämning mot de tröskelvärden som styr resolutionsavgiftens storlek. En följdfråga blir då hur resolutionsreservens tillgångar ska värderas. En aspekt att beakta i detta sammanhang är att resolutionsreserven kan komma att innefatta många olika sorters tillgångar, t.ex. aktier i broinstitut och kapitalförvaltningsbolag, regressfordringar från infriade garantier, utgivna lån etc. Värderingsmetoden måste därför vara tillräckligt flexibel för att kunna värdera tillgångar med vitt skilda egenskaper. I många fall kommer dessutom resolutionsreservens tillgångar att vara sådana som av olika skäl inte kan omsättas på en marknad. Därför kommer det inte vara möjligt att under krisperioder förlita sig på marknadsvärden i värderingen. Värderingen av resolutionsreservens tillgångar bör därför ske till anskaffningsvärde, dvs. det värde tillgångarna hade när de tillföll reserven.

25.4.2 Placering av kontanta medel

Regeringens förslag: Medel som tillförs och disponeras av resolutionsreserven ska placeras på ett konto i Riksgäldskontoret. Stabilitetsfonden ska även fortsättningsvis placeras på samma sätt.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Stabilitetsfonden är i dag utformad så att medel som är hänförliga till fonden förs till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. Detta överensstämmer med den ordning som generellt tillämpas för statliga garantier. Modellen bygger på att det skapas konton i Riksgäldskontoret där inbetalade medel redovisas. Inkomsterna används därigenom automatiskt för att reducera statsskulden.

Regeringen ser inga skäl att vid genomförandet av krishanteringsdirektivets regler införa någon annan ordning för de nu aktuella finansieringsarrangemangen. Det följer också av artikel 100.6 i krishanteringsdirektivet att den av utredningen föreslagna lösningen är direktivkonform, vilket *Riksgäldskontoret* framhåller. Det bör framgå av den nya lagen om resolution respektive den nya stödlagen att resolutionsreserven och stabilitetsfonden utformas på detta sätt.

25.4.3 Användningen av stabilitetsfonden

Regeringens förslag: Förebyggande statligt stöd får finansieras med medel ur stabilitetsfonden. Även statligt stöd till ett företag i resolution genom användning av de statliga stabilitetsverktygen får, efter beslut av regeringen, finansieras med medel från stabilitetsfonden.

Medel på kontot ska även användas för att täcka förvaltningskostnader för förebyggande stöd, samt ersättning som betalats ut på

grund av en garanti till insättare enligt lagen om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Den nya stödlagen ersätter de delar av stödlagen som avser förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13). För finansiering av stöd enligt den nya stödlagen ska en stabilitetsfond finnas. Även stödmyndighetens förvaltningskostnader ska kunna täckas med medel från stabilitetsfonden, på samma sätt som enligt den nu gällande stödlagen (se avsnitt 25.2.2). Stabilitetsfonden bör dock även kunna användas för finansiering av vissa andra ändamål.

Krishanteringsdirektivet ger regeringen möjlighet att i vissa mycket exceptionella fall, definierat som en systemkris, besluta att använda de statliga stabiliseringsverktygen i syfte att uppnå resolutionsändamålen (se avsnitt 22.34). Sådant stöd måste finansieras i särskild ordning. Eftersom resolutionsreserven inte får användas till sådant stöd, framstår det som lämpligt att sådant stöd får finansieras av stabilitetsfonden. Detta torde ge förutsättningar för ett snabbt agerande i en akut krissituation.

En bestämmelse med denna innebörd bör därför införas i den nya stödlagen, där övriga regler rörande stabilitetsfonden återfinns. En hänvisning till bestämmelsen bör införas i den nya lagen om resolution.

Med tanke på allvaret i ett läge där de statliga stabiliseringsverktygen kan användas bör regeringen vara involverad. Detta är också ett krav enligt krishanteringsdirektivet. För tydlighets skull bör det anges även i den nya stödlagen att endast regeringen har rätt att besluta att använda stabilitetsfondens medel för detta ändamål.

Förutsatt att medel hämtas från stabilitetsfonden bör de kapitalinstrument som staten blir ägare till genom de statliga stabiliseringsverktygen tillföras stabilitetsfonden. Detta motsvarar vad som gäller enligt den nuvarande stödlagen och i resolutionsregelverket avseende resolutionsreserven.

Enligt den nuvarande stödlagen kan medel ur stabilitetsfonden även användas för att finansiera ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige. Denna typ av stöd, som inte grundar sig på unionsrättsliga bestämmelser utan enbart följer av nationell rätt, bör även fortsättningsvis finansieras från stabilitetsfonden som även den grundar sig på nationella bestämmelser. Den nu aktuella bestämmelsen bör föras över till den nya stödlagen.

26 Gränsöverskridande samarbete

26.1 Allmänna principer för beslutsfattande som involverar myndigheter i flera medlemsstater

Regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivets allmänna principer vid beslutsfattande som omfattar flera stater inom EES inryms till viss del under regeringens förslag till genomförande av direktivet i andra delar och bör i övrigt genomföras genom föreskrifter meddelade av regeringen.

Utredningens bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. Utredningen bedömer dock att samtliga allmänna principer för beslutsfattandet bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 87 i krishanteringsdirektivet ska myndigheterna, vid beslut eller åtgärder enligt direktivet som kan få effekt i en eller flera andra medlemsstater, ta hänsyn till vissa allmänna principer. De principer som räknas upp i artikeln ställer bl.a. krav på effektivt beslutsfattande och på att hålla resolutionskostnaderna låga när resolutionsåtgärder vidtas. Vidare ska beslut fattas och åtgärder vidtas i tid och med nödvändig skyndsamhet. Myndigheterna ska också samarbeta med varandra för att se till att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt. Vidare ska roller och ansvar för berörda myndigheter vara tydligt definierade. Hänsyn ska tas till intressena i medlemsstater där moderföretag inom unionen, dotterföretag och betydande filialer är etablerade eller belägna. Hänsyn ska också tas till avvägningen mellan berörda medlemsstaternas intressen och behovet av att undvika att en viss medlemsstats intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt. Vidare ska en skyldighet enligt krishanteringsdirektivet att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas åtminstone innebära en skyldighet att samråda om inslag som har eller som sannolikt kan få effekt på moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen, och på stabiliteten i den medlemsstat där moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen har etablerats eller är beläget. Vidare ska koncernresolutionsplaner beaktas och följas vid vidtagande av resolutionsåtgärder, såvida inte resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i planerna. Kravet på transparens ska beaktas när ett beslut eller en åtgärd sannolikt kan få konsekvenser för den finansiella stabiliteten, budgetmedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i berörda medlemsstater. Uppräkningen avslutas med principen om erkännande av att det är mest sannolikt att samordning och samarbete ger ett resultat med lägre totalkostnad för resolutionen. Enligt regeringens mening kan dessa principer, som omfattar stater inom EES, till stor del utläsas av övriga bestämmelser i krishanteringsdirektivet. Så är exempelvis fallet för principerna att

resolutionskostnaderna ska hållas nere (jfr artikel 31.2 andra stycket), att åtgärder ska vidtas med vederbörlig skyndsamhet (jfr artiklarna 91.11 och 92.7 första stycket), att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter ska samarbeta med varandra (jfr artiklarna 90, 91.12, 91.13 och 92.7 andra och tredje styckena), att samråd ska ske innan vissa beslut fattas (jfr artiklarna 91.2–4 och 92.2) och att koncernresolutionsplaner ska beaktas och följas, såvida resolutionsändamålen inte kan uppnås effektivare med andra åtgärder (jfr artiklarna 91.6, 91.8, 92.2 a och 92.4). Regeringens förslag till genomförande av krishanteringsdirektivet i de delarna genomför således artikel 87 i motsvarande mån (se avsnitt 15.3, 16.5 och 27.8.1). Principerna som uppräknas i artikel 87 i övrigt är enligt regeringens mening av sådant slag att de inte bör tas in i lag, utan i stället bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

26.2 Resolutionskollegier

26.2.1 Resolutionskollegier för finansiella koncerner inom EES

Regeringens bedömning: Skyldigheten att inrätta och delta i verksamheten i resolutionskollegier följer delvis av den allmänna samarbets- och informationsskyldigheten i den nya lagen om resolution och bör i övrigt framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Sveriges riksbank* anser att den bör ingå i resolutionskollegier för systemviktiga institut.

Skälen för regeringens bedömning

Inrättande av resolutionskollegier

Enligt artikel 88.1 första stycket i krishanteringsdirektivet ska det för varje gränsöverskridande koncern inrättas ett resolutionskollegium. Med resolutionskollegium avses enligt artikel 2.1.46 ett kollegium som inrättas enligt artikel 88 för att utföra de uppgifter som avses i artikel 88.1. Kollegiet ska inrättas av den samordnande resolutionsmyndigheten som också ska vara ordförande i kollegiet och som i denna egenskap har tilldelats särskilda uppgifter som behandlas i det följande.

Den samordnande resolutionsmyndigheten är inte skyldig att etablera ett resolutionskollegium om andra grupper eller kollegier utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i artikel 88 och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i resolutionskollegier, som anges i nämnda artikel och i artikel 90 om informationsutbyte. I sådana fall ska alla hänvisningar till resolutionskollegier i direktivet även tolkas som hänvisningar till dessa andra grupper eller kollegier (artikel 88.6). Som exempel på sådana

kollegier kan krishanteringsgrupper (”Crisis Management Groups”) som inrättats enligt Financial Stability Boards rekommendationer nämnas.

Resolutionskollegiernas uppgifter

Resolutionskollegierna är inte beslutsfattande utan är enbart ett forum för att underlätta de nationella myndigheternas beslutsfattande. De beslut som fattas, gemensamt eller nationellt, fattas av de berörda nationella myndigheterna (skäl 98 till krishanteringsdirektivet).

Av artikel 88.1 i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionskollegierna ska utföra uppgifter som rör resolutionsplaner och avlägsnande av resolutionshinder enligt artiklarna 12, 13, 16 och 18, koncernresolution enligt artiklarna 91 och 92 samt minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt artikel 45. Dessutom ska resolutionskollegierna säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer där så är lämpligt. Vidare specificeras ett antal uppgifter, främst sådana som anges i de ovan uppräknade artiklarna, där resolutionskollegierna ska ”tillhandahålla en ram” för berörda myndigheter att utföra uppgifterna. Dessutom kan resolutionskollegier användas som ett forum för diskussion av frågor som rör resolution av gränsöverskridande koncerner. Vid en kris bör resolutionskollegierna utgöra ett forum för informationsutbyte och samordning av resolutionsåtgärder (skäl 96 till krishanteringsdirektivet).

Medlemmarna i ett resolutionskollegium

De myndigheter som är involverade i ärenden om krishantering är framför allt resolutionsmyndigheterna och tillsynsmyndigheterna. I artikel 88.2 i krishanteringsdirektivet anges vilka resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter som ska vara medlemmar i ett kollegium. Den samordnande resolutionsmyndigheten och de resolutionsmyndigheter i medlemsstater där ett dotterföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn är etablerat, där ett eller flera instituts moderföretag i koncernen är etablerade och där betydande filialer är belägna ska vara medlemmar. Vidare ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där resolutionsmyndigheten är medlem i resolutionskollegiet vara medlemmar. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte är medlemsstatens centralbank får den behöriga myndigheten besluta att den ska åtföljas av en företrädare för medlemsstatens centralbank.

Till medlemmarna i ett resolutionskollegium hör även de behöriga ministerierna, i de fall där de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet inte är de behöriga ministerierna. Om en medlemsstats resolutionsmyndighet är medlem i ett resolutionskollegium, ska även den myndighet som är ansvarig för den medlemsstatens insättningsgarantisystem vara medlem.

Eba ska också delta i resolutionskollegierna, men ska inte ha någon rösträtt i den mån omröstningar äger rum inom ramen för resolutionskollegierna.

Observatörer

Dessutom får enligt artikel 88.3 i krishanteringsdirektivet resolutionsmyndigheterna i tredjeland där ett moderföretag eller ett institut som är etablerat inom unionen har dotterinstitut eller en filial som skulle betraktas som betydande om den var belägen i unionen, bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet. Det förutsätter dock att de omfattas av sekretesskrav som motsvarar kraven i artikel 98 i krishanteringsdirektivet (se vidare avsnitt 27.8.3.).

Den samordnande resolutionsmyndighetens särskilda uppgifter

Som anförts i det föregående ska den samordnande resolutionsmyndigheten inrätta resolutionskollegierna. I egenskap av ordförande för kollegiet har den enligt artikel 88.5 i krishanteringsdirektivet att bestämma vilka medlemmar som ska delta vid kollegiets möten. Att de uppräknande nationella myndigheterna ska vara medlemmar i ett resolutionskollegium betyder alltså inte att de måste eller kan kräva att vara med vid alla möten. I stället är det den samordnande resolutionsmyndigheten som beslutar vilka medlemmar och observatörer som ska bjudas in och delta vid möten på grundval av särskilda behov. Bedömningen ska göras med beaktande av relevansen för dessa medlemmar och observatörer av den fråga som ska diskuteras, i synnerhet de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i den berörda medlemsstaten (artikel 88.5 e). En resolutionsmyndighet ska dock alltid ha rätt att delta i ett resolutionskollegiums möten när frågor som måste beslutas gemensamt eller som berör en koncernenhet inom dess jurisdiktion står på dagordningen (artikel 88.5 tredje stycket). Den samordnande resolutionsmyndigheten ska alltid underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet om planerade möten så att de kan begära att få delta (artikel 88.5 d). Därutöver ska den samordnande myndigheten skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet (artikel 88.5 a). Vidare ska den samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter (artikel 88.5 b) samt informera medlemmarna om, sammankalla till och leda alla möten (artikel 88.5 c). Den samordnande resolutionsmyndigheten ska även informera medlemmar om beslut som har fattats vid mötena samt om resultaten av mötena (artikel 88.5 f). Vidare ska den ha ett nära samarbete med övriga medlemmar som deltar i resolutionskollegiet. Samarbetsskyldigheten är ömsesidig (artikel 88.5 andra stycket).

Tekniska standarder för kollegiernas funktionssätt

I artikel 88.7 i krishanteringsdirektivet anges att Eba ska utarbeta förslag till standarder för tillsyn i syfte att fastställa resolutionskollegiernas operativa funktionssätt för fullgörandet av uppgifterna som avses i artikel 88.1. Förslagen ska senast den 3 juli 2015 överlämnas till kommissionen, som fått befogenhet att anta dessa tekniska standarder för tillsyn.

Regleringen av resolutionskollegierna

Svenska myndigheter som ska vara medlemmar i resolutionskollegier, dvs. resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen, Finansdepartementet

(Regeringskansliet genom Finansdepartementet) och garantimyndigheten, ska delta i kollegiesamarbetet i den omfattning som krishanteringsdirektivet kräver. Denna skyldighet bör framgå av svensk rätt. Såvitt avser resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen följer en skyldighet att delta i resolutionskollegier och att samarbeta med motsvarande utländska kollegiemedlemmar av den allmänna bestämmelse om samarbetsskyldighet och informationsutbyte som föreslås i avsnitt 27.8.1 (jfr prop. 2010/11:110 s. 85). Samarbetsskyldigheten i resolutionskollegierna gäller dock enligt direktivet även i förhållande till övriga medlemmar i kollegiet och dessutom även för Finansdepartementet och garantimyndigheten. Enligt regeringens mening bör dock detta inte regleras i lag, utan i stället framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Sveriges riksbank anför att den bör ingå i resolutionskollegier för systemviktiga institut. Enligt regeringens mening är krishanteringsdirektivets uppräkning av myndigheter som ska ingå i kollegierna uttömmande. I enlighet med artikel 88.2 e får en företrädare för Riksbanken visserligen delta i kollegiets möten, men endast om Finansinspektionen beslutar att den ska åtföljas av en sådan företrädare. Vid sådana förhållanden är det inte möjligt att närmare reglera Riksbankens möjligheter att delta i resolutionskollegier för systemviktiga institut.

Kommissionens tekniska standarder för samarbetet mellan myndigheterna kommer att bli direkt tillämpliga i Sverige och föranleder därför inga genomförandeåtgärder.

26.2.2 Europeiska resolutionskollegier

Regeringens bedömning: Skyldigheten att inrätta och delta i verksamheten i europeiska resolutionskollegier följer delvis av den allmänna samarbets- och informationsskyldigheten i den nya lagen om resolution och bör i övrigt framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 89.1 i krishanteringsdirektivet framgår att om ett institut eller moderföretag i tredjeland har dotterföretag inom unionen som är etablerade i två eller flera medlemsstater, eller två eller flera unionsfilialer som betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, ska resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där dotterföretagen är etablerade eller där de betydande filialerna är belägna upprätta ett europeiskt resolutionskollegium.

Enligt artikel 89.4 i krishanteringsdirektivet får dock medlemsstaterna, i samförstånd med alla berörda parter, bortse från kravet på att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium om andra grupper eller kollegier, även ett resolutionskollegium som inrättats enligt artikel 88, utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i artikel 89 och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och

deltagande i europeiska resolutionskollegier, som anges i artiklarna 89 och 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till europeiska resolutionskollegier i krishanteringsdirektivet även tolkas som hänvisningar till de andra grupperna eller kollegierna.

Enligt artikel 89.2 och 89.5 i krishanteringsdirektivet ska ett europeiskt resolutionskollegium, om inte annat följer av artikel 89.3 och 89.4, utföra de funktioner och uppgifter som anges i artikel 88 med avseende på dotterinstituten och, i den mån de uppgifterna är relevanta, på filialerna.

Av artikel 89.3 i krishanteringsdirektivet framgår att om dotterföretagen inom unionen ägs av eller de betydande filialerna hör till ett finansiellt holdingföretag som är etablerat inom unionen i enlighet med artikel 127.3 tredje stycket i kapitaltäckningsdirektivet, ska det europeiska resolutionskollegiet ledas av den resolutionsmyndighet som finns i samma medlemsstat som den samordnande tillsynsmyndighet som utövar den gruppbaserade tillsynen enligt kapitaltäckningsdirektivet. Den nämnda bestämmelsen i kapitaltäckningsdirektivet behandlar möjligheten för de behöriga myndigheterna att kräva att det inrättas ett finansiellt holdingföretag när den gruppbaserade tillsyn som utövas i tredjeland inte bedöms likvärdig med den som utövas inom EU. Om dotterföretagen inte ägs av eller de betydande filialerna inte hör till ett sådant finansiellt holdingföretag, ska det europeiska resolutionskollegiets medlemmar utse och godkänna ordföranden.

När det gäller skyldigheten att inrätta europeiska resolutionskollegier och förutsättningarna för den verksamhet som sådana kollegier ska bedriva finner regeringen inte skäl att göra annan bedömning än den som gjorts beträffande de andra resolutionskollegierna (se avsnitt 26.2.1). I sammanhanget bör dock uppmärksammas att krishanteringsdirektivet ger medlemsstaterna rätt att i samförstånd med berörda parter avstå från att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium. Dessutom kan den svenska resolutionsmyndigheten, när den ingår i ett europeiskt resolutionskollegium, behöva komma överens med andra resolutionsmyndigheter om vem som ska vara ordföranden i kollegiet och utföra de uppgifter som följer med ordförandeskapet. I båda dessa fall kommer resolutionsmyndigheten och övriga berörda myndigheter behöva komma överens. Ur ett svenskt perspektiv är dessa överenskommelser internationella överenskommelser enligt 10 kap. regeringsformen (jfr prop. 2005/06:45 s. 151). Sådana överenskommelser ingås som huvudregel av regeringen, men regeringen får ge en förvaltningsmyndighet i uppdrag att ingå dem, om överenskommelsen inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. Riksdagens godkännande krävs innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse som förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att ny lag stiftas eller i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om (t.ex. anslag). Riksdagens godkännande krävs också innan regeringen ingår en överenskommelse som är av större vikt, men regeringen kan i ett sådant fall avstå från att inhämta riksdagens godkännande, om rikets intresse kräver det. Regeringen ska då i stället överlägga med Utrikesnämnden innan överenskommelsen ingås (10 kap. 1–3 §§ regeringsformen).

De överenskommelser som beskrivs ovan rör inte ett ämne som riksdagen ska bestämma om eller är av större vikt. I linje med detta bör regeringen i förordning kunna ge myndigheterna i uppdrag att ingå de

internationella överenskommelser som det kan bli aktuellt att ingå enligt artikel 89 i krishanteringsdirektivet.

26.3 Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden beslutade inom EES

26.3.1 Erkännande av resolution beslutad inom EES

Regeringens förslag: Lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens ska ändras till att inkludera värdepappersföretag enligt definitionen i tillsynsförordningen och deras filialer samt, vid vidtagande av vissa resolutionsåtgärder, de andra företag som kan bli föremål för resolution enligt krishanteringsdirektivet. De resolutionsåtgärder som här avses är tillämpningen av resolutionsverktyg, utövande av resolutionsbefogenheter eller användning av statliga stabiliseringsverktyg. Dessutom ska lagens bestämmelser om rekonstruktionsåtgärder omfatta även sådana resolutionsåtgärder.

Regeringens bedömning: Utvidgningen av definitionen av behörig myndighet och undantagen från vissa informations- och underrättelseskyldigheter, från rätten att anmäla fordringar samt från tystnadsplikten i winding up-direktivet föranleder inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut, kallat winding up-direktivet, är i dess ursprungliga lydelse tillämpligt på rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden som vidtas beträffande kreditinstitut (artikel 1.1). Med rekonstruktionsåtgärder avses åtgärder som är avsedda att bevara eller återställa ett kreditinstituts finansiella situation och som kan påverka tredje mans redan befintliga rättigheter, däribland åtgärder som kan komma att innebära inställande av betalningar, inställande av verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar. Med likvidationsförfarande avses ett kollektivt förfarande som inleds och kontrolleras av de administrativa eller rättsliga myndigheterna i en medlemsstat i syfte att avyttra tillgångar under tillsyn av dessa myndigheter, även när förfarandet avslutas med ackord eller annan motsvarande åtgärd (artikel 2). Dit hör enligt svensk rätt konkurs och tvångslikvidation. Winding up-direktivet innehåller bestämmelser om bl.a. vilket lands myndigheter som har rätt att besluta om rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden, erkännande av andra medlemsstaters beslut, vilken ställning en rekonstruktör eller förvaltare har, lagval, samt information och samarbete.

I syfte att uppnå en effektiv resolution bör winding up-direktivet vara tillämpligt vid användningen av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på institut och när de tillämpas på andra enheter

som täcks av resolutionssystemet (skäl 119 till krishanteringsdirektivet). Artikel 117.1 i krishanteringsdirektivet utvidgar därför tillämpningsområdet för winding up-direktivet till att även omfatta finansiella institut och andra företag som omfattas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde, vid tillämpning av resolutionsverktygen eller utövande av resolutionsbefogenheterna. Detta inkluderar enligt artikel 56.2 i krishanteringsdirektivet de situationer då de statliga stabiliseringsverktygen används. Vidare görs bestämmelserna i winding up-direktivet tillämpliga på värdepappersföretag enligt definitionen i tillsynsförordningen och deras filialer. Artiklarna 4 och 7 i winding up-direktivet, som handlar om information till de behöriga myndigheterna i värdlandet respektive skyldighet att underrätta kända borgenärer och rätt att anmäla fordringar, ska dock inte tillämpas när artikel 75 i krishanteringsdirektivet, dvs. skyddsåtgärder för ägare och borgenärer, tillämpas. Vidare ska inte tystnadsplikten enligt artikel 33 i winding up-direktivet tillämpas om tystnadsplikten enligt artikel 84 i krishanteringsdirektivet tillämpas.

Artikel 117.2 i krishanteringsdirektivet ändrar också definitionerna i winding up-direktivet på följande vis. Begreppet rekonstruktionsåtgärder utvidgas till att omfatta åtgärder som riktar sig mot värdepappersföretag enligt definitionen i tillsynsförordningen och att inkludera tillämpningen av resolutionsverktyg och utövande resolutionsbefogenheter enligt krishanteringsdirektivet. Vidare anpassas definitionerna av hemland, värdland, filial och behörig myndighet till tillsynsförordningen. Definitionen av behörig myndighet utvidgas till att – vid sidan om tillsynsmyndigheter – innefatta resolutionsmyndigheter. Därutöver ändrar artikel 117.3 och 117.4 i krishanteringsdirektivet några av winding up-direktivets lagvalsregler (se vidare avsnitt 16.13.2).

Winding up-direktivet har genomförts i svensk rätt genom bl.a. lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. Den lagen gäller vid en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande för bl.a. ett kreditinstitut hemmahörande i ett land inom EES. Rekonstruktionsåtgärd definieras som åtgärd som har beslutats av domstol eller annan myndighet för att bevara eller återställa ett företags eller ett instituts finansiella ställning och som kan påverka andras rätt. Enligt svensk rätt finns det dock i dagsläget inte några rekonstruktionsåtgärder som får vidtas mot ett kreditinstitut. Lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion är nämligen inte tillämplig på kreditinstitut. Lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens är dock tillämplig på utländska rekonstruktionsåtgärder (se prop. 2005/06:37 s. 39 och 51).

Sammanfattningsvis innebär ändringarna i winding up-direktivet att resolution för ett institut eller företag bara får beslutas i den medlemsstat som auktoriserat institutet eller företaget. Ett sådant beslut erkänns automatiskt i Sverige och får samma verkan som det har i den beslutande medlemsstaten. Av detta följer att resolutionsåtgärder som beslutas beträffande egendom som finns i Sverige har både beslagsverkan och hindersverkan. Egendomen kan alltså inte tas i anspråk av någon annan och kan inte heller bli föremål för general- eller specialexekutiva

åtgärder i Sverige. För själva resolutionsförfarandet gäller lagen i den medlemsstat som beslutat om resolutionen. Detta inkluderar bl.a. förutsättningarna för att besluta om resolution och möjligheten att överklaga sådana beslut. Det torde exempelvis inte vara möjligt att i Sverige bestrida ett beslut om att använda ett verktyg eller hur det används.

För att genomföra krishanteringsdirektivets ändringar i winding up-direktivet bör tillämpningsområdet för lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens ändras till att inkludera värdepappersföretag enligt definitionen i tillsynsförordningen och dess filialer och, vid vidtagande av resolutionsåtgärder, de övriga företag som omfattas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde. Eftersom lagen inte längre kommer att vara begränsad till att gälla för försäkringsföretag och kreditinstitut bör rubriken ändras till lag om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens. Dessutom bör definitionen av rekonstruktionsåtgärd utvidgas till att även omfatta de resolutionsåtgärder som avses i artikel 117.2 i krishanteringsdirektivet. De resolutionsåtgärder som här avses är således tillämpningen av resolutionsverktyg, utövande av resolutionsbefogenheter eller användning av statliga stabiliseringsverktyg enligt den nya lagen om resolution eller motsvarande utländska åtgärder enligt krishanteringsdirektivet. Till skillnad från begreppets innebörd i den nya lagen om resolution omfattar definitionen inte tillsättning av särskild förvaltare (jfr avsnitt 6.2). Att winding up-direktivet, liksom lagen som genomför det direktivet, även ska omfatta ovan angivna resolutionsåtgärder innebär att utländska sådana åtgärder som beslutas inom EES ska erkännas här omedelbart och utan krav på särskilt beslut. Det framgår av 4 § lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. Det är lagen i hemlandet som avgör bl.a. vilka tillgångar som omfattas. Detsamma gäller t.ex. vilken verkan som tillkommer beslut som inte vunnit laga kraft. Så snart beslutet får verkan i hemlandet, får detsamma verkan i Sverige (jfr a. prop. s. 53).

I 4 § lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens anges vidare att rekonstruktörens behörighet gäller här. Det betyder att en rekonstruktör eller en förvaltare i en annan stat inom EES har behörighet att agera i Sverige. Det kan bli aktuellt t.ex. om företaget eller institutet har en filial eller egendom i Sverige som ska avyttras. Enligt regeringens bedömning bör exempelvis särskilda förvaltare ha samma behörighet som en rekonstruktör har enligt lagen.

Det kan konstateras att krishanteringsdirektivet inte ändrar rubriker och övriga artiklar i winding up-direktivet som genomgående talar om kreditinstitut. De ändringar som görs av definitionerna bör dock rimligtvis slå igenom även på dessa bestämmelser. Av detta följer exempelvis att det som sägs om kreditinstitut ska gälla även de värdepappersföretag som omfattas av regleringen. Dessa bör gemensamt benämnas institut i lagen. När nu lagen görs tillämplig på resolutionsåtgärder, behöver lagvalsreglerna göras tillämpliga på sådana åtgärder. Lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens bör därför ändras i enlighet härmed.

Utvidgningen av definitionen av behörig myndighet i winding up-direktivet till att omfatta resolutionsmyndigheten innebär inga ändringar i

lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. I 16 § finns visserligen en bestämmelse om underrättelseskyldighet och registrering. Det är dock lämpligt att Finansinspektionen fortsätter att fullgöra denna uppgift. Resolutionsmyndigheten bör dock informeras om inledda förfaranden. Detta kan framgå av föreskrifter meddelade av regeringen. Några lagändringar krävs inte heller för att genomföra undantagen från artiklarna 4, 7 eller 33 i winding up-direktivet.

26.3.2 Verkan av krishanterings- eller krisförebyggande åtgärder beslutade inom EES

Regeringens förslag: En överföring som har beslutats av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES har verkan och ska genomföras i Sverige när överföringen avser aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som finns i Sverige eller som lyder under svensk rätt. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

Om en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende instrument eller skulder som lyder under svensk rätt eller skulder till borgenärer som är hemmahörande i Sverige, har det beslutet verkan och ska genomföras här. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag är dock, såvitt avser verkan av överföringar, begränsat till att avse beslut som fattas inom ramen för resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *NASDAQ OMX Stockholm AB* anser att det bör förtydligas att det ska vara tal om nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter inom ramen för ett resolutionsförfarande.

Skälen för regeringens förslag: Av det föregående framgår att resolutionsåtgärder som beslutas i ett annat land inom EES omedelbart och utan särskilt beslut ska gälla i Sverige till följd av ändringarna i winding up-direktivet. Krishanteringsdirektivet innehåller emellertid ytterligare bestämmelser som ska säkerställa att åtgärder – krishanterande och krisavvärjande – som har beslutats i en medlemsstat kan genomföras i de övriga medlemsstaterna.

Överföringar av aktier m.m.

Enligt artikel 66.1 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som finns i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller rättigheter eller skyldigheter enligt en annan medlemsstats rätt än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska få verkan i den andra medlemsstaten eller enligt dess rätt. Bestämmelsen torde främst omfatta överföringar som beslutas inom ramen för resolution av ett företag, exempelvis genom

tillämpning av försäljnings- eller broinstitutsverktyget. Till sin ordalydelse är den emellertid inte begränsad till att avse endast sådana överföringar och i den delen synes den dessutom överflödig med hänsyn till att resolutionsåtgärder som beslutas av en annan medlemsstat ska få verkan i Sverige genom de ändringar som gjorts i winding up-direktivet och som berörts i det föregående. Förhållandet att rubriken till den aktuella artikeln även omfattar krisförebyggande åtgärder talar för att även överföringar utanför resolution kan omfattas. Så kan exempelvis vara fallet för sådana överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som sker i samband med utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utanför resolution (jfr artikel 47.1 a i krishanteringsdirektivet). Regeringen föreslår därför en bestämmelse i den nya lagen om resolution som säkerställer att även sådana överföringar som beslutas i ett annat land inom EES får genomslag i Sverige.

Att en åtgärd har verkan och får genomföras avseende egendom i Sverige är dock inte samma sak som att den faktiskt utan vidare går att genomföra i Sverige, i vart fall inte utan svenska myndigheters medverkan. Det kan exempelvis gälla registrering av egendom hos svenska myndigheter eller tvister som innebär att den utländska myndigheten inte kan genomföra överföringen som planerat. Av artikel 66.2 i krishanteringsdirektivet följer att Sverige då, inom rimlighetens gränser, ska ge den utländska myndigheten det stöd den behöver för att säkerställa att överföringen sker i enlighet med de krav som gäller i nationell rätt. Enligt regeringens mening är detta en självklarhet varför artikel 66.2 inte föranleder några genomförandeåtgärder. Förhållandet att resolutionsmyndigheten ska ge en utländsk resolutionsmyndighet hemmahörande inom EES den hjälp och det stöd som den behöver för att genomföra sådana överföringar som det här är fråga om följer dessutom av den allmänna samarbetsskyldigheten (se avsnitt 27.8.1).

Enligt artikel 66.3 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att aktieägare, borgenärer och tredje män som berörs av en överföring enligt ovan inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från överföringen enligt bestämmelser i svensk rätt. Att de berörda borgenärerna eller ägarna inte får förhindra eller bortse från överföringen följer enligt regeringens bedömning redan av den föreslagna bestämmelsen att det utländska beslutet har verkan och får genomföras i Sverige. Detta bör dock kompletteras med en bestämmelse att talan som avser det utländska beslutet inte får föras i Sverige.

Nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter

I artikel 66.4 i krishanteringsdirektivet anges att om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat (medlemsstat A) utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna, däribland avseende kapitalinstrument i enlighet med artikel 59, och de kvalificerade skulderna eller de relevanta kapitalinstrumenten i företaget under resolution omfattar instrument eller skulder som regleras av rätten i en medlemsstat som inte är den resolutionsmyndighetens medlemsstat som utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (medlemsstat B) eller skulder till borgenärer

som är etablerade i medlemsstat B, ska medlemsstat B se till att kapitalbeloppet av dessa skulder eller instrument minskas, eller att skulder eller instrument konverteras, i enlighet med resolutionsmyndighetens i medlemsstat A utövande av nedskrivnings- eller konverterings-befogenheter.

NASDAQ OMX Stockholm AB anser att det bör förtydligas att det ska vara tal om nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter inom ramen för ett resolutionsförfarande. Artikel 66.4 i krishanteringsdirektivet anger visserligen det fallet att befogenheterna utövas på kvalificerade skulder eller tillämpliga kapitalinstrument i ”institutet under resolution”. Nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59 i krishanteringsdirektivet kan dock utövas både inom ramen för och utanför resolution. När sådana åtgärder vidtas i resolution omfattas de av kravet på ömsesidigt erkännande m.m. som följer av ändringarna i winding up-direktivet och som berörts i det föregående. I sådana fall torde artikel 66.4 i krishanteringsdirektivet inte ha någon självständig betydelse. Av rubriken framgår vidare att befogenheterna enligt artikeln ska omfatta krisförebyggande åtgärder, till vilka nedskrivnings- och konverterings-befogenheterna utanför resolution hör. Regeringen ser ingen anledning att begränsa det svenska genomförandet av artikel 66.4 i krishanterings-direktivet till att endast omfatta fall då befogenheterna utövas i resolution. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som omfattar det fallet att nedskrivnings- och konverterings-befogenheterna utövas utanför resolution.

Enligt artikel 66.5 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att borgenärer som berörs av utövandet av de nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter som avses ovan inte har rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet av instrumentet eller skulden eller dess konvertering, beroende på vad som är tillämpligt, enligt en bestämmelse i lagstiftningen i medlemsstat B. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution att talan som avser det utländska beslutet inte får föras i Sverige.

Tillämplig lag för överklagande och skyddsåtgärder

Enligt artikel 66.6 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att rätten att överklaga beslut om överföring eller utövande av nedskrivnings- och konverterringsbefogenheterna enligt ovan bestäms av lagen i resolutionsmyndighetens medlemsstat. Även skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel VII i krishanteringsdirektivet avseende tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i artikel 66.1 ska bestämmas enligt den lagen. De skyddsåtgärder som här avses riktar sig till aktieägare och borgenärer (artikel 73–75), motparter (artikel 76) samt handels-, clearing- och avvecklingssystem (artikel 80).

Enligt regeringens mening säkerställs kraven i artikel 66.6 i krishanteringsdirektivet redan av förslagen i det föregående att ett beslut av en utländsk resolutionsmyndighet ska ha verkan i Sverige, liksom av bestämmelserna om överklaganden i svensk rätt. Det behövs därför inte någon ytterligare bestämmelse för att genomföra den artikeln.

26.4 Relationer med tredjeland

26.4.1 Unionens överenskommelser

Regeringens förslag: Bestämmelserna om erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i ett tredjeland ska endast tillämpas såvida inte annat följer av ett avtal som EU ingått med det landet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 216.1 i EUF-fördraget får unionen under vissa förutsättningar ingå avtal med tredjeland. Sådana avtal är bindande för unionens institutioner och medlemsstaterna. Förfarandet för att ingå avtal framgår av artikel 218 i EUF-fördraget.

Enligt artikel 93.1 i krishanteringsdirektivet får kommissionen i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget ställa förslag till rådet om förhandling av avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de berörda myndigheterna i tredjeländer, bl.a. för ändamålet att sprida information i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör institut, finansiella institut, moderföretag och tredjelandsinstitut, med avseende på vissa i artikeln uppräknade situationer. Enligt artikel 93.2 ska avtalen särskilt säkerställa inrättandet av processer och arrangemang mellan resolutionsmyndigheterna och relevanta myndigheter i tredjeland för samarbete vid genomförande av vissa eller alla uppgifter och vid utnyttjande av vissa eller alla befogenheter som anges i artikel 97. Enligt artikel 93.3 ska avtalen dock inte gälla enskilda institut, finansinstitut, moderföretag eller institut i tredjeländer. Medlemsstater får enligt artikel 93.4 ingå bilaterala avtal med tredjeland om de frågor som avses i punkterna 1 och 2 till dess att ett avtal som avses i punkt 1 med det berörda tredjelandet träder i kraft i den mån som sådana bilaterala avtal inte är oförenliga med krishanteringsdirektivets avdelning om förbindelser med tredjeland.

Av artikel 94.1 framgår vidare att krishanteringsdirektivets artikel om erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland ska tillämpas såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras av det avtalet.

Eftersom unionens avtal liksom förfarandet för att ingå dem är fördragsstyrda behövs det inte någon bestämmelse i svensk rätt för att genomföra artikel 93 i krishanteringsdirektivet. Med hänsyn till att reglering av erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland i ett sådant avtal ska gälla framför artikel 94 i krishanteringsdirektivet bör det dock av den nya lagen om resolution framgå att bestämmelserna som genomför den artikeln (se avsnitten 26.4.4–26.4.6) inte ska tillämpas om det finns avvikande bestämmelser i ett gällande internationellt avtal som avses i artikel 93.1.

26.4.2 Myndigheternas icke bindande samarbetsavtal med tredjeland

Regeringens bedömning: Det behövs inga genomförandeåtgärder för att säkerställa att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten ska kunna ingå icke bindande samarbetsavtal med relevanta myndigheter i tredjeland i enlighet med artikel 97 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 97 i krishanteringsdirektivet ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den omfattning som innehållet i artikel 97 inte omfattas av det avtalet (artikel 97.1).

Av artikel 97.2 i krishanteringsdirektivet framgår att Eba får ingå icke-bindande ramavtal för samarbete med behöriga myndigheter i tredjeland när ett moderföretag i ett tredjeland har dotterföretag eller filialer i länder inom unionen, eller då ett moderföretag inom unionen har dotterföretag eller filialer i ett tredjeland.

Ramavtalen ska inte innehålla bestämmelser som avser enskilda institut och ska inte heller innebära rättsliga förpliktelser för medlemsstaterna.

Enligt artikel 97.3 ska ramavtalen innehålla bestämmelser om förfaranden och arrangemang för nödvändigt informationsutbyte och samarbete när det gäller institut som avses i artikel 97.2 a-d eller koncerner med sådana institut, såvitt avser utarbetande av resolutionsplaner, bedömningen av möjligheterna till resolution, åtgärdande eller avlägsnande av hinder för resolution, åtgärder för tidigt ingripande samt tillämpning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter.

Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska, när så är lämpligt, ingå icke bindande arrangemang för samarbete i linje med Ebas ramavtal med de relevanta myndigheterna i tredjeland. Artikel 97 hindrar dock inte att medlemsstater eller deras behöriga myndigheter ingår bilaterala eller multilaterala avtal med tredjeland i enlighet med artikel 33 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG.

Arrangemang för samarbete som ingås mellan resolutionsmyndigheter i medlemsstater och i tredjeland i enlighet med artikel 97 får enligt artikel 97.5 omfatta bestämmelser om informationsutbyte och samarbete med avseende på bl.a. resolutionsplanering, tillämpning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter. Vidare får det omfatta bestämmelser om förfaranden och arrangemang för sådant

informationsutbyte och samarbete, bl.a. genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.

Av artikel 97.6 framgår att medlemsstaterna ska underrätta Eba om varje samarbetsarrangemang som resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter har ingått i enlighet med artikel 97.

Enligt regeringens mening behöver artikel 97 i krishanteringsdirektivet inte genomföras i svensk rätt genom någon uttrycklig bestämmelse. Eftersom myndigheternas överenskommelser med tredjeland inte ska vara juridiskt bindande är de inte internationella överenskommelser enligt regeringsformen. Myndigheterna behöver då inte något bemyndigande att ingå överenskommelserna. Skyldigheten att underrätta Eba om de samarbetsavtal som Finansinspektionen eller resolutionsmyndigheten kan komma att ingå i enlighet med Ebas ramavtal följer av den allmänna bestämmelse om samarbete och informationsutbyte som behandlas i avsnitt 27.8.1.

26.4.3 Bilaterala avtal med tredjeland

Regeringens bedömning: Medlemsstaternas möjlighet att i enlighet med artikel 93.4 i krishanteringsdirektivet ingå bilaterala avtal om samarbete med tredjeland föranleder inga genomförandeåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Svenska Bankföreningen* anser att det är viktigt att identifiera de eventuella regelkonflikter som kan uppstå mellan svenska regler och regler i tredjeland såsom t.ex. USA där flera svenska företag har antingen filial eller dotterbolag eller bådadera. Om krishanteringsdirektivet och svenska regler utgör hinder för resolution i USA eller amerikanska regler om avveckling utgör hinder för resolution i Sverige är det inte möjligt för företaget att lösa regelkonflikten på egen hand. Även om Financial Stability Board:s rekommendationer ska borga för att vissa grundläggande beståndsdelar ska finnas i respektive lands avvecklingsregelverk måste det vara myndigheterna i respektive land som ska se till att eventuella regelkonflikter löses. För att nå en effektiv avveckling är det viktigt att de regler som ska gälla vid en resolution där såväl svenska som tredjelands intressen är involverade är rättssäkra och förutsägbara. Det är därför viktigt att det finns överenskommelser mellan de svenska myndigheterna och myndigheterna i berört tredjeland.

Skälen för regeringens bedömning: Som nämnts i det föregående får medlemsstaterna, till dess att ett av unionen ingått avtal med tredjeland trätt i kraft, ingå bilaterala avtal med tredjeland om samarbete och utbyte av information mellan resolutionsmyndighet och relevanta myndigheter i tredjeland i den mån som sådana avtal inte är oförenliga med krishanteringsdirektivets avdelning om förbindelser med tredjeland (artikel 93.4 i krishanteringsdirektivet).

Krishanteringsdirektivet innehåller inga närmare bestämmelser om de bilaterala avtal som här avses. Om avtalen inte är bindande är det upp till myndigheterna att bestämma om de vill ingå dem eller inte. I den mån ett

avtal är bindande utgör det emellertid en internationell överenskommelse enligt 10 kap. regeringsformen. Vad gäller förutsättningarna för att ingå sådana överenskommelser hänvisas till vad som anförts i avsnitt 26.2.2.

Enligt regeringens mening är det inte nödvändigt att nu bemyndiga resolutionsmyndigheten att ingå bilaterala överenskommelser om samarbete och informationsutbyte med myndigheter i tredjeland. Ett sådant bemyndigande kan i stället ges för varje överenskommelse när den blir aktuell eller tas in i föreskrifter meddelade av regeringen. En överenskommelse som ingås med stöd av ett sådant bemyndigande får dock inte innehålla någon bestämmelse som förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller som är av större vikt.

Svenska Bankföreningen påtalar vikten av att identifiera och lösa regelkonflikter som kan uppstå mellan det regelverk som nu genomförs i svensk rätt och motsvarande krishanteringsramverk i tredjeland. Regeringen instämmer i att det är viktigt att försöka lösa sådana regelkonflikter. Det är emellertid inte möjligt att göra detta inom ramen för detta lagstiftningsärende. Som anförts i det föregående finns det dock möjlighet för unionen att ingå bindande överenskommelser om krisavvärjande och krishanterande åtgärder med tredjeland. I den mån sådana avtal inte har ingåtts har medlemsstaterna möjlighet att själva ingå sådana avtal med tredjeland. Medlemsstaternas och dess myndigheters möjlighet att avtala om krishantering begränsas dock av tvingande regler i nationell rätt, däribland de bestämmelser som genomför krishanteringsdirektivet. När det gäller resolutionsförfaranden i tredjeland innehåller direktivet också bestämmelser som ska möjliggöra erkännande och verkställighet här, vilket regeringen behandlar i det följande.

26.4.4 Processen för erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland för ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland som har

1. ett dotterföretag, som är ett institut, eller en betydande filial i Sverige, eller
2. tillgångar, rättigheter och skulder som finns i Sverige eller som är svensk lag är tillämplig på.

Om det finns ett europeiskt resolutionskollegium, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i kollegiet om att erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland beträffande ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland.

En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och ska verkställas i Sverige. Resolutionsmyndigheten ska fatta de beslut som behövs i enlighet med överenskommelsen.

Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i det europeiska resolutionskollegiet eller om det inte finns något resolutionskollegium, ska resolutionsmyndigheten

själv besluta om ett resolutionsförfarande i tredjeland ska erkännas. Resolutionsmyndigheten ska då beakta intressena i varje land inom EES där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland verkar.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Med resolutionsförfarande i tredjeland avses enligt artikel 2.1.88 i krishanteringsdirektivet en åtgärd enligt rätten i ett tredjeland som syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller ett tredjelandsmoderföretag som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt krishanteringsdirektivet. Som anförts i det föregående framgår processen för erkännande av sådana förfaranden av artikel 94 i krishanteringdirektivet, såvida inte annat följer av ett internationellt avtal enligt artikel 93.1 (artikel 94.1).

Om ett europeiskt resolutionskollegium (se avsnitt 26.2.2) har inrättats ska det enligt artikel 94.2 i krishanteringsdirektivet fatta ett gemensamt beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, vissa resolutionsförfaranden i tredjeland. De aktuella resolutionsförfarandena ska röra ett institut i tredjeland eller ett moderföretag som har dotterföretag eller betydande unionsfilialer i två eller flera medlemsstater, eller tillgångar, rättigheter och skulder i två eller flera medlemsstater eller som regleras av rätten i de medlemsstaterna.

När det gemensamma beslutet om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland har fattats, ska de nationella resolutionsmyndigheterna verkställa de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella rätt.

Om resolutionsmyndigheterna inte kan komma överens, eller i avsaknad av ett europeiskt resolutionskollegium, ska varje berörd resolutionsmyndighet fatta sitt eget beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95 i krishanteringsdirektivet, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag. Detta beslut ska beakta intressena i varje enskild medlemsstat där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag verkar, särskilt de potentiella effekterna av erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten i de medlemsstaterna (artikel 94.3).

Den beskrivna processen för att erkänna tredjelandsförfaranden bör framgå av den nya lagen om resolution. Enligt regeringens mening finns det emellertid ingen anledning att begränsa möjligheten att erkänna resolutionsförfaranden i tredjeland till situationer då det finns kopplingar även till andra medlemsstater. Regeringen föreslår därför en bestämmelse att resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland för ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretaget i tredjeland som har ett dotterföretag som är ett institut eller en betydande filial i Sverige, eller tillgångar, rättigheter och skulder som finns i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på. I ett sådant fall kommer det inte att finnas något europeiskt resolutionskollegium, varför beslutsförfarandet som föreskrivs i artikel 94.2 i krishanteringsdirektivet inte blir aktuellt.

Om det aktuella institutet eller moderföretaget i tredjeland har sådana kopplingar som anges i artikel 94.2 krishanteringsdirektivet till ytterligare ett eller flera EES-länder och om ett europeiskt resolutionskollegium har upprättats måste dock resolutionsmyndigheten försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i kollegiet om resolutionsförfarandet ska erkännas. Om resolutionsmyndigheten kommer överens med övriga resolutionsmyndigheterna utgör det en internationell överenskommelse enligt regeringsformen. I sådana fall är det resolutionsmyndigheten som ska verkställa tredjelandsförfarandet enligt svensk rätt. Detta bör också framgå av den nya lagen om resolution.

Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med de utländska myndigheterna i det europeiska resolutionskollegiet eller om det inte finns något sådant kollegium, ska resolutionsmyndigheten på egen hand besluta om det aktuella resolutionsförfarandet i tredjeland ska erkännas. I sådana fall har resolutionsmyndigheten att beakta intressena i varje enskilt land där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland verkar. Även detta bör framgå av den nya lagen om resolution. På vilka grunder resolutionsmyndigheten kan vägra att erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland eller att verkställa det behandlas i avsnitt 26.4.6.

26.4.5 Verkställighet av erkända resolutionsförfaranden

Regeringens förslag: När resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande i tredjeland, får den

1. besluta om resolutionsåtgärder beträffande

a) tillgångar som det aktuella tredjelandsinstitutet eller moderföretaget i tredjeland har i Sverige eller som lyder under svensk lag,

b) rättigheter och skulder som ett tredjelandsinstitut bokfört i en betydande filial i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på eller fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder som kan göras gällande i Sverige,

2. vidta eller förelägga någon annan att vidta åtgärder för att överföra aktier eller andra äganderättsinstrument i ett institut i Sverige som är dotterföretag till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget i tredjeland som resolutionsförfarandet avser,

3. förbjuda att vissa avtalsförpliktelser fullgörs, säkerheter tas i anspråk och rättshandlingar utövas när det gäller en motpart till ett institut, som är dotterföretag till ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland, eller en betydande filial i Sverige, förutsatt att det är nödvändigt för att verkställa resolutionsförfarandet, och

4. förbjuda vissa rättshandlingar såvitt avser avtal som ett institut, som är dotterföretag till ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland, en betydande filial i Sverige eller andra koncernenheter har, om rätten att vidta sådana rättshandlingar är en följd av att resolutionsåtgärder har vidtagits mot ett tredjelandsinstitut, dess moderföretag eller andra koncernföretag och väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten alltjämt fullgörs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 94.4 i krishanteringsdirektivet framgår vilka befogenheter resolutionsmyndigheten åtminstone ska ha om den nått en överenskommelse med övriga resolutionsmyndigheter i ett europeiskt resolutionskollegium eller på egen hand beslutat att erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland.

I sådana fall ska den kunna utöva resolutionsbefogenheterna för tillgångar som innehas av ett institut i tredjeland eller ett moderföretag och som är belägna i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna. Den ska också kunna utöva resolutionsbefogenheterna för rättigheter eller skulder som innehas av ett institut i tredjeland och som bokförts av unionsfilialen i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder kan göras gällande i medlemsstaten (artikel 94.4 a).

Vidare ska resolutionsmyndigheten få genomföra, inklusive föreskriva att en annan person vidtar åtgärder för att genomföra, en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument i ett dotterföretag inom unionen som är etablerat i medlemsstaten som utsett myndigheterna (artikel 94.4 b).

Resolutionsmyndigheter ska även få utöva sina befogenheter enligt artiklarna 69, 70 eller 71 när det gäller rätten för en part att ingå avtal med en enhet som avses i artikel 94.2 där sådana befogenheter krävs för att verkställa resolutionsförfarandena i tredjelandet (artikel 94.4 c).

Den ska också kunna förhindra uppsägning, avveckling eller påskyndande av avtal eller påverka avtalsenliga rättigheter som företag enligt artikel 94.2 och andra koncernföretag har, om sådana rättigheter härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende institutet i tredjeland, sådana enheters moderföretag eller andra koncernenheter, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland själv eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls (artikel 94.4 d).

Genom att erkänna ett resolutionsförfarande i tredje land förklarar sig resolutionsmyndigheten beredd att efter en särskild prövning av hur åtgärden påverkar förhållandena i Sverige eller andra medlemsstater (se avsnitt 26.4.6) verkställa det beslut som tredjelandsmyndigheten fattat. Erkännandet av resolutionsförfarandet i tredjeland innebär alltså inte i sig att alla åtgärder som beslutats ska genomföras i Sverige eller i någon annan medlemsstat. Det är rimligt eftersom resolutionsförfaranden kan variera ganska mycket mellan olika tredjeländer. Det kan inte heller uteslutas att tredjelandsmyndigheten inte tar tillräcklig hänsyn till svenska förhållanden, t.ex. den finansiella stabiliteten eller insättare som finns här, och därför beslutar om åtgärder som är olämpliga att genomföra. Det kan alltså vara en fördel att resolutionsmyndigheten kan besluta att vissa åtgärder får genomföras men inte alla, om alternativet i stället hade varit att inte några åtgärder alls får genomföras. Som regeringen återkommer till i det följande finns det också några typfall då resolutions-

myndigheten får avstå från att erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande beslutat i tredjeland.

Regeringen ser ingen anledning att ge resolutionsmyndigheten ytterligare befogenheter än de som räknas upp i artikel 94.4 i krishanteringsdirektivet. För att beslut som fattats inom ramen för det erkända resolutionsförfarandet i tredjeland ska kunna verkställas bör det därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten befogenhet att besluta om de åtgärder som räknas upp i den artikeln. Med stöd av denna bestämmelse ska resolutionsmyndigheten således kunna besluta om resolutionsåtgärder beträffande det aktuella tredjelandsinstitutets eller moderföretagets tillgångar i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på. Vidare ska resolutionsåtgärder även kunna avse rättigheter och skulder som tredjelandsinstitutet bokfört i en betydande filial i Sverige eller som lyder under svensk lag eller fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder som kan göras gällande i Sverige. Bestämmelsen ger även resolutionsmyndigheten rätt att vidta, eller förelägga någon annan att vidta, åtgärder för att överföra aktier eller andra äganderättsinstrument i ett dotterinstitut i Sverige till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget i tredjeland som resolutionsförfarandet avser. Enligt bestämmelsen ska resolutionsmyndigheten också, förutsatt att det är nödvändigt för att verkställa resolutionsförfarandet, kunna förbjuda att vissa avtalsförpliktelser fullgörs, säkerheter tas i anspråk och rättshandlingar utövas när det gäller en motpart till ett dotterinstitut till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget i tredjeland, eller en betydande filial i Sverige. Bestämmelsen bör vidare ge resolutionsmyndigheten rätt att förbjuda vissa rättshandlingar såvitt avser avtal som ett dotterinstitut till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget i tredjeland, en betydande filial i Sverige eller andra koncernenheter har, om rätten att vidta sådana rättshandlingar är en följd av att resolutionsåtgärder har vidtagits mot ett tredjelandsinstitut, dess moderföretag eller andra koncernföretag och väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten alltjämt fullgörs.

Enligt artikel 94.6 i krishanteringsdirektivet ska erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland i förekommande fall inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell rätt i enlighet med krishanteringsdirektivet. Varken erkännandet eller verkställigheten av ett sådant förfarande har alltså hindersverkan. Det behöver dock inte framgå av någon uttrycklig bestämmelse i svensk rätt utan följer av att beslutet inte innebär konkurshinder.

26.4.6 Skäl att inte erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får vägra att erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland eller att verkställa ett sådant förfarande om

1. resolutionsförfarandet skulle ha negativ effekt på den finansiella stabiliteten i Sverige eller i ett annat EES-land,
2. det är nödvändigt att vidta separata åtgärder mot en EES-filial för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål,

3. borgenärer inte skulle få samma behandling som borgenärer med liknande rättigheter i det tredjeland där resolutionsförfarandet beslutats,

4. erkännandet eller verkställigheten skulle få avsevärda budgetkonsekvenser för Sverige, eller

5. effekterna av erkännandet eller verkställigheten skulle strida mot svensk rätt.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Resolutionsmyndighetens möjlighet att vägra att erkännande eller verkställighet med hänsyn till nödvändiga åtgärder mot en EES-filial omfattar dock enligt utredningens förslag resolutionsåtgärder, medan åtgärderna enligt regeringens förslag är sådana som kan vidtas enligt sektorslagstiftningen.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 95 i krishanteringsdirektivet framgår i huvudsak att resolutionsmyndigheten får, efter samråd med andra resolutionsmyndigheter när ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats, vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland om förfarandena skulle ha motsatt effekt på den finansiella stabiliteten, separata åtgärder mot en unionsfilial är nödvändiga för att uppnå ett resolutionsändamål, borgenärer inte skulle få samma behandling som insättare och andra borgenärer i tredjeland, erkännandet eller verkställigheten skulle ha avsevärda budgetkonsekvenser eller effekter som strider mot nationell rätt. När det gäller behandlingen av borgenärer ska insättare som är hemmahörande i EES eller som ska betalas i EES särskilt beaktas (jfr artikel 95 c).

Resolutionsmyndigeten är emellertid inte skyldig att vägra erkännande eller verkställighet av sådana förfaranden på någon av dessa grunder. Enligt regeringens mening bör detta framgå av en bestämmelse i den nya lagen om resolution. Bestämmelsen ger myndigheten utrymme att erkänna och verkställa ett tredjelandsförfarande även om något av de angivna kriterierna är uppfyllda, exempelvis om myndigheten anser att tredjelandsförfarandet erbjuder den bästa globala lösningen jämfört med alternativen. Att resolutionsmyndigheten ska samråda med andra resolutionsmyndigheter i ett relevant europeiskt resolutionskollegium, när ett sådant finns, följer av den allmänna bestämmelsen om samarbete som behandlas i avsnitt 27.8.1.

Möjligheten att vägra erkännande och verkställighet av tredjelandsförfaranden på grund av att separata åtgärder mot en EES-filial bedöms nödvändiga omfattar enligt utredningens förslag resolutionsåtgärder. Sådana åtgärder är enligt regeringens mening inte möjliga att vidta mot filialer. Nödvändiga åtgärder bör i stället avse sådana åtgärder som enligt sektorslagstiftningen kan komma i fråga att vidta mot en EES-filial (se vidare avsnitt 26.4.8).

26.4.7 Åtgärder mot ett svenskt moderföretag

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att ett i Sverige hemmahörande moderföretag till ett tredjelandsinstitut ska försättas i resolution, om

1. relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor har beslutat att tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution enligt lagstiftningen i det landet, och
2. det är nödvändigt med hänsyn till det allmänna intresset.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag är dock begränsat till att avse resolution av ett sådant moderföretag som också utgör ett finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag eller holdingföretag med blandad verksamhet.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 94.5 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheterna, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset, vidta resolutionsåtgärder avseende ett moderföretag när den berörda myndigheten i tredjelandet avgör att ett institut som är registrerat i det tredjelandet uppfyller villkoren för resolution enligt rätten i det tredjelandet. För att möjliggöra detta ska det säkerställas att resolutionsmyndigheten har befogenhet att utöva resolutionsbefogenheter avseende det moderföretaget, och att artikel 68 tillämpas.

I avsnitt 15.2.3 föreslår regeringen bestämmelser enligt vilka resolutionsmyndigheten får vidta åtgärder mot finansiella institut och vissa holdingföretag hemmahörande inom EES. Artikel 94.5 i krishanteringsdirektivet behandlar en liknande situation som artikel 33.4 men här finns institutet i tredjeland. Enligt regeringens mening bör artikel 94.5 genomföras genom en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten befogenhet att försätta ett moderföretag till ett tredjelandsinstitut i resolution och vidta resolutionsåtgärder gentemot detta, förutsatt att relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor har fastställt att tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution enligt lagstiftningen i det landet och resolutionsmyndigheten bedömer att resolutionsåtgärder gentemot moderföretaget är nödvändiga med hänsyn till det allmännas intresse. Till skillnad från utredningen ser regeringen ingen anledning att begränsa tillämpningsområdet för bestämmelsen till att bara avse moderföretag som också utgör ett sådant holdingföretag inom unionen som kan bli föremål för resolution (finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet). Krishanteringsdirektivets definition av moderföretag är vidare och omfattar enligt artikel 2.1.6 i krishanteringsdirektivet alla moderföretag i enlighet med definitionen i artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen, som i sin tur hänvisar till artiklarna 1 och 2 i Rådets sjunde direktiv av den 13 juni 1983 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om sammanställd redovisning (83/349/EEG). Enligt regeringens bedömning bör därför samtliga företag som träffas av

tillämpningsområdet för den nya lagen om resolution och som också är moderföretag i enlighet med definitionen ovan kunna försättas i resolution med stöd av denna bestämmelse (jfr avsnitt 6.5). En sådan bestämmelse överensstämmer såväl med krishanteringsdirektivets ordalydelse som direktivets målsättning att möjliggöra resolution med en ingångspunkt, s.k. ”Single Point of Entry” (se vidare avsnitt 15.2.2). Genom beslut om resolution blir svensk rätt tillämplig på förfarandet. På så vis uppfylls också kravet att artikel 68 i krishanteringsdirektivet ska tillämpas.

26.4.8 Åtgärder mot en EES-filial etablerad i Sverige

Regeringens förslag: Om en EES-filial i Sverige inte omfattas av ett resolutionsförfarande i tredjeland eller om resolutionsmyndigheten inte har erkänt resolutionsförfarandet, får resolutionsmyndigheten ingripa mot filialen, om det är nödvändigt med hänsyn till det allmänna intresset och någon av följande förutsättningar är uppfyllda:

1. Filialen uppfyller inte längre eller kommer sannolikt inte längre att uppfylla villkoren för filialtillståndet och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle återställa filialens efterlevnad eller förhindra dess fallissemang.
2. Resolutionsmyndigheten bedömer att tredjelandsinstitutet saknar vilja eller förmåga, eller sannolikt kommer att sakna förmåga, att fullgöra sina förpliktelser mot sina borgenärer inom EES, eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de förfaller till betalning och att något resolutions- eller annat insolvensförfarande mot tredjelandsinstitutet inte har inletts eller kommer att inledas i det land där det har sitt huvudkontor inom rimlig tid.
3. Relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor har inlett ett resolutionsförfarande mot tredjelandsinstitutet eller underrättat resolutionsmyndigheten att den avser att inleda ett sådant förfarande.

Under sådana omständigheter ska resolutionsmyndigheten ha samma befogenheter som Finansinspektionen har gentemot en filial enligt sektorslagstiftningen.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta relevant myndighet i det land där tredjelandsinstitutet har sitt huvudkontor om vidtagna åtgärder.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att resolutionsmyndigheten ges befogenhet att vidta vissa resolutionsåtgärder mot EES-filialer.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 96.1 i krishanterings-direktivet ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheter har de nödvändiga befogenheterna för att agera i fråga om en EES-filial (benämnt *unionsfilial* i direktivet) som inte omfattas av några resolutionsförfaranden i tredjeland eller som omfattas av förfaranden i ett tredjeland och någon av de omständigheter som avses i artikel 95

föreligger. Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 68 tillämpas på utövandet av sådana befogenheter.

Enligt artikel 96.2 ska det säkerställas att resolutionsmyndigheten får utöva de befogenheter som krävs i artikel 96.1 om den anser att åtgärder är nödvändiga med hänsyn till allmänintresset och någon av följande grunder föreligger. En grund är att EES-filialen inte längre uppfyller, eller kommer sannolikt inte att uppfylla, de nationella villkoren för auktorisation och verksamhet och att alternativa åtgärder inte skulle återställa filialens efterlevnad eller förhindra fallissemang inom rimlig tid. En annan grund är att institutet i tredjeland inte kan eller vill eller kommer sannolikt inte att kunna fullgöra sina förpliktelser gentemot borgenärer i unionen eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de förfaller till betalning, och inga resolutions- eller insolvensförfaranden i tredjeland har eller kommer att inledas avseende tredjelandinstitutet i inom rimlig tid. Ytterligare en grund är att den berörda myndigheten i tredjeland har inlett resolutionsförfaranden avseende tredjelandinstitutet, eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att den avser att inleda ett sådant förfarande.

Av artikel 96.3 framgår att om en resolutionsmyndighet vidtar en separat åtgärd som avser en EES-filial ska den beakta resolutionsmålen och vidta åtgärden i enlighet med principerna i artikel 34 och kraven gällande tillämpningen av resolutionsverktygen i avdelning IV kapitel IV, i den mån de är relevanta.

Av krishanteringsdirektivet framgår inte vad för slags åtgärder som resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att vidta mot en EES-filial. Eftersom en filial inte är en juridisk person torde den varken kunna bli föremål för resolution eller konkurs (jfr NJA 1980 s. 164). Vid sådana förhållanden framstår det inte heller som rimligt att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta resolutionsåtgärder mot filialen. Det är egentligen åtgärder som drabbar tredjelandsinstitutet. Vid bedömningen av vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten bör ha befogenhet att vidta kan dock jämföras med Finansinspektionens skyldigheter och befogenheter enligt sektorslagstiftningen.

Såvitt avser EES-filialer framgår av 15 kap. 17 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse jämförd med 1 § och 3 § 6 samma lag att Finansinspektionen, under de förutsättningar som anges i dessa bestämmelser, ska utfärda ett föreläggande om åtgärder eller rättelse, meddela varning eller återkalla tillståndet. Vid återkallelse av tillståndet får inspektionen enligt 4 § samma kapitel bestämma om avvecklingen av rörelsen och förbjuda fortsatt rörelse. Inspektionen ska meddela den behöriga myndigheten i tredjelandsinstitutets hemland om åtgärder som vidtagits med stöd av 17 §. Finansinspektionen har motsvarande skyldigheter och befogenheter i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (25 kap. 15 §).

Enligt regeringens mening är det rimligt att befogenheterna, under de förutsättningar som anges i artikel 96 i krishanteringsdirektivet, bör avse samma åtgärder som de nyss nämnda. Med hänsyn till att förutsättningarna för att vidta åtgärderna är nära förbundna resolutionsförfaranden i tredjeland och de krav och principer som i övrigt gäller i krishanteringsdirektivet är det lämpligt att resolutionsmyndigheten, inte Finansinspektionen, tilldelas dessa befogenheter. Regeringen föreslår

därför att det införs en bestämmelse i den nya lagen om resolution som ger resolutionsmyndigheten befogenhet att, under de förutsättningar som anges i artikel 96 i krishanteringsdirektivet, vidta sådana åtgärder mot en EES-filial. Vid bedömningen av om ingripande ska ske, liksom vid valet av åtgärd, ska resolutionsmyndigheten beakta resolutionsändamålen och de principer som i övrigt gäller vid vidtagande av resolutionsåtgärder. I den mån det inte inkräktar på de ändamålen och principerna får resolutionsmyndigheten även beakta sådana omständigheter som Finansinspektionen har att beakta vid motsvarande beslut enligt sektorlagstiftningen. Detta behöver dock inte framgå uttryckligen av bestämmelsen. Resolutionsmyndigheten bör vara skyldig att meddela relevant myndighet i tredjeland, dvs. den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, om vidtagna åtgärder. Uppgiftsskyldigheten bör framgå av den nya lagen om resolution.

26.4.9 Åtgärder avseende egendom m.m. i ett land utanför EES

Regeringens förslag: Om tillgångar som finns i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter som omfattas av lagstiftningen i tredjeland överförs till en mottagare, får resolutionsmyndigheten begära att mottagaren vidtar åtgärder för att se till att överföringen eller någon annan resolutionsåtgärd som har beslutats får verkan. Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte vidtar åtgärder att göra det.

Om resolutionsmyndigheten har beslutat att vidta en resolutionsåtgärd som avser tillgångar som finns i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av lagstiftningen i ett sådant land, ska resolutionsmyndigheten

1. förvalta aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfylla skyldigheterna för mottagarens räkning, till dess beslutet får verkan, eller
2. upphäva sitt beslut, om det efter att beslutet har fattats visar sig högst osannolikt att åtgärden kommer att få avsedd verkan.

Om beslutet upphävs, ska transaktioner eller andra åtgärder som vidtagits för att verkställa det upphävda beslutet återgå eller återställas.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utredningens förslag betecknas dock resolutionsmyndighetens upphävande av beslut om resolutionsåtgärd som ogiltigförklaring.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 67.1 i krishanteringsdirektivet behandlar den situationen att resolutionsåtgärder vidtas avseende tillgångar som finns i tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter som styrs av rätten i tredjeland. I sådana fall får resolutionsmyndigheten kräva att förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över företaget i resolution samt den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att se till att

överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden får verkan. Resolutionsmyndigheten får även kräva att förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över företaget i resolution förvaltar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfyller skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden fått verkan. Vidare får resolutionsmyndigheten kräva att rimliga, regelrätta kostnader som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av dessa åtgärder betalas på något av de sätt som avses i artikel 37.7.

Om det trots de åtgärder som vidtas av förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person, är högst osannolikt att överföringen, konverteringen eller åtgärden kommer att få verkan avseende tillgångar som finns i tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som styrs av tredjelandets rätt, ska resolutionsmyndigheten enligt artikel 67.2 i krishanteringsdirektivet inte gå vidare med överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden. Om den redan har beställt överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden ska den beställningen vara ogiltig avseende de tillgångar, de aktier, de äganderättsinstrument, de rättigheter eller de skulder som berörs.

Utgångspunkten i krishanteringsdirektivet, liksom i regeringens förslag till genomförande av detsamma, är att resolutionsmyndigheten har kontroll över företaget i resolution. Det ligger i sakens natur att resolutionsmyndigheten ska göra det som står i dess makt för att de åtgärder som den har beslutat ska få avsedd effekt. Det behövs inte någon uttrycklig lagbestämmelse om detta. När det gäller egendom m.m. som finns i tredjeland har resolutionsmyndigheten begränsade möjligheter att se till att dess beslut om resolutionsåtgärder blir verkställda. Resolutionsmyndigheten ska dock ha de befogenheter som artikel 67.1 i krishanteringsdirektivet föreskriver.

Om resolutionsmyndigheten tillsätter en särskild förvaltare eller ger någon annan person i uppdrag att utföra vissa uppgifter, kan den i uppdragsbeskrivningen precisera vilka skyldigheter denne har, t.ex. beträffande egendom i tredjeland. En konkursförvaltare kommer aldrig ha kontroll över ett företag i resolution. Det behövs därför inte någon uttrycklig bestämmelse för att genomföra artikel 67.1 såvitt avser resolutionsmyndighetens befogenheter gentemot dessa personer. Eftersom resolutionsmyndigheten, som kommer att ha kontroll över företaget i resolution, ska förvalta egendomen om den inte ger någon annan i uppdrag att göra det, bör dock den uppgiften anges uttryckligen i den nya lagen om resolution. Detsamma gäller för uppgiften att uppfylla skyldigheterna för mottagarens räkning. I sammanhanget kan påpekas att resolutionsmyndigheten har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg som har uppkommit i samband med åtgärder för att se till att dess beslut får verkan eller för att förvalta egendom m.m. (se avsnitt 16.9).

Enligt artikel 67.1 i krishanteringsdirektivet får resolutionsmyndigheten också kräva att mottagaren ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att den av resolutionsmyndigheten beslutade åtgärden ska få verkan. Resolutionsmyndigheten har inte kontroll över mottagaren. Mottagarens skyldigheter när det gäller överförd egendom skulle dock

kunna regleras i avtalet mellan resolutionsmyndigheten och mottagaren. För att underlätta sådana avtal och för att klarlägga vad som gäller om det inte finns något sådant avtal, bör det införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution som anger att om en resolutionsåtgärd innebär att hela eller delar av verksamheten överförs till en mottagare och verksamheten finns i tredjeland, får resolutionsmyndigheten begära att mottagaren vidtar åtgärder för att se till att överföringen får effekt. Resolutionsmyndigheten bör också, inom ramen för sin nationella förvaltningsbehörighet, kunna förelägga den som inte följer dess begäran att göra det (jfr artikel 72.2). I enlighet med artikel 67.1 bör mottagaren ha samma rätt till ersättning som resolutionsmyndigheten för de åtgärder som han eller hon vidtar.

Att resolutionsmyndigheten, såsom föreskrivs i artikel 67.2 i krishanteringsdirektivet, inte ska gå vidare med en åtgärd som högst osannolikt kommer att få verkan i tredjeland behöver inte anges uttryckligen i lag. Det ligger i sakens natur att resolutionsmyndigheten endast fullföljer åtgärder som sannolikt kommer att få effekt och på så sätt tjänar resolutionsändamålen. I konsekvens härmed bör såsom utredningen föreslår beslut som högst sannolikt inte kommer att få verkan i tredjeland inte längre gälla. Ogiltigförklaring framstår dock som ett främmande begrepp vid förvaltningsmyndigheters omprövning av sina egna beslut. Regeringen anser därför att sådana beslut som det nu är fråga om ska upphävas i stället för att ogiltigförklaras. Regeringen föreslår därför att det införs en bestämmelse i den nya lagen om resolution, enligt vilken resolutionsmyndigheten ska upphäva sitt beslut om åtgärderna högst sannolikt inte kommer att få verkan. Detta bör kompletteras med en bestämmelse att transaktioner eller andra åtgärder som vidtagits för att verkställa det upphävda beslutet ska återgå eller återställas. Det innebär att t.ex. att skulder som har skrivits ned eller konverterats ska återställas, att mottagaren ska lämna tillbaka de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som beslutet avser och att den ersättning som har betalats för det överförda ska betalas tillbaka. Förhållandet att tidigare beslut om resolutionsåtgärder upphävs innebär sannolikt att resolutionsmyndigheten måste fatta beslut om andra resolutionsåtgärder i dess ställe. Det behövs dock inte någon uttrycklig bestämmelse om detta.

27 Sekretess och informationsutbyte

27.1 Krishanteringsdirektivets krav på sekretess

I skäl 86 till krishanteringsdirektivet anges att eftersom uppgifter som resolutionsmyndigheter och deras yrkesmässiga rådgivare inhämtar under resolutionsförfarandet sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör sådana uppgifter omfattas av en effektiv sekretessordning. Det måste beaktas att information om innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga. All information som

tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Redan uppgiften att resolutionsmyndigheten undersöker ett visst institut skulle kunna få negativa följder för det institutet. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.

Enligt artikel 84.1 i krishanteringsdirektivet ska kravet på konfidentialitet vara bindande för bl.a. resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter, behöriga ministerier, centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen. Vidare ska kravet vara bindande för särskilda respektive tillfälliga förvaltare, potentiella förvärvare, revisorer, rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitats av myndigheterna eller av potentiella förvärvare. Även organ som förvaltar insättningsgarantisystem eller investerarskydd eller som ansvarar för finansieringsarrangemanget för resolution träffas av konfidentialitetskravet. Detta krav gäller vidare för ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag liksom för övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster till de myndigheter och personer som nu har nämnts. Konfidentialitetskravet gäller även för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda inom dessa myndigheter och personer före, under och efter deras tillsättning.

Enligt artikel 84.3 i krishanteringsdirektivet ska, utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i artikel 84.1, de personer som avses i denna punkt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten, eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt direktivet, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt direktivet, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller koncernföretag eller med uttryckligt samtycke på förhand från myndigheten eller institutet eller koncernföretaget som tillhandahöll uppgifterna.

Vidare ska medlemsstaterna se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i artikel 84.1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen samt för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av bedömningar av återhämtningsplaner och möjligheterna till resolution.

27.2 Utgångspunkter för genomförande i svensk rätt

I det allmännas verksamhet gäller sekretess enligt offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL, samt enligt offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641), förkortad OSF. Med sekretess avses enligt 3 kap. 1 § OSL förbud att röja en uppgift, vare sig det sker muntligen, genom utlämnande av en allmän handling eller på något annat sätt. Beroende på vilken typ av skaderekvisit som används har den som gör bedömningen om en uppgift omfattas av sekretess eller inte att pröva antingen om ett röjande av uppgiften kan antas leda till viss skada (rakt skaderekvisit – presumtion för offentlighet) eller om det står klart att uppgiften kan röjas utan att viss skada uppkommer (omvänt skaderekvisit – presumtion för sekretess). Sekretessen kan också vara absolut. I sådana fall används inget skaderekvisit, utan uppgifterna som är föremål för sekretess ska hemlighållas utan att någon skadeprövning sker. Genom användningen av skaderekvisit säkerställs att uppgifter inte beläggs med mer sekretess än vad som är oundgängligen nödvändigt för att skydda det intresse som föranlett bestämmelsen.

Sekretessen gäller enligt 2 kap. 1 § OSL inte bara för myndigheter utan även för en person som fått kännedom om uppgiften genom att för det allmännas räkning delta i en myndighets verksamhet på grund av anställning eller uppdrag hos myndigheten, tjänsteplikt eller på annan liknande grund. När det gäller personer som inte räknas till det allmännas verksamhet får sekretessen säkerställas på annat sätt, genom antingen bestämmelser i en lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 128).

Enligt regeringens bedömning innebär krishanteringsdirektivets krav på sekretess att vissa myndigheter och andra personer ska förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som de fått kännedom om i sin tjänst eller tjänsteutövning enligt direktivet. Vad som utgör konfidentiella uppgifter är inte närmare definierat i krishanteringsdirektivet. Det föreskrivs dock att effekterna som ett röjande av information skulle kunna få för vissa allmänna och enskilda intressen ska utvärderas (artikel 84.3). I det allmännas verksamhet åstadkoms en sådan prövning genom användning av de skaderekvisit som har berörts i det föregående. Krishanteringsdirektivet ställer alltså inget krav på absolut sekretess. Det finns emellertid inget som hindrar att medlemsstaterna ställer högre krav på sekretessens styrka än vad som framgår av direktivet (jfr artikel 1.2).

27.3 Sekretess till skydd för allmänna intressen

Regeringens bedömning: Det behövs ingen ny sekretessbestämmelse i svensk rätt till skydd för allmänna intressen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Riksgäldskontoret* är inte övertygat om att 18 kap. 13 § OSL är tillämplig på resolutionsmyndighetens

planering av åtgärder enligt den nya lagen om resolution eller den nya lagen om förebyggande statligt stöd. Tillämpningsområdet för 16 kap. 1 § OSL är också begränsat. Det vore olyckligt om sekretessens omfång blir beroende av osäkra tolkningar av sekretessbestämmelser som har införts med ett annat syfte än det nu aktuella. Det finns därför ett behov av en uttrycklig sekretessregel till skydd för allmänna intressen i frågor som rör resolution och statligt stöd till kreditinstitut. Riksgäldskontoret föreslår att det införs en sekretessbestämmelse enligt vilken sekretess råder hos regeringen, Finansinspektionen, resolutionsmyndigheten och Riksbanken för uppgift som rör krisavvärjande åtgärd eller resolutionsåtgärd enligt lagen om resolution, åtgärder avseende stöd enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut eller myndigheternas planering och analyser avseende sådana åtgärder, om det kan antas att syftet med den beslutade, förutsedda eller planerade åtgärden motverkas eller om det allmänna lider skada om uppgiften röjs. Sekretessen ska inte gälla beslut i ärende.

Skälen för regeringens bedömning

Statsfinanssekretess

Enligt artikel 84.3 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för bl.a. allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken. Enligt regeringens bedömning motsvaras detta i svensk rätt av den sekretessprövning som ska ske enligt 16 kap. 1 § OSL, den s.k. statsfinanssekretessen. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess hos regeringen, Riksbanken och Riksgäldskontoret för uppgift som rör rikets centrala finanspolitik, penningpolitik eller valutapolitik, om det kan antas att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas om uppgiften röjs. Bestämmelsen är visserligen inte tillämplig hos alla myndigheter och personer som uppräknas i artikel 84.1 i krishanteringsdirektivet. Det ligger dock i sakens natur att det i första hand är hos myndigheterna som ansvarar för dessa politikområden som en prövning av sekretessen blir aktuell. Om en uppgift som omfattas av statsfinanssekretessen lämnas ut från regeringen, Riksbanken eller Riksgäldskontoret till en annan myndighet överförs enligt 16 kap. 2 § OSL sekretessen dit. Till andra personer som kan komma att involveras i ett resolutionsförfarande eller annan verksamhet enligt krishanteringsdirektivet, men som inte omfattas av OSL och OSF, får uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen lämnas ut med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Med detta följer också tystnadsplikt för mottagaren. I detta sammanhang bör noteras att en bedömning av om en uppgift kan lämnas ut med förbehåll får göras i varje enskilt fall och att förbehållets omfattning kan prövas i domstol. Inom ramen för resolution, resolutionsförberedande arbete eller användning av de statliga stabiliseringsverktygen torde utlämning av uppgift som omfattas av statsfinanssekretessen enbart komma i fråga i begränsad utsträckning, t.ex. i samband med att företrädare för ett institut informeras om åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta mot det institutet.

Riksgäldskontoret anser att tillämpningsområdet för statsfinanssekretessen är begränsat med hänsyn till att den förutsätter dels att

uppgifterna rör den centrala finanspolitiken, dels att förutsedda eller planerade åtgärder motverkas om uppgifterna röjs. Regeringen instämmer i denna bedömning men bedömer samtidigt att statsfinanssekretessen i tillräcklig utsträckning tillgodoser de krav på sekretess som krishanteringsdirektivet ställer när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken. Det behövs därför ingen ny sekretessbestämmelse med hänsyn till skyddet för dessa allmänna intressen.

Inspektion, revision eller annan granskning

Artikel 84.3 i krishanteringsdirektivet föreskriver vidare att medlemsstaterna ska se till att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner. I svensk rätt motsvaras detta av den sekretessprövning som ska göras enligt 17 kap. 1 § OSL. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess för uppgift om planläggning eller andra förberedelser för sådan inspektion, revision eller annan granskning som en myndighet ska göra, om det kan antas att syftet med granskningsverksamheten motverkas om uppgiften röjs. Bestämmelsen får därmed anses tillämplig på uppgifter om planläggning eller andra förberedelser för sådan inspektion, revision eller annan granskning som en myndighet ska göra enligt krishanteringsdirektivet. Även här finns möjlighet att till enskilda lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Enligt regeringens bedömning tillgodoser därmed gällande rätt de krav som krishanteringsdirektivet ställer när det gäller utvärdering av de effekter som röjande av uppgifter skulle kunna få för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Fredstida kriser

Artikel 84 i krishanteringsdirektivet föreskriver visserligen inte att medlemsstaterna ska se till att en utvärdering görs av de effekter som ett röjande av uppgifter skulle kunna få för några andra allmänna intressen än de som nu har berörts. Det är emellertid självklart att även andra allmänna intressen som krishanteringsdirektivet syftar till att säkerställa ska beaktas vid ett eventuellt röjande av uppgifter. Ytterst handlar det om det allmänna intresset av att förebygga och hantera finansiella kriser genom återhämtning eller resolution av de företag som träffas av direktivets tillämpningsområde (jfr artikel 1.1). Vid ett röjande av uppgifter i sådan verksamhet måste alltså effekterna som ett röjande kan få bedömas, oavsett om uppgifterna hänför sig till den planerande, krisavvärjande eller krishanterande fasen i verksamheten.

Sekretess gäller enligt 18 kap. 13 § OSL för uppgift som hänför sig till en myndighets verksamhet som består i risk- och sårbarhetsanalyser avseende fredstida krissituationer, planering och förberedelser inför sådana situationer eller hantering av sådana situationer, om det kan antas att det allmännas möjligheter att förebygga och hantera fredstida kriser motverkas om uppgiften röjs. Vid införande av bestämmelsens motsvarighet i den dåvarande sekretesslagen (1980:100) var avsikten att den skulle användas på uppgifter som är av betydelse för den fredstida

delen av krishanteringssystemet. Det förutsattes att tillämpningsområdet skulle vara begränsat till myndigheternas analys-, planerings- eller förberedelseverksamhet avseende fredstida kriser. Det var endast mycket allvarliga kriser som avsågs, alltså inte olyckor och andra händelser av mer vardaglig karaktär. Bestämmelsen infördes mot bakgrund av de skyldigheter och ansvar som ålagts vissa myndigheter enligt förordningen (2002:472) om åtgärder för fredstida krishantering och höjd beredskap och det förhållandet att något heltäckande skydd för känsliga uppgifter som framkommer i arbetet med risk- och sårbarhetsanalyser samt planering och förberedelser för hantering av fredstida krissituationer inte fanns. Allmänhetens insyn i myndigheternas normala verksamhet skulle dock inte hindras av bestämmelsen (jfr prop. 2004/05:5 s. 259–266). Vid upphävandet av sekretesslagen överfördes bestämmelsen i oförändrat skick till 18 kap. 13 § OSL, som sedan den 1 juli 2009 även är tillämplig på uppgifter som uppkommer vid myndigheternas hantering av en fredstida krissituation (jfr prop. 2008/09:150 och prop. 2008/09:152 s. 16–22).

Ovan nämnda förordning är numera ersatt av förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap. Huvuddragen är dock alltjämt desamma. Enligt 3 § förordningen om krisberedskap och höjd beredskap gäller bl.a. 5, 9 och 11 §§ för statliga myndigheter under regeringen, med undantag för bl.a. Regeringskansliet. Med krisberedskap avses enligt 4 § förmågan att genom utbildning, övning och andra åtgärder samt genom den organisation och de strukturer som skapas före, under och efter en kris förebygga, motstå och hantera krissituationer. Varje myndighet vars ansvarsområde berörs av en krissituation ska enligt 5 § vidta de åtgärder som behövs för att hantera konsekvenserna av denna. I syfte att stärka sin egen och samhällets krisberedskap ska enligt 9 § varje myndighet årligen analysera om det finns sådan sårbarhet eller sådana hot och risker inom myndighetens ansvarsområde som synnerligen allvarligt kan försämra förmågan till verksamhet inom området. I detta ingår inte bara att analysera myndighetens egen verksamhet utan även andra faktorer som kan komma att påverka förmågan till verksamhet inom myndighetens ansvarsområde. Av 11 § framgår vidare att vissa myndigheter har ett särskilt ansvar för krisberedskapen. Det gäller bl.a. för myndigheterna som anges i bilagan till förordningen och andra myndigheter som regeringen meddelar föreskrifter om. Med ansvaret följer en skyldighet att planera och vidta förberedelser för att skapa förmåga att hantera en kris och för att förebygga sårbarheter och motstå hot och risker. Av bilagan till förordningen framgår att bl.a. Finansinspektionen och Riksgäldskontoret har sådant ansvar såvitt avser samverkansområdet ekonomisk säkerhet.

Riksgäldskontoret är inte övertygat om att 18 kap. 13 § OSL är tillämplig på resolutionsmyndighetens planering av åtgärder enligt den nya lagen om resolution eller den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och föreslår att en ny sekretessbestämmelse införs till skydd för allmänna intressen i frågor som rör resolution och statligt stöd till kreditinstitut.

Regeringen delar dock inte den bedömningen och anser inte heller att en sådan bestämmelse är nödvändig. Mot bakgrund av det som anförts ovan får det anses uppenbart att 18 kap. 13 § OSL är tillämplig på

uppgifter i den planerande, förberedande eller krishanterande verksamheten som myndigheterna utför enligt förordningen om krisberedskap och höjd beredskap. Den verksamheten sammanfaller delvis med den nya verksamhet som föreslås för myndigheterna i detta lagstiftningsärende. Enligt regeringens bedömning är tillämpningsområdet för 18 kap. 13 § OSL inte heller begränsat till att enbart avse uppgifter i verksamheten som myndigheterna är skyldiga att utföra enligt förordningen om krisberedskap och höjd beredskap. Bestämmelsen bör även omfatta uppgifter som insamlats eller producerats i motsvarande planerande, förberedande eller krishanterande verksamhet som myndigheterna har att bedriva enligt andra bestämmelser, såsom de som nu föreslås för att genomföra krishanteringsdirektivet. En sådan tillämpning av bestämmelsen strider varken mot dess ordalydelse eller bakomliggande syfte. Det innebär att bestämmelsen bör tillämpas på uppgifter i verksamheten som avser såväl planering för återhämtning och resolution som konkreta åtgärder som syftar till att avvärja eller hantera en kris. Däremot bör den inte tillämpas på uppgifter i myndigheternas övriga verksamhet, såsom administration eller myndighetens andra förvaltningsuppgifter.

Eftersom sekretessen enligt 18 kap. 13 § OSL gäller för uppgift som hänför sig till ovan angiven verksamhet följer sekretess med en uppgift som lämnas till en annan myndighet. Då sekretessen kommer att gälla även hos den mottagande myndigheten, kan det inte antas att det allmännas möjligheter att förebygga och hantera fredstida kriser motverkas om uppgiften lämnas till en mottagande myndighet. Någon särskild sekretessbrytande regel för utlämnande av uppgifter myndigheterna emellan finns därför inte. Uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen kan lämnas ut till enskilda med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL eller, om förbehåll inte kan uppställas och ett utlämnande anses nödvändigt för att myndigheten ska kunna utföra förberedelse-, planerings- eller krishanteringsarbetet, med stöd av 10 kap. 2 § OSL (jfr prop. 2004/05:5 s. 266).

Vid en samlad bedömning finner regeringen, liksom utredningen, att befintliga bestämmelser i OSL får anses tillräckliga för att tillgodose krishanteringsdirektivets krav på sekretess till skydd för allmänna intressen.

27.4 Sekretess till skydd för enskilda intressen

Regeringens förslag: Sekretessen som enligt 30 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen gäller för vissa uppgifter i ärende enligt lagen om statligt stöd till kreditinstitut ska ändras till att gälla motsvarande uppgifter i ärende om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärende om statliga stabiliseringsverktyg.

Sekretess ska gälla i resolutionsmyndighetens ärende om resolution för samma uppgifter och under motsvarande förutsättningar som sekretessen enligt 30 kap. 12 §.

Sekretess ska gälla i andra ärenden enligt den nya lagen om resolution för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos den

som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

De nya sekretessbestämmelserna för uppgift i ärenden enligt den nya lagen om resolution, ska tillämpas på uppgiften även av en myndighet som uppgiften lämnas till (överföring av sekretess). Även andra ändringar som rör överföring av sekretess görs.

Tystnadsplikten ska i pågående ärenden om statligt stöd respektive resolution ha företräde framför meddelarfriheten. I avslutade sådana ärenden, liksom i andra ärenden enligt den nya lagen om resolution, ska tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock ingen bestämmelse om överföring av sekretessen i ärenden enligt den nya lagen om resolution till andra myndigheter.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* uppger att i fråga om återhämtningsplaner och koncerninternt stöd kommer Finansinspektionen sannolikt att samråda och utbyta information med resolutionsmyndigheten, i vars verksamhet tillsynssekretessen inte gäller. Det är heller inte fråga om ärende enligt lagen om resolution, vilket medför att den föreslagna bestämmelsen i 30 kap. 12 b § OSL inte blir tillämplig. I den bestämmelsen bör därför tilläggas ett andra stycke som anger att sekretess enligt första stycket gäller även för uppgifter hos resolutionsmyndigheten som rör återhämningsplaner och avtal om koncerninternt stöd. *Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut* uppger att i framställningar om att få ut handlingar i Carnegie-ärendet uppkom osäkerhet om D. Carnegie & Co:s dotterbolag, som inte var parter i ärendet, skulle anses tillhöra kategorin ”den som ärendet avser” eller ”annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser”. Prövningsnämnden har i sin praxis hänfört såväl D. Carnegie & Co som dotterbolagen till kategorin ”den som ärendet avser”. Denna tillämpning är emellertid inte självklar och det är därför önskvärt att lagstiftningen förtydligas på denna punkt.

Skälen för regeringens förslag

Gällande rätt

I tillståndsgivning och tillsyn på finansiella marknader gäller sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att denne lider skada om uppgiften röjs. Sekretess gäller vidare för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser. Begreppet ”tillsyn” ska inte ges en alltför snäv tolkning utan får anses omfatta alla de fall där en myndighet har en

övervakande eller styrande funktion (prop. 1979/80:2 Del A, s. 233). Bestämmelsen är tillämplig både på Finansinspektionens löpande tillsyn och på den del av inspektionens verksamhet som syftar till att förebygga en finansiell kris. Även verksamheten som syftar till att förhindra problem i bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden och försäkringsväsendet kan nämligen klassas som tillsyn. Bestämmelsen är också tillämplig på Riksbankens verksamhet som består i övervakning av bank- och kreditväsendet (jfr a.s.). Den är däremot inte enligt gällande rätt tillämplig på Riksgäldskontorets verksamhet, eftersom den myndigheten inte uttryckligen i lag eller annan författning har tilldelats någon roll i övervakningen av finansmarknaden.

Vidare gäller sekretess enligt 30 kap. 23 § OSL, i den utsträckning regeringen meddelar föreskrifter om det, i en statlig myndighets verksamhet som består i bl.a. utredning, planering, tillsyn eller stödverksamhet med avseende på näringslivet för uppgift om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs. Detsamma gäller för uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden för den som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet. Föreskrifter om sekretess som har meddelats med stöd av denna bestämmelse i 9 § OSF med tillhörande bilaga innebär att sekretess gäller i bl.a. utredning och planering hos Riksgäldskontoret i frågor som rör bank- och kreditväsendet samt utredning, planering, tillsyn och stödverksamhet hos regeringen i frågor som rör näringslivet.

Vad särskilt gäller statligt stöd till kreditinstitut regleras sekretessen i 30 kap. 12 § OSL. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess i ärende enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut, kallad stödlagen, till dess ärendet har slutförts för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. För att de stödåtgärder som övervägs inte ska motverkas genom att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs, är sekretessen under hanteringen av ärendena enligt stödlagen absolut (jfr prop. 2008/09:61 s. 60). I ett avslutat ärende gäller sekretess för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Sekretessen gäller inte beslut i ärende. Bestämmelserna i 30 kap. 12 § OSL är tillämpliga hos alla instanser där ärenden om statligt stöd hanteras, dvs. hos Riksgäldskontoret i egenskap av stödmyndighet, Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut och regeringen.

Enligt 31 kap. 1 § första stycket OSL gäller sekretess för uppgift om en enskilds ekonomiska förhållanden i viss verksamhet hos Riksbanken, däribland in- och utlåningsrörelsen till vilken bl.a. handlingar rörande avtal om likviditetsstöd till banker räknas (jfr RÅ 2008 not 172 och Högsta förvaltningsdomstolens dom den 6 oktober 2009, mål nr 4270-09). Sekretessen enligt denna bestämmelse är absolut. I det fallet Riksbanken med stöd av en sekretessbrytande bestämmelse, exempelvis

8 kap. 2 § stödlagen, lämnar en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket till en myndighet i ett ärende som avses i 30 kap. 12 § blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i det ärendet. Den s.k. generalklausulen i 10 kap. 27 § OSL, enligt vilken en sekretessbelagd uppgift får lämnas till en myndighet om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda, gäller inte i fråga om sekretess enligt 31 kap. 1 § första stycket OSL.

Vidare gäller enligt 30 kap. 10 § OSL sekretess i garantimyndighetens verksamhet enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och lagen (1999:158) om investerarskydd för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs. Sekretessen gäller även för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för någon annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser eller med ett utländskt institut med filial i Sverige som endast omfattas av ett utländskt garantisystem.

Behovet av nya sekretessbestämmelser

Enligt artikel 84.3 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i artikel 84.1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för fysiska och juridiska personers affärsintressen.

Som framgår av det föregående råder sekretess i olika omfattning för uppgifter som förekommer i ärenden och verksamhet hos de myndigheter som kommer att involveras i det förberedande arbetet och i resolution enligt krishanteringsdirektivet. De svenska myndigheternas uppgifter och befogenheter kommer dock i vissa avseenden att skilja sig åt från de som de har i dag när det gäller hantering av kriser i kreditinstitut.

Uppgifter som i dag kan förekomma i ärenden enligt stödlagen och skyddas enligt 30 kap. 12 § OSL kommer, enligt de förslag som förs fram i detta lagstiftningsärende, att förekomma i ärenden enligt annan lagstiftning som rör dels förebyggande statligt stöd (se avsnitt 13), dels statliga stabiliseringsverktyg (se avsnitt 22.34). Redan av den anledningen finns det behov av att ändra 30 kap. 12 § OSL.

Det nya krishanteringsramverket innebär vidare att statligt stöd inte längre kommer att vara det primära verktyget för att hantera finansiella företag i kris. Statligt stöd, oavsett om det är av förebyggande eller annat slag, kommer bara att bli aktuellt efter att såväl aktieägare som borgenärer först har bidragit till förlustabsorbering och återkapitalisering. Vidare kommer krishanteringen att hanteras inom ramen för resolution hos resolutionsmyndigheten. Eftersom Riksgäldskontoret avses utses till resolutionsmyndighet, kommer myndigheten att handlägga resolutionsärenden, dvs. ärenden där myndigheten har att ta ställning till om ett företag ska försättas i resolution och vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas. För närvarande finns inga sekretessbestämmelser till skydd för enskilda intressen som gör sig gällande i sådana ärenden. Det bör därför införas en sådan bestämmelse i OSL.

Som resolutionsmyndighet kommer Riksgäldskontoret även att ansvara för uppgifter i den förberedande fasen för resolution enligt krishanteringsdirektivet, exempelvis genom upprättande av planer för resolution, undanröjande av hinder för resolution och sättande av minimikrav för nedskrivningsbara skulder. Den verksamheten gränsar till sådan utrednings- och planeringsverksamhet för vilken sekretess i dag gäller hos Riksgäldskontoret enligt 30 kap. 23 § OSL och 9 § OSF. Den sekretessen är dock inte heltäckande för den verksamhet som Riksgäldskontoret kan komma att bedriva som resolutionsmyndighet i den förberedande fasen. Riksgäldskontoret kan enligt det föreslagna regelverket bl.a. vidta tillsynsåtgärder i syfte att undanröja hinder för resolution. Myndigheten bedriver inte någon sådan verksamhet i dag, och det kan i den verksamheten bli fråga om att hantera känsliga uppgifter hänförliga till enskilda företag. Det bör därför införas en sekretessbestämmelse i OSL som omfattar den förberedande verksamheten enligt den nya lagen om resolution. Denna bestämmelse bör inte bara omfatta resolutionsmyndighetens ärenden utan även Finansinpektionens ärenden som avser konvertering eller nedskrivning av kapitalinstrument utanför resolution enligt den nya lagen om resolution. På så sätt möjliggörs att krishanteringsdirektivets krav på intern sekretess mellan olika verksamhetsgrenar inom inspektionen kan uppfyllas (jfr avsnitt 5.6.3 och 27.7).

De uppgifter som enligt krishanteringsdirektivet ska utföras av tillsynsmyndigheten är enbart av tillsyns- och planeringskaraktär. Som exempel kan verksamheten som avser återhämtningsplaner, tidigt ingripande och tillsättande av tillfällig förvaltare nämnas. I sådan verksamhet hos Finansinspektionen gäller sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL. Enligt regeringens mening motsvarar den bestämmelsen krishanteringsdirektivets krav på sekretess hos tillsynsmyndigheten i dessa delar. Det behövs därför ingen ny sekretessbestämmelse som omfattar den verksamheten.

Det är dock inte bara resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten som träffas av kravet på sekretess enligt artikel 84.1 i krishanteringsdirektivet. Även behöriga ministerier, centralbanken och andra myndigheter som medverkar i resolutionsförfarandet omfattas. Enligt regeringens bedömning är de sekretessbestämmelser som berörts i det föregående inte tillräckliga för att säkerställa att sekretessen fortsätter att gälla när dessa myndigheter deltar i resolutionsförfarandet, exempelvis vid deltagande i resolutionskollegier. Det gäller såväl i den förberedande fasen som vid beslut om resolution. Dessa myndigheter ska inte bedriva någon verksamhet enligt den nya lagen om resolution, men kan komma att delta i resolutionsmyndighetens verksamhet enligt den lagen. Exempelvis kommer garantimyndigheten att kunna delta i resolutionskollegiernas arbete. Enligt den bestämmelse i OSL som rör sekretess hos garantimyndigheten (30 kap. 10 § OSL) gäller sekretess enligt lagen om insättningsgaranti och lagen om investerarskydd hos garantimyndigheten. Enligt 30 kap. 11 § OSL gäller också – i den utsträckning som regeringen meddelar föreskrifter om det – sekretess för vissa uppgifter som garantimyndigheten fått från ett utländskt garantisystem. Den nuvarande regleringen uppställer inte något sekretesskydd hos garantimyndigheten för uppgifter som är hänförliga

till verksamhet som avser resolution eller resolutionsförberedande arbete. Även av denna anledning behövs nya sekretessbestämmelser.

I likhet med utredningen anser regeringen att sekretessen i ärenden som rör förebyggande statligt stöd till kreditinstitut respektive statligt stöd som ges genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen bör kunna tillgodoses genom att den bestämmelse som för närvarande reglerar sådant stöd, 30 kap. 12 § OSL, ändras till att avse dessa nya ärenden. Vidare delar regeringen utredningens bedömning att det bör införas två nya bestämmelser, 30 kap. 12 a och 12 b §§, som ska reglera sekretessen i ärenden om resolution respektive ärenden i den förberedande och krisavvärjande verksamheten enligt den nya lagen om resolution.

Sekretessens föremål och räckvidd m.m.

I artikel 84.3 anges föremålet för sekretessen, såvitt avser enskilda intressen, vara uppgifter om fysiska och juridiska personers affärsintressen. Även om det nya regelverket för hantering av finansiella företag i kris är betydligt mer omfattande än stödlagen, inte minst till följd av de omfattande och detaljerade bestämmelserna i krishanteringsdirektivet, blir det fråga om samma slags uppgifter och intresseavvägningar som i dag förekommer i ärenden om statligt stöd enligt stödlagen och som skyddas av sekretess enligt 30 kap. 12 § OSL. Enligt regeringens mening finns det inget i direktivet som hindrar att sekretessföremålet preciseras och utformas på samma sätt som enligt gällande rätt på det aktuella området (jfr artikel 1.2). Sekretessens föremål bör därför, liksom nuvarande 30 kap. 12 § OSL och bestämmelser som reglerar sekretess i tillsyn och utredning på finansmarknadsområdet, vara uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Eftersom syftet är att skyddet för de nu aktuella uppgifterna ska vara detsamma som enligt nu gällande regler bör 30 kap. 12 § OSL, liksom nuvarande ordning, vara tillämplig hos alla instanser där ärenden om statligt stöd hanteras.

Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut efterlyser förtydligande om uttrycket ”den som ärendet avser” omfattar såväl part i ärendet som dess dotterbolag som inte är parter i ärendet. Enligt regeringens mening tar uttrycket sikte på den juridiska person som ärendet gäller, dvs. den som är part i ärendet, medan uttrycket ”annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser” avser vissa tredje parter (jfr prop. 2008/09:61 s. 60 f.). Det innebär exempelvis att om ett moderbolag är part i ärendet kan inte också dess dotterbolag vara det. Därmed är dock inte sagt att dotterbolaget är en sådan tredje part som avses ovan, utan den frågan får avgöras utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Det utesluter inte heller att det i moderbolagets ärende kan förekomma uppgifter, som i allt väsentligt hänför sig till dotterbolagets affärs- eller driftförhållanden, och som ändå skyddas av sekretess. Sekretess för sådana uppgifter bör exempelvis gälla om moderbolaget har gett in dem till handläggande myndighet i sitt ärende som ett led i den utredning som myndigheten har att göra i

ärendet (jfr RÅ 1993 not 648 och RÅ 1994 not 496). På samma sätt bör enligt regeringens mening sekretessen för uppgifterna gälla om handläggande myndighet inhämtat dem på annat sätt och tillfört dem ärendet.

Den nya 30 kap. 12 a § OSL ska reglera sekretessen för uppgifter i resolutionsärenden, medan den nya 30 kap. 12 b § OSL ska reglera sekretessen för uppgifter i andra ärenden hos resolutionsmyndigheten. Gränsdragningen mellan resolutionsärenden och resolutionsmyndighetens övriga ärenden bör kopplas till de olika sätt på vilket ett resolutionsärende kan inledas hos resolutionsmyndigheten. Förslagen i detta lagstiftningsärende innebär att ett resolutionsärende kan inledas genom Finansinspektionens underrättelse till resolutionsmyndigheten att ett företag faktiskt eller sannolikt fallerar (se avsnitt 15.4). Ett resolutionsärende kan även inledas i ett tidigare skede, genom resolutionsmyndighetens begäran att inspektionen ska pröva om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. I sådana fall bör ärendet avskiljas från resolutionsmyndighetens övriga verksamhet och tilldelas ett eget registrerings- eller diarienummer redan i samband med att begäran görs. Därutöver kan ett resolutionsärende inledas genom en utländsk myndighets underrättelse inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet (se avsnitt 26). Det förutsätts således inte att resolutionsmyndigheten bedömt att villkoren för resolution är uppfyllda för att ett resolutionsärende ska anses inlett. Resolutionsmyndighetens övriga ärenden består i förberedelser för och förebyggande av resolution, exempelvis genom upprättande av resolutionsplaner och undanröjande av hinder för resolution.

Riksgäldskontoret uppger att i fråga om återhämtningsplaner och koncerninternt stöd kommer Finansinspektionen sannolikt att samråda och utbyta information med resolutionsmyndigheten, i vars verksamhet tillsynssekretessen inte gäller och den föreslagna bestämmelsen i 30 kap. 12 b § OSL inte heller blir tillämplig. Riksgäldskontoret föreslår därför att sekretessen i den bestämmelsen bör utvidgas till att även gälla för uppgifter hos resolutionsmyndigheten som rör återhämningsplaner och avtal om koncerninternt stöd. Regeringen delar Riksgäldskontorets uppfattning att sekretess för sådana uppgifter bör fortsätta att gälla när Finansinspektionen lämnar dem till resolutionsmyndigheten. Enligt regeringens mening bör dock uppgifterna som resolutionsmyndigheten mottar från Finansinspektionen i regel tillföras ett ärende hos resolutionsmyndigheten. Exempelvis bör uppgifter om återhämtningsplaner som resolutionsmyndigheten får från Finansinspektionen, tillföras ärendet om resolutionsplanering för det berörda institutet hos resolutionsmyndigheten eftersom sådana uppgifter kan vara av betydelse för att identifiera hinder mot resolution (jfr artikel 6.4 i krishanteringsdirektivet). Vid sådana förhållanden kommer sekretess för uppgifterna att gälla med samma styrka hos resolutionsmyndigheten som hos Finansinpektionen (se vidare i det följande). Regeringen ser därför inget behov av att utvidga den föreslagna sekretessbestämmelsen på sätt som Riksgäldskontoret föreslår.

I likhet med vad som nu gäller enligt stödlagen bör sekretessen inte gälla beslut i ärenden om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och tillämpning av statliga stabiliseringsverktyg. Detsamma bör i enlighet

med artikel 83.4 i krishanteringsdirektivet gälla för beslut i ärenden om resolution. Krishanteringsdirektivet föreskriver dock inte offentlighet för de beslut som myndigheterna kan komma att fatta i krisförberedande ärenden enligt den nya lagen om resolution. Beslut i sådana ärenden, exempelvis om upprättande av resolutionsplan, kan innehålla uppgifter vars offentliggörande skulle kunna leda till skada för såväl det aktuella institutet som dess affärskontrahenter och, i vissa fall, även för den finansiella stabiliteten. Sekretessen enligt 30 kap. 12 b § bör därför även gälla beslut i ärende.

Sekretessens styrka

Som framgår av det föregående anser regeringen att krishanteringsdirektivets krav på sekretess kan uppfyllas genom ett rakt skaderekvisit. Det finns dock inget hinder enligt direktivet mot att införa starkare sekretess, dvs. genom omvänt eller utan skaderekvisit. Styrkan i en sekretess kan inte bestämmas enbart med hänsyn till uppgifternas skyddsvärde. En sekretessregels utformning ska vara ett resultat av en avvägning mellan insyns- och sekretessintressena (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 75 f.).

Som utredningen konstaterar har allmänheten och media ett stort intresse av insyn i myndigheternas verksamhet i fråga om finansiell krishantering, inte minst sedan finanskrisen som utbröt år 2008. För det allmänna förtroendet för myndigheterna är det också viktigt att information som rör hur myndigheterna agerar i en krissituation kan offentliggöras i så stor utsträckning som möjligt. Bristande förtroende kan både medföra svårigheter som annars inte skulle ha uppstått, och försvåra krishanteringen. Mot detta ska emellertid ställas de potentiella konsekvenser som kan komma av ett offentliggörande av känsliga uppgifter för ett företag.

När det gäller sekretessens styrka i ärenden om förebyggande statligt stöd respektive statliga stabiliseringsverktyg finner regeringen inte anledning att göra annan bedömning än den som gjorts när motsvarigheten till 30 kap. 12 § OSL infördes i sekretesslagen. Som skäl för att sekretessen under hanteringen av ett ärende om statligt stöd bör vara absolut anfördes då att de stödåtgärder som övervägs inte ska motverkas genom att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs. I detta sammanhang påpekades också att det är uppenbart att ett röjande av känsliga affärsuppgifter som hämtats in i ett ärende kan få stora negativa konsekvenser både för kreditinstitutet i fråga och för tredje part samt att det i en pågående krissituation kan vara svårt att skaffa sig en överblick över vilka uppgifter som är känsliga för institutet och vilka som inte är det (se prop. 2008/09:61 s. 60). Som nämnts ovan ersätter det nu föreslagna regelverket stödlagen, och det blir i detta sammanhang fråga om samma slags uppgifter och intresseavvägningar som enligt det nu gällande regelverket. Sekretessen för uppgifter i pågående ärenden om statligt stöd, oavsett om detta är av förebyggande eller annat slag, bör därför alltjämt vara absolut.

Genomförandet av krishanteringsdirektivet innebär att statligt stöd inte längre kommer att vara det primära verktyget för att hantera finansiella företag i kris. Hanteringen kommer i första hand att ske inom ramen för

resolution, dvs. resolutionsärenden. Ett ärende om tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen kan dessutom endast inledas i samband med ett resolutionsärende. Jämfört med det nu gällande regelverket utgör resolution ett nytt, och mer detaljerat, förfarande för att hantera finansiella företag i kris. Det rör sig dock, liksom statligt stöd enligt stödlagen, om åtgärder som syftar till att hantera krissituationer i finansiella företag. De uppgifter som kommer att vara av betydelse för hanteringen av resolutionsärenden torde vara av samma karaktär som i ett ärende om statligt stöd, och på samma sätt vara känsliga för både institutet i fråga och för tredje part. Liksom vid statligt stöd till kreditinstitut kan det även vid försättande av ett företag i resolution, då det finns behov av att snabbt vidta åtgärder, vara svårt att skaffa sig en överblick över vilka uppgifter som är känsliga för institutet och vilka som inte är det. Regeringen delar därför utredningens bedömning att sekretessen bör vara absolut även i pågående resolutionsärenden.

På samma sätt bör sekretessens styrka när det gäller avslutade ärenden om förebyggande statligt stöd, statliga stabiliseringsverktyg och resolution vara densamma som i nuvarande 30 kap. 12 § OSL. I avslutade sådana ärenden bör därför sekretessen vara absolut med avseende på uppgifter om ekonomiska eller personliga förhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som årgärden avser. För uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, ska dock sekretessen gälla endast om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs.

Andra ärenden hos resolutionsmyndigheten än resolutionsärenden, dvs. ärenden i den krisförberedande eller krisavvärjande fasen, uppvisar likheter med den tillsyn och utredning som Finansinspektionen ska bedriva. Resolutionsmyndighetens krisförberedande verksamhet skiljer sig från Finansinspektionens tillsynsarbete såtillvida att det krisförberedande arbetet främst syftar till att säkerställa att företagen ska kunna hanteras, genom t.ex. försättande i resolution och användning av resolutionsverktyg, om en krissituation skulle uppstå. Samtidigt finns likheter mellan Finansinspektionens tillsyn och resolutionsmyndighetens krisförberedande arbete eftersom de båda myndigheternas verksamhet avser övervakning av tillståndet i de finansiella företagen i syfte att värna den finansiella stabiliteten. Exempelvis påminner resolutions-myndighetens ärenden som rör minimikravet för nedskrivningsbara skulder om Finansinspektionens verksamhet på kapitaltäckningsområdet. För uppgifter i verksamhet av det senare slaget gäller i dag sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL. Sekretessens styrka i andra statliga myndigheters tillsyn och utredning på finansmarknadsområdet, exempelvis i 30 kap. 23 § OSL och 9 § OSF, är i huvudsak densamma. Regeringen finner inte skäl att göra någon annan avvägning mellan intressena av sekretess och allmänhetens insyn än den som gjorts för dessa bestämmelser. Till uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser ska således kopplas ett rakt skaderekvisit, medan sekretessen ska vara absolut för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Regeringens förslag till sekretessbestämmelser innebär alltså att sekretessens styrka för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den

som ärendet avser kommer att vara olika i pågående resolutionsärenden och andra ärenden hos resolutionsmyndigheten. I det sammanhanget finns skäl att påpeka att uppgifter som inhämtats eller producerats i den förberedande eller förebyggande fasen och som tillförs resolutionsärendet, kommer att omfattas av den starkare sekretess som ska gälla i pågående sådana ärenden.

Sekretesstid

Nuvarande 30 kap. 12 § OSL begränsar, liksom övriga sekretessbestämmelser i 30 kap. som har behandlats i det föregående, sekretessen till att gälla i högst tjugo år. Sekretesstiden bör vara densamma i de bestämmelser som nu föreslås.

Överföring av sekretess

Om en myndighet i ett ärende som avses i 30 kap. 12 § OSL får en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir enligt 30 kap. 13 § OSL sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Denna överföring av sekretess är fortfarande motiverad för att säkerställa att uppgifter som omfattas av absolut sekretess hos Riksbanken eller Riksgäldskontoret och som lämnas till stödmyndigheten eller regeringen i ett ärende om statligt stöd även ska omfattas av sekretess i ärendet där. Regeringen anser att motsvarande överföring av sekretess bör gälla i ärenden hos resolutionsmyndigheten, eftersom samma slags uppgifter som lämnas i ärenden om statligt stöd, kan komma att lämnas i ärenden enligt den nya lagen om resolution. Bestämmelsen i 30 kap. 13 § OSL bör därför ändras i enlighet härmed.

Räckvidden av de nya sekretessbestämmelser, 30 kap. 12 a och 12 b §§, som regeringen föreslår är begränsad till att avse de ärenden som anges i bestämmelserna. Uppgifter som skyddas av sekretess i ett ärende enligt de föreslagna bestämmelserna och som överlämnas till en annan myndighet, kommer således inte att skyddas av sekretess, såvida inte uppgifterna omfattas av en bestämmelse om överföring av sekretess eller någon primär sekretessbestämmelse hos den mottagande myndigheten. Även andra myndigheter än resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen kan komma att involveras i resolutionsförfarandet utan att det för den skull uppstår ett ärende hos myndigheten eller att uppgifterna omfattas av motsvarande sekretess enligt någon primär sekretessbestämmelse. Vilka myndigheter som närmast kan komma att involveras framgår indirekt av uppräkningen i artikel 84.4 b i krishanteringsdirektivet. Som exempel kan Regeringskansliet (genom Finansdepartementet), Riksbanken och garantimyndigheten för insättningsgarantin nämnas, som bl.a. kan komma att involveras i det gränsöverskridande samarbetet såväl i det förberedande som i det krishanterande stadiet (jfr artikel 88.2 e–g i krishanteringsdirektivet). . För att sekretessen för uppgifter i de ärenden som här avses ska fortsätta gälla vid myndigheternas uppgiftsutbyte föreslår regeringen en ny bestämmelse, 30 kap. 13 a § OSL, som innebär att de nya sekretessbestämmelserna i 30 kap. 12 a och 12 b §§ ska tillämpas på uppgiften även av en myndighet som uppgiften lämnas till.

Dispens från regeringen

Enligt 30 kap. 14 § OSL får regeringen för ett särskilt fall besluta om undantag från sekretessen enligt 10 § första stycket 1 samt 12 § första stycket 1 och andra stycket 1, om den finner det vara av vikt att uppgiften lämnas. Som skäl för denna bestämmelse anförde regeringen bl.a. följande (prop. 2008/09:61 s. 62). När samhället står inför eller befinner sig i en finansiell kris kan det uppstå situationer där det framstår som nödvändigt att andra marknadsaktörer och allmänheten i övrigt får information om vad som sker, t.ex. för att stabiliteten i samhället och tilltron till det finansiella systemet ska kunna värnas. För att ha möjlighet att möta intressekonflikter av det slag som då uppstår bör regeringen få befogenhet att för särskilt fall förordna om undantag från den sekretess som gäller för uppgift om affärs- och driftförhållanden hos den som ärendet avser, om regeringen finner det vara av vikt att uppgiften lämnas. Enligt regeringens mening bör denna befogenhet kvarstå vad gäller ärenden om statligt stöd, såväl av det förebyggande slaget som det stöd som kan ges genom användning av statliga stabiliseringsverktyg. Detta åstadkoms genom den föreslagna ändringen av 30 kap. 12 § OSL.

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Tystnadsplikten som följer av gällande 30 kap. 12 § OSL har företräde framför meddelarfriheten förutom i det fallet ärendet är avslutat och uppgifterna rör affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser. Som skäl för detta anfördes vid bestämmelsens införande i huvudsak följande (prop. 2008/09:61 s. 63). En enskild som står i affärsförbindelse med ett berört kreditinstitut är inte själv föremål för någon stödåtgärd enligt den föreslagna lagen och uppgift som rör den enskildes ekonomiska och personliga förhållanden föreslås skyddas av absolut sekretess. Regeringen anser att det inte bör gälla någon meddelarfrihet för sådana uppgifter. Regeringen anser att det inte heller bör gälla någon meddelarfrihet för uppgifter om affärs- och driftförhållanden hos det berörda kreditinstitutet så länge uppgifterna omfattas av absolut sekretess, dvs. under ett pågående ärende. När ärendet har avslutats omfattas sådana uppgifter av ett rakt skaderekvisit, dvs. presumtionen är att uppgifterna är offentliga. I ett sådant skede anser regeringen att övervägande skäl talar för att meddelarfriheten bör ha företräde framför tystnadsplikten avseende sådana uppgifter.

Eftersom nya sekretessbestämmelser föreslås måste skälen till att låta tystnadsplikten enligt bestämmelserna ha företräde framför meddelarfriheten prövas. Utgångspunkten är att stor återhållsamhet ska iakttas vid prövningen av om undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter bör göras i ett särskilt fall. Den enskilda sekretessbestämmelsens konstruktion kan ge viss vägledning. När det är fråga om bestämmelser om absolut sekretess kan det finnas större anledning att överväga undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter än i andra fall (jfr prop. 1979/80:2, Del A s. 111 f.).

De skäl som anfördes vid införande av sekretesslagens motsvarighet till 30 kap. 12 § OSL gör sig även gällande i ärenden om statligt stöd enligt de nya lagarna och i resolutionsärenden, eftersom det i sådana ärenden blir fråga om samma slags uppgifter som enligt stödlagen. Med

hänsyn härtill och till bedömningen i det föregående bör tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten i pågående stöd- respektive resolutionsärenden och, såvitt avser uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser, avslutade sådana ärenden. Meddelarfriheten bör dock ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser i avslutade stöd- respektive resolutionsärenden.

När det gäller r övriga ärenden enligt den nya lagen om resolution bör undantag från meddelarfriheten göras i samma utsträckning som när sekretess gäller enligt 30 kap. 4 § OSL, eftersom sekretessen i den bestämmelsen har samma föremål och styrka som den som föreslås gälla i dessa ärenden. I sådana fall ska tystnadsplikten för uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser ha företräde framför meddelarfriheten, medan meddelarfriheten ska ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser. Bestämmelsen i 30 kap. 30 § OSL bör därför ändras i enlighet härmed.

27.5 Undantag från sekretess

Regeringens bedömning: Gällande rätt tillgodoser möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med krishanteringsdirektivet. Några genomförandeåtgärder i denna del är därför inte nödvändiga.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 84.3 i krishanteringsdirektivet framgår att personerna som omfattas av konfidentialitetskravet, trots detta får röja konfidentiella uppgifter för personer eller myndigheter under vissa förutsättningar. De fall som tas upp i artikel 84.3 är röjande som sker inom ramen för utövandet av uppgifter enligt direktivet, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller av koncernföretag, eller efter uttryckligt samtycke från myndigheten eller företaget som tillhandahöll uppgifterna. Vidare framgår av artikel 84.6 i krishanteringsdirektivet att konfidentialitetskravet inte påverkar tillämpningen av nationell rätt om röjande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

Möjligheten att röja uppgifter i samband med utövandet av uppgifterna enligt krishanteringsdirektivet motsvaras i svensk rätt av vissa sekretessbrytande bestämmelser i 10 kap. OSL, däribland bestämmelsen om nödvändigt utlämnande i 10 kap. 2 § OSL.

Ett utlämnande av uppgifterna på ett sätt som omöjliggör identifiering av den som uppgiften avser kan i viss mån sägas motsvara den möjlighet som i svensk rätt finns att lämna sekretessbelagda uppgifter i avidentifierat skick (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 84).

Utlämnande med den enskildes samtycke har sin motsvarighet i 10 kap. 1 § OSL. Någon motsvarande möjlighet för myndigheter att efterge sekretessen finns dock inte enligt OSL och bör inte heller införas

i svensk rätt. En sådan möjlighet står i strid med den grundläggande principen att myndigheten som förvarar en handling ska, utifrån tillämpliga sekretessbestämmelser och förutsättningarna i det enskilda fallet, pröva om uppgifterna i den kan röjas. I detta sammanhang kan emellertid konstateras att det i vissa andra EU-länders sekretesslagstiftning förekommer en möjlighet för den myndighet som tillhandahåller andra myndigheter sekretessbelagda uppgifter att kontrollera till vem handlingen lämnas vidare, s.k. *originator control*. Med hänsyn till den potentiella skada som skulle kunna uppkomma om sekretessbelagda uppgifter blev offentliga genom överlämnandet kan dock förutsättas att den kontrollerande myndigheten noggrant bedömer vilket sekretesskydd som uppgifterna skulle ha hos mottagaren och, särskilt om sådant skydd skulle saknas, intresset av att uppgifterna lämnas vidare. För svenska myndigheter finns det möjlighet att göra motsvarande överväganden vid tillämpning av 10 kap. 27 § OSL. I sammanhanget kan vidare konstateras att 15 kap. 1 a § OSL ger viss möjlighet att tillgodose en utländsk myndighets önskemål att uppgift som den tillhandahållit en svensk myndighet inom ramen för krishanteringsdirektivet inte lämnas vidare (jfr prop. 2012/13:192 s. 11 och 29 ff.).

I 10 kap. OSL finns vidare bestämmelser som bryter sekretessen i samband med civilrättsliga eller straffrättsliga förfaranden.

Mot denna bakgrund anser regeringen att bestämmelserna i OSL tillgodoser möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med krishanteringsdirektivet. Några genomförandeåtgärder i denna del är därför inte nödvändiga.

27.6 Sekretess för andra än de som omfattas av offentlighets- och sekretesslagen och offentlighets- och sekretessförordningen

Regeringens förslag: Den som deltar eller deltagit i resolutionsförfarandet och som inte omfattas av sekretessen i det allmännas verksamhet får inte obehörigen röja eller utnyttja uppgifter som den genom sitt deltagande fått veta om enskilds affärs- eller driftförhållanden eller andra ekonomiska eller personliga förhållanden, eller planering eller förberedelser för eller hantering av fredstida krissituationer.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens föreslår särskilda bestämmelser om tystnadsplikt i sektorslagstiftningen och i den nya lagen om resolution för vissa tillfälliga och särskilda förvaltare. Tystnadsplikten enligt utredningens förslag omfattar även uppgifter som hänför sig till risk- och sårbarhetsanalyser.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansförbundet* anför att det tydligt ska framgå att information som förtroendevalda eller anställda vid fackförbund får ta del av i sitt uppdrag måste fortsatt vara tillåten att vidarebefordra till annan person om detta krävs för att bedriva facklig

verksamhet. En facklig förtroendeman som i samband med förhandlingar och samråd får känslig information har i den svenska modellen alltid rätt att föra informationen vidare till andra fackliga förtroendemän som själva har tystnadsplikt. Detsamma gäller arbetstagarledamot i en bolagsstyrelse. *Svenska Bankföreningen* anser att det är oklart om förslaget även kan anses omfatta potentiella köpare som kontaktats av Finansinspektionen eller som resolutionsmyndigheten försökt värva i syfte att förbereda försäljning av verksamhet. Det är inte klarlagt att en person eller ett företag som kontaktas för ett eventuellt förvärv, som sedermera inte blir av, kan anses ha deltagit i verksamheten enligt förslaget till resolutionslag. Denna otydlighet måste klargöras i lagtexten så att det klart framgår att även dessa potentiella köpare omfattas av sekretessbestämmelsen.

Skälen för regeringens förslag: Krishanteringsdirektivet föreskriver konfidentialitet även för vissa andra personer än de som omfattas av OSL och OSF och som kan komma att medverka i resolutionsprocessen enligt direktivet. För dessa personer får sekretessen för känsliga uppgifter säkerställas på annat sätt, genom antingen bestämmelser i en lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 128).

Det får förutsättas att myndigheterna som har informationen i varje enskilt fall prövar om uppgifter kan lämnas ut till någon av de personer som nu avses. I det fallet uppgifterna som behöver lämnas ut inte omfattas av någon bestämmelse om tystnadsplikt borde det i flera fall vara möjligt för myndigheten att lämna ut uppgifterna med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Genom förbehållet uppkommer en tystnadsplikt för mottagaren som inskränker både yttrande- och meddelarfriheten. Det finns dock fall då utlämnande med förbehåll inte är möjligt eller lämpligt. Som anförts i det föregående är frågan om uppgiften kan lämnas ut med förbehåll beroende av en prövning i det enskilda fallet som kan bli föremål för överprövning i domstol. Vidare kan uppgifter som omfattas av absolut sekretess inte lämnas ut med förbehåll, eftersom 10 kap. 14 § OSL förutsätter att sekretessbestämmelsen som reglerar uppgifterna i handlingen har ett skaderekvisit. Med hänsyn till förslagen till sekretessbestämmelser i det föregående kan resolutionsmyndigheten inte använda sig av möjligheten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter med förbehåll i pågående resolutionsärenden. Vidare kan ett förbehåll inte meddelas generellt utan att ange vilken person, inom exempelvis ett broinstitut, det riktar sig till och det kan inte heller meddelas i förväg för viss typ av information.

Flera av de personer som nämns i artikel 84.1 f i krishanteringsdirektivet har tystnadsplikt i fråga om vissa uppgifter och under vissa förutsättningar enligt speciallagstiftning. Som exempel kan tystnadsplikten för advokater (8 kap. 4 § rättegångsbalken), godkända och auktoriserade revisorer (26 § revisorslagen [2001:883]) och andra revisorer (35 § revisionslagen [1999:1079]) nämnas. Personerna som räknas upp i denna bestämmelse i direktivet torde dessutom i de flesta fall då de anlitats av resolutionsmyndigheten eller Finansinspektionen vara sådana konsulter som omfattas av myndigheternas sekretess i den utsträckning som de deltar i myndigheters verksamhet enligt den nya

lagen om resolution eller den nya stödlagen. Det omvända kan dock antas vara fallet om de anlitats av en potentiell förvärvare, eftersom det i ett sådant fall saknas anknytning till myndigheternas verksamhet. Detsamma får förmodas gälla för övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster till potentiella förvärvare eller tillfälliga eller särskilda förvaltare, broinstitut eller tillgångsförvaltningsenheter som intar en i förhållande till myndigheten självständig ställning.

Särskilda och tillfälliga förvaltares rättsliga ställning har berörts i det föregående (avsnitten 12.6.2 och 18.4.2). Enligt utredningens mening torde sådana förvaltare i vissa fall kunna inta en i förhållande till myndigheten självständig ställning och därför inte anses vara sådana uppdragstagare som enligt 2 kap. 1 OSL omfattas av samma sekretessbestämmelser som myndigheten. Utredningen föreslår därför att sådana förvaltare ska träffas tystnadsplikt enligt särskilda bestämmelser som införs i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM, och i den nya lagen om resolution. Eftersom förvaltarna ska utöva sina befogenheter under myndighetens kontroll, i enlighet med den uppdragsbeskrivning och de villkor som myndigheten anger för uppdraget, bör en tillfällig eller särskild förvaltare inte anses som en självständig uppdragstagare. Enligt regeringens mening bör tillfälliga förvaltare därför omfattas av Finansinspektionens tillsynssekretess enligt 30 kap. 4 § OSL, medan särskilda förvaltare bör omfattas av de sekretessbestämmelser som i detta lagstiftningsärende föreslås gälla i resolutionsmyndighetens ärenden. Vid sådana förhållanden finns det inte skäl att införa några särskilda bestämmelser om tystnadsplikt för förvaltare i LBF, LVM och i den nya lagen om resolution.

Det finns dock andra personer som deltar i resolutionsförfarandet och som inte omfattas av samma sekretessbestämmelser som myndigheterna. Som exempel kan anställda i broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag nämnas. För att dessa personer ska kunna utföra sina uppgifter behöver de tillgång till information om såväl företaget som dess kunder. Ett broinstitut skulle i och för sig kunna omfattas av tystnadsplikten i 1 kap. 10 § LBF. Tystnadsplikten i den bestämmelsen är emellertid begränsad till att avse enskildas förhållanden till kreditinstitutet, vilket inte kan anses tillgodose det skydd för uppgifter som krishanteringsdirektivet föreskriver.

Mot denna bakgrund delar regeringen utredningens bedömning att det finns behov av en bestämmelse om tystnadsplikt för enskilda personer som deltar eller deltagit i resolutionsförfarandet och som inte omfattas av bestämmelserna i OSL och OSF. Det kan exempelvis röra sig om experter som anlitats av annan än myndigheterna i samband med upprättande av resolutionsplaner eller förvärvare av ett företag i resolution. I juridiska personer bör tystnadsplikten gälla för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten bör gälla både under fullgörande av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att detta avslutats.

Svenska Bankföreningen anser att det är oklart om bestämmelsen även omfattar potentiella köpare som kontaktats av myndigheterna i syfte att förbereda försäljning av verksamhet och att lagtexten bör klargöras så att det klart framgår att även dessa potentiella köpare omfattas av

sekretessbestämmelsen. Såvitt framgår av utredningen har tanken varit att potentiella förvärvare, liksom de konsulter som en sådan person anlitar inför ett förvärv, inte ska omfattas av denna bestämmelse och att tystnadsplikt för sådana personer i stället får säkerställas på annat sätt, exempelvis genom sekretessavtal. Enligt regeringens mening framstår det som en rimlig ordning. Potentiella förvärvare ska därmed inte omfattas av uttrycket den som deltar eller deltagit i resolutionsförfarandet. Enligt regeringens bedömning är det inte nödvändigt att utforma lagtexten på annat sätt än vad utredningen föreslår i den delen.

Tystnadsplikten bör, liksom för det allmänna, omfatta uppgifter om planering och förberedelser för resolution samt resolutionsförfarandet i övrigt. Även uppgift om enskilds affärs- eller driftförhållanden, eller enskilds andra ekonomiska eller personliga förhållanden bör omfattas. Regeringen finner dock inte skäl att i bestämmelsen ange att myndigheternas risk- och sårbarhetsanalyser ska omfattas av tystnadsplikten. Som framgår i det föregående upprättar myndigheterna inte några sådana analyser inom ramen för resolutionsförfarandet. Så länge analyserna inte tillförs resolutionsförfarandet finns det därför inte heller anledning att delge dem till enskilda personer som deltar i förfarandet. I det fallet de tillförs resolutionsförfarandet täcks de av bestämmelsens lydelse i övrigt.

Som utredningen konstaterar bör inte ett skaderekvisit, utan i stället ett obehörighetsrekvisit användas för att avgränsa sekretessen i detta fall. Vid bedömningen av vad som är obehörigt är det naturligt att söka ledning i det skaderekvisit som finns i OSL:s motsvarande bestämmelser, dvs. vad som typiskt sett skulle vara obehörigt respektive behörigt inom det allmännas verksamhet (jfr prop. 1979/80:80 s. 48 och prop. 1980/81:28 s. 22 f.). I det sammanhanget måste också de begränsningar som krishanteringsdirektivet uppställer beaktas. Som obehörigt röjande avses således inte att uppgifterna lämnas med stöd av de bestämmelser som genomför krishanteringsdirektivet eller som är nödvändigt för att den enskilde personen ska kunna fullgöra sina uppgifter i resolutionsförfarandet. Uppgiftslämnande som krävs för att myndigheterna m.fl. som involveras i resolutionsprocessen ska kunna planera eller utföra en resolutionsåtgärd anses inte heller som obehörigt röjande.

Finansförbundet vill att det tydligt ska framgå att information som förtroendevalda eller anställda vid fackförbund får ta del av i sitt uppdrag måste fortsatt vara tillåten att vidarebefordra till annan person om detta krävs för att bedriva facklig verksamhet. Till stöd för detta hänvisar Finansförbundet till regelverket rörande insiderinformation och marknadsmissbruk. När det gäller tolkning av insiderdirektivet och kopplingen mellan arbetstagarledamöters rätt att föra information vidare under tystnadsplikt finns det rättspraxis från såväl EU-domstolen som nationell dansk domstol (se Sag 219/2008 Rigsadvokaten mod Knud Gronsgaard og Allan Bang samt EU-domstolens mål C-384/02). Detta har enligt Finansförbundet sedan blivit tydligare i undantagen i artikel 17.8 i marknadsmissbruksförordningen.

Vad Finansförbundet hänvisar till har enligt regeringens mening begränsad betydelse när det gäller bedömningen av vad som är obehörigt

röjande av information enligt krishanteringsdirektivet. En generell slutsats som kan dras av EU-domstolens dom är dock att den aktuella frågan måste bedömas utifrån svensk rätt och de villkor som krishanteringsdirektivet föreskriver (se p. 26 och 46–48 i domen).

I den svenska arbetsmarknadsmodellen har arbetsmarknadens parter en central roll, både när det gäller regleringen av villkoren på arbetsmarknaden och inflytande i företag. Exempelvis ska en arbetsgivare enligt 11 § lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet, förkortad MBL, förhandla med den fackliga organisation i förhållande till vilken arbetsgivaren är bunden av kollektivavtal när det sker viktigare förändringar av verksamheten. Det kan antas att ett resolutionsförfarande ofta kan komma att innefatta sådana åtgärder som medför förhandlingsskyldighet för arbetsgivaren. En förutsättning för att den fackliga organisationens representant ska kunna fullgöra sitt uppdrag kan ibland vara att han eller hon får diskutera situationen med en ledamot i styrelsen för den fackliga organisationen. Denna situation har förutsetts i 22 § MBL, enligt vilken den som med tystnadsplikt mottagit information får föra den vidare till ledamot i styrelsen. I sådant fall gäller tystnadsplikten även för den som mottar informationen.

Artikel 84.3–84.6 i krishanteringsdirektivet innehåller en uttömmande uppräkning av de undantag som kan göras från tystnadsplikten. Enligt artikel 84.5 a hindrar inte tystnadsplikten informationsutbyte med personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Av skäl 35 till krishanteringsdirektivet framgår vidare att information till och samråd med anställda och deras representanter under hela återhämtnings- och resolutionsprocessen ska vara möjligt och att nationell rätt om fackföreningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturering av företag i det avseendet bör efterlevas. Eftersom fackligt informationsutbyte enligt MBL är nödvändigt för att den fackliga organisationen ska kunna tillvarata sina medlemmars intressen och därmed för den svenska arbetsmarknadsmodellens funktionssätt bör sådant informationsutbyte inrymmas under artikel 84.5 a i krishanteringsdirektivet. Sådant informationsutbyte bör därför inte anses utgöra obehörigt röjande av uppgift enligt den bestämmelse som nu föreslås. Regeringen anser att detta inte behöver förtydligas i lagtexten.

27.7 Internt informationsutbyte

Regeringens förslag: Riksgäldskontoret och resolutionsmyndigheten ska på stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. Riksgäldskontoret och stödmyndigheten ska ha motsvarande uppgiftskyldighet gentemot resolutionsmyndigheten för den verksamhet som den ska bedriva enligt den nya lagen om resolution. Uppgiftsskyldigheten ska i båda fallen vara sekretessbrytande.

Regeringens bedömning: I övrigt ger gällande rätt tillräckliga förutsättningar för att garantera sekretessen och informationsutbytet inom myndigheter och andra organ som deltar i resolutionsprocessen.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock inte att uppgiftsskyldigheten gentemot resolutionsmyndigheten även ska gälla för stödmyndigheten.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Krishanteringsdirektivet innehåller en del bestämmelser om interna regler för sekretess och informationsutbyte. I syfte att säkerställa att konfidentialitetskraven i artikel 84.1 och 84.3 i krishanteringsdirektivet respekteras anges således att de myndigheter, behöriga ministerier och offentliga organ samt broinstitut och tillgångsförvaltningsenheter som träffas av kraven ska försäkra sig om att det finns interna bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen (artikel 84.2). Anställda vid och experter från dessa myndigheter, ministerier och organ ska dock inte vara förhindrade från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet. Detsamma gäller för tillfälliga och särskilda förvaltare, potentiella förvärvare, revisorer, rådgivare, värderare och andra experter som anlitats av myndigheterna, ministerierna eller en potentiell förvärvare (artikel 84.4 a). Vad särskilt gäller resolutionsmyndigheten anges vidare att medlemsstaten eller resolutionsmyndigheten ska anta och offentliggöra relevanta interna regler om tystnadsplikten och informationsutbyten mellan olika funktioner inom den myndigheten. Detta ska ske för att säkerställa att resolutionsfunktionen är operativt oberoende från resolutionsmyndighetens andra funktioner och att personalen som utför resolutionsfunktionen är strukturellt separerad från och följer andra rapporteringsvägar än den personal som utför myndighetens andra funktioner (artikel 3.3).

Svensk rätt ger ingen möjlighet för myndigheter att anta egna regler om tystnadsplikt, eftersom sekretessregleringen i det allmännas verksamhet är förbehållen riksdagens och regeringens normgivning. Sekretessen i det allmännas verksamhet gäller enligt 8 kap. 1 § OSL mot enskilda och andra myndigheter, varför det normalt sett inte finns hinder för anställda m.fl. inom samma myndighet att utbyta sekretessbelagda uppgifter med varandra. Om det inom en myndighet finns olika verksamhetsgrenar som är att betrakta som självständiga i förhållande till varandra gäller emellertid sekretessen enligt 8 kap. 2 § OSL även mellan de olika verksamhetsgrenarna. Av förarbetena framgår att det är fråga om olika verksamhetsgrenar, om det finns olika delar av en myndighets verksamhet som har att tillämpa sinsemellan helt olika set av sekretessbestämmelser. Om verksamheterna bedöms utgöra olika verksamhetsgrenar, måste det därefter göras en bedömning av om de också har organiserats på ett sådant sätt att de förhåller sig självständiga till varandra. Det är bara om båda dessa kriterier är uppfyllda som det uppstår en sekretessgräns inom en myndighet (jfr prop. 2008/09:150 s. 360).

Vad särskilt gäller verksamhetsgrenarna hos Riksgäldskontoret, som avses utses till resolutionsmyndighet, kan konstateras att myndigheten enligt regeringens bedömning även bör vara stödmyndighet enligt den lagen som ersätter den nuvarande stödlagen (se avsnitt 13.4). Utöver uppdraget som stödmyndighet bedriver Riksgäldskontoret även annan verksamhet, däribland statens upplåningsverksamhet. För att uppgiftslämnande från den senare verksamheten till den förra inte ska vara beroende av hur myndigheten är organiserad har Riksgäldskontoret enligt 8 kap. 2 § stödlagen en uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten (jfr prop. 2008/09:61 s. 61 f.). De förslag som förs fram i detta lagstiftningsärende innebär bl.a. att stödlagen upphävs. Stödmyndigheten kommer dock även fortsättningsvis att hantera sådana ärenden där förebyggande statligt stöd kan komma i fråga (se avsnitt 13). För att säkerställa ett motsvarande informationsutbyte som i dag gäller i ärenden enligt stödlagen bör en motsvarande bestämmelse tas in i den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. Uppgiftsskyldigheten bör dock, såsom utredningen föreslår, utvidgas till att även gälla för resolutionsmyndigheten och avse uppgifter som stödmyndigheten behöver i sin verksamhet, i stället för i ärenden, enligt den lagen. Utvidgningen innebär att uppgiftsskyldigheten ska gälla oavsett om ett ärende har inletts hos stödmyndigheten. På så sätt säkerställs att stödmyndigheten kan få ta del av den information som den behöver redan innan ett ärende enligt den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut inleds. Som regeringen återkommer till i följande avsnitt bör motsvarande uppgiftsskyldighet även gälla för Finansinspektionen och Riksbanken.

Med hänsyn till krishanteringsdirektivets krav på strukturell och organisatorisk separation finns det behov av en sekretessgräns inom Riksgäldskontoret mellan resolutionsfunktionen och myndighetens övriga verksamhetsgrenar. En sekretessgräns behövs även inom Finansinspektionen mellan ärenden som avser nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution och inspektionens övriga verksamhet (jfr avsnitt 5.6.3). De nya sekretessbestämmelser som föreslås i det föregående, dvs. 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL, möjliggör enligt regeringens bedömning en sådan sekretessgräns. För att uppgiftslämnande från Riksgäldskontoret och stödmyndigheten till resolutionsmyndigheten inte ska vara beroende av myndigheternas interna organisation bör detta kompletteras med en bestämmelse om uppgiftsskyldighet i den nya lagen om resolution. Bestämmelsen bör utformas på samma sätt som den uppgiftsskyldighet som bör gälla för Riksgäldskontoret och resolutionsmyndigheten enligt den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. I den nya lagen om resolution bör därför införas en bestämmelse att Riksgäldskontoret och stödmyndigheten ska, på resolutionsmyndighetens begäran, lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt den lagen. Som regeringen återkommer till i följande avsnitt bör motsvarande uppgiftsskyldighet även gälla för Finansinspektionen och Riksbanken.

I övrigt anser regeringen att gällande rätt ger tillräckliga förutsättningar för att garantera sekretessen och informationsutbytet inom myndigheter och andra personer som deltar i resolutionsprocessen.

27.8 Externt informationsutbyte

27.8.1 Informationsutbyte med myndigheter inom EES

Regeringens förslag: Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta uppgifter med varandra, med motsvarande utländska myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet. Resolutionsmyndigheten ska också lämna regeringen de uppgifter som den myndigheten behöver i sin verksamhet enligt den nya lagen om resolution.

Riksbanken och Finansinspektionen ska på stödmyndighetens respektive resolutionsmyndighetens begäran förse de myndigheterna med de uppgifter som de behöver i sina respektive verksamheter enligt den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och den nya lagen om resolution.

Riksbanken ska lämna de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten och resolutionsmyndigheten som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utredningens förslag är dock resolutionsmyndighetens uppgiftsskyldighet gentemot regeringen enligt den nya lagen om resolution kopplad till krishanteringsdirektivet. Vidare föreskrivs en motsvarande uppgiftsskyldighet för Finansinspektionen samt samarbetsskyldighet gentemot regeringen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anför att uppgiftsskyldigheten medför att sekretessbelagda uppgifter kan lämnas till, utöver relevanta svenska myndigheter, motsvarande myndigheter inom EES och att behovet av att använda den svårtillämpade bestämmelsen i 8 kap. 3 § 2 OSL därmed minskar. *Riksbanken* anser att det skulle underlätta om det framgår att Riksbanken har rätt till den information om resolution och resolutionsplanering som den behöver, dels för samråd, dels för att fullgöra sina övriga uppgifter. En uttrycklig uppgiftsskyldighet skulle även underlätta myndigheternas diskussioner, till exempel i stabilitetsrådet. *Svenska Bankföreningen* anser att kravet på informationsdelning mellan resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen bör klargöras.

Skälen för regeringens förslag

Samarbete och informationsutbyte mellan svenska myndigheter

Det nya ramverket för återhämtning och krishantering av kreditinstitut och andra företag som träffas av krishanteringsdirektivets tillämpningsområde förutsätter samarbete och informationsutbyte mellan inblandade myndigheter. Det gäller främst myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar. Dessa ska samarbeta nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut (artikel 3.4 i

krishanteringsdirektivet). Samarbete och informationsutbyte är t.ex. nödvändigt för de samråd som i enlighet med krishanteringsdirektivet ska ske mellan resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen i det förberedande stadiet, såsom vid återhämtnings- och resolutionsplaneringen, och inför fastställande av ett företags fallissemang. Krishanteringsdirektivet innehåller bestämmelser som avser att tillgodose sådant informationsutbyte, liksom informationsutbyte med andra nationella myndigheter och personer som kan komma att involveras i resolutionsprocessen. Som exempel kan nämnas att resolutionsmyndigheten ska informera det behöriga ministeriet, dvs. Finansdepartementet, om besluten enligt direktivet (artikel 3.6). Således ska konfidentialitetskravet i artikel 84 inte förhindra att resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, utbyter uppgifter med varandra och det behöriga ministeriet samt med vissa andra i artikel 84.4 b uppräknade myndigheter och personer. Där nämns bl.a. centralbanker, insättningsgarantisystem, investerarskydd, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, makrotillsynsmyndigheter, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper och, i enlighet med strikta sekretessregler, en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd. Därutöver får medlemsstaterna tillåta utbyte av information med andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd (artikel 84.5 a i krishanteringsdirektivet). Även informationsutbyte med nationella parlamentariska undersökningskommittéer, revisionsrätter och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor får tillåtas (artikel 84.5 b). Informationsutbyte får vidare tillåtas med nationella myndigheter som ansvarar för betalningssystem, normala insolvensförfaranden, viss annan tillsyn på det finansiella området, makrotillsyn eller stabiliteten i det finansiella systemet och med personer som ansvarar för obligatorisk revision (artikel 84.5 c).

Samarbete och informationsutbyte med utländska myndigheter inom EES

Informationsutbyte inom ramen för det nya krishanteringsramverket ska inte bara ske mellan nationella myndigheter utan även med utländska myndigheter inom EES. Det gäller bl.a. för upprättande av resolutionsplaner i gränsöverskridande koncerner och arbetet i resolutionskollegierna i övrigt. Enligt krishanteringsdirektivet ska dessa kollegier tjäna som forum för informationsutbyte och medlemmarna som deltar däri ska ha ett nära samarbete (jfr artikel 88.1 och 88.5). Även i de fallen berörda resolutionsmyndigheter inte kan komma överens om en koncernresolutionsordning förutsätts ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla berörda koncernenheter och utbyte av information om vidtagna åtgärder och hur de utvecklas (artiklarna 91.12, 91.13 och 92.7 andra och tredje styckena). För en närmare beskrivning av arbetet och den samordnande resolutionsmyndighetens uppgifter i resolutionskollegierna hänvisas till avsnitt 26.2.

Konfidentialitetskravet i artikel 84 i krishanteringsdirektivet ska inte förhindra att resolutionsmyndigheten och Finansinspektion, inklusive deras anställda och experter, utbyter uppgifter med motsvarande myndigheter inom unionen (artikel 84.4 b). Vidare föreskrivs särskilda regler för informationsutbyte inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet. Således ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, om inte annat följer av artikel 84, på begäran lämna all information till varandra som är relevant för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt krishanteringsdirektivet (artikel 90.1). Den samordnande resolutionsmyndigheten ska samordna flödet av informationen mellan resolutionsmyndigheterna (artikel 90.2). När information som erhållits från ett tredjelands resolutionsmyndighet begärs ut ska resolutionsmyndigheten, om tredjelandets resolutionsmyndighet inte redan gett sitt samtycke till vidarebefordring av informationen, söka sådant samtycke. Om sådant samtycke inte ges ska resolutionsmyndigheten inte vara skyldig att vidarebefordra informationen (artikel 90.3). Vidare ska resolutionsmyndigheten dela information med det behöriga ministeriet när det gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel (artikel 90.4).

Närmare om förslaget till genomförande

Sekretessen i det allmännas verksamhet gäller enligt 8 kap. 1 § OSL även för uppgiftslämnande mellan myndigheter, om det inte finns någon undantags- eller sekretessbrytande bestämmelse i OSL eller i lag eller förordning som OSL hänvisar till. I 10 kap. OSL finns generella bestämmelser som under vissa förutsättningar möjliggör överlämnande av uppgifter som är sekretessbelagda hos en myndighet till en annan myndighet. Exempelvis hindrar inte sekretessen att en uppgift lämnas till en annan myndighet, om det är nödvändigt för att den utlämnande myndigheten ska kunna fullgöra sin verksamhet (10 kap. 2 § OSL). Ett annat exempel är den s.k. generalklausulen, enligt vilken en sekretessbelagd uppgift får lämnas till en myndighet om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda (10 kap. 27 § OSL). Den bestämmelsen möjliggör rutinmässigt uppgiftsutbyte myndigheter emellan, utan särskilt stöd i annan författning. I sådana fall måste dock den intresseavvägning som ska göras enligt generalklausulen ske på förhand och den behöver inte avse prövning av individuella fall. Vid prövningen av utlämnandefrågan enligt generalklausulen ska den mottagande myndighetens behov av uppgifterna vägas mot det intresse som sekretesskyddet typiskt sett tillgodoser. Bestämmelserna bygger emellertid på att rutinmässigt uppgiftsutbyte i regel ska vara särskilt författningsreglerat (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 327).

Av 8 kap. 3 § OSL framgår förutsättningarna för informationsutbyte med utländska myndigheter när det gäller uppgifter som är sekretessbelagda enligt den lagen. Enligt bestämmelsen får sådana uppgifter inte röjas för en utländsk myndighet, om inte utlämnande sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning, eller uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det

enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten. I tidigare lagstiftningsärenden på finansmarknadsområdet har det bedömts att exempelvis Finansinspektionen har goda möjligheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enligt 30 kap. 4 § OSL till utländska myndigheter i den utsträckning som olika EU-direktiv föreskriver (se bl.a. prop. 2004/05:142 s. 50 och 2005/06:140 s. 87). Det som då avsågs var den samarbets- och informationsskyldighet som följde av vissa EU-direktiv och som numera är lagfäst i bl.a. 13 kap. 6 a § LBF. Det finns emellertid ingen heltäckande författningsreglering av samarbets- och informationsskyldighet på finansmarknadsområdet. Möjligheten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enligt 8 kap. 3 § OSL innebär inte heller någon förpliktelse att lämna ut uppgifter till en utländsk myndighet.

I likhet med utredningen anser regeringen att förutsättningarna för informationsutbytet inom ramen för den verksamhet som ska bedrivas enligt krishanteringsdirektivet bör formaliseras. I den nya lagen om resolution bör därför införas en sekretessbrytande bestämmelse som klargör i vilka fall och till vilka myndigheter som även sekretessreglerade uppgifter ska lämnas ut. När det gäller kretsen mot vilka uppgiftskyldigheten bör gälla kan konstateras att krishanterings-direktivet föreskriver samarbets- och uppgiftsskyldighet mellan resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter samt, i vissa fall, uppgiftsskyldighet för resolutionsmyndigheten gentemot behöriga ministerier. I olika delar av krishanteringsdirektivet föreskrivs också en uppgiftsskyldighet gentemot Eba. I den nya lagen om resolution bör därför tas in en bestämmelse som innebär att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra, motsvarande utländska myndigheter inom EES och Eba i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet. I det gränsöverskridande samarbetet innebär bestämmelsen bl.a. att myndigheterna har att rätta sig efter krishanteringsdirektivets regler när det gäller upprättande och deltagande i resolutionskollegier. Vidare bör det i den nya lagen införas en uppgiftsskyldighet motsvarande den som krishanteringsdirektivet föreskriver för resolutionsmyndigheten i förhållande till det behöriga ministeriet. Eftersom det behöriga ministeriets uppgifter enligt krishanteringsdirektivet i huvudsak föreslås ankomma på regeringen att besluta om, bör dock uppgiftsskyldigheten gälla i förhållande till regeringen och omfatta sådana uppgifter som regeringen behöver för sin verksamhet enligt den nya lagen om resolution (jfr avsnitt 5.6.2). I praktiken kommer dock uppgifts-skyldigheten att fullgöras genom att uppgifterna lämnas till Regeringskansliet (Finansdepartementet), som sedan bereder ärendet för regeringen. Den ordningen följer redan av gällande rätt och föranleder inga lagstiftningsåtgärder. Till skillnad från utredningen ser regeringen ingen anledning att utsträcka uppgiftsskyldigheten mot regeringen till att gälla även för Finansinspektionen. Enligt regeringens mening finns det inte heller någon anledning att lagstifta om en samarbetsskyldighet för resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen gentemot regeringen. Motsvarande samarbets- och uppgiftsskyldighet föreskrivs inte i

krishanteringsdirektivet och framstår inte heller som nödvändig för fullgörande av de uppgifter som följer av direktivet.

Svenska Bankföreningen anser att kravet på informationsdelning mellan resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen bör klargöras. Enligt regeringens mening är den bestämmelse som nu föreslås tillräcklig för att klargöra informationsskyldigheten myndigheterna emellan.

Sveriges riksbank anser att en uppgiftsskyldighet som gäller även gentemot Riksbanken skulle underlätta myndighetens samråd och övriga uppgifter samt myndigheternas diskussioner i exempelvis det finansiella stabilitetsrådet. En sådan uppgiftsskyldighet föreskrivs dock inte i krishanteringsdirektivet. Vidare finns det redan ett enligt regeringens mening fungerande samarbete och informationsutbyte mellan Riksbanken och andra svenska myndigheter som ansvarar för finansiell stabilitet och krishantering. Det finns inte anledning att befara att detta skulle förändras efter genomförandet av krishanteringsdirektivet. Enligt regeringens mening ger de sekretessbrytande bestämmelser som finns i OSL, vid nämnda förhållanden, tillräckliga förutsättningar för att kunna lämna ut sekretessreglerade uppgifter till Riksbanken.

Regeringen ser ingen anledning att utsträcka uppgiftsskyldigheten till att gälla gentemot andra myndigheter inom EES än de som nu nämnts. I krishanteringsdirektivet förutsätts visserligen att informationsutbyte ska kunna ske med fler myndigheter och organ än de som nu har nämnts. Detta framgår indirekt av artikel 84 och bestämmelserna om resolutionskollegier (artiklarna 88 och 89). I dessa delar föreskriver krishanteringsdirektivet emellertid ingen skyldighet, utan en rättighet, att trots sekretessen lämna ut uppgifter. Vad särskilt gäller samarbetet i resolutionskollegierna kan vidare framhållas att enbart förhållandet att en myndighet eller annat organ är medlem i ett sådant kollegium inte innebär en rätt att delta vid möten. Det är den samordnande resolutionsmyndigheten som avgör vilka medlemmar som ska bjudas in att delta. De enda medlemmar som inte kan nekas tillträde till kollegiets möten är resolutionsmyndigheterna, om frågor som ska behandlas kräver gemensamma beslut eller rör en koncernenhet inom deras medlemsstater (artikel 88.5 e och andra stycket samma artikel). När det gäller europeiska resolutionskollegier har andra myndigheter och organ än resolutionsmyndigheterna en ännu mer begränsad roll, eftersom det endast är de senare som kan besluta att upprätta ett sådant kollegium (artikel 89.1). I den mån uppgifter behöver lämnas ut till andra myndigheter eller organ än de som omfattas av den uppgiftsskyldighet som nu föreslås, får detta alltså ske med stöd av andra sekretessbrytande bestämmelser och, när det gäller utländska myndigheter, 8 kap. 3 § OSL.

Uppgiftsskyldigheten inom Riksgäldskontoret enligt 8 kap. 2 § stödlagen har berörts i det föregående. Enligt den bestämmelsen gäller uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten även för Riksbanken och Finansinspektionen. Eftersom stödlagen föreslås upphävas bör motsvarande uppgiftsskyldighet tas in i den nya lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. Liksom föreslås i det föregående bör uppgiftsskyldigheten även för dessa myndigheter utvidgas till att avse uppgifter som stödmyndigheten behöver i sin verksamhet enligt den lagen.

Stödmyndigheten är emellertid inte den enda myndighet som behöver få viss information från Riksbanken och Finansinspektionen för den verksamhet som den ska bedriva. Även resolutionsmyndigheten har behov av att kunna få information från dessa myndigheter. Regeringen föreslår därför en bestämmelse att Riksbanken och Finansinspektionen på resolutionsmyndighetens begäran ska lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt den nya lagen om resolution.

Utöver den möjlighet som dessa myndigheter ska ha att begära in olika slags uppgifter som är nödvändiga för verksamhetens bedrivande föreslår utredningen även en uppgiftsskyldighet för Riksbanken med avseende på likviditetsstödjande åtgärder myndigheten genomfört. Sådan information är särskilt viktig inför Finansinspektionens bedömning av om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Likaså är informationen väsentlig för resolutionsmyndighetens bedömning av om alternativa åtgärder kan förhindra fallissemang. Även stödmyndigheten och regeringen kan ha behov av sådan information i verksamheten som avser förebyggande statligt stöd respektive statligt stöd som ges genom statliga stabiliseringsverktyg. Generalklausulen i 10 kap. 27 § OSL är dock inte tillämplig på uppgifter som rör Riksbankens likviditetsstöd. Det behövs därför en sekretessbrytande bestämmelse för att Riksbanken på ett effektivt sätt ska kunna lämna informationen vidare till dessa myndigheter. En sådan bestämmelse skulle också möjliggöra att sådan information lämnas i andra sammanhang, exempelvis inom ramen för myndigheternas diskussioner i det finansiella stabilitetsrådet. Regeringen kan visserligen med stöd av 10 kap. 15 § OSL få information från Riksbanken om generella likviditetsstöd, men genom en uttrycklig uppgiftsskyldighet klargörs att Riksbanken är skyldig att lämna regeringen sådana uppgifter som regeringen behöver. Sådan information kommer som regel att lämnas till regeringen via Regeringskansliet. För att underlätta dialogen mellan myndigheterna bör det därför införas en bestämmelse, 6 kap. 8 a §, i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank enligt vilken Riksbanken ska lämna regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten eller resolutionsmyndigheten de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödjande åtgärder som respektive myndighet behöver för sin verksamhet. Av den föreslagna bestämmelsen jämförd med bestämmelsen i 8 kap. 3 § 2 OSL, följer att Riksbanken även får – men inte är skyldig att – lämna uppgifter som avser genomförda likviditetsstödjande åtgärder till utländska myndigheter motsvarande regeringen, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten om det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten.

27.8.2 Informationsutbyte med enskilda inom EES

Regeringens förslag: Utan hinder av sekretess får Finansinspektionen lämna sekretessbelagda uppgifter i ett tillsynsärende till en enskild person som deltar i resolutionsförfarandet, om denne behöver uppgifterna i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Resolutionsmyndigheten ska ha motsvarande möjlighet att bryta sekretessen i sina ärenden enligt den nya lagen om resolution.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: I såväl Finansinspektionens tillstånds- och tillsynsverksamhet som i resolutionsmyndighetens ärenden kan det förekomma uppgifter som enskilda personer som deltar i resolutionsförfarandet kan behöva för att fullgöra sina uppgifter enligt krishanteringsdirektivet. Informationsutbyte som är nödvändigt för planering eller utförande av resolutionsåtgärder som vederbörande är involverade i bör därför vara möjligt, vilket också förutsätts i artikel 84.5 a i direktivet. Som anförts i det föregående är det inte i alla fall möjligt eller lämpligt för myndigheterna att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till dessa personer med stöd av sekretessbrytande bestämmelser i 10 kap. OSL eller sekretessavtal. För att möjliggöra utlämnande av uppgifter som omfattas av sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL och de nya bestämmelser som föreslås gälla i resolutionsmyndighetens ärenden behövs särskilda bestämmelser som bryter sekretessen.

En förutsättning för att införa sådana bestämmelser är i princip att behovet av offentlighet uppväger det intrång i den enskildes integritet som bestämmelserna kan komma att innebära. Förhållandet att praktiska skäl och inte offentlighetsintressen varit motivet till sekretessgenombrottet, har inte ansetts stå i något avgörande motsatsförhållande till detta principiella synsätt när det rört sig om genombrott av sekretessen i begränsad omfattning (jfr prop. 1993/64:165 s. 52).

De uppgifter som myndigheterna skulle kunna lämna ut med stöd av sekretessbrytande bestämmelser kan visserligen vara av känslig art, såväl för företaget som ärendet avser som för dess affärskontrahenter. Det allmänna intresset av att skapa goda förutsättningar för resolutionsplanering och hanteringen av fallerande företag väger dock tungt. Dessutom skulle lättnaden i sekretessen i praktiken få en begränsad omfattning eftersom de enskilda personer som sekretessbelagda uppgifter skulle kunna lämnas ut till ska, enligt vad som föreslås i det föregående, ha tystnadsplikt för uppgifter som de tagit del av inom ramen för sitt deltagande i resolutionsprocessen. Vid sådana förhållanden bör därför Finansinspektionen få möjlighet att lämna ut uppgifter som är sekretessbelagda enligt 30 kap. 4 § OSL till en enskild person som deltar i resolutionsförfarandet, förutsatt att det behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Resolutionsmyndigheten bör ha motsvarande möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter i sina ärenden enligt den nya lagen om resolution. Det bör emellertid inte föreligga någon skyldighet för dessa myndigheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till enskilda personer, och inte heller någon motsvarande rättighet för sådana personer att få ta del av uppgifterna. Myndigheterna bör således kunna diskretionärt pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller efter förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning har myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är

tillämpliga för uppgifterna, däribland bestämmelserna till skydd för det allmänna intresset som har gåtts igenom i det föregående. Bestämmelserna som nu föreslås bryter inte sekretessen i de bestämmelserna. Enligt regeringens mening torde dock uppgiftslämnande enligt de bestämmelser som här föreslås normalt sett inte kunna antas leda till skada för de allmänna intressena i 16 kap. 1 §, 17 kap. 1 § eller 18 kap. 13 § OSL. De föreslagna bestämmelserna omfattar nämligen endast uppgifter som är nödvändiga för resolutionsplanering eller utförande av resolutionsåtgärder, dvs. uppgifter som det torde ligga i det allmänna intresset att lämna ut. Till detta kommer att uppgiftslämnandet endast ska kunna ske till personer som deltar i resolutionsförfarandet och som varken får obehörigen röja eller utnyttja sekretessbelagda uppgifter som de fått kännedom om i förfarandet. Ett obehörigt röjande av uppgifterna är dessutom straffbelagt enligt 20 kap. 3 § brottsbalken.

27.8.3 Informationsutbyte med myndighet i tredjeland

Regeringens bedömning: Det behövs inga genomförandeåtgärder för att möjliggöra utlämnande av sekretessbelagda uppgifter till myndigheter i tredjeland.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. Enligt *Riksgäldskontoret* bör det övervägas om inte den föreslagna uppgiftsskyldigheten i 29 kap. 5 § lagen om resolution bör gälla även i förhållande till motsvarande myndigheter i tredjeland om samverkan ska ske enligt krishanteringsdirektivet.

Skälen för regeringens bedömning: Av krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen i regel inte ska vara förhindrade att utbyta information med myndigheter i tredjeland som fyller samma funktion som resolutionsmyndigheten. Konfidentiella uppgifter får emellertid endast lämnas ut till berörda myndigheter i tredjeland under de förutsättningar som anges i artikel 98 (artikel 84.4 b). För att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier ska kunna utbyta konfidentiella uppgifter med tredjelands myndigheter krävs att de myndigheterna omfattas av krav och standarder för sekretess som är minst likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 84. I den mån utbytet av information gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt (artikel 98.1 a). Vidare krävs att uppgifterna är nödvändiga för att myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i krishanteringsdirektivet och, om inte annat följer av 98.1 a, inte används för andra ändamål (artikel 98.1 b). Om de konfidentiella uppgifterna erhållits från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut uppgifterna till myndigheter i tredjeland, såvida inte den behöriga myndigheten i den

medlemsstat varifrån uppgifterna kommer samtycker till att de lämnas ut och uppgifterna lämnas ut för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt (artikel 98.2). Med konfidentiella uppgifter avses i detta sammanhang sådana uppgifter som omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten (artikel 98.3). Uppgiftslämnandet begränsas således inte endast av vad som anses konfidentiellt enligt krishanteringsdirektivet, utan även uppgifter som anses konfidentiella på andra rättsområden i EU omfattas.

Den svenska sekretesslagstiftningen innehåller inga uttryckliga bestämmelser med motsvarande innehåll. Samtidigt finns det ingen skyldighet i OSL för svenska myndigheter att lämna ut sekretessbeslagda uppgifter till utländska myndigheter. Svenska myndigheter har emellertid rätt att, under de förutsättningar som anges i 8 kap. 3 § OSL, röja sekretessbelagda uppgifter för utländska myndigheter. För ett sådant uppgiftslämnande krävs antingen stöd i lag eller förordning eller att uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas ut.

Uppgiftsskyldighet bör, såsom anförts i det föregående, vara förbehållen de situationer där det finns rutinmässigt behov av informationsutbyte. Myndighet i tredjeland kan visserligen få delta som observatör i resolutionskollegier som svenska myndigheter är medlemmar i. Sådant deltagande kommer dock beslutas av ordföranden i kollegiet från fall till fall, varför svenska myndigheters möjligheter att påverka vilka myndigheter i tredjeland som ska få delta och därmed också få ta del av information är begränsad (jfr artikel 88.3 och 88.4 e i krishanteringsdirektivet). Vidare torde samarbetet och informationsutbytet med myndigheter i tredjeland i regel komma att hanteras genom internationella avtal (jfr artiklarna 93 och 97 i krishanteringsdirektivet och avsnitt 26.4). Vid sådana förhållanden framstår inte en författningsreglerad skyldighet för svenska myndigheter att tillmötesgå en begäran om utlämnande av sekretessbelagda uppgifter som lämplig, även om den begränsas på sätt som krishanteringsdirektivet föreskriver och, såsom *Riksgäldskontoret* föreslår, till de fall då samverkan med tredjeland ska ske.

Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland blir därmed, såvida det inte finns någon annan författningsreglerad uppgiftsskyldighet, att bedöma utifrån 8 kap. 3 § 2 OSL. Inom ramen för den bedömning som görs enligt denna bestämmelse finns möjlighet att tillgodose de krav som krishanteringsdirektivet ställer för uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland. En bestämmelse som kan utgöra grund för ett sådant uppgiftslämnande är generalklausulen i 10 kap. 27 § OSL som berörts i det föregående. Förhållandet att uppgiften är sekretesskyddad hos den mottagande myndigheten ska beaktas särskilt vid bedömningen. Om en uppgift inte skyddas av sekretess hos den mottagande myndigheten, kan risken för att skada ska uppkomma vara så stor att uppgiften inte bör lämnas ut (se prop. 1979/80: 2 Del A s. 91). Den allmänna bestämmelsen om sekretess i det internationella samarbetet i 15 kap. 1 a § OSL ger också viss möjlighet att tillgodose krishanteringsdirektivets krav att uppgiften inte får lämnas ut om den erhållits från en myndighet i annan medlemsstat och denna inte samtycker till utlämnande till myndighet i

tredjeland. Av bestämmelsen framgår att uppgift som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EU-rättsakt eller ett av EU ingånget eller av riksdagen godkänt avtal med en annan stat eller med en mellanfolklig organisation, inte lämnas ut om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten eller avtalet försämras om uppgiften röjs. Motsvarande sekretess gäller också för uppgift som en myndighet har inhämtat i syfte att överlämna den till ett utländskt organ i enlighet med en sådan rättsakt eller ett sådant avtal.

Till detta kommer att det enligt 8 kap. 3 § 2 OSL ska ligga i svenskt intresse att lämna ut uppgiften. Så kan självklart endast vara fallet om de villkor som krishanteringsdirektivet uppställer för uppgiftslämnande till myndighet i tredjeland är uppfyllda. Vad särskilt gäller uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland, som omfattas av ett sådant avtal som avses i artikel 93 eller 97 i krishanteringsdirektivet och uppfyller villkoren i artikel 98, får i regel förutsättas att det ligger i svenskt intresse att lämna ut för samarbetet relevanta uppgifter (jfr prop. 1981/82:186 s. 58 f.) Sammanfattningsvis bör gällande bestämmelser i OSL vara tillräckliga för att säkerställa att uppgifter lämnas ut till myndigheter i tredjeland endast om villkoren i artikel 98 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda. Det behövs således inga genomförandeåtgärder i denna del.

27.9 Överträdelser av tystnadsplikt

Regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivets krav att en person eller enhet som omfattas av konfidentialitetskravet i artikel 84 i krishanteringsdirektivet ska bli föremål för skadeståndsskyldighet i enlighet med nationell rätt om tystnadsplikten överträds, föranleder inga genomförandeåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: En person eller enhet som avses i artikel 84.1 krishanteringsdirektivet ska bli föremål för skadeståndsskyldighet (civil liability) om denna artikel överträds, i enlighet med nationell rätt (artikel 84.3 sista stycket). Det finns dock inget hinder mot att behålla striktare eller kompletterande regler i nationell rätt (artikel 1.2).

I svensk rätt är överträdelse av bestämmelser om tystnadsplikt som huvudregel straffbara enligt 20 kap. 3 § brottsbalken. Det gäller emellertid inte för överträdelser av tystnadsplikt som uppkommer genom avtal, exempelvis sekretessavtal. En sådan överträdelse kan dock, liksom straffbara överträdelser, leda till skadeståndsskyldighet enligt skadeståndslagen (1972:207). Enligt regeringens bedömning är detta tillräckligt för att tillgodose kravet i artikel 84.3 sista stycket krishanteringsdirektivet. Den artikeln föranleder därför inga genomförandeåtgärder.

28 Ingripandeåtgärder och sanktioner

28.1 Ingripande

Regeringens förslag: Finansinspektionens ingripandebefogenheter enligt 15 kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. lagen om värdepappersmarknaden ska, vid åsidosättande av särskilt angivna skyldigheter enligt den nya lagen om resolution, lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden, gälla för företag som omfattas av den nya lagen om resolution.

Utredningens förslag: Finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut ska omfattas av ingripandebestämmelserna i 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, respektive 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* efterfrågar en mer utförlig analys av Finansinspektionens ökade möjligheter att besluta om sanktioner mot holdingföretag. Vidare hänvisar Finansinspektionen till sitt remissvar på promemorian om sanktioner enligt CRD IV av 2013 års Värdepappersmarknadsutredning och 2012 års Marknadsmissbruksutredning när det gäller sanktioner mot fysiska personer.

Skälen för regeringens förslag

Krishanteringsdirektivet

Artiklarna 110–114 i krishanteringsdirektivet medför skyldighet för medlemsstaterna att införa bestämmelser om sanktioner vid överträdelser av direktivet.

Av artikel 110 i krishanteringsdirektivet framgår det bl.a. att medlemstaterna kan välja att inte tillämpa reglerna om administrativa sanktioner, om överträdelsen i fråga är föremål för straffrättsliga sanktioner. Därutöver anges det bl.a. att medlemsstaterna kan tilldela både resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten befogenheten att meddela sanktioner och att administrativa sanktioner ska kunna meddelas både mot juridiska och fysiska personer som är ansvariga för en överträdelse.

I artikel 111.1 i krishanteringsdirektivet anges att administrativa sanktioner ska kunna meddelas vid åtminstone följande överträdelser:

1. underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner,
2. underlåtenhet att underrätta den behöriga myndigheten om en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncernen,
3. underlåtenhet att tillhandahålla nödvändiga uppgifter för utarbetande av resolutionsplaner, och
4. underlåtenhet av ledningsorganet att underrätta den behöriga myndigheten när företaget kommit eller sannolikt kommer att fallera.

I artikel 111.2 i krishanteringsdirektivet anges vilka administrativa sanktioner som ska kunna tillämpas vid överträdelser enligt punkten 1.

Av bestämmelsen framgår det bl.a. att föreläggande att upphöra med ett visst agerande ska kunna meddelas mot en fysisk eller juridisk person och att ett tillfälligt förbud för en ledamot i ett ledningsorgan eller en annan fysisk person att utöva uppdrag i företaget ska kunna meddelas.

Av artikel 112 i krishanteringsdirektivet följer vissa krav på offentliggörande av administrativa sanktioner.

I artikel 113 i krishanteringsdirektivet föreskrivs att resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska underrätta Eba om de sanktioner som meddelats (artikeln behandlas i avsnitt 28.3).

I artikel 114 i krishanteringsdirektivet ges exempel på vilka omständigheter som resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska beakta när de fastställer administrativa sanktioner.

Regleringen i svensk rätt

Bestämmelser om ingripanden och sanktioner gentemot kreditinstitut och värdepappersbolag finns framför allt i 15 kap. LBF respektive 25 kap. LVM. Ingripandebestämmelserna i de båda lagarna bygger på samma systematik. Avgörande för om Finansinspektionen ska ingripa mot en juridisk person är om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt respektive lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet (15 kap. 1 § LBF och 25 kap. 1 § LVM). Vid ingripande mot fysiska personer framgår det av lag vilka överträdelser från företagets sida som också kan leda till sanktioner mot fysiska personer, (15 kap. 1 a § LBF och 25 kap. 1 a § LVM).

I 15 kap. LBF respektive 25 kap. LVM anges ett antal ingripandeåtgärder som Finansinspektionen kan besluta om vid en överträdelse. Finansinspektionen ska välja den ingripandeåtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet (prop. 2002/03:139 s. 382). Valet av sanktion ska i första hand bero på hur allvarlig en överträdelse är. Om överträdelsen är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms som tillräckliga, får Finansinspektionen avstå från att ingripa.

Den allvarligaste formen av ingripande mot en juridisk person är återkallelse av tillståndet. Om det är tillräckligt kan Finansinspektionen emellertid välja den mindre ingripande åtgärden varning (15 kap. 1 § LBF och 25 kap. 1 § LVM). Vid överträdelser som inte är så allvarliga att tillståndet ska återkallas kan Finansinspektionen ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen och med förbud att verkställa beslut. Därutöver har Finansinspektionen möjlighet att ingripa genom beslut om anmärkning. En anmärkning eller varning får förenas med en sanktionsavgift. Avsikten med sanktionsavgiften är att den ska tillföra en ekonomiskt omedelbart kännbar sanktion och ge Finansinspektionen möjlighet att gradera en överträdelse (prop. 2002/03:139 s. 387). Sanktionsavgiften ska fastställas till högst tio procent av institutets omsättning närmast föregående räkenskapsår, två gånger den vinst som erhållits till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa, eller två gånger de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går

att fastställa, och får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor. Vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek ska, utöver de omständigheter som ska beaktas vid valet av sanktion, hänsyn även tas till institutets finansiella ställning och den vinst som institutet erhållit till följd av regelöverträdelsen eller de kostnader som undvikits. Avgiften får inte vara så stor att institutet därefter inte kan uppfylla kapital- och likviditetskraven (15 kap. 8 och 9 §§ LBF och 25 kap. 9 och 10 §§ LVM). Denna begränsningsregel har införts för att förhindra att avgiftsuttaget får till följd att institutets tillstånd måste återkallas (se prop. 2002/03:139 s. 552). Finansinspektionen kan också besluta att institutet ska betala en förseningsavgift, se bl.a. 15 kap. 10 § LBF och 25 kap. 11 § LVM.

Ingripandemöjligheter finns även i lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag och i lagen (2014:966) om kapitalbuffertar.

Bestämmelserna om ingripande i LBF och LVM gäller även om ett institut överträder bestämmelserna i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat (se 7 kap. 1 §).

Vid Finansinspektionens ingripande mot fysiska personer gäller särskilda ingripandebestämmelser. En fysisk person kan endast drabbas av en sanktion om företagets överträdelse är allvarlig och personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har orsakat överträdelsen. När Finansinspektionen ingriper mot en fysisk person kan myndigheten endast besluta om tillfälligt förbud att utöva ledningsuppdrag eller om sanktionsavgift (15 kap. 1 a § tredje stycket LBF och 25 kap. 1 a § tredje stycket LVM). Sanktionsavgiften får högst uppgå till ett belopp som per den 17 juni 2013 i svenska kronor motsvarar fem miljoner euro eller, i de fall beloppen kan beräknas, två gånger den vinst som personen erhållit eller två gånger de kostnader som personen undvikit till följd av regelöverträdelsen (15 kap. 8 a § LBF och 25 kap. 9 a § LVM). Vid sanktioner mot fysiska personer gäller en egen form av beslutsordning som innebär att Finansinspektionen ska utfärda ett sanktionsföreläggande. För det fall ett sådant föreläggande inte godkänns av den fysiska personen ska Finansinspektionen ansöka hos allmän förvaltningsdomstol om att sanktionen ska beslutas.

Överväganden

Krishanteringsdirektivets sanktionsbestämmelser överensstämmer i allt väsentlig med sanktionsbestämmelserna i andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet som nyligen trätt ikraft, se t.ex. sanktionsbestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012). Utgångspunkten vid genomförandet av sanktionsbestämmelserna i krishanteringsdirektivet bör därför vara att de bestämmelser som föreslås ska överensstämma med de sanktionsbestämmelser som genomför motsvarande sanktionsbestämmelser i andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet.

Kreditinstitut och värdepappersbolag står under Finansinspektionens tillsyn och är reglerade i LBF och LVM. Krishanteringsdirektivet innebär, utöver skyldigheter för kreditinstitut och värdepappersbolag, skyldigheter för finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut, under förutsättning att de är hemmahörande i Sverige. Holdingföretag och finansiella institut är inte föremål för sanktionsbestämmelser som motsvarar sanktionsbestämmelserna avseende kreditinstitut och värdepappersbolag i LBF respektive LVM.

Finansinspektionen efterfrågar en mer utförlig analys av för- och nackdelar med att Finansinspektionen ges utökade möjligheter att besluta om sanktioner mot holdingbolag.

Utredningen föreslår att holdingföretag och finansiella institut ska omfattas av ingripandebestämmelserna i 15 kap. LBF och 25 kap. LVM. Det innebär att Finansinspektionen ska ingripa mot holdingföretag och finansiella institut när ett sådant företag har åsidosatt sina skyldigheter enligt respektive lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet. Utredningens förslag går därmed längre än vad krishanteringsdirektivet kräver, eftersom direktivet endast föreskriver att sanktioner ska kunna meddelas vid särskilt angivna överträdelser av direktivet. Sanktionsbestämmelserna i krishanteringsdirektivet utgör en minimireglering och medlemsstaterna kan införa en strängare och mer omfattande reglering än direktivet. En sådan utformning av ingripandebefogenheterna mot holdingföretag och finansiella institut som utredningen föreslagit står därmed inte i strid med krishanteringsdirektivet. Det lämpliga i en sådan ordning kan dock ifrågasättas, bl.a. mot bakgrund av att holdingföretag sällan bedriver tillståndspliktig verksamhet.

Regeringen föreslår därför en annan ordning. Även i regeringens bedömning är utgångspunkten att ingripandebefogenheterna i 15 kap. LBF respektive 25 kap. LVM bör tillämpas vid överträdelser av krishanteringsdirektivet. Däremot anser regeringen att Finansinspektionen enbart bör kunna ingripa mot holdingföretag och finansiella institut, med stöd av 15 kap. LBF eller 25 kap. LVM, när det är särskilt angivet i lag. Härigenom genomförs sanktionsbestämmelserna i krishanteringsdirektivetet på ett välbalanserat sätt.

Genom de lagändringar i LBF och LVM som införts till följd av prop. 2013/14:228 och prop. 2014/15:57 anser regeringen att nämnda lagar väl motsvarar de krav på sanktionsbestämmelser som följer av krishanteringsdirektivet. Det bör dock införas bestämmelser som anger för vilka överträdelser av krishanteringsdirektivet som Finansinspektionen ska kunna ingripa mot fysiska personer.

När det gäller administrativa sanktioner mot fysiska personer vid överträdelser av krishanteringsdirektivet hänvisar *Finansinspektionen* till sitt remissvar över promemorian om sanktioner enligt CRD IV.

Regeringen har beaktat Finansinspektionens synpunkter i prop. 2014/15:57. Det har inte framkommit några skäl som föranleder regeringen att göra några andra bedömningar i detta lagstiftningsärende.

Det finns skäl att särskilt kommentera kravet på sanktionsavgift för fysiska personer. Sanktionsavgiften för en fysisk person får uppgå till högst ett belopp som per den 2 juli 2014 motsvarar fem miljoner euro

eller två gånger den vinst som personen erhållit, om den kan fastställas (artikel 111.2 e och 111.2 f i krishanteringsdirektivet). I 15 kap. 8 a § första stycket 1 LBF och 25 kap. 9 a § första stycket 1 LVM anges att sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst ett belopp i svenska kronor som per den 17 juli 2013 motsvarar fem miljoner euro. Bestämmelserna genomför artikel 67.2 f i kapitaltäckningsdirektivet.

Såväl artikel 111.2 e i krishanteringsdirektivet som 67.2 f i kapitaltäckningsdirektivet knyter sanktionsavgiftsbeloppet till eurons kurs vid ett visst angivet datum. Det innebär att den valutakurs som ska ligga till grund för omräkningen mellan euro och svenska kronor inte kommer att förändras. Vid genomförandet av 67.2 f i kapitaltäckningsdirektivet hänvisades till den valutakurs som motsvarar den s.k. mittkursen som dagligen fastställs av NASDAQ OMX Stockholm (prop. 2014/15:57 s. 46).

Enligt regeringens bedömning framstår det inte som lämpligt att i LBF och LVM föreskriva att valutakursen såvitt avser sanktioner för åsidosättande av skyldigheter enligt krishanteringsdirektivet ska bestämmas på ett annat sätt. Om en avvikande valutakurs används, skulle detta få till följd att det maximala sanktionsbeloppet blir högre eller lägre såvitt avser sanktioner för åsidosättande av skyldigheter enligt krishanteringsdirektivet. En sådan avvikelse framstår inte som motiverad och uppstår enbart till följd av att de två relevanta direktiven (kapitaltäcknings- och krishanteringsdirektivet) anger referensdatum som är knutna till tidpunkten när respektive direktiv antogs. Det framstår inte som troligt att avsikten varit att sanktionsbeloppen ska skilja sig åt eftersom sanktionsbeloppen för länder inom euro-området är detsamma enligt båda direktiven (fem miljoner euro). Den eventuella skillnad som uppstår är endast en naturlig följd av rörelser på valutamarknaden. Mot denna bakgrund saknas, enligt regeringens bedömning, skäl att i LBF och LVM föra in en hänvisning till en valutakurs som skulle få till följd att det maximala sanktionsbeloppet för fysiska personer i vissa fall skulle bestämmas på ett annat sätt än enligt befintliga bestämmelser.

Krishanteringsdirektivet ger medlemsstaterna möjlighet att fördela sanktionsbefogenheterna mellan den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten (artikel 110.3 i krishanteringsdirektivet). Det kan framföras synpunkter på en ordning där en myndighet ansvarar för hanteringen av vissa uppgifter i förhållande till ett regelverk men en annan myndighet är behörig att besluta om sanktioner vid åsidosättande av skyldigheter i samma regelverk. Regeringen anser dock att det saknas skäl att inom ramen för detta lagstiftningsärende frångå gällande ordning där Finansinspektionen är den behöriga myndigheten i Sverige att besluta om sanktioner vid åsidosättande av bestämmelser på finansmarknads-området. Det förefaller olämpligt om en annan myndighet, parallellt med Finansinspektionen, ska ges möjlighet att ingripa mot ett företag som omfattas av den nya lagen om resolution. Även i övrigt framstår Finansinspektionen som den myndighet som är mest lämpad för att ansvara för tillsynen och att besluta om sanktioner vid överträdelser av krishanteringsdirektivet.

28.2 Offentliggörande av administrativa sanktioner

Regeringens bedömning: Skyldigheten att offentliggöra sanktionsbeslut bör genomföras genom föreskrifter på förordningsnivå.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning. Utredningen föreslår dock att det i LBF och LVM införs bemyndiganden för regeringen att meddela föreskrifter om Finansinspektionens offentliggörande av sanktionsbeslut.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 112 i krishanteringsdirektivet följer krav på offentliggörande av meddelade sanktionsbeslut. Med anledning av bestämmelsen uppkommer frågan om sådana offentliggöranden är förenliga med de svenska sekretessreglerna. De sekretessbestämmelser som är tillämpliga på Finansinspektionens verksamhet och som aktualiseras är 30 kap. 4 och 5 §§ i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. Dessa bestämmelser innebär sekretess för vissa uppgifter som förekommer i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsyns-verksamhet.

Sekretessen enligt 30 kap. 5 § OSL gäller i särskilt angivna ärenden för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden. Sekretessen gäller dock aldrig för uppgifter i beslut, 30 kap. 5 § andra stycket OSL. Enligt regeringens mening kan bestämmelsen därför inte utgöra ett hinder för ett offentliggörande i enlighet med artikel 112 i krishanteringsdirektivet.

Enligt 30 kap. 4 § första stycket 1 OSL, gäller sekretess för uppgift om affärs- eller driftsförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han eller hon lider skada om uppgiften röjs. Något undantag för uppgifter i beslut i likhet med vad som föreligger enligt 30 kap. 5 § andra stycket OSL föreligger inte enligt 30 kap. 4 § OSL. Det finns alltså en presumtion för att Finansinspektionen får offentliggöra uppgifter om åtgärder eller sanktioner, men sekretess råder om det kan antas att den berörde lider skada om uppgiften röjs. Vid genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU, kallat kapitaltäckningsdirektivet, som innehåller en motsvarande artikel om publicering av sanktionsbeslut som artikel 112 i krishanteringsdirektivet (artikel 68 i kapitaltäckningsdirektivet), gjordes bedömningen att 30 kap. 4 § OSL inte utgör hinder för Finansinspektionen att publicera beslut om sanktioner (prop. 2013/14:228 s. 234). Vidare konstaterades att bestämmelsen om offentliggörande av beslut tillåter att besluten publiceras utan att avslöja identiteten på den som beslutet avser, om en publicering av identiteten utgör en oproportionerlig åtgärd eller bedöms orsaka en oproportionell skada för berörda institut eller de fysiska personer som berörs. Det saknas skäl att göra en annan bedömning när det gäller publicering av sanktionsbeslut enligt artikel 112 i krishanteringsdirektivet än vad som gjordes vid genomförandet av artikel 68 i kapitaltäckningsdirektivet.

När det gäller publicering av sanktionsbeslut mot fysiska personer gjordes bedömningen att artikel 68 i kapitaltäckningsdirektivet, genom sitt påbud att i vissa fall publicera besluten anonymt, innehåller

mekanismer för att tillgodose skyddet för personuppgifter (prop. 2014/15:57 s. 49). Artikel 112 i krishanteringsdirektivet innehåller en motsvarande bestämmelse. Regeringen finner inte skäl att inom ramen för det här lagstiftningsärendet frångå sin tidigare bedömning.

Mot bakgrund härav bör Finansinspektionens skyldighet att offentliggöra sanktionsbeslut framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

28.3 Underrättelseskyldighet till Europeiska bankmyndigheten

Regeringens bedömning: Skyldigheten för Finansinspektionens att underrätta Europeiska bankmyndigheten och skyldigheten att använda dess databas bör regleras i föreskrifter på förordningsnivå.

Några nationella genomförandeåtgärder krävs inte avseende Europeiska bankmyndighetens skyldigheter enligt artikel 113 i krishanteringsdirektivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning. Utredningen föreslår dock att det i LBF och LVM införs bemyndiganden för regeringen att meddela föreskrifter om Finansinspektionens underrättelseskyldighet till Eba och om andvändningen av Ebas databas.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 113 i krishanteringsdirektivet följer en skyldighet för den behöriga myndigheten att underrätta Eba om samtliga beslut om administrativa sanktioner samt om status för och resultatet av eventuella överklaganden. Vidare framgår det av artikel 113 i krishanteringsdirektivet att endast resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska ha tillträde till databaserna.

Vid genomförandet av artiklar i andra EU-direktiv på finansmarknadsområdet som motsvarar artikel 113 i krishanteringsdirektivet har det överlåtits till regeringen att meddela de närmare föreskrifter som krävs (jfr t.ex. 7 § förordningen [2014:993] om särskild tillsyn och kapitalbuffertar). Så bör vara fallet även avseende Finansinspektionens underrättelseskyldighet gentemot Eba enligt krishanteringsdirektivet.

Den närmare utformningen av underrättelseskyldigheten och användningen av Ebas databaser bör överlåtas till regeringen att besluta om.

Artikel 113 kräver, i de delar bestämmelsen riktar sig till Eba, inga nationella genomförandeåtgärder.

29 Prövning i domstol

29.1 Förhandsprövning i domstol

Regeringens bedömning: Finansinspektionens och resolutionsmyndighetens beslut om krisavvärjande åtgärder bör inte föregås av godkännande på förhand av domstol. Detsamma bör gälla för resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. Utredningen gör dock inte bedömningen att förutsättningarna för att införa en ordning där beslut om resolution och resolutionsåtgärder fattas av domstol bör utredas vidare.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Kammarrätten i Stockholm* anser det önskvärt att beslut om resolution föregås av domstolsprövning genom ett ansökningsförfarande med möjlighet till interimistiska beslut. Vidare bör det övervägas om en sådan ansökan ska prövas av allmän domstol snarare än allmän förvaltningsdomstol. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att det saknas nödvändig analys av kopplingen till de grundläggande fri- och rättigheterna och den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Avsaknaden av en sådan analys innebär att det inte är möjligt att ta ställning till avfärdandet av en rättslig förhandsprövning av beslut om resolution och resolutionsåtgärder. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* anser att domstolsprövning är motiverad för beslut att inleda resolution och att allmän domstol bör vara det mest lämpliga forumet. De skäl som bär upp kravet på domstolsprövning för företagsrekonstruktion bör gälla på motsvarande sätt för resolutionsförfarandet. Det måste finnas starka skäl för att avvika från dessa principer vid resolution. Ett sådant skäl skulle kunna vara att domstolsprövning skulle antas försena hanteringen av banker i kris i sådan utsträckning att resolutionsförfarandet inte blir tillräckligt effektivt. Mot detta står dock grundläggande rättssäkerhetsaspekter som bör ges stor tyngd vid en intresseavvägning. Förhållandet att krishanteringsdirektivet inte är särskilt tydligt eller analyserat ur ett effektivitetsperspektiv, medför en osäkerhet kring hur den nya rättsordningen kommer att fungera. Det finns därför än större anledning att se till att det finns mekanismer på plats som garanterar rättsäkra prövningar. Det finns även ett värde i att skapa ett enhetligt synsätt på denna typ av ingripanden, så att koherens i rättssystemet upprätthålls. *Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige* anser att det bör övervägas att införa en förhandsprövning av åtminstone beslut om resolution. Den typ av åtgärder som resolutionsmyndigheten ges befogenhet att vidta går långt utöver vad som vanligtvis täcks av myndighetsbeslut. Att medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten har sakkunskap, resurser och operativ kapacitet som behövs för att tillämpa resolutionsåtgärder, borgar inte i tillräcklig grad för en rättssäker hantering i avsaknad av en oberoende förhandsprövning. Dessutom kan vetskapen om att planerade resolutionsåtgärder kommer

att granskas av domstol i sig innebära att resolutionsmyndighetens överväganden blir mer sakligt grundade. *Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut* framhåller att mål om resolution kan förväntas vara synnerligen omfattande och avse stora ekonomiska värden.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 85.1 i krishanteringsdirektivet får medlemsstaterna kräva att beslut att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling. I skäl 92 till direktivet anges att eftersom krishanteringsåtgärder får vidtas akut på grund av allvarliga finansiella stabilitetsrisker i medlemsstaten och unionen, bör den nationella rätten föreskriva skyndsamma förfaranden avseende en ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan. Med tanke på kravet att en krishanteringsåtgärd måste vidtas brådskande, bör domstolen ge sitt svar inom 24 timmar och medlemsstaterna bör säkerställa att den berörda myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter det att domstolen gett sitt godkännande. Detta påverkar inte den rätt som de berörda parterna kan ha att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en krishanteringsåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten fattat krishanteringsåtgärden.

Med *krisförebyggande åtgärd* avses enligt artikel 2.1.101 i krishanteringsdirektivet utövande av befogenheter att dels avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6, dels åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18, dels tillämpa någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, dels tillsätta en tillfällig förvaltare enligt artikel 29, dels skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument enligt artikel 59. Av artikel 59.1 framgår vidare att befogenheten att skriva ner eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument kan vidtas både i den krisförebyggande fasen och i resolution tillsammans med en resolutionsåtgärd.

Med *krishanteringsåtgärd* avses enligt artikel 2.1.102 i krishanteringsdirektivet en resolutionsåtgärd, tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 35 eller tillsättning av en person för att i resolutionsmyndighetens ställe utöva kontroll över företaget under resolution (artikel 72.1) och, i förekommande fall, upprätta och genomföra en affärsomorganisationsplan vid användning av skuldnedskrivningsverktyget (artikel 51.2).

I detta lagstiftningsärende används begreppet krisavvärjande åtgärd i stället för krisförebyggande åtgärd. Det är dock samma slags åtgärder som avses (se avsnitt 6.1). Den föreslagna definitionen av resolutionsåtgärd omfattar samtliga krishanterande åtgärder enligt krishanteringsdirektivet förutom beslut om att försätta ett företag i resolution. Ett sådant beslut är dock en förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om krishanterande åtgärder. Enligt regeringens förslag ska resolutionsmyndigheten besluta om åtgärder och undanröjande av hinder i resolutionsplaneringen (artiklarna 17 och 18), nedskrivning eller konvertering av tillämpliga kapitalinstrument utanför resolution (artikel 59.3 a), försättande i resolution samt resolutionsåtgärder.

Vid bedömningen av nödvändigheten av föregående domstolsprövning i svensk rätt för dels vidtagande av krisavvärjande åtgärder, dels beslut om resolution och resolutionsåtgärder kan, såsom flera remissinstanser påtalar, jämförelser göras med gällande beslutsordning på liknande rättsområden.

Vad först gäller de *krisavvärjande åtgärderna* kan därvid konstateras att de till sin karaktär påminner om befintliga tillsynsåtgärder som Finansinspektionen har att besluta om och att de i flertalet fall ryms inom befintliga bemyndiganden och möjligheter till ingripanden enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, eller lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, förkortad LVM. De åtgärder som Finansinspektionen i dag kan besluta om enligt dessa lagar ställer inte något krav på förhandsgodkännande av domstol. Enligt regeringens mening finns det inte skäl att införa en annan beslutsordning för de krisavvärjande åtgärder som tillsynsmyndigheten och resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att vidta enligt krishanteringsdirektivet. Resosolutionsmyndigheten och Finansinspektionen bör därför kunna fatta beslut om sådana åtgärder utan krav på förhandsgodkännande av domstol. Detsamma gäller för de andra åtgärder, som varken definieras som krisavvärjande eller krishanterande, som myndigheterna har att besluta om enligt krishanteringsdirektivet, exempelvis rörande minimikravet för nedskrivningsbara skulder (MREL) enligt artikel 45.

När det sedan gäller de *krishanterande åtgärderna*, dvs. beslut om resolution och resolutionsåtgärder, kan konstateras att det rör sig om för den enskilde synnerligen ingripande åtgärder i grundläggande rättigheter. I svensk rätt är liknande beslut i princip förbehållna domstol eller nämndmyndigheter med domstolsliknande funktioner. Ett exempel på det senare är den gällande ordningen för krishantering av banker. Vid införandet av lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut, den s.k. stödlagen, anfördes bl.a. följande (prop. 2008/09:61 s. 56).

> De åtgärder som föreslås i denna proposition innebär ett ingrepp i aktieägarnas rättigheter, vilka omfattas av egendomsskyddet. Europakonventionens artikel 6 innefattar en rätt till en rättvis och offentlig förhandling inför en oavhängig och opartisk domstol eller domstolsliknande nämnd. För att en rättssäker prövning ska kunna göras av de villkor för stöd som stödmyndigheten föreslagit, och myndighetens bedömning av att förutsättningar för tvångsinlösen föreligger, bör därför en särskild nämnd, Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut, inrättas. Denna är att betrakta som en domstol i Europakonventionens mening.

Som flera remissinstanser konstaterar uppvisar också resolutionsförfarandet stora likheter med insolvensrättsliga förfaranden, såsom konkurs, tvångslikvidation och företagsrekonstruktion, där föregående domstolsprövning förutsätts. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* anser att de skäl som bär upp kravet på domstolsprövning för företagsrekonstruktion bör gälla på motsvarande sätt för resolutionsförfarandet. När lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion infördes konstaterades bl.a. följande (prop. 1995/96:5 s. 69).

> Det kan redan inledningsvis finnas anledning att beröra frågan om handläggningen av ärenden om företagsrekonstruktion bör ske vid domstol eller, som ett par remissinstanser föreslagit, vid annan myndighet. Det står i den frågan klart att ett beslut om företagsrekonstruktion har betydande rättsverkningar, framför allt vad gäller borgenärernas rättsställning. Ett beslut om företagsrekonstruktion medför bl.a. att de under viss tid kommer att sakna rätt att göra sina fordringar gällande med hjälp av de exekutiva förfaranden som annars står till buds ... Ett sådant beslut är därför av den karaktären att det bör fattas av en opartisk och oberoende domstol. En sådan ordning torde också följa av föreskrifterna i Europakonventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I konventionens artikel 6 föreskrivs att var och en, när det gäller att pröva bl.a. hans civila rättigheter och skyldigheter, har rätt till en opartisk och offentlig rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol.

Regeringen konstaterar att de skäl som anfördes i de tidigare lagstiftningsärendena även gör sig gällande för resolutionsförfarandet. Enligt regeringens mening är rättsverkningarna av resolution dessutom mer betydande än de som följer av ett beslut om företagsrekonstruktion. Som *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* konstaterar måste emellertid även intresset av ett snabbt och effektivt ingripande beaktas. Som resolutionsregelverket är utformat kommer beslut om resolution, om det blir aktuellt, att röra betydande värden och åtskilliga intressenters rättigheter. Vidare kommer konsekvenserna av ett beslut, eller avsaknaden därav, sannolikt inte vara begränsade till svenska förhållanden. Med hänsyn till intresset av ett skyndsamt förfarande anges, såvitt avser rättslig förhandsprövning, i skälen till krishanteringsdirektivet att domstolen bör ge sitt svar inom 24 timmar. Mot bakgrund av *Prövningsnämndens för stöd till kreditinstitut* erfarenheter av ärenden enligt stödlagen och de motsvarande komplicerade bedömningar som ska göras enligt det regelverk som nu genomförs, kan det ifrågasättas i vilken utsträckning en förhandsprövning i domstol kan tillgodose kraven på skyndsamhet och rättssäkerhet. Det finns också andra frågor att ta ställning till för det fallet att en förhandsprövning i domstol bör införas. Det blir inte bara fråga om vilken domstol som i så fall bör handlägga ärendet, utan även frågor om rättens sammansättning och vilka processuella regler som bör gälla för förfarandet. Dessa frågor är inte belysta i utredningen. Med hänsyn härtill och till den korta genomförandetiden för krishanteringsdirektivet är det inte möjligt att inom ramen för detta lagstiftningsärende införa en förhandsprövning av domstol när det gäller beslut om resolution och resolutionsåtgärder. Resolutionsmyndigheten bör därför få befogenhet att fatta sådana beslut utan föregående domstolsprövning. I syfte att allsidigt belysa de alternativ som finns bör dock förutsättningarna för att införa en ordning där sådana beslut fattas av domstol utredas vidare.

29.2 Verkställighet och överklagande av beslut

29.2.1 Verkställighet av beslut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder gäller omedelbart.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att beslut om krisavvärjande åtgärder, förbud, föreläggande eller återkallelse av tillstånd enligt den nya lagen om resolution ska gälla omedelbart.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innebär dock att åtgärder som ska kunna vidtas mot en EES-filial enligt den nya lagen om resolution ska gälla omedelbart. Vidare är möjligheten enligt utredningens förslag för myndigheterna att besluta om omedelbar verkställighet vidare och omfattar även beslut om åtgärder som inte är krisavvärjande eller ingripande.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör framgå av lagtexten i vilka fall myndigheterna ska ha möjlighet att bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart. Även om den som ärendet berör har möjlighet att hos domstol begära inhibition av ett beslut måste ramarna för beslutsprocessen framgå av lag, både av rättssäkerhets- och förutsebarhetsskäl.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 85.3 b i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndighetens beslut att vidta en krishanteringsåtgärd ska träda i kraft omedelbart. Med krishanteringsåtgärd avses, som framgår av det föregående, beslut om att försätta ett företag i resolution och beslut om resolutionsåtgärd. Det bör därför införas en bestämmelse i den nya lagen om resolution att sådana beslut gäller omedelbart. Till skillnad från utredningen anser regeringen att denna bestämmelse inte bör omfatta åtgärder som vidtas mot en EES-filial. Det är inget krav enligt krishanteringsdirektivet att sådana beslut ska gälla omedelbart och det överensstämmer inte heller med den ordningen som gäller för Finansinspektionens motsvarande åtgärder enligt LBF och LVM. Regeringen ser ingen anledning att införa en annan ordning för de åtgärder som resolutionsmyndigheten bör kunna vidta mot en EES-filial enligt den nya lagen om resolution (jfr avsnitt 26.4.8 och det följande).

Svenska Bankföreningen anför att det direkt av lagen bör framgå i vilka fall myndigheterna ska ha möjlighet att bestämma att andra beslut än beslut om resolution och resolutionsåtgärd ska gälla omedelbart.

Artikel 85 i krishanteringsdirektivet ställer visserligen inte krav på att myndigheternas andra beslut än krishanteringsåtgärder ska gälla omedelbart. Enligt regeringens mening bör det dock vara möjligt för myndigheterna att bestämma att åtminstone beslut om krisavvärjande åtgärder, såsom nedskrivning eller konvertering utanför resolution och föreläggande för att undanröja hinder mot resolution, ska gälla omedelbart. Vidare bör myndigheterna ha samma möjlighet att förordna om omedelbar verkställighet för andra föreläggande, förbud eller

återkallelse av tillstånd för EES-filialer som beslutas med stöd av den nya lagen om resolution (jfr avsnitt 26.4.8). I sammanhanget kan konstateras att Finansinspektionen redan har motsvarande möjlighet, enligt 17 kap. 1 § LBF och 26 kap. 1 § LVM, att bestämma att förbud, föreläggande eller återkallelse enligt de lagarna ska gälla omedelbart.

Utöver de beslut som nu nämnts finns det andra beslut enligt den nya lagen om resolution, som varken är krisavvärjande eller av annan anledning behöver kunna gälla omedelbart, exempelvis resolutionsmyndighetens beslut om minimikrav på nedskrivningsbara skulder inom ramen för det förberedande arbetet. Enligt regeringens mening finns det inte skäl att låta den bestämmelse som föreslås för myndigheternas möjlighet att bestämma om omedelbar verkställighet omfatta även dessa beslut.

29.2.2 Överklagande av beslut

Regeringens förslag: Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut enligt den nya lagen om resolution får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Detta gäller dock inte beslut som avser normgivning.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Regeringens beslut enligt den nya lagen om resolution får inte överklagas.

Regeringens bedömning: Finansinspektionens beslut om krisavvärjande åtgärder rörande återhämtningsplaner, tidiga ingripanden och tillfällig förvaltare får överklagas i samma ordning som andra beslut enligt sektorslagstiftningen. Det behövs därför inga genomförandeåtgärder i denna del.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. I utredningens förslag görs dock inget uttryckligt undantag från överklagandemöjligheten när det gäller normgivningsärenden.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Kammarrätten i Stockholm* anser att en fördjupad utredning av prövningsförfarandet och vilket domstolsslag som ska hantera prövningen bör påbörjas. Det är tveksamt om förvaltningsbesvär enligt allmänna regler är den lämpligaste besvärsordningen för resolution och resolutionsåtgärder. Överprövningen aktualiserar frågeställningar som rör civil-, insolvens- och associationsrätt, vilka normalt inte hanteras av allmän förvaltningsdomstol. Det bör därför övervägas om överklaganden av beslut om resolutionsåtgärder i stället bör prövas av allmän domstol. Såvitt framgår av förslaget är, bortsett från beslut om värdering och beslut fattade av en utländsk resolutionsmyndighet, samtliga beslut av resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen överklagbara. Frånvaron av precisering av vilka beslut som kan överklagas gör förslagets konsekvenser för domstolen svåröverskådliga och kan befaras leda till tillämpningsproblem. *Förvaltningsrätten i Stockholm* uppger att det med tanke på den nära koppling resolution har till konkurs och insolvensrätt

bör övervägas om överprövning av resolutionsrelaterade beslut bör ligga i allmän domstol. Riktlinjer för vilka beslut enligt lagen som kan bli föremål för överklagande är nödvändiga. Även *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* framhåller att resolutionsförfarandets likheter med civilrättsliga institut, såsom företagsrekonstruktion, överväger varför allmän domstol bör vara det mest lämpliga forumet. Vidare finns det skäl att samla resolutionsförfaranden till en domstol, eftersom det ökar möjligheten att bygga upp kompetens och hantera ärendena. *Riksgäldskontoret* anser att det kan finnas skäl att överväga om alla åtgärder enligt lagen om resolution ska kunna överklagas eller om det specifikt ska anges vilka beslut som kan överklagas. Vissa beslut och åtgärder bör inte få överklagas var för sig utan endast i samband med att själva huvudbeslutet överklagas eller bara i samband med att den enskilde begär ekonomisk kompensation.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Överklagande av krisavvärjande åtgärder

Av artikel 85.2 i krishanteringsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska föreskriva en rätt att överklaga ett beslut att vidta en krisavvärjande åtgärd eller ett beslut att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt direktivet.

De beslut som Finansinspektionen kommer att fatta inom ramen för den krisavvärjande verksamheten kommer i likhet med dagens ordning att kunna bli föremål för ingripanden av myndigheten i form av föreläggande, förbud att verkställa beslut eller anmärkning. Vid allvarliga överträdelser kan varning meddelas eller institutets tillstånd återkallas. Möjligheten för Finansinspektionen att besluta om krisavvärjande åtgärder som hänför sig till återhämtningsplaner, tidiga ingripanden och tillfällig förvaltare ryms inom ramen för befintliga bemyndiganden och ingripandemöjligheter enligt LBF och LVM. Det finns således redan en ordning för överklaganden av dessa beslut. Några genomförandeåtgärder i den delen är därför inte nödvändiga. Resolutionsmyndighetens beslut om krisavvärjande åtgärder avser framför allt resolutionsplaneringen och åtgärder för att undanröja hinder för resolution. I det föregående föreslås att grunderna för dessa beslut, liksom grunderna för Finansinspektionens beslut om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution, ska framgå av den nya lagen om resolution. Det bör därför införas en bestämmelse om överklagande i den lagen. Det finns ingen anledning att frångå den instansordning som normalt gäller för överklagande av en förvaltningsmyndighets beslut. Överklagande bör därför ske till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten.

Överklagande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder

Enligt artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet ska det säkerställas att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd har rätt att överklaga beslutet.

Som framgår av det föregående knyter de åtgärder som beslutas inom ramen för den krisavvärjande verksamheten i mångt och mycket an till befintliga tillsynsåtgärder. När det gäller beslut om resolution och resolutionsåtgärder är det dock inte lika självklart att dra paralleller till liknande typer av beslut som fattas av förvaltningsmyndigheter i dag. Resolution innefattar ett brett spektrum av åtgärder, som förutsätter komplexa ekonomiska bedömningar, avvägningar mellan enskilda och allmänna intressen och bedömningar med statsfinansiella implikationer. Nuvarande ordning för krishantering av banker, dvs. stödlagen, ställer dock krav på liknande bedömningar. För prövningen av tvister enligt den lagen har en särskild prövningsnämnd inrättats. Skälen för detta har berörts i det föregående.

Utredningen har utgått från att frågan i detta sammanhang är om en motsvarande beslutsordning som i stödlagen bör införas eller om den normala instansordningen för förvaltningsbesvär bör följas. Som *Kammarrätten i Stockholm*, *Förvaltningsrätten i Stockholm* och *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* påpekar finns det emellertid även ett annat alternativ att beakta, nämligen om överprövning av beslut om resolution och resolutionsåtgärder bör ligga i allmän domstol. Ett skäl som talar för en sådan ordning är att allmän domstol handlägger liknade insolvensrättsliga ärenden, såsom konkurs, tvångslikvidation och företagsrekonstruktion. Med hänsyn härtill och till att beslut om resolution och resolutionsåtgärder bl.a. förutsätter att en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla resolutionsändamålen i samma utsträckning (jfr artikel 32.1 c och 32.5), kan det ifrågasättas om inte allmän domstol är bäst lämpad att överpröva resolutionsmyndighetens beslut. Samtidigt ska det också beaktas att beslut om resolution och resolutionsåtgärder även förutsätter goda kunskaper om fallissemangsgrunderna och de tillsynsåtgärder som finns att tillgå på det aktuella området (jfr artikel 32.1 a och b). De frågorna regleras i huvudsak i sektorslagstiftningen, där allmän förvaltningsdomstol ansvarar för överprövningen av Finansinspektionens beslut. Till detta kommer att allmän förvaltningsdomstol, enligt förslaget i det föregående, ska överpröva såväl Finansinspektionens som resolutionsmyndighetens beslut i den krisavvärjande fasen. Enligt regeringens mening finns det ett värde i att hålla överprövningen av beslut i den krisavvärjande och den krishanterande fasen samlade i samma domstolsslag. Sammantaget ger det bäst förutsättningar för specialisering i de aktuella frågorna. Vid sådana förhållanden bör överklagande av resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder ske till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätt.

Med hänsyn till att överklagande av Finansinspektionens beslut om krisavvärjande åtgärder sker till Förvaltningsrätten i Stockholm, bör detsamma gälla för överklagande av resolutionsmyndighetens beslut. Eftersom Riksgäldskontoret föreslås som resolutionsmyndighet följer en sådan ordning redan av 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar. Detta behöver därför inte föreskrivas särskilt.

Överklagbarhet

Som framgår av det föregående ska alla beslut om krisavvärjande eller krishanterande åtgärder enligt krishanteringsdirektivet kunna överklagas (jfr artikel 85.2 och 85.3). Det innebär att Finansinspektionens beslut att avlägsna brister eller hinder för återhämtning, vidta åtgärder för tidigt ingripande, tillsätta en tillfällig förvaltare och skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument utanför resolution ska vara överklagbara. Vidare innebär det att resolutionsmyndighetens beslut att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution, försätta ett företag i resolution, skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument i resolution, tillsätta en särskild förvaltare i resolution, tillsätta en person för att i resolutionsmyndighetens ställe utöva kontroll över företaget under resolution och vidta andra resolutionsåtgärder ska vara överklagbara. Samtliga åtgärder som nu har uppräknats måste vara möjliga att överklaga särskilt. Utöver beslut om krisavvärjande eller krishanterande åtgärder kan myndigheterna också fatta andra typer av beslut enligt den nya lagen om resolution, exempelvis rörande minimikravet för nedskrivningsbara skulder, som också måste vara överklagbara. Även beslut om ersättning från resolutionsreserven (se avsnitt 23.2) bör kunna överklagas av t.ex. en borgenär som anser sig ha fått för liten ersättning, eller av den som inte har fått ersättning men anser sig vara ersättningsberättigad. Utredningens förslag till genomförande tillgodoser detta.

Enligt regeringens mening bör dock vissa beslut enligt den nya lagen om resolution inte vara överklagbara. Det gäller dels regeringens beslut, exempelvis om statliga stabiliseringsåtgärder och finansiering i resolution, dels myndighets beslut om meddelande av föreskrifter som avses i 8 kap. regeringsformen. Enligt gällande rätt är beslut om stöd enligt stödlagen inte överklagbara (jfr 8 kap. 3 § andra stycket stödlagen). Normalt sett är inte heller myndighets beslut i normgivningsärenden överklagbara (se 20 § första stycket 5 jämförd med 22 a § förvaltningslagen [1986:223] och 30 § myndighetsförordningen [2007:515]). Det finns inte skäl att nu införa en annan ordning.

Vidare bör, i enlighet med förvaltningsrättsliga principer, de transaktioner och förvaltningsåtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar och som baserar sig på en beslutad resolutionsåtgärd inte vara överklagbara. Om exempelvis försäljningsverktyget tillämpas, bör således inte den efterföljande transaktionen av aktier eller andra tillgångar till förvärvaren kunna överklagas. Detta följer av att myndigheters faktiska handlande och verkställighet av fattade beslut inte är överklagbara och behöver inte anges uttryckligen i den nya lagen om resolution. Att verkställighetsbeslut inte bör vara överklagbara hänger samman med att rättsskyddsbehovet anses uppfyllt genom att resolutionsåtgärden är överklagbar och att effektiviteten i förfarandet inte ska kunna förhindras genom att i princip samma sak kan överklagas två gånger. Detta bör dock särskiljas från det fallet att resolutionsmyndigheten, med stöd av en beslutad resolutionsåtgärd, förelägger företaget i resolution att utföra densamma, exempelvis att sälja aktier till tredje man (jfr artikel 72.2 i krishanteringsdirektivet). I sådana fall bör föreläggandet, i enlighet med förvaltningsrättsliga principer, vara

överklagbart för den som föreläggandet riktar sig mot och även för annan vars rättsställning påverkas.

Beslut som fattas av andra resolutionsmyndigheter inom EES är, såsom *Kammarrätten i Stockholm* påpekar, visserligen inte överklagbara i Sverige, men är å andra sidan inte heller beslut enligt den nya lagen om resolution. Regeringen delar inte heller fullt kammarrättens uppfattning såvitt avser beslut om värdering. Sådana beslut ska vara överklagbara enligt lagförslaget, dock inte särskilt eftersom de endast kan överklagas i samband med talan mot det beslut eller åtgärd som värderingen ligger till grund för. Artikel 36.13 i krishanteringsdirektivet ställer krav på att detta ska vara fallet. I övrigt innehåller direktivet inga krav på i vilka fall ett beslut inte ska kunna överklagas särskilt.

Som *Kammarrätten i Stockholm*, *Förvaltningsrätten i Stockholm* och *Riksgäldskontoret* påpekar finns det i den föreslagna lagen om resolution åtgärder och ställningstaganden som Finansinspektion och resolutionsmyndigheten kan vidta eller har att göra, utan att de benämns beslut. *Riksgäldskontoret* nämner Finansinspektionens fastställande att ett företag fallerar som exempel och uppger att det endast ska kunna överprövas om och när resolutionsmyndighetens beslut att försätta ett företag i resolution överklagas. Mot bakgrund av att krishanteringsdirektivet uttryckligen reglerar ett fall där beslut inte ska kunna överklagas särskilt kan det emellertid, enligt regeringens mening, ifrågasättas om den av Riksgäldskontoret föreslagna ordningen är möjlig. Läst motsatsvis innebär nämligen artikel 36.13 i krishanteringsdirektivet att andra beslut än värderingen ska kunna överklagas särskilt. Oavsett hur det förhåller sig med detta torde den praktiska konsekvensen av förfarandekraven enligt direktivet i princip bli densamma som följer av den ordning Riksgäldskontoret anser bör gälla. Enligt förfarandekraven ska tillsynsmyndighetens fastställande endast tillhandahållas resolutionsmyndigheten och vissa andra myndigheter, som ska upprätthålla sekretessen för uppgifterna (artikel 81.3). Det är först när resolutionsmyndigheten har gjort sin prövning och beslutat om resolution som det aktuella företaget ska underrättas (artikel 83.2) och beslutet offentliggöras (artikel 83.4), varvid också aktieägare och borgenärer får kännedom om fastställandet av fallissemang.

Enligt regeringens mening finns det inte förutsättningar att nu reglera överklagbarheten närmare. I vilken mån som ställningstaganden m.m. som inte benämns beslut i den nya lagen om resolution kan överklagas får därför avgöras i rättstillämpningen utifrån omständigheterna i det enskilda fallet och allmänna rättsgrundsatser.

29.2.3 Klagorätt m.m.

Regeringens bedömning: Frågor om klagorätt, partsställning, laga kraft och delgivning får bedömas i det enskilda fallet utifrån gällande rätt.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Kammarrätten i Stockholm* anser att det är tveksamt om förvaltningsprocessuell talerätt enligt gällande rätt tillkommer samtliga personer som enligt krishanteringsdirektivet ska ha rätt att överklaga. Den stora kretsen taleberättigade medför praktiska svårigheter för domstolen, såsom att avgöra när beslut vinner laga kraft och vem som ska delges. Möjligheterna till internationell delgivning i förvaltningsrättsliga mål är begränsade. *Förvaltningsrätten i Stockholm* uppger att det föreslagna överprövningsförfarandet är svårt att tillämpa med hänsyn till att den taleberättigade kretsen kan komma att bli tämligen bred. Det kan medföra svårigheter att fastställa om ett beslut vunnit laga kraft. Vid beslut som kan medföra rättsverkningar för flera parter kan fråga uppstå om dessa bör medges tillträde till processen. I de fall ett företag under resolution inte överklagat en åtgärd, är det t.ex. oklart om en borgenär kan överklaga åtgärden, inklusive den underliggande ekonomiska värderingen. Vid en sådan prövning kan då uppstå fråga om andra intressenter som påverkas av värderingen ska medges tillträde till processen. Det är även tveksamt om lagförslaget fullt ut införlivar direktivets bestämmelser om talerätt. Det saknas analys av om den talerätt direktivet medger ligger i linje med talerätten enligt gällande rätt. *Svenska Bankföreningen* anser att det bör klargöras vem som har möjlighet att överklaga den åtgärd för vilken värderingen ligger till grund. I de fall företaget i resolution inte har överklagat en åtgärd har då borgenären möjlighet att klaga på åtgärden för att därmed också klaga på den underliggande värderingen? Om det inte är möjligt bör det lagen införas en möjlighet att överklaga en värdering även om något besvär mot själva åtgärden inte har anförts.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet ska alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd ha rätt att överklaga beslutet. I skäl 88 till direktivet framgår bakgrunden till att klagorätten uttrycks på detta sätt. Där anges att i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas. I artikel 47 i stadgan anges bl.a. att var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol. De fri- och rättigheter som i första hand kan bli föremål för kränkning vid återhämtning och resolution enligt krishanteringsdirektivet är näringsfriheten och egendomsskyddet (jfr skäl 24, 29, 49 och 130 till direktivet).

I svensk rätt framgår rätten att klaga på en förvaltningsmyndighets beslut i huvudsak av 22 § förvaltningslagen (1986:223). För klagorätt förutsätts dels att beslutet ska angå den som klagar (saklegitimation), dels att beslutet ska ha gått denne emot (kontraritet). Rätten att klaga på allmän förvaltningsdomstols och kammarrätts avgörande uttrycks på samma sätt i 33 § förvaltningsprocesslagen (1971:291).

Saklegitimationen i svensk allmän förvaltningsrätt uttrycks alltså på i allt väsentligt samma sätt som i artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet. När det gäller kravet på kontraritet finner regeringen inte att det begränsar kretsen av klagoberättigade enligt direktivet. Som framgår av

skälen till direktivet har artikel 85.3 införts för att erinra om att alla vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts, ska kunna få sin sak prövad i domstol. Krishanteringsåtgärder som innebär en kränkning av t.ex. rätten till egendomsskydd får enligt regeringens mening även anses ha gått vederbörande emot.

Som *Kammarrätten i Stockholm* och *Förvaltningsrätten i Stockholm* konstaterar kan kretsen av klagoberättigade bli ganska vid och omfatta, utöver företaget som försätts i resolution, såväl aktieägare som borgenärer och tredje man. Någon uttömmande uppräkning av vilka som ingår i den klagoberättigade kretsen låter sig emellertid inte göras. Det förutsätts dock inte att företaget som försatts i resolution överklagar den aktuella åtgärden för att även någon annan som är berörd av beslutet ska ha rätt att överklaga.

Om resolutionsmyndighetens beslut som värderingen ligger till grund för angår och har gått exempelvis en borgenär emot kan vederbörande överklaga värderingen i samband med att talan förs mot beslutet, och detta oavsett om företaget i resolution överklagar beslutet eller inte. Om borgenären däremot inte är berörd av beslutet på detta sätt, har denne inte heller rätt att överklaga värderingen. En sådan bestämmelse som *Svenska Bankföreningen* föreslår, som skulle möjliggöra separata överklaganden av värderingen, är inte förenlig med artikel 36.13 i krishanterings-direktivet och kan därför inte införas.

Såväl *Kammarrätten i Stockholm* som *Förvaltningsrätten i Stockholm* lyfter fram artikel 66.6 i krishanteringsdirektivet. Enligt regeringens mening ger inte den artikeln någon rätt utöver artikel 85 för aktieägare, borgenärer och tredje män att klaga på beslut som berör dem. Artikel 66.6 torde endast ställa krav på lagvalet vid prövningen av överklagande i samband med resolutionsmyndighetens erkännande av någon annan resolutionsmyndighets inom EES beslut om vissa överföringar och nedskrivning eller konverteringar.

Mot den bakgrunden finner regeringen ingen anledning att införa en särskild bestämmelse för klagorätten i ärenden och mål som avser resolution eller resolutionsåtgärder. När det gäller möjligheten att inträda som part i processen, delgivning av beslut och bedömningen av laga kraft anser regeringen inte att det finns förutsättningar att införa en särskild ordning för mål och ärenden som kan uppkomma med anledning av de lagförslag som nu förs fram. Dessa frågor får därför bedömas utifrån gällande rätt.

29.2.4 Krav på handläggningen

Regeringens förslag: Mål om resolution eller resolutionsåtgärder ska handläggas skyndsamt.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Skyndsamhetskravet enligt utredningens förslag omfattar dock även mål om åtgärder som föreslås kunna vidtas mot EES-filialer enligt den nya lagen om resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att även mål som

gäller beslut om undanröjande av hinder mot resolution bör handläggas skyndsamt. Under den period som domstolsprocessen pågår ska beslutet om resolutionsplanen skjutas upp, vilket betyder att det inte kommer att finnas någon fungerande plan förrän myndigheternas beslut vunnit laga kraft. Även om myndigheterna får bestämma att besluten ska gälla omedelbart finns risken att besluten inhiberas och att planen av det skälet inte kommer kunna färdigställas förrän överklagandet är avgjort. *Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut* uppger att dess ärenden enligt 3 och 4 kap. stödlagen ska handläggas skyndsamt och att detsamma rimligen måste gälla överklaganden av beslut rörande resolution.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet framgår att överklagade av beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska prövas skyndsamt. Eftersom förvaltningsprocesslagen inte innehåller något krav på skyndsam handläggning, bör det i den nya lagen om resolution finnas en bestämmelse att mål om resolution och resolutionsåtgärder ska handläggas skyndsamt. De åtgärder som resolutionsmyndigheten ska kunna vidta mot EES-filialer enligt förslagen i detta lagstiftningsärende utgör inte resolutionsåtgärder och omfattas därför inte av skyndsamhetskravet (jfr avsnitt 26.4.8). I sammanhanget kan noteras att det inte heller föreligger något skyndsamhetskrav på domstolens handläggning av mål som gäller Finansinspektionens beslut om motsvarande åtgärder mot filialer enligt sektorlagstiftningen.

Enligt *Riksgäldskontoret* bör även mål som gäller beslut om undanröjande av hinder mot resolution handläggas skyndsamt. Enligt regeringens mening gör sig emellertid inte behovet av skyndsamhet gällande med samma styrka i sådana fall. Ett skäl till att skyndsamhet är påkallad i fråga om mål som rör resolution och resolutionsåtgärder är att den enskildes rättigheter har inskränkts på något ingripande sätt. I planeringsstadiet är detta inte fallet. I dagsläget är det dessutom svårt att uppskatta antalet mål rörande resolutionsplaneringen som skulle kunna uppstå vid de allmänna förvaltningsdomstolarna. Vid sådana förhållanden bör skyndsamhetskravet inte utsträckas till att även gälla mål om undanröjande av hinder för resolution.

29.2.5 Resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömning

Regeringens bedömning: Allmänna förvaltningsrättsliga bestämmelser innebär att de ekonomiska bedömningar som har legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder kommer att utgöra underlag för rättens prövning av det överklagade beslutet. Någon särskild genomförandeåtgärd i denna del är därför inte nödvändig.

Utredningens bedömning överensstämmer inte med regeringens bedömning. Utredningen föreslår att det i den nya lagen om resolution ska anges att de ekonomiska bedömningarna ska vara en del av rättens prövning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Kammarrätten i Stockholm* noterar att formuleringen i krishanteringsdirektivet kan uppfattas som att domstolen ska godta myndighetens ekonomiska bedömning utan att överpröva den, vilket vore ett betydligt mer långtgående krav än utredningens förslag. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att det inte har diskuterats om krishanteringsdirektivets krav att den ekonomiska bedömningen ska ligga till grund för domstolens bedömning är avsedd att begränsa domstolens prövning eller förtydliga att bedömningen utgör processmaterial. Vid en prövning av resolutionsbeslut kan ekonomiska bedömningar kräva att sakkunnig expertis behöver tillföras domstolen. *Riksgäldskontoret* anser att det bör klargöras att det är den som påstår att en oberoende värdering är felaktig som har bevisbördan.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömning ska användas som grund för domstolens bedömning av överklagandet. Av skäl 89 till direktivet framgår dock att bedömningarnas komplicerade karaktär inte bör hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheter åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.

Av 30 § förvaltningsprocesslagen framgår att rättens avgörande ska grundas på vad handlingarna innehåller och vad i övrigt förekommit i målet. Enligt 8 § samma lag har rätten också en skyldighet att se till att ett mål blir utrett som dess beskaffenhet kräver. Vidare framgår av 25 § förvaltningslagen att, om ett överklagande inte avvisas som för sent inkommet, ska den myndighet som har meddelat beslutet överlämna överklagandet och övriga handlingar i ärendet till den myndighet som ska pröva överklagandet.

Enligt regeringens mening innebär inte krishanteringsdirektivets krav att domstolen vid sin överprövning ska beakta resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar att domstolen också är bunden av desamma. Det framgår tydligt av skälen till den relevanta artikeln att domstolen är fri att göra sin egen bedömning av resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömning, liksom av övrigt processmaterial i målet. Kravet som krishanteringsdirektivet ställer i denna del kan därför endast uppfattas som att den ekonomiska bedömningen ska utgöra ett underlag för domstolens prövning. Detta ligger också inom artikelns ordalydelse. Vid detta förhållande finns det ingen anledning att införa en särskild bestämmelse i lagen om resolution att den ekonomiska bedömningen ska tillföras handlingarna i målet. En sådan ordning följer redan av allmänna förvaltningsrättsliga bestämmelser som berörts ovan.

Vad gäller *Riksgäldskontorets* synpunkt kan det konstateras att krishanteringsdirektivet inte ger någon närmare ledning om bevisbördans placering vid domstolens slutliga avgörande (jfr dock vad som gäller för inhibition i följande avsnitt). Enligt regeringens mening bör därför de allmänna principerna för bevisbördans placering i förvaltningsmål gälla vid bedömningen av den oberoende värderingens materiella riktighet.

29.2.6 Inhibition av beslut

Regeringens förslag: Endast om det är förenligt med det allmännas intresse, får den domstol som ska pröva ett överklagat beslut om resolution eller resolutionsåtgärder besluta att det överklagade beslutet tills vidare inte ska gälla.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen bedömer att krishanteringsdirektivet inte föranleder någon begränsning av möjligheterna att meddela inhibition enligt förvaltningsprocesslagen och föreslår därför ingen särskild bestämmelse om inhibition.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Kammarrätten i Stockholm* ifrågasätter om krishanteringsdirektivets presumtion är förenlig med förvaltningsprocessens allmänna inhibitionsinstitut och anser att frågan om inhibition borde ha reglerats särskilt. *Svea hovrätt* ifrågasätter om en automatisk presumtion mot inhibition är i linje med gällande rätt. *Förvaltningsrätten i Stockholm* uppger att enligt betänkandets logik skulle det i alla mål om resolutionsåtgärder, även då utgången framstår som oviss, följa en presumtion mot inhibition enbart till följd av resolutionsåtgärders allmänna syfte. Detta synsätt föregriper rättens prövning i inhibitionsfrågan snarare än talar för att en sådan presumtion redan föreligger enligt nuvarande ordning.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 85.4 i krishanteringsdirektivet anges att resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska träda i kraft omedelbart och att inlämnande av ett överklagande inte ska innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet. I artikeln anges vidare att beslutet ska skapa en motbevisbar presumtion att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet. En sådan ordning har ansetts nödvändig av lagstiftarna med hänsyn till att direktivet syftar till att täcka synnerligen brådskande situationer och att uppskjutande av resolutionsmyndigheters beslut skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner (skäl 90).

Enligt 28 § förvaltningsprocesslagen får den domstol som ska pröva ett överklagande besluta att det överklagade beslutet, om det annars skulle gälla omedelbart, tills vidare inte ska gälla (inhibition). Eftersom ett beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska gälla omedelbart skulle en överprövande domstol ha möjlighet att, enligt denna bestämmelse, skjuta upp verkställigheten av det överklagade beslutet. Krishanteringsdirektivet förbjuder visserligen inte inhibition, men vid prövning därav måste presumtionen vara att det skulle strida mot det allmännas intresse att meddela inhibition. De allmänintressen som här avses är desamma som uttrycks i resolutionsändamålen (jfr avsnitt 15.1). En motsvarande presumtion föreligger emellertid inte enligt förvaltningsprocesslagen. Där är utgångspunkten i stället en bedömning av sannolikheten för ett slutligt bifall till överklagandet i målet. Eftersom inhibition enligt förvaltningsprocesslagen kan meddelas ex officio av domstolen förutsätts inte heller att klaganden för någon motbevisning i frågan om inhibition skulle strida mot det allmänna intresset. I princip är det möjligt för

domstolen att besluta om inhibition enbart utifrån den utredning som myndigheten ger in till domstolen i samband med den enskildes överklagande. Enligt regeringens mening är därför förutsättningarna för att meddela inhibition enligt förvaltningsprocesslagen inte förenliga med de krav som krishanteringsdirektivet ställer. Inhibition av beslut om resolution eller resolutionsåtgärder bör därför regleras särskilt i den nya lagen om resolution. Regeringen föreslår att det i den nya lagen införs en bestämmelse att den domstol som ska pröva ett överklagat beslut om resolution eller resolutionsåtgärder får besluta att det överklagade beslutet tills vidare inte ska gälla, endast om inhibition är förenligt med det allmännas intresse. Vid sin prövning av frågan om inhibition ska meddelas har domstolen därmed att utgå från att inhibition strider mot det allmännas intresse. Endast om klaganden åberopar sådana omständigheter och bevis som motbevisar presumtionen får inhibition meddelas.

29.2.7 Upphävande av beslut och ersättning för förlust

Regeringens bedömning: Krishanteringsdirektivets krav att en domstols upphävande av beslut om resolution eller resolutionsåtgärder i vissa fall inte ska påverka resolutionsmyndighetens efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som baserat sig på det upphävda beslutet, och att korrigerande åtgärder för det felaktiga beslutet i sådana fall ska vara begränsad till ersättning för förlust, föranleder inga genomförandeåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Riksgäldskontoret* framhåller vikten av att resolutionsåtgärder står fast även om beslut överklagas och ändras av högre instans. Den enskilde får i stället begära ekonomisk ersättning i efterhand. Detta bör framgå av lagtexten. Aktieägare och borgenärer bör ha rätt till ersättning om det ekonomiska utfallet i resolutionen blivit sämre än utfallet i konkurs eller likvidation eller till skadestånd enligt skadeståndslagen (1972:207). Om kraven på ersättning ska handläggas i allmän domstol, bör det i lag anges på vilka grunder som ersättning ska utgå och olika parters krav så långt som möjligt handläggas gemensamt för att undvika motsägande resultat i olika processer. *Kammarrätten i Stockholm*, *Förvaltningsrätten i Stockholm* och *Svea hovrätt* konstaterar att krishanteringsdirektivets bestämmelser om följden av ett upphävt beslut om resolution eller resolutionsåtgärder inte har föranlett någon reglering i lagförslaget. Enligt *Kammarrätten i Stockholm* och *Svea hovrätt* är det tveksamt om den ordning som anges i krishanteringsdirektivet följer av gällande rätt. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anser att innebörden av artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet är oklar och därför svår att tillämpa. *Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige* saknar lagförslag om hur ersättningsfrågan ska handläggas och ifrågasätter om ersättningsansvar i andra fall ska beslutas av ansvarig myndighet eller om detta också ska avgöras i domstol.

Stockholms tingsrätt uppger att förhållandet att de åtgärder som vidtagits av resolutionsmyndigheten inte upphävs om ett beslut om resolution undanröjs efter överklagande inte framstår som helt okomplicerat i förhållande till tredje part. Det kan ifrågasättas om en sådan ordning är i linje med gällande rätt, eftersom huvudregeln vid hävning och ogiltighet är att prestationerna ska gå åter. Det framstår inte som klart vem som skulle vara ersättningsberättigad. Tingsrätten föreslår att en lagregel om rätt till ekonomisk ersättning från staten införs.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet framgår att, när det är nödvändigt att skydda tredje man som i god tro och genom vidtagna resolutionsåtgärder har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag i resolution, ska domstolens upphävande av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det upphävda beslutet. I det fallet, ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheten begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

Den aktuella artikeln synes inte vara begränsad till det fallet att det inledande resolutionsbeslutet eller den resolutionsåtgärd varigenom tredje man gör sitt förvärv upphävs. Det förutsätts visserligen att tredje man har gjort ett godtrosförvärv i resolutionsförfarandet, exempelvis genom en tillämpning av försäljningsverktyget, men artikelns ordalydelse omfattar även det fallet att en annan resolutionsåtgärd som föregår den åtgärden upphävs. I det sammanhanget kan konstateras att innan resolutionsmyndigheten överlåter aktier eller andra tillgångar till tredje man ska flera andra, var för sig överklagbara, resolutionsåtgärder ha vidtagits. Det förutsätts bl.a. att resolutionsmyndigheten har beslutat om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument och indragning eller överföring av existerande aktier eller, om företaget haft ett positivt substansvärde, utspädning av aktieägarnas äganderätt genom konvertering (jfr artiklarna 47.1, 60.1 a och 60.5 i krishanteringsdirektivet). Därutöver kan överlåtelsen till tredje man föregås av ytterligare resolutionsåtgärder, såsom nedskrivning eller konvertering av seniora skulder med stöd av skuldnedskrivningsverktyget.

Vilken typ av administrativa åtgärder som avses i artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet beror på vilken resolutionsåtgärd som upphävs. Om exempelvis beslutet att sälja tillgångar upphävs, ska den på beslutet grundade transaktionen till tredje man inte påverkas. Om beslutet att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument till aktier upphävs, borde vidare en på beslutet grundad registrering i exempelvis bolagsregister och aktiebok inte påverkas. Följden blir att rättsläget inte ska återställas till det som rådde innan den beslutade resolutionsåtgärden verkställdes. Som nämnts ovan gäller detta dock enligt direktivet endast om det är nödvändigt för att skydda tredje man vid ett godtrosförvärv. I det sammanhanget kan noteras att skäl 91 till krishanteringsdirektivet kan ge intryck av att artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet omfattar ytterligare ett fall. Skälet kan nämligen läsas som att där det behövs för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna, bör

ett överklagande inte påverka någon senare förvaltningshandling eller transaktion som ingåtts på grundval av ett ogiltigförklarat beslut. Eftersom detta inte inryms under artikelns ordalydelse, ställer dock krishanteringsdirektivet inget krav på en sådan ordning i nationell rätt. Frågan om det finns anledning att gå utöver krishanteringsdirektivet och vilka konsekvenser det skulle få är inte utredd. I sammanhanget kan konstateras att frågan dessutom har anknytning till grundläggande rättssäkerhetskrav, såsom rätten till ett effektivt rättsmedel. Med hänsyn härtill föreligger inte förutsättningar att i lag införa någon allmän princip, såsom *Riksgäldskontoret* förordar, att resolutionsåtgärder ska stå fast även om beslut överklagas och ändras av högre instans.

Flera remissinstanser ifrågasätter om artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet ställer några andra krav än vad som redan följer av gällande rätt. Den som anser sig ha lidit skada till följd av resolutionsmyndighetens felaktiga beslut eller åtgärd kan begära skadestånd hos Justitiekanslern eller väcka talan mot staten i allmän domstol. Med hänsyn härtill föranleder artikel 85.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet inga genomförandeåtgärder. Det kan dock finnas anledning att närmare utreda om en särreglering av dessa frågor bör införas.

Riksgäldskontoret anser att olika parters krav så långt som möjligt ska handläggas gemensamt för att undvika motsägande resultat i olika processer. Enligt regeringens mening bör de bestämmelser som i allmänhet gäller för kumulation av mål vid allmän domstol vara tillräckliga när det gäller handläggningen av sådana mål som nu är i fråga.

Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige ifrågasätter om ersättningsansvar i andra fall ska beslutas av ansvarig myndighet eller om detta också ska avgöras i domstol. I detta lagstiftningsärende föreslås att ersättning i andra fall, dvs. vid tillämpning av reglerna att ingen aktieägare eller borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än i konkurs eller likvidation, ska prövas av resolutionsmyndigheten i första instans (se avsnitt 23.2). Resolutionsmyndighetens beslut är dock överklagbart till allmän förvaltningsdomstol.

30 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Lagen om resolution, lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut samt de följdändringar som syftar till att genomföra krishanteringsdirektivet i svensk rätt ska träda i kraft den 1 januari 2016.

Bestämmelser om krav på avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering i avtal som lyder under lagen i tredje land ska tillämpas på avtal och skuldförbindelser som emitterats eller ingåtts fr.o.m. 1 januari 2016.

Resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2016. För 2016 ska avgiften reduceras till hälften.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innehåller dock inget datum för lagarnas ikraftträdande eller förslag om halverad avgift för 2016.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstryker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* anser att det bör tydliggöras att stabilitets- respektive resolutionsavgift ska tas ut under de dagar på året som respektive regelverk varit i kraft. *Kommuninvest i Sverige AB* föreslår att det införs övergångsbestämmelser som är gällande i minst sex månader från det att den nya lagstiftningen är antagen för att de institut som berörs av lagstiftningen ska beredas skälig tid för att uppfylla de krav som framgår av det nya regelverket. *Svenska Bankföreningen* anser att krishanteringsdirektivet innehåller för få övergångsbestämmelser och att regeringen borde försöka mildra de negativa effekterna av det. Vidare anser Bankföreningen att det finns starka skäl för att Sverige bör utnyttja möjligheten till senare ikraftträdandedatum för bestämmelserna om avtalsenlig skuld-nedskrivning.

Skälen för regeringens förslag

Datum för ikraftträdande

Enligt artikel 130.1 i krishanteringsdirektivet ska medlemsstaterna senast den 31 december 2014 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa krishanteringsdirektivet. Bestämmelserna ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2015. Detta gäller dock inte artiklarna 43–58 som behandlar skuldnedskrivningsverktyget. De artiklarna ska i stället börja tillämpas senast den 1 januari 2016.

Det har inte varit möjligt att genomföra krishanteringsdirektivet inom föreskriven tidsfrist. Det är därför angeläget att det görs så snart som möjligt. De nu föreslagna lagändringarna bör därför träda i kraft så snart det är möjligt, vilket bedöms vara 1 januari 2016.

Kommuninvest i Sverige AB och *Svenska Bankföreningen* framför önskemål om övergångsbestämmelser. Regeringen kan med anledning härav konstatera att krishanteringsdirektivet inte ger utrymme för övergångsregler på det sätt som efterfrågas av Kommuninvest och Bankföreningen utom vad avser avtalsenlig skuldnedskrivning (se nedan).

Avtalsenlig skuldnedskrivning

I avsnitt 11.1 behandlas avtalsenlig skuldnedskrivning och vikten av att säkerställa att skuldinstrument som lyder under ett annat lands lag, i praktiken länder utanför EES, kan skrivas ned eller konverteras inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget. Enligt förslaget ska företagen bli skyldiga att låta de skulder som de ger ut omfattas av avtalsklausuler som erkänner att skulderna kan komma att skrivas ned eller konverteras till följd av ett beslut om resolution av svenska myndigheter. Verkställigheten av resolutionsmyndighetens beslut säkerställs därmed oavsett om lagstiftningen i det land där resolutionsmyndighetens beslut ska verkställas erkänner att ett sådant beslut får verkställas i landet eller inte.

Genom att lagen om resolution, som innehåller bestämmelser om avtalsenlig skuldnedskrivning, kommer att träda i kraft 1 januari 2016 kan *Svenska Bankföreningens* synpunkter i denna del anses omhändertagna. Av övergångsbestämmelserna bör det framgå att bestämmelsen tillämpas på avtal som lyder under lagen i tredje land och ingåtts efter den 31 december 2015, dvs. från den tidpunkt när skuldnedskrivningsverktyget är tillämpbart.

Resolutionsavgift

I avsnitt 25 som handlar om finansieringsarrangemang behandlas bl.a. resolutionsavgiften. Institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige (avgiftsskyldiga) ska betala årliga avgifter till resolutionsreserven bestående av en resolutionsavgift och – om behov uppstår – en tilläggsavgift. Avgifterna ska betalas i efterskott, dvs. avse det närmast föregående året. Det bör därför införas en övergångsbestämmelse i den nya resolutionslagen som anger att resolutionsavgift bör tas ut första gången 2016 och då avse år 2016.

Riksgäldskontoret anser att det bör tydliggöras att stabilitets- respektive resolutionsavgift ska tas ut under de dagar på året som respektive regelverk varit i kraft. I och med att det nya regelverket föreslås träda i kraft 1 januari 2016 finns det inte något behov av sådana övergångsbestämmelser som Riksgäldskontoret efterfrågar.

Däremot bedömer regeringen, mot bakgrund av att det under 2016 även kommer att tas ut stabilitetsavgift som avser 2015, att uttaget av resolutionsavgift för 2016 bör reduceras. Det bör därför anges i övergångsbestämmelserna att det för 2016 bara ska tas ut halv resolutionsavgift.

Beslut om sanktioner

Av 2 kap. 10 § regeringsformen följer ett förbud mot retroaktiv strafflagstiftning. Förbudet omfattar formellt inte administrativa sanktioner som är av straffliknande natur men enligt förarbetena till regeringsformen skulle det emellertid innebära ett kringgående av förbudet att ge retroaktiv verkan åt administrativa sanktioner av uppenbart repressiv, straffliknande karaktär (prop. 1975/76:209 s. 125). Sanktioner för överträdelser av den nya lagen bör således endast få beslutas för överträdelser som har skett efter ikraftträdandet.

31 Förslagets konsekvenser

31.1 Allmänt

Krishanteringsdirektivet innebär att ett nytt och mycket omfattande regelverk införs i syfte att hantera fallerande kreditinstitut och värdepappersbolag. Bestämmelserna i krishanteringsdirektivet anger, ofta i detalj, hur förfarandet för krishantering bör utformas och ger

långtgående befogenheter åt relevanta myndigheter, främst resolutionsmyndigheten.

Ett flertal remissinstanser, däribland Svea hovrätt, Kammarrätten i Stockholm, Förvaltningsrätten i Stockholm, Riksgäldskontoret, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet (REKON) i Sverige, Svenska fondhandlareföreningen samt Svenskt Näringsliv, framhåller att konsekvenserna av krishanteringsdirektivet är svåra att på förhand överblicka. Regeringen kan i detta sammanhang enbart konstatera att Sverige måste genomföra EU-direktiv i svensk rätt.

Konsumentverket, *Tillväxtverket*, *Finansbolagens förening*, *Sparbankernas riksförbund* och *Svenskt Näringsliv* anser att det saknas tillräcklig analys av förslagets effekter för företag, konsumenter, investerare och andra privata aktörer, speciellt med avseende på dessas kostnader. *Regelrådet* underkänner utredningens konsekvensanalys både med avseende på administrativa och finansiella kostnader för finansiella företag. *Svensk Försäkring* anser att effekterna av skuldnedskrivningsverktygets eventuella påverkan på försäkringsföretagens investeringsvilja inte utretts, och *Svenska Bankföreningen* påpekar att kommande tekniska standarder från Eba gör det svårt att i dagsläget bedöma förslagets konsekvenser.

Mot bakgrund av komplexiteten och omfattningen av det nya regelverket har regeringen viss förståelse för denna kritik. Det bör dock framhållas att EU-kommissionen redan när ursprungsförslaget lades gjorde en konsekvensanalys (Commission Staff Working Document Impact Assessment, Brussels, 6.6.2012 SWD [2012] 166 final) innehållande bl.a. kvantitativa uppskattningar av effekterna av förslagets olika verktyg.

31.2 Samhällsekonomiska konsekvenser

31.2.1 Finanskriser är mycket dyra

Regeringen hänvisar i prop. 2013/14:228 (s. 262) till beräkningar från IMF och Eurostat som visade att den senaste finanskrisen kostade omkring åtta procent av EU:s BNP samt medförde ett produktionsbortfall på sex procent i EU, samt till att motsvarande 39 procent av EU:s BNP mellan oktober 2008 och oktober 2010 lades till stödåtgärder till banker i kris. Detta är offentliga medel som med fördel skulle ha kunnat användas till annat om det inte blivit kris. Eftersom en finansiell kris tar stora resurser från såväl offentlig som privat sektor i anspråk, och eftersom resursåtgången vidare är mycket oförutsägbar, är det av största vikt att minska sannolikheten för kris. Det gör att statens verksamhet i sig blir mer förutsägbar och att statsapparaten därför fungerar bättre. Så tjänar alla samhällets aktörer på finansiell stabilitet.

31.2.2 Det nya regelverket syftar till att minska kostnaderna för krishantering

Reglerna i krishanteringsdirektivet innebär, på ett övergripande plan, att kostnaderna för att hantera ett institut i kris till stor del kommer att bäras av institutets borgenärer (genom skuldnedskrivning och konvertering) och av dess ägare. Även det finansieringsarrangemang (resolutionsreserven) som i vissa fall kan skjuta till medel ska finansieras av instituten genom resolutionsavgift. De medel från resolutionsreserven som skjuts till för att täcka kostnader inom ramen för ett resolutionsförfarande har alltså betalats in till reserven av instituten. Om medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga, får resolutionsreserven ta upp lån, i första hand i Riksgäldskontoret. Även kostnaderna för sådana lån ska dock i slutändan täckas genom avgifter från instituten, t.ex. genom sådana tilläggsavgifter som syftar till att återställa en positiv behållning i resolutionsreserven.

Möjligheten att i ett resolutionsförfarande skjuta till statliga medel, utöver vad som enligt direktivets bestämmelser får tillskjutas från resolutionsreserven, är starkt begränsad. De s.k. statliga stabilitetsverktygen får bara användas i en exceptionell situation med en systemkris. Det finns dock vissa möjligheter att ge förebyggande statligt stöd enligt den nya stödlagen. I sådana fall tas medel ur stabilitetsfonden.

Det nya regelverket syftar således till att statens kostnader för krishantering ska minska och att kostnader i större utsträckning ska bäras av privata aktörer. Förutom att de direkta kostnaderna för krishantering i större utsträckning ska bäras av privata aktörer bör även den statliga subventionen av institutens finansiering, genom den s.k. implicita statsgarantin, minska (se avsnitt 31.3.1). Det är dock svårt att mer i detalj uppskatta de ekonomiska effekterna för staten av den nya lagstiftningen.

Även de totala samhällsekonomiska kostnaderna för krishantering kan dock komma att minska till följd av det nya regelverket. Om de privata aktörerna, särskilt borgenärer till företag som omfattas av regelverket, i större utsträckning bär ansvaret för kostnader i samband med resolution kan detta få till följd att lån till sådana företag bedöms som mer riskfyllda. En följd av detta kan bli att borgenärer får incitament att mer noggrant analysera sin utlåning till dessa företag, och att borgenärerna efterfrågar ersättning för den ökade risken i utlåningen. I den utsträckning som en ökad riskpremie minskar den implicita statsgarantin innebär detta att utlåning till dessa företag prissätts på ett mer marknadsmässigt sätt. En mer rättvisande prissättning på krediter till de företag som omfattas av regelverket bör också, allt annat lika, minska risken för fallissemang. Detta innebär i sin tur att de totala förväntade kostnaderna för krishantering av sådana företag minskar. På samma sätt som i fråga om de minskade kostnaderna för staten är det dock mycket svårt att uppskatta effekterna mer i detalj.

Sammanfattningsvis innebär det nya regelverket att såväl statens kostnader för krishantering som de totala samhällsekonomiska kostnaderna för krishantering bör minska i inte obetydlig utsträckning.

31.3 Konsekvenser för enskilda

31.3.1 Konsekvenser för systemviktiga finansiella institut

Eftersom vissa finansiella företag, framför allt stora och komplexa banker, har varit för viktiga för det finansiella systemet för att gå omkull, har lånefinansiärerna vetat om att konkurs inte är ett realistiskt alternativ för staten. Då det inte heller har funnits tvångsmedel för att låta borgenärer bidra till resolutionen har det varit förknippat med en låg risk att ge lån till systemviktiga banker. Denna implicita statsgaranti har inneburit att de systemviktiga företagen har fått lägre finansieringskostnader och därmed fått en konkurrensfördel gentemot mindre institut som kan tillåtas gå i konkurs. Riksbanken har exempelvis uppskattat värdet på den implicita statsgarantin för de fyra svenska storbankerna till i genomsnitt 30 miljarder kronor per år mellan 2002–2010, vilket motsvarar runt 55 procent av den genomsnittliga vinsten under motsvarande år (Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys, Sveriges riksbank, december 2011). Finansinspektionen har i en rapport från 2015 uppskattat garantins storlek till mellan 6 och 14 miljarder kronor.

Förslaget syftar till att även stora systemviktiga institut ska kunna avvecklas och rekonstrueras och att även borgenärer ska vara med och bära förluster. Därmed minskas den implicita statsgarantin. Detta kommer att innebära, allt annat lika, dels ett mindre behov av offentliga medel för att finansiera resolution, dels en utjämnad konkurrens på bankmarknaden. En bättre konkurrens gynnar allmänheten och de andra, mindre finansiella företagen.

Förslaget innebär en ökad administrativ börda för instituten. Mot bakgrund av de positiva samhällsekonomiska effekter som en minskad risk för kriser torde medföra (se avsnitt 31.2.2) framstår en viss ökning av den administrativa bördan som rimlig. Dessutom följer rapporteringskrav m.m. i stor utsträckning av bestämmelser i krishanteringsdirektivet, som Sverige har att genomföra även om kraven innebär en ökad administrativ börda för de berörda företagen.

31.3.2 Konsekvenser för icke systemviktiga finansiella institut

Liksom tidigare (jfr t.ex. prop. 2009/10:30 s. 18) anser regeringen att en stabilare finansiell marknad bl.a. medför att samtliga kreditinstituts finansieringsmöjligheter förbättras. Det är därför rimligt att också samtliga kreditinstitut och företag som omfattas av lagen deltar i finansieringen av resolutionsfonden, även om de icke systemviktiga instituten kanske inte kommer att försättas i resolution om de hamnar på obestånd.

Den delegerade akt som styr avgiftsuttaget (Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution) gör dessutom att bördan för mindre institut minskar avsevärt såsom

beskrivs i avsnitt 25 om finanseringsarrangemangen. Dessutom bör det beaktas att det nya regelverket torde minska värdet av den implicita statsgarantin för de största bankerna. Detta gynnar främst de mindre instituten.

Förslaget innebär en ökad administrativ börda även för de mindre instituten. Mot bakgrund av de positiva samhällsekonomiska effekter som kan förutses framstår en viss ökning av den administrativa bördan som rimlig, på motsvarande sätt som i fråga om de större instituten. Kraven på instituten är, på samma sätt som i förhållande till de större instituten, till stor del en följd av bindande regler i krishanterings-direktivet.

Det bör dock framhållas att den nu föreslagna lagstiftningen ska tillämpas proportionerligt. Proportionalitetsprincipen blir särskilt viktig i förhållande till de mindre instituten, och möjliggör att kraven i förhållande till dem kan vara mindre omfattande där det bedöms befogat. Detta bör i sin tur minska den totala administrativa bördan för de mindre instituten och ge utrymme för flexibilitet i tillämpningen av regelverkets krav.

31.3.3 Konsekvenser för konsumenter på finansmarknaden

För konsumenter som nyttjar institutens tjänster kommer förslaget inte att innebära några större märkbara förändringar. Även i en krissituation, då ett institut försätts i resolution, kommer konsumenten i många fall ha fortsatt tillgång till bankens tjänster. Detta kan ses i kontrast mot konkursförfarande där bankens verksamhet gentemot konsumenten upphör. Ett av regelverkets uttryckliga syften är att skydda konsumenter, speciellt insättare. Regeringens bedömning är att konsumenter och insättare i och med genomförandet av krishanteringsdirektivet kommer stå relativt sett säkrare och mer orörda i händelse av kris. En resolutionsprocess kan i många fall bli omärklig för konsumenten – detta står i stark kontrast till likvidation och ersättning från insättningsgarantin, vilket är en process som på många sätt skapar oklarhet och fördröjning för insättare. Den enskilde konsumenten tjänar på finansiell stabilitet och kan därmed fatta bättre, mer långsiktiga beslut. Konsumenterna gynnas även av en stärkt konkurrens på marknaden (se avsnitt 31.3.1).

31.3.4 Konsekvenser för investerare

För investerare (borgenärer) i senior skuld som utges av institut som kan komma att beröras av skuldnedskrivningsverktyget kommer förslaget att innebära en ökad risk jämfört med tidigare. Det nya regelverket innebär att skuldebreven kan komma att bli nedskrivna, och investeringen därmed förlora i värde. Trots reglerna om att investerare (borgenärer) aldrig ska behandlas sämre än vad de hade behandlats i konkurs, kan det antas att detta får konsekvenser för prissättningen av senior skuld som utges av systemviktiga finansiella institut. Emellertid kan sådana konsekvenser vara önskvärda ur ett rättvise- och hållbarhetsperspektiv, eftersom det handlar om att minska den implicita statsgarantin (se

avsnitt 31.3.1). En mer rättvisande prissättning av senior skuld i de företag som omfattas av regelverket bör också, allt annat lika, minska risken för fallissemang (se avsnitt 31.2.2).

31.4 Konsekvenser för stat, myndigheter och domstolar

31.4.1 Konsekvenser för staten

Utgångspunkten för förslaget är att stärka möjligheterna för att kunna rekonstruera och avveckla institut och finansiella koncerner på ett ordnat sätt, dvs. utan spridningseffekter och med bevarandet av kritiska verksamheter, och så att ägare och borgenärer bär kostnaderna för detta i stället för skattebetalarna. Därigenom stärks marknadsdisciplinen, vilket bidrar till att främja ett sunt risktagande. Ett sunt risktagande minskar i sin tur riskerna för framtida finansiella kriser.

När det väl blir kris kommer stat och myndigheter att ha bättre verktyg för att hantera fallerande banker, speciellt med avseende på behandlingen av borgenärer där alternativen hittills varit antingen statlig ersättning till dessa eller konkurs och likvidation. I och med införandet av skuldnedskrivningsverktyget skapas en möjlighet att låta borgenärerna ta förlusterna utan att banken nödvändigtvis likvideras, och staten får därmed och i samband med de andra föreslagna verktygen större flexibilitet att hantera krisen på det sätt som bedöms lämpligt.

Jämfört med nuvarande stödlag kommer statens möjligheter till rekapitalisering av banker med offentliga medel att begränsas något. Kostnaderna ska i första hand bäras av ägare och borgenärer.

31.4.2 Konsekvenser för myndigheter

Även de nya kraven på förberedelser och planering som regeringen föreslår minskar risken för att en finansiell kris uppstår. Nyttan av det arbetet bör dock vägas mot den ökade administrativa börda det innebär för företag och myndigheter. Det är i praktiken en avvägning som myndigheterna, speciellt resolutionsmyndigheten, kommer att få göra. *Riksgäldskontoret* uttrycker oro över att meningsskiljaktigheter med berörda motparter i andra länder potentiellt kommer ta stora resurser i anspråk hos myndigheterna. De nya uppgifter som Riksgäldskontoret får till följd av den lagstiftning som nu föreslås kan, enligt regeringens bedömning, hanteras inom befintliga ramar.

Även Finansinspektionen kommer att ges vissa ytterligare uppgifter till följd av den nu föreslagna lagstiftningen. Regeringen bedömer dock att kostnaderna för detta kan hanteras inom befintliga budgetramar.

Bolagsverket menar att förändringar i verkets it-system osv. kommer kosta minst 500 000 kronor. Bolagsverkets kostnader för handläggning av bl.a. registreringsärenden finansieras genom avgifter.

31.4.3 Konsekvenser för domstolarna

Beslut om att försätta ett företag i resolution utgör ett extraordinärt förfarande som endast kan beslutas när vissa förutsättningar föreligger (se avsnitt 5.3.1 om resolutionsändamålen och förutsättningar för beslut om resolution). Regeringen bedömer därför att antalet resolutionsförfaranden i Sverige kommer att vara lågt.

Svea hovrätt, *Kammarrätten i Stockholm* samt *Förvaltningsrätten i Stockholm* invänder mot utredningens bedömning att konsekvensen av förslaget för domstolarnas arbetsbörda är försumbar.

Finansinspektionens och resolutionsmyndighetens beslut enligt den nu föreslagna lagstiftningen kan överklagas. För det fall att resolutionsmyndigheten beslutar om att försätta ett företag i resolution och därefter beslutar om resolutionsåtgärder kan därmed antalet mål antas öka hos allmän förvaltningsdomstol. Med hänsyn till att ett resolutionsförfarande kan leda till skadeståndsanspråk t.ex. mot staten (se avsnitt 29.2.7), vilka prövas i allmän domstol, kan även antalet mål i allmän domstol antas öka om ett företag försätts i resolution.

Resolutionsmyndigheten kommer att fatta vissa beslut med anledning av den nu föreslagna lagstiftningen även utanför resolution (tex. avseende återhämtningsplaner, vilket kan föranleda ett något ökat antal mål hos allmän förvaltningsdomstol.

Den nu föreslagna lagstiftningen kommer även att föranleda nya arbetsuppgifter för allmänna domstolar utanför resolution. De nya arbetsuppgifterna består främst av en underrättelseskyldighet gentemot resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen vid ansökningar om konkurs och likvidation mot företag som omfattas av den nya lagen om resolution (se avsnitt 24.1).

Med hänsyn till att ett beslut om att försätta ett företag i resolution med största sannolikhet kommer att fattas väldigt sällan i Sverige, om ens inom överskådlig tid, och att antalet mål hos allmän förvaltningsdomstol med anledning av myndighetsbeslut i det resolutionsförberedande arbetet kan förväntas bli begränsat, är regeringens bedömning att de budgetära konsekvenserna för domstolarna bör kunna hanteras inom befintliga budgetramar.

32 Författningskommentar

32.1 Förslaget till lag om resolution

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen beskriver lagens innehåll. Av bestämmelsen framgår att lagen innehåller bestämmelser om ett särskilt förfarande för rekonstruktion eller avveckling av de typer av företag som räknas upp.

Lagen innehåller också bestämmelser som ska förbereda resolution och undvika fallissemang. Resolutionsmyndigheten ska t.ex. upprätta planer för hur myndigheten avser att genomföra resolution för ett visst företag om det

blir aktuellt. Dessa och liknande bestämmelser finns i 3–6 kap. Resolutionsmyndigheten ska också samarbeta nära med utländska resolutionsmyndigheter när det handlar om resolution av företag som ingår i en gränsöverskridande koncern. Direktivet innehåller också bestämmelser om hur det ska gå till.

2 §

Av paragrafen framgår att lagen är indelad i avdelningar, vilka det är och vilka kapitel som finns i respektive avdelning.

3–5 §§

Paragraferna genomför delar av artikel 3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår vilka tre myndigheter som fattar beslut enligt lagen och vilka uppgifter de ansvarar för. Det framgår också av lagen i övrigt vilken myndighet som ansvarar för beslutsfattandet i varje enskilt fall.

Av *3 § första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten fattar beslut om resolution och har det huvudsakliga ansvaret för åtgärder i resolutionen, liksom för åtgärder i syfte att förbereda och underlätta resolution. Resolutionsmyndigheten beslutar om alla resolutionsåtgärder utom de statliga stabiliseringsverktygen. Den är också involverad i erkännanden av tredjelandsförfaranden.

Enligt *3 § andra stycket* får resolutionsmyndigheten i ett resolutionsärende fatta ett beslut som kan få direkta budget- eller systemeffekter, endast om regeringen ger sin tillåtelse. Avgränsningen till resolutionsärenden innebär att resolutionsmyndigheten inte behöver regeringens tillåtelse för att fatta beslut i det förberedande stadiet för resolution, exempelvis i resolutionsplaneringen. Med direkta budgeteffekter avses att en åtgärd inte kan finansieras med medel ur resolutionsreserven. Med systemeffekter avses sådana allvarliga störningar i det finansiella systemet i Sverige som kan medföra att systemets funktionsförmåga allvarligt skadas. Som systemrisker räknas bl.a. faran för att en plötslig och oväntad kris i ett eller flera finansiella företag ska utlösa en kedjereaktion, med allvarliga konsekvenser för hela eller centrala delar av det finansiella systemet som följd. Även stabilitetsfrämjande åtgärder som vidtas av andra länder kan få en negativ påverkan på stabiliteten i det svenska finansiella systemet, och bör därför vägas in i systemriskbedömningen. I de fall resolutionsmyndigheten finner att omständigheterna i ett resolutionsärende är sådana, att beslut som myndigheten överväger att fatta kan medföra direkta budget- eller systemeffekter, ska den överlämna ett skriftligt yttrande i saken tillsammans frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning enligt 5 § andra stycket. Särskilda bestämmelser om krav på regeringens tillåtelse vid utlåning från resolutionsreserven till ett annat finansieringsarrangemang finns i 27 kap. 10 §.

Enligt *3 § tredje stycket* är den myndighet som regeringen bestämmer resolutionsmyndighet enligt lagen.

Enligt *4 §* beslutar Finansinspektionen om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution (6 kap.). Det innebär emellertid inte att inspektionen är resolutionsmyndighet enligt lagen.

Av *5 § första stycket* framgår att regeringen beslutar om användning av statliga stabiliseringsverktyg (22 kap.). Sådana beslut är således inte möjliga att delegera till den resolutionsmyndighet som regeringen utser i enlighet med 3 §.

Av *5 § andra stycket* framgår vidare att när frågor överlämnas av resolutionsmyndigheten enligt 3 § andra stycket, ska regeringen skyndsamt pröva tillåtligheten av åtgärden som resolutionsmyndigheten överväger i ärendet. Regeringens prövning ersätter dock inte myndighetens prövning av förutsättningarna för den aktuella åtgärden. Vid regeringens prövning ska endast bedömas om åtgärden kan tillåtas utifrån de budget- eller systemeffekter som kan följa av åtgärden.

Myndigheterna som enligt 3 och 4 §§ ansvarar för olika uppgifter enligt lagen ska samarbeta nära med varandra och med motsvarande utländska myndigheter (jfr 28 kap. 5 §). Samarbetet inkluderar också bl.a. regeringen (genom Regeringskansliet, Finansdepartementet), insättningsgarantisystem och centralbanker.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

6 §

Paragrafen genomför artikel 31.2 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen definieras de s.k. resolutionsändamålen. Resolutionsändamålen har, som framgår av andra bestämmelser i lagen, central betydelse för beslutet om ett företag ska försättas i resolution liksom för bedömningen av vilka åtgärder som ska vidtas.

I *punkten 1* anges resolutionsändamålet att säkerställa att kritisk verksamhet upprätthålls. Med kritisk verksamhet avses detsamma som kritiska funktioner enligt krishanteringsdirektivet, dvs. aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten (jfr definitionen av kritisk verksamhet i 2 kap. 1 § och avsnitt 6.4). En kritisk verksamhet i ett fallerande företag kan upprätthållas t.ex. genom att verksamheten som sådan drivs vidare av företaget i fråga eller genom att verksamheten säljs till en privat aktör eller ett broinstitut.

I *punkten 2* anges resolutionsändamålet att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Detta kan ske på olika sätt, men i synnerhet genom att förebygga spridning av negativa effekter, även på marknadsstruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin. Åtgärder för att undvika betydande negativa spridningseffekter kan handla om att säkerställa fortsatt drift i någon form, men det kan också handla om att undanta vissa skulder som annars skulle ha omfattats av en skuldnedskrivning. Åtgärder för att upprätthålla marknadsdisciplinen syftar till att förebygga ett osunt risktagande och konkurrenssnedvridningar på marknaden.

I *punkten 3* anges resolutionsändamålet att skydda offentliga medel. Statligt stöd kan vara nödvändigt för att motverka att ett företags problem ger upphov till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Ändamålet syftar bl.a. till att säkerställa att statliga medel används som en sista utväg och att företag och resolutionsmyndigheten i det resolutionsförberedande arbetet, t.ex. vid upprättandet av resolutionsplaner, inte ska förlita sig mer än nödvändigt på att statligt stöd ska användas.

Resolutionsändamålet i *punkten 4* tillhandahåller ett skydd för insättare och investerare som omfattas av insättningsgarantin respektive investerarskyddet. Insättarna kan behöva skyddas för att säkerställa att de får obruten tillgång till sina pengar och möjlighet att genomföra betalningar. Det handlar om att upprätthålla det konsumentskydd som t.ex. insättarna i egenskap av konsumenter förväntar sig. När det anses behövas ett skydd för insättarna kan det tillhandahållas genom att verksamheten (eller de delar som påverkar insättarnas situation) överlåts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Att skydda investerare kan exempelvis handla om att vidta åtgärder inom ramen för resolution som syftar till att bevara en obruten möjlighet för värdepappersinnehavare att disponera sina värdepapper.

I *punkten 5* anges resolutionsändamålet att tillhandahålla ett skydd för kundmedel och kundtillgångar, dvs. medel som omfattas av redovisningsskyldighet, men som inte omfattas av investerarskyddet.

Vilka åtgärder som ska vidtas för att uppnå relevanta resolutionsändamål framgår inte av förevarande bestämmelse utan får bedömas i det enskilda fallet. Till exempel, om ett fallissemang i ett företag kan leda till att kritiska verksamheter hos ett annat företag (men inte hos det fallerande företaget) slås ut är det som regel spridningsrisken som är relevant och inte de kritiska verksamheterna (vilket inte utesluter att det kan finnas flera resolutionsändamål). Situationen kan emellertid vara en annan om fallissemanget kan leda till eller förväntas leda till att flera andra företag med liknande verksamhet får problem och att detta sammantaget kan leda till problem med att upprätthålla någon grundläggande funktion. Det kan då finnas skäl att beakta verksamheten som kritisk även hos det fallerande företaget, trots att den i sig själv inte är kritisk. Vidare kan Finansinspektionens förteckning över systemviktiga institut ge en indikation om vilka institut som bedriver kritisk verksamhet eller som på annat sätt är av betydelse för ett stabilt finansiellt system.

Övervägandena finns i avsnitt 15.1.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 a, b och f i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen behandlar i huvudsak ordningsföljden för påförande av förluster på ägare och borgenärer.

I *första stycket* behandlas två principer som står i fokus för resolution. Den första är att resolutionsåtgärder ska tillämpas och resolutionsplaner utformas på ett sätt som innebär att ägarna ska bära förluster före borgenärerna. Den andra är att borgenärerna därefter ska bära förluster och ha inbördes rätt till betalningen enligt den prioritetsordning som vid konkurs följer av förmånsrättslagen och konkurslagen. Den senare principen gäller dock bara om inte andra bestämmelser i lagen för det aktuella verktyget eller befogenheten i fråga, anger något annat. Sådana bestämmelser finns exempelvis i 21 kap. 16 § om skuldnedskrivnings-verktyget. Av förmånsrättslagen följer vidare att borgenärer som tillhör samma kategori ska behandlas likvärdigt.

Av *andra stycket* framgår att prioritetsordningen som gäller vid konkurs även ska följas vid den uppkapitalisering som sker genom konvertering av skulder till kärnprimärkapital. Liksom vid skuld-

nedskrivning ska undantag från ordningsföljden endast ske om det följer av andra bestämmelser i lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 16.6.

8 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 g i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar principen att utfallet för ägare och borgenärer inte får bli sämre än vid konkurs eller likvidation. Principen gäller dels vid tillämpning av resolutionsverktyg (inklusive nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget) och utövande av andra resolutionsåtgärder, dels vid åtgärder enligt 6 kap. Med åtgärder enligt 6 kap. avses dels nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument och andra efterställda skulder, dels åtgärder mot innehavare av kärnprimärkapitalinstrument. I lagen finns ytterligare bestämmelser om principen, se 12 kap. 10–12 §§ och 23 kap. 8 §.

Övervägandena finns i avsnitt 16.7.

9 §

Paragrafen genomför delar av artikel 1.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen handlar om krav på proportionalitet.

Paragrafens *första stycke* erinrar om att proportionalitetsprincipen gäller vid beslut enligt lagen eller föreskrifter som meddelats i anslutning till lagen. Av bestämmelsen framgår att ett beslut om en åtgärd endast får fattas om skälen för beslutet uppväger det intrång eller men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse. Det ska med andra ord finnas en rimlig balans mellan fördelarna för det allmänna och de nackdelar som åtgärden innebär för den enskilde. Principen kommer också till uttryck i enskilda lagbestämmelser, t.ex. i 8 kap. om förutsättningarna för ett beslut om resolution.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, och i förekommande fall Finansinspektionen, ska ta hänsyn till de angivna omständigheterna när de tillämpar bestämmelserna på ett enskilt företag. De omständigheter som räknas upp är företagsspecifika. Av dem följer t.ex. att det inte behöver ställas lika långtgående krav på en återhämtningsplan för en liten lokal sparbank som för en systemviktig affärsbank. Kraven ska visserligen uppfyllas men hur det görs kan alltså variera från fall till fall. De omständigheter som ska beaktas är arten och omfattningen av företagets verksamhet och dess komplexitet. Det ska tolkas i vid bemärkelse och inkluderar såväl företagets verksamhetsinriktning, aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek och juridiska ställning, som graden av sammankoppling med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter m.m.

Övervägandena finns i avsnitt 16.2.

2 kap. Definitioner

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller definitioner.

Övervägandena finns i huvudsak i avsnitt 6 eller i de avsnitt till vilka det hänvisas där.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller en definition av kvalificerad skuld. En kvalificerad skuld är en skuld som får skrivas ned eller konverteras. Definitionen inkluderar dock inte primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument, eller sådana skulder som räknas upp i punkterna 1–10.

Av *punkten 1* framgår att en garanterad insättning inte är en kvalificerad skuld. En definition av garanterad insättning finns i 1 § 18.

Enligt *punkten 2* utgör en skuld som är säkerställd inte en kvalificerad skuld. Med skuld som är säkerställd avses detsamma som ”skuld med säkerhet”, dvs. en skuld som är säkrad genom inteckning, panträtt eller ett avtal om säkerhet. Begreppet inkluderar bl.a. säkerställda obligationer och skulder i form av sådana finansiella instrument som används i syfte att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer.

Punkten 3 behandlar en skuld som hänför sig till kundmedel och kundtillgångar. Dit hör exempelvis pengar och värdepapper som innehas för en privatpersons räkning. Det inkluderar också kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av UCITS-fonder enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Av bestämmelsen framgår att skulder som hänför sig till sådana medel eller tillgångar inte utgör kvalificerade skulder, förutsatt att kunden är skyddad vid konkurs. Detta innebär att en skuld inte utgör en kvalificerad skuld, om den kan hänföras till kundmedel eller kundtillgångar för vilka separationsrätt vid konkurs föreligger.

Av *punkten 4* framgår att skulder hänförliga till kommissionsavtal enligt kommissionslagen (2009:865) eller annat avtal som innebär att institutet är redovisningsskyldigt för anförtrodda medel – i krishanteringsdirektivets engelska språkversion talas om ”fiduciary relationship” – inte utgör kvalificerade skulder.

Punkten 5 undantar lån med kort löptid till andra institut, förutom institut i samma koncern. Det är lånets ursprungliga löptid som avgör huruvida undantaget är tillämpligt.

På liknande sätt undantas enligt *punkten 6* kortfristiga lån till system, operatörer eller deltagare i ett anmält avvecklingssystem. Här är det dock lånets återstående löptid som avgör huruvida undantaget är tillämpligt eller inte.

Punkten 7 undantar skulder till anställda. En sådan skuld undantas dock inte avseende den rörliga delen av ersättningen om denna del av ersättningen inte regleras i ett kollektivavtal eller avser en risktagare med väsentlig inverkan. Med risktagare med väsentlig inverkan avses detsamma som i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Punkten 8 behandlar en skuld till en borgenär inom affärs- eller handelssektorn. Som exempel på sådana skulder kan nämnas it-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.

Av *punkten 9* följer att skulder till skatte- och socialförsäkringsmyndigheter inte utgör kvalificerade skulder, förutsatt att sådana skulder har förmånsrätt enligt tillämplig lag. Någon prioritet för sådana skulder finns inte i svensk rätt. Bestämmelsen kan dock bli tillämplig på utländska skulder, med följd att undantaget då blir tillämpligt i fråga om de skulderna.

Det följer av *punkten 10* att ett instituts skuld till garantimyndigheten till följd av insättningsgarantiavgifter som institutet ska betala inte utgör en kvalificerad skuld.

Övervägandena finns i avsnitt 22.22.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår var det finns ytterligare definitioner och förklaringar utöver de i 1 och 2 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 9.1, 22.2, 22.7, 22.14, 22.19, 22.34 och 23.1.

3 kap. Resolutionsplaner

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 10.1 och 10.6 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska upprätta en resolutionsplan för varje institut. Vad en sådan plan ska innehålla, hur ofta den ska upprättas m.m. avses framgå av föreskrifter meddelade av regeringen med stöd av 29 kap. 2 §.

Upprättandet av resolutionsplanen ska enligt *andra stycket* föregås av samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna där betydande filialer är belägna. Omfattningen av samrådet med de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de betydande filialerna får anpassas till behovet i varje enskilt fall.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte ska upprätta resolutionsplaner för institut som tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn. Sådana institut ska i stället omfattas av en koncernresolutionsplan som upprättas enligt 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 12.1, 12.2, 13.2 och 13.3 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att om ett institut ingår i en koncern ska den omfattas av en koncernresolutionsplan. Den planen ska identifiera vilka

åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta mot företaget i fråga och, i förekommande fall, vilka åtgärder som utländska resolutionsmyndigheter avser att vidta mot där hemmahörande företag.

En koncern kan bestå av enbart företag i Sverige. I den kan det emellertid också finnas företag i andra länder inom EES. I båda dessa fall ska det upprättas koncernresolutionsplaner. För en gränsöverskridande koncern beror dock innehållet i resolutionsplanen på vad myndigheterna kan komma överens om. En gränsöverskridande koncern definieras i 2 kap. 1 § som en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES.

Enligt *andra stycket* får en koncernresolutionsplan också ange hur resolutionen ska finansieras. När planen avser en gränsöverskridande koncern får planen i så fall innehålla en överenskommelse om att kostnaderna ska fördelas mellan finansieringsarrangemangen i de olika länderna. Hur kostnaderna ska fördelas mellan de olika finansieringsarrangemangen kommer sannolikt att framgå av olika fördelningsnycklar utifrån förutsättningarna i det enskilda fallet. Den överenskommelse som träffas om finansieringen kommer att ligga till grund för överenskommelser om hur kostnaderna faktiskt ska fördelas om företaget fallerar. Finansieringsplaner är nämligen en del av de koncernresolutionsordningar som myndigheterna ska försöka komma överens om enligt 9 kap.

Tredje stycket beskriver vem som ska upprätta en koncernresolutionsplan för en koncern som inte är gränsöverskridande, och med vem samråd ska ske.

Av *fjärde stycket* framgår att det är den samordnande resolutionsmyndigheten som ska upprätta koncernresolutionsplanen för en gränsöverskridande koncern. Planen ska tas fram inom ramen för resolutionskollegiet. Planen ska tas fram tillsammans med de berörda resolutionsmyndigheterna och efter samråd med relevanta behöriga myndigheter. Den samordnande resolutionsmyndigheten får involvera resolutionsmyndigheter från tredjeland.

Den svenska resolutionsmyndigheten kan ingå i samarbetet antingen som samordnande resolutionsmyndighet eller i egenskap av resolutionsmyndighet för något av dotterföretagen.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.1 och 8.2.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 13.4 första stycket, 13.7 och 13.10 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar överenskommelser om koncernresolutionsplaner för en gränsöverskridande koncern.

Resolutionsmyndigheten ska enligt *första* och *andra styckena*, oavsett om den är samordnande resolutionsmyndighet eller ansvarig för ett dotterföretag, försöka komma överens med de övriga relevanta resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern. En sådan överenskommelse ska, om möjligt, träffas inom fyra månader. Som framgår av 14 § kan dock denna tid förlängas i avvaktan på att myndigheterna utreder vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eventuella väsentliga hinder mot att hantera ett institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten när den är samordnande resolutionsmyndighet ska ompröva ett gemensamt beslut i där angivna fall.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

4 §

Paragrafen genomför artikel 13.5 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen beskriver vad som gäller om myndigheterna inte lyckas komma överens enligt 3 § och den svenska resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet. Enligt *första stycket* ska den svenska resolutionsmyndigheten då fatta beslut om koncernresolutionsplanen. De övriga resolutionsmyndigheterna ska upprätta och anta planer för de individuella instituten och besluta om dem. Enligt *andra stycket* ska den svenska resolutionsmyndigheten inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska myndigheterna. Av detta följer också att resolutionsmyndigheten i beslutet ska ange vilken hänsyn den tagit till de övriga myndigheternas synpunkter och varför den avviker från den bedömning som gjorts av de övriga myndigheterna. Att beslutet ska vara motiverat följer av förvaltningslagen (1986:223).

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

5 §

Paragrafen genomför artikel 13.5 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen beskriver vad som gäller om myndigheterna inte lyckas komma överens enligt 3 § och den svenska resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet. Enligt *första stycket* ska den svenska resolutionsmyndigheten då fatta beslut om resolutionsplanen för dotterföretag för vilka den ansvarar. På samma sätt som när den svenska resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet ska den, enligt *andra stycket*, inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska myndigheterna och motivera beslutet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket och 13.9 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vad som gäller om en utländsk resolutionsmyndighet inom fristen hänskjuter ett ärende som avses i 4 eller 5 § till Europeiska bankmyndigheten (Eba) för bindande medling. Den svenska resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut från Eba. Om Eba inte yttrar sig inom en månad, får resolutionsmyndigheten fatta sitt beslut. Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten anser att beslutet kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i Sverige. Att Ebas beslut i ärenden om bindande medling inte ska inkräkta på medlemsstaternas finanspolitiska ansvar framgår av artikel 38 i förordning 1093/2010/EU (Eba-förordningen). Kriteriet att en invändning från medlemsstaten ska avse väsentlig inverkan på finanspolitiken följer av artikel 38.5 i Eba-förordningen.

Som framgår av *andra stycket* får resolutionsmyndigheten inte hänskjuta ett ärende till Eba efter fyramånadersfristens utgång, se även 28 kap. 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

7 §

Paragrafen genomför artikel 13.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att den svenska resolutionsmyndigheten är bunden av beslut som fattas av utländska resolutionsmyndigheter och detta även om resolutionsmyndigheten inte har deltagit i beslutet. Sådana beslut som fattas av utländska myndigheter kommer inte direkt att binda de svenska företagen, men möjligen deras moderföretag. De beslutade planerna kommer exempelvis att ligga till grund för resolutionsmyndighetens beslut om hur stort minimikravet på de nedskrivningsbara skulderna ska vara enligt 4 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 13.10 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten om den anser att en koncernresolutionsplan som beslutats kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i Sverige. Möjligheten att göra gällande att ett beslut av Eba kan få väsentlig finanspolitisk inverkan i ett medlemsland följer av Eba-förordningen, se författningskommentaren till 6 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 87 j i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår bl.a. att en koncernresolutionsplan som beslutas för en gränsöverskridande koncern som huvudregel ska följas av resolutionsmyndigheten. Myndigheten får dock avvika från planen, om den bedömer att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.3.

10 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 10.2 och 15 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten när myndigheten upprättar en resolutionsplan för ett visst institut samtidigt ska göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutets fallissemang inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution utan någon av de negativa konsekvenser som anges i bestämmelsen. Den bedömning som görs får dock inte förutsätta att Riksbanken eller någon annan centralbank kommer att ge likviditetsstöd på särskilda villkor eller något annat statligt stöd. Resolutionsplanen får förutsätta att resolutionsreserven används för sitt ändamål, men däremot inte att något annat statligt stöd ges.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska bedöma om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet. I det ligger bl.a.

att resolutionsmyndigheten ska ta hänsyn till om de åtgärder som myndigheten överväger är rimliga och trovärdiga.

Av bestämmelsen framgår vidare att åtgärderna inte ska leda till allvarliga störningar i det finansiella systemet. I detta ligger också att de inte ska resultera i avbrott i kritiska verksamheter. Begreppet kritiska verksamheter definieras i 2 kap. 1 §.

Resolutionsåtgärder mot systemviktiga institut kan förväntas leda till störningar av något slag, men så kan vara fallet oavsett vilken åtgärd som vidtas. Det får tas med i bedömningen av om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla ett institut. Åtgärderna ska i största möjliga mån syfta till att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten.

Enligt *andra stycket* ska bedömningen föregås av samråd med de där nämnda myndigheterna. Omfattningen av samrådet med de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de betydande filialerna får anpassas till behovet i varje enskilt fall, jfr 1 § ovan.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.4.

11 §

Paragrafen genomför delar av artikel 16 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en bedömning ska göras av möjligheten att hantera en koncern – gränsöverskridande eller inte – om ett eller flera institut i den fallerar. Den bedömningen ska göras med utgångspunkt från möjligheten att hantera respektive koncernföretag, och enligt *andra stycket* i samråd med berörda utländska myndigheter

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.4.

12 §

Paragrafen genomför artikel 17.1–17.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den vid bedömningen enligt 10 § identifierar väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut genom konkurs, likvidation eller resolution. Om resolutionsmyndigheten identifierar sådana hinder ska den, enligt *första stycket*, förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som institutet kan vidta för att minska hindren så att de inte längre är väsentliga eller undanröja dem.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får fatta beslut om upprättande av resolutionsplanen så länge processen för att undanröja de väsentliga hindren pågår. Processen för att undanröja väsentliga hinder kan avslutas på tre sätt. Resolutionsmyndigheten kan bedöma att de av institutet angivna åtgärderna är tillräckliga, eller besluta om åtgärder för att undanröja hinder eller avstå från att besluta om sådana åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.5.

13 §

Paragrafen genomför artikel 17.4 och 17.7 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den bedömer att de åtgärder som institutet föreslår är otillräckliga för att effektivt minska eller undanröja de väsentliga hindren mot rekonstruktion eller avveckling av institutet. Resolutions-

myndigheten ska då, efter samråd med Finansinspektionen, fatta ett beslut om vilka åtgärder som institutet ska vidta för att åtgärda de väsentliga hindren.

Resolutionsmyndigheten får dock, enligt *andra stycket*, fatta ett sådant beslut bara om myndigheten kan visa att de åtgärder som institutet föreslagit inte är tillräckliga för att undanröja eller minska de väsentliga hindren och att de åtgärder som den föreslår är proportionerliga.

Vid proportionalitetsbedömningen ska resolutionsmyndigheten beakta det hot som de identifierade hindren utgör mot det finansiella systemets stabilitet och väga det mot den inverkan som de identifierade åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin. Resolutionsmyndigheterna ska också ta hänsyn till vilka effekter åtgärderna kan få för den inre marknaden, det finansiella systemet och samhällsekonomin. Resolutionsmyndighetens bedömning i den frågan ska framgå av beslutet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.5.

14 §

Paragrafen genomför artikel 17.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska underrätta bl.a. det företag i vilket myndigheten anser att det finns väsentliga hinder mot rekonstruktion eller avveckling. En sådan underrättelse, från resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet, leder till att den tid som myndigheterna har på sig att fatta ett beslut skjuts fram.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 18.1 i krishanteringsdirektivet.

När ett institut ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten enligt bestämmelsen i denna paragraf försöka komma överens med de övriga resolutionsmyndigheterna om vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.4.

16 och 17 §§

Paragraferna genomför delar av artikel 18.2–18.4 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna i 16 och 17 §§ beskriver inledningen av förfarandet för att komma fram till vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder mot att rekonstruera eller avveckla en gränsöverskridande koncern. Förfarandet liknar det som gäller för en resolutionsplan för ett enskilt institut, men med den skillnaden att det är de berörda resolutionsmyndigheterna i samråd och inte den svenska resolutionsmyndigheten ensam som ska bedöma vilka åtgärder som ska vidtas. En ytterligare skillnad är att det i fråga om gränsöverskridande koncerner uppställs ett uttryckligt krav på att en rapport ska tas fram med en analys av de väsentliga hinder som finns mot att vidta effektiva resolutionsåtgärder beträffande koncernen.

Dessutom framgår av 17 § att moderföretaget i koncernen får lämna synpunkter på rapporten och föreslå alternativa åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 18.4 och 18.5 första meningen i krishanteringsdirektivet

Paragrafens *första stycke* beskriver vad myndigheterna ska försöka komma överens om efter det att en rapport upprättats i enlighet med 16 § och moderföretaget haft möjlighet att komma in med synpunkter enligt 17 §. Överenskommelsen mellan myndigheterna ska träffas inom den tid som anges i *andra stycket*.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

19 §

Paragrafen genomför artikel 18.5 andra meningen i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att den överenskommelse som myndigheterna träffar ska vara motiverad och vem den ska överlämnas till. Överenskommelsen är bindande för resolutionsmyndigheten. Resolutionsmyndigheten ska enligt *andra stycket* omsätta beslutet i åtgärder mot institutet när det behövs. Det kan t.ex. bli nödvändigt om överenskommelsen innebär att ett svenskt institut ska ändra något i sin verksamhet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

20 och 21 §§

Paragraferna genomför delar av artikel 18.6 första och andra styckena och av artikel 18.7 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragraferna behandlar hur den svenska resolutionsmyndigheten ska förfara i fråga om åtgärder för att undanröja eller minska eventuella hinder mot att rekonstruera eller avveckla en gränsöverskridande koncern, när de berörda myndigheterna inte har kommit överens.

Av *20 § första stycket* framgår att om myndigheterna inte kommer överens inom tidsfristen, ska resolutionsmyndigheten vidta mått och steg för att vidta åtgärder på koncernnivå, i enlighet med det förfarande som gäller i fråga om individuella institut som inte ingår i en finansiell koncern. Resolutionsmyndigheten ska således fatta beslut om åtgärder i enlighet med 13 §. Det framgår av *21 § första stycket* att samma förfarande ska tillämpas gentemot svenska dotterföretag inom en koncern, i fall då myndigheterna inte kommit överens inom tidsfristen. Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet bör den i båda situationerna beakta den samordnande resolutionsmyndighetens beslut. Att besluten ska vara motiverade framgår av förvaltningslagen, jfr författningskommentaren till 4 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

22 §

Paragrafen genomför artikel 18.6 tredje stycket, 18.7 andra stycket och 18.9 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling i olika avseenden, se författningskommentaren till 6 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

23 §

Paragrafen genomför artikel 18.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas enligt 18 §, liksom beslut motsvarande de i 20 eller 21 § som fattas av utländska myndigheter, är bindande för resolutionsmyndigheten och ska ligga till grund för eventuella beslut som den fattar, jfr författningskommentaren till 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.5.

24 §

Paragrafen genomför artikel 17.5 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder ett institut eller ett annat koncernföretag får föreläggas att vidta för att undanröja eller minska väsentliga hinder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.5.

25 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.5, 11.1 och 13.1 samt delvis artikel 10.1.

Av *första stycket* framgår att ett institut eller ett moderföretag inom EES ska ge resolutionsmyndigheten den hjälp och det stöd som myndigheten behöver för att upprätta resolutionsplanen.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten ska lämna en sammanfattning av den resolutionsplan som upprättats för ett institut eller moderföretag till det institutet eller moderföretaget. Den information som ska lämnas avser en sammanfattning av planen.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.2.

4 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.1, 45.4, 45.5 och 45.14 i krishanteringsdirektivet

Paragrafens *första stycke* innehåller en definition av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Vilka skulder som är kvalificerade framgår av 2 kap. 2 §. Det är emellertid inte alla kvalificerade skulder som får räknas med när kravet bestäms utan bara de som är ”medräkningsbara”. Vilka de är avses framgå av föreskrifter som meddelas med stöd av 29 kap. 1 § 1.

Av *andra stycket* framgår hur derivatskulder ska tas med vid beräkningen av de totala skulderna.

Övervägandena finns i avsnitt 9.1 och 9.3.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.7 och 45.8 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i varje enskilt fall ska besluta om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Beslutet ska fattas efter samråd med Finansinspektionen. Av 3 § framgår vilka övergripanden omständigheter som ska beaktas när kravet fastställs. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får precisera kriterierna i föreskrifter, se 29 kap. 1 §.

Av *andra stycket* framgår att ett krav ska uppfyllas även på gruppnivå. Beslutet fattas av den samordnande resolutionsmyndigheten. När resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet, ska den samråda med Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska beslutet fattas enligt den process som beskrivs i 5–9 §§.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att kravet ska tillämpas av vissa andra företag på individuell nivå. Även ett sådant beslut ska fattas efter samråd med Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitten 9.1 och 9.5.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.6, 45.8 andra stycket och 45.15 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som är vägledande för storleken på det krav som ställs på institutet i fråga. Det handlar om att säkerställa att det kan hanteras inom ramen för resolution. Om resolutionsmyndigheten bedömer att ett institut inte kommer att försättas i resolution kan dock kravet sättas till noll.

Kravet ska beslutas i anslutning till resolutionsplaneringen och en resolutionsplan ska innehålla information om kravet. Om det i samband med den planeringen bedöms att det finns väsentliga hinder mot att hantera ett institut genom resolution, kan institutet föreläggas att ändra detta, exempelvis genom att emittera nya skulder.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka kriterier som får ligga till grund för den bedömningen, se 29 kap. 1 § 2.

Av 12 § framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att kravet är uppfyllt.

Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 45.13 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten kan kräva att det berörda företaget ska uppfylla minimikravet med enbart vissa typer av kvalificerade skulder. Resolutionsmyndigheten ska då ange vilken eller vilka typer av kvalificerade skulder som får beaktas vid beräkningen av om minimikravet är uppfyllt.

Övervägandena finns i avsnitt 9.4.

5–9 §§

Paragraferna genomför artikel 45.9 och 45.10 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna beskriver hur myndigheterna ska försöka komma överens om kravet för en gränsöverskridande koncern och vad som händer om myndigheterna inte kan enas, bl.a. möjligheten att ett ärende blir föremål för bindande medling i Ebas regi.

Övervägandena finns i avsnitt 9.6.

10 och 11 §§

Paragraferna genomför artikel 45.11 och 45.12 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår vilka möjligheter det finns för att göra undantag från minimikravet på nedskrivningsbara skulder för vissa institut.

Övervägandena finns i avsnitten 9.7 och 9.8.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.1 och 45.15 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att minimikravet uppfylls. Det är samtidigt Finansinspektionen som ska utöva tillsyn över att instituten uppfyller minimikravet och i förekommande fall ingripa mot institut som inte uppfyller kravet.

Resolutionsmyndighetens övervakning ska avse både individuella och gruppbaserade minimikrav, beroende på vad som är tillämpligt. I artikel 45.1 i krishanteringsdirektivet anges att instituten alltid ska uppfylla minimikravet. Det framstår dock som överflödigt att i paragrafen uttryckligen ange att minimikravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva vilken information som ska lämnas till resolutionsmyndigheten för dess övervakning, se 29 kap. 1 § 3.

Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

5 kap. Ytterligare åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 68.1, 68.3, 68.5 och 68.6 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett beslut om krisavvärjande åtgärder innebär att en motpart till det berörda företaget inte får t.ex. säga upp, häva eller ändra villkoren i ett avtal med företaget i fråga. De begränsningar i möjligheten att säga upp avtal m.m. som enligt 11 kap. 3–6 och 8 §§ gäller när företaget försätts i resolution eller när resolutionsåtgärder vidtas mot det, gäller även vid ett beslut om krisavvärjande åtgärder. Se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.

2 och 3 §§

Paragraferna genomför artikel 55 i krishanteringsdirektivet.

För att säkerställa att det är möjligt att skriva ned eller konvertera skulder, ska enligt *2 § första stycket* de nämnda företagen i avtal som avser relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder och lyder under lagen i tredje land ta in villkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering. Sådana villkor innebär dels att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras, dels att borgenärerna accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om

skuldnedskrivning eller konvertering antingen inom ramen för resolution eller utanför resolution enligt 6 kap.

Kravet att sådana villkor ska tas in i avtalen är tillämpligt på relevanta skuldinstrument eller kvalificerade skulder som omfattas av lagstiftningen i ett land utanför EES, utom vissa kvalificerade insättningar eller sådana relevanta skuldinstrument eller kvalificerade skulder som undantas från kravet enligt Europeiska kommissionens tekniska standarder.

Av *3 §* framgår att kravet på att avtalen ska innehålla de ifrågavarande villkoren inte tillämpas om det är klarlagt att ett beslut om nedskrivning eller konvertering kan verkställas i det andra landet. Resolutionsmyndigheten kan också besluta om ett sådant undantag i ett enskilt fall, om det är klarlagt att ett beslut om nedskrivning eller konvertering kan verkställas i det andra landet.

Det företag som vill ingå ett avtal utan att ta in de ifrågavarande villkoren ska till resolutionsmyndigheten lämna de uppgifter, t.ex. ett rättsutlåtande, som myndigheten behöver för att kunna pröva ärendet. Uppgifter behöver dock inte lämnas om det är uppenbart obehövligt, t.ex. om resolutionsmyndigheten redan har gjort en prövning i ett annat ärende av lagstiftningen i det relevanta tredjelandet eller om ett sådant undantag framgår av föreskrifter som meddelats med stöd av 29 kap. 1 § 4.

Övervägandena finns i avsnitt 11.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare i syfte att förbereda en eventuell resolution av företaget. Det kan i detta sammanhang t.ex. röra sig om att kontakta sådana potentiella köpare som skulle kunna förvärva hela eller delar av företagets verksamhet genom användning av försäljningsverktyget, om företaget skulle försättas i resolution. Av bestämmelsen framgår att ett sådant föreläggande endast får utfärdas efter en underrättelse från Finansinspektionen enligt 15 kap 2 b § lagen om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, eller 25 kap. 2 b § lagen om värdepappersmarknaden, förkortad LVM.

Övervägandena finns i avsnitt 12.4.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.8 och 71.7 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kräva att ett företag för register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. it-avtal som rör sådan verksamhet.

Av artikel 71.8 i krishanteringsdirektivet framgår att Eba ska ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn angående den information om finansiella avtal som registren minst bör omfatta samt under vilka omständigheter myndigheterna bör kräva av ett företag att det upprättar ett sådant register. Regeringen eller den myndighet som regeringen

bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 29 kap. 1 § 5.

Beträffande Finansinspektionens rätt att besluta om upprättande av register hänvisas till 13 kap. 8 a § LBF och 23 kap. 3 b § LVM.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 54.1, 54.2 och 54.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i samband med resolutionsplaneringen får förelägga ett företag att höja sitt maximikapital för att underlätta den nedskrivning eller konvertering som kan komma att ske om företaget försätts i resolution. Syftet är att kunna säkerställa att företaget har ett så stort kapital som krävs för att nedskrivning och konvertering då ska kunna genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

6 kap. Nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 36.4 och 59.10 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att innan Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering ska inspektionen se till att en sådan värdering som anges i 7 kap. görs. Eftersom hänvisningen avser hela 7 kap. har Finansinspektionen även möjlighet att om så bedöms nödvändigt göra en preliminär värdering enligt 7 kap. 8 och 9 §§.

Med utgångspunkt från värderingen ska Finansinspektionen sedan fastställa hur mycket de relevanta kapitalinstrumenten behöver skrivas ned för att absorbera förluster så att substansvärdet blir noll, dvs. så att tillgångar och skulder är lika stora. Inspektionen ska också fastställa med vilket belopp de relevanta kapitalinstrumenten behöver konverteras till kärnprimärkapital.

Konverteringsbehovet kommer att styras av vad som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska fallera eller sannolikt fallera, dvs. att genom åtgärden ska företaget återges livskraften.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3 och 17.1.7.

2–4 §§

Paragraferna genomför artiklarna 59.3 b–d, 61 och 62.7 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelserna framgår när Finansinspektionen ska fatta beslut om skuldnedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument för ett företag som är hemmahörande i Sverige.

Av *2 § 1* framgår att Finansinspektionen, vid en bedömning huruvida ett företag fallerar eller sannolikt kommer att fallera, ska tillämpa samma kriterier som vid motsvarande bedömning enligt 8 kap.

I *3 § andra stycket* anges motsvarande kriterier avseende en koncern. Eftersom en koncern inte har ett ett tillstånd som kan återkallas, kan en koncerns fallissemang inte på motsvarande sätt som i fråga om ett institut

knytas till återkallelse av tillstånd. I stället följer av bestämmelsen att frågan huruvida koncernen uppfyller de gruppbaserade tillsynskraven i något väsentligt avseende är avgörande vid bedömningen. Bestämmelser om gruppbaserade tillsynskrav finns bl.a. i 3 kap. lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Den berörda myndigheten (i samma land som den samordnande tillsynsmyndigheten) fattar beslutet ensam. Om ett moderföretag finns i Sverige, men den samordnande myndigheten är en utländsk myndighet, är det den myndigheten ensam som fattar beslutet. På motsvarande sätt ska Finansinspektionen ensam fatta beslut om nedskrivning eller konvertering i moderföretag när inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, även om moderföretaget är utländskt. Det anges därför i *4 §* att Finansinspektionen ska fatta beslut om nedskrivning eller konvertering beträffande moderföretaget när inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.3 och 14.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 59.3 e i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår hur Finansinspektionen ska besluta om nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument om ett företag behöver statligt stöd samt Finansinspektionens möjlighet att på motsvarande sätt skriva ned eller konvertera alla efterställda skulder i en sådan situation.

Övervägandena finns i avsnitt 14.1.

6 §

Paragrafen genomför artikel 61.4 b i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen i vissa fall, när inspektionen är samordnande berörd myndighet, ska fatta beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument som getts ut av utländska moder- eller dotterföretag i en koncern.

Av *andra stycket* framgår att beslutet om nedskrivning eller konvertering i ett utländskt dotterföretag ska fattas gemensamt med den berörda myndigheten för dotterföretaget.

Övervägandena finns i avsnitt 14.1.

7–10 §§

Paragraferna genomför artikel 62.1, 62.2, 62.3 och 62.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår att Finansinspektionen ska underrätta andra myndigheter när inspektionen överväger att fatta ett beslut om nedskrivning eller konvertering. Tillsammans med de underrättade myndigheterna ska inspektionen överväga om det finns några realistiska alternativa åtgärder som kan vidtas inom rimlig tid. Med alternativa åtgärder avses tidiga ingripanden och andra tillsynsåtgärder. Dit hör också tillskott av eget kapital eller andra medel som kan bidra till att företagets eller koncernens problem åtgärdas.

Finansinspektionen ska försöka komma överens med den eller de utländska berörda myndigheterna om behovet av att vidta åtgärder.

Om det finns alternativa åtgärder ska Finansinspektionen se till att de vidtas. Om sådana åtgärder inte kommer att vidtas får myndigheten ompröva sitt beslut.

Vid ett beslut om nedskrivning eller konvertering i ett institut eller ett koncernföretag med gränsöverskridande verksamhet, ska Finansinspektionen beakta de potentiella konsekvenserna i de medlemsstater där institutet eller koncernen bedriver verksamhet.

Övervägandena finns i avsnitt 14.9.

11–13 §§

Paragraferna genomför artiklarna 60.1 a och 47.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragraferna motsvaras av 16 kap. 1–3 §§, med den skillnaden att de här aktuella åtgärderna endast avser poster i kärnprimärkapitalet. Se författningskommentaren till 16 kap. 1–3 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 14.4.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 60.1 och 60.2 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar 21 kap. 15 §. Skillnaden här är att denna paragraf endast avser sådana skulder som får räknas in i kapitalbasen, de s.k. relevanta kapitalinstrumenten. Se i övrigt författningskommentaren till 21 kap. 15 §.

Övervägandena finns i avsnitt 14.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 60.3 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen innehåller ett antal anvisningar som Finansinspektionen ska verka för att uppfylla vid en konvertering. Om någon av punkterna 1–4 inte kan uppfyllas bör alternativa åtgärder övervägas, inklusive resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 14.5.

16 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i krishanteringsdirektivet.

Motsvarande bestämmelse finns i 21 kap. 21 §. Se författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 14.7.

17 §

Paragrafen genomför artikel 59.7 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att nedskrivning eller konvertering av ett dotterföretags relevanta kapitalinstrument inte får göras mer omfattande eller på sämre villkor än i fråga om motsvarande relevanta kapitalinstrument på moderföretagsnivå.

Det finns inget krav på att moderföretagets kapitalinstrument ska skrivas ned eller konverteras samtidigt som dotterföretagets eller samtliga dotterföretags kapitalinstrument skrivs ned eller konverteras. Om den myndighet som ansvarar för ett dotterföretag i en koncern deltar i en överenskommelse som innebär att t.ex. nedskrivning enbart sker i det

dotterföretaget, kommer någon nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i moderföretaget inte att ske.

Övervägandena finns i avsnitt 14.6.

18 §

Paragrafen genomför artikel 60.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett företag som kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument får föreläggas att se till att företagets styrelse ges det bemyndigande som krävs för att företaget utan ytterligare stämmobeslut ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument. Vad som menas med ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument får bestämmas i det enskilda fallet.

Övervägandena finns i avsnitt 14.8.

7 kap. Värdering

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet.

Det är resolutionsmyndighetens ansvar att en värdering som beaktar kraven i 7 kap. är utförd innan resolutionsåtgärder vidtas. En värdering ska även vidtas innan nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument genomförs. I dessa fall är det Finansinspektionens ansvar att denna värdering utförs, se författningskommentar till 6 kap. 1 §. En värdering ska också vara utförd innan resolutionsmyndigheten fattar beslut att ett visst institut uppfyller villkoren för resolution.

Resolutionsmyndigheten bör se till att värderingen påbörjas så tidigt som möjligt och behöver därför information på ett tidigt stadium om ett institut visar tecken på finansiella problem. Finansinspektionen ska exempelvis underrätta resolutionsmyndigheten när krisavvärjande åtgärder planeras, vilket kan vara en anledning för resolutionsmyndigheten att påbörja arbetet med en värdering.

Av bestämmelsen framgår att värderingen ska ha gjorts innan några resolutionsåtgärder vidtas. Beroende på omständigheterna i varje enskilt fall kommer beslut om resolutionsåtgärder, för vilka värderingen ska ligga till grund, att fattas under en mer eller mindre utdragen tidsperiod. Eftersom värderingen ska spegla situationen i institutet vid tidpunkten för den aktuella åtgärden, kan det bli aktuellt att justera den värdering som låg till grund för exempelvis själva resolutionsbeslutet. Den ekonomiska situationen i institutet kan ha ändrats i de fall ett beslut om en resolutionsåtgärd fattas en viss tid efter själva resolutionsbeslutet. Utgångspunkten bör vara att själva värderingstidpunkten ska ligga så nära som möjligt i tiden för den åtgärd den utgör grund till. Syftet är att värderingen ska vara rättvis, väl avvägd och realistisk vid tidpunkten för respektive åtgärd.

Av paragrafen framgår att syftet med värderingen är att värdera institutets tillgångar och skulder.

Av krishanteringsdirektivet följer vissa principer och antaganden som värderingen ska beakta för att uppnå en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering. Den närmare metoden för att bedöma värdet av ett instituts tillgångar och skulder ska specificeras i tekniska standarder för tillsyn.

Den närmare innebörden av de principer och antaganden som anges i krishanteringsdirektivet behandlas därför inte mer i detalj i lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 36.5 och 36.4g i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att tillgångar och skulder ska värderas i enlighet med principen om försiktiga antaganden. I direktivbestämmelsen anges specifikt att detta även ska gälla andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek som blir en framåtblickande bedömning. I linje med principen om försiktiga antaganden ska värderingen inte heller förutsätta eventuellt framtida statligt stöd eller nödkredit från Sveriges riksbank eller annat likviditetsstöd från Riksbanken som inte beviljas enligt standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser från och med den tidpunkt när resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument utövas.

Värderingen ska även beakta framtida kostnader som institutet kommer att drabbas av. Här avses resolutionsmyndighetens rätt till ersättning från institutet i resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår enligt 24 kap. 7 § och finansieringsarrangemangets rätt att ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med 27 kap. 1 §. Detta ligger också i linje med principen om försiktiga antaganden.

Av *andra stycket* framgår att ett övergripande syfte med värderingen är att säkerställa att institutets förluster identifieras till fullo.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.1 och 17.1.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 36.4 a–f i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår för vilka beslut värderingen ska utgöra underlag.

I artikel 36.4 c–f i krishanteringsdirektivet anges uttryckligen vissa resolutionsåtgärder som värderingen ska ligga till grund för.

Vid åtgärder mot ägare ska värderingen ligga till grund för beslut om minskning av aktiekapital, omfattningen av indragning, överföring eller minskning av ägandet genom konvertering av skulder till ägarandelar (utspädning) eller minskning av värdet på andelar.

Vid användning av försäljningsverktyget ska värderingen ligga till grund för beslut om vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser, aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och vilken ersättning som ska utges till företaget eller aktie-/andelsägarna.

När broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget används ska på motsvarande sätt värderingen ligga till grund för beslut om vilka tillgångar m.m. som ska överföras och ersättningen för det som överförs.

När skuldnedskrivningsverktyget används ska värderingen ligga till grund för beslut om omfattningen av nedskrivning och konvertering.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger att den som utses till värderare ska ha en oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter och till det institut som är föremål för värderingen. Eba ska utarbeta tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i paragrafens mening.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 36.6 och 36.7 i krishanteringsdirektivet.

Den information som framgår av paragrafens *första stycke* ska alltid fogas till värderingen. Informationen ska hämtas från institutets räkenskapsinformation. En analys och en uppskattning av det bokförda värdet ska alltid biläggas och bör därför alltid bli ett referensvärde till det värde som blir resultatet av värderingen enligt 7 kap. 1 §.

Av *andra stycket* framgår att en analys och en uppskattning av tillgångarnas (och skuldernas) marknadsvärde, om det är lämpligt, kan komplettera den analys och uppskattning av det bokförda värdet som framgår av institutets räkenskapsinformation. Enligt artikel 36.7 får en sådan kompletterande analys vid behov tas fram när försäljnings-, broinstituts- eller avskiljandeverktyget används. En sådan kompletterande analys bör dock få tas fram även i andra sammanhang, om det bedöms lämpligt. Bestämmelsen är därför utformad så att möjligheten att ta fram kompletterande analys inte begränsas till användningen av försäljnings-, broinstituts- eller avskiljandeverktyget.

En sådan analys med utgångspunkt i marknadsvärdet tas fram under värderingen, till skillnad från det bokförda värdet som framgår av och ska hämtas från institutets räkenskapsinformation.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 36.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att värderingen ska innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer om institutet hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Uppskattningen av det ekonomiska utfallet ska avse utfallet för varje klass av ägare och borgenärer. Tillämpningen av bestämmelsen ska inte påverka den värdering som ska utföras enligt 12 §. Avsikten med informationen är att den ska utgöra underlag och vägledning för resolutionsåtgärder som exempelvis skuldnedskrivningsverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.3.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen innehåller en upplysning om vilka bestämmelser som ska vara uppfyllda för att värderingen ska anses slutlig.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.4.

8–10 §§

Paragraferna genomför artikel 36.9 i krishanteringsdirektivet.

8 § behandlar de situationer då omständigheterna är så brådskande att det inte är möjligt att uppfylla kraven i 4 §, 5 § första stycket eller 6 §. De kraven måste vara uppfyllda för att värderingen ska anses slutlig. Om något eller några av de kraven inte är uppfyllda, ska resolutionsmyndigheten göra en preliminär värdering.

9 § anger de förutsättningar som ska föreligga för att en preliminär värdering ska kunna ligga till grund för beslut om resolutionsåtgärder och nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. Vad som följer av 4 §, 5 § första stycket och 6 § ska beaktas så långt möjligt.

Den preliminära värderingen ska innehålla en buffert för eventuella ytterligare förluster. Med detta avses att försiktighetsprincipen i den preliminära värderingen tillämpas i högre grad för att skapa denna buffert. Det ska framgå av den preliminära värderingen hur buffertkravet enligt paragrafen har beaktats. Eba får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

En preliminär värdering som uppfyller kraven i 9 § utgör tillräcklig grund för resolutionsmyndigheten att vidta resolutionsåtgärder eller att utöva befogenheten att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument.

10 § anger att den preliminära värderingen ska kompletteras så snart som möjligt för att en slutlig värdering ska kunna fastställas. Denna kompletterande efterhandsvärdering kan utföras samtidigt med den värdering som ska utföras enligt 12 § och av samma oberoende person, så länge de båda värderingarna hålls åtskilda.

Syftena med den slutliga värderingen är att säkerställa att förlusterna vad avser institutets tillgångar till fullo har identifierats, och att utgöra underlag till resolutionsmyndighetens beslut enligt denna paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.4.

11 §

Paragrafen genomför artiklarna 36.11 och 46.3 i krishanteringsdirektivet.Av paragrafen framgår vad resolutionsmyndigheten ska göra för det fall den slutliga värderingen utvisar en högre uppskattning av substansvärdet än den preliminära värderingen. Det handlar dels om att utöva befogenheten att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget alternativt ge sådana borgenärer och ägare ersättning, dels att beordra ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag att göra ytterligare betalningar av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

Övervägandena finns i avsnitt 17.1.5.

12 §

Paragrafen genomför artikel 74 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar den jämförelse i efterhand som ska fastställa om ägare och borgenärer skulle ha fått ett bättre ekonomiskt utfall om

företaget i resolution i stället för resolution hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Paragrafens *första stycke* behandlar den värdering som ska göras för att säkerställa att den grundläggande principen att ingen borgenär eller ägare ska få ett sämre ekonomiskt utfall vid resolution än vid konkurs eller likvidation, upprätthålls. Det är fråga om en jämförelse mellan det faktiska utfall som ägare och borgenärer fått vid resolution och vad de skulle ha fått om ett konkurs- eller likvidationsförfarande i stället hade inletts vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattades. Om det konstateras att ägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sin egendom eller sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid konkurs eller likvidation, har de rätt att få ut mellanskillnaden (se avsnitt 16.7).

Denna värdering ska, i likhet med värderingen inför resolution utföras av en oberoende person, men ska utföras separat från denna. Det behöver dock inte innebära att det är olika personer som gör de olika värderingarna. Till skillnad från värderingen inför resolution kan denna värdering överklagas separat från beslutet om resolutionsåtgärd.

Det *andra stycket* anger att eventuellt statligt stöd till företaget i resolution inte ska beaktas vid värderingen.

Det *tredje stycket* anger att resolutionsmyndigheten i uppdraget till värderaren ska ange om konkurs eller likvidation hade varit alternativet till resolution, vilket följaktligen avgör om det ekonomiska utfallet vid resolution ska jämförs med ett hypotetiskt utfall vid konkurs eller likvidation.

Övervägandena finns i avsnitt 17.2.

8 kap. Inledande av resolution

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 32.1 a och 81.3 i krishanterings-direktivet.

Av *första stycket* framgår att Finansinspektionen ska pröva om ett institut eller annat företag som träffas av lagens tillämpningsområde fallerar eller sannolikt kommer att fallera, dvs. de s.k. fallissemangsgrunderna i 2 §. Finansinspektionen ska göra en sådan prövning på eget initiativ eller på resolutionsmyndighetens begäran. När det gäller fallissemangsgrunden att institutet eller företaget behöver statligt stöd ska Finansinspektionens prövning även omfatta de undantagssituationer som anges i 3 §.

Enligt *andra stycket* ska Finansinspektionens prövning av frågan om fallissemang föregås av samråd med resolutionsmyndigheten.

Av *tredje stycket* framgår att Finansinspektionen är skyldig att omgående underrätta resolutionsmyndigheten, om inspektionen fastställer att institutet eller företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Resolutionsmyndigheten har sedan att bedöma om övriga förutsättningar för resolution är uppfyllda, se 4 § första stycket. Vidare ska Finansinspektionen dessutom underrätta andra relevanta myndigheter. Med andra relevanta myndigheter avses de myndigheter som, utöver resolutionsmyndigheten, uppräknas i artikel 81.3 i krishanterings-

direktivet. Det innebär bl.a. att Riksbanken och Regeringskansliet (Finansdepartementet) ska underrättas.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.1 och 15.4.

2 §

Paragrafen genomför artikel 32.4 a–c och del av artikel 32.4 d i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår i vilka situationer ett institut eller ett företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket 2 ska anses fallera eller sannolikt fallera i lagens mening (de s.k. fallissemangsgrunderna). Dessa omständigheter är uttömmande för betydelsen av fallissemang i enlighet med denna lag. Det är tillräckligt att en av dessa omständigheter föreligger eller sannolikt kommer att föreligga för att institutet eller företaget ska anses fallera eller anses sannolikt fallera.

Av *första stycket 1* framgår att institutet eller företaget ska anses fallera om det åsidosätter sina skyldigheter på ett sätt som kan medföra att tillståndet för verksamheten återkallas. Det kan bl.a. avse fallet att ett institut har drabbats av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av institutets egna kapital. Även andra omständigheter som enligt sektorslagstiftningen kan leda till återkallelse av tillståndet kan vara aktuella vid bedömningen av denna fallissemangsgrund.

Av *första stycket 2* framgår att om värdet på institutets eller företagets tillgångar underskrider värdet på dess skulder ska det anses fallera. I sådana fall bryter institutet också mot kapitalkraven och är dessutom likvidationspliktigt, vilket utgör grund för återkallelse av tillståndet. Denna fallissemangsgrund torde därmed främst ha betydelse vid bedömningen av om koncernföretag som inte är tillståndspliktiga uppfyller förutsättningarna för resolution.

Av *första stycket 3* framgår att institutet eller företaget ska anses fallera om det inte kan betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning. Likviditetsproblem kan uppkomma på grund av brister hos ett institut men även på grund av marknadsstörningar. Även denna situation kan föranleda att tillståndet återkallas, om institutet systematiskt brister i sin likviditetshantering. Om betalningsoförmågan är tillfällig eller övergående föreligger dock inte grund för resolution, eftersom alternativa åtgärder i sådana fall inte kan sägas vara uttömda. Enbart behovet av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank ger inte heller tillräckligt stöd för att ett institut är oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

Av *första stycket 4* framgår att behov av statligt stöd, med undantag för de former som anges i 3 §, utgör grund för att anse att institutet eller företaget fallerar.

Av *andra stycket* framgår att när det gäller första stycket 1–3 behöver det inte vara fråga om situationer som faktiskt föreligger, dvs. är pågående. Om det finns objektiva faktorer till stöd för att dessa situationer, inom den närmaste framtiden, kommer att föreligga i förhållande till institutet eller företaget ska det nämligen anses sannolikt att det kommer att fallera. Ett institut eller företag kan dock inte anses sannolikt fallera med avseende på behov av statligt stöd enligt första stycket 4.

Eba ska senast 15 juli 2015 utfärda riktlinjer som avser att harmonisera och precisera under vilka omständigheter som ett institut ska anses

fallera eller sannolikt komma att fallera. Riktlinjerna är inte bindande men kan ge Finansinspektionen ytterligare vägledning vid bedömningen av fallissemangsgrunderna i det enskilda fallet.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.1.

3 §

Paragrafen genomför del av artikel 32.4 d samt andra och tredje styckena i den artikeln i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka former av statligt stöd som inte innebär att ett institut eller företag ska anses fallera enligt 2 § första stycket 4.

Enligt *första stycket* ska stödet vara begränsat till solida institut och företag, dvs. sådana som inte befinner sig i en sådan situation som avses i 2 § första stycket 1–3 eller 2 § andra stycket. Vidare ska stödet vara nödvändigt för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin i Sverige, vilket innefattar att den finansiella stabiliteten ska bevaras med hjälp av stödet. Detta framgår även av artikel 107.3 b fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och de s.k. bankmeddelanden som kommissionen har meddelat sedan finanskrisens början år 2008. Därutöver måste stödet ges i någon av följande former:

– En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av Riksbanken (*första stycket 1*). Med likviditetsfaciliteter avses bl.a. kredit som Riksbanken får bevilja i likviditetsstödjande syfte enligt lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank.

– En statlig garanti för nya skuldförbindelser (*första stycket 2*).

– Ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument på marknadsmässiga grunder (*första stycket 3*). Detta innefattar bl.a. sådan förebyggande rekapitalisering som får ske med stöd av lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. Med marknadsmässiga grunder avses att avtalade priser och andra villkor inte får ge institutet eller företaget någon fördel. Vidare förutsätts att villkoren enligt 6 kap. 2–4 §§ inte är uppfyllda när det statliga stödet beviljas. Det innebär att institutet eller företaget eller koncernen som det tillhör fortsatt måste vara livskraftigt utan att Finansinspektionen utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utanför resolution. I samband med att stödet ges kan dock relevanta kapitalinstrument och eventuellt även andra efterställda skulder ändå behöva skrivas ned eller konverteras i enlighet med 6 kap. 5 §. Det beror dock inte på att institutet eller företaget annars inte skulle vara fortsatt livskraftigt, utan på EU:s regler om statligt stöd, vilka förutsätter bördefördelning mellan aktieägare och juniora borgenärer (jfr punkterna 40–46 i kommissionens bankmeddelande den 1 augusti 2013). Därutöver krävs att stödet är nödvändigt för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som genomförts av ECB, Eba eller Finansinspektionen. Detta slag av statligt stöd medger att staten kan kapitalisera livskraftiga banker som behöver öka sitt eget kapital som ett resultat av högre kapitalkrav på grund av ett stresstest fastställt på nationell nivå eller inom EES och som inte själv kan anskaffa kapital privat på marknaderna. Tillskott av kapital kan enligt denna punkt ske utan att använda skuldnedskrivningsverktyget, vilket förutsätter resolution.

För vart och ett av stöden som anges i första stycket 1–3 gäller att det ska vara godkänt enligt EU:s regler om statligt stöd. Det innebär inte bara

att stödet ska ha notifierats till kommissionen, utan även att kommissionen funnit stödet förenligt med den inre marknaden. Vägledande för kommissionens bedömning i den frågan är de bankmeddelanden som den har antagit, främst meddelandet den 1 augusti 2013.

Vidare ska enligt *andra stycket* stödet vara tillfälligt och proportionerligt för att motverka konsekvenserna av den allvarliga störningen. Stödet ska alltså begränsas till minsta nödvändiga, såväl belopps- som tidsmässigt. Dessutom får stödet inte användas för förlustabsorption. Det gäller såväl konstaterade förluster som förluster som det aktuella institutet eller företaget sannolikt kommer att ådra sig inom den närmaste framtiden.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 81.3 och 82.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår i huvudsak vilka situationer som resolutionsmyndigheten ska eller får fatta beslut om resolution av ett institut eller annat företag eller, såvitt avser EES-filialer, andra åtgärder och vilka regler som därvid gäller.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska pröva om ett institut eller företag ska försättas i resolution, om Finansinspektionen har fastställt att institutet eller företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Resolutionsmyndigheten kan inte överpröva Finansinspektionens prövning i denna fråga, utan är bunden av den bedömning som inspektionen har gjort. Detta framgår även av 5 § första stycket 1.

Enligt *andra stycket* är resolutionsmyndigheten skyldig att omgående underrätta Finansinspektionen och andra relevanta myndigheter om den vid sin prövning av resolutionsförutsättningarna finner att det inte finns andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid kan avhjälpa eller förhindra institutets eller företagets fallissemang. Med andra relevanta myndigheter avses samma myndigheter som i 1 § tredje stycket.

Enligt *tredje stycket* får resolutionsmyndigheten, även utan en sådan underrättelse som avses i första stycket, besluta om resolution av ett holdingföretag som träffas av lagens tillämpningsområde. De fall som här åsyftas är när en utländsk resolutionsmyndighet har bedömt att förutsättningarna för resolution föreligger för ett utländskt institut (8 §) eller ett tredjelandsinstitut (11 §) som är dotterföretag till det i Sverige hemmahörande holdingföretaget. Av samma stycke framgår vidare att resolutionsmyndigheten även får besluta om åtgärder, dock inte resolution eller resolutionsåtgärder, mot en EES-filial utan en sådan underrättelse som avses i första stycket (12 §). I dessa fall krävs således inte att resolutionsmyndighetens beslut föregås av att Finansinspektionen har fastställt fallissemang i enlighet med 1–3 §§. När det gäller förutsättningarna för resolutionsmyndighetens beslut i övrigt hänvisas till författningskommentarerna till 8, 11 och 12 §§.

Om ett resolutionsärende rör ett institut eller företag som ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten, enligt *fjärde stycket*, följa förfarandet i 9 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.4 och 26.4.8.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 32.1 och 32.5 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten ska försätta ett institut i resolution. Dessa förutsättningar är även relevanta vid bedömningen av om finansiella institut eller holdingföretag som träffas av lagens tillämpningsområde ska försättas i resolution (se 6–8 §§). Det kan här erinras att beslut om resolution ska föregås av en värdering (se 7 kap. 1 §), eftersom den utgör ett viktigt underlag för bedömningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

Enligt *första stycket 1* förutsätts att Finansinspektionen har fastställt att det aktuella institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Resolutionsmyndigheten får alltså inte försätta ett institut i resolution utan att Finansinspektionen först har fastställt att det fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Vid bedömningen av denna resolutionsförutsättning gör resolutionsmyndigheten ingen egen bedömning med avseende på fallissemangsgrunderna utan är bunden av inspektionens. Finansinspektionens prövning av fallissemangsgrunderna ska dock ha föregåtts av samråd, varvid resolutionsmyndigheten fått tillfälle att lämna sina synpunkter i frågan.

Enligt *första stycket 2* förutsätts att resolutionsmyndigheten fastställer att det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle avhjälpa eller förhindra fallissemang i institutet. Med alternativa åtgärder avses både privata alternativ och tillsynsåtgärder exempelvis krisavvärjande åtgärder, nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution, eller andra åtgärder som Finansinspektionen har möjlighet att vidta. Även andra myndighetsåtgärder, såsom Riksbankens likviditetsstöd enligt 6 kap. 8 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank kan utgöra en sådan alternativ åtgärd som avses i bestämmelsen.

Av *första stycket 3* framgår att resolutionsmyndigheten ska fastställa om resolution är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse. Den närmare innebörden av det allmännas intresse framgår av andra stycket.

I *andra stycket* klargörs att de allmänintressen som är relevanta vid prövningen enligt första stycket 3 är desamma som uttrycks i resolutionsändamålen. Ett resolutionsförfarande ska anses vara i det allmännas intresse om det är nödvändigt för att uppnå och är proportionellt till ett eller flera av ändamålen. Därutöver krävs att en avveckling av institutet genom likvidation eller konkurs inte i samma utsträckning skulle uppnå dessa ändamål.

Bedömningen bör ta som utgångspunkt institutets finansiella situation och de problem som har identifierats av Finansinspektionen vid bedömningen av grunden till fallissemang och omfattningen av dessa problem. Det kan inte vara fråga om att endast konstatera att ändamålen kommer att påverkas om inte resolutionsmyndigheten ingriper utan bedömningen bör vara att påverkan blir så stor att det är nödvändigt att försätta institutet i resolution för att uppnå ett eller flera av ändamålen. I dessa fall bör typiskt sett ett resolutionsförfarande anses nödvändigt. Alternativet till att inleda ett resolutionsförfarande i den situation som institutet befinner sig i är likvidation eller konkurs.

Vidare ska resolutionsförfarandet stå i rimlig proportion till det eller de ändamål som ska uppfyllas. Även i denna bedömning bör institutets

kopplingar till andra institut och till finansmarknaderna och inriktningen på affärsverksamheten beaktas. Omfattningen av det berörda institutets verksamhet och dess komplexitetsgrad och den inverkan på de allmänintressen som uttrycks i ändamålen som ett fallissemang av ifrågavarande institut skulle få i den rådande situationen får tas i beaktande (jfr 1 kap. 7 §).

Enligt *tredje stycket* får resolutionsmyndigheten göra undantag från första stycket och besluta att inte försätta institutet i resolution trots att det i och för sig uppfyller resolutionsförutsättningarna i första stycket. Detta förutsätter dock att institutets moderföretag eller det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn i samma koncern har försatts eller ska försättas i resolution av resolutionsmyndigheten eller motsvarande utländsk myndighet samt att separata resolutionsåtgärder för institutet inte bedöms som nödvändiga av resolutionsmyndigheten för att uppnå något av resolutionsändamålen enligt denna lag. Undantagsbestämmelsen gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att tillämpa resolution med en ingångpunkt, s.k. ”Single Point of Entry” (SPE), där resolutionsåtgärder enbart vidtas på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn. Om det inte finns tillräckligt med nedskrivningsbara skulder i moderföretaget eller i institutet för gruppbaserad tillsyn eller om syftet med resolutionsåtgärderna som ska vidtas på den nivån kan motverkas om inte resolutionsmyndigheten har kontroll över och kan vidta resolutionsåtgärder direkt mot det fallerande dotterinstitutet, bör dock även detta försättas i resolution enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 33.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett finansiellt institut som är dotterföretag till ett institut eller utländskt institut får försättas i resolution. Det finns enligt *första stycket* inte någon skyldighet att försätta ett finansiellt institut i resolution. Det torde dock kunna bli aktuellt vid resolution av en koncern med flera ingångspunkter för att lösa koncernens samlade problem. Om ett institut är i resolution och det kommer in en ansökan om att det finansiella institutet ska försättas i konkurs, kan resolution vara ett bättre alternativ för att få till stånd en samordnad avveckling av moder- och dotterföretag.

Det svenska finansiella institutet kan vara dotterföretag till ett institut i Sverige eller ett institut i ett annat land inom EES. Dessa ska uppfylla de förutsättningar för resolution som gäller för dem. I det förstnämnda fallet ska förutsättningarna för resolution vara uppfyllda enligt 5 §. I fråga om ett utländskt institut gäller dock bestämmelserna om resolution i det landet.

En ytterligare förutsättning för att det finansiella institutet ska försättas i resolution, är att även det uppfyller de förutsättningar som räknas upp i 5 §. Om ett institut uppfyller förutsättningarna för resolution kan det, beroende på kopplingarna mellan företagen, öka sannolikheten för att även det finansiella institutet fallerar. Huruvida det är tillräckligt för att det ska anses föreligga objektiva grunder för ett fallissemang även i det finansiella institutet, får bedömas från fall till fall. För att det finansiella institutet ska

försättas i resolution ska emellertid också alternativa åtgärder vara uttömda. Dessutom ska det vara i det allmännas intresse. I fråga om ett finansiellt institut kan allmänintresset vara knutet till såväl det individuella finansiella institutet som möjligheterna att genomföra en resolution av en koncern. Det kan också vara tillräckligt att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument i institutet och då behöver det finansiella institutet inte försättas i resolution.

Av *andra stycket* framgår att det är den utländska resolutionsmyndigheten som ansvarar för det utländska moderföretaget som ska pröva om förutsättningarna för resolution är uppfyllda beträffande det.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.3.

7 §

Paragrafen genomför artikel 33.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* behandlar när holdingföretag som träffas av lagens tillämpningsområde får försättas i resolution. Definitioner av dessa holdingföretag finns i 2 kap. Det är här fråga om ett moderföretag till ett institut. Det är samma förutsättningar som ska vara uppfyllda för att ett holdingföretag ska försättas i resolution som för ett finansiellt institut som är dotterföretag. Se författningskommentaren till 5 §.

Dotterinstitutet som ska uppfylla förutsättningarna för resolution kan finnas antingen i EES eller i ett tredjeland.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår när ett holdingföretag som träffas av lagens tillämpningsområde får försättas i resolution trots att det självt inte uppfyller förutsättningarna för resolution. Förutsättningarna ska dock vara uppfyllda av ett institut eller ett utländskt institut. Det är här fråga om situationer då ett svenskt eller utländskt instituts fallissemang hotar ett annat sådant institut eller hela koncernens finansiella ställning (jfr 9 kap.). Resolution av moderföretaget ska också vara nödvändigt för att hantera dessa problem. I en situation som den som behandlas i paragrafen kan det för rekonstruktionen eller avvecklingen vara tillräckligt att vidta åtgärder mot holdingföretaget. Bestämmelsen utesluter dock inte att fler företag än holdingföretaget försätts i resolution, såsom vid resolution med flera ingångspunkter.

Det institut som fallerar ska finnas inom EES och fallissemanget ska påverka andra institut hemmahörande inom EES. Om det är fråga om ett tredjelandsinstitut gäller 11 §.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.2.

9 §

Paragrafen genomför artikel 33.3 i krishanteringsdirektivet.

Enligt denna bestämmelse får resolutionsmyndigheten inte försätta ett holdingföretag med blandad verksamhet i resolution med stöd av 7 eller 8 §, om institutet eller det utländska institutet innehas direkt eller indirekt av ett mellanliggande finansiellt holdingföretag. För att vara ett holdingföretag med blandad verksamhet räcker det med att det finns ett institut i koncernen och den övriga verksamheten är artskild. Ett sådant

företag får inte försättas i resolution för att hantera koncernens problem, om det finns ett finansiellt holdingföretag som direkt eller indirekt innehar aktier eller andelar i institutet. I så fall ska resolutionsåtgärderna vidtas via det finansiella holdingföretaget i stället.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.2.

10 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Enligt bestämmelsen får resolutionsmyndigheten under vissa förutsättningar bortse från koncerninterna kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang vid bedömningen av om ett institut eller ett utländskt institut, som är dotterföretag till ett holdingföretag som avses i 7 eller 8 §, uppfyller förutsättningarna för resolution. Det gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att bortse från koncerninterna avtal av olika slag, enligt vilka kapital överförs för att täcka förluster eller förlusterna fördelas mellan företag i koncernen. Bestämmelsen omfattar även koncerninterna överföringar av kapital eller förluster till följd av myndigheternas nedskrivning eller konvertering av relevanta instrument.

Första stycket avser fall där koncernen inte är gränsöverskridande. I sådana fall har resolutionsmyndigheten befogenhet att själv avgöra om den ska bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster.

Andra stycket reglerar de fall där koncernen är gränsöverskridande. Om en utländsk myndighet hemmahörande inom EES ansvarar för holdigföretaget eller om det rör sig om ett utländskt institut får resolutionsmyndigheten endast utöva befogenheten att bortse från koncerninterna kapitalöverföringar och förlustdelningsarrangemang efter överenskommelse med den utländska myndigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.3.

11 §

Paragrafen genomför artikel 94.5 i krishanteringsdirektivet.

Enligt denna bestämmelse får resolutionsmyndigheten försätta vissa i Sverige hemmahörande moderföretag till institut i tredjeland i resolution, om förutsättningarna i paragrafen är uppfyllda. Paragrafen förutsätter inte för sin tillämpning att moderföretaget uppfyller alla förutsättningar för resolution enligt de tidigare bestämmelserna i detta kapitel eller att resolutionsmyndigheten ska göra någon bedömning härav. Däremot måste resolutionsmyndigheten pröva om det ligger i det allmänna intresset att försätta moderföretaget i resolution. För resolutionsförfarandet avseende moderföretaget gäller svensk rätt.

Under vissa förutsättningar får resolutionsmyndigheten dessutom, efter erkännande av resolutionsförfarandet i tredjeland, vidta vissa resolutionsåtgärder gentemot tredjelandsinstitutets dotterföretag eller betydande filialer i Sverige eller mot dess tillgångar, skulder eller rättigheter i Sverige eller som regleras av svensk rätt. Se författningskommentaren till 26 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.7.

12 §

Paragrafen genomför artikel 96 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får vidta åtgärder mot en filial till ett institut hemmahörande i ett land utanför EES. Tredjelandsinstitut får bara driva verksamhet i Sverige efter tillstånd från Finansinspektionen, se 4 kap. 4 § LBF och 4 kap. 4 § LVM. Det är dock inte fråga om att försätta tredjelandsinstitutet i resolution utan att hantera filialens verksamhet. Åtgärderna som resolutionsmyndigheten får vidta enligt denna bestämmelse är desamma som de som Finansinspektionen får vidta enligt sektorslagstiftningen, dvs. föreläggande, varning eller återkallelse av tillstånd. Återkallelse av tillståndet får förenas med förbud om att fortsätta rörelsen. Resolutionsmyndigheten får även bestämma om avvecklingen av rörelsen. Vid bedömningen av vilken åtgärd som ska vidtas ska resolutionsmyndigheten i första hand beakta resolutionsändamålen och de principer som gäller för resolution enligt denna lag. I andra hand får resolutionsmyndigheten beakta samma omständigheter som Finansinspektionen har att beakta när inspektionen vidtar åtgärder enligt sektorslagstiftningen, exempelvis överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar. Resolutionsmyndigheten ska meddela den relevanta myndigheten i tredjelandsinstitutets hemland om åtgärder som vidtagits med stöd av denna bestämmelse. Relevant myndighet kan vara tillsynsmyndigheten eller resolutionsmyndigheten i det landet.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.8.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslutet att försätta ett företag i resolution ska offentliggöras av resolutionsmyndigheten så snart som möjligt. De närmare bestämmelserna om tillvägagångssättet för offentliggörandet framgår av föreskrifter meddelade av regeringen enligt bemyndigande i 29 kap. 2 § 3. Motsvarande bestämmelse om offentliggörande av resolutionsåtgärder finns i 12 kap. 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5.

14 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att anmäla ett beslut att försätta ett institut eller annat företag i resolution, liksom beslut att avsluta resolutionen, till Bolagsverket för registrering. En sådan anmälan ska ske genast. Resolutionsmyndigheten ska även för registrering underrätta Bolagsverket när allmän förvaltningsdomstol har upphävt ett beslut att försätta institutet eller företaget i resolution. En sådan underrättelse bör ske så snart resolutionsmyndigheten tagit del av domstolens avgörande. Det är sedan Bolagsverket som har till uppgift att registrera anmälda uppgifter i de register som är aktuella för företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5.

9 kap. Beslutsförfarande för gränsöverskridande koncerner

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att om resolutionsmyndigheten fastställer att förutsättningarna för resolution av ett dotterföretag som ingår i en gränsöverskridande finansiell koncern i resolution är uppfyllda, ska den omgående underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen. Resolutionskollegiet innefattar bl.a. den samordnande resolutionsmyndigheten och den samordnande tillsynsmyndigheten. En sådan underrättelse ska även innehålla uppgift om vilka resolutions- eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser lämpliga att vidta. Med lämpliga insolvensåtgärder avses endast sådana som får vidtas i samband med resolution, exempelvis för att avveckla resterande del av ett fallerande dotterföretag vid tillämpning av broinstitutsverktyget. Underrättelseskyldigheten omfattar alltså inte insolvensåtgärder som bedöms nödvändiga för ett dotterföretag utan att resolution inleds.

Det fastställande som resolutionsmyndigheten gör i detta skede utgör inte något beslut om resolution enligt 8 kap. Ett sådant beslut får fattas först när förutsättningarna i 3 eller 4 §§ är uppfyllda. I princip kommer dock underrättelsen att ha samma innehåll som det planerade beslutet, såvida inte överläggningarna med myndigheterna i de andra EES-länderna leder till en annan bedömning.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 91.3 och 91.5 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta beslut, om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har lagt fram någon koncernresolutionsordning inom den angivna tidsfristen. Detta kan komma till uttryck på två olika sätt; antingen genom att den samordnande resolutionsmyndigheten underrättar resolutionsmyndigheten om att de åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta enligt 1 § sannolikt inte leder till att villkoren för resolution uppfylls för något annat företag i koncernen som är etablerat i ett annat land inom EES, eller om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har hört av sig inom den angivna tidsfristen. Någon koncernresolutionsordning upprättas inte i sådana fall.

Den samordnande resolutionsmyndigheten ska som huvudregel göra sin bedömning inom 24 timmar. Resolutionsmyndigheten får dock samtycka till att resolutionsmyndigheten får längre tid på sig. I praktiken baserar detta sig på en överenskommelse mellan myndigheterna.

Ett beslut som resolutionsmyndigheten fattar får bara innehålla de åtgärder, antingen resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder, som framgår av underrättelsen enligt 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 91.4, 91.7 och 91.9 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska försöka komma överens med den samordnande resolutionsmyndigheten och de andra berörda resolutionsmyndigheterna om förslaget till koncernresolutionsordning som överlämnats till resolutionskollegiet av den samordnande resolutionsmyndigheten. Med andra berörda resolutionsmyndigheterna avses de som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen, dvs. den plan för resolution av en gränsöverskridande koncern som upprättas enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet. Ytterst styrs den tid myndigheterna har på sig att komma överens av hur brådskande situationen är (jfr 15 §). Om myndigheterna kommer överens om koncernresolutionsordningen, utgör det gemensamma beslutet en internationell överenskommelse enligt regeringsformen.

Andra stycket behandlar den situationen att en eller flera av de berörda resolutionsmyndigheterna invänt mot eller avvikit ifrån den föreslagna koncernresolutionsordningen, medan övriga resolutionsmyndigheter, inklusive den svenska, inte har gjort det. Det är i så fall möjligt för resolutionsmyndigheten att försöka komma överens med de andra resolutionsmyndigheterna som inte har invänt eller avvikit, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstater. Om så sker fattas ett gemensamt beslut på samma sätt och med samma rättsverkningar som enligt första stycket. Det finns dock ingen skyldighet att ingå en sådan överenskommelse, utan resolutionsmyndigheten får i stället fatta ett eget beslut enligt 4 §.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska fatta ett eget beslut i enlighet med en överenskommelse om koncernresolutionsordning som den ingått med andra resolutionsmyndigheter. Resolutionsmyndigheten har att rätta sig efter överenskommelsen och kan inte fatta beslut som strider mot denna.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 91.8 i krishanteringsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens om den föreslagna koncernresolutionsordningen med de utländska resolutionsmyndigheterna som deltar i beslutsförfarandet får den enligt *första stycket* fatta ett eget beslut om åtgärder. Att myndigheterna inte kan komma överens kan bero på dels att resolutionsmyndigheten har invändningar mot förslaget, dels att andra myndigheter har invändningar mot eller avviker från förslaget. I det förra fallet bör resolutionsmyndigheten invända mot förslaget innan myndigheten avviker från det. Det kan dock inte uteslutas att resolutionsmyndigheten kan behöva avvika från den föreslagna koncernresolutionsordningen innan en formell invändning mot densamma görs, exempelvis om en utländsk resolutionsmyndighet redan avvikit från förslaget och situationens brådska kräver att resolutionsmyndigheten omedelbart vidtar åtgärder beträffande dotterföretag som den ansvarar för. I enlighet med tredje stycket måste resolutionsmyndigheten i sådana fall underrätta övriga berörda resolutionsmyndigheter om skälen för sin avvikelse i efterhand. En invändning eller avvikelse kan vara motiverad med hänsyn till såväl de föreslagna resolutionsåtgärdernas lämplighet i det enskilda fallet som till

behovet att skydda den finansiella stabiliteten i Sverige. Resolutionsmyndigheten får med stöd av bestämmelsen försätta dotterföretaget som den ansvarar för i resolution och vidta resolutions- eller insolvensåtgärder gentemot detta. De begreppen har samma innebörd som i 1 §. Vid bedömningen av vilka åtgärder som ska vidtas har resolutionsmyndigheten bl.a. att beakta förutsättningarna för resolution i 8 kap. och omständigheterna som anges i paragrafens andra stycke. Om resolutionsmyndigheten själv inte haft några invändningar, behöver den inte fatta ett individuellt beslut enligt första stycket, utan får i stället försöka nå en överenskommelse med stöd av 3 § andra stycket.

Av *andra stycket* framgår att innehållet i koncernresolutionsplanen som upprättats enligt 3 kap. samt åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda länderna inom EES och på andra delar av koncernen ska beaktas för det fallet resolutionsmyndigheten invänder mot eller avviker ifrån koncernresolutionsordningen.

Enligt *tredje stycket* är resolutionsmyndigheten skyldig att underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten och de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om skälen för sitt beslut enligt andra stycket och om åtgärder som den avser att vidta. Av samarbets- och informationsskyldigheten enligt 28 kap. 5 § följer vidare, i detta sammanhang, att resolutionsmyndigheten också ska samarbeta nära med de andra resolutionsmyndigheterna i resolutionskollegiet, i syfte att trots de olika besluten koordinera sin strategi, samt informera dem om vidtagna resolutionsåtgärder och hur de utvecklas.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.5.

5 §

Paragrafen genomför del av artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vilka bestämmelser som gäller när resolutionsmyndigheten i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet mottar en underrättelse som avses i artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet, dvs. en sådan underrättelse som resolutionsmyndigheten enligt 1 § är skyldig att lämna för fallerande dotterföretag inom dess jurisdiktion.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 91.2 och 91.4 i krishanteringsdirektivet.

Enligt *första stycket* är resolutionsmyndigheten, när den får en underrättelse enligt 5 §, skyldig att bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med artikel 91.1 b i krishanteringsdirektivet, på koncernen och företagen i andra EES-stater.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de planerade åtgärderna leder till att även andra företag i koncernen kan bli föremål för nationella åtgärder motsvarande resolution, ska den enligt *andra stycket* föreslå en koncernresolutionsordning inom den tid som föreskrivs i paragrafen eller annars överenskoms med den underrättande resolutionsmyndigheten. Förslaget till koncernresolutionsordning ska, i enlighet med definitionen

av begreppet i 2 kap., följa kraven som anges i artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska samråda med medlemmarna i resolutionskollegiet innan den gör sina bedömningar enligt denna paragraf. Detta kan i praktiken ske genom ett samlat samråd som avser båda bedömningarna som resolutionsmyndigheten har att göra enligt denna bestämmelse.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.2.

7 §

Paragrafen genomför del av artikel 91.7 och 91.9 i krishanteringsdirektivet.

Enligt paragrafen ska resolutionsmyndigheten, om den föreslår en koncernresolutionsordning, försöka komma överens med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om att den ska genomföras. Om det inte går att komma överens om den föreslagna koncernresolutionsordningen, får resolutionsmyndigheten komma överens med de resolutionsmyndigheter som inte heller haft invändningar, om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstater.

Om en överenskommelse nås, ska resolutionsmyndigheten fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.4.

8 §

Paragrafen genomför del av artikel 91.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten om den inte kan komma överens med de utländska myndigheterna får fatta ett separat beslut om resolution och resolutions- eller insolvensåtgärder för det företag som resolutionsmyndigheten ansvarar för, om förutsättningarna för detta är uppfyllda. Med insolvensåtgärder avses detsamma som i 1 §.

Bestämmelsen innebär vidare att resolutionsmyndigheten, om den ansvarar för moderföretaget i koncernen, inte behöver inleda något förfarande enligt 10 § genom att underrätta resolutionskollegiet om att moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution och vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten anser lämpliga att vidta.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.5.

9 §

Paragrafen genomför delar av artikel 91.7–91.9 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att 3 och 4 §§ gäller om den process som inleds enligt artikel 91.1 i krishanteringsdirektivet avser ett utländskt dotterföretag och resolutionsmyndigheten blir involverad för att den ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.4 och 15.3.5.

10 §

Paragrafen genomför artikel 92.1 i krishanteringsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten konstaterar att ett moderföretag som den ansvarar för uppfyller förutsättningarna för resolution ska den enligt

första stycket underrätta resolutionskollegiet om detta och om de resolutions- eller insolvensåtgärder som den anser är lämpliga att vidta gentemot moderföretaget. Så långt överensstämmer förfarandet med det som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande finansiell koncern (se 1 §).

Av *andra stycket* framgår dock att resolutions- och insolvensåtgärderna som resolutionsmyndigheten ska föreslå får omfatta, under de förutsättningar som anges i det stycket, genomförandet av en koncernresolutionsordning. Om resolutionsmyndigheten bedömer att förutsättningarna i någon av punkterna 1–4 är uppfyllda, får den alltså föreslå resolutions- eller insolvensåtgärder för dotterföretag i koncernen. Om de övriga myndigheterna inte delar resolutionsmyndighetens bedömning, får de dock förkasta förslaget. Det framgår av 12 § som i sin tur hänvisar till 7 och 8 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.3.

11 §

Paragrafen genomför artikel 92.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som gäller om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning.

Enligt *första stycket* ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om resolution enligt 8 kap. och därefter beslut om resolutions- eller insolvensåtgärder. Med det senare avses åtgärder för en avveckling av moderföretaget genom likvidation eller konkurs. Resolutionsmyndighetens beslut ska föregås av samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, vid beslut enligt första stycket, ska beakta och följa den koncernresolutionsplan som beslutats (se 3 kap.). Resolutionsmyndigheten behöver dock inte följa planen om det bedöms att resolutionsändamålen uppnås effektivare med andra åtgärder än de som finns i planen. Vid en sådan bedömning ska omständigheterna i det enskilda fallet beaktas. Resolutionsmyndigheten ska också inför sitt beslut beakta den finansiella stabiliteten i de övriga berörda EES-länderna.

Senast i samband med underrättelsen enligt 10 § kommer resolutionsmyndigheterna i de övriga berörda EES-länderna att få kännedom om moderföretagets problem. De kan dock inte förhindra att resolutionsmyndigheten försätter moderföretaget i resolution och vidtar resolutions- eller insolvensåtgärder gentemot detta. Om de bedömer att åtgärderna kommer att påverka de dotterföretag som de ansvarar för är de i stället hänvisade till att vidta de nationella åtgärder som de anser nödvändiga.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.3.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 92.3, 92.5 och 92.6 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att det som sägs i 7 och 8 §§ gäller om resolutionsmyndigheten lägger fram en koncernresolutionsordning. Det innebär att resolutionsmyndigheten om möjligt ska ingå en internationell överenskommelse med övriga berörda företag om en koncernresolutions-

ordning eller, om detta inte är möjligt, fatta ett individuellt beslut rörande moderföretaget.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.4 och 15.3.5.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 92.3–92.5 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vad som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.4 och 15.3.5.

14 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 91.10 och 92.6 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas av en utländsk myndighet såväl i enlighet med en överenskommelse om en koncernresolutionsordning som när myndigheterna inte kommit överens gäller även i Sverige. Att den utländska myndighetens beslut ska vara fattat inom dess jurisdiktion innebär att det inte får avse resolution av ett svenskt företag.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.6.

15 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.11 och 92.7 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att de åtgärder i det särskilda beslutsförfarandet som gäller för beslut om resolution av ett dotterföretag eller moderföretag i en finansiell gränsöverskridande koncern ska vidtas så snart som möjligt. Det innebär att ett skyndsamhetskrav gäller, oavsett om resolutionsmyndigheten deltar i förfarandet i egenskap av underrättande myndighet, annan resolutionsmyndighet som ansvarar för ett företag som berörs av en koncernresolutionsordning eller samordnande resolutionsmyndighet. Skyndsamhetskravet omfattar inte åtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar med stöd av andra bestämmelser, exempelvis beslutet att försätta företaget i resolution och vidta resolutionsåtgärder. Det ligger dock i sakens natur att resolutionsmyndigheten ska vidta sådana åtgärder med hänsyn till situationens brådska.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.7.

10 kap. Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 b och delar av artikel 72 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår det att ett beslut om att försätta ett institut eller något annat företag i resolution, automatiskt innebär att ägare i ett företag eller, i förekommande fall, huvudmännen i en sparbank inte längre får rösta för sina aktier eller andelar på stämman. I stället övertas denna rätt av resolutionsmyndigheten. Det är en rättsverkan av beslutet om resolution.

Av *andra stycket* framgår det att resolutionsmyndigheten därutöver, och i den utsträckning resolutionsmyndigheten finner nödvändigt i syfte att uppnå resolutionsändamålen, får utöva kontroll över företaget i resolution genom övertagande av ägarnas, huvudmännens, styrelsens och den verkställande direktörens rättigheter och befogenheter. Av detta följer t.ex. en rätt att fatta beslut om överlåtelse av tillgångar eller delar av verksamheten i företaget. Eftersom intentionen med resolution är att företaget i sin helhet, eller delar av företaget, ska överleva bör företagets interna kontroll- och beslutsstruktur i mesta möjliga mån behållas intakt. Mot denna bakgrund bör resolutionsmyndigheten endast använda sig av styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter i den mån det är nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 72.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen följer att resolutionsmyndigheten kan förelägga företaget i resolution att vidta en eller flera resolutionsåtgärder. Det innebär att resolutionsmyndigheten, i stället för att genomföra en resolutionsåtgärd genom utövande av stämmans, styrelsens eller den verkställande direktörens befogenheter enligt 1 §, kan kräva att företaget i resolution ska genomföra åtgärden eller åtgärderna.

Det kan finnas flera skäl till att resolutionsmyndigheten föredrar att företaget utför resolutionsåtgärden. Det kan t.ex. handla om resurs- eller tidsbrist hos resolutionsmyndigheten eller att åtgärden kräver sådan detaljerad kunskap om företagets verksamhet att företagets egen personal därför är bäst lämpad att genomföra åtgärden.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1 c och 63.1 l i krishanterings-direktivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör i ett företag när det blir försatt i resolution.

Om resolutionsmyndigheten inrättar ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, innebär bestämmelsen att styrelseledamöter och den verkställande direktören normalt inte får överföras från företaget i resolution.

Styrelseledamöter som har suttit i styrelsen under den tid som företagets problem har uppkommit, bör som regel inte kunna ges nya eller fortsatta uppdrag i företaget. En eller flera av styrelsens ledamöter eller dess verkställande direktör får dock fortsätta att vara verksam i företaget i resolution eller något företag som bildats som ett led i resolutionen, om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen.

Resolutionsmyndighetens möjlighet att utse en ny styrelse enligt denna bestämmelse inverkar inte på de anställdas rätt att utse arbetstagarrepresentanter i styrelsen enligt 14 kap. 6 §.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.2.

11 kap. Hinder mot exekutiva åtgärder och vissa rättshandlingar knutna till resolution

1 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte får äga rum mot ett företag under tiden som företaget är i resolution. Förbudet mot utmätning avser såväl beslut om utmätning som vidare åtgärder för verkställighet av ett sådant beslut. Med annan verkställighet avses annan verkställighet enligt utsökningsbalken. Bestämmelsen har huvudsakligen samma innebörd som motsvarande bestämmelse i 2 kap. 17 § första meningen lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Uppräkningen är uttömmande. Det innebär att det t.ex. inte finns något hinder mot att en pågående rättegång fortgår, om inte resolutionsmyndigheten med stöd av 2 § ansöker om, och får, målet vilandeförklarat.

Av *andra stycket* följer att en domstol inte heller får besluta om kvarstad eller betalningssäkring under tiden som företaget är i resolution. Enligt första stycket får verkställighet av sådana beslut inte ske.

Övervägandena finns i avsnitt 19.2.

2 §

Paragrafen genomför artikel 86.3 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen möjliggör för resolutionsmyndigheten att ansöka om att en domstol eller ett motsvarande organ, t.ex. en skiljenämnd eller Prövningsnämnden för statligt stöd till kreditinstitut, vilandeförklarar rättsprocessen som företaget i resolution är part i. Möjligheten att begära vilandeförklaring omfattar rättsprocesser som inletts såväl före som efter beslutet om resolution. Om domstolen, eller det motsvarande organet, anser att det krävs att rättsprocessen vilandeförklaras för att resolutionsändamålen ska uppnås, ska ett sådant beslut fattas. Med hänsyn till de konsekvenser ett beslut om vilandeförklaring kan få för andra parter i rättsprocessen bör domstolen, eller det motsvarande organet, göra en självständig prövning av behovet av ett sådant beslut.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 68.1 och 68.3 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en motpart till ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket inte får vidta vissa åtgärder med avseende på ett avtal som ingåtts med företaget enbart på grund av att resolutionsmyndigheten har beslutat om resolution eller resolutionsåtgärder. Detsamma gäller för händelser som har ett direkt samband med ett sådant beslut. En sådan händelse kan t.ex. vara ett gäldenärsbyte som sker till följd av att resolutionsmyndigheten överför verksamhet genom försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget. En sådan händelse kan också vara ett ägarbyte som sker till följd av att aktierna i ett företag i resolution överförs genom försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget. Ett avtalsvillkor som innebär att ett avtal får

sägas upp vid ett gäldenärsbyte eller ett ägarbyte är således utan verkan om gäldenärsbytet eller ägarbytet sker som ett resultat av resolutionsmyndighetens användning av något av överföringsverktygen (se 4 §).

I *punkten 1* anges att en motpart inte får säga upp eller häva ett avtal med företaget enbart på grund av ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan. Detta ska således gälla även om resolution utgör en uppsägningsgrund enligt avtalet.

Av *punkten 2* följer att en motpart inte heller får ändra villkoren i ett avtal på den grunden. Det skulle t.ex. kunna gälla ändringar av pris eller leveranstid.

I *punkten 3* anges vidare att en motpart inte får ställa in fullgörelse av en förpliktelse eller hålla inne sin prestation, t.ex. betalning, mot ett företag i resolution på grund av ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan.

Punkten 4 handlar om s.k. kvittning och innebär att en motpart till ett företag t.ex. inte får kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget enbart på grund av ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan.

Punkterna 5 och 6 behandlar s.k. nettning och syftar dels på avtalsvillkor med innebörden att ett antal fordringar eller skyldigheter omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse, dels på avtalsvillkor om slutavräkning som innebär att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Båda dessa villkor innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. Det kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på dessa förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten. Innebörden av femte och sjätte punkterna är således att enbart ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse som har ett direkt samband med ett sådant beslut, inte ger en motpart rätt att utöva nettning på det sätt som beskrivs ovan.

Av *punkten 7* framgår att ett sådant beslut eller en sådan händelse i sig inte heller ger en motpart rätt att vidta vissa åtgärder med avseende på säkerhetsrätter i tillgångar som tillhör företaget. När det gäller att förfoga över säkerheter innebär det t.ex. att en panthavare är förhindrad att låna ut en pant till en tredje part enbart på den grunden.

Av *andra stycket* framgår att ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse som har ett direkt samband med ett sådant beslut, inte utgör ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Av *tredje stycket* framgår att första och andra styckena endast gäller om företaget i resolution fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten. Med väsentliga avtalsförpliktelser avses bl.a. betalnings- och leveransskyldighet samt tillhandahållande av säkerheter.

I enlighet med 5 kap. 1 § ska paragrafen även tillämpas på krisavvärjande åtgärder.

Överväganden finns i avsnitt 19.4.

4 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan ett avtalsvillkor i strid med det som anges i 3 § har.

I enlighet med 5 kap. 1 § ska paragrafen även tillämpas på krisavvärjande åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 68.5 i krishanteringsdirektivet.

De beslut som resolutionsmyndigheten kan fatta med stöd av 13 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § är av sådan karaktär att de skulle kunna innebära att ett företag i resolution inte anses fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser gentemot sina motparter. Resolutionsmyndigheten kan med stöd av dessa bestämmelser t.ex. tillfälligt fatta beslut om att stoppa ett företags betalningar. Om ett företag inte betalar en motpart i tid, kan det utgöra ett väsentligt avtalsbrott som skulle ge en motpart rätt att vidta de åtgärder som anges i 3 § första stycket. Av paragrafen framgår att ett sådant beslut av resolutionsmyndigheten inte ska betraktas som bristande fullgörelse av företaget vid tillämpning av bestämmelserna i det här kapitlet.

I enlighet med 5 kap. 1 § ska paragrafen även tillämpas på krisavvärjande åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.

6 §

Paragrafen genomför delar av artikel 68.1 och delar av artikel 68.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett förbud enligt 3 § under vissa omständigheter också gäller för motparter till andra koncernföretag.

I *punkten 1* anges att så är fallet beträffande avtal som ingåtts av ett dotterföretag till ett företag i resolution, om ett koncernföretag svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser. Med detta avses bl.a. moderbolagsgarantier men även annat stöd kan komma i fråga.

I *punkten 2* anges att så är fallet även beträffande avtal som ingåtts av ett koncernföretag, om avtalet innehåller så kallade ”korsvisa fallissemangsklausuler”.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 68.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen ska tillämpas när ett företag som är etablerat i ett land utanför EES har försatts i resolution eller resolutionsåtgärder har vidtagits mot företaget i det landet, om företaget har dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige. En förutsättning för tillämpning är att resolutionsmyndigheten har erkänt resolutionsförfarandet i det land utanför EES där företaget i fråga är etablerat. Resolutionsmyndigheten kan erkänna ett sådant resolutionsförfarande med stöd av 26 kap. 2 §. Ett sådant erkännande innebär att 3–6 §§ ska tillämpas i förhållande till dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 68.6 i krishanteringsdirektivet.

I artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 anges att internationellt tvingande regler i lagen i det land där vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, kan tillerkännas verkan om dessa regler får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Vid bedömningen av om sådana regler ska tillerkännas verkan ska enligt förordningen hänsyn tas till deras art och syfte liksom till följderna av en eventuell tillämpning.

Av paragrafen framgår att 3–7 §§ ska ha status av sådana internationellt tvingande regler. Detta innebär att bestämmelserna i fråga kan få företräde framför de bestämmelser som annars skulle gälla enligt svenska lagvalsregler. För att så ska ske krävs att vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, i Sverige och att en tillämpning av bestämmelserna i fråga får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Så skulle t.ex. kunna bli fallet vid en tillämpning av 4 § då ett avtalsvillkor i strid med 3 § är ogiltigt.

I enlighet med 5 kap. 1 § ska paragrafen även tillämpas på krisavvärjande åtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.

12 kap. Om resolutionsåtgärder

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.40 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta.

Av paragrafen framgår att när resolutionsmyndigheten har beslutat om att försätta ett företag i resolution får den också besluta om resolutionsåtgärder.

Resolutionsåtgärder är de åtgärder som får vidtas för att genomföra rekonstruktionen eller avvecklingen av ett företag som försatts i resolution. De kan delas in i två huvudsakliga grupper; tillämpningen av ett resolutionsverktyg och övriga åtgärder. Som regel är det resolutionsmyndigheten som beslutar om resolutionsåtgärderna. Det finns dock ett undantag från detta. Det är regeringen som beslutar om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.1, 31.2 andra stycket, 31.3 och 72.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad resolutionsmyndigheten ska beakta vid valet mellan olika resolutionsåtgärder och vid utformningen av dem.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska välja de resolutionsåtgärder som är nödvändigt med hänsyn till det allmänna intresset och som bäst uppfyller de resolutionsändamål som är relevanta i det enskilda fallet. Utgångspunkten är att resolutionsändamålen som angetts i beslutet att försätta företaget i resolution också är relevanta vid valet och utformningen av resolutionsåtgärderna. Även andra resolutionsändamål än de som angetts i det beslutet kan dock vara aktuella vid den närmare utformningen av resolutionen. Valet av

resolutionsåtgärder blir därför beroende av omständigheterna i det enskilda fallet. Resolutionsmyndigheten ska välja de resolutionsåtgärder som enligt dess bedömning bäst uppfyller de aktuella resolutionsändamålen. Inom ramen för den bedömningen ska resolutionsmyndigheten också överväga vem som är mest lämpad att genomföra resolutionsåtgärden, dvs. om åtgärden ska genomföras av myndigheten eller av företaget i resolution efter föreläggande av myndigheten. Att myndighetens bedömning står i fokus ska ses mot bakgrund att myndigheten kan behöva välja mellan flera olika lösningar. De resolutionsåtgärder som väljs ska dock inte resultera i en mer ingripande behandling av företaget, dess aktieägare eller borgenärer eller andra intressenter än vad situationen kräver. Vid bedömningen av vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas måste därför hänsyn tas till även andra omständigheter än ändamålen. Dit hör bl.a. det fallerande företagets situation, orsakerna till fallissemanget och den samhällsekonomiska situationen liksom möjligheten att i det enskilda fallet använda ett visst verktyg. Som regel torde det krävas mindre ingripande åtgärder mot ett företag som alltjämt har ett positivt eget kapital jämfört med ett företag vars egna kapital är utraderat. Valet av åtgärder styrs dock också av de särskilda förutsättningar som gäller för åtgärden i fråga. Myndighetens bedömning ska grunda sig på objektiva omständigheter som redovisas i beslutet.

Enligt *andra stycket* ska resolutionsmyndigheten, vid valet av resolutionsåtgärder, också sträva efter att undvika onödig värdeförstörelse och minimera resolutionskostnaderna. Med värdeförstörelse bör endast avses en minskning av värdet på tillgångar (och skulder, t.ex. värdet av en kundstock) på företagets balansräkning. Det inkluderar inte den värdeförlust som kan uppstå för kunder som måste avbryta eller lägga ned projekt till följd av att de avskärs från lånefinansiering när deras bank upphör med verksamheten. En värdeförstörelse är inte onödig om den åtgärd som vidtogs behöver vidtas för att uppnå resolutionsändamålen. Med begreppet resolutionskostnader avses företagets kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktyg och andra resolutionsbefogenheter. Begreppet omfattar inte de direkta förluster som påförs ägare och borgenärer genom tillämpningen av verktygen och befogenheterna.

Resolutionsmyndigheten kan också, i fall som avses i *tredje stycket*, komma att behöva göra en avvägning mellan de olika resolutionsändamålen. Beträffande rangordningen av ändamålen är utgångspunkten att det eller de mål som i det enskilda fallet har identifierats som det centrala samhällsintresse som motiverar att företaget försätts resolution, också bör vara viktigast. Generellt kan konstateras att ändamålen att säkerställa att viktiga funktioner kan upprätthållas och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten som regel torde ha företräde framför övriga ändamål. Skyddet för garanterade insättare och investerare torde som regel ha företräde framför ändamålet att skydda offentliga medel. I vissa fall kan det emellertid vara nödvändigt att skjuta till statliga medel för att undvika störningar i den finansiella stabiliteten. Utgångspunkten är dock att de åtgärder som vidtas, utformas på ett sätt som minimerar behovet av statligt stöd.

Övervägandena finns i avsnitt 16.3–16.5.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.1 andra stycket, 40.1 andra stycket, 42.1 andra stycket och 63.2 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen behandlar undantag från förfarandekrav och krav på godkännande eller medgivande vid vidtagande av resolutionsåtgärder.

Paragrafen innebär att resolutionsmyndigheten, när den beslutar om och tillämpar resolutionsåtgärder, inte ska behöva inhämta godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i företaget i resolution, eller beakta förfarandekrav om att underrätta vissa personer, vilket det aktuella företaget skulle ha behövt göra för motsvarande åtgärder enligt exempelvis associationsrättslig lagstiftning, bolagsordning, avtal eller stadgar. Resolutionsmyndigheten ska däremot följa de förfarandekrav som följer av denna lag eller föreskrifter som meddelats med stöd av lagen. I begreppet underrätta inbegrips eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 16.1.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 119–121.1, 122 och 123 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen föreskriver undantag från vissa bestämmelser i aktiebolagslagen och lagen om offentliga uppköpserbjudanden när resolutionsåtgärder vidtas. Bestämmelserna som det görs undantag ifrån rör skydd för aktieägare och borgenärer, aktieägares rättigheter, fusioner, uppköpserbjudanden m.m. och motsvarar artikel 5.1 i direktiv 2004/25/EG, direktiv 2005/56/EG, direktiv 2007/36/EG, direktiv 2011/35/EU samt artiklarna 10, 19.1, 29.1–29.3, 31.2 första stycket, 33–36 och 40–42 i direktiv 2012/30/EU. Undantaget syftar till att säkerställa att effektiviteten eller förutsebarheten i resolutionsförfarandet inte hindras. För en närmare beskrivning av de svenska bestämmelserna hänvisas till avsnitt 16.13.1.

Övervägandena finns i avsnitt 16.13.1.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att beslut om resolutionsåtgärder ska offentliggöras så snart som möjligt. Det gäller även för resolutionsåtgärder som vidtas mot en EES-filial. Bestämmelsen kompletterar den i 8 kap. 13 §. De närmare bestämmelserna om tillvägagångssättet för offentliggörandet framgår av föreskrifter meddelade av regeringen enligt bemyndigande i 29 kap. 2 § 3.

Av *andra stycket* framgår att offentliggörandet av resolutionsåtgärder som består i förbud mot att fullgöra vissa förpliktelser, att ta i anspråk säkerheter eller att utöva vissa rättshandlingar ska inkludera villkoren för åtgärden och den tidsperiod som åtgärden gäller.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 34.2 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska använda resolutionsåtgärder på ett sätt som i minsta möjliga mån påverkar andra koncernföretag eller koncernen i dess helhet och som minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES och dess medlemsländer. Vid valet av resolutionsåtgärder liksom dess utformning ska även principerna i 2 § beaktas.

Övervägandena finns i avsnitt 16.11.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.6 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar inte påverkar de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter i styrelsen. Det gäller även vid resolutionsmyndighetens byte av styrelse enligt 10 kap. 3 §.

Övervägandena finns i avsnitt 21.2.

8 §

Paragrafen genomför artikel 34.5 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen i paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten bör informera och samråda med representanter för de anställda innan den vidtar en resolutionsåtgärd. Skyldigheten är dock inte absolut. I detta ligger att resolutionsmyndigheten får avstå från information och samråd om det inte är lämpligt. Grunderna för ett sådant ställningstagande bör kunna verifieras i efterhand.

Övervägandena finns i avsnitt 21.3.

9 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 a i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen preciserar den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 8 §, om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig när resolutionsmyndigheten använder något av överföringsverktygen, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget för att göra en partiell överföring.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar inte överförts inte blir sämre än om företaget i resolution hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Ett sådant säkerställande sker genom att en oberoende person gör en värdering enligt 7 kap. 12 § varvid det fastställs om det ekonomiska utfallet blivit sämre för ägarna eller borgenärerna. Om så är fallet ska ersättning utgå ur resolutionsreserven i enlighet med vad som anges i 23 kap. 8 §.

Övervägandena finns i avsnitt 19.2.

10 §

Paragrafen genomför artikel 73 b i krishanteringsdirektivet.

I likhet med 9 § utgör denna paragraf en precisering av den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 8 §, om att det ekonomiska utfallet för

ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig om resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget. Resolutionsmyndigheten ska då säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument inte blir sämre än om företaget i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Övervägandena finns i avsnitt 19.2.

11 §

Paragrafen genomför artikel 109.1 andra stycket krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar de i 9 och 10 §§ men avser insättningsgarantisystemet.

Övervägandena finns i avsnitten 19.2 och 21.4.7.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 67 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vilka skyldigheter resolutionsmyndigheten har när resolutionsåtgärder har beslutats beträffande egendom m.m. i ett land utanför EES eller som omfattas av lagstiftningen i ett sådant land. Utgångspunkten är att resolutionsmyndigheten – eller den som myndigheten ger i uppdrag att kontrollera företaget i resolution – ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att den beslutade resolutionsåtgärden får avsedd effekt. Intill det sker, är resolutionsmyndigheten – eller den som får uppdraget av myndigheten – skyldig att förvalta tillgångar etc. och fullgöra förpliktelser.

Om det efter att beslutet har fattats visar sig högst osannolikt att åtgärden kommer att få effekt, ska resolutionsmyndigheten upphäva beslutet. Den beslutade åtgärden kommer därmed inte längre att gälla. Enligt *andra stycket* ska då transaktioner eller andra åtgärder som vidtagits för att verkställa det upphävda beslutet återgå eller återställas. Det betyder exempelvis att skulder som har skrivits ned eller konverterats ska återställas. Egendom som har överförts till en privat aktör ska återföras och resolutionsmyndigheten ska betala tillbaka den ersättning som den mottagit. Villkoren för detta bör framgå av de avtal som resolutionsmyndigheten upprättar. För att genomföra resolutionen får resolutionsmyndigheten besluta om andra resolutionsåtgärder i stället för de som inte längre ska gälla.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.9.

13 kap. Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 j i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att resolutionsmyndigheten får ändra de angivna avtalsvillkoren i avtal om kvalificerade skulder eller om relevanta kapitalinstrument som ett företag i resolution har ingått. Bestämmelsen är uttömmande och resolutionsmyndigheten får således inte vidta andra åtgärder med stöd av denna bestämmelse. Om resolutionsmyndigheten

anser att mer genomgripande förändringar behöver göras, får det i så fall ske genom konvertering av en skuld till en annan typ av skuld eller till ett kapitalinstrument.

Resolutionsmyndigheten kan besluta om ändrade avtalsvillkor som en del av skuldnedskrivningsverktyget men också helt fristående från tillämpning av detta verktyg. Bestämmelsen kan också tillämpas på nedskrivna (eller konverterade) fordringar. I artikel 48.4 i krishanteringsdirektivet anges att det relevanta instrument eller avtal som gav upphov till den ursprungliga skulden ska fortsätta att gälla för det återstående kapitalbeloppet för skulden efter en nedskrivning, med förbehåll för eventuella ändringar av den ränta som hänför sig till sänkningen av kapitalbeloppet och eventuella ytterligare ändringar av villkoren som resolutionsmyndigheten kan komma att göra genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 j.

I *andra stycket* anges att möjligheten för resolutionsmyndigheten att ändra avtalsvillkoren som framgår av första stycket inte omfattar säkerställda skulder.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 och artikel 69.3 i krishanteringsdirektivet.

Av första stycket framgår att resolutionsmyndigheten har befogenhet att förbjuda fullgörelse av betalnings- och leveransförpliktelser som följer av ett avtal som har ingåtts av ett företag i resolution. Ett sådant fullgörelseförbud kan vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast vissa förpliktelser i ett avtal, eller en viss typ av avtal. Med leveransförpliktelser avses t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta.

Ett beslut om fullgörelseförbud gäller även motpartens förpliktelser enligt det aktuella avtalet. Det följer av *andra stycket* att motparten i så fall inte är skyldig att fullgöra sina förpliktelser enligt avtalet. Bestämmelsen innebär dock inte ett förbud för motparten att fullgöra förpliktelserna. Motparten har därför trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud rätt att med befriande verkan fullgöra sina förpliktelser.

Vid utövande av befogenheten ska resolutionsmyndigheten ta hänsyn till hur de finansiella marknadernas funktionssätt kan påverkas av beslutet.

Övervägandena finns i avsnitt 19.6.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen anges den längsta tid som ett tillfälligt fullgörelseförbud får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 19.6.

4 §

Paragrafen genomför artikel 69.2 i krishanteringsdirektivet.

Fullgörelse av en betalnings- eller leveransförpliktelse kan infalla under den tidsperiod som anges i 2 §. Av paragrafen framgår att fullgörelse i sådana fall ska ske omedelbart efter utgången av den

tidsperioden. Detta gäller förpliktelser för både företaget i resolution och för dess motpart.

Övervägandena finns i avsnitt 19.6.

5 §

Paragrafen genomför artikel 69.4 i krishanteringsdirektivet.

Resolutionsmyndighetens beslut om tillfälligt fullgörelseförbud får inte avse alla typer betalnings- och leveransförpliktelser. Av paragrafen framgår vilka förpliktelser som undantas.

I *punkten 1* anges att förpliktelser som omfattas av insättningsgarantin undantas. Ett företag i resolution kan således trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud göra utbetalningar till insättare som omfattas av insättningsgarantin.

Av *punkten 2* framgår att överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett anmält avvecklingssystem. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 §. Exempel på sådana avvecklingssystem är Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Undantaget gäller även för administratörer av sådana system. Av punkten följer att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas.

Av *punkten 3* följer att ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud inte heller får avse betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

I *punkten 4* anges slutligen att även sådana finansiella instrument och medel som omfattas av lagen om investerarskydd ska undantas. Det rör sig således om sådana tillgångar som ett företag hanterar när det utför s.k. investeringstjänster åt kunder. Med investeringstjänst avses bland annat köp, försäljning eller förvaring av t.ex. överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument och derivatinstrument.

Övervägandena finns i avsnitt 19.6.

6 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en fullgörelse i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 2 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. I denna bedömning bör särskild hänsyn tas till att ett sådant beslut ska offentliggöras på särskilt sätt, och att förbudet gäller först fr.o.m. den tidpunkten. Resolutionsmyndigheten har bevisbördan för sitt påstående att företagets medkontrahent var i ond tro om beslutet.

Övervägandena finns i avsnitt 19.6.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 70.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter i tillgångar som tillhör ett företag i resolution. Ett sådant förbud kan, i likhet med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud enligt 2 §, vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast en viss typ av säkerhet, eller en viss säkerhet som innehas av en viss borgenär.

I *andra stycket* anges den längsta tid som ett förbud enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 19.7.

8 §

Paragrafen genomför artikel 70.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter ska fatta ett särskilt beslut om förbud att ta i anspråk säkerheter även med avseende på andra företag inom koncernen. Det sakliga innehållet i det beslutet ska motsvara det sakliga innehållet i det beslut som avses i 7 §. Det innebär att om ett beslut enligt 7 § är begränsat till att endast avse t.ex. marginalsäkerheter så ska samma begränsning gälla med avseende på samtliga dessa koncernföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 19.7.

9 §

Paragrafen genomför artikel 70.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att vissa typer av säkerheter ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet.

I *punkten 1* anges att säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i ett avvecklingssystem undantas. Detta inkluderar finansiella säkerheter enligt artikel 1.4 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet.

Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *punkten 2* följer att även säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet. Med centrala motparter avses i detta sammanhang samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Av *andra stycket* följer att såväl marginalsäkerheter som andra former av panträtt undantas om de har ställts ut till någon av de parter som anges i första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 19.7.

10 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en rättshandling i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 7 eller 8 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 §, se författningskommentaren till den paragrafen. Det innebär att resolutionsmyndigheten har bevisbördan för att företagets medkontrahent var i ond tro om beslutet.

Övervägandena finns i avsnitt 19.7.

11 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en motpart till ett företag i resolution att utöva vissa rättigheter som följer av ett avtal som motparten ingått med företaget. Beslutet kan avse t.ex. en viss typ av avtal, ett visst bestämt avtal eller vissa specifika avtalsrättigheter.

I *andra stycket* anges att en förutsättning för att myndigheten ska få fatta ett sådant beslut är att företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser. Se författningskommentaren till 11 kap. 3 § för en redogörelse för vad som avses med väsentliga avtalsförpliktelser. På samma sätt som avseende 11 kap. 3 § och i enlighet med vad *Riksgäldskontoret* anför, ska kravet på fullgörelse inte tillämpas om ett förbud för företaget i resolution att fullgöra betalnings- eller leveransförpliktelser i enlighet med 14 kap. 2 §, har meddelats.

Av *tredje stycket* framgår den längsta tid som ett beslut enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter också får förbjuda motparter till ett dotterföretag till ett företag i resolution att vidta sådana åtgärder som anges i 11 § första stycket beträffande ett avtal med dotterföretaget. Ett sådant beslut får enligt *punkten 1* endast fattas om företaget i resolution har åtagit sig att svara för dotterföretagets förpliktelser. Med detta torde främst avses moderbolagsgarantier men även annat stöd torde kunna komma i fråga. Ytterligare ett krav för att bestämmelsen ska bli tillämplig är enligt *punkten 2* att grunden för att vidta åtgärden är obestånd hos företaget i resolution eller dess finansiella ställning i övrigt. Med det sistnämnda avses t.ex. ett avtalsvillkor som ger motparten rätt att säga upp avtalet om den finansiella ställningen i ett företag i resolution är ogynnsam.

Av *andra stycket* följer att den tid som ett förbud enligt första stycket får gälla är densamma som för ett förbud för en motpart till ett företag i resolution att utöva rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med det företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i krishanteringsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten har använt, eller kan komma att använda, något av överföringsverktygen (försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget) för att göra en överföring, får ett beslut om tillfälligt förbud för en motpart att vidta åtgärder enligt 12 § som huvudregel endast fattas om samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet också har överförts eller kan komma att överföras. Om endast en del av dessa tillgångar, rättigheter och förpliktelser överförs kan resolutionsmyndigheten ändå fatta ett sådant beslut under förutsättning att myndigheten själv ser till att de förpliktelser som följer av avtalet mellan dotterföretaget och motparten säkerställs på ett tillfredsställande sätt. Det kan t.ex. ske genom att resolutionsmyndigheten lämnar garantier motsvarande de som lämnats av företaget i resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

14 §

Paragrafen genomför artikel 71.3 i krishanteringsdirektivet.

Av *punkten 1* framgår att avtal som är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att fatta beslut enligt 11 och 12 §§. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 §. För exempel på sådana system, se författningskommentaren till 5 §. Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *punkten 2* följer att ett förbud enligt 11 eller 12 § inte heller får avse avtal med centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

15 §

Paragrafen genomför artikel 71.4 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen ges en motpart till ett företag i resolution eller dess dotterföretag möjlighet att vidta åtgärder enligt 11 § första stycket trots att resolutionsmyndigheten har fattat ett beslut enligt 11 eller 12 §. En förutsättning för detta är att resolutionsmyndigheten har bedömt att företaget i fråga kan driva sin verksamhet vidare och att företagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser därför inte ska överföras eller dess skulder bli föremål för nedskrivning eller konvertering genom användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

16 §

Paragrafen genomför artikel 71.5 a i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar en motpart får vidta åtgärder enligt 11 § första stycket, om de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller

avskiljandeverktyget). Ett sådant avtal får t.ex. inte sägas upp enbart på grund av ett beslut om resolution, se 12 kap. 4 §.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

17 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en uppsägning i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 11 eller 12 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 och 10 §§, se författningskommentarerna till de paragraferna. Det innebär att resolutionsmyndigheten ska visa att motparten var i ond tro.

Övervägandena finns i avsnitt 19.8.

14 kap. Kompletterande befogenheter

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 64.1 och 64.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska få besluta om sådana åtgärder som anges i 2–4 §§ är att den gör det i anslutning till att den fattar beslut om resolution eller vidtar en annan resolutionsåtgärd. De åtgärder som anges i dessa paragrafer kan således inte vidtas självständigt. En ytterligare förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska få vidta åtgärderna är att det är nödvändigt för att säkerställa verkställigheten av ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

2 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 b i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förbjuda en innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution att förvärva ytterligare sådana instrument. Med andra äganderättsinstrument avses t.ex. teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter utgivna enligt aktiebolagslagen (2005:551). Ett sådant beslut kan t.ex. innebära att teckning av nya aktier med utnyttjande av optionsrätt inte kan ske.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 53.2 b och 64.1c i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får begära att en börs, ett värdepappersinstitut eller Finansinspektionen fattar vissa beslut med avseende på finansiella instrument som har getts ut ett företag i resolution.

I *punkten 1* anges att myndigheten får begära att en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad, eller en

handelsplattform, av finansiella instrument som har getts ut av ett företag i resolution eller att ett sådant instrument ska avnoteras.

Av *punkten 2* följer att myndigheten får framställa en begäran som i sak motsvarar en begäran enligt punkten 1, till en börs eller ett värdepappersinstitut avseende handel på handelsplattformar.

Av *punkten 3* framgår att myndigheten även får begära att Finansinspektionen beslutar att stoppa handeln med finansiella instrument som har getts ut av ett företag i resolution.

I LVM finns bestämmelser som innebär att en börs, ett värdepappersinstitut och Finansinspektionen ska efterkomma en sådan begäran (11 kap. 11 a §, 15 kap. 11 § och 22 kap. 2 a §).

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten även får begära att en behörig myndighet inom EES fattar ett beslut som motsvarar något av de beslut som anges i första stycket. Att det finns möjlighet för dessa myndigheter att fatta ett sådant beslut följer av EU-rätten.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 63 k och 64.1 f i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att säga upp ett avtal med omedelbar verkan eller ändra villkoren i ett avtal som ett företag i resolution är part i. Rättsverkan inträder genom resolutionsmyndighetens beslut och någon ytterligare åtgärd, t.ex. i form av godkännande av annan myndighet, krävs inte.

Ett beslut i enlighet med bestämmelsen är ingripande för motparten och ska föregås av en proportionalitetsbedömning. Det får exempelvis inte leda till att det ekonomiska utfallet för en borgenär blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Många gånger torde de problem som uppstår i anslutning till att resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd kunna hanteras genom användning av någon annan befogenhet. Beslut enligt den angivna paragrafen kan därför inte förväntas bli särskilt vanligt förekommande eller användas i förhållande till alla avtalstyper.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 49 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen anger hur resolutionsmyndigheten ska gå till väga vid nedskrivning eller konvertering av en skuld som hänför sig till ett derivat.

Nettningsarrangemang definieras i 23 kap. 1 § 5.

Eba ska, efter samråd med Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma), utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

Övervägandena finns i avsnitt 15.12.

15 kap. Särskild förvaltare

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 35.1 och 51.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får utse en särskild förvaltare för ett företag som är försatt i resolution och att resolutionsmyndigheten ska anmäla uppgiften om att en särskild förvaltare har utsetts för registrering hos Bolagsverket.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 35 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att den särskilda förvaltaren ska vara underställd resolutionsmyndigheten och följa de instruktioner som resolutionsmyndigheten utfärdar för denne. Av det följer att den särskilda förvaltaren har samma formella behörighet att överta bolagsorganens befogenheter som resolutionsmyndigheten men det är upp till resolutionsmyndigheten att i varje enskilt fall besluta om myndigheten vill begränsa den särskilda förvaltarens befogenheter. Resolutionsmyndigheten kan t.ex. ställa krav på att den särskilda förvaltaren ska inhämta resolutionsmyndighetens medgivande före det att han eller hon vidtar vissa åtgärder. Den särskilda förvaltarens befogenheter fastställs närmare genom avtal som upprättas mellan resolutionsmyndigheten och den särskilda förvaltaren.

Av *andra stycket* följer vad den särskilda förvaltaren ska ha för uppgift, dvs. vidta de åtgärder som krävs för att uppnå resolutionsändamålen och att genomföra resolutionsåtgärder beslutade av resolutionsmyndigheten. Resolutionsmyndigheten får ge den särskilda förvaltaren i uppdrag att utföra uppgifter som normalt ska utföras av stämman och styrelsen. Uppgifter som hänför sig till resolutionen ska vara överordnade alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen och nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna kan inbegripa kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med ett resolutionsverktyg.

Av *tredje stycket* följer att rättshandlingar som vidtas utan den särskilde förvaltarens samtycke inte av detta skäl blir ogiltiga. Motsvarande bestämmelser i fråga om rättshandlingar som vidtas utan samtycke från en tillfällig förvaltare finns i 15 a kap. 2 § LBF och 25 a kap. 2 § LVM.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 35.1 i krishanteringskrishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* följer de krav som ska ställas på en särskild förvaltare. Vad som ska krävas i form av insikt och erfarenhet får anpassas utifrån varje enskilt förvaltningsuppdrag.

Av *andra* och *tredje styckena* framgår att den särskilda förvaltaren inte får stå i ett jävsförhållande till någon ägare eller borgenär eller någon annan som gör att förtroendet för den särskilda förvaltaren rubbas. Om så är fallet ska den särskilda förvaltaren omedelbart underrätta resolutions-

myndigheten om detta. Det är viktigt att det finns förtroende för att resolutionsmyndigheten tar de hänsyn till olika intressen som följer av denna lag och inte agerar på ett sätt som utan grund i lagens ändamål gynnar någon enskild aktör. Av detta följer att om resolutionsmyndigheten utser en särskild förvaltare att utföra uppgifter på dess uppdrag får det inte heller föreligga risk att denna står i ett förhållande som kan rubba förtroendet för resolutionsmyndighetens opartiskhet.

Av *fjärde stycket* framgår att om förvaltaren visar godtagbara skäl för att avsäga sig uppdraget ska resolutionsmyndigheten entlediga den särskilda förvaltaren.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 35.5 i krishanteringsdirektivet.

Den särskilda förvaltaren är skyldig att upprätta en skriftlig rapport i början och slutet av sitt uppdrag. Den skriftliga rapporten ska innehålla förvaltarens bedömning av företagets ekonomiska och finansiella situation och, i förekommande fall, de åtgärder som förvaltaren har vidtagit. För att hinna skaffa sig en god uppfattning av företagets ekonomiska ställning är det rimligt att förvaltaren får ett par veckor på sig efter att denne tillträtt uppdraget för att lämna in den första skriftliga rapporten. Resolutionsmyndigheten får bestämma att den särskilda förvaltaren ska lämna en skriftlig rapport även vid andra tillfällen under uppdragets gång.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.5.

5 §

Paragrafen genomför artikel 35.4 och 35.6 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att en särskild förvaltare får utses som längst för en period av ett år. Uppdraget kan dock förlängas om grunderna för att tillsätta den särskilda förvaltaren alltjämt föreligger.

I *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten när som helst under uppdragets gång och med omedelbar verkan kan skilja en särskild förvaltare från sitt uppdrag, utan att behöva motivera detta. Denna möjlighet ska finnas oavsett vad som har avtalats mellan resolutionsmyndigheten och den särskilde förvaltaren.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.1.

16 kap. Åtgärder mot ägare

1 §

Paragrafen genomför artikel 37.2, delar av artiklarna 47.1 och 60 samt artikel 63.1 h i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger att resolutionsmyndigheten ska besluta om att aktiekapitalet i ett företag i resolution ska minskas i proportion till företagets förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §. I aktiekapitalet inkluderas preferensaktier och följaktligen omfattas de av denna åtgärd trots att de inte räknas till kärnprimärkapitalet.

Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att prioritetsordningen upprätthålls (principen framgår av 1 kap. 7 §).

Paragrafen är tillämplig på aktiebolag.

Övervägandena finns i avsnitt 20.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 b i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* följer att om företaget i resolution, enligt värderingen i 7 kap 1 §, har ett positivt eget kapital får resolutionsmyndigheten minska (späda ut) befintliga ägares ägarandel genom att i t.ex. ett aktiebolag konvertera skulder till nya aktier.

Av *andra stycket* följer att konvertering enligt första stycket ska ske till en omräkningskurs som leder till en väsentlig minskning (utspädning) av ägandet för existerande ägare.

Övervägandena finns i avsnitt 20.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 a i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kombinera ett beslut enligt 1 § med ett beslut om indragning av aktier eller en överföring av aktier till borgenärer som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven. Resolutionsmyndigheten kan besluta om att vidta bägge åtgärderna.

Åtgärderna i bestämmelsen ska vidtas även beträffande sådana personer som har tilldelats, eller för vars räkning det har getts ut, aktier till följd av en utlösande händelse som inträffat före eller samtidigt som företaget försattes i resolution.

Sannolikt torde en minskning av aktiekapitalet i kombination med indragning i första hand vara aktuell när bolagets förluster förbrukat hela aktiekapitalet. Om behovet av förlustabsorbering inte förbrukar hela aktiekapitalet, följer det av artikel 48.2 i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten ska fördela förlusterna jämnt mellan aktieägarna. Om aktiekapitalet minskas och dras in med ett större belopp än vad som är nödvändigt för att absorbera förluster, bör ersättning utgå till aktieägarna. Situationen liknar den vid en överföring då aktierna säljs direkt till ett privat företag med hjälp av försäljningsverktyget eller förs över till ett broinstitut. Ersättningen kan utgå både i pengar och i form av nya aktier i samband med en utspädning. Samtidigt som besluten inte bör innebära att någon aktieägare eller borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation bör de inte heller leda till en värdeöverföring från borgenärerna till aktieägarna (eller tvärtom) eller att möjligheten används för att kringgå reglerna om hur resolutionsreserven får användas. Som en utgångspunkt bör de ursprungliga ägarna anses ha rätt till det värde som fanns i företaget vid resolutionsbeslutet. Om det verkligen är lämpligt att dra in hela aktiekapitalet när ett företag har ett positivt substansvärde får dock bedömas från fall till fall.

Eba kommer att utfärda riktlinjer om de omständigheter som ska föreligga då åtgärder enligt denna paragraf kan vara lämpliga.

Även om resolutionsmyndighetens beslut att dra in aktier inte fattas med stöd av associationsrätten kan det i övrigt jämställas med minskning av aktiekapitalet genom indragning av aktier som kan ske enligt 20 kap. aktiebolagslagen (2005:551).

Vilken ersättning som utgår till aktieägarna vid överföring av aktier till borgenärer beror på om bolaget har positivt substansvärde eller inte. I denna del gäller samma princip som vid indragning (se ovan). Beträffande den ersättning som borgenären får betala hänvisas till vad som sägs om konverteringskurser i avsnitt 22.30. När denna åtgärd är lämpligare än en indragning torde bero på omständigheterna i det enskilda fallet. Om ett företag har gett ut aktier med olika röstvärde eller andra skillnader mellan aktieslagen, kan det exempelvis finnas anledning att överväga om indragning är ett lämpligare alternativ än en överföring. Å andra sidan kan en överföring vara lämpligare om aktierna handlas på exempelvis en börs.

Åtgärderna gentemot aktieägare, vilka förutom indragning och överföring även inkluderar utspädning, kan kombineras.

Övervägandena finns i avsnitt 20.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 37.2 och delar av artiklarna 47.1 och 60 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta motsvarande åtgärder som i 1 och 2 §§ om företaget i resolution är en ekonomisk förening – inklusive en kreditmarknadsförening – eller en medlemsbank.

Övervägandena finns i avsnitt 20.3.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 53.1 och 63.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen har samma materiella innehåll som 21 kap. 21 § . Se författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 20.6.

17 kap. Försäljningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.58 i krishanteringskrishanteringsdirektivet.

I paragrafen definieras försäljningsverktyget. Genom hänvisningen till 2 § framgår att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution eller av äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag. Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara en förvärvare som inte är ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, t.ex. en privat köpare. Vad som avses med broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag framgår av 18 kap. 2 § och 19 kap. 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 38.1 och 63.1 c och d i krishanteringskrishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som får överföras genom användning av försäljningsverktyget.

I *punkten 1* anges att tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution får överföras. Dessa kan vara av vilken typ som helst.

Av *punkten 2* framgår vidare att äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution får överföras. De äganderättsinstrument som torde kunna komma i fråga är aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter. Sådana äganderättsinstrument kan endast ges ut av aktiebolag. När det gäller företag i resolution som är medlemsbanker eller sparbanker torde det i praktiken endast bli aktuellt med inkråmsöverlåtelser.

En överföring enligt *punkten 2* kommer i de flesta fall sannolikt att ske i två steg. Först löser resolutionsmyndigheten in instrumenten från innehavaren och därefter överförs de till förvärvaren. I praktiken kommer således instrumenten att överföras från resolutionsmyndigheten, inte från den ursprungliga innehavaren av instrumenten.

Resolutionsmyndigheten får göra flera överföringar från ett företag i resolution till samma förvärvare. Det sker då inom ramen för samma beslut. Eftersom försäljningsverktyget enligt definitionen används för att göra överföringar från ett företag i resolution, är det däremot inte möjligt att göra kompletterande överföringar efter att ett företag i resolution har försatts i konkurs.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 38.6 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får göra s.k. återföringar, dvs. föra tillbaka sådant som har överförts genom användning av försäljningsverktyget till den förra ägaren.

I *punkten 1* anges att myndigheten får föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget i resolution. I likhet med vad som gäller vid en överföring enligt 2 § kan en återföring inte ske till företaget om det har försatts i konkurs.

En återföring kan enligt *punkten 2* även omfatta äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution. Sådana instrument får föras tillbaka till den förra innehavaren av instrumenten. Vad som avses med äganderättsinstrument framgår av författningskommentaren till 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.2.

4 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att det av beslutet om överföring ska framgå under vilken tid återföring får ske. Det är upp till resolutionsmyndigheten att utifrån omständigheterna i det enskilda fallet avgöra hur lång denna tid ska vara. Vidare anges att även eventuella övriga villkor för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Villkor enligt detta stycke skulle kunna bestå i formerna för överföring, när själva överföringen ska äga rum eller om alla berörda instrument ska överföras samtidigt eller vid olika tillfällen.

Av *andra stycket* framgår att återföring även får ske om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om

överföring. Typiskt sett handlar det i dessa fall om att fel tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument har överförts.

Den ersättning som ska utgå vid återföring regleras i 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 38.6 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring ska ske. Ersättningen ska motsvara den ersättning som erhölls från, eller betalades till, förvärvaren i samband med överföringen. Det behöver dock inte vara fråga om samma typ av ersättning. Om förvärvaren exempelvis betalat för vissa tillgångar genom att överta vissa skulder kan dessa tillgångar återlämnas mot ersättning i form av kontanta medel. Om skulder återförs, ska förvärvaren ersätta företaget i resolution med ett belopp som motsvarar skulden.

Av *andra stycket* framgår även att mottagaren vid en återföring är skyldig att ta emot det som återförs.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 38.13 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen följer att ägare och borgenärer vars fordringar inte har överförts till förvärvaren inte har rätt till de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som har överförts. Detta gäller oavsett grunden för ett eventuellt anspråk.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet.

Den befogenhet för resolutionsmyndigheten som anges i *första stycket* innebär att myndigheten kan besluta att skyldigheter eller ansvarsförbindelser som är hänförliga till tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs inte ska gälla mot förvärvaren. Det kan t.ex. röra sig om optionsrätter, nyttjanderätter eller licensrätter. Befogenheten har potentiellt långtgående effekter för berörda parter, varför kravet på proportionalitet och nödvändighet blir särskilt viktigt när resolutionsmyndigheten utövar befogenheten. Resolutionsmyndigheten får exempelvis inte utöva befogenheten på ett sätt som innebär att det ekonomiska utfallet för en ägare eller en borgenär blir sämre än om resolution inte inletts utan företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

I *andra stycket* görs undantag för sådana säkerhetsrätter som omfattas av lagens skyddsregler (se 23 kap. 4 §).

I *tredje stycket* anges att rätt till ersättning enligt denna lag inte utgör en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket. Sådan ersättning kan t.ex. vara ersättning som betalas av en förvärvare vid en överföring genom försäljningsverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.5.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.12, 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i krishanteringskrishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förvärvare ska överta samtliga rättigheter och förpliktelser som omfattas av en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om exempelvis en pantsatt tillgång överförs, övertar förvärvaren den förpliktelse som pantsättningen innebär. Paragrafen omfattar även rättsliga förfaranden som avser de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs.

Avtal som har ingåtts av företaget i resolution fortsätter att vara gällande. Avtalsvillkoren är desamma och en motpart har således rätt att utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av företaget i resolution före den relevanta överföringen eller av förvärvaren efter den relevanta överföringen. Ett beslut enligt 13 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § har dock alltid företräde, se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Av *andra–fjärde styckena* framgår vad som gäller i fråga om överföring av medlemskap eller rätt att delta i betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, handelsplattformar, reglerade marknader eller system för ersättning till insättare och investerare. Möjligheten att förvärva medlemskap eller rätt att delta i sådana system även om förvärvaren inte har ett tillräckligt högt kreditbetyg, liksom möjligheten att utöva sådana rättigheter under en övergångsperiod även om kraven i övrigt inte är uppfyllda, följer av artikel 38.12 i krishanteringsdirektivet.

Överväganden finns i avsnitt 22.3.6.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1e och 64.2 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen ges resolutionsmyndigheten rätt att kräva att företaget i resolution och förvärvaren ska samarbeta på visst sätt. Ett sådant föreläggande får förenas med vite enligt lagen (1985:286) om viten, se 28 kap. 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. Det handlar främst om att lämna information men även andra understödsåtgärder är tänkbara.

Överväganden finns i avsnitt 22.3.7.

10 §

Paragrafen genomför artikel 38.2 och 38.3 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen anges att en överföring genom användning av försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes i samband med att resolutionen inleddes beaktas, se 7 kap. 1 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. I övrigt får hänsyn tas till rådande omständigheter. Innebörden av affärsmässiga villkor kan således variera beroende på marknadsförhållandena. En viss ersättning kan exempelvis anses vara affärsmässig i en systemkris då det finns ont om köpare, medan samma ersättning inte anses vara affärsmässig i en stabil marknad. Det finns således inget absolut krav på att den ersättning som betalas motsvarar det värde som fastställts i värderingen. Av kravet på att värderingen ska beaktas följer dock att en avvikelse från denna ska

kunna motiveras, t.ex. med att marknadsförhållandena har förändrats sedan tidpunkten för värdering.

Övervägandena finns i avsnitt 22.4.1.

11 §

Paragrafen genomför artikel 39.1 och delar av artikel 39.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att de äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution eller de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget som ska överföras genom användning av försäljningsverktyget först ska bjudas ut till försäljning på marknaden. Resolutionsmyndigheten kan använda olika tillvägagångssätt när den lämnar ett erbjudande om försäljning på marknaden. Vissa tillgångar och förpliktelser kan exempelvis bjudas ut till försäljning separat. Allt som ska överföras måste dock bjudas ut till försäljning.

Av *andra stycket* följer de krav som erbjudandet om försäljning måste uppfylla.

I *punkten 1* anges att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn, vilket innebär att det ska vara så öppet som möjligt med beaktande av rådande omständigheter och intresset av att uppnå resolutionsändamålen. Att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn innebär exempelvis att de olika potentiella köparna ges information om hur processen kommer att gå till, preliminär tidsplan m.m. Bestämmelsen innebär dock inte något krav på offentliggörande till allmänheten. Syftet är endast att säkerställa att försäljningsprocessen är öppen för insyn för de parter som medverkar i den.

Av *punkten 2* framgår att erbjudandet om försäljning ska ge en rättvisande bild av företaget i resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser. Detsamma gäller sådana äganderättsinstrument som har getts ut av företaget. När det gäller den närmare innebörden av uttrycket rättvisande bild torde ledning kunna hämtas i hur detta begrepp använts på redovisningsområdet (se årsredovisningslagen [1995:1554]).

I *punkten 3* anges att erbjudandet om försäljning inte ska gynna eller missgynna potentiella köpare på ett otillbörligt sätt. Med det avses exempelvis att myndigheten inte ska ge en viss potentiell köpare tillgång till information som övriga potentiella köpare inte har tillgång till liksom att samtliga potentiella köpare bör tillåtas att lämna bud. Bestämmelserna innebär vidare att resolutionsmyndigheten ska tillämpa objektiva grunder vid bedömningen av de olika buden. Det innebär dock inte nödvändigtvis att försäljning ska ske till den som lämnar det högsta budet, om resolutionsmyndigheten bedömer att resolutionsändamålen bäst uppnås genom försäljning till någon annan.

Av *punkten 4* följer att erbjudandet om försäljning ska vara fritt från intressekonflikter. Det innebär exempelvis att det ska säkerställas att myndigheten, såväl som de personer på myndigheten som är inblandade i försäljningsprocessen, inte har några kopplingar till de olika budgivarna som kan medföra att intressekonflikter uppstår.

Av *punkten 5* framgår att myndigheten ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.

I *punkten 6* anges slutligen att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att maximera försäljningspriset. Eftersom det handlar om en strävan efter

att maximera försäljningspriset utesluter det inte att, om myndigheten väljer mellan två olika intressenter, det kan vara möjligt att sälja till en förvärvare även om denne inte erbjuder högst pris om denna förvärvare ändå bedöms vara lämpligare med hänsyn till resolutionsändamålen. Det kan exempelvis handla om att myndigheten bedömer att denna förvärvare har bättre möjlighet att säkerställa en fortsatt drift av kritisk verksamhet. En förutsättning torde dock vara att ersättningen bedöms vara affärsmässig, jämför kravet i 10 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.4.2.

12 §

Paragrafen genomför artikel 39.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet på erbjudande om försäljning. Så är fallet om ett sådant erbjudande sannolikt hade förhindrat eller försvårat uppnåendet av resolutionsändamålen. För att resolutionsmyndigheten helt ska kunna avstå från kravet på erbjudande om försäljning, krävs att ett sådant erbjudande skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

Dessutom framgår att resolutionsmyndigheten på motsvarande sätt kan avstå från att uppfylla ett eller flera krav enligt 11 § andra stycket, om uppfyllandet av kravet inom ramen för en försäljning skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

Övervägandena finns i avsnitt 22.4.3.

13 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 38.4 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår till vem förvärvaren ska betala ersättning vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om det som överförs är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ersättningen betalas till företaget i resolution. Om det är äganderättsinstrument som överförs ska ersättningen betalas till den förra innehavaren av äganderättsinstrumenten.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten och resolutionsreserven har möjlighet att få ersättning för kostnader som uppstått i samband med användningen av försäljningsverktyget genom att avdrag görs från den ersättning som betalas av förvärvaren. De kostnader som ska täckas ska vara rimliga.

Övervägandena finns i avsnitt 22.4.4.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.8 och 63.1 m i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att om en överföring genom användning av försäljningsverktyget innebär att aktier överförs i sådan omfattning att innehavet är att betrakta som kvalificerat och därmed kräver tillstånd av Finansinspektionen, ska inspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Enligt gällande rätt ska beslut i ett sådant ärende (ägarprövning) fattas inom 60 arbetsdagar från det att Finansinspektionen har bekräftat att den

tagit emot tillståndsansökan. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån de aktuella omständigheterna, men mot bakgrund av bestämmelsens syfte, att inte försena användningen av försäljningsverktyget och försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen, bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt. Det ligger dock i sakens natur att olika ansökningar kan ta olika lång tid att handlägga, bl.a. beroende på ägarstrukturen och andra förhållanden hos förvärvaren. Dessutom kan ansökan behöva kompletteras med ytterligare uppgifter för att Finansinspektionen ska kunna fatta ett beslut.

Vid prövningen av en sådan tillståndsansökan ska undantag göras från vissa bestämmelser i LBF (14 kap. 1 a §) och LVM (24 kap. 1 a §).

Övervägandena finns i avsnitt 22.5.1.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 38.9 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna blir tillämpliga i en situation då aktier har överförts till en förvärvare, men Finansinspektionen ännu inte fattat beslut i ärendet om ägarprövning av denne. Av *första stycket* framgår att den rösträtt som är knuten till aktierna ska utövas av resolutionsmyndigheten. Myndigheten kan välja att utöva eller att avstå från att utöva rösträtten, utifrån vad myndigheten bedömer som lämpligt i varje enskilt fall. Detta gäller till dess att beslut i ärendet om ägarprövning fattats.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionen skriftligen ska meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren så snart som möjligt efter att inspektionen har fattat beslut avseende tillstånd för förvärvet. Det torde inte innebära mer än begränsat administrativt arbete för Finansinspektionen att meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren om ett redan fattat beslut, och meddelandena bör därför kunna ges i mycket nära anslutning till det att beslut fattas.

Av *tredje stycket* framgår att förvärvaren utövar rösträtten för aktierna från det att denne och resolutionsmyndigheten har mottagit ett sådant meddelande som avses i andra stycket, om Finansinspektionen har beslutat att ge förvärvaren tillstånd. Motsatsvis gäller, om Finansinspektionen har beslutat att inte ge förvärvaren tillstånd, att den rösträtt som är knuten till aktierna även fortsatt utövas av resolutionsmyndigheten. Det framstår som överflödigt att uttryckligt i lagen ange att rösträtten i en sådan situation kan utövas, men av myndigheten i stället för förvärvaren (jfr krishanteringsdirektivets artikel 38.9 f i).

Övervägandena finns i avsnitt 22.5.1.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 38.9 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får kräva att förvärvaren avyttrar aktierna inom en frist som fastställs av myndigheten, om förvärvaren inte fått tillstånd av Finansinspektionen att äga aktierna. Bedömningen av vilken frist som är lämplig i det enskilda fallet får göras utifrån hur de övergripande resolutionsändamålen bäst kan uppnås. Det olämpliga i att ha en ägare utan tillstånd under en viss tid får då vägas mot behovet av att exempelvis säkerställa att aktierna kan avyttras på ett sätt som undviker onödig värdeförstörelse.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionen inte får vidta några sanktioner eller liknande åtgärder mot förvärvaren, trots att denne inte uppfyller kravet på att ha fått tillstånd av Finansinspektionen, förrän efter det att den frist som uppställts av resolutionsmyndigheten har löpt ut. Detta innebär att inspektionen inte får vidta några sådana åtgärder vare sig under tiden fram till dess att beslut fattas, eller under den av resolutionsmyndigheten uppställda fristen. Först därefter får åtgärder vidtas, om ägaren ännu inte har avyttrat aktierna.

Övervägandena finns i avsnitt 22.5.1.

17 §

Första stycket i paragrafen genomför artikel 38.7 i krishanteringsdirektivet. Andra stycket saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Enligt LBF respektive LVM gäller krav på tillstånd för att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse. Om försäljningsverktyget används för att överföra verksamhet som är tillståndspliktig, måste således förvärvaren ha tillstånd att bedriva den aktuella verksamheten. Om förvärvaren inte sedan tidigare har tillstånd, behöver en ansökan om tillstånd lämnas in till Finansinspektionen.

I *första stycket* anges att Finansinspektionen ska handlägga en sådan tillståndsansökan skyndsamt. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, men på motsvarande sätt som i fråga om 14 § bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt.

Enligt gällande rätt krävs också tillstånd av Finansinspektionen om ett företag som bedriver bank- eller finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse förvärvar egendom av viss storlek. Dessa bestämmelser kan aktualiseras både vid överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser och vid överföring av äganderätts-instrument, under förutsättning att förvärvaren bedriver tillståndspliktig verksamhet.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionen på motsvarande sätt ska handlägga en ansökan som kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § LBF eller 7 kap. 13 § LVM skyndsamt.

Övervägandena finns i avsnitt 22.6.

18 kap. Broinstitutsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.60, delar av artikel 40.1 samt artikel 63.1 c och d i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitutsverktyget. Av paragrafen framgår att det ska vara fråga om en överföring till ett broinstitut av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution från det företaget eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution från en innehavare av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument avses t.ex. aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter. Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna i ett företag i resolution. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara ett broinstitut. Vad som avses med ett broinstitut framgår av 2 §.

Av *andra stycket* följer att resolutionsmyndigheten endast får använda broinstitutsverktyget för att uppnå det resolutionsändamål som består i att upprätthålla kritiska funktioner (se 1 kap. 6 § 1 och författningskommentaren till den bestämmelsen).

Övervägandena finns i avsnitt 22.7.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitut.

Av *punkten 1* framgår att broinstitutet ska ägas helt eller delvis av staten. Ett broinstitut kan således vara delvis privat ägt. Så kan exempelvisa vara fallet om borgenärer har fått sina fordringar konverterade till aktier i broinstitutet.

Av *punkten 2* följer att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av företaget i resolution från innehavaren av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument avses t.ex. aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter.

Av *punkten 3* framgår att syftet med broinstitutet ska vara att fortsätta upprätthålla kritisk verksamhet som har utförts eller erbjudits av företaget i resolution. Det kan vara vissa eller samtliga av de kritiska funktioner eller tjänster som utfördes respektive erbjöds av företaget i resolution. En överföring av verksamhet till ett broinstitut kan således inte ske i syfte att avveckla den. Detta utesluter dock inte att hela verksamheten överförs och att vissa delar av verksamheten därefter avvecklas. I dessa fall får en bedömning göras av huruvida det huvudsakliga syftet är att driva verksamheten vidare eller avveckla den.

I *andra stycket* anges vissa uppgifter som ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 22.7.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.6 och delar av artikel 40.7 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 3 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.7 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 4 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 40.6 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 5 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 40.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de skulder som överförs till ett broinstitut inte får överstiga värdet av de tillgångar som överförs. Det är det totala värdet som ska jämföras, vilket innebär att om kompletterande överföringar sker ska skulderna och värdet på de överförda tillgångarna räknas samman.

Det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar från ett företag i resolution, om tillgångar överförs till broinstitutet på annat sätt i sådan omfattning att värdet på broinstitutets tillgångar överstiger de skulder som överförts från företaget i resolution. Medel från resolutionsreserven kan t.ex. användas för att kapitalisera broinstitutet.

Vid tillämpning av paragrafen ska hänsyn tas till en eventuell användning av skuldnedskrivningsverktyget. Det innebär att det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar, under förutsättning att skuldnedskrivningsverktyget därefter används för att skriva ned skulder i sådan omfattning att kravet uppfylls. För att kunna beaktas måste en sådan nedskrivning ske mer eller mindre omedelbart efter det att skulderna överförts till broinstitutet.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 40.11 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 6 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 7 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.6.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 40.10, 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 8 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.7.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1 e och 64.2 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 9 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.8.8.

11 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 10 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.9.

12 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 40.4 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 13 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.9.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* följer att ett broinstitut kan ges tillstånd att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse utan att uppfylla samtliga de krav som gäller enligt LBF respektive LVM för att få bedriva sådan verksamhet. Vilka krav som inte behöver uppfyllas avgörs av Finansinspektionen med beaktande av, å ena sidan, intresset av att resolutionsändamålen uppfylls och, å andra sidan, intresset av att säkerställa en sund och stabil verksamhet i broinstitutet och av att undvika att ge broinstitutet konkurrensfördelar jämfört med andra företag som bedriver motsvarande verksamhet. Bestämmelsen innebär även att de krav som normalt ställs på utformningen av och innehållet i en ansökan om tillstånd kan frångås. Det är Finansinspektionen som avgör vilken information som är nödvändig för att kunna fatta beslut. Finansinspektionen ska handlägga ett sådant ärende skyndsamt, på motsvarande sätt som i fråga om tillståndsprövning i samband med användning av försäljningsverktyget (jfr 17 kap. 17 §).

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska bestämma under hur lång tid det särskilda tillståndet ska gälla. En intresseavvägning av det slag som beskrivs ovan bör föregå även en sådan bedömning.

Övervägandena finns i avsnitt 22.10.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen avgränsar tillämpningsområdet för föregående paragraf. Av *punkten 1* framgår att Finansinspektionen endast får ge tillstånd enligt 13 § om resolutionsmyndigheten bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att resolutionsändamålen ska uppnås, vilket bör framgå av den begäran som myndigheten ska lämna in till Finansinspektionen enligt *punkten 2*. Finansinspektionen kan endast ge tillstånd enligt 13 § om resolutionsmyndigheten begär det.

Övervägandena finns i avsnitt 22.10.

15 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 17 § andra stycket. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.10.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår hur resolutionsmyndigheten utövar kontroll över ett broinstitut. Myndigheten företräder aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet och har därmed bl.a. befogenhet att utöva rösträtt för de aktierna.

Övervägandena finns i avsnitt 22.12.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ledningen ska se till att verksamheten i ett broinstitut bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen. Verksamheten ska i princip bedrivas i syfte att uppnå samtliga resolutionsändamål. Detta gäller trots att det endast är det resolutionsändamål som består i att upprätthålla kritiska funktioner som ligger till grund för ett beslut att använda broinstitutsverktyget. I den mån de olika resolutionsändamålen skulle komma i konflikt med varandra bör dock det resolutionsändamål som består i att upprätthålla kritiska funktioner kunna tillmätas särskild vikt såvitt avser broinstituts verksamhet, även i ljuset av den generella bestämmelsen i artikel 31.3 i krishanteringsdirektivet om resolutionsändamålens likvärdighet.

Resolutionsändamålen uppnås genom att broinstitutet bedriver en sund och stabil verksamhet. Mer specifikt innebär bestämmelsen att verksamheten ska bedrivas så att kritisk verksamhet upprätthålls.

Övervägandena finns i avsnitt 22.11.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ledningen i ett broinstitut ska ha som målsättning att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det. Det bör dock noteras att ledningen måste verka inom ramen för tillämpliga regelverk, t.ex. vad gäller konkurrensbegränsande åtgärder. Av detta följer att det inte är säkert att en försäljning kan ske till vilken privat aktör som helst.

I *andra stycket* anges att försäljningen ska ske vid lämplig tidpunkt. Vid en bedömning av vad som utgör lämplig tidpunkt är utgångspunkten att ledningen bör sträva efter att genomföra försäljningen så snart som möjligt. I vissa fall kan det dock vara motiverat att avvakta något med försäljningen. Broinstitutets ledning skulle t.ex. kunna bedöma att resolutionsändamålen bäst uppnås genom att fortsätta att bedriva verksamheten ytterligare en tid.

Övervägandena finns i avsnitt 22.3.2.

19 §

Paragrafen genomför artikel 40.6 b i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får sälja broinstitutets tillgångar, rättigheter eller förpliktelser. Försäljning får ske till exempelvis en privat köpare. En sådan försäljning är ett naturligt inslag i den verksamhet som bedrivs av ett broinstitut och är ett av de sätt som

broinstitutets verksamhet kan avvecklas på, se 21 § första stycket 2 och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.13.2.

20 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i krishanteringsdirektivet.

I *punkten 1* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna den verkställande direktören i broinstitutet. Det innebär att styrelsen eller stämman ger förslag till verkställande direktör och att resolutionsmyndigheten sedan tar ställning till huruvida denna person ska godkännas som verkställande direktör. Om en viss person ska godkännas eller inte får avgöras av myndigheten utifrån omständigheterna i varje enskilt fall. Om broinstitutet har tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse, ska den verkställande direktören även ledningsprövas av Finansinspektionen.

Av *punkten 2* framgår att resolutionsmyndigheten ska fastställa arbetsordningen för styrelsen i ett broinstitut i enlighet med de bestämmelser som gäller för fastställande av arbetsordning enligt aktiebolagslagen. Normalt sett är det styrelsen i ett aktiebolag som fastställer arbetsordningen för sitt arbete. Förutom det faktum att det är resolutionsmyndigheten som beslutar om arbetsordningen ska aktiebolagslagens bestämmelser tillämpas även i övrigt när det gäller arbetsordningen, t.ex. vad gäller innehållet i den.

I *punkten 3* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Detta inkluderar även ändringar av eller tillägg till broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Om resolutionsmyndigheten inte godkänner broinstitutets strategiska mål eller riskstrategi, ska dessa inte införlivas i verksamheten.

Övervägandena finns i avsnitt 22.12.

21 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.3 samt artiklarna 41.5 och 41.9 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter resolutionsmyndigheten ska besluta om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier.

Enligt *punkten 1* ska verksamheten i ett broinstitut upphöra om broinstitutet inte längre uppfyller villkoren för att vara ett broinstitut. Så ska exempelvis ske om syftet med broinstitutets verksamhet inte längre är att utföra de funktioner, eller erbjuda de tjänster, som utförts eller erbjudits av det företag i resolution från vilket överföringen skedde.

Av *punkten 2* framgår att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs. Detta innebär att verksamheten ska upphöra om samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser har avyttrats, eller om de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som finns kvar i broinstitutet enbart är av obetydlig omfattning. Det kan noteras att det finns en viss överlappning mellan första och andra punkten eftersom en försäljning av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser ofta torde innebära att broinstitutet inte längre avser att utföra de funktioner eller erbjuda de tjänster som utförts

respektive erbjudits av företaget i resolution. De omständigheter som anges i punkten 1 kan dock vara uppfyllda även i andra fall.

I *punkten 3* anges att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra när det har gått två år från dagen för den sista överföringen från ett företag i resolution. Om broinstitutsverktyget har använts för att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser vid flera tillfällen är det den sista överföringen som är relevant i sammanhanget.

Avveckling av ett broinstituts verksamhet kan ske genom fusion, delning eller genom att broinstitutet går i likvidation. Det kan också ske genom att staten säljer sina aktier i broinstitutet. En sådan försäljning kan t.ex. bli aktuell om broinstitutet har privata ägare som har blivit inkonverterade genom att resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget. Om staten säljer sina aktier, kommer resolutionsmyndigheten att upphöra med att utöva kontroll över broinstitutet genom att aktieägarna ges rösträtt på bolagsstämman.

Avveckling bör också kunna ske genom att de förvaltade tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna säljs utan att broinstitutet går i likvidation. I denna situation kommer det inte bedrivas någon verksamhet i bolaget efter att tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna har sålts. Staten kommer fortfarande äga bolaget och kommer därmed att ha ett ”stående broinstitut” som snabbt kan tas i bruk om situationen kräver det.

Av *andra stycket* följer att om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag i resolution ska förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts enligt första stycket 2 och 3 upphöra genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag i resolution säljs eller avvecklas. Det innebär således att det är möjligt att använda ett broinstitut under längre tid än vad som följer av första stycket om institutet har övertagit tillgångar, rättigheter och förpliktelser från flera olika företag i resolution vid olika tillfällen. I princip finns i dessa fall ingen bortre gräns för hur länge ett broinstitut kan bedriva verksamheten. Det är dock nödvändigt att avveckla de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag inom den tidsperiod som anges i första stycket 3.

Övervägandena finns i avsnitt 22.13.1.

22 §

Paragrafen genomför artikel 41.6 och 41.7 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter den tidsperiod som anges i 21 § första stycket 3 får förlängas.

Av *punkten 1* följer att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs eller att broinstitutet inte längre uppfyller förutsättningarna för att vara ett broinstitut. Så kan exempelvis bli fallet om broinstitutets tillgångar avvecklas och dess skulder infrias i sådan omfattning att syftet med broinstitutet inte längre kan sägas vara att fortsätta bedriva den verksamhet som bedrevs av företaget i resolution.

I *punkten 2* anges att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att broinstitutet fusioneras med ett annat företag. Det faktum att det uppställs krav på sannolikhet innebär att det måste finnas objektiva

faktorer till stöd för att en fusion kan komma till stånd, t.ex. genom att diskussioner förs med ett annat företag om fusion.

Av *punkten 3* följer slutligen att förlängning även får ske om det anses nödvändigt för att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås. Det kan t.ex. handla om att broinstitutet bedriver kritisk verksamhet vars upphörande kan påverka den finansiella stabiliteten negativt.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten endast får fatta beslut om förlängning, om det är motiverat med hänsyn till marknadsförhållandena och övriga omständigheter.

Övervägandena finns i avsnitt 22.13.1.

23 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.4 och delar av artikel 41.8 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor. Både när överföring sker till ett broinstitut och från ett broinstitut (eller när broinstitutet som sådant säljs) ska således affärsmässiga villkor tillämpas. Det bör noteras att det inte innebär att samma villkor tillämpas vid en överföring till respektive från ett broinstitut. Med tanke på att det kan gå viss tid mellan de båda överföringstillfällena är det troligt att förhållandena på marknaden generellt såväl som i den aktuella verksamheten har förändrats, vilket kan påverka bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor.

Det sakliga innehållet i *andra stycket* motsvaras av 17 kap. 13 § andra stycket. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.13.2.

24 §

Paragrafen genomför artikel 41.4 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av delar av 17 kap. 11 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.13.3.

19 kap. Avskiljandeverktyget

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 2.1.55, 37.5, 42.1, 42.5, 42.8 och 63.1 d i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen definieras avskiljandeverktyget och under vilka förutsättningar det får användas.

Av *första stycket* framgår att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag i resolution eller ett broinstitut. Det är möjligt att överföra samtliga eller endast vissa tillgångar, rättigheter och förpliktelser i ett eller flera företag i resolution eller broinstitut. Det är dock inte möjligt att överföra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag i resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. Detta är en skillnad jämfört med försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget. Vidare framgår att överföringen ska ske till ett tillgångsförvaltningsbolag. Vad som avses med tillgångsförvaltningsbolag framgår av 2 §.

I *andra stycket* anges under vilka förutsättningar avskiljandeverktyget får användas.

Av *punkten 1* framgår att avskiljandeverktyget får användas om förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad. Så skulle exempelvis kunna bli fallet om en försäljning av tillgångar i samband med en avveckling genom konkurs bedöms kunna leda till kraftiga fall i tillgångspriser, eftersom detta i sin tur kan påverka den finansiella ställningen hos andra aktörer på marknaden.

Av *punkten 2* följer vidare att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att verksamheten i det företag från vilket tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna överförs ska fungera tillfredsställande. Så kan t.ex. vara fallet om det finns vissa problemtillgångar i ett företag i resolution som skapar osäkerhet kring dess finansiella ställning och därmed försvårar för företaget att finansiera sig på marknaden.

I *punkten 3* anges slutligen att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att intäkterna från avvecklingen av ett företag i resolution ska bli så stora som möjligt. Det handlar således om en situation där förvaltning i ett tillgångsförvaltningsbolag förväntas ge ett bättre ekonomiskt utfall än en avveckling genom konkurs eller likvidation.

Av *tredje stycket* framgår att avskiljandeverktyget endast får användas i förening med ett annat resolutionsverktyg, dvs. i förening med försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller skuldnedskrivningsverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 22.14.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 och artikel 42.3 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen definieras ett tillgångsförvaltningsbolag.

Av *punkten 1* framgår att tillgångsförvaltningsbolaget ska ägas helt eller delvis av staten. Ett tillgångsförvaltningsbolag kan således vara delvis privat ägt.

I *punkten 2* anges att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag i resolution eller broinstitut.

Av *punkten 3* följer att förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts ska ske i syfte att uppnå högsta möjliga värde vid en framtida försäljning eller avveckling. Det bör dock noteras att om syftet med förvaltningen kommer i konflikt med resolutionsändamålen så har resolutionsändamålen företräde. Det innebär exempelvis att om en försäljning är motiverad vid en viss tidpunkt med hänvisning till att det kan antas maximera värdet på de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som säljs, men försäljningen samtidigt kan leda till att ett visst resolutionsändamål (t.ex. att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet) inte uppnås, ska en försäljning inte ske vid den aktuella tidpunkten.

Övervägandena finns i avsnitt 22.14.2.

3 §
Paragrafen genomför delar av artikel 42.9 och 42.10 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 3 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.2.

4 §
Paragrafen genomför delar av artikel 42.10 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 4 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.2.

5 §
Första stycket saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 42.9 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 5 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.2.

6 §
Paragrafen genomför artikel 42.12 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 6 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.4.

7 §
Paragrafen genomför artikel 64.1 a i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 7 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.5.

8 §
Paragrafen genomför artikel 64.1 d och delar av 64.1 f samt 64.2–64.4 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 8 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.6.

9 §
Paragrafen genomför artikel 64.1 e och 64.2 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 9 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.7.

10 §
I paragrafen genomförs delar av artikel 42.6 i krishanteringsdirektivet. Dessutom innehåller paragrafen bestämmelser utan motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 10 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.17.

11 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 42.7 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras i huvudsak av 17 kap. 13 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.17.

12–14 §§

Paragraferna saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 13–15 §§. Se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Övervägandena finns i avsnitt 22.16.8.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 16 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.18.

16 §

Paragrafen genomför artikel 42.4 i krishanteringsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 20 §. Se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.18.

20 kap. Kompletterande befogenheter vid överföring

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 och 65.3 i krishanteringsdirektivet.

Resolutionsmyndigheten kan, genom att använda försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, överföra verksamhet till en förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag. Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i dessa situationer får besluta att företaget i resolution ska tillhandahålla vissa tjänster till en sådan mottagare om det är nödvändigt för att den verksamhet som har överförts ska kunna drivas på ett effektivt sätt. Ett sådant behov torde främst aktualiseras om kritisk verksamhet har överförts. Det kan t.ex. handla om it-tjänster.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten får besluta att även andra koncernföretag ska tillhandahålla sådana tjänster och resurser.

Ett beslut enligt paragrafen kan fattas för att kräva fortsatt tillgång till sådana tjänster som företaget i resolution hade tillgång till vid tidpunkten för resolution. Beslutet kan även innebära att andra typer av tjänster ska tillhandahållas, dvs. sådana som inte tillhandahölls vid tidpunkten för resolution. Med det sagt bör dock utgångspunkten vara att mottagaren strävar efter att så snart som möjligt hitta en egen leverantör av de tjänster som krävs för att denne ska kunna bedriva den övertagna

verksamheten effektivt. Befogenheten bör således inte kunna tillämpas avseende sådana tjänster som i och för sig är kommersiellt fördelaktiga, men där det enkelt går att ordna med motsvarande tjänst på annat håll, om än till mindre fördelaktiga villkor.

Av artikel 65.5 i krishanteringsdirektivet framgår att Eba ska utarbeta riktlinjer om vilka tjänster och resurser som ska anses nödvändiga för att en mottagare ska kunna bedriva den verksamhet som överförs till den på ett effektivt sätt. För att få en fullständig bild av regleringen måste hänsyn tas till Ebas kommande riktlinjer.

Övervägandena finns i avsnitt 19.9.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta ett beslut enligt 1 § utan hinder av att det företag som ska tillhandahålla tjänsterna är försatt i konkurs eller har gått i likvidation.

Ett sådant beslut kan leda till att en konkursförvaltare tvingas fortsätta driften av verksamheten i ett konkursbolag längre än vad som annars skulle följa enligt 7 kap. 8 § första stycket konkurslagen (1987:672). Det kan också medföra att en likvidation inte kan slutföras genom skifte enligt exempelvis 25 kap. 38 § aktiebolagslagen (2005:551) förrän beslutet om tillhandahållande av tjänster har upphört att gälla.

Paragrafen avser också den situationen att ett företag under likvidation försätts i konkurs under den tid som likvidation genomförs (se 25 kap. 36 § aktiebolagslagen).

Övervägandena finns i avsnitt 19.9.

3 §

Paragrafen genomför artikel 65.4 i krishanteringsdirektivet.

Särskilda villkor ska tillämpas på tillhandahållandet av tjänster och resurser enligt 1 §. Av *första stycket* framgår att om företaget i resolution redan före tidpunkten för resolution hade ingått ett avtal med ett koncernföretag om tillhandahållande av sådana tjänster eller resurser så ska de villkor som gäller enligt det avtalet gälla även vid tillhandahållandet av tjänsterna eller resurserna till mottagaren av den överförda verksamheten. En sådan ordning innebär ett partsbyte så att koncernföretagets förpliktelser i stället gäller mot mottagaren av den överförda verksamheten.

I *andra stycket* regleras situationen att det inte finns något sådant avtal. Det kan t.ex. vara så att företaget i resolution aldrig har ingått något avtal om sådana tjänster med ett koncernföretag eller så kan avtalet ha löpt ut. Andra stycket blir också tillämpligt om det är företaget i resolution som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna till mottagaren. Dessa tjänster eller resurser ska då tillhandahållas på skäliga villkor. Med detta avses bl.a. att det företag som tillhandahåller tjänsterna eller resurserna erhåller marknadsmässig ersättning. Vad som utgör skäliga villkor i det enskilda fallet får prövas utifrån de konkreta omständigheter som då föreligger.

Övervägandena finns i avsnitt 19.9.

4 §

Paragrafen genomför artikel 65.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten, på ansökan av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES, får förklara att ett beslut enligt nationell lagstiftning i det landet som genomför artikel 65 i krishanteringsdirektivet ska gälla i Sverige. Enligt artikel 65 i direktivet kan en resolutionsmyndighet kräva att ett institut som försatts i resolution eller ett företag i samma koncern ska tillhandahålla nödvändiga tjänster och faciliteter åt den som har förvärvat verksamhet,

Ett företag i resolution kan ingå i gränsöverskridande koncerner. Situationen skulle t.ex. hypotetiskt kunna vara den att ett företag som är under resolution i Tyskland har ett dotterföretag i Sverige. Dotterföretaget har tillhandahållit företaget i resolution vissa tjänster. Om den tyska resolutionsmyndigheten inom ramen för resolutionsförfarandet i Tyskland har beslutat att överföra viss verksamhet till en privat köpare och därefter beslutar att det svenska dotterföretaget ska tillhandahålla den privata köparen de tjänster som den tidigare tillhandahöll företaget i resolution så gäller inte det beslutet per automatik i Sverige. Den tyska resolutionsmyndigheten måste då ansöka om att det beslut som den fattat gäller i Sverige. För att resolutionsförfarandet ska fungera effektivt även vid gränsöverskridande situationer torde resolutionsmyndigheten regelmässigt godkänna sådana beslut. Den svenska resolutionsmyndigheten kan framställa en motsvarande begäran till en utländsk resolutionsmyndighet inom EES.

Övervägandena finns i avsnitt 19.9.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 67.1 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får begära att, och ytterst förelägga, den som i samband med en överföring har mottagit egendom vidtar åtgärder för att överföringen eller någon annan åtgärd får verkan. Mottagaren har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.9.

21 kap. Skuldnedskrivningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.57 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som menas med skuldnedskrivningsverktyget och vilka huvudsakliga åtgärder som vidtas inom ramen för verktyget.

Med berört moderföretag menas ett sådant moderföretag till företaget i resolution som anges i artikel 2.1.79 i krishanteringsdirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 22.19.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger att de skulder som får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget är skulder som är övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument (relevanta

kapitalinstrument) eller kvalificerade skulder enligt definitionen i 2 kap. 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.19.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 43.2 och 43.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår i vilket syfte som skuldnedskrivningsverktyget får användas.

Av *punkten 1* framgår att skuldnedskrivningsverktyget får användas för att rekonstruera företaget i resolution. En förutsättning för att verktyget för ska få användas i detta syfte är att det finns rimliga utsikter att åtgärderna kommer att lyckas med att återge företaget dess långsiktiga livskraft. Det är ett tämligen lågt ställt krav, men det måste finnas konkreta omständigheter som stödjer bedömningen. Av 5 § framgår att det ska upprättas en omstruktureringsplan när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera företaget i resolution.

Enligt *punkten 2* får skuldnedskrivningsverktyget användas tillsammans med broinstitutsverktyget. När broinstitutsverktyget används kommer tillgångar och skulder eller aktier överföras, exempelvis för att upprätthålla kritiska verksamheter. Resolutionsmyndigheten får då använda skuldnedskrivningsverktyget dels för att minska kapitalbeloppet av skulder för att värdet på de tillgångar som överförs inte ska understiga beloppet av de skulder som överförs, alternativt, vid en överföring av företagets aktier, i syfte att substansvärdet i företaget i resolution inte ska vara mindre än noll (nedskrivning), dels för att kapitalisera broinstitutet (konvertering).

Enligt *punkten 3* får dessutom skuldnedskrivningsverktyget användas i kombination med försäljningsverktyget och avskiljandeverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 22.20.

4 §

Paragrafen genomför artikel 43.4 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, när myndigheten tillämpar skuldnedskrivningsverktyget i syfte att rekonstruera en sparbank, får besluta att sparbanken ombildas till ett aktiebolag. För ett sådant beslut ska inte bestämmelserna om ombildning till bankaktiebolag i 8 kap. sparbankslagen (1987:619) gälla.

Andra stycket anger hur ombildningen ska gå till.

Övervägandena finns i avsnitt 22.20.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 51.1 och 52.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en omstruktureringsplan ska upprättas när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera ett företag i resolution enligt 3 § 1.

Övervägandena finns i avsnitt 22.21.

6–11 §§

Paragraferna genomför artiklarna 51.2, 52.1, 52.3, 52.7, 52.9 och 52.10 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår hur upprättandet av en omstruktureringsplan ska gå till.

Om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen inte godkänner en omstruktureringsplan eller beslutar att det inte finns utsikter att godkänna planen, kan inte resolutionen avslutas. Resolutionsmyndigheten måste i en sådan situation överväga andra resolutionsåtgärder som exempelvis en överföring av delar av företagets verksamhet till ett broinstitut.

Övervägandena finns i avsnitt 22.21.

12 §

Paragrafen genomför artikel 52.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger vad som gäller för omstruktureringsplaner om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett annat land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag inom samma koncern.

Övervägandena finns i avsnitt 22.21.

13 §

Paragrafen genomför artiklarna 46.1, 46.2 och 59.10 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget ska den först fastställa dels det belopp som relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder behöver skrivas ned med för att substansvärdet i företaget i resolution ska vara lika med noll, dels det belopp med vilket relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulderna behöver konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument.

Av bestämmelsen framgår vilka kriterier som ska ligga till grund för det belopp som fastställs för ett företag i resolution och för ett broinstitut. Att omfattningen av konverteringen ska bedömas utifrån att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget i resolution eller broinstitutet kan exempelvis handla om att dessa företag ska kunna erhålla marknadsfinansiering på likartade villkor som jämförbara företag. Ett broinstitut får driva verksamhet även om det inte uppfyller alla auktorisationskrav under en kort tid i början av sin verksamhet, se 18 kap. 13 §. Denna undantagsmöjlighet innebär dock inte att resolutionsmyndigheten ska avstå från att besluta om nedskrivning eller konvertering i den omfattning som behövs för att broinstitutet ska uppnå kraven. Vid bedömning av kapitalbehovet för ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella kapitalbidrag från resolutionsreserven.

Begreppet kvalificerade skulder behandlas i 2 kap. 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.23.1.

14 §

Paragrafen genomför artikel 46.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår hur bedömningen av kapitalbehovet för ett tillgångsförvaltningsbolag ska gå till.

Bedömningen ska utgå från en försiktig bedömning av hur mycket kapital som tillgångsförvaltningsbolaget behöver ha för att kunna finansiera sig på marknaden och kunna genomföra avvecklingen av

tillgångarna över tid. Syftet är att säkerställa att tillgångsförvaltningsbolaget inte ska få kapitalbrist och därigenom tvingas avveckla verksamheten på ett sätt som inte fullt ut uppnår syftena med bolagets bildande.

Överväganden finns i avsnitt 22.23.1.

15 §

Paragrafen genomför artikel 48.1 och 48.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger i vilken ordningsföljd som skulder ska tas i anspråk för nedskrivning och konvertering.

Av bestämmelserna följer att innan någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad ska ägarna först bära förluster genom att åtgärder vidtas enligt 16 kap.

Överväganden finns i avsnitt 22.24.

16 §

Paragrafen genomför artiklarna 59.2 samt 63.1 e och f i krishanterings–direktivet.

Paragrafen anger vad resolutionsmyndigheten får besluta om i syfte att skriva ned eller konvertera skulder.

Den sänkning som görs av kapitalbeloppet ska vara permanent. Vid en nedskrivning av kapitalbeloppet följer det också av detta att det inte får finnas några kvarstående skulder till innehavaren med anledning av nedskrivningen. Av att det är fråga om en nedskrivning följer också att det inte ska utgå någon ersättning för nedskrivning som sker utan samband med konvertering. Om kapitalinstrument konverteras till aktier, får dock borgenärerna kompensation för den minskning av borgenärens fordran som samtidigt sker. Hur ersättningen beräknas framgår av 19 §.

En motsvarande bestämmelse rörande nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument finns i 6 kap. 14 §.

Överväganden finns i avsnitt 22.26 och 22.27.

17 §

Paragrafen genomför artikel 49.2 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen anger att derivatavtal ska avslutas innan en skuld hänförlig till det avtalet skrivs ned eller konverteras.

Den rätt som resolutionsmyndigheten har att avsluta derivatavtal framgår av 14 kap. 5 §.

Överväganden finns i avsnitt 22.28.

18 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 i i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag i resolution eller dess moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Syftet med att företaget ska ge ut nya aktier är exempelvis för att kunna tillföra kapital från resolutionsreserven enligt 27 kap. 1 § eller ge ett statligt kapitaltillskott enligt 22 kap. 1 §.

Överväganden finns i avsnitt 22.29.

19 §

Paragrafen genomför artikel 50.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger vad som gäller för den konverteringskurs som ska tillämpas vid konvertering.

Med konverteringskurs menas den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

För att konverteringskursen ska innebära en tillräcklig kompensation för borgenärerna ska den om möjligt ge full ersättning för det belopp som en borgenärs fordran minskar med till följd av konverteringen.

Övervägandena finns i avsnitt 22.30.

20 §

Paragrafen genomför artikel 50.1 och 50.3 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen anger under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får besluta om olika konverteringskurser. Som framgår av bestämmelsen får resolutionsmyndigheten ge efterställda skulder en lägre konverteringskurs än för övriga skulder. Resolutionsmyndigheten har dessutom möjlighet att göra skillnad mellan olika efterställda skulder beroende på deras efterställdhet.

Övervägandena finns i avsnitt 22.30.

21 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen behandlar den rättsverkan som resolutionsmyndighetens beslut om nedskrivning och konvertering enligt 15–20 §§ har för berört företag, berörda ägare och berörda borgenärer.

Av *andra stycket* framgår att en av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalökning är fastställd när den har blivit registrerad i relevant register. Beslut om kapitalökning kan fattas i samband med t.ex. konvertering eller ett föreläggande om nyemission.

Övervägandena finns i avsnitt 22.26.

22–25 §§

Paragraferna genomför artikel 47.4 och 47.5 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna anger vad som gäller om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder till aktier i sådan omfattning att ägarprövning ska göras eller innehavet kräver tillstånd.

Det sakliga innehållet motsvaras av 17 kap. 14–17 §§. Se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Övervägandena finns i avsnitt 22.31.

26 §

Paragrafen genomför artikel 53.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka kompletterande åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta för att genomföra en nedskrivning eller konvertering.

Övervägandena finns i avsnitt 22.32.

27 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar kvalificerade skulder får undantas från nedskrivning eller konvertering.

De skulder som berörs får undantas helt eller delvis. Det är också möjligt att undanta vissa skulder från nedskrivning men inte från konvertering.

Punkten 1 avser sådana fall då det helt enkelt inte är möjligt att skriva ned en kvalificerad skuld. Så kan exempelvis vara fallet om lagstiftning i ett tredje land förhindrar nedskrivning.

Punkterna 2–4 rör olika situationer som har nära samband med resolutionsändamålen, se 1 kap. 6 §.

Punkten 2 handlar om att företaget som sådant inte kan tillhandahålla kritiska verksamheter eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning eller lönsamhet, om inte undantag görs.

Enligt *punkten 3* får undantag göras för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som kan ge upphov till allvarliga störningar i det finansiella systemet.

Nedskrivning av vissa kvalificerade skulder kan också ge upphov till värdeförstörelse. Om värdeförstörelsen är tillräckligt omfattande, kommer det ekonomiska utfallet för borgenärerna bli sämre än om inte någon nedskrivning eller konvertering görs. I *punkten 4* finns en bestämmelse som gör det möjligt att göra undantag i sådana fall.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.1.

28 §

Paragrafen genomför artikel 44.9 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger omständigheter som resolutionsmyndigheten ska beakta när myndigheten överväger att undanta vissa skulder eller skuldslag från nedskrivning eller konvertering enligt 27 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.1.

29 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger att resolutionsmyndigheten kan besluta om nedskrivning eller konvertering av skulder som inte undantagits från skuldnedskrivning eller konvertering, för att täcka de förluster som skulle ha burits av de undantagna skulderna. Om vissa skulder undantas, ska som huvudregel de andra borgenärerna enbart bära sin andel av de totala skulderna. Av denna paragraf framgår emellertid att resolutionsmyndigheten får besluta att de undantagna skuldernas andel helt eller delvis kan fördelas mellan en eller flera av de inte undantagna skulderna. Följden blir att de skulder som inte undantagits blir föremål för ytterligare nedskrivning eller konvertering. Detta får endast göras, om det inte leder till att någon borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall än vid en konkurs eller likvidation.

Om inte något undantag görs, ska samtliga kvalificerade skulder skrivas ned eller konverteras i den omfattning som behövs. Hur stor nedskrivningen eller konverteringen behöver vara framgår av 13 § som

anger hur resolutionsmyndigheten ska räkna fram det relevanta totalbeloppet.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.2.

30 §

Paragrafen genomför artikel 44.4, 44.5 och 44.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar som det är möjligt att ge bidrag från resolutionsreserven eller från alternativa finansieringskällor för att kompensera för undantag som har beslutats enligt 27 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.3.

31 §

Paragrafen genomför artikel 44.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det belopp som resolutionsreserven får skjuta till är begränsat i två olika avseenden. Resolutionsreserven får för det första inte bidra med ett större belopp än de undantagna fordringarna skulle ha burit. Dessutom får bidraget inte vara större än det belopp för förlustabsorbering och kapitalisering (totalbeloppet) som fastställts enligt 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.3.

32 och 33 §§

Paragraferna genomför artikel 44.6 och 44.7 i krishanteringsdirektivet.

Paragraferna anger förutsättningarna för resolutionsmyndigheten att besluta om att resolutionsreserven ska ge ett bidrag till resolutionen av ett företag och hur detta bidrag får finansieras beroende på bidragets storlek i relation till företagets skulder och egna kapital. I fråga om bidrag som överstiger fem procent av företagets skulder och eget kapital baserat på den värdering som gjorts, får resolutionsmyndigheten som framgår av 32 § inte finansiera bidraget genom uttag av tilläggsavgifter. En följd av detta är att de institut som bidrar till resolutionsreserven inte kan bli skyldiga att betala in tilläggsavgifter för att täcka sådana kostnader. Om resolutionsreserven bär förluster efter att ha skjutit till medel som överstiger fem procent av företagets skulder och eget kapital och detta leder till att fondens medel understiger de av direktivet reglerade nivåerna, kommer instituten dock indirekt att bidra till finansieringen genom en förhöjd avgift för att återställa nivån på fondens behållning.

Övervägandena finns i avsnitten 22.33.3 och 22.33.4.

34 §

Paragrafen genomför artikel 44.12 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska underrätta Europeiska kommissionen om myndigheten avser att fatta beslut dels om undantag för kvalificerade skulder, dels om bidrag från resolutionsreserven enligt 30 §. Ett sådant krav på underrättelse, och godkännande från kommissionen, följer av artikel 44.12 i krishanteringsdirektivet. Kommissionen kan förbjuda resolutionsmyndigheten att lämna ett bidrag enligt 32 eller 33 §, eller kräva att villkoren för det avsedda undantaget ändras.

Övervägandena finns i avsnitt 22.33.1.

22 kap. De statliga stabiliseringsverktygen

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 57.1 och 58.2 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen anges i vilka former som staten, genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen, kan tillhandahålla statligt stöd från andra källor än resolutionsreserven.

Det följer av skäl 57 till krishanteringsdirektivet att Europeiska kommissionen, när den bedömer om statligt stöd ska godkännas, ska bedöma om det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkris. De statliga stabiliseringsverktygen får enbart användas om en sådan situation föreligger. En systemkris definieras i artikel 2.1.30 i krishanteringsdirektivet som störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och realekonomin.

Övervägandena finns i avsnitt 22.34.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 56.2 och 56.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår, förutom vad som gäller enligt 1 §, förutsättningarna för att regeringen får besluta om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen och den process varmed förutsättningarna ska fastställas.

Övervägandena finns i avsnitt 22.34.1, 22.34.2 och 22.34.3.

3 och 4 §§

Paragrafen genomför artiklarna 57.2, 57.3 och 58.3 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna behandlar hur regeringen ska se till att det statliga ägandet som uppstår till följd av beslut om statligt stöd enligt 1 § förvaltas och avvecklas.

Övervägandena finns i avsnitt 22.34.4.

23 kap. Skydd för motparter

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.97–2.1.99 och delar av artikel 76.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *punkten 1* framgår vad som avses med arrangemang om strukturerad finansiering. Med sådana arrangemang avses t.ex. avtal som omfattar säkerställda obligationer och avtal om värdepapperisering. Sådana arrangemang kännetecknas av att den säkerhet som har ställts för de emitterade värdepapperen avser en viss avskild säkerhetsmassa. Arrangemang om strukturerad finansiering omfattar även sådana finansiella instrument som används för att säkra tillgångar eller skulder som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer. Med sådana finansiella instrument avses t.ex. derivatavtal enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer. Även utländska motsvarigheter till sådana instrument omfattas.

Av *punkten 2* framgår vad som avses med arrangemang om säkerheter. Sådana arrangemang omfattar bl.a. pantavtal och säkerhetsöverlåtelser. Även andra säkerhetsrätter omfattas av definitionen.

I *punkten 3* definieras arrangemang om säkerhetsöverlåtelser. Sådana arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att äganderätten till, eller en rätt att förfoga över, en viss tillgång övergår till den som tar emot säkerheten. I definitionen ingår bl.a. s.k. återköpsavtal eller repor. Sådana avtal innebär att värdepapperet säljs samtidigt som säljaren förbinder sig att återköpa värdepapperet efter en viss tid till ett överenskommet pris. Denna typ av avtal kan användas i syfte att ge förvärvaren en säkerhet.

Punkten 4 anger vad som ska avses med kvittningsarrangemang. Ett sådant arrangemang kan t.ex. ge en motpart till ett företag i resolution rätt att kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget. Förutsättningarna för kvittning skiljer sig åt i olika rättsordningar. Rätt till kvittning kan enligt svensk rätt föreligga utan att parterna har avtalat om det.

I *punkten 5* definieras nettningsarrangemang. Ett sådant arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att ett antal fordringar eller förpliktelser omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse. Ett nettningsarrangemang kan också innebära att slutavräkning ska ske, dvs. att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Sådana arrangemang innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. En bestämmelse om slutavräkningsklausuler, som omfattas av definitionen, finns i artikel 2.1 n i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (säkerhetsdirektivet). Nettningsarrangemang kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på inbördes förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten. En definition av nettning avseende överföring av betalningar och värdepapper finns i artikel 2 k i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper, kallat finality-direktivet. Även den definitionen omfattas av den nu aktuella definitionen i punkten 5.

Av *punkten 6* framgår vad som avses med partiell överföring. En sådan överföring omfattar endast vissa av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som tillhör ett företag i resolution. Resolutionsmyndigheten kan besluta om en partiell överföring vid användning av samtliga överföringsverktyg, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.1, 23.1.2, 23.1.3 och 23.1.4.

2 §

Paragrafen genomför artikel 76.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar skyddsreglerna i 3–6 §§ ska tillämpas.

Av *punkten 1* framgår att så är fallet när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring. Det rör sig således om en överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag i resolution till en förvärvare (försäljningsverktyget), till ett broinstitut (broinstitutsverktyget) eller till ett tillgångsförvaltningsbolag (avskiljandeverktyget).

Av *punkten 2* framgår att skyddsreglerna även ska tillämpas när resolutionsmyndigheten beslutar att säga upp eller ändra villkor i ett avtal som företaget i resolution är part i. Vilka avtal som avses framgår av 3–5 §§.

Av *andra stycket* följer att skyddsreglerna även blir tillämpliga om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser överförs *från* ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare. En sådan överföring kan i praktiken ske utan att resolutionsmyndigheten använder ett resolutionsverktyg. Skyddsreglerna blir dock endast tillämpliga om överföringen sker genom att myndigheten använder ett sådant verktyg, t.ex. genom att använda försäljningsverktyget för att göra en överföring från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en privat köpare.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 79.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får besluta om överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett arrangemang om strukturerad finansiering. En överföring får enbart ske om tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att den som t.ex. innehar en obligation skulle förlora sin säkerhet. Bestämmelsen i fråga hindrar, i likhet med bestämmelserna i 4 och 5 §§, myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. Se författningskommentaren till 1 § 1 för en beskrivning av vad som avses med ett arrangemang om strukturerad finansiering.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om strukturerad finansiering, om det innebär att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av avtalet påverkas.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.2.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 78.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får överföra en tillgång som har ställts som säkerhet för en viss förpliktelse, en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts ut eller en säkerhetsrätt, som följer av ett arrangemang om säkerheter. En överföring får enbart ske om tillgången, förpliktelsen och säkerhetsrätten överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att en säkerhet upphör att gälla. Bestämmelsen i fråga hindrar således myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. I 1 § 2 definieras arrangemang om säkerheter. De säkerhetsrätter som omfattas är bl.a. panträtter och säkerhetsöverlåtelser.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om säkerheter, om det innebär att säkerheten upphör att gälla. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.3.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.2 b–d, 76.3 och 77.1 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får besluta om en partiell överföring, om det innebär att en motpart till ett företag i resolution inte får utöva rättigheter som följer av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, ett kvittningsarrangemang eller ett nettningsarrangemang. I 1 § 3, 4 och 5 definieras sådana arrangemang.

Av *punkten 1* framgår att en partiell överföring inte får förhindra kvittning för en motpart till ett företag i resolution. Det gäller kvittning av såväl fordringar som andra förpliktelser. När det gäller säkerhetsöverlåtelser innebär kvittning att en innehavare av en säkerhetsöverlåtelse behåller äganderätten till tillgången mot att skulden för vilken den har ställts ut får anses infriad.

I *punkten 2* anges att en partiell överföring inte får hindra en motpart till ett företag i resolution från att utöva nettning och i *punkten 3* att en sådan överföring inte heller får hindra en motpart till ett företag i resolution från att tillämpa en slutavräkningsklausul. Av författningskommentaren till 1 § framgår vad som avses med nettning respektive en slutavräkningsklausul.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 14 kap. 4 § om det innebär att de rättigheter och förpliktelser som skyddas av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning upphävs eller ändras. Det skulle t.ex. kunna röra sig om en ändring i ett nettningsavtal som får till följd att nettning inte får ske på samma villkor som parterna ursprungligen kommit överens om, eller att nettning inte får ske över huvud taget. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.4.

6 §

Paragrafen genomför delar av artikel 76.2 samt artikel 80 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska se till att anmälda avvecklingssystem eller de regler som gäller för sådana system inte påverkas när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget) eller när myndigheten utövar sådana befogenheter som anges i 14 kap. 4 §. En definition av anmält avvecklingssystem finns i 2 kap. 1 §. För svensk del utgörs sådana system t.ex. av Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och

avveckling av derivataffärer. Av definitionen framgår att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas. Med regler i system avses systemets regler (se t.ex. artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper).

Skyddsreglerna innebär att en partiell överföring eller ett beslut om uppsägning av ett avtal eller en ändring av villkoren i ett avtal som ett företag i resolution är part i, inte får påverka användningen av sådana system eller de regler som gäller för dem. Det innebär t.ex. att ett sådant beslut av myndigheten inte får leda till att ett överföringsuppdrag återkallas eller att möjligheten att verkställa ett överföringsuppdrag eller att genomföra en nettning påverkas. Ett sådant beslut får inte heller leda till att användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter eller skyddet av en säkerhet påverkas.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.5.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 76.2 samt artiklarna 77.2, 78.2 och 79.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får avstå från att tillämpa skyddsreglerna i 3–6 §§.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, utan hinder av skyddsreglerna i 3–5 §§, får överföra garanterade insättningar utan att samtidigt överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma arrangemang som de garanterade insättningarna och tvärtom. Det kan också ske genom att myndigheten ändrar eller upphäver villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Resolutionsmyndigheten får endast avstå från att tillämpa skyddsreglerna i 3–5 §§, om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för insättarna. En sådan överföring eller användning av befogenheterna måste således föregås av en bedömning av om kravet på nödvändighet är uppfyllt.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får utöva sådana befogenheter som följer av 11 kap. 3–8 §§ och 13 kap. 2–17 §§, även om det innebär att myndigheten fattar ett beslut som inte är förenligt med skyddsreglerna i 3–6 §§. Det rör sig bl.a. om tillfälliga förbud mot att företaget i resolution fullgör förpliktelser eller att borgenärer tar i anspråk säkerheter, se avsnitten 19.6 och 19.7.

Övervägandena finns i avsnitt 23.1.6.

8 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 och artikel 75 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ersättning ska utgå ur resolutionsreserven, om det vid den värdering som ska ske enligt 7 kap. 12 § har fastställts att det ekonomiska utfallet för någon ägare, borgenär eller insättningsgarantisystemet har blivit sämre än om företaget i resolution i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Den ersättning som ska utgå ska motsvara mellanskillnaden, vilken ska framgå av

värderingen. Beslut om utbetalning ur resolutionsreserven ska fattas även om något yrkande om detta inte framställts.

Resolutionsmyndigheten kan använda flera resolutionsverktyg i kombination. Därmed skulle både 12 kap. 10 § (om ersättning i samband med användning av försäljnings-, broinstituts- eller avskiljandeverktyget) och 11 § (om ersättning i samband med användning av skuldnedskrivningsverktyget) kunna aktualiseras beträffande samma ägare eller borgenärer.

Av *andra stycket* framgår att om det ekonomiska utfallet vid en resolution i en sådan situation blir sämre för en ägare eller en borgenär än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, har ägaren eller borgenären endast rätt till ersättning till följd av myndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Övervägandena finns i avsnitt 23.2.

24 kap. Konkurs, likvidation och avslutning av resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 86.1 delar av artikel 86.2 i krishanteringsdirektivet.

Genom bestämmelsen ges resolutionsmyndigheten möjlighet att förhindra att ett företag som är försatt eller bör försättas i resolution i stället försätts i konkurs.

Av paragrafen framgår att om en allmän domstol mottar en ansökan om konkurs, ska domstolen underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan. En sådan underrättelse bör ske så snart det är möjligt och tingsrätten bör avvakta vidare handläggning av konkursansökan till dess resolutionsmyndigheten meddelat om företaget är försatt eller ska försättas i resolution. Om resolutionsmyndigheten meddelar tingsrätten att företaget är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att 1 § inte ska tillämpas om det är resolutionsmyndigheten som inkommer med en konkursansökan. Följden av det är att tingsrätten inte behöver underrätta resolutionsmyndigheten och Finaninspektionen om konkursansökan och att ansökan ska tas upp till prövning. De tillfällen då det kan vara aktuellt för en resolutionsmyndighet att inkomma med en ansökan om konkurs till domstolen är när myndigheten har avslutat resolutionen efter att ha vidtagit de resolutionsåtgärder mot företaget som behövs för att uppnå resolutionsändamålen och syftet med åtgärderna inte är att företaget ska leva vidare.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

3 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen hänvisar till de särskilda förfaranderegler som enligt respektive rörelsereglering ska iakttas när ett företag som omfattas av lagen om resolution ska försättas i likvidation.

Övervägandena finns i avsnitt 24.5.

4 §

Paragrafen genomför artikel 37.6 i krishanteringsdirektivet.

Första stycket anger att resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om att resolutionen ska avslutas så snart som möjligt efter det att den har bedömt att fler resolutionsåtgärder inte behövs.

Enligt *andra stycket* ska företaget i resolution försättas i konkurs eller likvidation, beroende på vad som är lämpligt, inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats. Undantag görs dock om avsikten är att verksamheten ska drivas vidare, t.ex. vid rekonstruktion i kombination med skuldnedskrivning. Bestämmelsen genomför artikel 37.6 i krishanteringsdirektivet men går något längre än artikeln, eftersom den inte är begränsad till en partiell överföring av egendom till ett broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag. Det faktum att resolutionsmyndigheten beslutat om att avsluta resolutionen och därefter ansökt om konkurs eller likvidation av företaget innebär inte att resolutionsmyndigheten är förhindrad att vidta åtgärder avseende t.ex. ett broinstut som tillskapats under resolutionen även efter att företaget försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Av *tredje stycket* framgår det att när resolutionsmyndigheten ansöker om konkurs ska ansökan behandlas som en ansökan från gäldenären.

Övervägandena finns i avsnitt 24.5.

5 §

Paragrafen genomför artikel 37.8 i krishanteringsdirektivet.

Enligt bestämmelsen får tillgångar, rättigheter och förpliktelser som resolutionsmyndigheten har överfört från ett företag i resolution inte återvinnas vid en efterföljande konkurs av företaget i resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 24.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 37.7 b i krishanteringsdirektivet.

Enligt bestämmelsen har resolutionsmyndigheten rätt till ersättning från ett företag i resolution för skäliga kostnader och utlägg som myndigheten haft i samband med beslutet att försätta företaget i resolution och vid vidtagande av resolutionsåtgärder. Företagets ersättningsskyldighet omfattar bl.a. kostnader för en värdering enligt 7 kap. Även kostnader för sådana åtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar enligt 12 kap. 13 § och i övrigt för att se till att resolutionsverktyg som den beslutar om får verkan i tredjeland kan ersättas enligt denna paragraf.

Bestämmelsen är inte tillämplig på sådana kostnader som ska betalas ur resolutionsreserven.

Resolutionsmyndigheten får löpande ta ut ersättning för kostnaderna. I 17 kap. 13 § andra stycket, 18 kap. 12 § andra stycket och 19 kap. 11 §

andra stycket finns ytterligare bestämmelser som anger hur resolutionsmyndigheten får ta ut ersättning för sina kostnader i samband med användningen av försäljnings-, broinstitiuts- och avskiljandeverktygen.

Övervägandena finns i avsnitt 16.9.

25 kap. Verkan av vissa beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES

1 och 2 §§

Paragraferna genomför artikel 66 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår att beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES gäller i Sverige och ska genomföras här om beslutet gäller överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som finns i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på eller nedskrivning eller konvertering av instrument eller skulder som finns i Sverige eller som svensk lag är tillämplig på. Det är inte möjligt att vägra att genomföra sådana beslut. Det är inte heller möjligt för den som berörs av ett sådant beslut att föra talan mot detsamma i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.2.

26 kap. Erkännande och verkställighet av resolution i tredjeland

1 §

Paragrafen genomför artikel 94.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att bestämmelserna i detta kapitel inte ska tillämpas i den mån avvikande regler gäller enligt ett avtal som ingåtts mellan EU och tredjeland i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 218 i EUF-fördraget.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 94.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår när resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland. Bestämmelsen gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att erkänna ett förfarande även om det inte finns någon anknytning till något annat land inom EES. När så är fallet kommer det inte att finnas något europeiskt resolutionskollegium. Vid sådant förhållande är 3 och 4 §§ inte tillämpliga.

Andra stycket behandlar situationen att tredjelandsinstitutet eller moderföretaget som resolutionsförfarandet i tredjeland rör uppfyller både förutsättningarna i första stycket och motsvarande förutsättningar i åtminstone ett annat EES-land. Tredjelandinstitutet eller moderföretaget har dotterföretag, som är institut, eller betydande filialer i två eller flera EES-länder, eller tillgångar, rättigheter och skulder i två eller flera EES-länder eller som regleras av rätten i de länderna. I sådana fall är resolutionsmyndigheten skyldig att ta ställning till om resolutionsförfarandet ska erkännas i enlighet med 3 och 4 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.4.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 94.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen beskriver processen för erkännande av ett resolutionsförfarande i tredjeland om det finns ett europeiskt resolutionskollegium enligt artikel 89 i krishanteringsdirektivet (för en närmare beskrivning av ett sådant kollegium se avsnitt 26.2.2). Resolutionsmyndigheten ska i sådana fall försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i det europeiska resolutionskollegiet om det aktuella resolutionsförfarandet ska erkännas eller inte. En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och ska erkännas i Sverige. Om resolutionsförfarandet i tredjeland erkänts, ska resolutionsmyndigheten verkställa resolutionsförfarandet i enlighet med svensk rätt. Resolutionsmyndigheten har därvid de befogenheter som framgår av 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 94.3 i krishanteringsdirektivet.

Första stycket anger när resolutionsmyndigheten själv ska fatta ett beslut om att ett resolutionsförfarande i tredjeland ska erkännas. Ett sådant beslut ska fattas dels när det inte finns något resolutionskollegium, dels när myndigheterna inte har kunnat komma överens inom resolutionskollegiet.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska beakta intressen i varje enskilt land inom EES där det finns ett utländskt institut eller ett moderföretag. Resolutionsmyndigheten ska då särskilt beakta de potentiella effekterna av erkännandet av tredjelandsförfarandet för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten inom EES.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 94.4 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen räknar upp vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta med anledning av erkännandet av tredjelandsförfarandet. Av bestämmelsen följer att det utländska förfarandet bara får verkställas genom resolutionsmyndighetens nationellt beslutade åtgärder. De åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta syftar i huvudsak till att verkställa de beslut som tredjelandsmyndigheten fattat. Åtgärden i *punkten 4* kan dock även användas för att skydda delar av den svenska verksamheten.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 95 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår när resolutionsmyndigheten får avstå från att erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande i tredjeland. Vid bedömningen av behandlingen av borgenärer enligt *punkten 3* ska insättare som är hemmahörande i EES eller som ska betalas i EES särskilt beaktas.

Övervägandena finns i avsnitt 26.4.6.

27 kap. Finansiering av resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 101 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger de åtgärder som resolutionsmyndigheten kan besluta om i samband med resolution för att finansiera åtgärder i resolutionen. Åtgärderna får finansieras med medel från den resolutionsreserv som ska upprättas enligt 2 §.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.5.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 100 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en resolutionsreserv ska upprättas för att finansiera de åtgärder som anges i 1 §. Det är endast utgifter som uppstår till följd av åtgärderna i 1 § som får täckas med medel från resolutionsreserven. Utgifterna som anges i bestämmelsen är tillsammans med utgifter enligt 4 och 11 §§ uttömmande avseende de utgifter som resolutionsreserven får användas till.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.1 och 25.2.5.

3 §

Paragrafen genomför artikel 101.2 i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att om resolutionsreserven används för att direkt eller indirekt absorbera förluster som drabbat företaget i resolution gäller det som anges i 21 kap. 30 §. Av den bestämmelsen följer att ägare och borgenärer först ska ha bidragit till förlustabsorbering i, eller kapitaliseringen av, företaget i resolution motsvarande åtta procent av företagets totala skulder och eget kapital (alternativt motsvarande 20 procent av företagets riskvägda tillgångar). Exempel på indirekt förlustabsorbering är om aktierna i ett företag i resolution överförs till ett broinstitut, medan företaget fortfarande har ett negativt substansvärde. Om resolutionsreserven skulle användas för att skjuta till kapital till broinstitutet, kommer det nya kapitalet indirekt att absorbera gamla förluster. Detta får inte ske om inte ägare och borgenärer först, eller samtidigt, bidrar till förlustabsorbering eller kapitalisering i den omfattning som anges i 21 kap. 30 §.

Förbudet mot förlustöverföring innebär dock inte att resolutionsreserven är förhindrad att ersätta borgenärer som har fått ett sämre utfall i resolutionen än vad de skulle ha fått i konkurs. Sådana borgenärer ska ersättas så att de inte får ett sämre utfall än vad de skulle ha fått i konkurs.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.5.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 107 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar finansieringen av en koncernresolution som har överenskommits i enlighet med 9 kap. 3, 4, 8, 9, 14 och 15 §§ mellan resolutionsmyndigheten och de övriga deltagande finansieringsarrangemangen. Finansieringen behandlas i en s.k. finansieringsplan. Av bestämmelsen framgår att medel ur resolutionsreserven får användas i

enlighet med finansieringsplanen vid koncernresolution, för att finansiera sådana åtgärder som avses i 1 §.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.7.

5 §

Paragrafen genomfört artiklarna 100.1, 100.3 och 103.6 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka betalningar som ska föras till resolutionsreserven. Bestämmelser om resolutionsavgifter, tilläggsavgifter, riskavgifter och dröjsmålsränta vid försenad betalning av nämnda avgifter framgår i detta kapitel. Av *punkten 5* framgår att tillgångar, återbetalningar, ersättning, ränta eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten erhåller avseende åtgärder vidtagna enligt denna lag och som finansieras med medel från resolutionsreserven ska föras till resolutionsreserven.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndighetens andel av de intäkter som är hänförliga till en koncernresolution ska föras till resolutionsreserven.

Övervägandena finns i avsnitt 25.4.1.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 100.4 och 105 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får ta upp lån för resolutionsreserven. Lån får tas upp för ändamålen i 1, 2 eller 4 §, och i den utsträckning som medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för dessa ändamål.

Resolutionsmyndigheten får ta upp lån för resolutionsreserven enligt 7–9 §§ efter och i enlighet med det särskilda beloppsbegränsade bemyndigande som lämnas av riksdagen för ett budgetår i sänder.

Övervägandena finns i avsnitt 25.3.1.

7 §

Paragrafen genomför artikel 105 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten för resolutionsreserven får låna medel i Riksgäldskontoret, om det behövs för att finansiera åtgärder enligt 1, 2 eller 4 §. Upplåning i Riksgäldskontoret får ske även om det finns viss behållning i resolutionsreserven, om medlen i reserven inte räcker till de åtgärder som avses.

Övervägandena finns i avsnitt 25.3.1.

8 §

Paragrafen genomför artikel 105 i krishanteringsdirektivet.

Enligt bestämmelsen får resolutionsmyndigheten i de fall som anges i 6 § ta upp lån för resolutionsreserven från ett institut eller annan tredje part om ett sådant lån är ekonomiskt mer fördelaktigt än att ta upp lån i Riksgäldskontoret enligt 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 25.3.1.

9 §

Paragrafen genomför artikel 105 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får ta upp lån från andra finansieringsarrangemang inom EES, om annan upplåning inte är tillgänglig inom rimlig tid och till rimliga villkor.

Övervägandena finns i avsnitt 25.3.1.

10 och 11 §§

Paragraferna genomför artikel 106 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna framgår att resolutionsmyndigheten, efter regeringens tillåtelse, får låna ut medel ur resolutionsreserven till andra finansieringsarrangemang inom EES och vilka villkor som ska gälla för ett sådant lån.

Denna utlåning motsvarar ett sådant lån som resolutionsmyndigheten kan ta upp för resolutionsreserven enligt 9 §. Ett lån från resolutionsreserven till ett annat utländskt finansieringsarrangemang får endast lämnas om villkoren i artikel 106 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda. Av artikel 106 i direktivet följer bl.a. att det totala lånebeloppet ska fördelas proportionellt mellan långivarna utifrån storleken på garanterade insättningar i långivarländerna. Långivarna får dock komma överens om en annan fördelning.

Av *10 § andra stycket* framgår att resolutionsreservens fordran på ett annat finansieringsarrangemang inom EES är en sådan tillgång som avses i 5 § första stycket 4.

Bestämmelsen i *10 § tredje stycket* innebär att resolutionsmyndigheten ska, med ett eget yttrande rörande utlåningen, överlämna frågan om tillåtligheten till regeringen för prövning. Vid regeringens prövning ska bedömas om åtgärden kan tillåtas utifrån de budget- eller systemeffekter som kan följa av åtgärden.

I *11 §* anges att de villkor som ska gälla för lån som upptas av resolutionsmyndigheten från andra finansieringsarrangemang och villkoren för lån som lämnas av resolutionsmyndigheten till annat finansieringsarrangemang ska överenskommas mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.2 och 25.3.2.

12 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen anges att resolutionsreservens medel ska föras till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. Enligt den föreslagna 3 kap. 1 § lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut kommer stabilitetsfonden att förvaltas på motsvarande sätt.

Övervägandena finns i avsnitt 25.4.2.

13 §

Paragrafen genomför artikel 103.1 och 103.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår de avgifter som de avgiftsskyldiga företagen ska betala till resolutionsreserven.

De avgiftsskyldiga företagen är institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige. Institut och EES-filial definieras i 2 kap. 1 §.

Avgifterna är en årlig resolutionsavgift och en tilläggsavgift som ska tas ut om resolutionsreserven har ett underskott.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsavgiften ska vara 0,09 procent av avgiftsunderlaget. Dessutom framgår att resolutionsavgiften ska bestämmas i enlighet med det som anges i Europeiska kommissionens delegerade akt om avgifter. Den individuella avgiften för varje avgiftsskyldig ska således fastställas med tillämpning av bestämmelserna i den delegerade akten.

I *tredje stycket* anges att avgiften ska utgå de år då behållningen i resolutionsreserven understiger tre procent av de garanterade insättningarna. De år då behållningen överstiger denna gräns ska i stället en riskavgift tas ut i enlighet med 19 §.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.2.

14 §

Paragrafen genomför artikel 103.2 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges hur avgiftsunderlaget ska beräknas för ett företag som är avgiftsskyldigt enligt 13 §. Avgiftsunderlaget avser skulder och garanterade insättningar per den 31 december två år före det år som avgiften avser. För resolutionsavgiften för 2016, som ska betalas in under 2016, avser avgiftsunderlaget således skulder och garanterade insättningar per den 31 december 2014.

Det *andra stycket* anger särskilt hur skulderna som en del av avgiftsunderlaget ska beräknas och vad som gäller för ett avgiftsskyldigt företag som ingår i en koncern med andra avgiftsskyldiga företag.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.2.

15 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger hur resolutionsavgift och eventuell tilläggsavgift ska fastställas för ett företag som endast varit avgiftsskyldigt en del av ett kalenderår.

Motsvarande bestämmelse finns i 14 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.2.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsavgiften under vissa förutsättningar ska sättas högre än vad som anges i 13 §.

Förutsättningen för en högre resolutionsavgift är enligt *första stycket* att behållningen i resolutionsreserven understiger 0,67 procent av de garanterade insättningarna vid utgången av det år avgiften avser. En höjning får enbart göras om det är nödvändigt för att återställa behållningen i resolutionsreserven till en procent av de garanterade insättningarna inom sex år räknat från den tidpunkt då behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna.

Av *andra stycket* framgår hur den höjda avgiften ska bestämmas.

I *tredje stycket* anges att om behållningen i resolutionsreserven minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven under den tidsperiod som en högre avgift tas ut enligt andra stycket, ska

en ny sexårsperiod för beräkning av höjd avgift börja löpa vid denna tidpunkt.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.3.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår när en tilläggsavgift ska utgå och hur den ska fastställas.

En tilläggsavgift ska enligt *första stycket* utgå när det uppstår ett underskott i resolutionsreservens behållning. Summan av alla tilläggsavgifter som tas ut ska motsvara underskottet i resolutionsreserven. I 18 § anges hur tilläggsavgiften fördelas på enskilda avgiftsskyldiga företag. Tilläggsavgifter ska tas ut tills dess att summan av tilläggsavgifter uppgår till det ursprungliga underskottet plus den finansieringskostnad som belastat resolutionsreserven avseende underskottet.

Tilläggsavgiften avser att täcka ett eventuellt underskott som uppstår i resolutionsreserven, dvs. tilläggsavgifterna ska täcka underskottet upp till noll. Resolutionsavgiften ska dock fortsätta tas ut, även vid ett underskott i resolutionsreserven. I händelse av att ett underskott uppstått kommer tilläggsavgift och resolutionsavgift således att utgå samtidigt.

Om underskottet inte kan täckas omedelbart med tilläggsavgifter (på grund av begränsningen i 18 § andra stycket), ska uttaget av tilläggsavgift fortgå under flera år till dess att summan av tilläggsavgifterna uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens finansieringskostnader). Detta gäller oberoende av vad behållningen i reserven är vid tidpunkten för tilläggsavgiften. I och med att resolutionsavgiften tas ut parallellt innebär detta att tilläggsavgift kan utgå även om behållningen i resolutionsreserven är positiv. Detta blir aktuellt när summan av alla inbetalda tilläggsavgifter inte uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens finansieringskostnader), men summan av inbetalda resolutionsavgifter och tilläggsavgifter gör att behållningen är positiv.

Om behållningen minskar ytterligare på grund av nya utbetalningar ur reserven under en period då tilläggsavgift utgår, kan detta medföra att det finns ett behov av att ta ut tilläggsavgifter under en längre period. Det avser en situation där inbetalda tilläggsavgifterna inte har täckt det ursprungliga underskottet. När den nya utbetalningen görs kan reservens totala behållning antingen vara negativ eller positiv.

Om reservens behållning är negativ vid utbetalningen ska summan av den minskning av reservens behållning som utbetalningen medför läggas till det ursprungliga underskottet. Detta nya ursprungliga underskott ska användas för att avgöra summan av de tilläggsavgifter som ska utgå.

Reservens behållning kan även vara positiv vid tidpunkten för den nya utbetalningen samtidigt som tilläggsavgift utgår på grund av att summan av tilläggsavgifterna inte uppgår till det urspungliga underskottet. Behållningen kan vara positiv på grund av att resolutionsavgifter också har utgått under den aktuella perioden. I sådant fall ska det uppkomna överskottet i första hand finansiera utbetalningen. Det innebär att om överskottet är tillräckligt för att täcka den minskning av reserven som utbetalningen medför, påverkas inte tilläggsavgiften. Det ursprungliga underskottet förblir oförändrat. Om överskottet däremot inte är

tillräckligt så ska endast den del som inte täcks av överskottet läggas till det ursprungliga underskottet. Det innebär att tillägget inte ska överstiga reservens underskott efter utbetalningen.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.3.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 och 104.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår när beslut om tilläggsavgift ska fattas, skyldigheten för avgiftsskyldiga företag att betala tilläggsavgift samt hur ett avgiftsskyldigt företags tilläggsavgift ska beräknas.

I *andra stycket* anges att för ett enskilt avgiftsskyldigt företag får inte tilläggsavgiften under ett år överstiga tre gånger institutets resolutionsavgift.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, om det föreligger särskilda skäl, får besluta om tilläggsavgift vid annan tidpunkt än den som avses i första stycket. Särskilda skäl skulle exempelvis kunna vara att resolutionsreserven har ett omedelbart behov av medel och att annan finansiering av något skäl skulle vara mindre lämplig.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.3.

19 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen handlar om riskavgiften.

Av *första stycket* framgår att en riskavgift ska utgå de år då en resolutionsavgift inte tas ut. Riskavgift tas således ut under de år då behållningen i resolutionsreserven överstiger tre procent av garanterade insättningar.

Riskavgiften ska enligt *andra stycket* fastställas så att den för varje avgiftsskyldigt företag uppgår till den förväntade kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven avseende den avgiftsskyldige.

Av *tredje stycket* framgår att riskavgiften får sättas till noll om sannolikheten att en avgiftsskyldig kommer att försättas i resolution är mycket låg. En avgiftsskyldig för vilken det är mycket osannolikt att resolutionsförfarandet skulle tillämpas, t.ex. därför att det framstår som mycket osannolikt att samtliga resolutionsförutsättningar skulle vara uppfyllda vid fallissemang eller sannolikt fallissemang, kan således undantas från kravet att betala riskavgift.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt 29 kap. 1 § 8 meddela föreskrifter om hur riskavgiften ska bestämmas.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.2.

20 och 21 §§

Paragraferna saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av *20 §* framgår att ett avgiftsskyldigt företag ska lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som myndigheten behöver för att fastställa den avgiftsskyldiges avgift, och att de uppgifter som ska lämnas ska vara granskade av en revisor i enlighet med tillämplig lagstiftning.

I *21 §* anges att resolutionsmyndigheten får uppskatta avgiftsunderlaget om det avgiftsskyldiga företaget, trots påminnelser, inte lämnar de erforderliga uppgifterna. Av paragrafen framgår även vad som gäller i de

fall då resolutionsmyndighetens uppskattning skiljer sig från det verkliga avgiftsunderlaget.

Bestämmelsen i 20 § motsvaras av 16 § första stycket lagen om insättningsgaranti.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.2.

22 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska besluta om resolutionsavgift, riskavgift och tilläggsavgift för varje avgiftsskyldig och att avgiften ska betalas inom en månad från dagen för myndighetens beslut.

Av *andra stycket* framgår att dröjsmålsränta ska utgå på en avgift som inte betalas i rätt tid. Dröjsmålsräntan ska fastställas på samma sätt som i 13 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.2.

23 §

Paragrafen genomför artikel 104.3 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får sätta ned resolutionsavgiften enligt 13 § eller riskavgiften enligt 19 §, om det finns särskilda skäl. Särskilda skäl kan exempelvis handla om att en nedsättning av avgiften behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet.

När det handlar om tilläggsavgiften enligt 17 § framgår av *andra stycket* att ett företag kan få anstånd upp till sex månader med betalning av avgiften om det finns särskilda skäl med hänsyn till företagets finansiella ställning. Särskilda skäl har samma innebörd som vid bedömningen enligt första stycket. För att motivera ett anstånd med tilläggsavgiften krävs dock även att ett avgiftsuttag skulle kunna allvarligt försämra det enskilda företagets finansiella ställning. Vidare framgår att företaget får ansöka om att anståndet förlängas. En förlängning bör ges om förutsättningarna för anståndet kvarstår.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.2 och 25.2.3.

24 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna anger undantag från 13, 17 och 19 §§ rörande summan av de totala resolutionsavgifterna eller tilläggsavgifterna om ett enskilt avgiftsskyldigt företag inte har varit avgiftsskyldig ett helt kalenderår (15 §), företaget inte har lämnat uppgifter i tid så att 21 § är tillämplig, företaget har beviljats nedsättning eller anstånd enligt 23 §, avgifterna bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller bestäms av allmän förvaltningsdomstol efter överklagande.

Motsvarande bestämmelse finns i 12 § lagen om insättningsgaranti.

Överväganden finns i avsnitt 25.2.2.

25 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsavgift, riskavgift eller tilläggsavgift får verkställas enligt utsökningsbalken. Bestämmelsen har i huvudsak utformats i enlighet med vad *Kronofogdemyndigheten* har anfört.

En liknande bestämmelse finns i 18 § tredje stycket lagen om insättningsgaranti.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.2.

28 kap. Samarbete och informationsutbyte

1 §

Första stycket genomför artikel 11.1 i krishanteringsdirektivet. Av bestämmelsen framgår att institut liksom företag som ingår i samma koncern som ett institut ska lämna resolutionsmyndigheten de uppgifter den behöver för sina uppgifter enligt lagen. Sådana uppgifter kan behöva lämnas både vid vissa särskilda händelser eller rapporteras löpande.

Av *andra stycket,* som genomför artikel 111.c i krishanteringsdirektivet, följer att Finansinspektionen ska ingripa mot såväl institut som andra företag som har åsidosatt sin uppgiftsskyldighet enligt första stycket. Finansinspektionens ingripandebefogenheter följer av 15 kap. LBF och 25 kap. LVM.

Övervägandena finns i avsnitt 28.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1 d och 63.1 a i krishanteringsdirektivet och har utformats med 23 kap. 3 § LVM som förebild.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten har rätt att begära information om det behövs för att den ska kunna förbereda och besluta om resolution eller resolutionsåtgärder.

I *punkten 1* anges att sådan information får begäras både av det företag som berörs och av andra. Med andra personer anses såväl fysiska och juridiska personer. Andra personer kan t.ex. vara företagets revisor, tidigare ledningspersoner eller enskilda anställda. Det kan också vara personer som arbetar på företag till vilka det berörda företaget har lagt ut verksamhet genom delegering.

Uppgiftsskyldigheten kan avse exempelvis viss egendom, orsakerna till fallissemanget eller lönsamheten i viss verksamhet. En befattningshavare är inte skyldig att lämna uppgifter om sina egna eller andra befattningshavares eventuella tillkortakommanden eller brottsliga verksamhet.

Av *punkten 2* följer att myndigheten får begära att den som kan lämna information ska inställa sig hos resolutionsmyndigheten för att lämna informationen.

Andra stycket innehåller bestämmelser om undantag från informationsskyldigheten.

Av *tredje stycket* följer slutligen att myndigheten får förelägga den som inte följer myndighetens begäran att fullgöra sin skyldighet. Ett sådant föreläggande får förenas med vite, se 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitten 17.1.3 och 18.11.

3 §

Paragrafen genomför artikel 84.1 e–f och 84.1 k–m i krishanteringsdirektivet såvitt avser enskilda personer som deltar i resolutionsförfarandet och för vilka sekretess inte gäller enligt OSL och OSF.

Bestämmelsen är tillämplig på fysiska personer. I juridiska personer, exempelvis ett broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag, gäller tystnadsplikten för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten gäller både under fullgörande av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att detta har avslutats.

Paragrafen är också tillämplig på förvärvare av hela eller delar av det företag som resolutionsförfarandet avser. Den är dock inte tillämplig på potentiella förvärvare. Sekretess för sådana personer kan emellertid gälla enligt sekretessavtal eller efter utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll.

Tystnadsplikten gäller vidare för uppdragstagare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna som deltar i resolutionsförfarandet. Som exempel kan experter som anlitas av förvärvare nämnas. Tystnadsplikten omfattar vissa uppgifter som vederbörande har fått kännedom om vid fullgörande av sina uppgifter enligt denna lag. Föremålet för sekretessen är kopplat till enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller planering och förberedelser för eller hantering av fredstida krissituationer. Tystnadspliktens avgränsning ligger i rekvisitet ”obehörigen röja eller utnyttja” en uppgift. När det gäller innebörden av obehörighetsrekvisitet bör utgångspunkten vara de sekretessbestämmelser som kommer att tillämpas av myndigheterna i deras verksamheter. Detta blir naturligt eftersom offentliga funktionärer och enskilda som deltar i samma verksamhet kommer att behöva ta del av samma information. Som obehörigt röjande avses således inte att uppgifterna lämnas med stöd av lag eller uppgiftslämnande som är nödvändigt för att den enskilde personen ska kunna fullgöra sina uppgifter i resolutionsförfarandet. Uppgiftslämnande som krävs för att myndigheterna som involveras i resolutionsförfarandet ska kunna planera eller utföra en resolutionsåtgärd anses inte heller som obehörigt röjande. Exempelvis utgör inte fackligt informationsutbyte enligt 22 § lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet sådant obehörigt röjande av uppgift som avses i denna bestämmelse.

Överväganden finns i avsnitt 27.6.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.4 b i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och stödmyndigheten enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut på resolutionsmyndighetens begäran ska lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt denna lag. Bestämmelsen är sekretessbrytande och har, när det gäller uppgifter som behövs i stödmyndighetens verksamhet som avser statligt stöd, sin motsvarighet i 4 kap. 2 § lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.

Överväganden finns i avsnitt 27.7 och 27.8.1.

5 §

Paragrafen genomför bl.a. delar av artiklarna 3.4, 84.4 b, 88– 90, 91.12, 91.13 och 92.7 andra och tredje styckena i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet. Skyldigheterna för resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen att samarbeta och utbyta uppgifter med varandra gäller på flera olika områden, däribland i de resolutionskollegier som upprättas i enlighet med krishanteringsdirektivet. Resolutionsmyndigheten ska också lämna regeringen (genom Regeringskansliet) de uppgifter som den myndigheten behöver i sin verksamhet enligt lagen, exempelvis när det gäller användningen av statliga stabiliseringsverktyg (jfr kommentaren till 1 kap. 5 §). Av paragrafen framgår vidare att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet i förhållande till motsvarande utländska myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet. Skyldigheterna i förhållande till dessa myndigheter gäller bl.a. vid resolutionsplanering och resolution av gränsöverskridande koncerner.

Uppgiftsskyldigheten enligt bestämmelsen är sekretessbrytande. Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen är skyldiga att lämna sekretessreglerade uppgifter i den utsträckning som följer av krishanteringsdirektivet och, i förhållande till regeringen, i den mån uppgifterna behövs för regeringens verksamhet enligt lagen. Uppgifterna ska också utväxlas på det sätt som anges i krishanteringsdirektivet, t.ex. via den samordnande resolutionsmyndigheten i resolutionskollegier.

Överväganden finns i avsnitt 27.8.1.

6 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Om ett företag i resolution försätts i konkurs, tar en konkursförvaltare respektive en likvidator över avvecklingen. Om de behöver uppgifter för att upprätta konkursbouppteckningen, ska resolutionsmyndigheten enligt denna paragraf lämna dem upplysningar.

Överväganden finns i avsnitt 8.9.1.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket, 18.6 tredje stycket och 18.7 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar resolutionsmyndighetens möjligheter att hänskjuta ett ärende till Eba för tvistlösning.

Överväganden finns i avsnitten 23.4.3 och 23.4.5.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.4 tredje stycket, 18.5 tredje stycket, 91.7 andra stycket och 92.3 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen räknar upp ärenden för vilka resolutionsmyndigheten får begära Ebas bistånd genom icke-bindande medling enligt artikel 31 c i Eba-förordningen.

Överväganden finns i avsnitten 8.2.3, 8.2.5 och 15.3.4.

9 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite.

Svea hovrätts synpunkt avseende bestämmelsens placering har beaktats och det innebär att förelägganden enligt samtliga kapitel i lagen kan förenas med vite.

Övervägandena finns i avsnitten 10.7.2, 12.2.7, 13.2.8, 14.3.7 och 22.5.9.

29 kap. Bemyndiganden

1 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter.

I *punkten 1* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om vilka kvalificerade skulder som är medräkningsbara, och således får beaktas vid beräkningen av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Bemyndigandet i *punkten 2* avser föreskrifter om vilka kriterier som ska beaktas när minimikravet fastställs. Bestämmelser om kriterier som ska beaktas finns i artikel 45.6 och 45.10 i krishanteringsdirektivet.

I *punkten 3* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om vilken information om nedskrivningsbara skulder som institut ska lämna till resolutionsmyndigheten och när information ska lämnas. Resolutionsmyndigheten ska enligt 4 kap. 12 § övervaka att minimikraven är uppfyllda på individuell nivå och gruppnivå.

Av *punkten 4* följer att föreskrifter får meddelas om när ett skuldeavtal, som enligt avtalsvillkoren lyder under lagen i tredje land, inte behöver innehålla något avtalsvillkor om skuldnedskrivning och konvertering.

I *punkten 5* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om vilka företag som ska upprätta register över finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution, vad de registeren ska innehålla och när företagen ska ge in register för olika typer av avtal till resolutionsmyndigheten.

Punkten 6 innebär ett bemyndigande att meddela föreskrifter om hur storleken på skulder som är hänförliga till derivat ska beräknas, när resolutionsmyndigheten beslutar att avsluta ett derivatavtal enligt 14 kap. 5 §.

Av *punkten 7* följer att föreskrifter får meddelas om innehållet i en sådan omstruktureringsplan som enligt 21 kap. 5 § ska upprättas i samband med skuldnedskrivning inom ramen för ett resolutionsförfarande.

I *punkten 8* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om hur storleken och utformningen av den riskavgift som enligt 27 kap. 19 § ska tas ut när medlen i resolutionsreserven överstiger tre procent av totala garanterade insättningar, ska bestämmas.

Bemyndigandet i *punkten 9* avser meddelande av föreskrifter om de uppgifter som instituten ska lämna till resolutionsmyndigheten enligt 27 kap. 20 § för att myndigheten ska kunna fastställa vilken avgift som respektive institut ska betala.

I *punkten 10* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som företag som omfattas av lagens bestämmelser ska lämna till resolutionsmyndigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 9.1, 9.2, 9.3, 11.1, 11.3, 22.21, 22.28 och 25.2.2.

2 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen att meddela föreskrifter.

Enligt *punkten 1* får regeringen meddela föreskrifter om innehållet i och förfarandet kring upprättandet av resolutions- och koncern-resolutionsplaner. Detta innebär bl.a. att det i föreskrifter får framgå under vilka förutsättningar det är möjligt att ta fram förenklade resolutionsplaner för vissa företag.

I *punkten 2* ges ett bemyndigande till regeringen att meddela föreskrifter om vilka omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av om det är möjligt att avveckla företag på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES.

Av *punkten 3* framgår att regeringen får meddela föreskrifter om offentliggörande av beslut om resolution och beslut om resolutionsåtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.2, 8.1.3, 8.1.4, 8.2.2, 8.2.4 och 15.5.

30 kap. Överklagande och verkställighet av beslut m.m.

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 85 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att överklagande av resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut ska ske till allmän förvaltningsdomstol. Dessutom framgår att myndighets beslut om meddelande av föreskrifter som avses i 8 kap. regeringsformen inte får överklagas.

I *andra stycket* anges att det krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder gäller omedelbart.

Enligt *fjärde stycket* får resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen, var för sig, bestämma att vissa andra beslut än de som anges i tredje stycket och som de fattar med stöd av denna lag får gälla omedelbart. Befogenheten gäller för beslut om dels krisavvärjande åtgärder (se definition av detta begrepp i 2 kap. 1 §), dels föreläggande eller förbud.

Av *femte stycket* framgår att beslut som regeringen fattar enligt lagen inte får överklagas. Detta kan avse t.ex. beslut om användning av statliga stabiliseringsverktyg enligt 22 kap. 2 §.

Övervägandena finns i avsnitt 29.2.1 och 29.2.2.

2 §

Paragrafen genomför artikel 36.13 i krishanteringsdirektivet.

Den värdering som ska ligga till grund för resolutionsåtgärder eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution ska anses slutlig när samtliga de förutsättningar som framgår av 7 kap. 1–

6 §§ är uppfyllda. Det ska alltid finnas en värdering enligt 7 kap. till grund för beslut om resolutionsåtgärder. Denna värdering kan inte överklagas separat utan endast i samband med överklagande av den åtgärd för vilken värderingen ligger till grund.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.6.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 85.3 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att domstolen ska handlägga mål om resolution och resolutionsåtgärder som beslutats av resolutionsmyndigheten skyndsamt. Det innebär bl.a. att målen bör handläggas med förtur.

Övervägandena finns i avsnitt 29.2.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 85.4 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen utgör en särreglering från 28 § förvaltningsprocesslagen (1971:291) när det gäller allmänna förvaltningsdomstolars möjlighet att besluta om inhibition.

Enligt paragrafen får en domstol som ska pröva ett överklagat beslut om resolution eller resolutionsåtgärder (undantaget statliga stabiliseringsverktyg), besluta att det överklagade beslutet tills vidare inte ska gälla, endast om det är förenligt med det allmännas intresse att skjuta upp verkställigheten av beslutet. Vid sin prövning av frågan om inhibition ska meddelas har domstolen att utgå från presumtionen att inhibition strider mot det allmännas intresse. Endast om klaganden motbevisar denna presumtion får inhibition meddelas. Det allmännas intresse i denna bestämmelse är desamma som uttrycks i resolutionsändamålen i 1 kap. 6 §. I den delen hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 29.2.6.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Punkten 1 anger att lagen träder i kraft den 1 januari 2016.

Av *punkten 2* framgår att kraven i 5 kap. 2 § ska tillämpas för avtal som ingås fr.o.m. den 1 januari 2016 av sådana företag som omfattas av lagen.

Av *punkten 3* följer att resolutionsavgift ska tas ut från avgiftsskyldiga enligt 27 kap. första gången 2016 och avse 2016. Dessutom framgår att avgiften för 2016 ska reduceras till hälften.

Punkten 4 innebär att sanktioner endast får beslutas för överträdelser av lagen fr.o.m. 1 januari 2016.

Övervägandena finns i avsnitt 30.

32.2 Förslaget till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen innehåller en upplysning om de huvudsakliga delarna i lagen.

Av *punkten 1* framgår att förebyggande statligt stöd enligt lagen enbart kan ges till kreditinstitut. Dessutom framgår av *punkten 2* att stabilitetsfonden får tas i anspråk dels till förebyggande statligt stöd enligt lagen om statligt stöd, dels vid användning av de s.k. statliga stabiliseringsverktyg som behandlas i 22 kap. lagen om resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1 och 13.4.

2 §

I *första stycket* anges att statligt stöd får lämnas om det behövs för att motverka en allvarlig störning av det finansiella systemet i Sverige. Lydelsen avviker från lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut genom att inte ange att stöd ska ges för att motverka *en risk* för en allvarlig störning. Någon skillnad i sak är dock inte avsedd.

Det framgår även av bestämmelsen att stöd ska ges i förebyggande syfte. I motsats till den nuvarande stödlagen innehåller denna lag inga bestämmelser om åtgärder i förhållande till institut som inte är livskraftiga. Bestämmelser om sådana förfaranden finns i stället i lagen om resolution.

Stödet får lämnas genom garantier eller kapitaltillskott. Att de tillåtna stödformerna anges innebär en inskränkning jämfört med den nuvarande stödlagen. Anledningen till detta är att endast dessa stödformer är undantagna från kravet att företaget annars ska försättas i resolution enligt krishanteringsdirektivet.

Av *andra stycket* framgår att statligt stöd även kan ta formen av garantier för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnat till kreditinstitut. Även detta är en form av statligt stöd som kan ges utan att resolution måste inledas.

Övervägandena finns i avsnitt 13.2 och 13.3.

3 §

Enligt bestämmelsen beslutar regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer om förebyggande statligt stöd. Bestämmelsen är identisk med 1 kap. 3 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

4 §

Av bestämmelsen framgår att stöd ska lämnas efter avtal mellan staten och stödmottagaren. Det *första stycket* är identiskt med 1 kap. 4 § första stycket i den nuvarande stödlagen.

Av *andra stycket* framgår att garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Andra stycket i motsvarande paragraf i den nuvarande stödlagen (1 kap. 4 §) saknar motsvarighet i denna lag, eftersom lagen endast avser frivilligt stöd och som endast ges till solida och livskraftiga kreditinstitut

enligt 2 kap. Det finns i denna lag, till skillnad från den nuvarande stödlagen, inga möjligheter för staten att tvinga en stödmottagare att acceptera ett avtal om stöd. Den nuvarande stödlagen möjliggör stöd till kreditinstitut som inte är solida. Sådana institut ska, enligt den nya ordningen, i stället försättas i resolution om det behövs av systemskyddskäl.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

2 kap. Villkor för förebyggande statligt stöd

1 §

Av *första stycket* framgår att stöd endast får lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga. Detta överensstämmer med vad som gäller enligt den nuvarande stödlagen. För att statligt stöd inte ska föranledda resolution måste det ges till företag som vid stödtillfället är solida, se 8 kap. 3 § lagen om resolution.

I *andra stycket* anges att stödet ska vara tillfälligt och proportionerligt mot följderna av den störning som inträffat. Denna bestämmelse följer av de krav som ställs på statligt stöd för att det ska godkännas enligt EU:s statsstödsregler. Bestämmelsen bör därför tolkas i ljuset av dessa regler och praxis i statsstödsärenden. Eftersom de unionsrättsliga statsstödsreglerna är tillämpliga, oavsett vad som anges i denna lag, är även godkännande enligt statsstödsreglerna en förutsättning för att stöd ska kunna lämnas.

Av *tredje stycket* framgår att en värdering i enlighet med de bestämmelser om detta som finns i lagen om resolution måste göras innan ett beslut om förebyggande statligt stöd kan fattas. Detta följer av att det innan beslutet kan fattas måste ha fastställts huruvida det finns något nedskrivnings- eller konverteringsbehov, och att krishanteringsdirektivets regler om nedskrivning och konvertering förutsätter att en värdering görs.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3 och 13.5.

2 §

Paragrafen anger vilka villkor som stöd bör förenas med. Innehållet överensstämmer med 2 kap. 2 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.5.

3 kap. Stabilitetsfonden

1 §

Av paragrafen framgår att för de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden. I sak motsvaras detta av 7 kap. 1 § första stycket i den nuvarande stödlagen. En skillnad är att det till stabilitetsfonden inte längre ska föras några avgifter. Stabilitetsfonden ska i stället utgöras av de medel som tillförts kontot, eller kommer att tillföras kontot, genom inbetalda ersättningar för förebyggande stöd enligt 2 kap. 2 §, tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och medel

som staten återfått och som avser lämnat stöd enligt denna lag samt lagen om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Av *tredje stycket* framgår att regeringen, eller efter regeringens bemyndigande stödmyndigheten, får meddela föreskrifter om förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4 och 25.2.

2 §

Paragrafen anger vilka utgifter som ska täckas med medel från kontot. Bestämmelsen motsvarar delvis 7 kap. 1 § andra stycket i den nuvarande stödlagen.

Enligt *första stycket 2* ges möjlighet att använda stabilitetsfonden vid tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen inom ramen för resolution enligt 22 kap. lagen om resolution. Stöd från stabilitetsfonden kan således ges dels för att rekonstruera ett fallerat företag, dels till företag som kan bli föremål för resolution enligt 1 kap. 1 § lagen om resolution och som inte behöver vara kreditinstitut. Exempelvis är lagen om resolution, och även denna bestämmelse i denna del, tillämplig på värdepappersbolag. Således kan medel från stabilitetsfonden under vissa förutsättningar ges till företag som inte är kreditinstitut, eller solida och livskraftiga. Detta sker dock enligt bestämmelser i lagen om resolution och inte i form av förebyggande statligt stöd.

Av *andra stycket* framgår att beslut om att använda medel ur stabilitetsfonden för att finansiera stöd enligt 22 kap. lagen om resolution bara får fattas av regeringen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4 och 25.2.

3 §

Av paragrafen framgår att om riksdagen har lämnat ett särskilt beloppsbegränsat bemyndigande får en kredit i Riksgäldskontoret användas, i den mån medlen i stabilitetsfonden inte räcker till. Detta innebär att den rätt till obegränsad kredit i Riksgäldskontoret som finns enligt 7 kap. 1 § andra stycket i den nuvarande stödlagen upphör.

Övervägandena finns i avsnitt 25.3.3.

4 kap. Avslutande bestämmelser

1 §

Bestämmelsen motsvaras av 8 kap. 1 § i den nuvarande stödlagen. Ingen ändring i sak är avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.

2 §

Paragrafen genomför del av artikel 84.5 c i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen har sin motsvarighet i 8 kap. 2 § i den nuvarande stödlagen, med den skillnaden att resolutionsmyndigheten har lagts till och att uppgiftsskyldigheten numera ska gälla uppgifter som behövs i verksamheten, i stället för ärenden, enligt lagen.

Övervägandena finns i avsnitt 27.7 och 27.8.1.

3 §
Bestämmelsen är identisk med 8 kap. 2 a § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.

4 §
Bestämmelsen anger att beslut enligt lagen inte får överklagas. Bestämmelsen motsvarar funktionellt 8 kap. 3 § i den nuvarande stödlagen, i vilken det anges att beslut om stabilitetsavgift är överklagbara medan övriga beslut enligt lagen inte får överklagas. Eftersom stabilitetsavgiften nu utmönstras (se avsnitt 25.2) finns inte längre behov av någon motsvarande bestämmelse.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

5 §
Bemyndigandet är identiskt med det som finns i 8 kap. 4 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Punkterna 1 och 2 anger att lagen träder i kraft 1 januari 2016 och att lagen upphäver lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Av *punkten 3* framgår att bestämmelserna i lagen om statligt stöd till kreditinstitut fortsatt ska gälla för stöd som lämnas enligt den lagen.

Av *punkten 4* följer att stabilitetsavgift för 2015 ska tas ut i enlighet med lagen om statligt stöd till kreditinstitut.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1 och 30.

32.3 Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

10 §
Ändringen i paragrafen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Två tillägg i första stycket behandlar förmånsrätten för fordringar som uppkommit i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:000) om resolution.

Enligt *första stycket 5* följer allmän förmånsrätt med fordringar på ersättning till resolutionsmyndigheten enligt lagen om resolution, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter. Resolutionsmyndigheten har enligt den lagen rätt till ersättning för skäliga kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med beslutet att försätta ett företag i resolution och vidtagande av resolutionsåtgärder. Det kan röra sig om skäliga kostnader för bl.a. en oberoende värdering, externa rådgivare och interna kostnader i samband med sådana resolutionsåtgärder. Kostnader som härrör från resolutionsmyndighetens generella uppdrag, som uppstår i det resolutionsförberedande arbetet eller som ska betalas med medel ur resolutionsreserven är inte ersättningsgilla enligt lagen om resolution, varför det inte följer någon förmånsrätt med sådana kostnader.

Enligt *första stycket 6* följer allmän förmånsrätt med fordringar som hänför sig till avtal som företaget som försatts i resolution själv har ingått med externa parter under resolutionen. Det krävs dock att avtalen har ingåtts med vederbörligt samtycke från den som utövar kontroll över företaget i resolution. Det kan antingen vara resolutionsmyndigheten eller, om företaget står under särskild förvaltning, den särskilde förvaltaren. Avtalen kan exempelvis röra finansiering under resolutionen.

Ändringen i *andra stycket* innebär att förmånsrätten som följer med ersättning till resolutionsmyndigheten endast gäller i den utsträckning som beloppet är skäligt.

Övriga ändringar är endast språkliga.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.

12 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs bestämmelser om resolution i svensk rätt.

Ändringen i *första stycket* innebär att bestämmelserna utvidgas till att även gälla om en konkurs har föregåtts av en resolution enligt lagen om resolution.

De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitt 8.15.

13 a och 13 b §§

Paragraferna genomför artikel 108 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelserna i 13 a och 13 b §§ om förmånsrätt för insättare är nya. Enligt 19 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti träder staten in i insättarnas rätt mot institutet. Detta inkluderar även insättarnas förmånsrätt enligt 13 a §. Med ett svenskt institut avses ett kreditinstitut enligt LBF eller ett värdepappersbolag enligt LVM.

Övervägandena finns i avsnitt 24.4.

32.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land

1 §

Tredje stycket ändras till följd av att rubriken till lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens ändras till ”lagen om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens”.

Övriga ändringar är endast språkliga.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

32.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land

1 §

Fjärde stycket ändras till följd av att rubriken till lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens ändras till ”lagen om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens”.

Övriga ändringar är endast språkliga.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

32.6 Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

6 kap.

1 a och 2 b §§

Paragraferna, som är nya, genomför artikel 86.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragraferna syftar till att ge resolutionsmyndigheten möjlighet att förhindra att en sparbank går i likvidation, om banken är eller i stället bör försättas i resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

32.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

11 kap.

21 och 22 §§

Paragraferna, som är nya, genomför artikel 86.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragraferna syftar till att ge resolutionsmyndigheten möjlighet att förhindra att en ekonomisk förening som omfattas av lagen om resolution går i likvidation om föreningen är eller i stället bör försättas i resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

32.8 Förslaget till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

4 kap.

2 §

Paragrafens *femte stycke* är nytt. Bestämmelsen har ingen motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Det nya stycket innebär att fristdagen ska utgöras av den dag då beslutet om att försätta företaget i resolution fattades, om en ansökan om

konkurs inkommer till tingsrätten inom tre veckor efter att ett resolutionsförfarande av företaget har avslutats. Bestämmelsen möjliggör återvinning av rättshandlingar som inte hade kunnat återvinnas om fristdagen vid resolution beräknats enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 24.3.

32.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

6 kap.

8 a §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar Riksbankens uppgiftsskyldighet avseende genomförda likviditetsåtgärder. Bestämmelsen avser uppgifter som rör såväl generella likviditetsåtgärder som nödkrediter. Av bestämmelsen följer att information ska lämnas till uppräknade myndigheter, exempelvis om vilka aktörer som utnyttjat en kreditmöjlighet och till vilket belopp. Uppgiftsskyldigheten förutsätter inte att myndigheterna begär att få uppgifterna.

När förutsättningarna är uppfyllda bryter bestämmelsen sekretessen i 31 kap. 1 § första stycket OSL.

Övervägandena finns i avsnitt 27.8.1.

32.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

9 kap.

1 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 86.1 och delar av 86.2 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* följer att styrelsen måste underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om styrelesn tar emot eller upprättar förslag till beslut om likvidation av banken som ska prövas vid föreningsstämma.

I *andra stycket* anges det att någon kallelse till föreningsstämma där frågan om likvidation ska prövas inte får utfärdas om medlemsbanken är försatt i resolution eller resolutionsmyndigheten har informerat styrelsen om att medlemsbanken ska försättas i resolution.

Genom paragrafen ges resolutionsmyndigheten möjlighet att förhindra att en medlemsbank som av systemriskskäl är eller bör försättas i resolution i stället går i likvidation efter beslut av medlemmarna.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

4 b §
Paragrafen, som är ny, genomför artikel 86.1 och delar av 86.2 i krishanteringsdirektivet och syftar till att förhindra att företag går i likvidation utan att resolutionsmyndigheten kan förhindra det.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

32.11 Förslaget till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

2 §
I paragrafen läggs till en ny definition av resolutionsmyndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.13.

3 §
I paragrafen görs en ändring i *första stycket* för att klargöra att insättningsgarantin inte omfattar de belopp som anges i 3 a §. Den närmare innebörden av ändringen framgår av författningskommentaren till 3 a §.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.9.

3 a §
Paragrafen genomför artikel 109.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen, som är ny, framgår med vilket belopp en insättare har rätt till ersättning från institutet i resolution om hela eller delar av dennes insättning har överförts till en förvärvare med hjälp av försäljningsverktyget eller till ett broinstitut med hjälp av broinstitutsverktyget. Om insättningarna har överförts till ett annat institut, gäller insättningsgarantin dock för insättningarna i det institutet.

Enligt *andra stycket* har en insättare inte rätt till ersättning om hela insättningen har överförts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Insättaren har inte heller rätt till ersättning om insättningen visserligen inte överförts i sin helhet, men till ett belopp som motsvarar det som är ersättningsgillt enligt insättningsgarantin.

Enligt *tredje stycket* har insättaren rätt till ersättning från garantin om inte hela insättningen har förts över och värdet av den överförda insättningen understiger motsvarande det garanterade beloppet, i fall då institutet i resolution försätts i konkurs eller Finansinspektionen förklarar insättningarna indisponibla. Om värdet av den överförda insättningen understiger motsvarande 100 000 euro, kvarstår således skyddet för den insättning som är kvar i institutet i resolution, med avdrag för det belopp som har överförts.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.9.

7 §
Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 109.1 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken ersättning som ska betalas ut för att absorbera de förluster som de garanterade insättningarna skulle ha burit om de inte hade getts en förmånlig behandling. Av 12 kap. 12 § lagen om

resolution framgår att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för insättningsgarantisystemet inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.8.

7 a §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 109.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar möjligheten att använda behållna medel enligt lagen för att kapitalisera ett institut i resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 25.2.8.

25 §

Paragrafen saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Ändringarna i *andra stycket* innebär att hänvisningar i paragrafen till bestämmelser i den nuvarande stödlagen om Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut ändras. Hänvisningarna avser i stället motsvarande bestämmelser om nämnden i 26–30 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

26 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen motsvaras av 6 kap. 1 § i den nuvarande stödlagen. Ingen ändring i sak är avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

27 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen motsvaras av 6 kap. 2 § i den nuvarande stödlagen. Eftersom den enda ärendetyp som kan prövas av Prövningsnämnden är överklaganden av Finansinspektionens beslut enligt 8 § första stycket 1, anges i bestämmelsen att ärenden inleds hos nämnden genom ett överklagande.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

28 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen är identisk med 6 kap. 5 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

29 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen är identisk med 6 kap. 6 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

30 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen är identisk med 6 kap. 7 § i den nuvarande stödlagen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.4.

32.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion

1 kap.

3 §

Paragrafens *tredje stycke* är nytt.

Tredje stycket innebär att under den tid ett finansiellt institut eller holdingföretag är försatt i resolution enligt lagen om resolution kan företaget inte bli föremål för företagsrekonstruktion.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.

32.13 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

29 kap.

2 §

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut upphävs. Stöd som kan lämnas med stöd av den lagen ersätts med stöd som kan lämnas enligt två nya lagar, lagen om resolution och lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. I övrigt är någon saklig skillnad inte avsedd.

Bestämmelsen innebär att som näringsbidrag avses stöd enligt de nämnda lagarna, om stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Regeln innebär att sådana stöd – oavsett förekomst och utformning av villkor om återbetalning – skattemässigt ska behandlas som näringsbidrag och därmed tas upp som intäkt, om och till den del stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Ett stöd som lämnas i form av en utställd statlig garanti, dvs. i princip en borgensförbindelse, medför inte några skattemässiga effekter för institutet. Om och när ett stöd, som tagits upp till beskattning, betalas tillbaka får det återbetalda beloppet dras av. Detta följer av 5 § andra stycket (prop. 2008/09:61 s. 83 f).

Övervägandena finns i avsnitt 13.5.

32.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller flera nya definitioner som är relevanta för de nya bestämmelser som förs in i lagen.

Den nya *punkten 22* innehåller en definition av betydande filial och *punkterna 23–27, 32 och 33* definierar olika företagsformer som omfattas av de nya bestämmelserna i lagen. I en del av dessa definitioner förekommer begreppet institut, vilket i sin tur definieras i *punkten 28.*

I *punkten 29* anges att den definition av koncern som finns i 2 kap. 1 § lagen om resolution gäller vid tillämpningen av 6 a, 6 b och 15 b kap. i stället för den definition av koncern som annars gäller enligt lagen.

I *punkten 36* finns en definition av återhämtningsplan och i *punkten 30* en definition av koncernåterhämtningsplan. Bestämmelser om återhämtningsplaner finns i 6 a kap.

Övervägandena finns i avsnitt 6 och 7.

6 kap.

2 §

Paragrafen genomför artikel 5.1 i krishanteringsdirektivet

I *första stycket* görs en ändring för att klargöra att återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner omfattas av bestämmelserna i nämnda paragraf. Planerna är nämligen en styrform i kapitaltäckningsdirektivets mening. Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett särskilt kapitalbaskrav uppställas för ett företag som bryter mot den här paragrafen.

Övriga ändringar är språkliga.

Övervägandena finns i avsnitt 28.2.1.

6 a kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 5.1 och 5.9 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ett kreditinstitut ska upprätta en återhämtningsplan.

När en återhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras avses framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet att meddela föreskrifter om detta finns i 16 kap. 1 § 5.

En återhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas och bedömas av Finansinspektionen. Innan planen ges in till inspektionen ska den dock enligt *andra stycket* ha godkänts av kreditinstitutets styrelse.

Av *tredje stycket* framgår att skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan inte är tillämplig på ett kreditinstitut som är föremål för gruppbaserad tillsyn tillsammans med andra koncernföretag inom EES. Ett kreditinstitut som ingår i en utländsk koncern som står under gruppbaserad tillsyn av en utländsk behörig myndighet inom EES behöver inte heller upprätta någon återhämtningsplan i enlighet med denna bestämmelse.

Övervägandena finns i avsnitten 7.2.1, 7.2.4 och 7.3.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 7.1 och 111.1 a i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar koncernåterhämtningsplaner.

För en koncern som består av företag som står under gruppbaserad tillsyn ska enligt *första stycket* moderföretaget inom EES upprätta en koncernåterhämtningsplan. Om ett svenskt kreditinstitut ingår i en sådan koncern ska den omfattas av planen. Vad ett moderinstitut inom EES är framgår av definitionen i 1 kap. 5 § 26. En koncernåterhämtningsplan upprättas endast på gruppnivå och inte på undergruppsnivå. Bestämmelsen är dock tillämplig på både nationella och gränsöverskridande koncerner. Med en gränsöverskridande koncern avses en koncern med moder- och dotterföretag inom EES.

Ett individuellt institut som ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn behöver enbart upprätta en individuell plan om Finansinspektionen beslutar om det. Om det är fråga om en gränsöverskridande koncern, ska ett sådant beslut fattas enligt den process som beskrivs i 8–11 §§.

En koncernåterhämtningsplan ska enligt *andra stycket* identifiera åtgärder som kan behöva vidtas såväl av moderföretaget inom EES och av ett dotterföretag som står under gruppbaserad tillsyn.

När en koncernåterhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras avses framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndigheten regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet att meddela sådana föreskrifter finns i 16 kap. 1 § 5.

En koncernåterhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas av Finansinspektionen, om inspektionen är berörd. Innan planen ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten ska den enligt *tredje stycket* godkännas av moderföretagets styrelse.

Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten, ska den överlämna koncernåterhämtningsplanen till berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter (se artikel 7.3 i krishanteringsdirektivet).

När Finansinspektionen ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern, överlämnas planen till Finansinspektionen av den samordnande myndigheten.

Av *fjärde stycket* följer att Finansinspektionen ska ingripa mot moderföretag som har åsidosatt sina skyldigheter enligt paragrafen även om moderföretaget inte är ett kreditinstitut. Vid ett ingripande mot ett moderföretag ska bestämmelserna i 15 kap. om ingripande mot kreditinstitut tillämpas.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.1 och 7.3.3.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4–7 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka krav som ställs på en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan.

Enligt *första stycket* ska det framgå av planen att ytterligare två kriterier är uppfyllda.

Av uppgifterna i planen ska det för det första framgå att de åtgärder som kreditinstitutet identifierat rimligen kan förväntas bevara eller återställa kreditinstitutets finansiella ställning och livskraft (*punkten 1)*. Eftersom det är fråga om en bedömning av framtida scenarier, behöver det dock inte föreligga full säkerhet i denna fråga. Vid den bedömningen

ska hänsyn även tas till förberedande åtgärder som kreditinstitutet vidtagit eller planerar att vidta.

Det är inte tillräckligt att planen anger vad kreditinstitutet ska göra. Det ska också framgå att kreditinstitutet har en fungerande organisation för att åtgärderna rimligen kan förväntas ge önskat resultat. Det ska också vara möjligt att utläsa när åtgärderna kommer att vidtas, dvs. för vilka scenarier åtgärderna ska användas. Att enbart ange att vissa åtgärder kommer att vidtas när det uppstått problem eller när det finns behov att stärka institutets finansiella ställning, utan att mer i detalj ange förutsättningarna för när olika åtgärder förutses vidtas, är inte tillräckligt.

Av planen ska det för det andra framgå att planen och åtgärderna i den rimligen kan genomföras snabbt och effektivt (*punkten 2*). Åtgärderna i planen ska inte leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Eftersom störningar aldrig kan uteslutas får bedömningen göras utifrån vad som är realistiskt. Störningarna ska dock undvikas i största möjliga utsträckning. Bestämmelsen är tillämplig även för scenarier som skulle leda till att andra återhämtningsplaner eller koncernåterhämtningsplaner genomförs under samma tidsperiod.

En plan ska enligt *andra stycket* även innehålla de uppgifter som framgår av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer eller som framgår av tekniska standarder beslutade av Europeiska kommissionen, beroende på vad som är tillämpligt. Om planen inte innehåller dessa uppgifter är den ofullständig.

Enligt *tredje stycket* får de åtgärder som planeras inte leda till att det uppstår problem med att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut. Detta är dock ett kriterium som det kan vara svårt för ett kreditinstitut att bedöma. Det är därför inte något som kreditinstitutet är skyldigt att beakta, men det kan få betydelse för bedömningen av en återhämtningsplan och kan bli föremål för bedömning av både Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten (se 4 §).

Övervägandena finns i avsnitten 7.2.2 och 7.3.2.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 6.2–6.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska granska planen och bedöma om den uppfyller kriterierna enligt 3 §. Detta innebär att Finansinspektionen också ska bedöma om de åtgärder som identifieras i planen kan leda till att det uppstår problem med att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut (se 3 §).

Av *andra stycket* följer att resolutionsmyndigheten ska beredas tillfälle att granska planen och lämna rekommendationer. Den granskning som resolutionsmyndigheten kan göra ska specifikt syfta till att identifiera eventuella åtgärder i planen som kan leda till att det uppstår problem med att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut. Resolutionsmyndigheten får lämna rekommendationer till Finansinspektionen.

För koncernåterhämtningsplaner för gränsöverskridande koncerner gäller en särskild process, se 8–11 §§. Av *tredje stycket* framgår att Finansinspektionen får vidta samma åtgärder mot ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut, om granskningen avser en koncernåterhämtningsplan.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.5.

5 §

Paragrafen genomför artikel 6.5 i krishanteringsdirektivet.

Av denna paragraf tillsammans med 6 och 7 §§ framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen ska vidta om det finns väsentliga brister eller hinder i en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan. Dessutom anges i *första stycket* att Finansinspektionen ska underrätta kreditinstitutet om utfallet av granskningen av återhämtningsplanen. Underrättelse ska ges även om granskningen inte föranleder några åtgärder. I ett sådant fall uppställs inga särskilda formkrav för hur institutet ska underrättas om utfallet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.5 och 7.2.6.

6 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen kan vidta om ett institut inte följer ett föreläggande från inspektionen eller om de ändringar som institutet föreslagit inte är tillräckliga. Finansinspektionen kan då antingen förelägga institutet att antingen ändra återhämtningsplanen, eller att identifiera vilka ändringar i institutets affärsverksamhet som krävs för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.6.

7 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 andra–fjärde styckena i krishanteringsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vad som gäller om ett kreditinstitut inte följer ett föreläggande från Finansinspektionen om att göra ändringar i återhämtningsplanen eller om de ändringar i verksamheten som kreditinstitutet föreslår är otillräckliga för att avhjälpa bristerna eller hindren. Om det fortfarande finns brister eller hinder, men de inte bedöms som väsentliga, ska inspektionen dock inte vidta andra åtgärder än att underrätta institutet om detta i enlighet med *första stycket*.

I *andra stycket* beskrivs vilka åtgärder som Finansinspektionen får vidta mot ett kreditinstitut. De åtgärder som Finansinspektionen förelägger institutet att vidta ska vara ägnade att komma till rätta med situationen och ska inte vara mer långtgående än vad som krävs.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.6.

8 §

Paragrafen genomför artikel 8.1, 8.2 och 8.5 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar, tillsammans med bestämmelserna i 9–11 §§, vad som gäller för överenskommelser mellan myndigheter om en koncernåterhämtningsplan som involverar kreditinstitut i olika länder inom EES.

Det följer av *första stycket* att i de fall då Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet ska inspektionen se till att samråd kommer till stånd med andra berörda myndigheter.

I *andra stycket* anges inom vilken tid de behöriga myndigheter som är berörda av en koncernåterhämtningsplan ska försöka komma överens och vad överenskommelsen om möjligt ska omfatta.

Bestämmelsen är tillämplig både när Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet och när inspektionen ansvarar för tillsynen över något av dotterföretagen i gruppen. Myndigheterna kan enas om en eller flera av de frågor som räknas upp i första stycket. En överenskommelse som träffas är bindande för Finansinspektionen, se 11 §. Finansinspektionen ska också agera i enlighet med överenskommelsen, se *tredje stycket*. Om myndigheterna exempelvis har kommit överens om att en svensk bank ska upprätta en individuell återhämtningsplan ska Finansinspektionen fatta beslut om det och sedan utöva tillsyn över planen enligt 2 § första stycket.

Finansinspektionen behöver inte träffa överenskommelsen med alla övriga berörda myndigheter. Om enbart några av myndigheterna, inklusive den samordnande myndigheten, kan komma överens får dessa myndigheter ingå en överenskommelse. En sådan överenskommelse gäller i så fall enbart de kreditinstitut som står under de relevanta myndigheternas tillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.4.

9 §

Paragrafen genomför artikel 8.3 första stycket och 8.4 första stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar vad som gäller om myndigheterna inte kommer överens enligt 8 § (se även 11 §). Om Finansinspektionen då är samordnande myndighet ska den fatta beslut i de frågor som räknas upp i *första stycket* och i andra fall i de frågor som räknas upp i *andra stycket*. När den fattar beslutet ska den dock enligt *tredje stycket* beakta synpunkter och reservationer som har framförts av övriga berörda behöriga myndigheterna. Detta gäller – i överensstämmelse med artikel 8.3 första stycket i krishanteringsdirektivet– uttryckligen bara i de frågor som rör koncernåterhämtningsplaner eller åtgärder som moderföretaget ska vidta. Finansinspektionen bör dock även i andra fall ta vederbörlig hänsyn till uppfattningar som redovisats av andra myndigheter.

Finansinspektionen ska underrätta de övriga myndigheterna samt moderföretaget och kreditinstitutet om sitt beslut. Skyldigheten att underrätta övriga myndigheter följer av skyldigheten att samarbeta och utbyta information i 13 kap. 6 §. Skyldigheten att underrätta berörda företag följer av 21 § förvaltningslagen (1986:223).

Ett sådant beslut som Finansinspektionen fattar med stöd av denna paragraf blir direkt bindande för det berörda företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.4.

10 §

Paragrafen genomför artikel 8.3 andra stycket och 8.4 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att om en behörig myndighet har hänskjutit ärendet till Eba inom fyramånadersfristen som uppställs i 8 § andra stycket, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut och sedan fatta beslut i enlighet med Ebas beslut. Om Eba inte fattar ett beslut inom en månad från det att ärendet hänsköts dit, får Finansinspektionen dock fatta beslut i enlighet med 9 §.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom samma tid.

Ebas bindande medling är begränsad till de frågor som anges i *tredje stycket*. Finansinspektionen får inte heller hänskjuta någon annan fråga till Eba enligt andra stycket (se även 13 kap. 6 b §).

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.4.

11 §

Paragrafen genomför artikel 8.6 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett beslut som överenskommits mellan Finansinspektionen och andra myndigheter i enlighet med 8 § är bindande för Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.4.

6 b kap.

1 §

Paragrafen innehåller definitioner av två begrepp.

Definitionen av *finansiellt stöd* anknyter till krishanteringsdirektivets definition i artikel 19.5 b. Med finansiellt stöd avses penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer. *Koncerninternt finansiellt stöd* avser sådant finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom en och samma koncern.

2 §

Paragrafen genomför artikel 19 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar vissa grundläggande krav gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

I paragrafen anges vilka företag som kan vara parter till ett avtal om koncerninternt finansiellt såsom det avses i detta sammanhang. Det moderföretag som ingår avtalet kan vara ett moderinstitut inom EES eller i en medlemsstat, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet.

Kapitlets bestämmelser omfattar alla former av kreditinstitut enligt denna lag, dvs. bankaktiebolag, sparbanker, medlemsbanker och kreditmarknadsföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar förfarandet för handläggning av ansökan om godkännande av ett avtal om finansiellt stöd.

Det framgår av *första stycket* att en ansökan ska göras till Finansinspektionen, om inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, innan ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås.

I sin egenskap av samordnande tillsynsmyndighet ska Finansinspektionen enligt *andra stycket* överlämna ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Av *tredje stycket* framgår att ansökan ska göras av moderinstitutet i den koncern inom vilken avtalet om koncerninternt finansiellt stöd avses att ingås, oavsett om detta företag är part till det aktuella avtalet.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 23.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller de villkor som gäller för godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Paragrafens *första stycke* innehåller villkor med avseende på själva det finansiella stödet. Ett grundläggande krav för att ett avtal om stöd ska godkännas är att det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad kan avhjälpa de finansiella svårigheter som finns i det mottagande företaget samt att det finansiella stödet därmed syftar till bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något enskilt mottagande företag. Vidare får tillhandahållandet av stödet inte medföra ett hot mot den finansiella stabiliteten i ett eller flera länder inom EES. Vid sin bedömning enligt detta stycke bör Finansinspektionen även göra en prövning av stödets förenlighet med den s.k. försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § 2 st. aktiebolagslagen (2005:551), förkortad ABL.

I paragrafens *andra stycke* uppställs ett antal krav som rör det givande företaget. Det första av dessa krav berör det givande företagets ledningsorgan. Vid genomförandet av krishanteringsdirektivets bestämmelser om avtal om koncerninternt finansiellt stöd anses termen ledningsorgan motsvara företagets styrelse. Det krävs inledningsvis att det kan antas att ersättningen för stödet kommer att återbetalas samt, om det rör sig om ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Samma sak gäller i förhållande till den skuld som uppkommer om det finansiella stödet består av en garanti eller annan slags säkerhet, och den garantin eller säkerheten utnyttjas.

Det företag som ger stödet ska vid den tidpunkt stödet ges uppfylla de krav som kapitaltäckningsdirektivet ställer på kapitalbas och likviditet och övriga krav som ställs i artikel 104.2 i det direktivet, och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Det stödgivande företaget ska också, vid den tidpunkt stödet beviljas, och även efter den tidpunkt då stödet har effektuerats, uppfylla de krav som gäller för stora exponeringar och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Regler om stora exponeringar återfinns främst i tillsynsförordningen, men även i Finansinspektionens föreskrifter. Samtliga de krav gällande stora exponeringar avseende det stödgivande företaget som vid tillfället för Finansinspektionens prövning följer av gällande rätt, ska således beaktas. Finansinspektionens möjlighet att bevilja undantag från de två sistnämnda kraven framgår av paragrafens *tredje stycke*.

Tillhandahållandet av finansiellt stöd får inte heller medföra att likviditeten eller soliditeten i det företag som ger stödet äventyras. Slutligen får tillhandahållandet av stödet inte äventyra möjligheten till resolution av det givande företaget.

Av krishanteringsdirektivet framgår att Eba ges i uppdrag att utfärda riktlinjer för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av

flertalet av dessa villkor. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter gällande prövningen av dessa villkor (se 16 kap. 1 §).

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.3.

5 §

Paragrafen genomför artikel 22 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska lämna över avtal som godkänts av inspektionen till resolutionsmyndigheten. När Finansinspektionen har godkänt ändringar i ett sådant avtal, ska även det ändrade avtalet överlämnas till resolutionsmyndigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.3.

6 §

Paragrafen genomför delar av artikel 21 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de avtalsutkast som har godkänts av Finansinspektionen, eller av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet, ska godkännas av bolagsstämman i respektive avtalspart. Av 8 kap. 4 § ABL följer att det är styrelsen som svarar för bolagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter. Det följer vidare av 8 kap. 35 § ABL att styrelsen tecknar bolagets firma.

Redan av dessa bestämmelser torde det följa att styrelsen, enligt gällande rätt, har rätt att underteckna ett sådant avtal om finansiellt stöd som avses i artikel 19 i krishanteringsdirektivet, utan att de bolagsrättsliga reglerna därigenom överträds. Att direktivet kräver att bolagsstämman ska bemyndiga styrelserna i såväl de givande som i de mottagande företagen att ge respektive ta emot stödet i fråga, utgör därmed ett ytterligare krav. Vid bolagsstämmans behandling av denna fråga bör de ordinarie reglerna om omröstning i 7 kap. 40 § ABL gälla.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 21 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att bolagsstämmans beslut enligt 6 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att ingå själva avtalet om koncerninternt finansiellt stöd. Avtalet ska således ingås av styrelsen efter bolagsstämmans bemyndigande.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 24 i krishanteringsdirektivet.

I *första stycket* anges att det är styrelsen i det stödgivande företaget som fattar beslut om det koncerninterna finansiella stödet i enlighet med bolagsstämmans bemyndigande enligt 7 §.

I paragrafens *andra stycke* anges de uppgifter som ska framgå av styrelsens beslut. Styrelsebeslutet ska innehålla uppgifter om det mottagande företaget eller de mottagande företagen. Styrelsen ska vidare motivera sitt beslut och uppge vilka uppgifter som beslutet grundats på och vilka överväganden som gjorts. I beslutet ska särskilt anges hur det finansiella stödet ifråga uppfyller de villkor som gäller för stödet enligt 4 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i styrelsens beslut enligt denna paragraf (se 16 kap. 1 § 8).

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

9 §

Paragrafen genomför artikel 24 i krishanteringsdirektivet.

Det mottagande företagets styrelse ska fatta beslut om att motta stödet. Det uppställs inga formkrav gällande detta beslut. Ett sådant beslut får dock inte fattas om styrelsen i det mottagande företaget inte fått ett bemyndigande från bolagsstämman i enlighet med 7 § ovan.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

10 §

Paragrafen genomför delar av artikel 21 i krishanteringsdirektivet.

Styrelsen i varje företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som styrelsen vidtagit med stöd av det bemyndigande den fått enligt 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

11 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 samt artikel 111.1 b i krishanteringsdirektivet.

Första stycket i denna paragraf anger en skyldighet för det givande företaget att göra en anmälan till Finansinspektionen och Eba innan det koncerninterna finansiella stödet lämnas.

I det *andra stycket* behandlas fallet att Finansinspektionen inte är behörig myndighet för det mottagande företaget. I sådant fall ska anmälan enligt första stycket också göras till den myndigheten.

Av paragrafens *tredje stycke* framgår att en anmälan enligt första stycket även ska göras till den samordnande tillsynsmyndigheten om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det givande eller mottagande företaget.

Av *fjärde stycket* följer att Finansinspektionen ska ingripa mot ett stödgivande företag som har åsidosatt sina skyldigheter enligt paragrafen även om det inte är ett kreditinstitut. Vid ett ingripande mot ett stödgivande företag ska bestämmelserna i 15 kap. om ingripande mot kreditinstitut tillämpas mot företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.5 och 28.1.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser gällande innehållet i den anmälan som avses i 11 §. Anmälan ska innehålla en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som avses i anmälan. Till anmälan ska en kopia av det aktuella avtalet bifogas.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om den närmare utformningen av en sådan anmälan (se 16 kap. 1 § 9).

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.5.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen i sin egenskap av behörig myndighet för det givande företaget ska besluta att antingen förbjuda, begränsa eller godkänna det koncerninterna finansiella stödet enligt den anmälan som gjorts enligt 11 §. Till skillnad från vad som gäller enligt 3 § om ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, är det den behöriga myndigheten för det givande företaget som har att ensam fatta beslut i frågan.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.6.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller en skyldighet för Finansinspektionen att omedelbart efter det att den fattat sitt beslut anmäla detsamma till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det mottagande företaget samt till Eba.

Det bör i detta sammanhang noteras att Finansinspektionen i sin egenskap av antingen samordnande tillsynsmyndigheten för koncernen inom vilket stödet ska utgå, eller i sin egenskap av behörig myndighet för det mottagande företaget, kan hänskjuta eventuella invändningar mot ett beslut av den behöriga myndigheten för det givande företaget till Eba med begäran om bistånd enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 (se 13 kap. 6 d §). Ett sådant hänskjutande ska ske inom två dagar från det att anmälan enligt 13 § gjorts till Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.6.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar räknat från det att den mottog en fullständig anmälan enligt 11 §, inte har fattat ett beslut i frågan, har inspektionen därmed gått miste om sin invändningsrätt och det finansiella stödet får lämnas i enlighet med villkoren i det avtal som följer av anmälan.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.6.

16 §

Paragrafen genomför artikel 26 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen föreskriver en skyldighet för styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd att offentliggöra viss information om avtalet. Av den ifrågavarande informationen ska det bl.a. framgå att företaget i fråga ingått ett sådant avtal samt med vilka andra företag inom koncernen som avtalet ingåtts. Vidare ska en översiktlig beskrivning av avtalets innehåll offentliggöras.

Av *andra stycket* framgår att den offentliggjorda informationen ska uppdateras minst en gång årligen.

Föreskrifter om offentliggörandet får, enligt bemyndigande i 16 kap. 1 § 10, meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.7.

10 kap.

31 §

Tredje stycket är nytt.

För närmare en redogörelse av paragrafen hänvisas till kommentaren avseende 25 kap. 10 a § ABL.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

13 kap.

4 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 81.1 och 81.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett kreditinstitut är skyldigt att underrätta Finansinspektionen om det fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt lagen om resolution. Med fallera eller sannolikt kommer att fallera avses detsamma som i 8 kap. 2 och 3 §§ nämnda lag. Finansinspektionen ska omedelbart informera resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om en sådan underrättelse.

Övervägandena finns i avsnitt 15.4.

5 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artiklarna 81.1, 81.2 och 111.1 d i krishanteringsdirektivet.

Första stycket föreskriver en motsvarande underrättelseskyldighet som i 4 a § för andra företag än kreditinstitut som lagen om resolution är tillämplig på. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till 4 a §.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionens ingripandebefogenheter enligt 15 kap. ska tillämpas mot ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen resolution om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitten 15.4 och 28.1.

6 b och 6 d §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7 i krishanteringsdirektivet.

I *6 b §* anges ett antal situationer då Finansinspektionen har möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning. Den föreslagna ändringen innebär att denna möjlighet utökas till att omfatta de artiklar i krishanteringsdirektivet som räknas upp.

I paragrafen *6 d §*, som är ny, anges när Finansinspektionen får begära att Eba bistår de behöriga myndigheterna enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 att komma överens med andra behöriga myndigheter. Det handlar i samtliga fall om överenskommelser enligt krishanteringsdirektivet. Sådan icke bindande medling kan komma till stånd i fråga om

bedömning av koncernåterhämtningsplaner (artikel 8.2 i krishanteringsdirektivet), granskning av avtal om koncerninternt finansiellt stöd (artikel 20.5), behörig myndighets rätt att invända mot att koncerninternt finansiellt stöd ges (artikel 25.4) och samordning av behöriga myndigheters tillsättande av tillfällig förvaltare eller åtgärder för tidigt ingripande (artikel 30.4).

Övervägandena finns i avsnitten 7.3, 10.2.6 och 12.8.

8 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 5.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett kreditinstitut ska föra register över ingångna avtal. Inspektionen kan när som helst kräva att institutet upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. it-avtal som rör sådan verksamhet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 16 kap. 1 § 14.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

16 §

Paragrafens *andra stycke* är nytt.

Av andra stycket framgår att Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt lagen. Ett bemyndigande att meddela föreskrifter om avgifter finns i 16 kap. 1 § 14.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.3.

14 kap.

1 a §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (17 kap. 2 § lagen om resolution),
2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),
3. vidta åtgärder mot ägare (16 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller
4. använda skuldnedskrivningsverktyget (21 kap. 16 § lagen om resolution).

Övervägandena finns i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

15 kap.

1 a §

Punkterna 17–20 i *första stycket* är nya och genomför delar av artikel 111 i krishanteringsdirektivet. Paragrafen behandlas i prop. 2014/15:57 s. 6 f. och 68.

Övervägandena finns i avsnitt 28.1.

2 b §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av artikel 121.2 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att Finansinspektionen ska underrätta resolutionsmyndigheten när inspektionen har anledning att ingripa mot ett institut och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av sådant resolutionsförfarande som avses i lagen om resolution. Det innebär således att det inte fordras något konkret ingripande från inspektionen för att underrättelseskyldigheten ska utlösas utan det räcker med att inspektionen i sin tillsyn har konstaterat att grund för ingripande föreligger. Anledningen till att underrättelseskyldigheten inte gjorts beroende av ett konkret ingripande är att resolutionsmyndigheten i ett tidigt skede ska kunna förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande även om något konkret ingripande enligt 1 eller 2 § inte görs. En sådan situation är t.ex. om andra åtgärder kan behöva vidtas såsom nedskrivning eller konvertering av skuldinstrument, utseende av tillfällig förvaltare eller beslut om resolution. Med överträdelser avses även sådana situationer som anges i 15 kap. 1 § tredje stycket. Av bestämmelsen framgår att det endast är överträdelser som ger skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av ett eventuellt resolutionsförfarande som ska utlösa underrättelseskyldigheten. Vidare framgår att Finansinspektionen ska lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att förbereda åtgärder, t.ex. kontakta potentiella köpare enligt 5 kap. 4 § lagen om resolution.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska underrätta institutet i de fall förutsättningarna enligt första stycket är uppfyllda och inspektionen bedömer att en kapitalökning i institutet är nödvändig för att institutet inte ska fallera. Innebörden av fallera i denna bestämmelse är densamma som enligt 9 kap. 2 och 3 §§ lagen om resolution. Bestämmelsen får betydelse för de aktiebolag som i sin bolagsordning beslutar att ta in bestämmelser om förkortad kallelsetid till bolagsstämma för beslut om kapitalökning, jfr 7 kap. 20 § ABL.

Övervägandena finns i avsnitt 12.3.

2 c §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.1 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen föreskriver att om Finansinspektionen ingriper mot ett institut när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda ska Finansinspektionen också ange att ingripandet är en *krisavvärjande åtgärd*. En krisavvärjande åtgärd definieras i 2 kap. lagen om resolution. Ett sådant beslut innebär att en motpart till företaget gentemot vilket Finansinspektionen ingriper, inte

kan häva ett avtal med institutet på grund av Finansinspektionens ingripande. Detta följer av 5 kap. 1 § lagen om resolution.

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.

15 a kap. Tillfällig förvaltning

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka förutsättningar som ska föreligga för att Finansinspektionen ska få utse en eller flera tillfälliga förvaltare.

Av *punkten 1* framgår att institutets finansiella situation ska vara sådan att Finansinspektionen redan ingripit mot institutet enligt 15 kap. 1 eller 2 § utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen. Detta framgår av inledningen till bestämmelsen som anger att det ska finnas skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen om resolution. (Jfr författningskommentaren till 15 kap. 2 b§ vad gäller överträdelsernas art.)

En förutsättning för att utse en tillfällig förvaltare är att den finansiella situationen inte väsentligen har förbättrats efter ingripanden mot institutet. I fall då en redan dålig finansiell situation inte förbättras genom ingripanden, eller till och med försämras ytterligare, torde den förutsättningen vara uppfylld. Utgångspunkten för att det ska vara aktuellt att förordna en tillfällig förvaltare i detta avseende bör därför vara att ingripanden som Finansinspektionen gjort för att förbättra en finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser ska ha visat sig otillräckliga.

Av *punkten 2* framgår att i de fall Finansinspektionen meddelat institutet en varning föreligger tillräckliga skäl att utse en tillfällig förvaltare.

Av *andra stycket* framgår att det finns två typer av tillfällig förvaltning. Finansinspektionen får besluta om den tillfälliga förvaltaren ska arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören eller om denne ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe. Ett beslut om det senare ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1–29.6 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att beslutet att utse en tillfällig förvaltare ska innehålla en beskrivning av uppdraget och eventuella villkor för detta. När den tillfälliga förvaltaren tillsätts för att träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe, bör utgångspunkten vara att förvaltaren får samtliga befogenheter som dessa har. Det blir därför i beslutet i dessa fall främst aktuellt att ange begränsningar av dessa befogenheter utefter vad som är proportionerligt i det enskilda fallet. Det skulle kunna avse befogenheter som inte bedöms behövas för att utföra uppdraget eller krav på att vissa beslut eller åtgärder kräver Finansinspektionens medgivande.

Andra stycket behandlar det fallet att den tillfälliga förvaltaren utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören. Uppdragsbeskrivning ska då ange vilka beslut eller åtgärder av styrelse och verkställande direktör som ska föregås av samråd eller samtycke från den tillfälliga förvaltaren.

Uppdragsbeskrivningarna kan ange om den tillfälliga förvaltaren ska lämna rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit och med vilken regelbundenhet sådana rapporter ska lämnas.

Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

Av *tredje stycket* följer att rättshandlingar som styrelsen eller den verkställande direktören vidtar utan att iaktta ett krav på samråd eller samtycke inte är ogiltiga. En motsvarande bestämmelse avseende gäldenärers rättshandlingar i företagsrekonstruktion finns i 2 kap. 15 § lagen om företagsrekonstruktion.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.5 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen anger att medgivande från Finansinspektionen krävs för att kalla till bolagsstämma. Att det framgår av lag innebär att denna befogenhet aldrig kan omfattas av förvaltarens uppdrag.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla de krav som gäller för en styrelseledamot eller verkställande direktör enligt 3 kap. 2 § 4. Den tillfälliga förvaltaren ska ha den insikt och erfarenhet som krävs för att delta i ledningen av ett institut och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift.

Andra stycket anger att det inte får föreligga någon omständighet som är ägnad att rubba förtroendet för den tillfälliga förvaltarens opartiskhet i utövandet av dennes uppdrag.

Tredje stycket anger att den tillfälliga förvaltaren har en anmälningsplikt i fråga om förhållanden som kan utgöra jäv mot honom eller henne. Den tillfälliga förvaltaren ska omedelbart anmäla sådana förhållanden till Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

5 §

Paragrafen genomför artikel 29.7 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar uppdragets tidsperiod. En tillfällig förvaltare kan utses för en tid av högst ett år. Därefter får Finansinspektionen göra en bedömning om förutsättningarna alltjämt föreligger och det finns skäl till fortsatt tillfällig förvaltning. Uppdraget kan förlängas en gång med högst ett år.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

6 §

Paragrafen genomför artikel 29.4 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar Finansinspektionens rätt att entlediga den tillfälliga förvaltaren. Ett entledigande kan ske när som helst.

Finansinspektionen ska även entlediga den tillfälliga förvaltaren om denne begär det och visar skäl för entledigande.

Övervägandena finns i avsnitt 12.6.

15 b kap. Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende gränsöverskridande koncerner

1 och 2 §§

Paragraferna genomför delar av artikel 30.1–30.3 och 30.7 i krishanteringsdirektivet.

Av paragraferna, som liksom övriga delar av kapitel 15 b är nya, framgår hur Finansinspektionen ska agera när förutsättningarna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 i krishanteringsdirektivet (jfr 15 kap. 2 b §) eller för att utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 28 i samma direktiv (se 15 a kap.) är uppfyllda beträffande ett moderföretag inom EES eller ett dotterföretag.

Om Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet, ska inspektionen underrätta Eba och samråda med myndigheterna i tillsynskollegiet. Detta framgår av *1 §*.

Om åtgärderna ska vidtas mot ett dotterföretag räcker det dock med att underrätta och samråda med den samordnande myndigheten. Beträffande dotterföretagen föreligger det skyldighet att samråda bara om inspektionen också avser att vidta åtgärder. Detta framgår av *2 §*.

I båda fallet ska inspektionen ta hänsyn till vad som kommit fram vid samrådet på det sätt som beskrivs i paragraferna.

Övervägandena finns i avsnitt 12.8.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 30.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att särskilda bestämmelser gäller när mer än en tillsynsmyndighet vill vidta åtgärder av nämnt slag mot företag i samma koncern. Utgångspunkten är då att tillsynsmyndigheterna ska försöka komma överens om åtgärderna ska samordnas eller om myndigheterna ska utse samma tillfälliga förvaltare. En sådan överenskommelse ska fattas inom fem dagar. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse som är bindande för inspektionen, och inspektionen ska fatta de nationella beslut som behövs till följd av dem. Om överenskommelsen exempelvis innebär att Finansinspektionen ska vidta en viss typ av åtgärder, ska inspektionen också fatta ett beslut med denna innebörd.

Övervägandena finns i avsnitt 12.8.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 30.4 och 30.7 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som händer om myndigheterna inte kommer överens enligt 3 §. Då ska var och en av myndigheterna fatta ett eget beslut i frågan.

Övervägandena finns i avsnitt 12.8.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 30.5, 30.6 och 30.7 andra stycket i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling när ett ärende hänskjuts till den. Ett sådant hänskjutande får dock bara avse de frågor som räknas upp i artikel 30.6 i krishanteringsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att om en utländsk myndighet hänskjuter ärendet till Eba, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut under tre dagar. Om Eba meddelar ett beslut är Finansinspektionen skyldig att följa det.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom den utsatta tidsfristen. Att ärendet får hänskjutas framgår av 13 kap. 6 b §.

Övervägandena finns i avsnitt 12.8.

16 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4, 5, 7, 9, 20, 24–26 samt avsnitt A i bilagan till krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter på vissa specifika områden. Paragrafen tillförs sju nya bemyndiganden.

I en ny *punkt 5* finns bemyndiganden avseende om vad en återhämtningsplan och en koncernåterhämtningsplan ska innehålla, när en sådan plan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras. I en ny *punkt 6* finns ett bemyndigande att ange kriterier för när kreditinstitut ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller koncernåterhämtningsplan.

De nya *punkterna 7–10* innehåller bemyndiganden som avser avtal om koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.

I den nya *punkten 14* ges bemyndigande att meddela föreskrifter som rör sådana register över avtal som avses i 13 kap. 8 a §.

I *punkten 15* görs en ändring till följd av att ett andra stycke läggs till i 13 kap. 16 §.

Övervägandena finns i avsnitten 7.2.2, 7.2.3, 7.3.2, 7.4, 10.2.3, 10.2.5, 10.2.7 och 11.3.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 23 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen införs ett nytt bemyndigande till regeringen. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

Den nya *första punkten* behandlar Finansinspektionens handläggning av ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. och av anmälan om givande av sådant stöd.

Övervägandena behandlas i avsnitt 10.2.

32.15 Förslaget till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

7 kap.

20 §

Paragrafen genomför delvis artikel 121.2 i krishanteringsdirektivet.

Ändringen innebär att ett nytt *tredje stycke* införs i paragrafen. Av bestämmelsen framgår att när kallelse utfärdas till extra bolagsstämma under de förutsättningar som framgår av bestämmelsen gäller inte det som anges om kallelsetid i första stycket. I stället gäller att kallelse ska utfärdas senast tio dagar innan bolagsstämman ska äga rum.

För att aktiebolaget ska kunna använda sig av kallelsebestämmelsen i tredje stycket måste det framgå av bolagsordningen att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning i fall då Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen om resolution (jfr 15 kap. 2 b § LBF och 25 kap. 2 b § LVM).

Övervägandena finns i avsnitt 12.7.

55 a §

Paragrafen genomför delvis artikel 121.2 i krishanteringsdirektivet.

Ändringen innebär att ett nytt *andra stycke*, som motsvarar det nya tredje stycket i 20 §, införs i paragrafen. Detta innebär att särskilda regler om kallelse till bolagsstämma ska gälla för de aktiebolag som omfattas av bestämmelsen, under de förutsättningar som framgår av andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 12.7.

17 kap.

2 §

Paragrafen har inte någon direkt motsvarighet i krishanteringsdirektivet.

Till paragrafen fogas ett nytt *andra stycke* i vilket det framgår att en värdeöverföring från bolaget till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara en tillåten värdeöverföringsform. En förutsättning är dock att avtalet godkänts i behörig ordning. En affärshändelse som sker enligt ett avtal som inte godkänts är således inte undantagen från bestämmelserna om värdeöverföring och kan, om förutsättningarna därför är uppfyllda, förbjudas i enlighet med bestämmelserna i ABL. Ett företag ska dock vara oförhindrat att utge finansiellt stöd som uppfyller lagens regler utan att behöva ansöka om tillstånd på det sätt som föreskrivs i LBF samt LVM. Andra stycket tar enbart sikte på sådant finansiellt stöd som annars inte skulle vara tillåtet enligt ABL.

Övervägandena finns i avsnitt 10.1.2.

25 kap.

4 a §

Paragrafen genomför artikel 86.1 och delar av 86.2 i krishanterings-direktivet.

I *första stycket* framgår det att styrelsen i ett aktiebolag som omfattas av lagen om resolution, är skyldig att underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen när styrelsen, eller någon annan, har upprättat ett förslag till beslut om att bolaget ska gå i likvidation. Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska underrättas om förslaget till beslut före det att kallelsen till bolagsstämman där frågan om likvidation ska prövas, utfärdas.

Av *andra stycket* följer att om företaget är försatt i resolution eller resolutionsmyndigheten har meddelat styrelsen att bolaget ska försättas i resolution, får styrelsen inte utfärda kallelse till en bolagsstämma där frågan om likvidation ska prövas. Av detta följer att bolaget under sådana omständigheter inte får likvideras.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

10 a §

Paragrafen genomför artikel 86.1 och delar av 86.2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innebär att ett aktiebolag som omfattas av lagen om resolution inte får likvideras utan att resolutionsmyndigheten informerats och beretts tillfälle att yttra sig. Om resolutionsmyndigheten har meddelat att bolaget är försatt i resolution eller ska försättas i resolution, får domstolen eller Bolagsverket inte besluta om likivdation.

Övervägandena finns i avsnitt 24.1.

32.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens

Genom ändringarna i lagen utvidgas tillämpningsområdet till att även omfatta andra typer av företag än försäkringsföretag och kreditinstitut. Av den anledningen ändras rubriken till ”lagen om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens”. Den nya rubriken medför behov av följdändringar i 1 § tredje stycket lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land och 1 § fjärde stycket lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land. Detta innebär dock inga ändringar i sak och kommenteras därför inte ytterligare.

1 §

Ändringarna i paragrafen genomför delar av artikel 117.1 och 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Genom att begreppet ”kreditinstitut” byts ut mot ”institut” i paragrafens *första stycke* utvidgas lagens tillämpningsområde till att även omfatta värdepappersföretag (se definitionen av institut i 2 §). För sådana företag är lagen tillämplig oavsett om förfarandet är konkurs eller rekonstruktion.

Vidare införs ett nytt *andra stycke* som innebär att vid vidtagande av resolutionsåtgärder blir lagen även tillämplig på sådana finansiella

institut och holdingföretag som kan försättas i resolution enligt lagen om resolution. För de sistnämnda tillämpas insolvensförordningen vid konkurs och denna lag vid resolution.

Ändringen i *tredje stycket* innebär att bestämmelsen utvidgas till att omfatta även värdepappersföretag hemmahörande utanför EES som driver verksamhet i Sverige via filial.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

2 §

Ändringarna i paragrafen genomför delar av artikel 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Genom ändringarna klargörs att begreppet ”rekonstruktionsåtgärder” även inkluderar vissa resolutionsåtgärder enligt lagen om resolution och motsvarande utländska åtgärder enligt krishanteringsdirektivet. De resolutionsåtgärder som här avses är de som anges i 12 kap. 1 § första stycket 1 och 2 samt tredje stycket lagen om resolution, dvs. tillämpning av resolutionsverktyg, utövande av resolutionsbefogenheter eller användning av statliga stabiliseringsverktyg. Tillsättning av särskild förvaltare omfattas således inte av begreppet resolutionsåtgärd enligt denna bestämmelse (jfr 12 kap. 1 § första stycket 3 lagen om resolution).

Vidare införs en definition av begreppet institut. Med institut avses dels kreditinstitut (se beträffande det begreppet prop. 2005/06:37 s. 35 och 51), dels värdepappersföretag. Med värdepappersföretag avses både svenska värdepappersbolag och motsvarande utländska företag som avses i artikel 4.1.2 i tillsynsförordningen.

Övriga ändringar i paragrafen är endast redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

3 §

Tillägget i paragrafen genomför delar av artikel 117.1 och 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Genom tillägget i paragrafen klargörs att svensk doms- eller beslutanderätt såvitt avser resolutionsåtgärder, för ett institut eller annat företag för vilket sådana åtgärder kan komma i fråga, föreligger om det är hemmahörande i Sverige, dvs. har fått sitt tillstånd att bedriva verksamhet här. Omvänt saknas svensk doms- eller beslutanderätt när det gäller institut och företag som har fått sitt tillstånd av en myndighet i en annan EES-stat. Bestämmelsen gäller inte övriga rekonstruktionsåtgärder, vilket beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och andra företag som träffas av lagens tillämpningsområde.

Ett institut eller företag som har fått tillstånd i en annan EES-stat kan bedriva verksamhet här genom filial efter anmälan, men det är då inte hemmahörande här. Det innebär att svensk domstol eller myndighet inte kan besluta om resolutionsåtgärder beträffande ett sådant företag. Det är i stället domstolen eller myndigheten i filialens hemland som har den behörigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

4 §

I paragrafens nya *tredje stycke* hänvisas till bestämmelser som också behandlar verkan av vissa beslut som fattats av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES.

Övriga ändringar är endast språkliga.

Överväganden finns i avsnitt 26.3.1.

5 §

Ändringen i paragrafen genomför delar av artikel 117.1 och 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Ändringen innebär att lagvalsreglerna även gäller vid beslut om resolutionsåtgärder. Att bestämmelsen inte gäller övriga rekonstruktionsåtgärder beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och andra företag som träffas av lagens tillämpningsområde.

Överväganden finns i avsnitt 26.3.1.

6–11 §§

Ändringarna i paragraferna genomför delar av artikel 117.1 och 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Tillägget av uttrycket ”eller resolutionsåtgärd” är en konsekvens av ändringen i 5 § och innebär att lagvalsreglerna även gäller vid beslut om resolutionsåtgärder. Övriga ändringar är endast språkliga.

I fråga om *6 §*, som gäller sakrättsligt skydd (jfr prop. 2005/06:37 s. 54) kan noteras att de inskränkningar i sakrättsligt skydd som följer av krishanteringsdirektivets bestämmelser, t.ex. inskränkningar i möjligheten att ta i anspråk säkerheter enligt artikel 70.1 och 70.3 i direktivet, ska genomföras i EES-ländernas nationella rättsordningar. De åtgärder som kan vidtas av resolutionsmyndigheten enligt 13 kap. 7 eller 8 § lagen om resolution torde därmed inte vara oförenliga med rätt till sakrättsligt skydd enligt ett annat EES-lands lagstiftning.

Överväganden finns i avsnitt 26.3.1.

12 §

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 117.3 och 117.4 i krishanteringsdirektivet.

Tillägget av uttrycket ”eller resolutionsåtgärd” i *första stycket* är en konsekvens av ändringen i 5 § och innebär att lagvalsregeln även gäller vid beslut om resolutionsåtgärder.

I ett nytt *andra stycke* klargörs att lagvalsregeln i första stycket, såvitt gäller avräknings- och återköpsavtal (dvs. nettningsavtal och s.k. repor) inte hindrar tillämpningen av vissa bestämmelser i lagen om resolution. De uppräknade bestämmelserna i den lagen rör dels hinder mot att utöva vissa rättshandlingar i samband med krisavvärjande åtgärder (5 kap. 1 §) eller resolution (11 kap. 3 och 5–8 §§), dels resolutionsmyndighetens befogenhet att förbjuda vissa rättshandlingar i resolution (13 kap. 11–16 §§). Dessa bestämmelser har alltså företräde framför det som annars skulle gälla enligt avräknings- eller återköpsavtalet. Detta gäller oavsett om avtalet ingåtts på en reglerad marknad eller utanför marknaden.

Överväganden finns i avsnitt 16.13.2.

13 §

Ändringen i paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Tillägget av uttrycket ”eller resolutionsåtgärd” är en konsekvens av ändringen i 5 § och innebär att lagvalsregeln även gäller vid beslut om resolutionsåtgärder.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

16 §

Tillägget i *tredje stycket* i paragrafen genomför delar av artikel 117.2 i krishanteringsdirektivet.

Tillägget innebär att om det av lagen i en annan stat inom EES följer att en svensk resolutionsåtgärd ska registreras där ska resolutionsmyndigheten enligt lagen om resolution se till att registrering sker.

Övriga ändringar i paragrafen är endast språkliga.

Övervägandena finns i avsnitt 26.3.1.

32.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen innehåller flera nya definitioner som är relevanta för de nya bestämmelser som förs in i lagen.

I *punkten 16* anges att den definition av koncern som finns i 2 kap. 1 § lagen om resolution gäller vid tillämpningen av 8 a, 8 b och 25 b kap. i stället för den definition av koncern som annars gäller enligt lagen.

Den nya *punkten 30* innehåller en definition av betydande filial och *punkterna 31–36, 40 och 41* definierar olika företagsformer som omfattas av de nya bestämmelserna i lagen. I en del av dessa definitioner förekommer begreppet institut, vilket i sin tur definieras i *punkten 37*.

I *punkten 44* finns en definition av återhämtningsplan och i *punkten 38* finns en definition av koncernåterhämtningsplan. Bestämmelser om återhämtningsplaner finns i 8 a kap.

Övervägandena finns i avsnitt 6 och 7.

8 kap.

4 §

Paragrafen genomför artikel 5.1 i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen införs ett nytt *andra stycke* med ett krav på att upprätta återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett särskilt kapitalbaskrav uppställas för ett företag som bryter mot den här paragrafen.

Det är dock inte alla värdepappersbolag som är skyldiga att upprätta en återhämtningsplan, se 8 a kap. 1 §. De som undantas kan dock komma att ingå i återhämtningsplaner som upprättas av andra företag men då i egenskap av finansiella institut.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.

Överväganden finns i avsnitt 27.2.1.

8 a kap.

1–12 §§

Bestämmelserna i 1–12 §§ motsvarar dem i 6 b kap. LBF. Se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Av bestämmelsen i 1 § framgår vilka företag som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner. Det är sådana värdepappersbolag som omfattas av bestämmelserna i lagen om resolution.

Överväganden finns i avsnitt 7.

13 §

I paragrafen finns bemyndiganden till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Bemyndigandet i *punkten 1* avser föreskrifter om innehållet i återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, och om hur ofta sådana planer ska uppdateras. Bemyndigandet i *punkten 2* avser föreskrifter om kriterier för när värdepappersbolag ska kunna undantas från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

Motsvarande bemyndiganden i fråga om kreditinstitut finns i 16 kap. 1 § 5 och 6 LBF.

Överväganden finns i avsnitt 7.

8 b kap.

1–16 §§

Bestämmelserna i 1–16 §§ motsvarar dem i 6 b kap. LBF. Se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Överväganden finns i avsnitt 10.2.

17 §

Paragrafen innehåller en rad bemyndiganden till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att utfärda föreskrifter i vissa fall. Bemyndigandena i *första stycket* motsvarar dem i 16 kap. 1 § 7–10 LBF. Bemyndigandet i *andra stycket* för regeringen att meddela föreskrifter motsvarar bemyndigandet i 16 kap. 2 § 1 LBF.

Överväganden finns i avsnitt 10.2.

11 kap.

11 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen införs en skyldighet för ett värdepappersinstitut med tillstånd till drift av handelsplattformar att avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte

längre ska vara upptaget till handel om resolutionsmyndigheten begär det. Samma skyldighet gäller om en utländsk resolutionsmyndighet framställer en sådan begäran.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

15 kap.

11 §

Genom den ändrade lydelsen genomförs delar av artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.

En ny grund för när en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel läggs till i *första stycket*.

De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

22 kap.

2 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i krishanteringsdirektivet.

I paragrafen införs bestämmelser som innebär att Finansinspektionen, efter resolutionsmyndighetens begäran, är skyldig att pröva om förutsättningarna för handelsstopp är uppfyllda.

Övervägandena finns i avsnitt 19.10.

23 kap.

3 a §

Paragrafen är ny och genomför artiklarna 81.1, 81.2 och 111.1 d i krishanteringsdirektivet.

Första stycket föreskriver en motsvarande underrättelseskyldighet som 13 kap. 4 a och 5 a §§ LBF. Beträffande bestämmelsens närmare innebörd hänvisas till författningskommentaren till 13 kap. 4 a § LBF.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionens ingripandebefogenheter enligt 25 kap. ska tillämpas mot ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen om resolution, om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt första stycket. Bestämmelsen motsvarar 13 kap. 5 a § andra stycket LBF.

Övervägandena finns i avsnitten 15.4 och 28.1.

3 b §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 5.8 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett värdepappersbolag ska föra register över ingångna avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Inspektionen kan när som helst kräva att bolaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. it-avtal som rör sådan verksamhet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 15 §.

Bestämmelsen motsvarar den i 15 kap. 8 a § LBF.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

5 a §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7 i krishanteringsdirektivet.

I fråga om ändringarna i *andra* och *tredje styckena*, se författningskommentarerna till 13 kap. 6 b och d §§ LBF.

Övervägandena finns i avsnitten 7.3, 10.2.6 och 12.8.

12 §

Paragrafens *andra stycke* är nytt.

Av andra stycket framgår att Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt lagen. Ett bemyndigande att meddela föreskrifter om avgifter finns i 15 § 5.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.3.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 5.8 i krishanteringsdirektivet.

Ändringen i paragrafen innebär att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter i anslutning till bestämmelsen i 3 b §. I *punkten 5* görs en ändring till följd av att ett andra stycke läggs till i 12 §.

Övriga ändringar är redaktionella.

Övervägandena finns i avsnitten 10.2.3 och 11.3.

24 kap.

1 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i krishanteringsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (17 kap. 2 § lagen om resolution),
2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),
3. vidta åtgärder mot ägare (16 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller
4. använda skuldnedskrivningsverktyget (21 kap. 16 § lagen om resolution).

Övervägandena finns i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

25 kap.

1 a §

Punkterna 17–20 i *första stycket* är nya och genomför delar av artikel 111 i krishanteringsdirektivet. Paragrafen behandlas i prop. 2014/15:57 s. 36 f. och 68.

Övervägandena finns i avsnitt 28.1.

2 b §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av artikel 121.2 i krishanteringsdirektivet. Se författningskommentaren till 15 kap. 2 b § LBF.

2 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.1 i krishanteringsdirektivet. Se författningskommentaren till 15 kap. 2 c § LBF.

25 a kap.

1–6 §§

Paragraferna genomför artikel 29.1–6 i krishanteringsdirektivet. Se författningskommentarerna till 15 a kap. LBF.

25 b kap.

1–5 §§

Paragraferna genomför artikel 30 i krishanteringsdirektivet. Se författningskommentarerna till 15 b kap. LBF.

32.18 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

8 b §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 84 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen innebär att bl.a. Finansinspektionen får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 4 § första stycket till enskilda personer som deltar i resolutionsförfarandet gällande ett kreditinstitut eller ett annat företag som omfattas av lagen (2015:000) om resolution, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestämmelsen innebär ingen skyldighet för myndigheterna att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom deras diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller efter förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning måste myndigheterna också beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 28 kap. 3 § lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Överväganden finns i avsnitt 27.8.2.

12 §

Ändringen i paragrafen genomför delar av artikel 84 i krishanteringsdirektivet.

Sedan tidigare gäller sekretess enligt denna bestämmelse till skydd för vissa uppgifter om enskildas förhållanden i pågående respektive avslutade ärenden enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut. I ett pågående sådant ärende är sekretessen absolut för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos berört kreditinstitut, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med institutet. I ett avslutat ärende gäller sekretessen till skydd för institutet om det kan antas att det lider skada om uppgiften röjs. För uppgift om den som står i affärsförbindelse eller motsvarande med institutet gäller absolut sekretess även i ett avslutat ärende. Bestämmelsens utformning innebär att den är tillämplig hos alla de instanser där ärenden om statligt stöd till kreditinstitut kan komma att hanteras. En uppgift som en myndighet har fått i ett sådant ärende från Riksbanken eller Riksgäldskontoret och som omfattas av absolut sekretess enligt i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § OSL, skyddas av motsvarande sekretess i ärendet. Sekretessen gäller dock inte för beslut i ärendet.

Genom ändringen görs bestämmelsen tillämplig i ärenden enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärenden om statliga stabiliseringsverktyg enligt lagen om resolution. Det innebär att sekretessen för uppgifter i ärenden där statligt stöd till kreditinstitut kan komma i fråga fortsatt gäller med samma räckvidd och styrka som enligt ovan, oavsett om stödet är av förebyggande slag eller ges inom ramen för resolution.

Överväganden finns i avsnitt 27.4.

12 a §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 84 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen innebär att motsvarande sekretess som gäller i ärenden enligt 12 § gäller i ärenden om resolution av kreditinstitut, värdepappersbolag och andra företag som kan bli föremål för resolution enligt lagen om resolution. Se författningskommentaren till den paragrafen.

Med resolutionsärende avses ett ärende som inleds hos resolutionsmyndigheten för att fastställa om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett företag. Ett sådant ärende kan bl.a. inledas genom Finansinspektionens underrättelse till resolutionsmyndigheten att ett företag fallerar i den mening som avses i lagen om resolution. Ärendet kan också inledas genom resolutionsmyndighetens begäran att Finansinspektionen ska pröva om ett företag fallerar. Dessutom kan ett resolutionsärende inledas inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet genom en utländsk resolutionsmyndighets underrättelse att ett

företag som den ansvarar för uppfyller förutsättningarna för resolution enligt krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig i den förberedande fasen i krishanteringen. Denna fas består bl.a. i upprättande av återhämtnings- och resolutionsplaner, liksom Finansinspektionens respektive resolutionsmyndighetens bedömningar av de planerna. Till den förberedande fasen räknas, utöver arbetet med återhämtnings- och resolutionsplaner, även myndigheternas preventiva åtgärder såsom undanröjande av hinder för resolution, avtal om finansiellt stöd inom koncerner och tidiga ingripanden. För uppgifter i dessa delar gäller i stället sekretess hos Finansinspektionen enligt 30 kap. 4 § OSL och hos resolutionsmyndigheten enligt 12 b § samma kapitel.

Övervägandena finns i avsnitt 27.4.

12 b §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 84 i krishanteringsdirektivet.

Paragrafen är tillämplig i andra ärenden enligt lagen om resolution än ärenden om statligt stöd som ges genom användning av statliga stabiliseringsverktyg och resolutionsärenden. Ärenden som här avses rör den förberedande fasen i krishanteringen, bl.a. resolutionsmyndighetens upprättande av resolutionsplaner och Finansinspektionens ärenden om nedskrivning och konvertering utanför resolution (jfr 12 a §).

Övervägandena finns i avsnitt 27.4.

12 c §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 84 i krishanteringsdirektivet.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 12 a eller 12 b § till enskilda personer som deltar i resolutionsförfarandet gällande ett kreditinstitut eller ett annat företag som omfattas av lagen om resolution, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestämmelsen innebär ingen skyldighet för myndigheten att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom myndighetens diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller efter förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning måste myndigheten också beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 28 kap. 3 § lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 27.8.2.

13 §
I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Övervägandena finns i avsnitt 27.4.

13 a §
En ny paragraf införs som innebär att sekretessen som gäller enligt 12 a eller 12 b § överförs för uppgifter som resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen eller annan myndighet som deltar i ett resolutionsförfarande lämnar till en annan myndighet. Mottagande myndighet har därmed att tillämpa 12 a eller 12 b § såsom sekundära sekretessbestämmelser.

Övervägandena finns i avsnitt 27.4.

30 §
I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Övervägandena finns i avsnitt 27.4.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU

av den 15 maj 2014

om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ([1]),

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([2]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([3]), och

av följande skäl:

(1) Finanskrisen har visat att det finns en klar brist på lämpliga verktyg på unionsnivå för att effektivt hantera kreditinstitut med osunda finanser eller fallissemang och värdepappersföretag (nedan kallade *institut*). Sådana verktyg behövs särskilt för att förebygga insolvens, eller när insolvens är ett faktum, för att minska de negativa följdverkningarna genom att bevara systemviktiga funktioner inom det berörda institutet. Under krisen var dessa problem en viktig orsak till att medlemsstater tvingades rädda institut med hjälp av skattebetalarnas pengar. Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga utsträckning förebygga behovet av sådana åtgärder.

(2) Finanskrisen var systematisk i den bemärkelsen att den påverkade tillgången till finansiering för en stor del av kreditinstituten. För att undvika fallissemang, med följder för hela ekonomin, kräver en sådan kris åtgärder som syftar till att säkra tillgången till finansiering på likvärdiga villkor för alla kreditinstitut som annars är solventa. Sådana åtgärder innebär likviditetsstöd från centralbanker och garantier från medlemsstater för värdepapper som emitterats av solventa kreditinstitut.

(3) Unionens finansiella marknader är mycket integrerade och inbegriper många institut med stor gränsöverskridande verksamhet. Om ett institut med gränsöverskridande verksamhet fallerat, torde detta påverka de finansiella marknadernas stabilitet i de olika medlemsstater där det är verksamt. Medlemsstaternas oförmåga att ta kontroll över ett institut på obestånd och försätta det i resolution på ett sätt som effektivt förhindrar omfattande systemskador kan undergräva medlemsstaternas ömsesidiga förtroende och den inre marknadens trovärdighet när det gäller finansiella tjänster. De finansiella marknadernas stabilitet är därför en väsentlig förutsättning för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion.

([1]) EUT C 39, 12.2.2013, s. 1.
([2]) EUT C 44, 15.2.2013, s. 68.
([3]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 maj 2014.

(4) På unionsnivå finns det för närvarande ingen harmonisering av resolutionsförfaranden för institut. För institut använder vissa medlemsstater samma förfaranden som för andra företag som fallerat, i vissa fall anpassade till institut. Mellan medlemsstaterna finns det betydande materiella och formella skillnader mellan lagar och andra författningar om insolvens för institut. Dessutom har finanskrisen visat det faktum att de allmänna insolvensförfarandena för företag inte alltid är lämpliga för institut, eftersom de inte alltid medger tillräckligt snabba ingrepp, fortsatt fungerande kritiska funktioner inom institut och bevarad finansiell stabilitet.

(5) Därför behövs det en ordning som ger myndigheter en trovärdig uppsättning verktyg för att ingripa tillräckligt tidigt och snabbt i institut med osunda finanser eller på obestånd, så att deras kritiska finansiella och ekonomiska funktioner kan fortsätta, samtidigt som det innebär att institutens fallissemang minimalt påverkar ekonomin och det finansiella systemet. Ordningen bör säkerställa att aktieägare bär förluster först och att borgenärer bär förluster efter aktieägare, under förutsättning att ingen borgenär åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med den princip om ”inte sämre villkor för borgenär” som anges i detta direktiv. Med nya befogenheter bör myndigheterna t.ex. kunna säkra oavbruten tillgång till insättningar och betalningstransaktioner, vid behov sälja bärkraftiga delar av institutet och fördela förluster på ett rimligt och förutsägbart sätt. Med de målen bör en destabilisering av finansiella marknader kunna undvikas och skattebetalarnas kostnader minimeras.

(6) Den pågående översynen av regelverket, särskilt förstärkningen av kapital- och likviditetsbuffertar och bättre verktyg för makrotillsynspolitik, bör minska sannolikheten för framtida kriser och öka institutens motståndskraft mot ekonomisk stress, oavsett om detta orsakas av systemstörningar eller händelser som är specifika för det enskilda institutet. Det är dock inte möjligt att utforma ett regelverk eller tillsynsramar som kan hindra de instituten från att någonsin råka i svårigheter. Medlemsstaterna bör därför vara förberedda och ha lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg för att hantera situationer med både systemkriser och enskilda institut som fallerar. Sådana verktyg bör innefatta mekanismer som gör det möjligt för myndigheterna att effektivt hantera institut som fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

(7) När sådana befogenheter utövas och åtgärderna vidtas bör de omständigheter under vilka fallissemang uppstår beaktas. Om problemet uppstår i ett enskilt institut och resten av det finansiella systemet inte berörs bör myndigheterna kunna utöva sina resolutionsbefogenheter utan större hänsyn till spridningseffekter. I ett skört läge bör dock större hänsyn tas för att undvika destabilisering av finansiella marknaderna.

(8) Resolution av ett institut för att säkra dess fortlevnad kan som en sista åtgärd innebära statliga finansstabiliseringsverktyg, inbegripet tillfälligt offentligt ägande. Det är därför avgörande att utforma resolutionsbefogenheterna och finansieringsarrangemangen för resolution på ett sådant sätt att skattebetalarna blir förmånstagare till alla överskott som kan bli resultatet av att ett institut räddas tillbaka till stabil grund av myndigheterna. Ansvar och övertagande av risk bör åtföljas av en belöning.

(9) Vissa medlemsstater har redan ändrat lagstiftningen och infört mekanismer för resolution av fallerande institut, och andra har meddelat sina avsikter att införa sådana mekanismer, om de inte antas på unionsnivå. Avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för resolution av institut torde utgöra ett hinder för en väl fungerande inre marknad samt hindra samarbete mellan nationella myndigheter vid hanterandet av fallerande gränsöverskridande institutkoncerner. Så är särskilt fallet när olika angreppssätt gör att nationella myndigheter inte har samma kontrollmöjligheter eller möjligheter att försätta institut i resolution. Skiljaktiga resolutionsförfaranden kan göra att institutens finansieringskostnader påverkas olika i olika medlemsstater och snedvrida konkurrensen mellan institut. Effektiva resolutionsförfaranden i alla medlemsstater krävs för att säkerställa att instituts etableringsfrihet på den inre marknaden inte begränsas av hemmedlemsstatens finansiella kapacitet att hantera institutens fallissemang.

(10) Dessa hinder bör undanröjas och regler bör antas för att säkerställa att inremarknadsbestämmelserna inte åsidosätts. I detta syfte bör resolutionsregler för institut bli föremål för gemensamma harmoniserade minimiregler.

(11) För att säkerställa överensstämmelse med gällande unionslagstiftning om finansiella tjänster och största möjliga finansiella stabilitet över hela spektrumet av institut, bör resolutionsordningen tillämpas på institut och med beaktande av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ([1]) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ([2]). Ordningen bör också tillämpas på finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG ([3]), finansiella holdingföretag med blandad verksamhet samt finansinstitut, om de senare är dotterföretag till ett institut eller till ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag med blandad verksamhet och som omfattas av tillsynen över moderbolaget på grundval av gruppbaserad tillsyn. Krisen har visat att om en företagsenhet i en koncern blir insolvent, kan detta snabbt påverka hela koncernens solvens och på detta sätt få sin egen systempåverkan. I de företagsenheternas fall bör myndigheter därför ha effektiva handlingsmöjligheter för att kunna förebygga spridningseffekter och utforma en heltäckande resolutionslösning för koncernen, i och med att en enskild företagsenhets fallissemang snabbt kan påverka hela koncernens solvens.

(12) För att säkerställa en enhetlig rättslig ram bör centrala motparter enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ([4]) och värdepapperscentraler enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets kommande förordning om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler kunna omfattas av ett separat lagstiftningsinitiativ för att inrätta en återhämtnings- och resolutionsram för de företagsenheterna.

(13) Användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter enligt detta direktiv kan inkräkta på aktieägares och borgenärers rättigheter. Myndigheternas befogenhet att utan aktieägarnas medgivande överföra ett instituts aktier eller helt eller delvis överföra dess tillgångar till en privat köpare påverkar särskilt aktieägares äganderätt. Dessutom kan likabehandlingen av borgenärer påverkas av befogenheten att kunna besluta vilka skulder som ska lyftas ur ett fallerande institut, för att trygga fortsatt tillhandahållande av tjänster och undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Följaktligen bör resolutionsåtgärder endast vidtas i de fall där de är nödvändiga av hänsyn till allmänintresset, och alla eventuella ingrepp i aktieägares och borgenärers rättigheter till följd av resolutionsåtgärder bör vara förenliga med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*). I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras och bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet.

(14) Myndigheter bör beakta vilken art av affärsverksamhet som ett institut bedriver, dess aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek, juridiska ställning och graden av sammanlänkning med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter, samt om institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem eller är underställt andra former av solidariskt ansvar, om det utför några investeringstjänster eller driver någon verksamhet, och om dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansiella marknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort, i samband med återhämtnings- och resolutionsplaner, och vid användning av olika tillgängliga befogenheter och verktyg bör de säkerställa att ordningen tillämpas på ett lämpligt och proportionerligt sätt samt att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta återhämtnings- och resolutionsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i detta direktiv och i dess bilaga sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på återhämtnings- och resolutionsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För ett litet institut med låg grad av sammanlänkning och komplexitet skulle en återhämtningsplan kunna begränsas till viss basinformation om dess struktur, utlösare för återhämtningsåtgärder och återhämtningsval. Om ett institut skulle tillåtas att bli insolvent

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

([3]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).

([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 7.2.2012, s. 1).

skulle resolutionsplanen kunna begränsas. Dessutom bör ordningen tillämpas så att finansiella marknaders stabilitet inte äventyras. Särskilt i situationer som kännetecknas av mer övergripande problem eller till och med tvivel om många instituts motståndskraft är det avgörande att myndigheterna beaktar spridningsriskerna av de åtgärder som vidtas avseende ett enskilt institut.

(15) För att säkerställa behovet av snabba ingrepp, garantera oberoendet gentemot ekonomiska aktörer och undvika intressekonflikter bör medlemsstaterna välja offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter att utföra resolutionsfunktionerna och resolutionsuppgifterna enligt detta direktiv. Medlemsstaterna bör se till att de resolutionsmyndigheterna får adekvata resurser. Att offentliga myndigheter utses bör inte utesluta delegering, under en resolutionsmyndighets ansvar. Det är dock inte nödvändigt att exakt föreskriva vilken eller vilka slags myndigheter medlemsstaterna bör utse till resolutionsmyndighet. Även om en harmonisering här kan underlätta samordningen, skulle den väsentligt inkräkta på medlemsstaternas författningar och förvaltningssystem. Tillräcklig samordning kan ändå uppnås med ett mindre inkräktande krav: att alla nationella myndigheter som handlägger resolution av institut bör vara företrädda i resolutionskollegier som samordnar över gränserna eller på unionsnivå. Medlemsstater bör därför fritt kunna välja vilka myndigheter som ska tillämpa de resolutionsverktyg och utöva de befogenheter som föreskrivs i detta direktiv. När en medlemsstat utser den myndighet som ansvarar för tillsyn över institut (nedan kallad *behörig myndighet*) till resolutionsmyndighet bör lämpliga strukturarrangemang finnas för att separera tillsyns- och resolutionsfunktionerna. Den separationen bör inte hindra resolutionsfunktionen från att få tillgång till all information som tillsynsfunktionen har tillgång till.

(16) Med tanke på vilka konsekvenser ett instituts fallissemang kan få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi och att offentliga medel kan krävas för en krislösning, bör finansministerierna eller andra relevanta ministerier i medlemsstaterna redan på ett tidigt stadium involveras i krishantering och resolution.

(17) En effektiv resolution av institut eller koncernenheter som verkar över hela unionen kräver ett samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier i alla led som omfattas av detta direktiv, från förberedandet av återhämtnings- och resolutionsplaner till institutets faktiska resolution. I händelse av oenighet mellan nationella myndigheter om beslut om institut som ska fattas i enlighet med detta direktiv, bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ([1]) i de fall som anges i detta direktiv, som en sista utväg svara för medling. I vissa fall föreskrivs i detta direktiv bindande medling från EBA:s sida i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. Sådan bindande medling förhindrar inte icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 i andra fall.

(18) När det gäller resolution av institut eller koncerner som verkar över hela unionen bör de beslut som fattas också syfta till att bevara den finansiella stabiliteten och minimera de ekonomiska och sociala effekterna i den medlemsstat där institutet eller koncernen verkar.

(19) För att effektivt hantera fallerande institut bör myndigheterna ha befogenhet att vidta förberedande och förebyggande åtgärder.

(20) Med hänsyn till utökningen av EBA:s ansvarsområden och uppgifter som följer av detta direktiv, bör Europaparlamentet, rådet och kommissionen säkerställa att tillräckliga personalresurser och finansiella medel ställs till förfogande utan dröjsmål. I detta syfte bör det förfarande för fastställande och genomförande av samt kontroll över dess budget som anges i artiklarna 63 och 64 i förordning (EU) nr 1093/2010 ta vederbörlig hänsyn till de uppgifterna. Europaparlamentet och rådet bör se till att högsta effektivitetsstandarder uppfylls.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

(21) Det är viktigt att institut utarbetar och regelbundet uppdaterar återhämtningsplaner med åtgärder som de ska vidta för återställandet av sin finansiella ställning efter en betydande försämring. Planerna bör vara detaljerade och baseras på realistiska antaganden om en rad olika detaljerade och strikta scenarier. Kravet på att ta fram en återhämtningsplan bör dock tillämpas proportionerligt och återspegla institutets eller koncernens systemvikt och dess sammanlänkningar, även genom ömsesidiga garantiordningar. Sålunda bör det krävas att planen anger institutets finansieringskällor, även genom finansiering i form av ömsesidiga garantier eller skyldigheter, och i vilken utsträckning man rimligen kan påräkna koncernens stöd. Det bör krävas att institut lämnar in sina planer till behöriga myndigheter för en fullständig bedömning, inklusive av om planerna är heltäckande och om de i tid torde kunna återställa ett instituts bärkraft, även under perioder av allvarlig finansiell stress.

(22) Återhämtningsplaner bör omfatta möjliga åtgärder som institutets ledning skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande är uppfyllda.

(23) Vid bedömningen av huruvida åtgärder från den privata sektorn kan förhindra att institutet fallerar inom en rimlig tid bör den berörda myndigheten beakta effektiviteten av åtgärder för tidigt ingripande som vidtas inom den tidsram som bestämts i förväg av den behöriga myndigheten. När det gäller koncernåterhämtningsplaner bör potentiella följder av återhämtningsåtgärder i alla medlemsstater där koncernen verkar beaktas vid utarbetandet av planerna.

(24) Om ett institut inte lägger fram en lämplig återhämtningsplan, bör de behöriga myndigheterna ha befogenhet att kräva att det vidtar åtgärder som är nödvändiga för att avhjälpa planens väsentliga brister. Det kravet kan påverka näringsfriheten som garanteras genom artikel 16 i stadgan. Begränsningen av denna grundläggande rättighet är dock nödvändig för att uppfylla målen om finansiell stabilitet. En sådan begränsning är särskilt nödvändig för att stärka institutens verksamhet och undvika att de växer för mycket eller tar alltför stora risker, utan att kunna hantera bakslag och förluster och återställa sin kapitalbas. Begränsningen är proportionerlig, eftersom den möjliggör förebyggande åtgärder i den utsträckning som är nödvändig för att ta itu med bristerna, och är därför förenlig med artikel 52 i stadgan.

(25) Resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution. Myndigheterna bör ha all nödvändig information för att identifiera kritiska funktioner och säkerställa att dessa kan upprätthållas. Innehållet i en resolutionsplan bör dock stå i proportion till institutets eller koncernens systemvikt.

(26) Eftersom instituten har en unik kunskap om den egna verksamheten och de problem som kan uppstå i samband med denna, bör resolutionsmyndigheterna ta fram resolutionsplanerna bland annat på grundval av den information som tillhandahålls av det berörda institutet.

(27) För att proportionalitetsprincipen ska kunna följas och en alltför stor administrativ börda ska kunna undvikas bör behöriga myndigheter och, när så är lämpligt, resolutionsmyndigheter ha möjlighet att, i de begränsade fall som anges i detta direktiv, från fall till fall bevilja undantag från de krav som avser utarbetande av återhämtnings- och resolutionsplaner. Sådana fall innefattar institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 21 i direktiv 2013/36/EU och institut som ingår i ett institutionellt skyddssystem i enlighet med artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013. I varje fall bör ett undantag endast beviljas på de villkor som anges i det här direktivet.

(28) Med hänsyn till kapitalstrukturen för institut som är underställda en central företagsenhet bör, vid tillämpningen av detta direktiv, de instituten inte vara ålagda att var för sig upprätta separata återhämtnings- och resolutionsplaner enbart på grund av att den centrala företagsenheten som de är underställda står under direkt tillsyn från Europeiska centralbanken.

(29) Resolutionsmyndigheter bör, på grundval av de berörda resolutionsmyndigheternas bedömning av möjligheterna till resolution, ha befogenhet att kräva ändringar av ett instituts eller koncerners struktur och organisation, direkt eller indirekt genom de behöriga myndigheterna, att vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga för att minska eller undanröja väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och säkerställa att berörda företagsenheter kan försättas i resolution. Alla instituts potentiella systempåverkan gör det viktigt att myndigheterna har möjlighet att försätta vilka institut som helst i resolution för att bevara den finansiella stabiliteten. Av hänsyn till rätten till näringsfriheten enligt artikel 16 i stadgan, bör myndigheternas bestämmanderätt begränsas till vad som är nödvändigt för att förenkla institutets struktur och drift och därmed underlätta dess resolution. Alla åtgärder som vidtas i detta syfte bör vara förenliga med unionsrätten. Åtgärder bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet och bör ytterst motiveras av allmänintresset av finansiell stabilitet. Dessutom bör en åtgärd inte gå utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå de tänkta målen. Vid övervägandet av vilka åtgärder som ska vidtas, bör resolutionsmyndigheter beakta varningar och rekommendationer från Europeiska systemrisknämnden, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 ([1]).

(30) Insatser för att åtgärda eller undanröja hinder för ett instituts eller en koncerns resolution bör inte hindra dessa från att utöva sin etableringsfrihet enligt fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).

(31) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för risker för förluster.

(32) Den koncernbehandling av återhämtnings- och resolutionsplanering som föreskrivs i detta direktiv bör tillämpas på alla institutkoncerner som står under gruppbaserad tillsyn, inbegripet företag som har ett förhållande till varandra enligt artikel 22.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ([2]). Återhämtnings- och resolutionsplanerna bör beakta den relevanta koncernens finansiella och tekniska struktur samt dess affärsstruktur. Om enskilda återhämtnings- och resolutionsplaner för institut som ingår i en koncern utarbetas bör berörda myndigheter i största möjliga mån eftersträva samstämmighet med återhämtnings- och resolutionsplaner för resten av koncernen.

(33) Som allmän regel bör gälla att koncernåterhämtnings- och koncernresolutionsplaner utarbetas för hela koncernen och att åtgärder i sådana anges med avseende på såväl ett moderinstitut som på samtliga enskilda dotterföretag som ingår i en koncern. De berörda myndigheterna bör i samverkan inom ett resolutionskollegium göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om bedömningen och antagandet av de planerna. I specifika fall där en enskild återhämtnings- respektive resolutionsplan har utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernåterhämtningsplan som bedömts av den samordnande tillsynsmyndigheten eller den koncernresolutionsplan som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattat beslut om emellertid inte omfatta de koncernenheter för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna.

(34) När det gäller koncernresolutionsplaner bör de potentiella effekterna av resolutionsåtgärderna i alla medlemsstater där koncernen verkar särskilt beaktas vid utarbetandet av koncernresolutionsplanerna. Resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där koncernen har dotterföretag bör delta i utarbetandet av planen.

(35) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör när så är lämpligt inbegripa förfaranden för information till och samråd med anställda och deras representanter under hela återhämtnings- och resolutionsprocessen. I det avseendet bör i tillämpliga fall kollektivavtal eller andra arrangemang som arbetsmarknadens parter fastställt efterlevas, liksom nationell rätt och unionsrätten om fackföreningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturering av företag.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

(36) Med tanke på hur känslig informationen i återhämtnings- och resolutionsplaner är bör sekretessbelagd information i dessa omfattas av sekretessbestämmelserna enligt detta direktiv.

(37) De behöriga myndigheterna bör översända återhämtningsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, som i sin tur bör översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de behöriga myndigheterna, så att samtliga berörda myndigheter är fullständigt informerade.

(38) Finansiellt stöd från en företagsenhet i en multinationell koncern till en annan i samma koncern omfattas för närvarande av en rad begränsningar enligt vissa medlemsstaters nationella rätt. Syftet med dessa är att skydda varje företagsenhets borgenärer och aktieägare. Emellertid tar de ingen hänsyn till företagsenheternas ömsesidiga beroende inom en viss koncern. Det är därför lämpligt att uppställa villkor för finansiellt stöd mellan företagsenheter i multinationella institutkoncerner, för säkerställande av hela koncernens finansiella stabilitet utan att äventyra likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet. Finansiellt stöd mellan koncernenheter bör vara frivilligt och föremål för lämpliga skyddsåtgärder. Det är lämpligt att medlemsstaterna inte direkt eller indirekt förenar utövandet av etableringsrätten med villkor om att det finns ett avtal om finansiellt stöd. Bestämmelserna om koncerninternt finansiellt stöd i detta direktiv inverkar inte på avtalsgrundade eller lagstadgade ansvarssystem mellan institut som skyddar de medverkande instituten genom ömsesidiga garantier och motsvarande arrangemang. Om en behörig myndighet begränsar eller förbjuder koncerninternt finansiellt stöd och om koncernåterhämtningsplanen hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd bör ett sådant förbud eller en sådan begränsning anses vara en väsentlig förändring som föranleder en översyn av resolutionsplanen.

(39) Under återhämtningsfasen och fasen med tidigt ingripande enligt detta direktiv bör aktieägarna behålla fullt ansvar för och kontroll över institutet, utom när en tillfällig förvaltare utsetts av den behöriga myndigheten. De bör inte längre behålla sådant ansvar när institutet väl satts under resolution.

(40) För att säkerställa bevarad finansiell stabilitet är det viktigt att behöriga myndigheter kan åtgärda ett instituts försämrade finansiella och ekonomiska situation, innan detta når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta det i resolution. I det syftet bör behöriga myndigheter ges befogenheter att ingripa tidigt, inklusive befogenheten att utse en tillfällig förvaltare för att antingen ersätta eller tillfälligt arbeta tillsammans med ett instituts ledningsorgan och verkställande ledning. Den tillfällige förvaltarens uppgift bör vara att utöva alla befogenheter som ges denne, i syfte att verka för lösningar som återställer institutets finansiella ställning. Tillsättandet av den tillfällige förvaltaren får dock inte på otillbörligt sätt inkräkta på aktieägarnas eller ägarnas rättigheter eller avvika från formella förfarandekrav som fastställs i unionens eller medlemsstaternas bolagsrätt och bör följa unionens eller medlemsstaternas internationella skyldigheter när det gäller investeringsskydd. Befogenheter att tidigt ingripa bör även inbegripa de som redan anges i direktiv 2013/36/EU för andra fall än tidigt ingripande och fall där det anses nödvändigt att återställa ett instituts finanser.

(41) Resolutionsramen bör sörja för att finansinstitut träder i resolution i tid, innan det är insolvent och innan hela kapitalbasen förbrukats. Resolution bör inledas när en behörig myndighet, efter samråd med en resolutionsmyndighet, fastställer att ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera och att sådana alternativa åtgärder som anges i detta direktiv inom rimlig tid skulle kunna förhindra att det fallerar. I undantagsfall får medlemsstaterna föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten, får avgöra huruvida ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Det faktum att ett institut inte uppfyller villkoren för auktorisation bör i sig inte motivera att det träder i resolution, särskilt om institutet fortfarande är, eller sannolikt är, bärkraftigt. Ett institut bör anses fallera, eller sannolikt komma att fallera inom den närmaste framtiden, när det bryter mot eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att bryta mot kraven för fortsatt auktorisation, när institutets tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess skulder, när institutet är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning, eller när institutet kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom under de särskilda omständigheter som anges i detta direktiv. Enbart behovet av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett institut är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

Om den faciliteten garanteras av en stat bör ett institut som utnyttjar en sådan facilitet bli föremål för reglerna om statligt stöd. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat vid systembetingad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankers likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nyligen emitterade skulder för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda. Särskilt bör de statliga garantiåtgärderna godkännas enligt regelverket om statligt stöd och bör inte vara en del av ett större stödpaket, och användningen av garantiåtgärderna bör vara strikt tidsbegränsad. Garantier för aktieägares fordringar bör förbjudas. När en garanti ges för nyligen emitterade skulder som inte är kapitalandelar bör medlemsstaten säkerställa att institutet ger tillräcklig ersättning för garantin. Dessutom bör tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte utlösa resolution i de fall där en medlemsstat, som en säkerhetsåtgärd, förvärvar en kapitalandel i ett institut, inbegripet i ett offentligägt institut, som uppfyller sina kapitalkrav. Detta kan till exempel vara fallet när ett institut på grund av utfallet av ett scenariobaserat stresstest eller motsvarande test som utförs av makrotillsynsmyndigheter som innehåller ett krav som syftar till upprätthålla finansiell stabilitet i samband med en systemkris, är tvunget att anskaffa nytt kapital men inte kan anskaffa kapital privat på marknaderna. Ett institut bör inte anses fallera eller sannolikt komma att fallera av den enda anledningen att extraordinärt offentligt finansiellt stöd gavs innan detta direktiv trädde i kraft. Tillgång till likviditetsstöd, inbegripet akut likviditetsstöd från centralbanker, kan slutligen utgöra statligt stöd enligt reglerna om statligt stöd.

(42) Vid en resolution av en koncern med gränsöverskridande verksamhet bör alla resolutionsåtgärder beakta de potentiella effekterna av resolutionen i alla de medlemsstater där institutet eller gruppen bedriver verksamhet.

(43) Resolutionsmyndigheternas befogenheter bör även tillämpas på holdingföretag, om holdingföretaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera och även ett dotterföretag, inom unionen eller i ett tredjeland, fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Dessutom bör resolutionsmyndigheternas befogenheter också omfatta holdingföretaget, om ett eller flera institut som är dess dotterföretag uppfyller villkoren för resolution eller ett tredjelandsinstitut uppfyller villkoren för resolution i det tredjelandet och verktygen och befogenheterna för detta måste tillämpas på holdingföretaget för att kunna försätta ett eller flera av dess dotterföretag eller hela koncernen i resolution, detta gäller utan hinder av om holdingföretaget inte har fallerat eller sannolikt kommer att fallera.

(44) Om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera, bör nationella resolutionsmyndigheter ha en harmoniserad minsta uppsättning verktyg och befogenheter för resolution. Användningen bör regleras av allmänna villkor, syften och allmänna principer. När resolutionsmyndigheten har fattat beslutet om att institutet ska bli föremål för resolution, bör normala insolvensförfaranden inte komma i fråga, utom i fall där de behöver kombineras med användningen av resolutionsverktyg och på initiativ av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna bör kunna ge resolutionsmyndigheterna befogenheter och verktyg utöver dem som de har enligt detta direktiv. Användningen av de kompletterande verktygen och befogenheterna bör emellertid vara förenlig med principerna och målen för resolution enligt detta direktiv. Särskilt bör användningen av sådana verktyg eller befogenheter inte inkräkta på en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.

(45) För att undvika s.k. moralisk risk bör alla fallerade institut, oberoende av storlek och sammanlänkningar, kunna utträda från marknaden utan att detta leder till systemstörningar. Ett fallerat institut bör i princip avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Emellertid kan avveckling enligt sådana normala förfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, tillhandahållandet av kritiska funktioner och inverka på insättarskyddet. I ett sådant fall är det högst sannolikt att det skulle föreligga ett allmänintresse i att försätta institutet i resolution och tillämpa resolutionsverktygen snarare än att använda normala insolvensförfaranden. Målen med resolution bör därför vara att säkerställa kontinuitet för kritiska funktioner för att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten, för att skydda offentliga medel genom att minimera att fallerade institut förlitar sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd till fallerade institut och för att skydda garanterade insättare, investerare, kundmedel och kundtillgångar.

(46) Det bör alltid övervägas att ett fallerat institut avvecklas genom normala insolvensförfaranden innan resolutionsverktyg tillämpas. Ett fallerat institut bör genom användning av resolutionsverktyg i största möjliga utsträckning drivas vidare med användning av privata medel. Detta kan antingen ske genom försäljning till eller sammanslagning med en privat köpare, genom att institutets skulder skrivs ned eller dess skulder konverteras till aktier för en rekapitalisering.

(47) När resolutionsmyndigheter använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillse att resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med vissa principer, bl.a. att aktieägare och borgenärer bär en rimlig del av förlusterna, att ledningen i princip byts ut, att institutets resolutionskostnader minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass av förmånsrätt inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och varken direkt eller indirekt vara nationellt diskriminerande. När användningen av resolutionsverktyg även inbegriper beviljande av statligt stöd, bör ingripandena bedömas i enlighet med de relevanta bestämmelserna om statligt stöd. Statligt stöd kan bland annat förekomma, om resolutions- eller insättningsgarantimedel används för att bistå resolutionen av fallerade institut.

(48) När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vid behov informera och samråda med de anställda och deras representanter. I tillämpliga fall bör kollektivavtal eller andra arrangemang som fastställts av arbetsmarknadens parter beaktas fullt ut i det avseendet.

(49) Begränsandet av aktieägares och borgenärers rättigheter bör följa artikel 52 i stadgan. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de institut som fallerar eller sannolikt kommer att fallera, och bara om det är nödvändigt för att tillgodose det allmänna intresset av finansiell stabilitet. I synnerhet bör resolutionsverktyg tillämpas om institutet inte kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden och utan att destabilisera det finansiella systemet, om åtgärderna krävs för att trygga en snabb överföring och upprätthålla systemviktiga funktioner, och om det inte finns några rimliga utsikter till andra alternativa privata lösningar, inklusive kapitaltillskott från befintliga aktieägare eller någon tredje part, tillräckligt för att återställa institutets fulla bärkraft. Vid tillämpning av resolutionsåtgärder och utövandet av resolutionsbefogenheter bör dessutom proportionalitetsprincipen och särdragen i ett kreditinstituts juridiska form beaktas.

(50) Inskränkandet av äganderätten bör inte vara oproportionerligt. Om aktieägare och borgenärer påverkas bör de inte drabbas av större förluster än vad de skulle ha burit om institutet hade avvecklats vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas. Om delar av tillgångarna hos ett institut under resolution överförts till en privat köpare eller en brobank, bör institutets återstående del avvecklas genom normala insolvensförfaranden. Aktieägare och borgenärer som blir föremål för institutets avvecklingsförfaranden bör skyddas, genom att vid avvecklingen vara berättigade att för sina fordringar inte få ut lägre belopp, eller kompensation, än vad de hade fått ut om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.

(51) För att säkra aktieägares och borgenärers rätt, bör tydliga skyldigheter fastställas för värderingen av tillgångar och skulder hos institutet under resolution och, i de fall där det krävs enligt detta direktiv, en värdering av hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden. Det bör vara möjligt att inleda en värdering redan under den tidiga ingripandefasen. Innan någon resolutionsåtgärd vidtas, bör en rättvis och realistisk värdering göras av institutets tillgångar och skulder. Sådana värderingar bör bli föremål för en rätt att överklaga endast tillsammans med resolutionsbeslutet. I de fall där det krävs enligt detta direktiv bör det dessutom, efter att resolutionsverktygen tillämpats, genomföras en efterhandsjämförelse mellan den behandling som aktieägare och borgenärer faktiskt fått och hur de skulle ha behandlats vid normala insolvensförfaranden. Om det konstateras att aktieägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid normala insolvensförfaranden, bör de i de fall där det krävs inom ramen för detta direktiv ha rätt att få ut mellanskillnaden. I motsats till värderingen före resolutionsåtgärden bör det vara möjligt att bestrida den jämförelsen separat från resolutionsbeslutet. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta om förfarandet för hur utbetalning av eventuell mellanskillnad ska ske till aktieägare och borgenärer. Den eventuella mellanskillnaden bör betalas med hjälp av de finansiella arrangemang som fastställs i enlighet med detta direktiv.

(52) Det är viktigt att förlusterna fastställs när institutet har fallerat. Värderingen av sådana instituts tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock inte påverkas av värderingen av institutets finansiella ställning. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att i brådskande fall skyndsamt värdera ett sådant instituts tillgångar eller skulder. Den värderingen bör vara provisorisk och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs. De

bindande tekniska standarderna från EBA avseende värderingsmetoderna bör fastställa ett ramverk med principer som ska tillämpas vid utförandet av sådana värderingar och bör möjliggöra att olika specifika metoder tillämpas av resolutionsmyndigheter och, när så är lämpligt, oberoende värderare.

(53) Det krävs skyndsamma och samordnade åtgärder för att behålla marknadens förtroende och minimera spridningseffekterna. När det har bedömts att ett institut fallerat eller sannolikt kommer att fallera och det inte finns några rimliga utsikter att någon annan alternativ åtgärd från privata sektorn eller tillsynsåtgärd inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar, bör resolutionsmyndigheterna vidta lämpliga och samordnade resolutionsåtgärder i allmänhetens intresse utan dröjsmål. Resolutionsmyndigheter bör kunna vidta resolutionsåtgärder utan att först vara skyldiga att använda tidiga insatsbefogenheter, om omständigheterna för ett instituts fallissemang föranleder detta, särskilt i en eventuellt brådskande situation.

(54) Resolutionsmyndigheterna bör när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de åtgärder som anges i resolutionsplanerna såvida resolutionsmyndigheterna inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att målen skulle uppnås effektivare genom att vidta åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna.

(55) Resolutionsverktygen bör, om inget annat uttryckligen anges i detta direktiv, användas före eventuella offentliga kapitaltillskott eller motsvarande extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett institut. Detta bör emellertid inte förhindra användning av medel från insättningsgarantisystem eller resolutionsfonder för att absorbera förluster som insättare som omfattas av garantin eller diskretionärt undantagna borgenärer annars skulle ha drabbats av. Relevanta bestämmelser om statligt stöd bör i det avseendet följas vid användning av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, resolutionsfonder, eller insättningsgarantisystem, för att bistå resolutionen av fallerade institut.

(56) Problem på finansiella marknader i unionen som uppstår till följd av systemomfattande händelser kan få negativa effekter på unionens ekonomi och medborgare. Därför bör resolutionsverktyg utformas och vara lämpliga för att möta en bred uppsättning av i hög grad oförutsägbara scenarier, med beaktande av att det kan vara en skillnad mellan ett enstaka institut i kris och en bredare systemomfattande bankkris.

(57) När kommissionen bedömer statligt stöd enligt artikel 107 i EUF-fördraget genom de statliga stabiliseringsverktyg som avses i detta direktiv, bör den göra en separat bedömning huruvida de statliga stabiliseringsverktyg som anmälts inte strider mot någon relaterad bestämmelse i unionsrätten, inbegripet bestämmelser avseende minimiförlustabsorberingskravet på 8 % i detta direktiv, samt huruvida det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkris som motiverar tillgripandet av de verktygen enligt detta direktiv, och samtidigt säkerställa lika spelregler på den inre marknaden. I enlighet med artiklarna 107 och 108 i EUF-fördraget ska denna bedömning göras innan något statligt stabiliseringsverktyg får börja tillämpas.

(58) Tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg bör vara budgetneutrala på medellång sikt.

(59) Resolutionsverktygen bör omfatta en försäljning av verksamheten vid eller aktierna i institutet under resolution, inrättande av ett broinstitut, avskiljande av lönsamma tillgångar från osäkra eller underpresterande tillgångar hos det fallerade institutet samt skuldnedskrivning (”bail-in”) för aktieägarna och borgenärerna.

(60) Om resolutionsverktygen har använts för att överföra ett instituts systemviktiga tjänster eller bärkraftiga verksamhet till en företagsenhet med sunda finanser, exempelvis en privat köpare eller ett broinstitut, bör resten av verksamheten avvecklas, vilket bör ske inom en lämplig tidsram, med beaktande av behovet av att det fallerade institutet tillhandahåller tjänster eller bistår köparen eller broinstitutet vid fortsättandet av de verksamheter eller tjänster som överförts till dessa.

(61) Verktyget försäljning av verksamhet bör kunna ge myndigheterna möjlighet att avyttra institutet eller delar av dess verksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid tillämpningen av detta verktyg bör myndigheterna vidta åtgärder för saluföring av det institutet eller en del av dess verksamhet genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt eftersträva högsta möjliga försäljningspris. Om ett sådant förfarande på grund av sakens brådskande natur är omöjligt bör myndigheterna vidta åtgärder för att motverka skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden.

(62) Eventuella nettoinkomster från överföringen av tillgångarna eller skulderna hos institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet bör komma institutet som blivit föremål för avvecklingsförfaranden till godo. Vid överförande av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet, bör eventuella nettointäkter från överföringen komma ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrumenten till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom institutets fallissemang och resolutionsförfarandet.

(63) För att i tid genomföra försäljningen av en verksamhet och skydda den finansiella stabiliteten bör, genom undantag från de tidsfrister och förfaranden som anges i direktiv 2013/36/EU och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU ([1]), bedömningen av köparen av ett kvalificerat innehav göras i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget för försäljning av verksamhet i enlighet med det här direktivet.

(64) Information beträffande saluföringen av ett fallerat institut och förhandlingarna med potentiella köpare före tillämpningen av verktyget försäljning av verksamhet är sannolikt systemviktig. För att säkerställa finansiell stabilitet är det viktigt att offentliggörandet till allmänheten av sådan information som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 ([2]) får uppskjutas så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av institutet i enlighet med tidsfrister som tillåts enligt ordningen om marknadsmissbruk.

(65) Ett broinstitut som helt eller delvis ägs eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter eller kontrolleras av resolutionsmyndigheten, skulle ha som huvudsakligt syfte att säkerställa att väsentliga finansiella tjänster fortsätter att tillhandahållas kunder till det fallerade institutet och att väsentlig finansiell verksamhet fortsätter att bedrivas. Broinstitutet bör drivas som en bärkraftig fortsatt verksamhet och antingen återintroduceras på marknaden när villkoren för det är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i detta direktiv eller avvecklas om det inte är bärkraftigt.

(66) Verktyget avskiljande av tillgångar bör ge myndigheterna möjlighet att föra över tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till ett institut under resolution till en separat förvaltningsenhet. Det verktyget bör bara användas i förening med andra verktyg, för att förhindra att det fallerade institutet får en otillbörlig konkurrensfördel.

(67) En effektiv resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolutionen av ett fallerat institut. Den bör säkerställa att systemviktiga institut kan omstruktureras utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Skuldnedskrivningsverktyget uppfyller det målet genom att säkerställa att aktieägare och borgenärer i det fallerade institutet lider relevanta förluster och bär en lämplig del av de kostnaderna till följd av det fallerade institutet. Skuldnedskrivningsverktyget kommer därför att ge instituts aktieägare och borgenärer starkare incitament att övervaka ett instituts hälsotillstånd under normala omständigheter och följa FSB:s rekommendation att lagstadgade skuldnedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ingår i en resolutionsram, som ett ytterligare alternativ i förening med andra resolutionsverktyg.

(68) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter har den tillräckliga flexibiliteten att fördela förluster till borgenärer under en rad olika omständigheter, är det lämpligt att myndigheterna i fråga kan använda skuldnedskrivningsverktyget både när syftet är att försätta det fallerade institutet i resolution som en verksamhet i fortsatt drift om det finns en realistisk möjlighet att återställa institutets bärkraft, och när systemviktiga tjänster överförs till ett broinstitut medan driften i institutets övriga verksamhet upphör och avvecklas.

([1]) Europarlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiven 2002/92/EG och 2011/61/EU (se sidan 349 i detta nummer av EUT).

([2]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

(69) Om skuldnedskrivningsverktyget används för att återställa kapitalet i det fallerade institutet för att möjliggöra fortsatt drift bör en resolution genom skuldnedskrivning åtföljas av ett utbyte av ledningen, utom i de fall då det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen, och en påföljande omstrukturering av institutet och dess verksamhet på ett sätt som åtgärdar orsakerna till dess fallissemang. Den omstruktureringen bör åstadkommas genom att en plan för omorganisering av verksamheten genomförs. I förekommande fall bör sådana planer vara förenliga med den omstruktureringsplan som institutet är skyldigt att inkomma med till kommissionen enligt regler om statligt stöd. I synnerhet bör planen, förutom åtgärder som syftar till att återställa institutets långsiktiga bärkraft, inkludera åtgärder för att begränsa stödet till minimifördelning av bördorna, samt åtgärder för att begränsa snedvridning av konkurrensen.

(70) Det är inte lämpligt att använda skuldnedskrivningsverktyget på fordringar som är säkrade av inteckningar, panter eller på annat sätt garanterade. För att säkerställa att skuldnedskrivningsverktyget är effektivt och ändamålsenligt är det dock önskvärt att det kan tillämpas på så många av skulderna utan säkerhet som möjligt i det fallerade institutet. Det är dock lämpligt att skuldnedskrivningsverktyget inte används på vissa typer av skulder utan säkerhet. För att skydda personer som har garanterade insättningar bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de insättningar som är skyddade enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU ([1]). För att säkerställa kontinuiteten för kritiska funktioner bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på vissa skulder gentemot anställda i det fallerade institutet eller på affärsmässiga fordringar som avser varor och tjänster som är kritiska för institutets löpande drift. För att pensionsrättigheter och pensionsbelopp som tillkommer pensionsorgan och pensionsförvaltare ska kunna fullgöras bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de skulder som ett fallerat institut har till ett pensionssystem. Skuldnedskrivningsverktyget skulle vara tillämpligt på skulder för pensionsförmåner som hänför sig till rörlig ersättning som inte grundas på kollektivavtal, samt på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan. För att minska risken för spridningseffekter på systemnivå bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på skulder som hänför sig till deltagande i betalningssystem med en återstående löptid på mindre än sju dagar eller på skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.

(71) Eftersom skyddet av garanterade insättare är ett av de viktigaste resolutionsmålen bör garanterade insättningar inte omfattas av tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. Insättningsgarantisystemet bör emellertid bidra till att finansiera resolutionsprocessen genom att absorbera förluster till en omfattning av de nettoförluster som det skulle ha behövt lida efter att ha ersatt insättarna inom ramen för normala insolvensförfaranden. Utövandet av skuldnedskrivningsbefogenheterna skulle säkerställa att insättare fortsätter att kunna förfoga över sina insättningar, åtminstone upp till täckningsnivån, vilket är den huvudsakliga anledningen till inrättandet av insättningsgarantisystemen. Att inte fastställa medverkan av de ordningarna i sådana fall skulle innebära en oberättigad fördel i förhållande till de övriga borgenärer som skulle omfattas av resolutionsmyndighetens utövande av sina befogenheter.

(72) Resolutionsmyndigheterna bör under flera olika omständigheter helt eller delvis kunna undanta skulder, bland annat i de fall där sådana skulder inte kan skrivas ned inom rimlig tid, där undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet för kritiska funktioner och kärnaffärsområden eller där tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på skulder skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna inte undantogs från skuldnedskrivning. Resolutionsmyndigheterna bör kunna undanta eller delvis undanta skulder när detta är nödvändigt för att undvika spridningseffekter och finansiell instabilitet som kan förorsaka allvarliga störningar av en medlemsstats ekonomi. När resolutionsmyndigheterna genomför de bedömningarna bör de beakta följderna av en möjlig nedskrivning av skulder som består av kvalificerade insättningar som tillhör fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag över den täckningsnivå som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU.

(73) I de fall där de undantagen tillämpas får nedskrivnings- och konverteringsnivån avseende andra kvalificerade skulder höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om ”inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden” följs. I de fall där förlusterna inte kan överföras på andra borgenärer får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution på ett antal stränga villkor, bl.a. att förluster på minst 8 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen redan har absorberats och att finansieringen från resolutionsfonden begränsas till mindre än 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen eller de medel som resolutionsfonden har tillgång till och det belopp som kan uppbringas genom efterhandsbidrag inom tre år.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (se sidan 149 i detta nummer av EUT).

(74) Under exceptionella omständigheter bör resolutionsmyndigheten kunna söka finansiering från alternativ finansiering i de fall där skulder har undantagits och resolutionsfonden i stället för till de skulderna har använts för att ge ett bidrag till nedskrivningen till och med det tak som kan tillåtas.

(75) Miniminedskrivningsbeloppet för bidraget till förlustabsorbering och rekapitalisering på 8 % av de totala skulderna, inklusive kapitalbasen, eller, i tillämpliga fall, 20 % av riskvägda tillgångar, bör beräknas med utgångspunkt i värderingen vid tillämpning av resolutionen i enlighet med detta direktiv. Tidigare förluster som absorberats av aktieägare genom en minskning av kapitalbasen redan före en sådan värdering bör inte inbegripas i de procenttalen.

(76) Inget i detta direktiv bör kräva att medlemsstaterna finansierar finansieringsarrangemang för resolution med medel från deras allmänna budget.

(77) Om inte annat anges i detta direktiv bör resolutionsmyndigheter tillämpa skuldnedskrivningsverktyget så att borgenärerna behandlas lika och fordringars prioritet respekteras enligt gällande insolvensrätt. Förluster bör först absorberas av kapitalbasinstrument och bör fördelas på aktieägare antingen genom indragning eller överföring av aktier eller genom kraftig utspädning. Där de instrumenten inte är tillräckliga, bör efterställda skulder konverteras eller skrivas ned. Skulder med hög förmånsrätt bör konverteras eller nedskrivas om de efterställda skuldklasserna har konverterats eller skrivits ned helt.

(78) När det finns undantag för skulder, till exempel för betalnings- och avvecklingssystem, borgenärer som är anställda eller har kommersiella fordringar, eller en förmånsrätt, till exempel för insättningar gjorda av fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag, bör de tillämpas både i tredjeländer och i unionen. För att säkerställa en möjlighet att vid behov skriva ned eller konvertera skulder i tredjeländer, bör den möjligheten inkluderas i de avtalsbestämmelser som omfattas av tredjelandets rätt, i synnerhet när det gäller de skulder inom borgenärshierarkin som rankas lägre. Det bör inte krävas ett sådant avtalsvillkor för skulder som undantas från nedskrivningar för insättningar som gjorts av fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag, eller i de fall tredjelandets rätt eller ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet tillåter medlemsstatens resolutionsmyndighet att utöva sina nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

(79) För att undvika att institut strukturerar sina skulder på ett sätt som förhindrar att skuldnedskrivningsverktyget blir verkningsfullt är det lämpligt att fastställa att instituten vid varje tidpunkt uppfyller minimikravet på kapitalbasen och de kvalificerade skulderna uttryckt i procent av institutets totala skulder och kapitalbas. Resolutionsmyndigheter bör från fall till fall kunna kräva att den procentandelen helt eller delvis består av kapitalbas eller en viss typ av skulder.

(80) I detta direktiv bestäms minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder inom en koncern enligt ”uppifrån-och-ned”-modellen. Enligt modellen vidtas resolutionsåtgärder mot en enskild juridisk person och det är helt avgörande att den juridiska person inom koncernen där förlusterna uppstår har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapacitet. Därför bör resolutionsmyndigheterna se till att förlusttäckningskapaciteten inom en koncern är fördelad över koncernen alltefter risknivån för de juridiska personer som ingår i den. En separat bedömning av vilket minimikrav som är nödvändigt bör göras för varje enskilt dotterföretag. Dessutom bör resolutionsmyndigheterna se till att allt kapital och alla skulder som räknas med när det gäller koncernminimikravet antingen finns hos enheter där det är sannolikt att förluster kommer att uppstå eller på annat sätt finns att tillgå för att absorbera förluster. Detta direktiv bör möjliggöra resolution med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt. Minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder bör återspegla en resolutionsstrategi som är lämplig för koncernen i enlighet med resolutionsplanen. Dessa minimikrav bör i synnerhet gälla på lämplig nivå i koncernen för att återspegla en metod med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt, i enlighet med resolutionsplanen, samtidigt som det beaktas att det kan finnas omständigheter då en annan metod än den som finns i planen används eftersom den till exempel möjliggör att resolutionsmålen uppnås mer effektivt. Mot den bakgrunden, oavsett om koncernen har valt metoden med en enda ingångspunkt eller den med flera ingångspunkter, bör alla institut och andra juridiska personer i koncernen om det krävs av resolutionsmyndigheterna alltid ha robusta minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder så att risken för en spridningseffekt eller bankrusning kan undvikas.

(81) Medlemsstaterna bör säkerställa att instrument som utgör övrigt primärkapital och supplementärt kapital fullt ut tas i anspråk för att absorbera förluster vid den tidpunkt då ett utfärdande institut inte längre är bärkraftigt. Följaktligen bör resolutionsmyndigheterna uppmanas att skriva ned de instrumenten till hela beloppet eller konvertera dem till kärnprimärkapitalinstrument, vid den tidpunkt då institutet inte längre är bärkraftigt och innan resolutionsåtgärder vidtas. Den tidpunkt då ett institut inte längre är bärkraftigt bör i det sammanhanget förstås som den tidpunkt då den berörda myndigheten fastslår att institutet uppfyller villkoren för resolution eller den tidpunkt då myndigheten beslutar att institutet upphör att vara bärkraftigt om de kapitalinstrumenten inte skrivs ned eller konverteras. Det faktum att instrumenten kommer att skrivas ned eller konverteras av myndigheterna om de omständigheter som krävs enligt detta direktiv föreligger, bör anges i de villkor som reglerar instrumenten och i alla prospekt eller emissionsdokument som offentliggörs eller lämnas i förbindelse med instrumenten.

(82) För att möjliggöra effektiva resolutionsresultat bör det vara möjligt att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget före den 1 januari 2016.

(83) Resolutionsmyndigheterna bör kunna tillämpa skuldnedskrivningsverktyget endast delvis om en bedömning av de potentiella effekterna på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och i övriga unionen visar att en tillämpning fullt ut skulle strida mot medlemsstatens eller unionens övergripande allmänintresse.

(84) Resolutionsmyndigheter bör ha alla rättsliga befogenheter som krävs och som i olika kombinationer får utövas när resolutionsverktygen används. I dessa bör ingå befogenheter att överföra aktier, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett fallerat institut till en annan enhet, som exempelvis ett annat institut eller ett broinstitut, befogenheter att skriva ned eller dra in aktier, eller skriva ned eller konvertera skulder i ett fallerat institut, befogenheten att byta ut ledningen och befogenhet för att införa en tillfällig inställning av betalningen av fordringar. Kompletterande befogenheter behövs, exempelvis befogenheten att kräva fortsatt upprätthållna bastjänster från andra delar av koncernen.

(85) Det är inte nödvändigt att exakt föreskriva hur resolutionsmyndigheterna bör ingripa i det fallerade institutet. Resolutionsmyndigheterna bör kunna välja mellan att ta över kontroll genom ett direkt ingripande i institutet eller genom föreskrifter. De bör besluta med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Det förefaller inte nödvändigt att föreskriva en enhetlig modell på detta stadium för att säkerställa ett effektivt samarbete mellan medlemsstater.

(86) Resolutionsramen bör innehålla procedurkrav för att säkerställa att resolutionsåtgärder vederbörligen meddelas och, med de begränsade undantag som anges i detta direktiv, offentliggörs. Eftersom uppgifter som resolutionsmyndigheter och deras yrkesmässiga rådgivare inhämtar under resolutionsförfarandet sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör emellertid sådana uppgifter omfattas av en effektiv sekretessordning. Det måste beaktas att information om innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt på företagen i fråga. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Redan uppgiften om att resolutionsmyndigheten undersöker ett visst institut skulle enbart det emellertid kunna få negativa följder för det institutet. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.

(87) Resolutionsmyndigheter bör ha ytterligare befogenheter för att säkerställa att överföringen av aktier eller skuldinstrument, tillgångar, rättigheter och skulder effektivt genomförs. Befogenheterna bör, med förbehåll för de skyddsåtgärder som anges i detta direktiv, inkludera befogenheten att avlägsna tredje mäns rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna och befogenheten att verkställa avtal och att tillgodose kontinuitet i överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och aktierna. Emellertid bör anställdas rätt att säga upp ett anställningsavtal inte påverkas. En parts rätt att säga upp ett avtal med ett institut under resolution eller en koncernenhet till ett sådant av andra skäl än resolution av ett fallerat institut bör inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör ha den kompletterande befogenheten att kräva att den resterande delen av ett

institut som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att institutet till vilket tillgångar eller aktier har överförts genom användning av verktyget försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget ska kunna bedriva sin verksamhet.

(88) I enlighet med artikel 47 i stadgan har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.

(89) Krishanteringsåtgärder som vidtas av nationella resolutionsmyndigheter kan kräva en komplicerad ekonomisk bedömning och ett stort handlingsutrymme. De nationella resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den expertis som behövs för att utföra de bedömningarna och besluta om lämplig användning av handlingsutrymmet. Det är därför viktigt att säkerställa att de komplicerade ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av de nationella resolutionsmyndigheterna används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna. De bedömningarnas komplicerade karaktär bör dock inte hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheter åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.

(90) Eftersom detta direktiv syftar till att täcka synnerligen brådskande situationer och eftersom uppskjutandet av ett beslut av resolutionsmyndigheterna skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner, är det nödvändigt att föreskriva att inlämnandet av en ansökan om omprövning inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp det.

(91) Där det behövs för att skydda tredje män som i god tro har förvärvat tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution genom myndigheternas utövande av sina resolutionsbefogenheter, och för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna, bör ett överklagande vidare inte påverka någon senare förvaltningshandling eller transaktion som ingåtts på grundval av ett ogiltigförklarat beslut. Rättsverkningar vid ett felaktigt beslut bör därför i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.

(92) Eftersom krishanteringsåtgärder får vidtas akut på grund av allvarliga finansiella stabilitetsrisker i medlemsstaten och unionen, bör den nationella rätten föreskriva skyndsamma förfaranden avseende en ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan. Med tanke på kravet att en krishanteringsåtgärd måste vidtas brådskande, bör domstolen ge sitt svar inom 24 timmar och medlemsstaterna bör säkerställa att den berörda myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter det att domstolen gett sitt godkännande. Detta påverkar inte den rätt som de berörda parterna kan ha att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en krishanteringsåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten fattat krishanteringsåtgärden.

(93) För att uppnå en effektiv resolution och för att undvika lagvalskonflikter är det väsentligt att inga normala insolvensförfaranden med avseende på det fallerade institutet inleds eller fortgår medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att för en begränsad period uppskjuta vissa avtalsförpliktelser, för att ge resolutionsmyndigheten tid att faktiskt tillämpa resolutionsverktygen. Detta bör dock inte gälla förpliktelser avseende system som förtecknas i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG ([1]), centrala motparter och centralbanker. Direktiv 98/26/EG minskar risken som är förknippad med att delta i system för överföring av betalningar och värdepapper, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att de skydden tillämpas korrekt i krissituationer, samtidigt som lämplig säkerhet för operatörer av system för överföring av betalningar och värdepapper och andra marknadsaktörer upprätthålls, föreskriver detta direktiv att en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd inte ensamt anses vara insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att väsentliga förpliktelser enligt avtalet fortsätter att uppfyllas. Ingenting i detta direktiv inkräktar dock på driften av ett system enligt direktiv 98/26/EG eller den rätt till säkerhet som garanteras i artikel 9 i direktiv 98/26/EG.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

(94) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter, när de överför tillgångar och skulder till en privat köpare eller ett broinstitut, har en tillräcklig period för att identifiera avtal som behöver överföras, kan det vara lämpligt att införa proportionerliga begränsningar för motparters rätt att säga upp, påskynda eller på annat sätt avsluta finansiella avtal innan överföringen görs. Sådana begränsningar skulle vara nödvändiga för att myndigheterna ska kunna få en rättvisande bild av balansräkningen för det fallerade institutet, utan de förändringar av värden och omfattning som en utbredd användning av rättigheter att säga upp avtal skulle medföra. För att i så liten utsträckning som möjligt ingripa i motparters avtalsmässiga rättigheter, bör begränsningen av rättigheter att säga upp avtal enbart gälla med avseende på den krisförebyggande åtgärden eller krishanteringsåtgärden, inbegripet en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, medan rättigheter att säga upp avtal på grund av försummelser, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter, bör kvarstå.

(95) För att bevara rättmätiga kapitalmarknadsarrangemang vid överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och skulder i ett fallerat institut, är det lämpligt att inkludera skyddsåtgärder för att i förekommande fall förhindra uppdelning av skulder med koppling till varandra, rättigheter och avtal. En sådan begränsning av viss praxis i samband med avtal med koppling till varandra bör utsträckas till att även gälla avtal med samma motpart som täcks av säkerhetsarrangemang, finansiella säkerhetsarrangemang med överföring av äganderätt, kvittnings- eller nettningsarrangemang och strukturerade finansieringsarrangemang. Om skyddsåtgärden är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla avtal med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i det resterande fallerande institutet. Skyddsåtgärderna bör säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettningsavtal i enlighet med direktiv 2013/36/EU inte påverkas vid beräkning av lagstadgat kapital.

(96) Säkerställandet av att resolutionsmyndigheter förfogar över samma verktyg och befogenheter kommer att underlätta samordnade insatser om en gränsöverskridande fallerande koncern, men samtidigt framstår ytterligare insatser nödvändiga för att främja samarbete och förhindra splittrade nationella reaktioner. Resolutionsmyndigheter bör vara skyldiga att samråda och samarbeta inom resolutionskollegier när de försätter koncernenheter i resolution för att kunna enas om en koncernresolutionsordning. Resolutionskollegier bör inrättas kring en kärna bestående av de redan befintliga tillsynskollegierna, genom att inkludera resolutionsmyndigheter, med deltagande av behöriga ministerier, centralbanker, EBA och, där så är lämpligt, myndigheter med ansvar för tillsyn av insättningsgarantisystemen. Vid en kris bör resolutionskollegiet utgöra ett forum för informationsutbyte och samordning av resolutionsåtgärder.

(97) Vid resolution av gränsöverskridande koncerner bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens brådskande karaktär och möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar för koncernen som helhet, och, å andra sidan, behovet av att skydda den finansiella stabiliteten i alla de medlemsstater som koncernen är verksam i. De olika resolutionsmyndigheterna bör dela med sig av sina synpunkter i resolutionskollegiet. Resolutionsåtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör utarbetas och diskuteras mellan olika resolutionsmyndigheter inom ramen för koncernresolutionsplanerna. Resolutionskollegier bör införliva synpunkterna från resolutionsmyndigheterna i alla de medlemsstater där koncernen är verksam, i syfte att underlätta snabba och gemensamma beslut närhelst möjligt. När resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder på koncernnivå bör den alltid beakta effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där koncernen är verksam. Detta bör säkerställas genom möjligheten för resolutionsmyndigheterna i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat att invända mot koncernresolutionsmyndighetens beslut, inte enbart om resolutionsåtgärdernas lämplighet, utan även med hänvisning till behovet att skydda den finansiella stabiliteten i den medlemsstaten.

(98) Resolutionskollegiet bör inte vara ett beslutsfattande organ utan ett forum som gör det lättare för nationella myndigheter att fatta beslut. De gemensamma besluten bör fattas av de berörda nationella myndigheterna.

(99) Framtagandet av en koncernresolutionsordning bör underlätta en samordnad resolution som mer sannolikt ger det bästa resultatet för koncernens alla institut. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör föreslå koncernresolutionsordningen och överlämna den till resolutionskollegiet. Nationella resolutionsmyndigheter som inte samtycker till ordningen eller beslutar att vidta andra separata resolutionsåtgärder bör ange skälen till invändningarna och underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om de skälen tillsammans med uppgifter om alla eventuella separata resolutionsåtgärder de avser att vidta. En nationell myndighet som beslutar att avvika från koncernresolutionsordningen bör noggrant överväga de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där övriga resolutionsmyndigheter är belägna och de potentiella effekterna på andra delar av koncernen.

(100) Som en del av koncernresolutionsordningen bör myndigheter uppmanas använda samma verktyg på juridiska personer som uppfyller kraven för resolution. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå bör ha befogenhet att använda broinstitut-verktyget på koncernnivå för att stabilisera koncernen som helhet (vilket där så är lämpligt kan inbegripa överenskommelser om bördefördelning). Äganderätten till dotterföretag kan överföras till brobanken för att senare säljas vidare, antingen som ett helhetspaket eller var för sig, på rimliga marknadsvillkor. Vidare bör resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ha befogenhet att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på moderföretagsnivå.

(101) En effektiv resolution av internationellt verksamma institut och koncerner kräver samarbete mellan unionen, medlemsstater och resolutionsmyndigheter i tredjeland. Samarbetet kommer att underlättas, om tredjeländers resolutionsordningar baseras på gemensamma principer och strategier som håller på att utvecklas av rådet för finansiell stabilitet och G20-gruppen. EBA bör i det syftet ges befogenhet att utarbeta och ingå icke-bindande ramavtal för samarbete med myndigheter i tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010 och nationella myndigheter bör ha tillåtelse att ingå bilaterala överenskommelser som ligger i linje med EBA:s ramavtal. Utvecklingen av de överenskommelserna mellan nationella myndigheter som ansvarar för hanteringen av fallerande globala företag bör vara ett sätt att säkerställa effektiv planering, effektivt beslutsfattande och samordning vad gäller internationella koncerner. Arrangemangen bör generellt sett vara ömsesidiga. Nationella resolutionsmyndigheter bör, i förekommande fall som en del av ett europeiskt resolutionskollegium, erkänna och verkställa tredjelands resolutionsförfaranden under de omständigheter som anges i detta direktiv.

(102) Samarbete bör äga rum både med avseende på dotterföretag inom unionen eller tredjelandskoncerner och med avseende på filialer till unionsinstitut eller institut i tredjeland. Dotterföretag till tredjelandskoncerner är företag som är etablerade i unionen och därför omfattas fullt ut av unionsrätten, inklusive de resolutionsverktyg som föreskrivs i detta direktiv. Det är emellertid nödvändigt att medlemsstaterna behåller rätten att agera i fråga om filialer till institut med huvudkontor i tredjeland, när erkännandet och tillämpningen av resolutionsförfaranden i tredjeland i samband med en filial skulle äventyra den finansiella stabiliteten i unionen eller när insättare i unionen inte skulle behandlas likvärdigt med insättare från tredjeland. Under de omständigheterna och under övriga omständigheter som anges i detta direktiv bör medlemsstaterna, efter samråd med de nationella resolutionsmyndigheterna, ha rätten att vägra erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland med avseende på unionsfilialer till tredjelandsinstitut.

(103) Det finns omständigheter där de tillämpade resolutionsverktygens effektivitet kan bero på tillgången till kortfristig finansiering för ett institut eller ett broinstitut, utställandet av garantier till potentiella köpare eller tillhandahållandet av kapital till broinstitutet. Oberoende av centralbankernas uppgift att tillhandahålla likvida medel till det finansiella systemet även i svåra tider, är det viktigt att medlemsstaterna upprättar finansieringsordningar för att undvika att de medel som krävs för sådana ändamål tas från de nationella budgetarna. Det bör vara finanssektorn som helhet som finansierar stabiliseringen av det finansiella systemet.

(104) Som en allmän regel bör medlemsstaterna inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom fonder som kontrolleras av resolutionsmyndigheterna och som ska användas för de ändamål som anges i detta direktiv. Det bör dock anges ett strängt avgränsat undantag som, under förutsättning att vissa villkor är uppfyllda, tillåter medlemsstater att inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag från institut som är auktoriserade inom deras territorium och som inte ägs genom fonder som kontrolleras av deras resolutionsmyndigheter.

(105) I princip bör bidrag insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats. Om sådan förhandsfinansiering inte räcker till för att täcka de förluster eller kostnader som tillämpningen av finansieringsordningarna ger upphov till, bör ytterligare bidrag insamlas för att bära den ytterligare kostnaden eller förlusten.

(106) För att uppnå en kritisk massa och undvika procykliska effekter som skulle uppstå om finansieringsordningar enbart byggde på bidrag i efterhand i en systemkris, är det absolut nödvändigt att de på förhand tillgängliga finansiella medlen i de nationella finansieringsordningarna som minimum uppgår till en viss lägsta målnivå.

(107) För att säkerställa en rättvis beräkning av bidragen och ge incitament att driva verksamhet enligt en mindre riskfylld modell, bör bidrag till nationella finansieringsordningar spegla den grad av kredit-, likviditets- och marknadsrisk som instituten har tagit på sig.

(108) Att säkerställa effektiv resolution av fallerande institut inom unionen utgör en väsentlig del i fullbordandet av den inre marknaden. Sådana instituts fallissemang påverkar inte bara den finansiella stabiliteten på de marknader där de är verksamma, utan också hela unionens finansiella marknad. Med fullbordandet av den inre marknaden för finansiella tjänster har växelverkan mellan de olika nationella finansiella systemen förstärkts. Institut är verksamma utanför den medlemsstat där de är etablerade och är sammankopplade genom interbankmarknaden och andra marknader som i huvudsak är alleuropeiska. Säkerställande av en effektiv finansiering av resolutionen av de instituten i alla medlemsstater ligger inte bara i de medlemsstaters intresse i vilka instituten är verksamma utan också i alla medlemsstaters allmänna intresse som ett medel att säkerställa likvärdiga spelregler och få inre marknaden för finansiella tjänster att fungera bättre. Inrättande av ett europeiskt system för finansieringsordningar bör säkerställa att alla institut som är verksamma inom unionen omfattas av lika effektiva finansieringsordningar för resolution och bidra till den inre marknadens stabilitet.

(109) För att bygga upp motståndskraften hos det europeiska systemet för finansieringsordningar, och i enlighet med det uppställda kravet att finansieringen i första hand bör komma från aktieägare och borgenärer i institutet under resolution och sedan från finanssektorn snarare än från offentliga budgetar, får finansieringsordningar vid behov begära att få lån från andra finansieringsordningar. Likaledes bör de ha befogenhet att bevilja lån till andra ordningar som har behov. Sådan utlåning bör vara helt frivillig. Beslutet att låna ut till andra ordningar bör fattas av den utlånande finansieringsordningen, men medlemsstaterna bör med anledning av potentiella budgetkonsekvenser kunna kräva samråd med eller samtycke från det behöriga ministeriet.

(110) Även om finansieringsordningar upprättas på nationell nivå, bör de göras ömsesidiga när det gäller resolution av koncerner under förutsättning att nationella myndigheter kan komma överens om resolutionen av institutet. Insättningar som omfattas av insättningsgarantisystem bör inte bära några förluster under resolutionsprocessen. När en resolutionsåtgärd säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina insättningar, bör de insättningsgarantisystem som ett institut under resolution är anslutet till vara skyldiga att lämna ett bidrag som högst uppgår till de förluster som de skulle ha drabbats av om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

(111) Även om garanterade insättningar är skyddade från förluster vid resolution kan andra kvalificerade insättningar finnas tillgängliga för att absorbera förluster. För att ge ett visst skydd åt fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som har kvalificerade insättningar som överstiger beloppet för garanterade insättningar bör sådana insättningar i den nationella rätten som reglerar normala insolvensförfaranden ges högre prioritet än fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer. Insättningsgarantisystemets fordring bör i sådan nationell rätt ges ännu högre prioritet än de ovannämnda kategorierna kvalificerade insättningar. Det behövs en harmonisering av nationell insolvensrätt inom det området för att minimera exponeringen för medlemsstaters resolutionsfonder enligt principen om ”inte sämre villkor för borgenär” som anges i detta direktiv.

(112) När insättningar överförs till ett annat kreditinstitut i samband med resolutionen av ett institut, bör insättare inte försäkras utöver den garantinivå för insättningar som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU. Därför bör fordringar som avser kvarvarande insättningar i institutet under resolution begränsas till skillnaden mellan de medel som överförts och insättningsgarantinivån som anges i direktiv 2014/49/EU. I de fall överförda insättningar överskrider insättningsgarantinivån, bör insättaren inte ha någon fordran på insättningsgarantisystemet vad gäller kvarvarande insättningar i institutet under resolution.

(113) Upprättandet av finansiella ordningar som inrättar det europeiska system för finansieringsordningar som fastställs i detta direktiv bör säkerställa samordning av användningen av tillgängliga medel för resolution på nationell nivå.

(114) Befogenheten att anta akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen för att specificera kriterier för definition av kritiska funktioner och kärnaffärsområden vid tillämpningen av detta direktiv, de omständigheter när uteslutning av skulder från nedskrivning eller krav för omvandling enligt detta direktiv är nödvändiga, ordningsklasserna för vilka medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd genom partiella överföringar, sättet på vilket institutets bidrag till finansiella arrangemang vid resolution bör anpassas i förhållande till deras riskprofil, skyldigheter i fråga om registrering, redovisning och rapportering och andra skyldigheter för att säkerställa att förhandsbidrag faktiskt betalas, och enligt vilka omständigheter och på vilka villkor ett institut tillfälligt får undantas från att betala efterhandsbidrag. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

(115) När det anges i detta direktiv är det är lämpligt att EBA bör främja konvergens i nationella myndigheters praxis genom riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. På de områden som inte omfattas av tekniska standarder för tillsyn eller genomförande kan EBA på eget initiativ utfärda riktlinjer och rekommendationer om tillämpningen av unionsrätten.

(116) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot den delegerade akten inom en period på tre månader från delgivningsdatum. Europaparlamentet och rådet bör kunna underrätta de andra institutionerna om sina avsikter att inte invända.

(117) Tekniska standarder på området för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering och ett tillfredsställande skydd för insättare, investerare och konsumenter över hela unionen. Det skulle i de fall som anges i detta direktiv vara effektivt och lämpligt att anförtro EBA, som är ett organ med mycket specialiserad sakkunskap, uppdraget att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska val, att läggas fram för kommissionen.

(118) Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av EBA genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010. Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA genom genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

(119) Ömsesidigt erkännande och verkställighet i alla medlemsstater av beslut om resolution eller likvidation av institut med filialer i andra medlemsstater än där institutet har sitt säte regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG ([1]). I det direktivet säkerställs att alla institutets tillgångar och skulder, oberoende av det land där de finns, hanteras med ett enda förfarande i hemmedlemsstaten och att borgenärer i värdmedlemsstaterna behandlas på samma sätt som borgenärer i hemmedlemsstaten. För att uppnå en effektiv resolution bör direktiv 2001/24/EG vara tillämpligt vid användningen av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på institut och när de tillämpas på andra enheter som täcks av resolutionssystemet. Direktiv 2001/24/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

(120) Unionens bolagsrättsdirektiv innehåller tvingande regler för skyddet av aktieägare och borgenärer i institut som omfattas av tillämpningsområdet för de direktiven. I en situation där resolutionsmyndigheter måste agera snabbt, kan reglerna hindra effektiva insatser från resolutionsmyndigheters sida och deras användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter, och lämpliga undantag bör anges i detta direktiv. För att garantera största möjliga rättsliga förutsebarhet för intressenter bör undantagen vara tydligt och snävt definierade, och de bör endast användas i allmänintresset och när de utlösande villkoren för resolution har uppfyllts. Användningen av resolutionsverktyg förutsätter att de resolutionsmål och villkor för resolution som anges i detta direktiv har uppfyllts.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (EGT L 125, 5.5.2001, s. 15).

(121) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU ([1]) innehåller regler om aktieägares rättigheter att besluta om ökningar och minskningar av kapitalet, om deras rättighet att delta i en eventuell ny kontant aktieemission, om borgenärsskydd i fall av nedsättning av kapitalet och sammankallande av bolagsstämma i händelse av allvarlig kapitalförlust. Dessa regler kan förhindra snabba ingrepp från resolutionsmyndigheters sida och det bör föreskrivas lämpliga undantag från dem.

(122) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU ([2]) fastställs regler bland annat om att fusioner ska godkännas av bolagsstämman i varje fusionerande bolag, om kraven på skriftlig fusionsplan, redogörelser från ledning och sakkunniga samt om borgenärsskydd. Rådets direktiv 82/891/EEG ([3]) innehåller liknande regler om delning av aktiebolag. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG ([4]) fastställs motsvarande regler för gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar. Det bör införas lämpliga undantag från de direktiven för att möjliggöra snabba åtgärder från resolutionsmyndigheters sida.

(123) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG ([5]) föreskrivs en skyldighet att lämna ett obligatoriskt uppköpserbjudande för alla bolagets aktier till skäligt pris, som definieras i det direktivet, om en aktieägare, direkt eller indirekt och ensam eller i samförstånd med andra, förvärvar en viss procentandel av det bolagets aktier, vilket ger denne kontroll över bolaget och definieras i nationell rätt. Syftet med regeln om obligatoriskt uppköpserbjudande är att skydda minoritetsägarna i händelse av förändringar av kontrollen över bolaget. Emellertid kan en sådan kostsam skyldighet avskräcka möjliga investerare i det berörda institutet, och därigenom göra det svårt för resolutionsmyndigheterna att utöva alla sina resolutionsbefogenheter. Det bör föreskrivas lämpliga undantag från regeln om obligatoriskt uppköpserbjudande i den mån som utövandet av resolutionsbefogenheterna så kräver. Efter resolutionsperioden bör emellertid regeln om obligatoriskt uppköpserbjudande tillämpas på alla aktieägare som förvärvar kontrollen över det berörda institutet.

(124) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG ([6]) föreskrivs om aktieägares processuella rättigheter i samband med bolagsstämmor. I direktiv 2007/36/EG föreskrivs bland annat om minimitiden för kallelser till bolagsstämmor och om innehållet i kallelsen till bolagsstämma. De reglerna kan förhindra snabba insatser från resolutionsmyndigheters sida och lämpliga undantag från direktivet bör föreskrivas. Före en resolution kan det finnas behov av en snabb ökning av kapitalet, när institutet inte uppfyller eller sannolikt inte kommer att uppfylla kraven i förordning (EU) nr 575/2013/EG och direktiv 2013/36/EU och en ökning av kapitalet sannolikt kan återställa den finansiella situationen och undvika en situation där tröskelvillkoren för resolution är uppfyllda. I sådana situationer bör det tillåtas en möjlighet att med kort varsel sammankalla en bolagsstämma. Emellertid bör aktieägarna ha fortsatt beslutanderätt om ökningen och om en förkortad tid för kallelser till bolagsstämmor. Lämpliga undantag från direktiv 2007/36/EG bör föreskrivas för införandet av den mekanismen.

(125) För att se till att resolutionsmyndigheter är representerade i det europeiska system för finansiell tillsyn som inrättades genom förordning (EU) nr 1092/2010, förordning (EU) nr 1093/2010, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ([7]) och Europaparlamentet och rådets förordning (EU)

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EUT L 315, 14.11.2012, s. 74).
([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1).
([3]) Rådets sjätte direktiv 82/891/EEG av den 17 december 1982 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om delning av aktiebolag (EGT L 378, 31.12.1982, s. 47).
([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 310, 25.11.2005, s. 1).
([5]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).
([6]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).
([7]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

nr 1095/2010 ([1]) och för att säkerställa att EBA har den sakkunskap som krävs för att utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv, bör förordning (EU) nr 1093/2010 ändras för att inkludera nationella resolutionsmyndigheter enligt definitionen i detta direktiv i det begrepp behöriga myndigheter som fastställs genom den förordningen. Ett sådant likställande av resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter enligt förordning (EU) nr 1093/2010 är förenligt med de uppgifter som tilldelas EBA enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av effektiva och konsekventa planer för återhämtning och resolution och att eftersträva att underlätta en resolution av fallerande institut och särskilt gränsöverskridande koncerner.

(126) För att säkerställa att institut, de som i praktiken kontrollerar deras affärsverksamhet och deras ledningsorgan fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv och för att säkerställa att de behandlas på ett likartat sätt i hela unionen bör medlemsstaterna vara skyldiga att föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionerliga och avskräckande. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som fastställs av medlemsstaterna bör därför uppfylla vissa väsentliga krav vad gäller adressater, kriterier som bör beaktas när en sanktion eller annan administrativ åtgärd tillämpas, offentliggörande av sanktioner eller andra administrativa åtgärder, centrala sanktioneringsbefogenheter och nivåer för administrativa avgifter. EBA bör, under sträng sekretess, upprätthålla en central databas över alla administrativa sanktioner och information om de överklaganden som behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter rapporterat till EBA.

(127) I detta direktiv hänvisas till både administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för att täcka in alla åtgärder som vidtas efter det att en överträdelse har begåtts och som är ägnade att förebygga nya överträdelser, oavsett om åtgärderna i nationell rätt uppfyller kraven för en sanktion eller en annan administrativ åtgärd.

(128) Även om inget hindrar medlemsstaterna från att fastställa regler om såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma överträdelser bör medlemsstaterna inte åläggas att fastställa regler om administrativa sanktioner vid de överträdelser av detta direktiv som omfattas av nationell straffrätt. Medlemsstaterna är i enlighet med nationell rätt inte skyldiga att utdöma såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma brott, men kan göra det om deras nationella rätt tillåter det. Bibehållandet av straffrättsliga påföljder snarare än administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder vid överträdelser mot detta direktiv bör dock inte minska eller på annat sätt påverka resolutionsmyndigheters och behöriga myndigheters förmåga att inom fastställd tid samarbeta och få tillgång till och utbyta information med resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i andra medlemsstater vid tillämpning av detta direktiv, även efter det att dessa överträdelser har överlämnats till de behöriga rättsliga myndigheterna för lagföring.

(129) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ([2]) har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

(130) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de rättigheter, friheter och principer som erkänns särskilt i stadgan, och särskilt rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol samt rätten till försvar.

(131) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för resolution av institut, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av hur instituts fallissemang kan påverka hela unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

([2]) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

(132) När behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för detta direktiv bör de alltid dels ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och för den ekonomiska situationen i andra medlemsstater, dels beakta vikten av alla eventuella dotterföretag eller filialer för finanssektorn och ekonomin i den medlemsstat där dotterföretaget eller filialen i fråga är etablerad eller belägen, även i fall där dotterföretaget eller filialen i fråga är av mindre vikt för koncernen som helhet.

(133) Kommissionen kommer att se över den allmänna tillämpningen av detta direktiv och då särskilt, mot bakgrund av de åtgärder som vidtas inom ramen för en unionsrättsakt om inrättande av en resolutionsmekanism som omfattar mer än en medlemsstat, beakta utövandet av EBA:s befogenheter enligt detta direktiv att medla mellan en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som omfattas av mekanismen och en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som inte omfattas av den.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE, DEFINITIONER OCH MYNDIGHETER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av följande typer av enheter:

a) Institut som är etablerade i unionen.

b) Finansinstitut som är etablerade i unionen och som är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, eller till ett företag som avses i led c eller d, och som omfattas av tillsynen över moderföretaget på grundval av gruppbaserad tillsyn i enlighet med artiklarna 6–17 i förordning (EU) nr 575/2013.

c) Finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade i unionen.

d) Finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, finansiella moderholdingföretag inom unionen, blandade finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, blandade finansiella moderholdingföretag inom unionen.

e) Filialer till institut som är etablerade utanför unionen i enlighet med de särskilda villkor som föreskrivs i detta direktiv.

Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska när de fastställer och tillämpar kraven enligt detta direktiv, och använder de olika verktyg som de har till sitt förfogande på en enhet som avses i första stycket, och i överensstämmelse med specifika bestämmelser, ta hänsyn till dess verksamhets art, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammankoppling med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i institutionella skyddssystem som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 eller andra system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i den förordningen samt huruvida det tillhandahåller några investeringstjänster eller bedriver de verksamheter som avses i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterna får anta eller behålla regler som är striktare eller kompletterar de som fastställs i detta direktiv och i de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av detta direktiv, under förutsättning att de äger allmän giltighet och inte står i strid med detta direktiv och de delegerade akter och genomförandeakter som antagits på grundval av detta direktiv.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *resolution:* tillämpning av ett resolutionsverktyg eller ett verktyg som avses i artikel 37.9 för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som fastställs i artikel 31.2.

2. *kreditinstitut:* kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag för de enheter som avses i artikel 2.5 i direktiv 2013/36/EU.

3. *värdepappersföretag:* värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 som omfattas av de krav på startkapital som föreskrivs i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU.

4. *finansinstitut:* finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.

5. *dotterföretag:* dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1.16 i förordning (EU) nr 575/2013.

6. *moderföretag:* ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.

7. *gruppbaserad:* på grundval av den konsoliderade ställningen enligt definitionen i artikel 4.1.47 i förordning (EU) nr 575/2013.

8. *institutionellt skyddssystem:* ett system som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.

9. *finansiellt holdingföretag:* ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i förordning (EU) nr 575/2013.

10. *blandat finansiellt holdingföretag:* ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.21 i förordning (EU) nr 575/2013.

11. *holdingföretag med blandad verksamhet:* ett holdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 4.1.22 i förordning (EU) nr 575/2013.

12. *moderholdingföretag i en medlemsstat:* ett moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.30 i förordning (EU) nr 575/2013.

13. *finansiellt moderholdingföretag inom unionen:* ett finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.31 i förordning (EU) nr 575/2013.

14. *blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat:* ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.32 i förordning (EU) nr 575/2013.

15. *blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen:* ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.33 i förordning (EU) nr 575/2013.

16. *resolutionsmål:* de resolutionsmål som avses i artikel 31.2.

17. *filial:* filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013.

18. *resolutionsmyndighet:* den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.

19. *resolutionsverktyg:* ett resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3.

20. *resolutionsbefogenhet:* befogenhet som avses i artiklarna 63–72.

21. *behörig myndighet:* en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ([1]).

22. *behöriga ministerier:* finansministerier eller andra ministerier i medlemsstaterna med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå enligt nationell uppdelning av ansvarsområden och som utsetts i enlighet med artikel 3.5.

23. *institut:* ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag.

24. *ledningsorgan:* ett ledningsorgan enligt definitionen i artikel 3.1.7 i direktiv 2013/36/EU.

25. *verkställande ledning:* verkställande ledning enligt definitionen i artikel 3.1.9 i direktiv 2013/36/EU.

26. *koncern:* ett moderföretag och dess dotterföretag.

27. *gränsöverskridande koncern:* koncern med koncernenheter etablerade i fler än en medlemsstat.

28. *extraordinärt offentligt finansiellt stöd:* statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern vilken ett sådant institut eller en sådan enhet tillhör.

29. *akut likviditetsstöd:* en centralbanks tillhandahållande av centralbankspengar, eller något annat stöd som kan leda till ökade centralbankspengar, till ett solitt finansinstitut eller en koncern av solida finansinstitut som har tillfälliga likviditetsproblem, utan att en sådan transaktion är en del av penningpolitiken.

30. *systemkris:* störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och realekonomin. Alla typer av finansiella mellanhänder, marknader och infrastrukturer är potentiellt systemviktiga i någon utsträckning.

31. *koncernenhet:* juridisk person som är del av en koncern.

32. *återhämtningsplan:* en återhämtningsplan som utformas och underhålls av ett institut i enlighet med artikel 5.

33. *koncernåterhämtningsplan:* en koncernåterhämtningsplan som utformas och upprätthålls i enlighet med artikel 7.

34. *betydande filial:* en filial som skulle anses vara betydande i en värdmedlemsstat i enlighet med artikel 51.1 i direktiv 2013/36/EU.

([1]) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

35. *kritiska funktioner:* aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteters, tjänsters eller transaktioners utbytbarhet.

36. *kärnaffärsområden:* affärsområden och kringtjänster som utgör faktiska källor till inkomst, vinst eller har ett franchisevärde för ett institut eller en koncern som institutet tillhör.

37. *samordnande tillsynsmyndighet:* samordnande tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 4.1.41 i förordning (EU) nr 575/2013.

38. *kapitalbas:* kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013.

39. *villkor för resolution:* de villkor som avses i artikel 32.1.

40. *resolutionsåtgärd:* ett beslut att placera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d under resolution enligt artikel 32 eller 33, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.

41. *resolutionsplan:* en resolutionsplan för ett institut som upprättats i enlighet med artikel 10.

42. *resolution av en koncern:*

    a) vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbaserad tillsyn, eller

    b) den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter med avseende på koncernenheter som uppfyller villkoren för resolution.

43. *koncernresolutionsplan:* en plan för resolution av en koncern upprättad i enlighet med artiklarna 12 och 13.

44. *resolutionsmyndighet på koncernnivå:* resolutionsmyndigheten i den medlemsstat i vilken den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen.

45. *koncernresolutionsordning:* en plan som upprättats för resolution av en koncern i enlighet med artikel 91.

46. *resolutionskollegium:* ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 88 för att utföra de uppgifter som avses i artikel 88.1.

47. *normala insolvensförfaranden:* kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare och som normalt gäller för institut enligt nationell rätt och antingen specifikt för de instituten eller generellt för alla fysiska eller juridiska personer.

48. *skuldinstrument som avses i artikel 63.1 g och j:* obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.

49. *moderinstitut i en medlemsstat:* ett moderinstitut i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.28 i förordning (EU) nr 575/2013.

50. *moderinstitut inom unionen:* moderinstitut inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.29 i förordning (EU) nr 575/2013.

51. *krav på kapitalbas:* de krav som anges i artiklarna 92–98 i förordning (EU) nr 575/2013.

52. *tillsynskollegium:* kollegium av tillsynsmyndigheter som upprättats i enlighet med artikel 116 i direktiv 2013/36/EU.

53. *unionens regler om statligt stöd:* den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.

54. *avveckling:* avveckling av tillgångarna i ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

55. *verktyg för avskiljande av tillgångar:* mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en tillgångsförvaltningsenhet i enlighet med artikel 42.

56. *tillgångsförvaltningsenhet:* juridisk person som uppfyller kraven i artikel 42.2.

57. *skuldnedskrivningsverktyg:* mekanism för en resolutionsmyndighets utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett institut under resolution i enlighet med artikel 43.

58. *verktyg för försäljning av verksamhet:* mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en köpare som inte är ett broinstitut, i enlighet med artikel 38.

59. *broinstitut:* juridisk person som uppfyller samtliga krav i artikel 40.2.

60. *broinstitutverktyg:* mekanism för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, till ett broinstitut, i enlighet med artikel 40.

61. *äganderättsinstrument:* aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.

62. *aktieägare:* aktieägare eller innehavare av andra äganderättsinstrument.

63. *överföringsbefogenheter:* de befogenheter som specificeras i artikel 63.1 c eller d och avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa från ett institut under resolution till en mottagande enhet.

64. *central motpart:* en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.

65. *derivat:* ett derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.

66. *nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter:* de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i.

67. *skuld med säkerhet:* en skuld där borgenärens rätt till betalning eller annan form av fullgörande är säkrad genom inteckning, pantsättning eller panträtt i egendom, eller avtal om säkerheter inklusive skuldförpliktelser till följd av återköpstransaktioner eller övriga avtal om säkerheter för överförande av äganderätt.

68. *kärnprimärkapitalinstrument:* kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i förordning (EU) nr 575/2013.

69. *övriga primärkapitalinstrument:* kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i förordning (EU) nr 575/2013.

70. *totalbelopp:* det totala belopp som resolutionsmyndigheten har bedömt att kvalificerade skulder ska skrivas ned med eller konverteras med, i enlighet med artikel 46.1.

71. *kvalificerade skulder:* skulder och kapitalinstrument som inte räknas som kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 44.2.

72. *insättningsgarantisystem:* ett av en medlemsstat infört och officiellt godkänt system för garanti av insättningar i enlighet med artikel 4 i direktiv 2014/49/EU.

73. *supplementärkapitalinstrument:* kapitalinstrument eller efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i förordning (EU) nr 575/2013.

74. *tillämpliga kapitalinstrument:* övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument vid tillämpning av avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 och avdelning IV kapitel V.

75. *konverteringskurs:* den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

76. *drabbad borgenär:* borgenär vars krav hänför sig till en skuld som skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument genom utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i samband med tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

77. *drabbad innehavare:* en innehavare av äganderättsinstrument vars äganderättsinstrument dras in genom utövande av den befogenhet som avses i artikel 63.1 h.

78. *berörd myndighet:* myndighet i den medlemsstat som i enlighet med artikel 61 identifierats som ansvarig enligt den statens nationella rätt för att fatta de fastställanden som avses i artikel 59.3.

79. *berört moderinstitut:* ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.

80. *mottagande enhet:* en enhet till vilken aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa poster överförs från ett institut under resolution.

81. *bankdag:* en dag förutom lördag, söndag eller dag som är allmän helgdag i den berörda medlemsstaten.

82. *uppsägningsrätt:* rätten att säga upp ett avtal, rättigheter att påskynda, avräkna eller kvitta skyldigheter eller liknande bestämmelser som upphäver, modifierar eller skjuter upp en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt avtalet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.

83. *institut under resolution:* ett institut, ett finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket resolutionsåtgärder vidtas.

84. *dotterföretag inom unionen:* institut som är etablerat i en medlemsstat och som är ett dotterföretag till ett institut eller ett moderföretag i ett tredjeland.

85. *moderföretag inom unionen:* ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen.

86. *tredjelandsinstitut:* en enhet vars huvudkontor är etablerat i ett tredjeland, som skulle omfattas av definitionen av ett institut om det var etablerat inom unionen.

87. *moderföretag i tredjeland:* ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är etablerat i ett tredjeland.

88. *resolutionsförfaranden i tredjeland:* en åtgärd enligt rätten i ett tredjeland som syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller ett tredjelandsmoderföretag som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt detta direktiv.

89. *unionsfilial:* en filial till ett tredjelandsinstitut som är belägen i en medlemsstat.

90. *relevant myndighet i tredjeland:* myndighet i tredjeland med ansvar för uppgifter som är jämförbara med de uppgifter som utförs av resolutionsmyndigheter eller behöriga myndigheter enligt detta direktiv.

91. *koncernfinansieringsarrangemang:* de finansieringsarrangemang eller arrangemang som medlemsstaten för resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpar.

92. *rygg mot rygg transaktion:* en transaktion som ingås mellan två koncernenheter för att helt eller delvis överföra den risk som är förenad med en annan transaktion som har ingåtts mellan en av dessa koncernenheter och en tredje man.

93. *koncerninterna garantier:* ett kontrakt genom vilket en koncernenhet garanterar en annan koncernenhets förpliktelser gentemot en tredje man.

94. *garanterade insättningar:* garanterade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.5 i direktiv 2014/49/EU.

95. *kvalificerade insättningar:* kvalificerade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.4 i direktiv 2014/49/EU.

96. *säkerställd obligation:* instrument som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ([1]).

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

97. *avtal om finansiell äganderättsöverföring:* avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG ([1]).

98. *nettningsavtal:* ett avtal i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive avtal om slutavräkning där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i varje fall omvandlas till eller ersätts av en enda nettofordran, inbegripet *slutavräkningsklausuler* enligt definitionen i artikel 2.1 n i i direktiv 2002/47/EG och *nettning* enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.

99. *kvittningsavtal:* avtal i enlighet med vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som institutet under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.

100. *finansiella avtal:* bland annat följande avtal och överenskommelser:

a) Värdepappersavtal, inbegripet

i) avtal om köp, försäljning eller lån av ett värdepapper, en grupp eller ett index av värdepapper,

ii) optioner på ett värdepapper eller en grupp eller ett index av värdepapper,

iii) återköps- eller omvända återköpstransaktioner (repor) för ett sådant värdepapper, en sådan grupp eller en sådant index.

b) Råvaruavtal, inbegripet

i) avtal om köp, försäljning eller lån av en råvara, en råvarugrupp eller ett råvaruindex för framtida leverans,

ii) optioner på en råvara eller råvarugrupp eller ett råvaruindex,

iii) återköps- eller omvända återköpstransaktioner (repor) för en sådan råvara eller råvarugrupp eller ett sådant råvaruindex.

c) Future- och forwardavtal, inbegripet avtal (som inte är råvaruavtal) om inköp, försäljning eller överföring av en råvara eller en egendom av någon annan art, tjänst, rättighet eller intresse för ett fastställt pris vid ett framtida datum.

d) Swappavtal, inbegripet

i) swappar och optioner avseende räntesatser, avista- eller andra växelkurser, valuta, aktieindex eller aktier, skuldindex eller skuld, råvaruindex eller råvaror, väder, utsläpp eller inflation,

ii) totalavkastningsswappar, kreditspreadsswappar eller kreditswappar,

iii) varje avtal eller transaktion som liknar dem som avses i led i eller ii och som är föremål för återkommande handel på swapp- eller derivatmarknaderna.

e) Avtal om interbanklån där lånetiden är tre månader eller mindre.

f) Ramavtal för något av de avtal eller överenskommelser som avses i leden a–e.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

101. *krisförebyggande åtgärd:* utövande av befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18, tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, tillsättning av en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59.

102. *krishanteringsåtgärd:* en resolutionsåtgärd eller tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 35 eller en person enligt artikel 51.2 eller 72.1.

103. *återhämtningskapacitet:* ett instituts förmåga att återställa sin finansiella ställning efter en betydande försämring.

104. *insättare:* en insättare enligt definitionen i artikel 2.1.6 i direktiv 2014/49/EU.

105. *investerare:* en investerare i den mening som avses i artikel 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG ([1]).

106. *utsett nationellt makrotillsynsorgan:* den myndighet som har anförtrotts genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i punkt 1 i rekommendation B i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).

107. *mikroföretag samt små och medelstora företag:* mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionen vad avser kriteriet om årlig omsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG ([2]).

108. *reglerad marknad:* reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i direktiv 2014/65/EU.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera kriterierna för fastställande av de aktiviteter, tjänster och transaktioner som avses i led 35 i första stycket när det gäller definitionen av *kritiska funktioner* och kriterierna för fastställande av de affärsområden och kringtjänster som avses i led 36 i första stycket när det gäller definitionen av *kärnaffärsområden*.

Artikel 3

Utseende av myndigheter med ansvar för resolution

1. Medlemsstaterna ska utse en eller i undantagsfall flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

2. Resolutionsmyndigheten ska vara en offentlig förvaltningsmyndighet eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter.

3. Resolutionsmyndigheter får vara nationella centralbanker, behöriga ministerier eller andra offentliga förvaltningsmyndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter. Medlemsstaterna får i undantagsfall föreskriva att resolutionsmyndigheter är de behöriga myndigheterna för tillsynen enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU. Adekvata strukturella arrangemang ska finnas för att säkerställa operativt oberoende och för att undvika intressekonflikter mellan tillsynsfunktionerna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller den behöriga myndighetens övriga funktioner samt resolutionsmyndigheternas funktioner enligt detta direktiv, utan att det påverkar det informationsutbyte och samarbete som krävs i punkt 4. Medlemsstaterna ska i synnerhet säkerställa att den behöriga myndigheten, de nationella centralbankerna, de behöriga ministerierna eller de andra myndigheterna är operativt oberoende av resolutionsfunktionen och den relevanta myndighetens tillsynsfunktion eller övriga funktioner.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

([2]) Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

Den personal som utför resolutionsmyndighetens funktioner enligt detta direktiv ska vara strukturellt separerad från och följa andra rapporteringsvägar än den personal som utför uppgifterna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller från den berörda myndighetens andra funktioner.

Vid tillämpningen av denna punkt ska medlemsstaten eller resolutionsmyndigheten anta och offentliggöra de relevanta interna regler som krävs, inbegripet regler som rör tystnadsplikten och informationsutbyten mellan de olika funktionerna.

4. Medlemsstaterna ska kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten är separata enheter och när funktionerna utförs inom samma enhet.

5. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ansvarigt för att utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt detta direktiv.

6. I de fall resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska den informera det behöriga ministeriet om besluten enligt detta direktiv och, om inte annat framgår av nationell rätt, få dess godkännande innan beslut genomförs som kan få direkta budgeteffekter eller systemeffekter.

7. När behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och EBA fattar beslut enligt detta direktiv ska de beakta de möjliga följderna av besluten i alla medlemsstater där institutet eller koncernen verkar och minimera de negativa effekterna för den finansiella stabiliteten och de negativa ekonomiska och sociala effekterna i de medlemsstaterna. Beslut av EBA omfattas av artikel 38 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje resolutionsmyndighet har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder, och ges möjlighet att utöva sina befogenheter med den skyndsamhet och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen.

9. EBA ska, i samarbete med behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter, utveckla den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs och ska övervaka genomförandet av punkt 8, bland annat genom regelbundna inbördes utvärderingar.

10. Om en medlemsstat i enlighet med punkt 1 utser mer än en myndighet för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna, ska den lämna en fullständig motivering till EBA och kommissionen för detta och den ska tydligt fördela funktioner och ansvarsområden mellan de myndigheterna, säkerställa lämplig samordning dem emellan och utse en enda myndighet som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i övriga medlemsstater.

11. Medlemsstaterna ska informera EBA om vilken nationell myndighet eller vilka nationella myndigheter som har utsetts till resolutionsmyndigheter och om kontaktmyndigheten och, där så krävs, om deras specifika funktioner och ansvarsområden. EBA ska offentliggöra förteckningen över de resolutionsmyndigheterna och kontaktmyndigheterna.

12. Utan att det påverkar artikel 85 får medlemsstaterna begränsa resolutionsmyndighetens, den behöriga myndighetens och deras respektive personals ansvar i enlighet med nationell rätt när det gäller åtgärder och underlåtenhet att handla vid utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv.

AVDELNING II

BEREDNING

KAPITEL I

Planer för återhämtning och resolution

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 4

Förenklade skyldigheter för vissa institut

1. Med hänsyn till de effekter som ett instituts fallissemang, till följd av arten av dess verksamhet, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning, dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU, och huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställer följande:

a) Innehåll och närmare uppgifter i återhämtnings– och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–12.

b) Det datum före vilket de första återhämtnings- och resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska upprättas vilka kan vara längre än de som föreskrivs i artiklarna 5.2, 7.5, 10.6 och 13.3.

c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artiklarna 5.5, 11.1 och 12.2 samt i avsnitten A och B i bilagan.

d) Detaljnivån på den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artiklarna 15 och 16 och i avsnitt C i bilagan.

2. De behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna ska göra den bedömning som avses i punkt 1, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet.

3. När förenklade skyldigheter tillämpas ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna när som helst kan införa fullständiga, icke-förenklade skyldigheter.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att enbart tillämpningen av förenklade skyldigheter inte påverkar den behöriga myndighetens och i förekommande fall resolutionsmyndighetens befogenheter att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd.

5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de kriterier som det hänvisas till i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

6. Med beaktande, när så är lämpligt, av den erfarenhet som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 5 ska EBA ha befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier som avses i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2017.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska informera EBA om hur de har tillämpat punkterna 1, 8, 9 och 10 på institut inom deras jurisdiktion. EBA ska senast den 31 december 2017 lämna in en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om genomförandet av punkterna 1, 8, 9 och10. Rapporten ska särskilt identifiera eventuella skillnader i genomförandet på nationell nivå av punkterna 1, 8, 9 och 10.

8. Om inte annat följer av punkterna 9 och 10 ska medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter och i förekommande fall resolutionsmyndigheter får bevilja undantag för tillämpningen av

a) kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kraven i avsnitt 2 på institut som är medlemmar i ett institutionellt skyddssystem.

9. Om ett undantag enligt punkt 8 beviljas ska medlemsstaterna

a) tillämpa kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på konsoliderad basis på den centrala företagsenheten och institut som är underställda denna i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kräva att det institutionella skyddssystemet uppfyller kraven i avsnitt 2 i samarbete med var och en av dess medlemmar som beviljats undantag.

I det syftet ska varje hänvisning till en koncern i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel omfatta en central företagsenhet och institut som är underställda denna i den mening som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013 och deras dotterföretag, och varje hänvisning till moderföretag eller institut som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i direktiv 2013/36/EU ska omfatta den centrala företagsenheten.

10. Institut som står under direkt tillsyn av Europeiska centralbanken enligt artikel 6.4 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller utgör en betydande andel av en medlemsstats finansiella system ska utarbeta sina egna återhämtningsplaner i enlighet med avsnitt 2 i detta kapitel och ska bli föremål för enskilda resolutionsplaner i enlighet med avsnitt 3.

Vid tillämpningen av denna punkt ska verksamheten i ett institut anses utgöra en betydande del av den medlemsstatens finansiella system om något av följande villkor är uppfyllda:

a) Det totala värdet av dess tillgångar överstiger 30 000 000 000 EUR.

b) Andelen av dess totala tillgångar i förhållande till etableringsmedlemsstatens BNP överstiger 20 %, såvida det totala värdet av dess tillgångar inte understiger 5 000 000 000 EUR.

11. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för behöriga myndigheters och resolutionsmyndigheters identifiering och överföring av information till EBA vid tillämpning av punkt 7, med förbehåll för proportionalitetsprincipen.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt 2

Återhämtningsplanering

Artikel 5

Återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn i enlighet med artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU upprättar och underhåller en återhämtningsplan som innehåller åtgärder som ska vidtas av institutet för att återställa dess finansiella ställning efter en betydande försämring av dess finansiella situation. Återhämtningsplaner ska anses utgöra en styrform i den mening som avses i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.

2. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanen. Behöriga myndigheter får kräva att institut uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

3. Återhämtningsplaner får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

4. Återhämtningsplaner ska dock vid behov innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.

5. Utan att det påverkar artikel 4 ska medlemsstaterna säkerställa att återhämtningsplanerna inbegriper de uppgifter som räknas upp i avsnitt A i bilagan. Medlemsstaterna får kräva att ytterligare uppgifter ska ingå i återhämtningsplanerna.

Återhämtningsplaner ska även omfatta möjliga åtgärder som institutet skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda.

6. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner omfattar lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i rätt tid samt ett brett spektrum av återhämtningsalternativ. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner beaktar en rad olika scenarier som inbegriper svår makroekonomisk och finansiell stress som är relevant för institutets specifika förhållanden, bland annat systemomfattande händelser, finansiell stress som särskilt avser enskilda juridiska personer och koncerner.

7. EBA ska i nära samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB) senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 som ytterligare specificerar de olika scenarier som ska användas vid tillämpningen av punkt 6 i den här artikeln.

8. Medlemsstaterna får föreskriva att behöriga myndigheter har befogenhet att kräva att ett institut för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda institutet är part.

9. Ledningsorganet för det institut som avses i punkt 1 ska bedöma och godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.

10. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4, ytterligare specificerar den information som återhämtningsplanen som det hänvisas till i punkt 5 i den här artikeln ska innehålla.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 6

Bedömning av återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska kräva att de institut som är skyldiga att utarbeta återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 5.1 och 7.1 lämnar in de återhämtningsplanerna till den behöriga myndigheten för granskning. Medlemsstaterna ska kräva att instituten på tillfredsställande sätt kan visa den behöriga myndigheten att dessa planer uppfyller kriterierna i punkt 2.

2. De behöriga myndigheterna ska, inom sex månader efter det att varje plan lämnats in, och efter samråd med de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen, granska planen och bedöma hur väl den plan uppfyller de krav som fastställs i artikel 5 samt följande kriterier:

a) Genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen kan rimligen förväntas upprätthålla eller återställa institutets eller koncernens bärkraft och finansiella ställning, med beaktande av de förberedande åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta.

b) Planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma period.

3. När den behöriga myndigheten bedömer återhämtningsplanernas lämplighet ska den ta hänsyn till lämpligheten av institutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till komplexitetsgraden hos dess organisatoriska struktur och dess riskprofil.

4. Den behöriga myndigheten ska tillhandahålla resolutionsmyndigheten återhämtningsplanen. Resolutionsmyndigheten får granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och att lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna.

5. I de fall den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den meddela institutet eller koncernens moderföretag sin bedömning och kräva att institutet inom två månader, som med myndigheternas godkännande kan förlängas med en månad, inkommer med en reviderad plan som visar hur de bristerna eller hindren har tagits itu med.

Innan den behöriga myndigheten kräver att ett institut ska lämna in en reviderad återhämtningsplan ska den ge institutet möjlighet att yttra sig om det kravet.

Om den behöriga myndigheten inte anser att det i den reviderade planen har tagits itu med bristerna och hindren på ett adekvat sätt får den beordra institutet att göra vissa specifika ändringar av planen.

6. Om institutet underlåter att inkomma med en reviderad återhämtningsplan, eller om den behöriga myndigheten slår fast att den reviderade återhämtningsplanen inte på ett tillfredsställande sätt åtgärdar de brister eller potentiella hinder som myndigheten konstaterade i sin ursprungliga bedömning, och det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom att ge order om att vissa specifika ändringar ska göras, ska den behöriga myndigheten ålägga institutet att inom rimlig tid identifiera de ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att ta itu med bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

Om institutet inte identifierar sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten satt, eller om den behöriga myndigheten bedömer att de av institutet föreslagna åtgärderna inte innebär att institutet på ett adekvat sätt tar itu med bristerna eller hindren, får den behöriga myndigheten beordra institutet att vidta de åtgärder som myndigheten anser vara nödvändiga och proportionerliga, varvid hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Den behöriga myndigheten får, utan att det påverkar artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, beordra institutet att

a) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,

b) möjliggöra rekapitaliseringsåtgärder i rätt tid,

c) se över institutets strategi och struktur,

d) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska funktionerna,

e) vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Den förteckning över åtgärder som avses i denna punkt ska inte hindra medlemsstaterna att bemyndiga de behöriga myndigheterna att vidta ytterligare åtgärder i enlighet med nationell rätt.

7. Om den behöriga myndigheten kräver att ett institut vidtar åtgärder enligt punkt 6 ska dess beslut om åtgärderna vara motiverade och proportionerliga. Beslutet ska meddelas institutet skriftligen och vara möjligt att överklaga.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar de minimikriterier och förfaranden som den behöriga myndigheten ska utvärdera för bedömningen enligt punkt 2 i den här artikeln och artikel 8.1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 7

Återhämtningsplaner på koncernnivå

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att moderföretag inom unionen upprättar och till den samordnande tillsynsmyndigheten lämnar in en koncernåterhämtningsplan. Koncernåterhämtningsplaner ska bestå av en återhämtningsplan för koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen. Koncernåterhämtningsplanen ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för varje enskilt dotterföretag.

2. I enlighet med artikel 8 får de behöriga myndigheterna begära att dotterföretag upprättar och lämnar in återhämtningsplaner på individuell basis.

3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, under förutsättning att sekretesskraven enligt detta direktiv gäller, översända koncernåterhämtningsplaner till:

a) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU,

b) de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen,

c) resolutionsmyndigheten på koncernnivå, och

d) dotterföretagens resolutionsmyndigheter.

4. Koncernåterhämtningsplanen ska syfta till att uppnå en stabilisering av koncernen som helhet, eller av ett institut som ingår i koncernen, när den befinner sig i ett ansträngt läge för att åtgärda eller avlägsna orsakerna till nödsituationen och återställa koncernens eller institutets finansiella ställning, samtidigt som hänsyn tas till andra koncernenheters finansiella ställning.

Koncernåterhämtningsplanen ska inbegripa arrangemang för att säkerställa att de åtgärder som planeras att vidtas på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för de enheter som det hänvisas till i artikel 1.1 c och d, liksom åtgärder som planeras att vidtas på nivån för dotterföretagen och, i tillämpliga fall i enlighet med i direktiv 2013/36/EU, på nivån för de betydande filialerna, är samordnade och konsekventa.

5. Koncernåterhämtningsplanen, och eventuella planer som upprättats för ett enskilt dotterföretag, ska innehålla de inslag som specificeras i artikel 5. De planerna ska i tillämpliga fall innehålla arrangemang för finansiellt stöd inom koncernen som antas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som har ingåtts i enlighet med kapitel III.

6. Koncernåterhämtningsplaner ska innehålla ett antal återhämtningsalternativ med åtgärder för att hantera de scenarier som anges i artikel 5.6.

För vart och ett av scenarierna ska det i koncernåterhämtningsplanen anges huruvida det finns hinder för genomförandet av återhämtningsåtgärder inom koncernen, inbegripet på nivån för de enskilda enheter som planen omfattar, och huruvida det finns väsentliga praktiska eller juridiska hinder för att utan dröjsmål överföra kapitalbasen eller betala skulder eller tillgångar inom koncernen.

7. Ledningsorganet för den enhet som upprättar koncernåterhämtningsplanen enligt punkt 1 ska bedöma och godkänna koncernåterhämtningsplanen innan den inlämnas till den samordnande tillsynsmyndigheten.

Artikel 8

Bedömning av koncernåterhämtningsplaner

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, tillsammans med de behöriga myndigheterna för dotterföretag, efter samråd med de behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU och med de behöriga myndigheter som är ansvariga för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, granska koncernåterhämtningsplanen och bedöma i vilken utsträckning den uppfyller de krav och kriterier som anges i artiklarna 6 och 7. Den bedömningen ska göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6 och med denna artikel och ska beakta potentiella effekter av återhämtningsåtgärderna på den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där koncernen verkar.

2. Den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut om

a) granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,

b) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som ingår i koncernen, och

c) tillämpningen av de åtgärder som anges i artikel 6.5 och 6.6.

Parterna ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut inom fyra månader från det datum då den samordnande tillsynsmyndigheten översände koncernåterhämtningsplanen i enlighet med artikel 7.3.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen eller om åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta i enlighet med artikel 6.5 och 6.6, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta sitt eget beslut med avseende på de ärendena. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som uttryckts under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till moderföretaget inom unionen och till de övriga behöriga myndigheterna.

Om någon av de behöriga myndigheter som avses i punkt 2 vid den fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska den samordnande tillsynsmyndighetens beslut gälla.

4. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om

a) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som omfattas av myndigheternas jurisdiktion, eller

b) tillämpningen på dotterföretagsnivå av de åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6,

ska varje behörig myndighet fatta sitt eget beslut i det ärendet.

Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den behöriga myndigheten för dotterföretaget skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förliknings-perioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av den behöriga myndighet som är ansvarig för dotterföretaget på individuell nivå gälla.

5. De övriga behöriga myndigheter som inte har invändningar enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 2 eller 5 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 3 och 4 ska erkännas som slutgiltigt och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. EBA får på begäran av en behörig myndighet i enlighet med punkt 3 eller 4 endast bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 med avseende på bedömningen av återhämtningsplaner och genomförandet av åtgärderna i artikel 6.6 a, b och d.

Artikel 9

Indikatorer för återhämtningsplanen

1. Vid tillämpningen av artiklarna 5–8 ska de behöriga myndigheterna kräva att alla återhämtningsplaner innehåller en ram med indikatorer som fastställts av institutet och som identifierar tidpunkterna för när planens åtgärder får vidtas. De behöriga myndigheterna ska komma överens om sådana indikatorer i samband med bedömningen av återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 6 och 8. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på institutets finansiella ställning och ska enkelt kunna övervakas. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna.

Trots första stycket får ett institut

a) vidta åtgärder enligt sin återhämtningsplan även när den relevanta indikatorn inte har uppfyllts men när institutets ledningsorgan anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna, eller

b) avstå från att vidta en sådan åtgärd om institutets ledningsorgan inte anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna.

Ett beslut om att vidta någon av de åtgärder som avses i återhämtningsplanen eller ett beslut om att avstå från att vidta en sådan åtgärd ska utan dröjsmål meddelas den behöriga myndigheten.

2. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer som avses i punkt 1.

Avsnitt 3

resolutionsplanering

Artikel 10

Resolutionsplaner

1. Resolutionsmyndigheten ska efter samråd med den behöriga myndigheten och efter samråd med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där eventuella betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta en resolutionsplan för varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om institutet uppfyller villkoren för resolution. Information som avses i punkt 7 a ska meddelas det berörda institutet.

2. Resolutionsmyndigheten ska när den upprättar resolutionsplanen identifiera alla väsentliga hinder för resolution och då så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur de hindren kan undanröjas, enligt kapitel II i denna avdelning.

3. Resolutionsplanen ska beakta relevanta scenarier inberäknat att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:

a) Tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.

b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

4. Resolutionsplanen ska innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.

5. Resolutionsmyndigheter får begära att instituten bistår dem vid utarbetandet och uppdateringen av planerna.

6. Resolutionsplaner ska ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt framtvingar en översyn av resolutionsplanen.

När det gäller översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner enligt första stycket ska instituten och de behöriga myndigheterna omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska resolutionsplanen ange alternativ när det gäller användning av de resolutionsverktyg som det hänvisas till i avsnitt IV på institutet. Denna ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:

a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.

b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar för institutet som inträffat sedan den senaste resolutionsinformationen lämnades in.

c) En beskrivning av hur kritiska funktioner och kärnaffärsområden, i den utsträckning som krävs, skulle kunna avskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter institutets fallissemang.

d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.

e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med punkt 2 i denna artikel och artikel 15.

f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 17 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolution som ett resultat av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 15.

g) En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet och möjligheten att sälja ut institutets kritiska funktioner, kärnaffärsområden och tillgångar.

h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den begärda informationen enligt artikel 11 är aktuell och att den alltid är tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.

i) En förklaring från resolutionsmyndigheten av hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras utan ett antagande om något av följande:

   i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.

   ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

   iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsfristerna.

k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden.

l) En beskrivning av handlingsalternativen för att bevara tillgång till betalnings- och clearingtjänster och annan infrastruktur och en bedömning av överförbarheten för kunders positioner.

m) En analys av planens effekter på institutets anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, i tillämpliga fall med beaktande av nationella system för dialog mellan arbetsmarknadens parter.

n) En plan för kommunikation med media och allmänheten.

o) Minimikravet för kapitalbasen och de kvalificerade skulderna i enlighet med artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.

p) Minimikravet för kapitalbasen och instrumenten för avtalsenlig skuldnedskrivning enligt artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.

q) En beskrivning av grundläggande operationer och system för kontinuerlig drift av institutets operativa processer.

r) I förekommande fall eventuella yttranden från institutet om resolutionsplanen.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal där institutet eller enheten är part. Resolutionsmyndigheten får ange en tidsfrist inom vilken institutet eller enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska inkomma med de registren. Samma tidsfrist ska gälla för samtliga institut och samtliga enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som omfattas av myndighetens jurisdiktion. Resolutionsmyndigheten får besluta att fastställa olika tidsfrister för de olika finansiella avtalstyper som avses i artikel 2.100. Denna punkt ska inte påverka den behöriga myndighetens befogenhet att samla in information.

9. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som ytterligare specificerar innehållet i resolutionsplanerna.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 11

Information för tillämpningen av resolutionsplaner och samarbete från institutets sida

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att begära att berörda institut

a) samarbetar i den utsträckning som krävs för att upprätta resolutionsplaner,

b) förser dem, endera direkt eller genom den behöriga myndigheten, med all nödvändig information för att upprätta och genomföra resolutionsplaner.

Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha befogenhet att, bland annan information, begära in den information och analys som specificeras i avsnitt B i bilagan.

2. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses i punkt 1 redan finns tillgänglig. Om sådan information är tillgänglig ska de behöriga myndigheterna lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera förfaranden och en minimiuppsättning standardformulär och mallar för överlämnande av information enligt denna artikel.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 12

Koncernresolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprättar koncernresolutionsplaner. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen, endera genom resolution på nivån för moderföretaget eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen. I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av

a) moderföretaget inom unionen,

b) de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna i unionen,

c) de enheter som avses i artikel 1.1 c och d, och

d) om inte annat följer av avdelning VI, de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna utanför unionen.

2. Koncernresolutionsplanen ska upprättas på grundval av den information som lämnas enligt artikel 11.

3. Koncernresolutionsplanen ska

a) fastställa resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter, både genom resolutionsåtgärder för de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d, moderföretaget och dotterinstituten samt genom samordnade resolutionsåtgärder med avseende på dotterinstitut, i de scenarier som anges i artikel 10.3,

b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt på koncernenheter etablerade i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller aktiviteter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter, samt identifiera eventuella potentiella hinder för en samordnad resolution,

c) om en koncern inbegriper enheter med säte i tredjeländer, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i de tredjeländerna och följderna av resolutionen inom unionen,

d) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta koncernresolution när villkoren för resolution är uppfyllda, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden,

e) fastställa eventuella ytterligare åtgärder som inte avses i detta direktiv men som resolutionsmyndigheten på koncernnivå har för avsikt att vidta inom ramen för resolutionen av koncernen,

f) identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och, där finansieringsarrangemangen skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:

   i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.

   ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

De principerna ska fastställas på grundval av rättvisa och välavvägda kriterier och ska särskilt beakta artikel 107.5 och effekterna på den finansiella stabiliteten i alla berörda medlemsstater.

4. Bedömningen av möjligheten till en resolution av koncernen enligt artikel 16 ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas och uppdateras i enlighet med denna artikel. En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 16 ska ingå i koncernresolutionsplanen.

5. Koncernresolutionsplaner får inte ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat.

6. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i koncernresolutionsplaner, med beaktande av de många olika affärsmodeller som koncerner på den inre marknaden har.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 13

Krav och förfaranden för koncernresolutionsplaner

1. Moderföretag inom unionen ska till resolutionsmyndigheten på koncernnivå inkomma med den information som får krävas i enlighet med artikel 11. Denna information ska röra det moderföretag inom unionen och i den utsträckning som krävs var och en av koncernenheterna, inbegripet de enheter som avses i artikel 1.1 c och d.

Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs i detta direktiv tillämpas, översända den information som tillhandahålls i enlighet med denna punkt till

a) EBA,

b) resolutionsmyndigheterna för dotterföretag,

c) resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen,

d) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, och

e) resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de enheter som avses i artikel 1.1 c och d är etablerade.

Information som tillhandahållits av resolutionsmyndigheten på koncernnivå till resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen, till resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna samt till de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, ska åtminstone innehålla all information som är relevant för dotterföretaget eller den betydande filialen. Information som lämnas till EBA ska innehålla all information som är relevant för EBA:s roll inom ramen för koncernresolutionsplanerna. När det gäller information som avser dotterföretag i tredjeländer, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå inte ha någon skyldighet att överlämna den informationen utan samtycke från relevant tillsynsmyndighet eller resolutionsmyndighet i tredjelandet.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter på koncernnivå, efter samverkan med de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 andra stycket i denna artikel, i resolutionskollegier och efter samråd med de relevanta behöriga myndigheterna, inbegripet med behöriga myndigheter i de medlemsstatsjurisdiktioner där betydande filialer är belägna, upprättar och uppdaterar koncernresolutionsplaner. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå får om de så önskar, och med förbehåll för att de uppfyller de sekretesskrav som fastställs i artikel 98 i detta direktiv, i arbetet med att upprätta och upprätthålla koncernresolutionsplaner inbegripa ett tredjelands resolutionsmyndigheter från de jurisdiktioner där koncernen har etablerat dotterföretag eller finansiella holdingföretag eller betydande filialer i den mening som avses i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernresolutionsplaner ses över, och om så är lämpligt, uppdateras minst en gång om året, samt efter varje förändring som avser den juridiska eller organisatoriska strukturen, affärsverksamheten eller finansiella ställningen inom koncernen, inbegripet varje koncernenhet, som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av planen.

4. Antagandet av koncernresolutionsplanen ska ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretag.

De resolutionsmyndigheterna ska fatta ett gemensamt beslut inom fyra månader från det att resolutionsmyndigheten på koncernnivå översänt den information som avses i punkt 1 andra stycket.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om resolutionsmyndigheterna inte har nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om koncernresolutionsplanen. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

6. Om ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom fyra månader ska varje resolutionsmyndighet som är ansvarig för ett dotterföretag fatta ett eget beslut och utforma och upprätthålla en resolutionsplan för de enheter som omfattas av dess jurisdiktion. Varje enskilt beslut ska innehålla en fullständig motivering, ange skälen till invändningarna till den föreslagna koncernresolutionsplanen och beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna fört fram. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den berörda resolutionsmyndigheten, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet tillämpas.

7. De övriga resolutionsmyndigheter som inte har invändningar enligt punkt 6 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

8. De gemensamma beslut som avses i punkterna 4 och 7 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 5 och 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I enlighet med punkterna 5 och 6 i den här artikeln får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 såvida inte någon av de berörda resolutionsmyndigheterna bedömer att det omtvistade ärendet på något sätt kan inkräkta på deras medlemsstaters finanspolitiska ansvar.

10. Om gemensamma beslut fattas enligt punkterna 4 och 7 och om en resolutionsmyndighet enligt punkt 9 bedömer att den omtvistade frågan avseende koncernresolutionsplanerna inkräktar på dess medlemsstats finanspolitiska ansvar, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå företa en ny bedömning av koncernresolutionsplanen, inbegripet minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

Artikel 14

Översändande av resolutionsplaner till behöriga myndigheterna

1. Resolutionsmyndigheten ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

KAPITEL II

Möjlighet till resolution

Artikel 15

Bedömning av instituts möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten, efter att den samrått med den behöriga myndigheten och med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av institut som inte utgör en del av en koncern är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.

b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av ett institut ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten antingen kan avveckla institutet enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i den medlemsstat i vilken institutet är etablerat, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att institutets kritiska funktioner kan upprätthållas. Resolutionsmyndigheterna ska upplysa EBA i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig.

2. För den bedömning av möjligheten till resolution som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten åtminstone bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Resolutionsmyndigheten ska göra en bedömning av möjligheten till en resolution enligt denna artikel samtidigt som den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen i enlighet med artikel 10.

4. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som anges i punkt 2 i den här artikeln och i artikel 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 16

Bedömning av koncerners möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för sådana dotterföretag, och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av koncerner är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.

b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av en koncern ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheterna antingen kan avveckla koncernenheter enligt normala insolvensförfaranden eller försätta koncernenheter i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna på koncernenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater i vilka koncernenheter är etablerade, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att koncernenheternas kritiska funktioner kan upprätthållas om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela EBA i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

Bedömningen av en koncerns möjlighet till resolution ska beaktas av de resolutionskollegier som avses i artikel 88.

2. För den bedömning av möjligheten till koncernresolution ska resolutionsmyndigheterna, åtminstone, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Bedömningen av möjligheten till en koncernresolution enligt denna artikel ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanerna upprättas och uppdateras i enlighet med artikel 12. Bedömningen ska ske i enlighet med den beslutsprocess som anges i artikel 13.

Artikel 17

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en resolutionsmyndighet, efter att ha gjort en bedömning av resolutionsmöjligheterna för ett institut i enlighet med artiklarna 15 och 16, efter samråd med den behöriga myndigheten, slår fast att det finns väsentliga hinder för möjligheten att försätta det institutet i resolution, ska resolutionsmyndigheten skriftligen meddela det beslutet till det berörda institutet, till den behöriga myndigheten och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna.

2. Kravet på resolutionsmyndigheterna att upprätta resolutionsplaner och på de berörda resolutionsmyndigheterna att komma fram till ett gemensamt beslut om koncernresolutionsplanerna i artikel 10.1 respektive artikel 13.4 ska efter det meddelande som anges i punkt 1 i den här artikeln tillfälligt upphävas tills åtgärderna för att undanröja de väsentliga hinder för möjligheten att försätta ett institut i resolution godtagits av resolutionsmyndigheten enligt punkt 3 i den här artikeln eller beslutats enligt punkt 4 i den här artikeln.

3. Inom fyra månader från mottagandet av ett meddelande i enlighet med punkt 1, ska institutet till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet. Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma huruvida de åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågavarande väsentliga hindren.

4. Om resolutionsmyndigheten bedömer att de av ett institut föreslagna åtgärderna i enlighet med punkt 3 inte effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågavarande hindren, ska den, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, kräva att institutet vidtar alternativa åtgärder som skulle kunna uppnå det målet samt skriftligt meddela institutet dessa åtgärder, vilket inom en månad ska föreslå en plan för att genomföra dem.

När resolutionsmyndigheten identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte skulle kunna avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheten ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

5. Vid tillämpning av punkt 4 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att vidta någon av följande åtgärder:

a) Kräva att institutet ser över koncerninterna finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal, antingen koncerninterna avtal eller avtal med tredje man, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.

b) Kräva att institutet begränsar sina maximala enskilda och totala exponeringar.

c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.

d) Kräva att institutet avyttrar särskilda tillgångar.

e) Kräva att institutet begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.

f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.

g) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller varje koncernenhet som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.

h) Kräva att ett institut eller ett moderföretag bildar ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.

i) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar kvalificerade skulder för att uppfylla kraven i artikel 45.

j) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtar åtgärder för att uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 45, och inte minst försöker omförhandla kvalificerade skulder, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument som det eller den har utfärdat, för att säkerställa att resolutionsmyndighetens eventuella beslut om att skriva ned eller konvertera den skulden eller det instrumentet verkställs enligt rätten i den jurisdiktion som skulden eller instrumentet omfattas av.

k) Om ett institut är ett dotterföretag till ett holdingföretag med blandad verksamhet, kräva att holdingföretaget med blandad verksamhet bildar ett separat finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om nödvändigt för att underlätta resolutionen av institutet och för att undvika att tillämpningen av de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som avses i avsnitt IV får negativa konsekvenser för den icke-finansiella delen av koncernen.

6. Ett beslut enligt punkt 1 eller 4 ska uppfylla följande krav:

a) De ska underbyggas med angivande av motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga.

b) Det ska ange hur bedömningen eller fastställandet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 4.

c) Det ska kunna överklagas.

7. Innan resolutionsmyndigheten identifierar eventuella åtgärder enligt punkt 4, ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten och i förekommande fall den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten, noggrant överväga åtgärdernas potentiella effekter på institutet i fråga, på den inre marknaden för finansiella tjänster, på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.

8. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera närmare uppgifter om åtgärderna som anges i punkt 5 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Artikel 18

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder: behandling av koncerner

1. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, beakta den bedömning som krävs enligt artikel 16 inom resolutionskollegiet och vidta alla rimliga mått och steg för att nå ett gemensamt beslut i fråga om tillämpningen av åtgärder som har fastställts i enlighet med artikel 17.4 med avseende på samtliga institut som ingår i koncernen.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska, i samarbete med den samordnande tillsynsmyndigheten och EBA, i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1093/2010, utarbeta och överlämna en rapport till moderföretaget inom unionen, till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som överlämnar den till de dotterföretag som de har tillsyn över, och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Rapporten ska utarbetas efter samråd med de behöriga myndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna vad avser koncernen. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt myndighetens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren.

3. Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får moderföretaget inom unionen inkomma med synpunkter och för resolutionsmyndigheten på koncernnivå föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

4. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt som står i deras makt för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren, och om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävts av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn tagen till de potentiella effekter som åtgärderna kan ha i alla de medlemsstater där koncernen är verksam.

5. Det gemensamma beslutet ska nås inom fyra månader från det att moderföretaget i unionen inkommit med yttranden, eller vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 3, beroende på vilket som inträffar först. Det ska motiveras och fastställas i ett dokument som resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 5, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas på koncernnivå.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

7. Om inget gemensamt beslut föreligger ska resolutionsmyndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas av dotterföretag på individuell nivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Beslutet ska lämnas till det berörda dotterföretaget och till resolutionsmyndigheten på koncernnivå.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska dotterföretagets resolutionsmyndighet skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet för dotterföretaget tillämpas.

8. Det gemensamma beslut som avses i punkt 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I avsaknad av ett gemensamt beslut om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet i enlighet med punkterna 6 eller 7 i den här artikeln, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL III

Finansiellt stöd inom koncerner

Artikel 19

Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, eller en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d och dess dotterföretag i andra medlemsstater eller tredjeländer, som är institut eller finansinstitut som omfattas av moderföretagets gruppbaserade tillsyn, får ingå avtal om att bevilja finansiellt stöd till varje annan avtalspart som uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27, förutsatt att de villkor som fastställs i detta kapitel är uppfyllda.

2. Detta kapitel är inte tillämpligt på koncerninterna finansiella arrangemang, däribland finansieringsarrangemang och användning av centraliserade finansieringsarrangemang under förutsättning att ingen av parterna i sådana arrangemang uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

3. Ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner får inte vara ett villkor för att

a) ge finansiellt stöd inom koncerner till varje koncernenhet som har finansiella svårigheter om institutet bestämmer sig för att göra det, på grundval av beslut som fattas från fall till fall och i enlighet med koncernens riktlinjer, förutsatt att det inte medför någon risk för koncernen som helhet, eller

b) få verka i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterna ska undanröja alla rättsliga hinder i nationell rätt mot koncerninterna finansiella stödtransaktioner som utförs i enlighet med detta kapitel under förutsättning att inget i detta kapitel hindrar medlemsstaterna från att ålägga begränsningar med avseende på koncerninterna transaktioner med anknytning till nationell rätt som utnyttjar möjligheterna som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013, införlivar direktiv 2013/36/EU eller uppställer krav på att delar av en koncern eller av verksamheter som genomförs inom en koncern av skäl hänförliga till finansiell stabilitet ska separeras.

5. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får

a) omfatta ett eller flera koncerndotterföretag, och får stadga om finansiellt stöd från moderföretaget till dotterföretag, från dotterföretag till moderföretaget, mellan dotterföretag inom koncernen som är parter i avtalet, eller någon kombination av de enheterna,

b) stadga om finansiellt stöd i form av ett lån, utställande av garantier, tillhandahållande av tillgångar som ställs som säkerhet eller någon kombination av dessa former av finansiellt stöd inom ramen för en eller flera transaktioner, inbegripet mellan stödmottagaren och en tredje man.

6. Om en koncernenhet, i enlighet med villkoren för avtalet om finansiellt stöd inom koncerner, samtycker till att ge finansiellt stöd till en annan koncernenhet, får avtalet inbegripa en motsvarande avtalsutfästelse från den koncernenhet som mottar stödet om att ge finansiellt stöd till den koncernenhet som ger stödet.

7. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner ska specificera principerna för beräkningen av ersättningen för varje transaktion som görs enligt avtalet. De principerna ska innefatta ett krav på att ersättningen ska bestämmas vid den tidpunkt då det finansiella stödet tillhandahålls. Avtalet, inklusive principerna för beräkning av ersättningen för tillhandahållande av det finansiella stödet och övriga avtalsvillkor, ska vara förenligt med följande principer:

a) Varje part ska ingå avtalet av fri vilja.

b) När avtal ingås och när ersättningen för tillhandahållandet av finansiellt stöd bestäms måste varje part agera för att tillvarata sina egna intressen och får därvid ta hänsyn till eventuella direkta eller indirekta fördelar som en part kan komma i åtnjutande av som ett resultat av det tillhandahållna finansiella stödet.

c) Varje part som tillhandahåller finansiellt stöd måste ha full insyn i relevant information från varje part som tar emot finansiellt stöd innan ersättningen för tillhandahållandet av det finansiella stödet bestäms och innan ett eventuellt beslut om att tillhandahålla finansiellt stöd fattas.

d) Ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd får fastställas med beaktande av information som den part som ger stödet förfogar över med anledning av att denna ingår i samma koncern som den stödmottagande parten och som inte är tillgänglig för marknaden.

e) Principerna för beräkningen av ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd behöver inte fastställas med beaktande av eventuell förväntad tillfällig påverkan på marknadspriserna som följer av händelser som inte är hänförliga till koncernen.

8. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får endast ingås om ingen av parterna, vid den tidpunkt då det föreslagna avtalet ingås, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av avtalet om finansiellt stöd inom koncerner endast får hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man.

Artikel 20

Behöriga myndigheters granskning av det föreslagna avtalet samt medling

1. Moderinstitutet inom unionen ska till den samordnande tillsynsmyndigheten inkomma med en ansökan om tillstånd för varje avtal om koncerninternt finansiellt stöd som föreslås enligt artikel 19. Ansökan ska innehålla texten till det föreslagna avtalet och ange vilka koncernenheter som föreslås vara avtalsparter.

2. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje dotterföretag som föreslås vara avtalspart så att ett gemensamt beslut kan fattas.

3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i denna artikel, bevilja auktorisation om villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.

4. Den samordnande tillsynsmyndigheten får, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i den här artikeln, förbjuda att det föreslagna avtalet ingås om det kan anses oförenligt med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.

5. De behöriga myndigheterna ska göra allt som står i deras makt för att, inom fyra månader från den dag då den samordnande tillsynsmyndigheten mottog ansökan, nå ett gemensamt beslut, som tar hänsyn till de potentiella effekterna, inbegripet budgeteffekter, som verkställandet av avtalet kan få i alla de medlemsstater där koncernen verkar, om huruvida villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med villkoren för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23. Det gemensamma beslutet ska fastställas i ett dokument tillsammans med en fullständig motivering till beslutet, som den samordnande tillsynsmyndigheten ska överlämna till sökanden.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om de berörda tillsynsmyndigheterna inte nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan. Detta beslut ska redovisas i ett dokument med fullständig motivering och ska beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela sitt beslut till den sökande och de övriga behöriga myndigheterna.

7. Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Artikel 21

Aktieägares godkännande av ett föreslaget avtal

1. Medlemsstaterna ska kräva att ett föreslaget avtal som godkänts av de behöriga myndigheterna ska godkännas av aktieägarna i varje koncernenhet som föreslås bli avtalspart. I ett sådant fall ska avtalet endast gälla för de parter vars aktieägare har godkänt avtalet i enlighet med punkt 2.

2. Ett avtal om finansiellt stöd inom en koncern ska vara giltigt med avseende på en koncernenhet endast om dess aktieägare har godkänt att ledningsorganet för ifrågavarande koncernenhet fattar ett beslut om att koncernenheten ska tillhandahålla eller ta emot finansiellt stöd i enlighet med avtalsvillkoren och i enlighet med villkoren som fastställs i detta kapitel, och detta godkännande från aktieägarna inte har återkallats.

3. Ledningsorganet för varje enhet som är avtalspart ska varje år lämna en rapport till aktieägarna om hur avtalet fungerar och om genomförande av eventuella beslut som fattats enligt avtalet.

Artikel 22

Överlämnande av avtalen om finansiellt stöd inom koncerner till resolutionsmyndigheter

Behöriga myndigheter ska lämna över de avtal om finansiellt stöd inom koncerner som de har godkänt och alla ändringar till dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna.

Artikel 23

Villkor för finansiellt stöd inom koncerner

1. En koncernenhet får endast tillhandahålla finansiellt stöd i enlighet med artikel 19 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad avhjälper de finansiella svårigheterna i den koncernenhet som mottar stödet.

b) Tillhandahållandet av finansiellt stöd syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i någon av koncernenheterna och innebär att den koncernenhet som ger stödet gagnar sina egna intressen.

c) Det finansiella stödet ges på vissa villkor, inklusive ersättning i enlighet med artikel 19.7.

d) På grundval av den information som ledningsorganet för den koncernenhet som ger stödet hade tillgång till vid tidpunkten då beslutet om att ge finansiellt stöd fattades, kan det rimligen antas att ersättningen för stödet kommer att betalas och, om stödet utges i form av lån, att den stödmottagande koncernenheten återbetalar lånet. Om stödet ges i form av en garanti eller annan slags säkerhet ska samma villkor tillämpas med avseende på den skuld som uppkommer hos mottagaren om garantin eller säkerheten utlöses.

e) Tillhandahållandet av det finansiella stödet äventyrar inte likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet.

f) Tillhandahållandet av det finansiella stödet skapar inte något hot mot den finansiella stabiliteten, i synnerhet inte i den medlemsstat där den koncernenhet som ger stödet är belägen.

g) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav som uppställs med avseende på kapitalbas eller likviditet i direktiv 2013/36/EU och alla övriga krav som uppställs enligt artikel 104.2 i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den enhet som ger stödet.

h) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav på stora exponeringar som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, inbegripet eventuell nationell rätt om utnyttjande av de där föreskrivna alternativen, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den koncernenhet som ger stödet.

i) Tillhandahållandet av finansiellt stöd äventyrar inte möjligheten till resolution av den koncernenhet som ger stödet.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera villkoren som fastställs i punkt 1 a, c, e och i.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av de villkor som fastställs i punkt 1 b, d, f, g och h i den här artikeln.

Artikel 24

Beslut om att ge finansiellt stöd

Beslutet om att ge finansiellt stöd inom koncerner i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tillhandahåller det finansiella stödet. Det beslutet ska motiveras och i beslutet ska målet för det föreslagna finansiella stödet anges. I beslutet ska särskilt anges hur tillhandahållandet av det finansiella stödet uppfyller de villkor som fastställs i artikel 23.1. Beslutet om att godkänna finansiellt stöd inom en koncern i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tar emot det finansiella stödet.

Artikel 25

Behöriga myndigheters invändningsrätt

1. Innan finansiellt stöd ges i enlighet med ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner ska ledningsorganet för den koncernenhet som avser att ge finansiellt stöd anmäla detta till

a) sin behöriga myndighet,

b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och c,

c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och b, och

d) EBA.

Anmälan ska innehålla ledningsorganets motiverade beslut i enlighet med artikel 24 och de närmare uppgifterna om det föreslagna finansiella stödet, inklusive en kopia på avtalet om finansiellt stöd inom koncernen.

2. Den behöriga myndigheten för den koncernenhet som ger stödet får, inom fem bankdagar från mottagandet av en fullständig anmälan, förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av finansiellt stöd om den bedömer att villkoren för finansiellt stöd inom koncerner som fastställs i artikel 23 inte är uppfyllda. Ett beslut av den behöriga myndigheten att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska motiveras.

3. Beslutet av den behöriga myndigheten att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till

a) den samordnande tillsynsmyndigheten,

b) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, och

c) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

4. Om den samordnande tillsynsmyndigheten eller den behöriga myndigheten med ansvar för den stödmottagande koncernenheten har invändningar mot beslutet att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet får de inom två dagar hänskjuta frågan till EBA och begära dess bistånd i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om den behöriga myndigheten inte förbjuder eller begränsar det finansiella stödet inom den tidsperiod som anges i punkt 2, eller före utgången av den perioden har godkänt det stödet, får det finansiella stödet ges i enlighet med de villkor som anmälts till den behöriga myndigheten.

6. Beslutet av institutets ledningsorgan att tillhandahålla finansiellt stöd ska översändas till

a) den behöriga myndigheten,

b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är samma som myndigheten enligt leden a och c,

c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna är en annan än myndigheten enligt leden a och b, och

d) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

7. Om den behöriga myndigheten begränsar eller förbjuder finansiellt stöd inom koncernen enligt punkt 2 i den här artikeln och om koncernresolutionsplanen enligt artikel 7.5 hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd, får den behöriga myndigheten för den koncernenhet till vilken stöd begränsas eller förbjuds begära att den samordnande tillsynsmyndigheten gör en omprövning av koncernresolutionsplanen enligt artikel 8, eller när en resolutionsplan upprättas på individuell basis, begära att koncernenheten lämnar in en reviderad resolutionsplan.

Artikel 26

Offentliggörande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernenheter offentliggör om de har ingått ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner enligt artikel 19 och offentliggör en beskrivning av avtalets allmänna villkor och namnen på de koncernenheter som är avtalsparter samt uppdaterar den informationen minst en gång om året.

Artiklarna 431–434 i förordning (EU) nr 575/2013 ska tillämpas.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera formen för och innehållet i den beskrivning som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta förslagen till de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING III

TIDIGT INGRIPANDE

Artikel 27

Åtgärder för tidigt ingripande

1. Om ett institut överträder, eller till följd av bland annat en snabbt försämrad finansiell ställning, inbegripet en försämrad likviditetssituation, ökad hävstång, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets kapitalbaskrav plus 1,5 procentenheter, inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda kraven i förordning (EU) nr 575/2013, direktiv 2013/36/EU, avdelning II i direktiv 2014/65/EU eller någon av artiklarna 3–7, 14–17, samt 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, i tillämpliga fall åtminstone förfogar över åtgärder för att göra följande:

a) Kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i enlighet med artikel 5.2 uppdaterar sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställts i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i inledningen inte längre är tillämpliga.

b) Kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.

c) Kräva att institutets ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, själva direkt sammankalla institutets bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.

d) Kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU.

e) Kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.

f) Kräva ändringar av institutets affärsstrategi.

g) Kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer.

h) Hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36.

2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, så snart de har kunnat fastställa att villkoren som fastställs i punkt 1 uppfylls med avseende på ett institut, utan dröjsmål underrättar resolutionsmyndigheterna om detta och att resolutionsmyndigheterna bland annat har befogenhet att kräva att institutet kontaktar potentiella köpare för att förbereda en resolution av institutet, med förbehåll för de villkor som fastställs i artikel 39.2 och de sekretessbestämmelser som fastställs i artikel 84.

3. För varje åtgärd som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna fastställa en lämplig tidsfrist och se till att åtgärdens effektivitet kan utvärderas.

4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av den utlösande faktorn för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln.

5. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 4 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den minimiuppsättningen av utlösande faktorer för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 28

Avsättning av den verkställande ledningen och ledningsorganet

När det föreligger en väsentlig försämring av ett instituts finansiella ställning eller när det föreligger allvarliga överträdelser av lagar, föreskrifter eller institutets stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter, och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter får kräva att institutets verkställande ledning eller ledningsorgan avsätts, i sin helhet eller vissa personer. Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet ska ske i enlighet med nationell rätt och unionsrätten och ska kräva godkännande eller medgivande av den behöriga myndigheten.

Artikel 29

Tillfällig förvaltare

1. När ett byte av den verkställande ledningen eller ledningsorganet i enlighet med artikel 28 inte anses tillräckligt av den behöriga myndigheten för att åtgärda situationen ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna får utse en eller flera tillfälliga förvaltare av institutet. Beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet får behöriga myndigheter utse en tillfällig förvaltare antingen för att tillfälligt byta ut institutets ledningsorgan eller tillfälligt arbeta med institutets ledningsorgan, och den behöriga myndigheten ska meddela sitt beslut vid tidpunkten för tillsättningen. Om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta med institutets ledningsorgan, ska den behöriga myndigheten vid tidpunkten för tillsättningen specificera den tillfälliga förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. Den behöriga myndigheten ska vara skyldig att offentliggöra alla tillsättningar av tillfälliga förvaltare utom när den tillfälliga förvaltaren saknar befogenhet att representera institutet. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att alla tillfälliga förvaltare har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag och att det inte föreligger någon intressekonflikt.

2. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes tillsättning utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledningsorgan har enligt bolagsordningen och enligt nationell rätt, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

3. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning, och dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller en del av denna för att upprätthålla eller återupprätta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återupprätta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Den behöriga myndigheten ska ange eventuella begränsningar för den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har en exklusiv behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfälliga förvaltaren när som helst och på vilka grunder som helst. Den behöriga myndigheten får när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare med förbehåll för denna artikel.

5. Den behöriga myndigheten får kräva att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Den behöriga myndigheten ska ange alla sådana krav vid tidpunkten för tillsättning av den tillfälliga förvaltaren eller vid den tidpunkt då villkoren ändras för den tillfälliga förvaltaren.

Den tillfälliga förvaltaren får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

6. Den behöriga myndigheten får kräva att en tillfällig förvaltare upprättar rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av den behöriga myndigheten och i slutet av förvaltarens uppdrag.

7. Den tillfälliga förvaltarens mandat ska löpa under högst ett år. Den perioden får undantagsvis förlängas om villkoren för att utse den tillfälliga förvaltaren fortsatt är uppfyllda. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att avgöra huruvida villkoren är lämpliga för att behålla en tillfällig förvaltare och för att motivera ett sådant beslut gentemot aktieägarna.

8. Med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

9. Medlemsstaterna får begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare i enlighet med punkt 3.

10. En tillfällig förvaltare som har utsetts enligt denna artikel ska inte anses vara en ”shadow director” eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

Artikel 30

Samordning av åtgärder för tidigt ingripande och tillsättning av tillfälliga förvaltare vad avser koncerner

1. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett moderföretag inom unionen, ska den samordnande tillsynsmyndigheten underrätta EBA och samråda med övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

2. Efter den underrättelsen och det samrådet ska den samordnande tillsynsmyndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses med avseende på det berörda moderföretaget inom unionen, med beaktande av effekterna av dessa åtgärder på koncernenheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

3. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett dotterföretag till ett moderföretag inom unionen, ska den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå och som avser att vidta en åtgärd i enlighet med de artiklarna underrätta och samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den samordnande tillsynsmyndigheten kan, när den mottagit underrättelsen, bedöma de sannolika effekterna av att ålägga krav enligt artikel 27 eller att utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 för institutet i fråga, på koncernen eller koncernenheter i andra medlemsstater. Den ska meddela den behöriga myndigheten om den bedömningen inom tre dagar.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska den behöriga myndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses. Beslutet ska fattas med vederbörligt beaktande av den samordnande tillsynsmyndighetens eventuella bedömning. Den behöriga myndigheten ska meddela beslutet till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

4. När mer än en behörig myndighet avser att utse en tillfällig förvaltare för, eller tillämpa någon av åtgärderna i artikel 27 på, mer än ett institut i samma koncern, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta behöriga myndigheter överväga huruvida det är lämpligare att utse samma tillfälliga förvaltare för alla de berörda enheterna eller samordna tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27 på mer än ett institut för att underlätta lösningar som återupprättar det berörda institutets finansiella ställning. Bedömningen ska utformas som ett gemensamt beslut av den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga relevanta behöriga myndigheterna. Det gemensamma beslutet ska fattas inom fem dagar från dagen för den underrättelse som avses i punkt 1. Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande tillsynsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

I avsaknad av ett gemensamt beslut inom fem dagar får den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen fatta sina egna beslut om tillsättningen av tillfälliga förvaltare för institut som de ansvarar för och om tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27.

5. Om en berörd behörig myndighet har invändningar mot det beslut som meddelats i enlighet med punkt 1 eller 3, eller i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkt 4, får den behöriga myndigheten hänskjuta ärendet till EBA i enlighet med punkt 6.

6. EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheter som avser att tillämpa en eller flera av åtgärderna i artikel 27.1 a i detta direktiv med avseende på punkterna 4, 10, 11 och 19 i avsnitt A i bilagan till detta direktiv, i artikel 27.1 e i detta direktiv eller i artikel 27.1 g i detta direktiv när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Varje behörig myndighets beslut ska motiveras. Beslutet ska beakta de synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under den samrådsperiod som avses i punkt 1 eller 3 eller den femdagarsperiod som avses i punkt 4 samt beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna. Besluten ska av den samordnande tillsynsmyndigheten tillställas moderföretaget inom unionen och av respektive behöriga myndigheter tillställas dotterföretagen.

Om, i de fall som avses i punkt 6 i den här artikeln, någon av de berörda behöriga myndigheterna före utgången av den samrådsperiod som avses i punkterna 1 och 3 i den här artikeln eller vid utgången av den femdagarsperiod som avses i punkt 4 i den här artikeln har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sina beslut i enlighet med EBA:s beslut. Femdagarsperioden ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom tre dagar. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

8. Om EBA inte inom tre dagar har fattat sitt beslut ska de enskilda beslut som fattats i enlighet med punkterna 1 eller 3 eller punkt 4 tredje stycket tillämpas.

AVDELNING IV

RESOLUTION

KAPITEL I

Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 31

Resolutionsmål

1. När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de ta hänsyn till resolutionsmålen och välja de verktyg och befogenheter som bäst uppfyller de mål som är relevanta beroende på omständigheterna i varje enskilt fall.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.

b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridning av negativa effekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.

c) Skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

d) Skydda insättare som omfattas av direktiv 2014/49/EU och investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.

e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

Resolutionsmyndigheten ska i strävandet att uppfylla ovannämnda mål försöka att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i detta direktiv är resolutionsmålen likvärdiga och resolutionsmyndigheterna ska göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

Artikel 32

Villkor för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett institut som avses i artikel 1.1 a endast om resolutionsmyndigheten anser att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Fastställandet att institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera har gjorts av den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten, eller med förbehåll för de villkor som avses i punkt 2, av resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten.

b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 59.2, avseende institutet inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten får fastställa huruvida ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt punkt 1 a, när resolutionsmyndigheterna enligt nationell rätt har de verktyg som krävs för ett sådant fastställande, särskilt adekvat tillgång till relevant information. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till resolutionsmyndigheten som denna begär för att kunna utföra sin bedömning.

3. En tidigare vidtagen åtgärd för tidigt ingripande enligt artikel 27 är inte ett villkor för att vidta resolutionsåtgärder.

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska ett institut anses fallera eller sannolikt kunna fallera om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

a) Institutet överträder, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden kommer att överträda kraven på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att dra in auktorisationen bland annat, men inte enbart, på grund av att institutet har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.

b) Institutets tillgångar underskrider eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutets tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att underskrida dess skulder.

c) Institutet kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder när de förfaller till betalning.

d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när det extraordinära offentliga finansiella stödet, för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, antar någon av följande former:

i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.

ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.

iii) Ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger institutet någon fördel, när varken omständigheterna som avses i leden a, b eller c i denna punkt eller omständigheterna som avses i artikel 59.3 föreligger vid tidpunkten för beviljande av det offentliga stödet.

I vart och ett av de fall som avses i leden d i, d ii och d iii i första stycket ska de garantiåtgärder eller likvärdiga åtgärder som avses där vara begränsade till solida institut och villkorade av ett slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd. De åtgärderna ska vara tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att avhjälpa följdverkningarna av den allvarliga störningen, och får inte användas för att kompensera förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig.

Stödåtgärder enligt led d iii i första stycket ska begränsas till tillskott som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

EBA ska senast den 3 januari 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om den typ av tester, granskningar eller genomgångar som avses ovan och som kan leda till sådant stöd.

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen se över huruvida det finns ett fortsatt behov av att tillåta stödåtgärder enligt led d iii i första stycket, och de villkor som i så fall måste vara uppfyllda, och rapportera om detta till Europaparlamentet och rådet. Om så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses vara i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 31 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses fallera eller sannolikt kommer att fallera.

Artikel 33

Resolutionsvillkor med avseende på finansinstitut och holdingföretag

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett finansinstitut som avses i artikel 1.1 b om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både finansinstitutet och det moderföretag som är föremål för gruppbaserad tillsyn.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både den enheten som avses i artikel 1.1 c eller d och med avseende på ett eller flera dotterföretag som är institut, eller om dotterföretaget inte är etablerat i unionen, den tredjelandsmyndighet som har fastställt att den uppfyller villkoren för resolution enligt lagen i det tredjelandet.

3. Om dotterinstituten till ett holdingföretag med blandad verksamhet innehas direkt eller indirekt av ett mellanvarande finansiellt holdingföretag ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsåtgärder för koncernresolution vidtas gentemot det mellanvarande finansiella holdingföretaget, och de ska inte vidta resolutionsåtgärder för koncernresolution gentemot holdingföretaget med blandad verksamhet.

4. Med förbehåll för punkt 3 i den här artikeln får resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d trots att den inte uppfyller villkoren i artikel 32.1 om ett eller flera av de dotterföretag som är institut uppfyller villkoren i artikel 32.1, 32.4 och 32.5 och deras tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang hotar koncernen som helhet eller om insolvensrätten i medlemsstaten kräver att koncernerna behandlas som en helhet och resolutionsåtgärderna gentemot den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d är nödvändiga för resolutionen av sådana dotterföretag som är institut eller för resolutionen av koncernen som helhet.

Vid tillämpningen av punkt 2 och första stycket i denna punkt får resolutionsmyndigheten för institutet och resolutionsmyndigheten för den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d, vid bedömningen av huruvida villkoren i artikel 32.1 är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som är institut, efter gemensam överenskommelse bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster mellan enheter, inbegripet utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

Artikel 34

Allmänna principer för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärderna vidtas i enlighet med följande principer:

a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.

b) Borgenärer i institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, utom om det uttryckligen föreskrivs något annat i detta direktiv.

c) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska ersättas, utom i de fall då det anses nödvändigt att helt eller delvis, beroende på omständigheterna, behålla ledningsorganet och den verkställande ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.

d) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.

e) Fysiska och juridiska personer ska göras ansvariga i överensstämmelse med civil- eller straffrätt i medlemsstaten för deras ansvar för att institutet har fallerat.

f) Om inte annat anges i detta direktiv ska borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt.

g) Ingen borgenär ska åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med skyddsåtgärderna i artiklarna 73–75.

h) Garanterade insättningar ska skyddas helt.

i) Resolutionsåtgärder ska vidtas i enlighet med skyddsåtgärderna i detta direktiv.

2. Om institutet är en koncernenhet ska resolutionsmyndigheterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31, använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernenheter och på koncernen som helhet och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

3. När medlemsstaterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de säkerställa att de, i tillämpliga fall, iakttar unionens regler om statligt stöd.

4. Om verktyget för försäljning av verksamhet, broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används gentemot ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska det institutet eller enheten anses vara föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande vid tillämpningen av artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG ([1]).

5. När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheter bör de när så är lämpligt informera och samråda med de anställda och deras representanter.

6. Resolutionsmyndigheter ska tillämpa resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan enligt nationell rätt eller praxis.

KAPITEL II

Särskild förvaltning

Artikel 35

Särskild förvaltning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får utse en särskild förvaltare som ersätter ledningsorganet för institutet under resolution. Resolutionsmyndigheterna ska offentliggöra tillsättningen av en särskild förvaltare. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att den särskilda förvaltaren har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag.

2. Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som institutets aktieägare och ledningsorgan har. Den särskilda förvaltaren får dock endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll.

3. Den särskilda förvaltaren ska ha en lagstadgad skyldighet att vidta de åtgärder som krävs för att nå de resolutionsmål som avses i artikel 31 och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. När så är nödvändigt ska den uppgiften vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen eller nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna får inbegripa en kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med de resolutionsverktyg som avses i kapitel IV.

4. Resolutionsmyndigheterna får sätta gränser för den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva att vissa av den särskilda förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Resolutionsmyndigheterna får när som helst avsätta den särskilda förvaltaren.

5. Medlemsstaterna ska kräva att en särskild förvaltare, regelbundet med ett intervall som ska fastställas av resolutionsmyndigheten och i början och slutet av förvaltarens uppdrag, upprättar rapporter för den tillsättande resolutionsmyndigheten om institutets ekonomiska och finansiella ställning och om de åtgärder som förvaltaren har vidtagit i sin tjänsteutövning.

6. En särskild förvaltare får inte utses för mer än ett år. Den perioden kan undantagsvis förlängas om resolutionsmyndigheten beslutar att villkoren för att utse en särskild förvaltare fortsatt är uppfyllda.

7. När mer än en resolutionsmyndighet avser att utse en särskild förvaltare med avseende på en enhet som tillhör en koncern, ska myndigheterna överväga huruvida det är lämpligare att utse samma särskilda förvaltare för alla de berörda enheterna för att underlätta lösningar som återställer den finansiella sundheten för de berörda enheterna.

([1]) Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

8. I händelse av insolvens, då nationell rätt föreskriver att en insolvensförvaltning ska utses, får denna förvaltning utgöra den särskilda förvaltning som avses i denna artikel.

KAPITEL III

Värdering

Artikel 36

Värdering i resolutionssyfte

1. Innan resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder eller utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument, ska de säkerställa att en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d utförs av en person med oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter, inbegripet resolutionsmyndigheten, och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Om inte annat följer av punkt 13 i den här artikeln och artikel 85 ska, om alla de krav som fastställs i den här artikeln uppfylls, värderingen betraktas som definitiv.

2. Om en oberoende värdering enligt punkt 1 inte är möjlig får resolutionsmyndigheterna göra en preliminär värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i enlighet med punkt 9 i den här artikeln.

3. Värderingens syfte ska vara att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution enligt artiklarna 32 och 33.

4. Syftena med värderingen är

a) att fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda,

b) att, om villkoren för resolution är uppfyllda, fungera som underlag för beslutet om vilka lämpliga resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,

c) att, när befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av aktier eller andra äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument,

d) att, när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder,

e) att, när broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument,

f) att, när verktyget för försäljning av verksamhet används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 38,

g) att i samtliga fall säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas.

5. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas. Dessutom ska, om ett resolutionsverktyg tillämpas, värderingen beakta att

a) resolutionsmyndigheten och finansieringsarrangemang som agerar enligt artikel 101 får ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår, i enlighet med artikel 37.7,

b) finansieringsarrangemanget för resolutionen får ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med artikel 101.

6. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i bokföringen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d:

a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsmässiga värde.

c) En förteckning över de utestående skulder i och utanför balansräkningen som framgår av räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med en angivelse av respektive krediter och prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt.

7. För att underbygga besluten i punkt 4 e och f får vid behov informationen i punkt 6 b kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med utgångspunkt i marknadsvärdet.

8. Värderingen ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser enligt deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt och en uppskattning av vilken behandling varje klass av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

Den uppskattningen ska inte påverka tillämpningen av principen om ”inte sämre villkor för borgenär” enligt artikel 74.

9. Om det på grund av brådskande omständigheter i fallet inte är möjligt att uppfylla kraven i punkterna 6 och 8, eller punkt 2 är tillämplig, ska det genomföras en preliminär värdering. Vid den preliminära värderingen ska kraven i punkt 3 följas och, så långt det är praktiskt möjligt med beaktande av omständigheterna, kraven i punkterna 1, 6 och 8.

Den preliminära värdering som avses i denna punkt ska inbegripa en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

10. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel ska betraktas som preliminär tills en oberoende person har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel. Den definitiva värderingen i efterhand ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får endera genomföras separat från värderingen som avses i artikel 74 eller samtidigt som denna värdering och genom samma oberoende person som denna värdering, men den ska vara fristående.

Den definitiva värderingen i efterhand ska syfta till

a) att säkerställa att eventuella förluster med avseende på tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas i räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,

b) att fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 11.

11. Om den definitiva efterhandsvärderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, får resolutionsmyndigheten

a) utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget,

b) beordra ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet att göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution, eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

12. Trots vad som sägs i punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 9 och 10 utgöra en giltig grund för resolutionsmyndigheterna att vidta resolutionsåtgärder, inbegripet att ta kontroll över ett fallerat institut eller fallerad enhet i enlighet med artikel 1.1 b, c eller d, eller utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument.

13. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om att använda ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet, eller beslutet att utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument. Värderingen ska i sig inte vara föremål för ett separat överklagande utan för överklagande tillsammans med beslutet, i enlighet med artikel 85.

14. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i förhållande till resolutionsmyndigheten och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln och för tillämpningen av artikel 74.

15. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande kriterier vid tillämpningen av punkterna 1, 3 och 9 i den här artikeln, och vid tillämpningen av artikel 74:

a) Metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 36 och 74.

c) Metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

16. EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 14 till kommissionen senast den.3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkterna 14 och 15 i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL IV

Resolutionsverktyg

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 37

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och gentemot enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution.

2. En resolutionsmyndighet ska, om den beslutar att tillämpa ett resolutionsverktyg gentemot ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, och denna resolutionsåtgärd skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, utöva befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument i enlighet med artikel 59 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget tillämpas.

3. De resolutionsverktyg som avses i punkt 1 är följande:

a) Verktyget försäljning av affärsverksamhet.

b) Broinstitutverktyget.

c) Verktyget avskiljande av tillgångar.

d) Skuldnedskrivningsverktyget.

4. Om inte annat följer av punkt 5 får resolutionsmyndigheterna använda resolutionsverktygen individuellt eller i någon kombination.

5. Resolutionsmyndigheterna får använda verktyget avskiljande av tillgångar endast tillsammans med ett annat resolutionsverktyg.

6. När enbart de resolutionsverktyg som avses i punkt 3 a eller b i den här artikeln används, och de används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i institutet under resolution, ska den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d varifrån tillgångarna, rättigheterna eller skulderna har överförts avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Denna avveckling ska ske inom rimlig tid, med hänsyn till eventuella behov för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att tillhandahålla tjänster eller stöd enligt artikel 65 för att göra det möjligt för den mottagande enheten att utöva de verksamheter eller tjänster som förvärvats genom överföringen, och eventuella andra skäl som innebär att den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d måste fortsätta att fungera för att resolutionsmålen ska kunna uppnås eller för att principerna som avses i artikel 34 ska kunna följas.

7. Resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang enligt artikel 101 kan få ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg på ett eller flera av följande sätt:

a) I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som en mottagande enhet betalar till institutet under resolution eller, alltefter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller till andra äganderättsinstrument.

b) Som prioriterad borgenär från institutet under resolution.

c) Som prioriterad borgenär från eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets eller tillgångsförvaltningsenhetens verksamhet avslutas.

8. Medlemsstaterna ska se till att bestämmelser i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller icke verkställbara inte gäller vid överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder från ett institut under resolution till en annan enhet genom användning av ett resolutionsverktyg eller av statliga finansiella stabiliseringsverktyg.

9. Medlemsstaterna får ge resolutionsmyndigheterna ytterligare verktyg och befogenheter som kan utövas när ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren för resolution, under förutsättning att

a) de ytterligare befogenheterna, om de tillämpas på en gränsöverskridande koncern, inte utgör hinder för en effektiv koncernresolution, och

b) de är förenliga med resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34.

10. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten söka finansiering från alternativa finansieringskällor genom att använda de statliga stabiliseringsverktyg som avses i artiklarna 56–58 när följande villkor är uppfyllda:

a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.

b) De ska villkoras av ett godkännande i förväg och ett slutgiltigt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd.

Avsnitt 2

Verktyget försäljning av verksamhet

Artikel 38

Verktyget försäljning av verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra följande till en köpare som inte är ett broinstitut:

a) Aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.

b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter och skulder i ett institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket ska, med förbehåll för punkterna 8 och 9 i den här artikeln samt artikel 85, äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i institutet under resolution eller från andra tredje män än köparen och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten än de som ingår i artikel 39 iakttas.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med punkt 2 i den här artikeln vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor för överföringen som med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet är förenliga med den värdering som utförts enligt artikel 36.

4. All eventuell ersättning som betalas av köparen ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna

a) ägarna till aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution från innehavarna av aktierna eller instrumenten till köparen,

b) institutet under resolution, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av vissa eller samtliga av tillgångarna eller skulderna i institutet under resolution till köparen.

5. När resolutionsmyndigheten använder verktyget försäljning av verksamhet får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.

6. Efter att ha använt verktyget försäljning av verksamhet får resolutionsmyndigheterna med köparens medgivande utöva överföringsbefogenheterna avseende tillgångar, rättigheter och skulder som har överförts till köparen i syfte att föra tillbaka tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till institutet under resolution, eller aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument.

7. En köpare ska ha ett lämpligt bemyndigande att fortsätta att bedriva den affärsverksamhet som förvärvats om överföringen sker enligt punkt 1. De behöriga myndigheterna ska se till att en ansökan om tillstånd tas under övervägande inom rimlig tid i samband med överföringen.

8. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att informera de behöriga myndigheterna i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i. direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i det direktivet ska, om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument med användning av verktyget försäljning av verksamhet skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut av det slag som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, de behöriga myndigheterna för det institutet utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget försäljning av verksamhet och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

9. Medlemsstaterna ska se till att följande bestämmelser gäller i det fall dagen för överföringen av aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten vid resolutionsmyndighetens tillämpning av verktyget försäljning av verksamhet infaller utan att den behöriga myndigheten för det institutet har slutfört den bedömning som avses i punkt 8:

a) Överföringen av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska omedelbart få rättslig verkan.

b) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som fastställs genom led f ska förvärvarens rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument tillfälligt dras in och uteslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan rösträtt och vilken inte ska någon som helst skyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan eventuell rösträtt.

c) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som föreskrivs genom led f ska de sanktioner och andra åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU inte tillämpas för en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument.

d) Den behöriga myndigheten ska efter att den slutfört bedömningen utan dröjsmål skriftligt meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren huruvida den behöriga myndigheten godkänner eller, i enlighet med artikel 22.5 i direktiv 2013/36/EU motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren.

e) Om den behöriga myndigheten godkänner en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska förvärvaren anses inneha rösträtten som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument omedelbart efter att resolutionsmyndigheten och förvärvaren mottagit meddelandet om godkännande från den behöriga myndigheten.

f) Om den behöriga myndigheten motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren gäller följande:

i) Den rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument som fastställs genom led b ska fortsatta att ha full kraft och verkan.

ii) Resolutionsmyndigheten får kräva att förvärvaren avyttrar sådana aktier eller andra äganderättsinstrument inom en avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställer efter att ha beaktat rådande marknadsvillkor.

iii) Om förvärvaren inte fullbordar avyttringen inom den avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställt får den behöriga myndigheten, med resolutionsmyndighetens medgivande, ålägga förvärvaren sanktioner och andra åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav såsom anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU.

10. Överföringar som görs genom verktyget försäljning av verksamhet ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.

11. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska köparen betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

12. Medlemsstaterna ska se till att den köpare som avses i punkt 1 får fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för institutet under resolution, förutsatt att den uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:

a) Tillgång inte nekas på grund av att köparen saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.

b) Om köparen inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevant betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem, fondbörs, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av köparen.

13. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs inte ha några rättigheter till eller avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Artikel 39

Verktyget försäljning av verksamhet: förfarandekrav

1. Om inte annat följer av punkt 3 i den här artikeln ska en resolutionsmyndighet, när den använder verktyget försäljning av verksamhet avseende ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, bjuda ut till försäljning, eller vidta åtgärder för att bjuda ut till försäljning, de av institutets tillgångar, rättigheter eller skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra. Grupper av rättigheter, tillgångar och skulder får saluföras separat.

2. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras i enlighet med följande kriterier:

a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av det institutets tillgångar, rättigheter, skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.

b) Den ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.

c) Den ska vara fri från intressekonflikter.

d) Den ska inte ge en potentiell köpare otillbörliga fördelar.

e) Den ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.

f) Den ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som avses i denna punkt ska, med förbehåll för första stycket led b, inte förhindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

Varje offentliggörande av saluföringen av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som annars skulle krävas enligt artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014 får skjutas upp i enlighet med artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen.

3. Resolutionsmyndigheten får använda verktyget försäljning av verksamhet utan att iaktta det saluföringskrav som anges i punkt 1 om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen, och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kan komma att fallera, och

b) den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt skulle undergräva effektiviteten i verktyget försäljning av verksamhet när det gäller att hantera hotet eller uppnå det resolutionsmål som avses i artikel 31.2 b.

4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de faktiska omständigheter som utgör ett reellt hot och de kriterier avseende effektiviteten för verktyget försäljning av affärsverksamhet som avses i punkt 3 a och b.

Avsnitt 3

Broinstitutverktyget

Artikel 40

Broinstitutverktyget

1. För att broinstitutverktyget ska vara verkningsfullt, och med hänsyn till behovet av att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet, ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att till ett broinstitut överföra

a) aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett eller flera institut under resolution,

b) alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett eller flera institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i instituten under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas.

2. Broinstitutet ska vara en juridisk person som uppfyller samtliga av följande kriterier:

a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Enheten har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa eller samtliga av de aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller vissa eller samtliga av tillgångarna, rättigheterna och skulderna i ett eller flera institut under resolution i syfte att bibehålla tillgång till kritiska funktioner och att sälja det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Användningen av skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i artikel 43.2 b ska inte påverka resolutionsmyndighetens möjlighet att kontrollera broinstitutet.

3. När resolutionsmyndigheten använder broinstitutverktyget ska den se till att det totala värdet av de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförs från institutet under resolution eller som tillhandahålls genom andra källor.

4. All eventuell ersättning som betalas av broinstitutet ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna

a) ägarna till aktierna eller äganderättsinstrumenten, om överföringen till broinstitutet har skett genom att aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution överförts från innehavarna av aktierna eller instrumenten till broinstitutet,

b) institutet under resolution, om överföringen till broinstitutet har skett genom att vissa eller alla tillgångar eller skulder i institutet under resolution överförts till broinstitutet.

5. När resolutionsmyndigheten tillämpar broinstitutverktyget får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.

6. Resolutionsmyndigheten får efter tillämpning av broinstitutverktyget

a) föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från broinstitutet till institutet under resolution, eller föra tillbaka aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument, under förutsättning att de villkor som fastställs i punkt 7 är uppfyllda,

b) överföra aktier eller andra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet till en tredje man.

7. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka aktier eller andra äganderättsinstrument eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet i något av följande fall:

a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) De specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

Ett sådant återförande får göras inom en period som anges i instrumentet och ska göras med iakttagande av eventuella andra villkor som anges däri.

8. Överföringar mellan institutet under resolution, eller de ursprungliga ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument, å ena sidan, och broinstitutet, å andra sidan, ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.

9. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska ett broinstitut betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

För andra ändamål får resolutionsmyndigheter kräva att ett broinstitut ska betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och ska få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

10. Medlemsstaterna ska se till att broinstitutet kan fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för institutet under resolution, förutsatt att det uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:

a) Tillgång inte nekas på grund av att broinstitutet saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.

b) Om broinstitutet inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevanta betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av broinstitutet.

11. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till broinstitutet inte ha några rättigheter till eller avseende de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller avseende dess ledningsorgan eller verkställande ledning.

12. Broinstitutet ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med den nationella rätt som direkt påverkar sådana aktieägares eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett broinstituts och dess ledningsorgans eller verkställande lednings skyldighet i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Artikel 41

Broinstitutets verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att ett broinstituts verksamhet iakttar följande krav:

a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i broinstitutets stadgar.

b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på broinstitutets ägarstruktur, endera utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.

c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategi och riskprofil.

e) Broinstitutet ska auktoriseras i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, beroende på vilket som är tillämpligt, och ha den auktorisation som krävs enligt gällande nationell rätt för att utöva verksamheter eller tjänster som det förvärvar genom en överföring som görs enligt artikel 63 i det här direktivet.

f) Broinstitutet ska uppfylla kraven i, och är föremål för tillsyn i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och direktiven 2013/36/EU och 2014/65/EU, beroende på vad som är tillämpligt.

g) Broinstitutets verksamhet ska vara i enlighet med unionens regler om statligt stöd och resolutionsmyndigheten får specificera motsvarande begränsningar av dess verksamhet.

Trots de bestämmelser som avses i leden e och f i första stycket, och när detta krävs för att uppnå resolutionsmålen, får broinstitutet etableras och godkännas utan att direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU är uppfyllda under en kort period i början av dess verksamhet. Resolutionsmyndigheten ska lämna in en begäran med den innebörden till den behöriga myndigheten. Om den behöriga myndigheten beslutar att bevilja en sådan auktorisation ska den ange under vilken period broinstitutet är undantaget från kraven i de direktiven.

2. Med förbehåll för begränsningar som åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler, ska broinstitutets ledning bedriva broinstitutets verksamhet i syfte att upprätthålla tillgången till kritiska funktioner och sälja institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, dess tillgångar, rättigheter eller skulder, till en eller flera köpare inom den privata sektorn när villkoren för detta är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i punkt 4 i den här artikeln eller, i tillämpliga fall, punkt 6 i den här artikeln.

3. Resolutionsmyndigheten ska fatta ett beslut om att broinstitutet inte längre är ett broinstitut enligt artikel 40.2, i något av följande fall, beroende på vilket som inträffar först:

a) Broinstitutet slås samman med en annan enhet.

b) Broinstitutet upphör att uppfylla kraven i artikel 40.2.

c) Alla eller praktiskt taget alla broinstitutets tillgångar, rättigheter eller skulder säljs till tredje man.

d) Den tidsperiod som anges i punkt 5, eller i tillämpliga fall punkt 6, löper ut.

e) Broinstitutets tillgångar avvecklas helt och dess skulder infrias fullt ut.

4. Medlemsstaterna ska i fall där resolutionsmyndigheten försöker sälja broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder se till att broinstitutet eller de aktuella tillgångarna eller skulderna saluförs öppet och transparent och att försäljningen inte ger en i sak missvisande bild av dem eller på otillbörligt sätt gynnar eller missgynnar olika potentiella köpare.

Varje försäljning ska göras på marknadsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet och i enlighet med unionens regler om statligt stöd.

5. Om inget av de resultat som avses i punkt 3 a, b, c och e är tillämpligt ska resolutionsmyndigheten avsluta broinstitutets verksamhet snarast möjligt och i vilket fall två år efter den dag då den sista överföringen från ett institut under resolution i enlighet med broinstitutverktyget gjordes.

6. Resolutionsmyndigheten får förlänga den tidsperiod som anges i punkt 5 med en eller flera ytterligare ettårsperioder om en sådan förlängning

a) stöder de resultat som avses i punkt 3 a, b, c eller e, eller

b) är nödvändig för att säkerställa att viktiga banktjänster eller finansiella tjänster upprätthålls.

7. Beslut av resolutionsmyndigheten att förlänga den period som avses i punkt 5 ska motiveras samt innehålla en utförlig bedömning av situationen, inbegripet förhållandena och utsikterna på marknaden, som visar att förlängningen är motiverad.

8. Om ett broinstituts verksamhet avslutas under de omständigheter som avses i punkt 3 c eller d ska broinstitutet avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets verksamhet avslutas ska med förbehåll för artikel 37.7 komma aktieägarna i broinstitutet till godo.

9. Om ett broinstitut används för att överföra tillgångar och skulder i fler än ett institut under resolution ska den skyldighet som avses i punkt 8 avse de tillgångar och skulder som överförts från vart och ett av instituten under resolution och inte broinstitutet i sig.

Avsnitt 4

Verktyget avskiljande av tillgångar

Artikel 42

Verktyget avskiljande av tillgångar

1. För att verktyget avskiljande av tillgångar ska fungera väl ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution eller ett broinstitut till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i instituten under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas.

2. Vid tillämpningen av verktyget avskiljande av tillgångar ska en tillgångsförvaltningsenhet vara en juridisk person som uppfyller samtliga följande krav:

a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Den har upprättats i syfte att ta emot vissa eller alla tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera institut under resolution eller ett broinstitut.

3. Tillgångsförvaltningsenheten ska förvalta de tillgångar som överförts till den i syfte att maximera värdet på tillgångarna genom en slutlig försäljning eller ordnad avveckling.

4. Medlemsstaterna ska se till att en tillgångsförvaltningsenhets verksamhet sker i enlighet med följande bestämmelser:

a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i tillgångsförvaltningsenhetens stadgar.

b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på tillgångsförvaltningsenhetens ägarstruktur, utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.

c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna tillgångsförvaltningsenhetens strategi och riskprofil.

5. Resolutionsmyndigheterna får utöva de befogenheter som anges i punkt 1 för att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder endast om

a) förhållandena på den specifika marknaden för de tillgångarna är sådana att en likvidation av de tillgångarna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader,

b) en sådan överföring är nödvändig för att se till att institutet under resolution eller broinstitutet fungerar väl, eller

c) en sådan överföring är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation.

6. När resolutionsmyndigheterna använder verktyget avskiljande av tillgångar ska de fastställa ersättningen för de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till tillgångsförvaltningsenheten på grundval av de principer som anges i artikel 36 och i enlighet med unionens regler om statligt stöd. Denna punkt hindrar inte att ersättningen kan vara ett nominellt eller negativt belopp.

7. All eventuell ersättning som betalas av tillgångsförvaltningsenheten med avseende på de tillgångar, rättigheter eller skulder som förvärvas direkt från institutet under resolution ska med förbehåll för artikel 37.7 komma institutet under resolution till godo. Ersättningen får betalas i form av skuld som utfärdas av tillgångsförvaltningsenheten.

8. När broinstitutverktyget använts får en tillgångsförvaltningsenhet efter det att broinstitutverktyget har använts förvärva tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet.

9. Resolutionsmyndigheterna får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder från institutet under resolution till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter vid mer än ett tillfälle och föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller skulder från en eller flera tillgångsförvaltningsenheter till institutet under resolution, under förutsättning att de villkor som anges i punkt 10 är uppfyllda.

Institutet under resolution ska vara skyldigt att återta eventuella sådana tillgångar, rättigheter eller skulder.

10. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från tillgångsförvaltningsenheten till institutet under resolution i något av följande fall:

a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) De specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av rättigheter, tillgångar eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

I båda de fall som avses i leden a och b får överföringen tillbaka göras inom en i instrumentet angiven period, varvid även eventuella andra villkor som anges i föreläggandet för det relevanta ändamålet ska iakttas.

11. Överföringar mellan institutet under resolution och tillgångsförvaltningsenheten ska omfattas av de skyddsåtgärder för delvis egendomsöverföring som föreskrivs i kapitel VII i avdelning IV.

12. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till tillgångsförvaltningsenheten inte ha några rättigheter till eller avseende de till tillgångsförvaltningsenheten överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller till ledningsorganet eller den verkställande ledningen.

13. Tillgångsförvaltningsenheten ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse enligt den nationella rätten som direkt påverkar sådana aktieägares eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa en tillgångsförvaltningsenhets och dess ledningsorgans eller verkställande lednings ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

14. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder avseende fastställandet av när, i enlighet med punkt 5 i denna artikel, likvidation av tillgångarna eller skulderna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader.

Avsnitt 5

Skuldnedskrivningsverktyget

Underavsnitt 1

Skuldnedskrivningsverktygets syfte och tillämpningsområde

Artikel 43

Skuldnedskrivningsverktyget

1. För att skuldnedskrivningsverktyget ska vara verkningsfullt ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har de resolutionsbefogenheter som avses i artikel 63.1.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget i syfte att uppfylla de mål som specificeras i artikel 31, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 34, för något av följande ändamål:

a) För att rekapitalisera ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som uppfyller villkoren för resolution i den utsträckning som krävs för att återställa institutets möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation (i den mån de villkoren är tillämpliga på enheten) och att fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, i det fall enheten är auktoriserad inom ramen för de direktiven, samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.

b) För att konvertera till eget kapital eller minska kapitalbeloppet av fordringar eller skuldinstrument som överförs

i) till ett broinstitut i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet eller

ii) inom ramen för verktyget för försäljning av verksamhet eller verktyget för avskiljande av tillgångar.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i punkt 2 a i denna artikel endast om det finns rimliga utsikter att användningen av detta verktyg, tillsammans med andra relevanta åtgärder, t.ex. åtgärder som vidtas i enlighet med den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52, förutom att uppnå de relevanta resolutionsmålen kommer att återställa den sunda finansiella ställningen och den långsiktiga bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Om de villkor som anges i första stycket inte uppfylls ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheter får tillämpa något av de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a, b och c och det skuldnedskrivningsverktyg som avses i punkt 2 b i den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget på alla institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, samtidigt som man i varje enskilt fall respekterar det berörda institutets eller den berörda enhetens juridiska form eller får ändra den juridiska formen.

Artikel 44

Skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde

1. Medlemsstaterna ska se till att skuldnedskrivningsverktyget får användas för alla skulder i ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som inte är uteslutna från tillämpningsområdet för det verktyget enligt punkterna 2 eller 3 i den här artikeln.

2. Resolutionsmyndigheterna får inte använda skuldnedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende följande skulder när de regleras i en medlemsstats eller ett tredjelands rätt:

a) Garanterade insättningar.

b) Skulder med säkerhet inbegripet säkerställda obligationer och skulder i form av finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av säkerhetspoolen och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer.

c) Skulder som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv, inbegripet kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av fondföretag enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ([1]), under förutsättning att en sådan kund är skyddad enligt tillämplig insolvensrätt.

d) Skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d (som förvaltare) och en annan person (som mottagare), under förutsättning att en sådan mottagare åtnjuter skydd enligt tillämplig insolvensrätt eller civilrätt.

e) Skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.

f) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system.

g) En skuld till någon av följande:

i) En anställd, vad gäller inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte regleras av kollektivavtal.

ii) En borgenär inom affärs- eller handelssektorn där skulden hänför sig till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillhandhållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet, däribland IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.

iii) Skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att de skulderna är prioriterade enligt tillämplig rätt.

iv) Insättningsgarantisystem till följd av bidrag som ska betalas i enlighet med direktiv 2014/49/EU.

Led g i i första stycket ska inte tillämpas på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa inte påverkas och förblir separerade med tillräcklig finansiering. Varken det kravet eller första stycket led b ska förhindra resolutionsmyndigheterna från att, vid behov, utöva de befogenheterna med avseende på någon del av en säkrad skuld eller en prioriterad fordran för vilken säkerhet har ställts till ett värde som överstiger värdet på de tillgångar, den pantsättning, den företagsinteckning eller den säkerhet som ställts för fordran.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

Första stycket led a ska inte förhindra resolutionsmyndigheterna från att vid behov utöva de befogenheterna avseende insättningsbelopp som överstiger det garantibelopp som föreskrivs i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Utan att det påverkar reglerna om stora exponeringar i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU ska medlemsstaterna för att möjliggöra resolution av institut och koncerner säkerställa att resolutionsmyndigheterna begränsar, i enlighet med artikel 17.5 b i det här direktivet, hur mycket kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsverktyg andra institut innehar, utom skulder som innehas hos enheter som tillhör samma koncern.

3. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten, när skuldnedskrivningsverktyget används, från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna helt eller delvis undanta vissa skulder i något av följande fall:

a) Det är trots de ansträngningar som i god tro görs av resolutionsmyndigheten inte möjligt att skriva ned den skulden inom rimlig tid.

b) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet i kritiska funktioner och kärnaffärsområden på ett sätt som gör att institutet under resolution kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.

c) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till insatserna för att undvika omfattande spridningseffekter, särskilt när det gäller kvalificerade insättningar som gjorts av fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag, som allvarligt skulle störa finansiella marknaders funktion, inbegripet finansiell marknadsinfrastruktur, på ett sätt som allvarligt skulle störa ekonomin i en medlemsstat eller unionen.

d) Tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på de skulderna skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna undantogs från skuldnedskrivning.

I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att inom ramen för denna punkt helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller en klass kvalificerade skulder får den nedskrivnings- eller konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder ökas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder följer principen i artikel 34.1 g.

4. I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller klass kvalificerade skulder enligt denna artikel, och de förluster som skulle ha tillkommit de skulderna inte fullt ut har överförts på andra borgenärer, får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution för att göra ett eller flera av följande:

a) Absorbera eventuella förluster som inte har absorberats av kvalificerade skulder och återställa substansvärdet i institutet under resolution till noll i enlighet med artikel 46.1 a.

b) Förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i institutet under resolution för att i enlighet med artikel 46.1 b rekapitalisera institutet.

5. Ett sådant bidrag som avses i punkt 4 från finansieringsarrangemanget för resolution får endast göras när:

a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.

b) Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution överstiger inte 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen i institutet under resolution enligt en uppmätning vid tidpunkten för resolutionsåtgärder i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36.

6. Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 får finansieras med följande:

a) Det belopp som finansieringsarrangemanget för resolution har tillgång till och som har anskaffats genom bidrag från institut och unionsfilialer i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.

b) Genom det beloppet som kan anskaffas genom bidrag i efterhand i enlighet med artikel 104 inom tre år.

c) Belopp som anskaffas från alternativa finansieringskällor i enlighet med artikel 105, i de fall där de belopp som avses i leden a och b i denna punkt inte är tillräckliga.

7. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten söka ytterligare finansiering från alternativa finansieringskällor efter det att

a) den gräns på 5 % som anges i punkt 5 b har uppnåtts, och

b) alla oprioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerade insättningar, fullt ut har skrivits ner eller konverterats.

I stället för eller utöver detta får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution, när villkoren som fastställs i första stycket är uppfyllda, ges med användning av ännu outnyttjade medel som anskaffats genom förhandsbidrag i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.

8. Med avvikelse från vad som sägs i punkt 5 a får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 också ges under förutsättning att

a) det bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering som avses i punkt 5 a uppgår till ett belopp på minst 20 % av det berörda institutets riskvägda tillgångar,

b) finansieringsarrangemanget för resolution i den berörda medlemsstaten, genom förhandsbidrag (exklusive bidrag till ett insättningsgarantisystem) som anskaffats i enlighet med artiklarna 100.6 och 103, har tillgång till ett belopp som uppgår till minst 3 % av de garanterade insättningarna vid samtliga kreditinstitut som är auktoriserade inom den medlemsstatens territorium, och

c) det berörda institutet har konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder EUR.

9. När resolutionsmyndigheter utövar sin bestämmanderätt inom ramen för punkt 3 ska de vederbörligen beakta följande:

a) Principen att förluster bör bäras i första hand av aktieägare och därefter, generellt, av borgenärer i institutet under resolution i prioritetsordning.

b) Den nivå på förlustabsorberingskapaciteten som skulle återstå i institutet under resolution om skulden eller skuldslaget undantogs.

c) Behovet att bibehålla tillräckliga medel för resolutionsfinansiering.

10. Undantag inom ramen för punkt 3 får göras antingen för att helt undanta en skuld från nedskrivning eller för att minska omfattningen av den nedskrivning som görs av den skulden.

11. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att närmare ange under vilka omständigheter det är nödvändigt att undanta skulder för att uppnå de mål som anges i punkt 3 i den här artikeln.

12. Innan en resolutionsmyndighet utövar bestämmanderätten att undanta en skuld inom ramen för punkt 3 ska den underrätta kommissionen. I de fall där undantaget skulle kräva ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution eller en alternativ finansieringskälla inom ramen för punkterna 4 - 8 får kommissionen, för att slå vakt om den inre marknadens integritet, inom 24 timmar räknat från mottagandet av underrättelsen, eller med resolutionsmyndighetens samtycke inom en längre tidsperiod, förbjuda det föreslagna undantaget, eller kräva att det ändras, om kraven i denna artikel och delegerade akter inte är uppfyllda. Detta påverkar inte kommissionens tillämpning av unionens regler om statligt stöd.

Underavsnitt 2

Minimikrav för kvalificerade skulder

Artikel 45

Tillämpning av minimikravet

1. Medlemsstaterna ska se till att instituten alltid uppfyller ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder. Minimikravet ska beräknas som ett belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckt som en procentandel av de totala skulderna och kapitalbasen i institutet.

Vid tillämpningen av det första stycket ska derivatskulder inkluderas i de totala skulderna på basis av att nettningsrättigheter gentemot motparter erkänns fullt ut.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare specificera de bedömningskriterier som anges i punkt 6 a–f och som ska ligga till grund för fastställandet av ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, inbegripet efterställda skulder samt prioriterade osäkrade skulder med minst 12 månader kvar på löptiden som omfattas av nedskrivningsbefogenheten och de skulder som kan räknas som kapitalbas, för varje institut.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Medlemsstaterna får föreskriva ytterligare kriterier på grundval av vilka minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder ska fastställas.

3. Trots vad som sägs i punkt 1 ska resolutionsmyndigheterna undanta hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer, som enligt nationell rätt inte får ta emot insättningar, från kravet att alltid uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersom

a) de instituten kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 i detta direktiv och som är utformade för de instituten,

b) sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer i de instituten, inbegripet innehavare av säkerställda obligationer i förekommande fall, kommer att åsamkas förluster på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.

4. Kvalificerade skulder ska ingå i det belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 endast om de uppfyller följande villkor:

a) Instrumentet är emitterat och fullt betalt.

b) Skulden är inte till det egna institutet och institutet har inte ställt någon säkerhet eller garanti för skulden.

c) Förvärvet av instrumentet har inte direkt eller indirekt finansierats av institutet.

d) Skuldens återstående löptid är minst ett år.

e) Skulden hänför sig inte till ett derivat.

f) Skulden hänför sig inte till en insättning som är prioriterad i den nationella rangordningen vid insolvens i enlighet med artikel 108.

I de fall där en skuld ger ägaren rätt till förskottsutbetalning ska vid tillämpning av led d förfallodagen för den skulden vara den första dag då en sådan rätt uppkommer.

5. I de fall där en skuld lyder under lagstiftningen i ett tredjeland får resolutionsmyndigheter kräva att institutet visar att ett eventuellt beslut från en resolutionsmyndighet att skriva ner eller konvertera den skulden skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet, med beaktande av villkoren i det avtal som skulden faller under, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden och andra relevanta frågor. Om resolutionsmyndigheten inte är övertygad om att ett eventuellt beslut skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet ska den skulden inte räknas med när det gäller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

6. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje institut enligt punkt 1 ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, fastställas av resolutionsmyndigheten på grundval av minst följande kriterier:

a) Behovet av att säkerställa att institutet kan försättas i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet, i tillämpliga fall, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.

b) Behovet av att, i tillämpliga fall, säkerställa att institutet innehar tillräckliga kvalificerade skulder för att, om skuldnedskrivningsverktyget används, säkerställa att förluster kan absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation kan återställas till den nivå som krävs för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet och göra det möjligt för institutet att fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller i direktiv 2014/65/EU samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.

c) Behovet av att, om det i resolutionsplanen förutses att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att inom ramen för artikel 44.3 undantas från skuldnedskrivning eller att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att överföras i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en delvis överföring, säkerställa att institutet har tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att se till att förluster skulle kunna absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation återställas till en nivå som krävs för att göra det möjligt för institutet ska fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

d) Institutets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.

e) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 109.

f) I vilken utsträckning institutets fallissemang skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten, vilket med hänsyn till hur förbundet institutet är med andra institut eller med resten av det finansiella systemet inbegriper spridning av negativa effekter.

7. Instituten ska iaktta de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på individuell nivå.

En resolutionsmyndighet får, efter samråd med en behörig myndighet, besluta att tillämpa det minimikrav som föreskrivs i denna artikel på en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

8. Moderföretag inom unionen ska, utöver punkt 7, uppfylla de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på konsoliderad basis.

Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på konsoliderad nivå för ett moderföretag inom unionen ska bestämmas av resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten, i enlighet med punkt 9, på grundval av åtminstone de kriterier som fastställs i punkt 6 och huruvida koncernens dotterföretag i tredjeländer ska försättas i resolution separat enligt resolutionsplanen.

9. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på konsoliderad nivå.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till moderföretaget inom unionen.

Om det inom fyra månader inte har fattats ett sådant gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter att vederbörligen ha beaktat de relevanta resolutionsmyndigheternas bedömning av dotterföretag, fatta ett beslut om minimikravet på koncernnivå. Om någon av de berörda resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

Det gemensamma beslutet och det beslut som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

10. Resolutionsmyndigheter ska fastställa det minimikrav som ska tillämpas på koncernens dotterföretag på individuell basis. De minimikraven ska fastställas på en nivå som är lämplig för dotterföretaget med beaktande av följande:

a) De kriterier som räknas upp i punkt 6, särskilt dotterföretagets storlek, affärsmodell och riskprofil, inklusive dess kapitalbas.

b) Det konsoliderade krav som inom ramen för punkt 9 fastställts för koncernen.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på varje enskilt dotterföretag på individuell nivå.

Resolutionsmyndigheten för dotterföretagen och resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till dotterföretagen respektive moderföretaget inom unionen.

Om något sådant gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom en period på fyra månader ska respektive resolutionsmyndigheter för dotterföretagen fatta beslutet, med vederbörlig hänsyn till de synpunkter och reservationer som resolutionsmyndigheten på koncernnivå gett uttryck för.

Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förliknings-perioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska inte hänskjuta frågan till EBA för bindande medling i de fall där det belopp som fastställts av dotterföretagets resolutionsmyndighet med mindre än en procentenhet skiljer sig från det belopp på konsoliderad nivå som fastställts inom ramen för punkt 9 i den här artikeln.

Om EBA inte har fattat sitt beslut inom en månad ska besluten från resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen gälla.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för de berörda resolutionsmyndigheterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

11. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå får helt avstå från att tillämpa det individuella minimikravet på ett moderinstitut inom unionen om följande villkor är uppfyllda:

a) Moderinstitutet inom unionen uppfyller på konsoliderad basis det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 8.

b) Den behöriga myndigheten för moderinstitutet inom unionen har helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på institutet i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

12. Resolutionsmyndigheten för ett dotterföretag får helt avstå från att tillämpa punkt 7 på det dotterföretaget om följande villkor är uppfyllda:

a) Dotterföretaget och dess moderföretag är båda föremål för auktorisation och tillsyn från en och samma medlemsstats sida.

b) Dotterföretaget innefattas i den gruppbaserade tillsynen över det institut som utgör moderföretaget.

c) Koncerninstitutet på högsta nivå i dotterföretagets medlemsstat uppfyller, om det skiljer sig från moderinstitutet inom unionen, på lägre än konsoliderad nivå det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 7.

d) Det finns inte några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att moderföretaget snabbt till dotterföretaget ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder.

e) Moderföretaget uppfyller behöriga myndigheters krav på sund förvaltning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med den behöriga myndighetens samtycke, svara för dotterföretagets åtaganden, alternativt löper dotterföretaget endast försumbara risker.

f) Moderföretagets förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget.

g) Moderföretaget innehar mer än 50 % av rösträtten knuten till aktier och andelar i dotterföretagets kapital eller har rätt att utse eller avsätta en majoritet av medlemmarna i dotterföretagets ledningsorgan.

h) Den behöriga myndigheten för dotterföretaget har inom ramen för artikel 7.1 i förordning (EU) nr 575/2013 helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på dotterföretaget.

13. I de beslut som fattas i enlighet med denna artikel får det föreskrivas att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder delvis uppfylls på konsoliderad nivå eller individuell nivå genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning.

14. För att ett instrument ska räknas som ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning inom ramen för punkt 13 ska resolutionsmyndigheten vara övertygad om att det

a) innehåller ett avtalsvillkor om att instrumentet, i de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på det institutet, ska skrivas ner eller konverteras i den utsträckning som krävs innan andra kvalificerade skulder skrivs ner eller konverteras, och

b) är föremål för ett avtal, ett åtagande eller en bestämmelse om prioritering som är bindande och innebär att det vid normala insolvensförfaranden har lägre prioritet än andra kvalificerade skulder och inte kan återbetalas förrän andra då utestående skulder har reglerats.

15. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med behöriga myndigheter, kräva och kontrollera att instituten uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som föreskrivs i punkt 1 och i tillämpliga fall det krav som föreskrivs i punkt 13 och ska fatta eventuella beslut i enlighet med denna artikel parallellt med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner.

16. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med samordning med behöriga myndigheter, underrätta EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i tillämpliga fall om det krav som föreskrivs i punkt 13, som fastställts för varje institut inom deras behörighetsområde.

17. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för resolutionsmyndigheters identifiering och överföring, efter samordning med behöriga myndigheter, av information till EBA vid tillämpning av punkt 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

18. Med utgångspunkt i resultaten av den rapport som avses i punkt 19 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 förelägga Europaparlamentet och rådet ett lagstiftningsförslag om enhetlig tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det förslaget ska, där så är lämpligt, innefatta förslag om införande av ett lämpligt antal miniminivåer för minimikravet, med hänsyn tagen till instituts och koncerners olika affärsmodeller. Förslaget ska innefatta eventuella lämpliga ändringar av parametrarna för minimikravet och, vid behov, lämpliga ändringar av hur minimikravet tillämpas på koncerner.

19. EBA ska senast den 31 oktober 2016 lämna in en rapport till kommissionen åtminstone om följande:

a) Hur minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder har tillämpats på nationell nivå och då i synnerhet huruvida olika medlemsstater har fastställt olika nivåer för jämförbara institut.

b) Hur olika medlemsstater har begagnat sig av befogenheten att kräva att institut uppfyller minimikravet genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, och huruvida olika tillvägagångssätt har använts.

c) Identifiering av affärsmodeller som återspeglar institutens totala riskprofiler.

d) Vilken nivå på minimikravet som är lämplig för de olika affärsmodeller som fastställts enligt led c.

e) Huruvida ett spann för minimikravet för de olika affärsmodellerna bör upprättas.

f) Inom vilken övergångsperiod institut lämpligen måste ha uppnått efterlevnad av eventuella föreskrivna enhetliga miniminivåer.

g) Huruvida de krav som föreskrivs i artikel 45 är tillräckliga för att säkerställa att varje enskilt institut har en nöjaktig förlustabsorberingskapacitet och, om detta inte är fallet, vilka ytterligare förbättringar som krävs för att det målet ska kunna uppnås.

h) Huruvida de beräkningsmetoder som föreskrivs i denna artikel behöver ändras för att se till att minimikravet kan användas som en adekvat indikator för ett instituts förlustabsorberingskapacitet.

i) Huruvida utgångspunkten för kravet bör vara totala skulder och kapitalbas och då särskilt huruvida det vore bättre att använda institutets riskvägda tillgångar som nämnare.

j) Huruvida tillvägagångssättet i denna artikel när det gäller hur minimikravet tillämpas på koncerner är lämpligt, och då särskilt huruvida tillvägagångssättet på ett tillräckligt sätt ser till att de enheter där förlusterna kan tänkas uppstå har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapaciteten inom koncernen.

k) Huruvida villkoren för undantag från minimikravet är lämpliga och då särskilt huruvida sådana undantag bör kunna beviljas dotterföretag på gränsöverskridande basis.

l) Huruvida resolutionsmyndigheter lämpligen får kräva att minimikravet ska uppfyllas med hjälp av instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning och huruvida det är lämpligt att göra upplägget med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning mer enhetligt.

m) Huruvida kraven på instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning som fastställs i punkt 14 är lämplig.

n) Huruvida det lämpligen får krävas att institut och koncerner yppar sina minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, eller den egna nivån för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i så fall hur ofta och i vilket format detta ska göras.

20. Rapporten i punkt 19 ska minst omfatta perioden från och med den 2 juli 2014 till och med den 30 juni 2016 och där ska åtminstone följande beaktas:

a) Effekten av minimikravet, och av alla eventuella harmoniserade nivåer för minimikravet, på följande:

i) Finansiella marknader i allmänhet och marknader för osäkrade skulder och derivat i synnerhet.

ii) Instituts affärsmodeller och hur institutens balansräkningar är uppbyggda, i synnerhet institutens finansieringsprofil och finansieringsstrategi samt koncerners juridiska struktur och driftsstruktur.

iii) Institutens lönsamhet, i synnerhet deras finansieringskostnader.

iv) Flyttning av exponeringar till enheter som inte omfattas av tillsyn.

v) Innovation på finansområdet.

vi) Hur utbrett det är med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, hur sådana instrument är beskaffade och hur möjligt det är att avyttra dem.

vii) Institutens riskbeteende.

viii) Hur mycket intecknade tillgångar som instituten har.

ix) Vilka åtgärder som instituten vidtar för att uppfylla minimikraven och då särskilt i vilken utsträckning minimikraven har uppfyllts genom att minska skuldsättningen i fråga om tillgångar, emittera långfristig skuld och anskaffa kapital.

x) Kreditinstitutens utlåningsnivåer, särskilt i fråga om utlåning till mikroföretag samt små och medelstora företag, lokala myndigheter, regionala myndigheter och enheter inom den offentliga sektorn och finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.

b) Samspelet mellan å ena sidan minimikraven och å andra sidan de kapitalbaskrav, den skuldsättningsgrad och de likviditetskrav som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.

c) Institutens kapacitet att på egen hand anskaffa kapital eller finansiering från marknaderna för att uppfylla eventuella harmoniserade minimikrav som föreslås.

d) Konsekvens säkerställs med minimikraven enligt internationella standarder som utarbetats i internationella fora.

Underavsnitt 3

Tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Artikel 46

Bedömning av beloppet för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget på grundval av en värdering som uppfyller artikel 36 bedömer det totala

a) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste skrivas ned för att säkerställa att substansvärdet i institutet under resolution är lika med noll, och

b) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste konverteras till aktier eller andra typer av kapitalinstrument för att kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas hos antingen

i) institutet under resolution eller

ii) broinstitutet.

2. Bedömningen som avses i punkt 1 i den här artikeln ska fastställa det belopp med vilket kvalificerade skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kärnprimärkapitalrelationen i institutet under resolution eller i tillämpliga fall fastställa kvoten för broinstitutet med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från resolutionsfonden enligt artikel 101.1 d i detta direktiv och för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet och göra det möjligt för det att under åtminstone ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

När resolutionsmyndigheterna avser att använda verktyget för avskiljande av tillgångar som avses i artikel 42 ska det belopp som de kvalificerade skulderna måste minskas med fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av tillgångsförvaltningsenhetens kapitalbehov.

3. Om kapital har skrivits ned i enlighet med artiklarna 59–62 och skuldnedskrivningsverktyget har använts enligt artikel 43.2 och nedskrivningsnivån grundad på den preliminära värderingen enligt artikel 36 visar sig överstiga kraven när den jämförs med den definitiva värderingen enligt artikel 36.10, får en uppvärderingsmekanism tillämpas för att ersätta borgenärerna och därefter aktieägarna i den utsträckning det är nödvändigt.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen och värderingen grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i ett institut under resolution.

Artikel 47

Behandling av aktieägare vid skuldnedskrivning eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 eller nedskrivningen eller konverteringen av kapitalinstrument i artikel 59 vidtar någon av eller båda följande åtgärder gentemot aktieägarna och innehavare av andra äganderättsinstrument:

a) Dra in existerande aktier eller andra äganderättsinstrument eller överföra dem till borgenärer som fått sina anspråk nedskrivna.

b) Under förutsättning att institutet under resolution, i enlighet med den värdering som gjorts enligt artikel 36, har ett positivt substansvärde, späda ut äganderätten för existerande aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument till följd av konvertering till aktier eller andra äganderättsinstrument av

i) tillämpliga kapitalinstrument emitterade av institutet enligt den befogenhet som avses i artikel 59.2 eller

ii) kvalificerade skulder emitterade av institutet under resolution enligt den befogenhet som avses i artikel 63.1 f.

Med avseende på led b i första stycket ska konverteringen göras till en omräkningskurs som väsentligt spär ut existerande aktieinnehav och innehav av andra äganderättsinstrument.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 ska också vidtas gentemot aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument vars aktier eller andra äganderättsinstrument emitterats eller tilldelats under följande omständigheter:

a) Till följd av omvandling av skuldinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i enlighet med avtalsvillkor i de ursprungliga skuldinstrumenten utlöst av en händelse som inträffade före eller samtidigt som resolutionsmyndighetens bedömning av att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyllde villkoren för resolution.

b) Till följd av konvertering av tillämpliga kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 60.

3. När resolutionsmyndigheterna överväger vilken åtgärd de ska vidta enligt punkt 1 ska de beakta

a) den värdering som gjorts i enlighet med artikel 36,

b) det belopp genom vilket resolutionsmyndigheten har bedömt att kärnprimärkapitalposter måste minskas och berörda kapitalinstrument måste skrivas ned eller konverteras i enlighet med artikel 60.1, och

c) det totalbelopp som resolutionsmyndigheten bedömt enligt artikel 46.

4. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i direktiv 2014/65/EU ska, om användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, behöriga myndigheter utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

5. Om den behöriga myndigheten för det institutet inte senast dagen för användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument har slutfört den bedömning som krävs inom ramen för punkt 4 ska artikel 38.9 vara tillämplig på en förvärvares alla eventuella förvärv av eller ökningar av ett kvalificerat innehav till följd av användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument.

6. EBA ska senast den 3 juli 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 i fråga om de omständigheter då var och en av de åtgärder som anges i punkt 1 i den här artikeln i denna artikel skulle vara lämpliga, med beaktande av de faktorer som avses i punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 48

Ordningsföljd för nedskrivning och konvertering

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de använder skuldnedskrivningsverktyget, med förbehåll för eventuella undantag inom ramen för artikel 44.2 och 44.3, utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna med iakttagande av följande krav:

a) Kärnprimärkapitalsposter minskas i enlighet med artikel 60.1 a.

b) Endast om den totala minskningen enligt led a är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i övriga primärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.

c) Endast om den totala minskningen enligt leden a och b är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i supplementärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.

d) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument och tillämpliga kapitalinstrument enligt leden a, b och c är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i överensstämmelse med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden sänka kapitalbeloppet för efterställda skulder som inte räknas som övrigt primärt eller supplementärt kapital, i kombination med nedskrivningen enligt leden a, b och c för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

e) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med leden a–d i denna punkt är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och d ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i enlighet med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden inklusive den rangordning av insättningar som föreskrivs i artikel 108 sänka kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, resten av de kvalificerade skulder, enligt artikel 44, i kombination med den nedskrivning som avses i leden a, b, c och d i denna punkt för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

2. När resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna ska de fördela de förluster som ingår i summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c jämnt mellan aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder med samma rangordning genom att minska kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, dessa aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder i samma utsträckning i förhållande till deras värde, utom när en annan fördelning av förluster bland skulder med samma rangordning är tillåten under de omständigheter som avses i artikel 44.3.

Denna punkt ska inte förhindra att skulder som i enlighet med artikel 44.2. och 44.3 undantagits från skuldnedskrivning ges en förmånligare behandling än kvalificerade skulder med samma rangordning vid normala insolvensförfaranden.

3. Innan de gör den nedskrivning eller konvertering som avses i punkt 1 e ska resolutionsmyndigheter konvertera eller minska kapitalbeloppet för de instrument som avses i punkt 1 b, c och d i de fall där de instrumenten innehåller följande villkor och ännu inte har konverterats:

a) Villkor om att instrumentets kapitalbelopp ska sänkas vid eventuella händelser som berör den finansiella situationen, solvensen eller kapitalbasen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Villkor om att instrumenten ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument om en sådan händelse inträffar.

4. När ett instruments kapitalbelopp före skuldnedskrivningen enligt punkt 1 har sänkts, men inte till noll, i enlighet med villkor av det slag som avses i punkt 3 a, ska resolutionsmyndigheterna tillämpa nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna på det resterande beloppet av det kapitalbeloppet i enlighet med punkt 1.

5. Vid beslut om huruvida skulder ska skrivas ned eller konverteras till aktiekapital ska resolutionsmyndigheterna inte konvertera en viss klass av skulder samtidigt som en klass av skulder som är efterställd denna klass väsentligen förblir okonverterad till aktiekapital eller inte nedskriven, om inte något annat föreskrivs enligt artikel 44.2 och 44.3.

6. För tillämpningen av denna artikel ska EBA senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för alla tolkningar som rör samspelet mellan bestämmelserna i detta direktiv och bestämmelserna i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 49

Derivat

1. Medlemsstaterna ska se till att denna artikel följs när resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende skulder som hänför sig till derivat.

2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende en skuld som hänför sig till ett derivat förrän de har avslutat derivaten. Efter inledningen av resolutionsförfarandet ska resolutionsmyndigheterna ges befogenhet att avsluta och säga upp eventuella derivatkontrakt för det ändamålet.

I de fall en derivatskuld inom ramen för artikel 44.3 har undantagits från användningen av skuldnedskrivningsverktyget ska resolutionsmyndigheter inte vara förpliktade att avsluta eller säga upp derivatkontraktet.

3. Om derivattransaktioner omfattas av ett nettningsavtal ska resolutionsmyndigheten eller en oberoende värderare som en del av värderingen inom ramen för artikel 36 fastställa de skulder som hänför sig till de transaktionerna på nettobasis i enlighet med avtalsvillkoren.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa värdet av skulder som hänför sig till derivat i enlighet med följande:

a) Lämpliga metoder för att fastställa värdet på klass av derivat, inbegripet transaktioner som omfattas av nettningsavtal.

b) Principer för att fastställa den relevanta tidpunkt då värdet på derivatpositioner bör fastställas.

c) Lämpliga metoder för att jämföra den värdeförstörelse som skulle bli följden av avslutandet och skuldnedskrivningen av derivat med det belopp för förluster som derivat skulle behöva stå för vid en skuldnedskrivning.

5. EBA ska, efter samråd med den Europiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (nedan kallad *Esma*), inrättad genom förordning (EU) nr 1095/2010 utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer som avses i punkt 4 a, b och c avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

För derivattransaktioner som omfattas av nettningsavtal ska EBA beakta avslutningsmetoden i nettningsavtalet.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 50

Kurs för konvertering av skulder till eget kapital

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de utövar de befogenheter som anges i artiklarna 59.3 och 63.1 f, får tillämpa olika konverteringskurser för olika kapitalinstruments- och skuldklasser i enlighet med en av eller båda de principer som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln.

2. Konverteringskursen ska utgöra en lämplig kompensation för den berörda borgenären för eventuell förlust som åsamkats på grund av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats.

3. När olika konverteringskurser används enligt punkt 1 ska den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses vara prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt vara högre än konverteringskursen för efterställda skulder.

4. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för fastställande av konverteringskurser

De riktlinjerna ska särskilt ange hur berörda borgenärer får kompenseras på lämpligt sätt genom konverteringskursen och de relativa konverteringskurser som kan vara lämpliga för att återspegla att prioriterade skulder har företräde enligt tillämplig insolvensrätt.

Artikel 51

Återhämtnings- och omstruktureringsåtgärder vid skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska se till att det när resolutionsmyndigheterna använder skuldnedskrivningsverktyget för att i enlighet med artikel 43.2 a rekapitalisera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtas åtgärder för att säkerställa att en omstruktureringsplan för institutet eller enhet upprättas och genomförs i enlighet med artikel 52.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel får omfatta tillsättning från resolutionsmyndighetens sida av en person eller personer som utsetts i enlighet med artikel 72.1 som ska upprätta och genomföra den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52.

Artikel 52

Omstruktureringsplan för verksamheten

1. Medlemsstaterna ska kräva att ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, inom en månad efter det att skuldnedskrivningsverktyget har använts avseende ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 43.2 a utarbetar och förelägger resolutionsmyndigheten en omstruktureringsplan för verksamheten som uppfyller kraven i punkterna 4 och 5 i den här artikeln. Om unionens regler för statligt stöd är tillämpliga ska medlemsstaterna se till att planen är förenlig med den omstruktureringsplan som institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska lägga fram för kommissionen i enlighet med de reglerna.

2. När skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 a tillämpas på två eller flera koncernenheter ska omstruktureringsplanen för verksamheten utarbetas av moderinstitutet inom unionen och omfatta samtliga institut inom koncernen i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 7 och 8 och översändas till resolutionsmyndigheten på koncernnivå. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska överlämna planen till övriga berörda resolutionsmyndigheter och till EBA.

3. Under exceptionella omständigheter och om det är nödvändigt för att resolutionsmålen ska uppnås får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till högst två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget.

Om omstruktureringsplanen för verksamheten också ska anmälas inom unionens regler om statligt stöd får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till maximalt två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget eller fram till den tidsfrist som fastställs av unionens regler om statligt stöd, beroende på vad som inträffar först.

4. I en omstruktureringsplan för verksamheten ska det fastställas åtgärder som syftar till att återställa bärkraften på lång sikt för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller delar av dess verksamhet inom en rimlig tid. De åtgärderna ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden enligt vilka institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommer att vara verksamt.

Omstruktureringsplanen ska ta hänsyn till bland annat den rådande situationen och framtidsutsikterna på finansiella marknaden, på grundval av antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera institutets största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

5. En omstruktureringsplan för verksamheten ska åtminstone omfatta följande:

a) En detaljerad analys av de faktorer och problem som lett till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, och av de omständigheter som lett till dessa svårigheter.

b) En beskrivning av de åtgärder som syftar till att återställa bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt.

c) En tidsplan för genomförandet av de åtgärderna.

6. Åtgärder för att återställa bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt får omfatta följande:

a) Omstrukturering av verksamheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Förändringar av de operativa systemen och infrastrukturen inom institutet.

c) Avyttring av förlustbringande verksamheter.

d) Omstrukturering av befintlig verksamhet som kan bli konkurrenskraftig.

e) Försäljning av tillgångar eller verksamhetsgrenar.

7. Inom en månad från det datum då omstruktureringsplanen för en verksamhet lades fram ska den berörda resolutionsmyndigheten bedöma sannolikheten för att planen, om den genomförs, kommer att återställa den långsiktiga bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Bedömningen ska slutföras i samförstånd med den berörda behöriga myndigheten.

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle uppnå detta mål ska resolutionsmyndigheten godkänna planen.

8. Om resolutionsmyndigheten inte finner att planen skulle uppnå det mål som avses i punkt 7 ska den, i samförstånd med den behöriga myndigheten, underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, om sina betänkligheter och begära att planen ändras på ett sätt som bemöter dessa betänkligheter.

9. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts enligt artikel 72.1 ska inom två veckor från det datum då den underrättelse som avses i punkt 8 mottogs lägga fram en ändrad omstruktureringsplan för resolutionsmyndighetens godkännande. Resolutionsmyndigheten ska granska den ändrade planen och ska inom en vecka underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 om huruvida den finner att den ändrade planen åtgärdar de betänkligheter som framförts eller om det krävs ytterligare ändringar.

10. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommits med resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten och ska sända in en rapport till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad om framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

11. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska om det, enligt resolutionsmyndighetens mening och med den behöriga myndighetens samtycke, är nödvändigt revidera planen för att uppnå det mål som avses i punkt 4 och ska lägga fram varje revidering för resolutionsmyndighetens godkännande.

12. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande:

a) Vad som minst bör ingå i en omstruktureringsplan för verksamheten enligt punkt 5.

b) Minimiinnehållet i rapporterna enligt punkt 10.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

13. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att få resolutionsmyndighetens godkännande enligt punkt 7.

14. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av riktlinjerna som avses i punkt 13 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att resolutionsmyndigheten ska godkänna den enligt punkt 7.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Underavsnitt 4

Skuldnedskrivningsverktyget: kompletterande bestämmelser

Artikel 53

Skuldnedskrivningsverktygets effekter

1. Medlemsstaterna ska se till att om en resolutionsmyndighet utövar en befogenhet som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i ska minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller indragningen få verkan och vara omedelbart bindande för institutet under resolution och för berörda borgenärer och aktieägare.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheten har befogenhet att genomföra eller kräva genomförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt utövandet av de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e–i, däribland följande:

a) Ändring av alla relevanta register.

b) Avlistning eller avförande från handel av aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument.

c) Listning eller upptagande till handel av nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

d) Återlistning eller förnyat upptagande till handel av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan kravet på utfärdande av ett prospekt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG ([1]).

3. Om en resolutionsmyndighet sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska den skulden och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till den skulden som inte har uppstått vid den tidpunkt då befogenheten utövas i alla hänseenden betraktas som infriade och ska inte kunna göras gällande i senare förfaranden gentemot institutet under resolution eller en efterföljande enhet vid en eventuell senare avveckling.

4. Om en resolutionsmyndighet delvis men inte helt sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska följande gälla:

a) Skulden ska vara infriad i förhållande till den sänkning som har gjorts av beloppet.

b) Det relevanta instrument eller avtal som gav upphov till den ursprungliga skulden ska fortsätta att gälla för det återstående kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, skulden, med förbehåll för eventuella ändringar av den ränta som hänför sig till sänkningen av kapitalbeloppet och eventuella ytterligare ändringar av villkoren som resolutionsmyndigheten kan komma att göra genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 j.

Artikel 54

Undanröjande av förfarandehinder för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63.1 i, i tillämpliga fall kräva att institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid innehar ett tillräckligt aktiekapital, eller andra kärnprimärkapitalinstrument, för att institutet eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, om resolutionsmyndigheten utövar de befogenheter som avses i artikel 63.1 e och f avseende ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller något av dess dotterföretag, inte ska vara förhindrat att emittera tillräckligt många nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att säkerställa att konverteringen av skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

2. Resolutionsmyndigheterna ska bedöma om det är lämpligt att ställa det krav som fastställs i punkt 1 avseende ett visst institut eller en viss enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i samband med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplanen för det institutet eller den koncernen, med beaktande av i synnerhet de resolutionsåtgärder som behandlas i planen. Om det i resolutionsplanen anges att skuldnedskrivningsverktyget kan komma att användas ska myndigheterna kontrollera att aktiekapitalet eller andra kärnprimärkapitalinstrument är tillräckligt stora för att täcka summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

3. Medlemsstaterna ska se till att det inte finns några förfarandemässiga hinder för att konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument som finns med stöd av institutens bolagsordningar eller stadgar, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

4. Denna artikel ska inte påverka de ändringar av direktiven 82/891/EEG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU och direktiv 2012/30/EU som föreskrivs i avdelning X i det här direktivet.

Artikel 55

Avtalsenligt erkännande av skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1 b, c och d inkluderar ett villkor enligt vilket den borgenär eller avtalspart i ett avtal som upprättar skulden medger att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och går med på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller indragningar som påverkas av resolutionsmyndighetens utövande av de befogenheterna, förutsatt att sådan skuld

a) inte är utesluten enligt artikel 44.2,

b) inte är en insättning som avses i artikel 108 a,

c) omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland, och

d) som emitterats eller ingåtts efter det datum när en medlemsstat tillämpar de bestämmelser som antagits för att införliva detta avsnitt.

Första stycket ska inte tillämpas om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat fastställer att de skulder eller instrument som avses i första stycket kan komma att omfattas av en medlemsstats resolutionsmyndighets nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter enligt tredjelandets rätt eller av ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet.

Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter får kräva att institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d till myndigheter lämnar ett rättsutlåtande om ett sådant villkors rättsliga verkställbarhet och verkan.

2. Om ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underlåter att i de avtalsvillkor som reglerar en viss skuld inkludera ett villkor som krävs i enlighet med punkt 1 ska den underlåtelsen inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter avseende den skulden.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera den förteckning över de skulder för vilka undantagen i punkt 1 tillämpas, och innehållet i villkoren den punkten, med beaktande av bankernas olika affärsmodeller.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 56

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

1. Medlemsstaterna får tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom ytterligare finansiella stabiliseringsverktyg i enlighet med punkt 3 i den här artikeln och med artikel 37.10 samt i enlighet med unionens regler om statligt stöd, för att bidra till resolutionen av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, inbegripet genom att ingripa direkt för att undvika dess avveckling, i syfte att uppnå målen för resolution som avses i artikel 31.2 när det gäller medlemsstaten eller unionen som helhet. En sådan insats ska utföras under ledning av det behöriga ministeriet eller regeringen i nära samarbete med resolutionsmyndigheten.

2. För att de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska bli verkningsfulla ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga ministerierna eller regeringarna har de relevanta resolutionsbefogenheter som anges i artiklarna 63–72 och att artiklarna 66, 68, 83 och 117 tillämpas.

3. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska tillgripas som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthållits, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten.

4. Vid tillämpningen av de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska medlemsstaterna säkerställa att deras behöriga ministerier och resolutionsmyndigheten endast tillämpar verktygen när alla villkor i artikel 32.1 samt något av följande villkor har uppfyllts:

a) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att undvika betydande negativa följdverkningar på den finansiella stabiliteten.

b) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken.

c) När det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, det behöriga ministeriet eller regeringen, efter samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats offentliga aktiekapitalstöd genom verktyget för aktiekapitalstöd.

5. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska omfatta

a) ett verktyg för offentligt aktiekapitalstöd som avses i artikel 57,

b) ett verktyg för tillfälligt offentligt ägande som avses i artikel 58.

Artikel 57

Verktyg för offentligt aktiekapitalstöd

1. Medlemsstaterna får, under förutsättning att nationell bolagsrätt respekteras, delta i en rekapitalisering av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv genom att tillhandahålla kapital till institutet eller enheten i utbyte mot följande instrument, i enlighet med kraven i förordning (EU) nr 575/2013:

a) Kärnprimärkapitalinstrument.

b) Övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument.

2. Medlemsstaterna ska, i den utsträckning som deras aktieinnehav i ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillåter, se till att institut eller enheter som är föremål för verktyget för offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

3. När en medlemsstat ger offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel ska den säkerställa att dess andel i institutet eller i en enhet enligt artikel 1.1 b, c eller d överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

Artikel 58

Verktyget för tillfälligt offentligt ägande

1. Medlemsstaterna får ta ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i tillfälligt offentligt ägande.

2. I detta syfte får en medlemsstat göra en eller flera aktieöverföringar där mottagaren är

a) ett ombud för medlemsstaten, eller

b) ett av medlemsstaten helägt bolag.

3. Medlemsstaten ska se till att institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är föremål för verktyget för tillfälligt offentligt ägande i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder och att de överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

KAPITEL V

Nedskrivning av kapitalinstrument

Artikel 59

Krav på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Befogenheten att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument får utövas antingen

a) oberoende av en resolutionsåtgärd, eller

b) i kombination med en resolutionsåtgärd, om de villkor för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d.

3. Medlemsstaterna ska kräva att resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 60 och utan dröjsmål avseende tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

a) Det har fastställts att villkoren för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.

b) Den berörda myndigheten fastställer att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d inte längre kommer att vara bärkraftigt om inte befogenheten utövas avseende det tillämpliga kapitalinstrumentet.

c) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat, gör den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat och den berörda myndigheten i dotterföretaget ett gemensamt fastställande i form av ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 92.3 och 92.4 om att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.

d) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av moderföretaget och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis, och den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat fastställer att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.

e) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d behöver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, med undantag för någon av de omständigheter som anges i artikel 32.4 d iii.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern anses inte längre vara bärkraftigt endast om båda av följande villkor är uppfyllda:

a) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen fallerar eller sannolikt kunna komma att fallera.

b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från privata sektorn eller tillsynsåtgärder (inbegripet åtgärder för tidigt ingripande), förutom nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, på egen hand eller i kombination med resolutionsåtgärder, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen kommer att fallera.

5. Vid tillämpningen av punkt 4 a i den här artikeln ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d anses fallera eller sannolikt kunna komma att fallera om en eller flera av de omständigheter som anges i artikel 32.4 föreligger.

6. Vid tillämpningen av punkt 4 a ska en koncern anses fallera eller sannolikt kunna komma att fallera om den inte uppfyller, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att koncernen inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna uppfylla, sina tillsynskrav på gruppbasis på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att vidta åtgärder på grund av bland annat, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas.

7. Ett tillämpligt kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag ska inte skrivas ned eller konverteras enligt punkt 3 c i större utsträckning eller till sämre villkor än kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.

8. Om en berörd myndighet gör ett sådant fastställande som avses i punkt 3 i den här artikeln ska den omedelbart underrätta den resolutionsmyndighet som är ansvarig för det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i fråga, om det är en annan myndighet.

9. Innan den gör ett fastställande som avses i punkt 3 c i den här artikeln avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms uppfylla kraven på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis ska den berörda myndigheten iaktta de krav på underrättelse och samråd som fastställs i artikel 62.

10. Resolutionsmyndigheterna ska, innan de utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, se till att en värdering görs av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 36. Den värderingen ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på de tillämpliga kapitalinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på tillämpliga kapitalinstrument i syfte att rekapitalisera institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Artikel 60

Bestämmelser om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. När resolutionsmyndigheterna iakttar de krav som fastställs i artikel 59 ska de utöva nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med fordringarnas prioritetsgrad vid normala insolvensförfaranden på ett sätt som ger följande resultat:

a) Poster i kärnprimärkapitalet minskas först i proportion till förlusterna och upp till deras kapacitet och resolutionsmyndigheten vidtar en eller båda av de åtgärder som anges i artikel 47.1 gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrumenten.

b) Kapitalbeloppet för tillämpliga övriga primärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

c) Kapitalbeloppet för tillämpliga supplementärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

2. I de fall där kapitalbeloppet för ett tillämpligt kapitalinstrument skrivs ned

a) ska sänkningen av det kapitalbeloppet vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med återbetalningsmekanismen i artikel 46.3,

b) inga skulder får kvarstå till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som uppkommit till följd av ett överklagande av lagenligheten av nedskrivningsbefogenheten,

c) ingen ersättning betalas till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet annat än i enlighet med punkt 3.

Led b i denna punkt ska inte hindra att kärnprimärkapitalinstrument tillhandahålls en innehavare av tillämpliga kapitalinstrument i enlighet med punkt 3.

3. Resolutionsmyndigheterna får, i syfte att utföra en konvertering av tillämpliga kapitalinstrument enligt punkt 1 b i den här artikeln, kräva att institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d emitterar kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av de tillämpliga kapitalinstrumenten. Tillämpliga kapitalinstrument får endast konverteras om följande villkor är uppfyllda:

a) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras av det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller av ett moderföretag till det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med samtycke från resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller, i tillämpliga fall, resolutionsmyndigheten för moderföretaget.

b) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras innan det institutet eller den enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar aktier eller äganderättsinstrument i syfte att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.

c) Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter utövandet av konverteringsbefogenheten.

d) Den konverteringskurs som avgör det antal kärnprimärkapitalinstrument som ska tillhandahållas avseende varje tillämpligt kapitalinstrument iakttar principerna i artikel 50 och eventuella riktlinjer som utarbetats av EBA i enlighet med artikel 50.4.

4. Vid tillhandahållande av kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med punkt 3 får resolutionsmyndigheterna kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid har det bemyndigande som krävs för att emittera det relevanta antalet kärnprimärkapitalinstrument.

5. Om ett institut uppfyller kraven för resolution och resolutionsmyndigheten beslutar att använda ett resolutionsverktyg avseende institutet, ska resolutionsmyndigheten iaktta kraven som fastställs i artikel 59.3 innan den använder resolutionsverktyget.

Artikel 61

Myndigheter som är ansvariga för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som anges i den här artikeln ska vara ansvariga för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3.

2. Varje medlemsstat ska i nationell rätt utse den berörda myndighet som ska vara ansvarig för att göra fastställanden enligt artikel 59. Den berörda myndigheten kan vara den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 32.

3. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten bedöms fullgöra kapitalbaskravet på individuell basis i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 ska den myndighet som är ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 i det här direktivet vara den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har auktoriserats i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU.

4. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten har emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag och som har bedömts fullgöra kapitalbaskraven på individuell basis och på gruppbasis, ska följande myndighet vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3:

a) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterat de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 b i det här direktivet.

b) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen och den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterat de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvariga för att göra det gemensamma fastställandet i form av ett gemensamt beslut som avses i artikel 59.3 c i det här direktivet.

Artikel 62

Konsoliderad tillämpning: Förfaranden för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att berörda myndigheter innan de gör ett fastställande som avses i artikel 59.3 b, c, d eller e avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms fullgöra kravet på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis uppfyller följande krav:

a) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande enligt artikel 59.3 b, c, d eller e underrättar utan dröjsmål den samordnande tillsynsmyndigheten, och den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är en annan myndighet.

b) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande som avses i artikel 59.3 c underrättar den behöriga myndighet, utan dröjsmål, som är ansvarig för varje institut eller sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som har emitterat de tillämpliga kapitalinstrumenten avseende vilka nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten ska utövas om ett fastställande görs, och de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de behöriga myndigheterna och den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är andra myndigheter.

2. När de berörda myndigheterna gör ett fastställande i enlighet med artikel 59.3 c, d eller e när det gäller ett institut eller en koncern med gränsöverskridande verksamhet, ska de ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av resolutionen i alla medlemsstater där institutet eller koncernen bedriver verksamhet.

3. En berörd myndighet ska till underrättelsen enligt punkt 1 bifoga en förklaring av skälen för att den överväger att göra fastställandet i fråga.

4. Om en underrättelse har lämnats enligt punkt 1 ska den berörda myndigheten efter samråd med de myndigheter som underrättats bedöma följande frågor:

a) Huruvida det finns någon alternativ åtgärd till utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 59.3.

b) Om det finns en sådan alternativ åtgärd, huruvida det är möjligt att tillämpa den.

c) Om det är möjligt att tillämpa en alternativ åtgärd, huruvida det finns realistiska utsikter att den inom en rimlig tidsram skulle åtgärda de omständigheter som annars skulle kräva ett fastställande enligt artikel 59.3.

5. Vid tillämpningen av punkt 4 i den här artikeln avses med alternativa åtgärder sådana åtgärder för tidigt ingripande som avses i artikel 27 i det här direktivet, åtgärder som avses i artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU eller en överföring av medel eller kapital från moderföretaget.

6. Om den berörda myndigheten efter samråd med de underrättade myndigheterna i enlighet med punkt 4 bedömer att det finns en eller flera alternativa åtgärder, att det är möjligt att tillämpa dem och att de skulle ge det resultat som avses i led c i den punkten ska den se till att de åtgärderna tillämpas.

7. Om den berörda myndigheten i ett sådant fall som avses i punkt 1 a efter samråd med de underrättade myndigheterna enligt punkt 4 bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som skulle ge det resultat som avses i punkt 4 c ska den berörda myndigheten besluta huruvida det fastställande enligt artikel 59.3 som övervägs är lämpligt.

8. Om en berörd myndighet beslutar att göra ett fastställande enligt punkt 59.3 c ska den omedelbart underrätta de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de berörda dotterföretagen är belägna, och fastställandet ska göras i form av ett gemensamt beslut i enlighet med vad som anges i artikel 92.3 och 92.4. Om inget gemensamt beslut föreligger får inget fastställande inom ramen för artikel 59.3 c göras.

9. Resolutionsmyndigheten i de medlemsstater där vart och ett av de berörda dotterföretagen är beläget ska utan dröjsmål genomföra ett i enlighet med denna artikel fattat beslut att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, med vederbörligt beaktande av hur brådskande omständigheterna är.

KAPITEL VI

Resolutionsbefogenheter

Artikel 63

Allmänna befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har alla de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som uppfyller villkoren för resolution. Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha följande resolutionsbefogenheter, som de får utöva var för sig eller i kombination:

a) Befogenhet att kräva av vilken person som helst att lämna den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanerna och krav på att information lämnas vid inspektioner på plats.

b) Befogenhet att ta kontroll över ett institut under resolution och att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna, andra ägare och ledningsorganet för institutet under resolution.

c) Befogenhet att överföra aktier och andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.

d) Befogenhet att till en annan enhet, med denna enhets samtycke, överföra rättigheter, tillgångar eller skulder i ett institut under resolution.

e) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, kvalificerade skulder i ett institut under resolution.

f) Befogenhet att konvertera kvalificerade skulder i ett institut under resolution till ordinarie aktier eller andra äganderättsinstrument i det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i ett relevant moderinstitut eller i ett broinstitut till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d överförs.

g) Befogenhet att dra in skuldinstrument som utfärdats av ett institut under resolution, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.

h) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kvotvärdet för aktier eller andra äganderättsinstrument i ett institut under resolution och att dra in sådana aktier eller andra äganderättsinstrument.

i) Befogenhet att kräva att ett institut under resolution eller ett berört moderinstitut emitterar nya aktier, andra äganderättsinstrument eller andra kapitalinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.

j) Befogenhet att ändra eller anpassa löptiden för skuldinstrument och andra kvalificerade skulder som emitterats av ett institut under resolution eller att ändra den ränta som ska betalas för sådana instrument och andra kvalificerade skulder, eller dagen då räntan förfaller till betalning, däribland genom temporär betalningsinställelse, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.

k) Befogenhet att säga upp och avsluta finansiella avtal eller derivatkontrakt vid tillämpningen av artikel 49.

l) Befogenhet att avsätta eller ersätta ledningsorganet och den verkställande ledningen i ett institut under resolution.

m) Befogenhet att kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsgränser som fastställs i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU och artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna inte omfattas av något av följande krav som annars skulle gälla enligt nationell rätt, avtal eller på annan grund:

a) Krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution, med förbehåll för artiklarna 3.6 och 85.1.

b) Förfarandekrav om att underrätta vissa personer, inbegripet eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet, innan befogenheterna utövas.

Medlemsstaterna ska särskilt se till att resolutionsmyndigheterna kan utöva befogenheterna enligt denna artikel oberoende av eventuella begränsningar eller krav på medgivande för överföring av berörda finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som annars skulle tillämpas.

Första stycket b i första stycket påverkar inte tillämpningen av de krav som fastställs i artiklarna 81 och 83 och eventuella krav på anmälan enligt unionens regler om statligt stöd.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, i den mån någon eller några av de befogenheter som räknas upp i punkt 1 i den här artikeln inte är tillämpliga på en enhet som omfattas av artikel 1.1 i detta direktiv till följd av dess särskilda juridiska form, har befogenheter som är så snarlika dessa som möjligt, även vad gäller deras verkan.

4. Medlemsstaterna ska se till att skyddsåtgärderna i detta direktiv eller skyddsåtgärder som ger samma verkan, tillämpas när resolutionsmyndigheterna utövar befogenheterna enligt punkt 3 på de berörda personerna, inbegripet aktieägare, borgenärer och motparter.

Artikel 64

Kompletterande befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att göra följande:

a) Förordna om att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller skulderna, med förbehåll för artikel 78, en rätt till ersättning i enlighet med detta direktiv ska i detta syfte inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse.

b) Upphäva rätten att förvärva ytterligare aktier eller andra äganderättsinstrument.

c) Kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller uppskjuter godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG ([1]).

d) Förordna om att den mottagande enheten behandlas som om denna var institutet under resolution när det gäller rättigheter eller skyldigheter för institutet under resolution, eller åtgärder som vidtagits av det, inbegripet, med förbehåll för artiklarna 38 och 40, eventuella rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en marknadsinfrastruktur.

e) Begära att institutet under resolution eller den mottagande enheten informerar och bistår den andra parten.

f) Annullera eller ändra villkoren i ett avtal som institutet under resolution är part i eller ersätta institutet under resolution med en mottagande enhet som avtalspart.

2. Resolutionsmyndigheterna ska utöva de befogenheter som anges i punkt 1 om den anser att detta är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsmål.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att vidta de åtgärder för att tillgodose kontinuitet som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och, i tillämpliga fall, att den överförda verksamheten kan bedrivas av den mottagande enheten. Åtgärder för att tillgodose kontinuitet ska särskilt omfatta följande:

a) Att avtal som ingåtts av institutet under resolution fortsätter att vara gällande, så att den mottagande enheten påtar sig de rättigheter och skyldigheter som institutet under resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som har överförts och att den mottagande enheten ersätter institutet under resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta avtalshandlingar.

b) Att ersätta institutet under resolution med den mottagande enheten i alla rättsliga förfaranden som avser finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som överförts.

4. De befogenheter som anges i punkterna 1 d och 3 b ska inte påverka följande:

a) Rätten för en anställd i institutet under resolution att säga upp ett anställningsavtal.

b) Rätten för en avtalspart att med förbehåll för artiklarna 69, 70 och 71 utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av institutet under resolution före den relevanta överföringen eller av den mottagande enheten efter den relevanta överföringen.

Artikel 65

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att kräva att ett institut under resolution, eller någon av dess koncernenheter, tillhandahåller alla tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet ska kunna driva den verksamhet som överförts till den effektivt.

Första stycket ska även tillämpas när ett institut under resolution eller den berörda koncernenheten har inlett normala insolvensförfaranden.

([1]) Europaparlamentets och Rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

2. Medlemsstaterna ska se till att deras resolutionsmyndigheter har befogenhet att genomdriva skyldigheter som resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater har ålagt enligt punkt 1 avseende koncernenheter som är etablerade på deras territorium.

3. De tjänster och faciliteter som avses i punkterna 1 och 2 är begränsade till operativa tjänster och faciliteter och inbegriper inte någon form av finansiellt stöd.

4. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls i enlighet med punkterna 1 och 2 ska tillhandahållas på följande villkor:

a) På samma villkor under hela avtalsperioden, om tjänsterna och faciliteterna tillhandahållits institutet under resolution omedelbart före det att resolutionsåtgärden vidtogs enligt ett avtal.

b) På rimliga villkor om det inte finns något avtal eller om avtalet har löpt ut.

5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över tjänster eller faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet effektivt ska kunna driva den verksamhet som överförts till den.

Artikel 66

Befogenhet att se till att krishanteringsåtgärder eller krisförebyggande åtgärder vidtas av andra medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska se till att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som finns i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller rättigheter eller skyldigheter enligt en annan medlemsstats rätt än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överföringen få verkan i den andra medlemsstaten eller enligt dess rätt.

2. Medlemsstaterna ska tillhandahålla den resolutionsmyndighet som gjort eller avser att göra överföringen allt rimligt bistånd för att säkerställa att aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna överförs till den mottagande enheten enligt gällande krav i nationell rätt.

3. Medlemsstaterna ska se till att aktieägare, borgenärer och tredje män som berörs av överföringen av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från överföringen enligt en bestämmelse i rätten i den medlemsstat där tillgångarna finns eller i den rätt som reglerar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, rättigheterna eller skyldigheterna.

4. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat (medlemsstat A) utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna, däribland avseende kapitalinstrument i enlighet med artikel 59, och de kvalificerade skulderna eller de tillämpliga kapitalinstrumenten i institutet under resolution omfattar följande:

a) Instrument eller skulder som regleras av rätten i en medlemsstat som inte är den rekonstruktionsmyndighets medlemsstat som utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (medlemsstat B).

b) Skulder till borgenärer i medlemsstat B.

Medlemsstat B ska se till att kapitalbeloppet av dessa skulder eller instrument minskas, eller att skulder eller instrument konverteras, i enlighet med resolutionsmyndighetens i medlemsstat A utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

5. Medlemsstaterna ska se till att borgenärer som berörs av utövandet av de nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter som avses i punkt 4 inte har rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet av instrumentet eller skulden eller dess konvertering, beroende på vad som är tillämpligt, enligt en bestämmelse i rätten i medlemsstat B.

6. Varje medlemsstat ska se till att följande fastställs i enlighet med rätten i resolutionsmyndighetens medlemsstat:

a) Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje män att överklaga enligt artikel 85 en överföring av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 i den här artikeln.

b) Rätten för borgenärer att överklaga enligt artikel 85 minskningen av kapitalbeloppet eller konverteringen av ett instrument eller skuld som omfattas av punkt 4 a eller b i den här artikeln.

c) Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel VII avseende tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1.

Artikel 67

Befogenhet avseende tillgångar, rättigheter, skulder, aktier och andra äganderättsinstrument som är belägna i tredjeland

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att i fall där resolutionsåtgärder omfattar åtgärder som vidtas avseende tillgångar som är belägna i ett tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter styrs av rätten i ett tredjeland, får resolutionsmyndigheterna kräva att

a) förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution samt den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att se till att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden får verkan,

b) förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution förvaltar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfyller skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden fått verkan,

c) rimliga, regelrätta kostnader som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b i denna punkt betalas på något av de sätt som avses i artikel 37.7.

2. Om resolutionsmyndigheten bedömer att det, trots alla de nödvändiga åtgärder som vidtas av förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person i enlighet med punkt 1a, är högst osannolikt att överföringen, konverteringen eller åtgärden kommer att få verkan avseende vissa tillgångar som är belägna i tredjeland eller vissa aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som styrs av tredjelandets rätt, ska resolutionsmyndigheten inte gå vidare med överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden. Om den redan har beställt överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden ska den beställningen vara ogiltig avseende de tillgångar, de aktier, de äganderättsinstrument, de rättigheter eller de skulder som berörs.

Artikel 68

Uteslutande av vissa avtalsvillkor vid tidigt ingripande och resolution

1. Enbart en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd som vidtas avseende en enhet i enlighet med det här direktivet, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, ska i sig inte inom ramen för ett avtal som ingåtts av enheten anses som en utlösande händelse i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller som insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

En krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ska dessutom inte ensam bedömas som en utlösande händelse eller ett insolvensförfarande, inom ramen för ett avtal som ingåtts av

a) ett dotterföretag till det institut som den ingår i, där avtalsskyldigheterna som garanteras eller understöds på annat sätt av moderföretaget eller av en koncernenhet, eller

b) en enhet i samma koncern som institutet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

2. I de fall där resolutions- och avvecklingsförfaranden i ett tredjeland erkänns enligt artikel 94, eller om en resolutionsmyndighet så beslutar, ska sådana förfaranden vid tillämpning av den här artikeln utgöra en krishanteringsåtgärd.

3. Under förutsättning att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls, ska en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ensam, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, inte göra det möjligt för någon att

a) utöva någon uppsägnings, uppskjutande-, ändrings-, nettnings- eller kvittningsrätt, inbegripet i samband med avtal som ingåtts av

   i) ett dotterföretag, där avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av en koncernenhet,

   ii) en koncernenhet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör det berörda institutet eller den berörda enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

c) påverka avtalsenliga rättigheter som det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

4. Denna artikel ska inte påverka en persons rätt att vidta en åtgärd som avses i punkt 3 om den rätten hänför sig till någon annan händelse än den krisförebyggande åtgärden, krishanteringsåtgärden eller en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd.

5. Ett uppskjutande eller en begränsning enligt artikel 69, 70 eller 71 ska inte utgöra underlåtenhet att fullgöra en avtalsförpliktelse vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

6. Bestämmelserna i denna artikel ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 ([1]).

Artikel 69

Befogenhet att skjuta upp vissa skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet som följer av ett avtal som institutet under resolution är part i från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer på dagen för offentliggörandet.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för uppskjutandet ska betalnings- eller leveransskyldigheten fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för uppskjutandet.

3. Om betalnings- eller leveransskyldigheterna för ett institut under resolution enligt ett avtal skjuts upp enligt punkt 1 ska betalnings- eller leveransskyldigheterna för motparterna till institutet under resolution enligt samma avtal skjutas upp under samma tidsperiod.

4. Ett uppskjutande enligt punkt 1 i denna artikel ska inte gälla för

a) kvalificerade insättningar,

b) betalnings- och leveranskrav som hänför sig till system eller operatörer av system som är utsedda enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker,

c) fordringar vid tillämpning av direktiv 97/9/EG.

5. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 70

Befogenhet att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt i ett institut under resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i det institutet under resolution från det att en underrättelse om begränsningen i enlighet med artikel 83.4 har offentliggjorts och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer efter offentliggörandet.

2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 avseende säkerhetsrätter som system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker innehar i tillgångar som institutet under resolution har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.

3. Om artikel 80 är tillämplig ska resolutionsmyndigheterna se till att alla begränsningar av den befogenhet som avses i punkt 1 i den här artikeln tillämpas konsekvent på alla koncernenheter avseende vilka en resolutionsåtgärd vidtas.

4. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 71

Befogenhet att tillfälligt uppskjuta uppsägningsrätt

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett institut under resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheter även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett dotterföretag till ett institut under resolution om

a) avtalsskyldigheterna garanteras eller understöds på annat sätt av institutet under resolution,

b) uppsägningsrätten enligt det avtalet grundas enbart på insolvens eller finansiell ställning för institutet under resolution, och

c) överföringsbefogenheten har utövats, eller får utövas, i förhållande till institutet under resolution, om

i) alla tillgångar och skulder i dotterföretaget vilka avser det avtalet har överförts till och övertagits av, eller får överföras till och övertas av, den mottagande enheten, eller

ii) resolutionsmyndigheten på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter.

Uppskjutandet ska få verkan från och med offentliggörandet av underrättelsen enligt artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där dotterföretaget till institutet under resolution är etablerat i slutet på den bankdag som följer efter det offentliggörandet.

3. Uppskjutande enligt punkt 1 eller 2 ska inte gälla för system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter eller centralbanker.

4. En person får utöva en uppsägningsrätt enligt ett avtal före utgången av den tidsperiod som avses i punkt 1 eller 2 om den personen underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet inte ska

a) överföras till en annan enhet, eller

b) bli föremål för nedskrivning eller konvertering vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a.

5. Om en resolutionsmyndighet utövar den befogenhet att uppskjuta uppsägningsrätt som anges i punkt 1 eller 2 i den här artikeln utan underrättelse enligt punkt 4 i den här artikeln får de rättigheterna utövas efter utgången av perioden för uppskjutande, om inte annat följer av artikel 68, enligt följande:

a) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet har överförts till en annan enhet får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet endast vid en fortlöpande eller efterföljande utlösande händelse från den mottagande enhetens sida.

b) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet stannar kvar hos institutet under resolution och resolutionsmyndigheten inte har använt skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a avseende det avtalet, får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet då uppskjutandet enligt punkt 1 upphör.

6. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

7. De behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna får kräva att ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal.

Ett transaktionsregister ska, på begäran av en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet, tillhandahålla nödvändiga uppgifter till de behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna så att de kan fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag i enlighet med artikel 81 i förordning (EU) nr 648/2012.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande aspekter för tillämpningen av punkt 7:

a) Den information om finansiella avtal som de detaljerade registren minst bör omfatta.

b) Under vilka omständigheter kravet bör åläggas.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 72

Utövande av resolutionsbefogenheter

1. Medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna, för att de ska kunna vidta en resolutionsåtgärd, kan utöva kontroll över institutet under resolution i syfte att

a) driva verksamheten och tillhandahålla tjänsterna i institutet under resolution med alla de befogenheter som dess aktieägare och ledningsorgan har,

b) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom i institutet under resolution.

Den kontroll som avses i första stycket får utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna ska se till att rösträtter som är förenade med aktier i eller andra äganderättsinstrument avseende institutet under resolution inte kan utövas under resolutionsperioden.

2. Medlemsstaterna ska med förbehåll för artikel 85.1 se till att resolutionsmyndigheterna kan vidta en resolutionsåtgärd genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden, utan att utöva kontroll över institutet under resolution.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i varje enskilt fall besluta om det är lämpligt att genomföra resolutionsåtgärden enligt de metoder som anges i punkt 1 eller punkt 2, med beaktande av resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution, de särskilda omständigheter som gäller för institutet under resolution i fråga och behovet av att underlätta en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.

4. Resolutionsmyndigheter ska inte anses vara en ”shadow director” eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

KAPITEL VII

Skyddsåtgärder

Artikel 73

Behandling av aktieägare och borgenärer vid delvis överföring och tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Medlemsstaterna ska, om ett eller flera resolutionsverktyg har tillämpats och, särskilt för det ändamål som avses i artikel 75, säkerställa att

a) om inte led b är tillämpligt, aktieägarna och de borgenärer vars fordringar ännu inte överförts åtminstone får så mycket gottgörelse för sina fordringar som de skulle ha fått om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheterna enbart överför delar av de rättigheter, tillgångar och skulder som hör till institutet under resolution,

b) de aktieägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ner eller konverterats till aktier inte drabbas av större förluster än om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden omedelbart vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheter tillämpar skuldnedskrivningsverktyget.

Artikel 74

Värdering av skillnad i behandling

1. I syfte att bedöma om aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade genomgått normala insolvensförfaranden, bland annat men inte enbart vid tillämpning av artikel 73, ska medlemsstaterna säkerställa att en värdering görs av en oberoende person så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har verkställts. Den värderingen ska skilja sig från den som genomförs enligt artikel 36.

2. Värderingen i punkt 1 ska fastställa

a) vilken behandling aktieägare och borgenärer eller de berörda insättningsgarantisystemen skulle ha fått om institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades,

b) den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått vid resolutionen av institutet under resolution, och

c) om det är någon skillnad mellan behandlingen som avses i led a och behandlingen som avses i led b.

3. Värderingen ska

a) anta att institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades,

b) anta att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna inte har genomförts,

c) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet under resolution.

4. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för den värdering som avses i denna artikel, särskilt metoden för att bedöma den behandling som aktieägare och borgenärer skulle ha fått om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 75

Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer

Om det vid den värdering som genomförts enligt artikel 74 fastställs att de aktieägare eller borgenärer som avses i artikel 73, eller insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 109.1, har drabbats av större förluster än vid en avveckling under normala insolvensförfaranden, ska medlemsstaterna se till att dessa har rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemangen för resolution.

Artikel 76

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

1. Medlemsstaterna ska se till att det skydd som föreskrivs i punkt 2 är tillämpligt när

a) en resolutionsmyndighet överför vissa delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en annan enhet eller, genom användning av ett resolutionsverktyg, från ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet till en annan person,

b) en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som anges i artikel 64.1 f.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd av följande arrangemang och av motparterna vid följande arrangemang:

a) Arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang.

b) Avtal om finansiell äganderättsöverföring där säkerhet som ställs för att säkerställa eller täcka fullgörandet av angivna skyldigheter tillhandahålls genom att hela äganderätten till tillgångar överförs från säkerhetsställaren till säkerhetstagaren, på villkor att säkerhetstagaren överför tillgångarna om de särskilda åtagandena fullgörs.

c) Kvittningsavtal där två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som institutet under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.

d) Nettningsavtal.

e) Säkerställda obligationer.

f) Avtal om strukturerad finansiering, inklusive värdepapperiseringar och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av den täckta säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer, som innebär att en avtalspart eller en förvaltare, agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Den lämpliga formen av skydd för tillämpningen av denna punkt och för de klasser av arrangemang som anges i leden a–f i denna punkt anges närmare i artiklarna 77–80 och ska omfattas av de begränsningar som anges i artiklarna 68–71.

3. Kravet i punkt 2 tillämpas oavsett antalet parter som omfattas av arrangemangen och oavsett om arrangemangen

a) åstadkoms genom avtal, fullmakter eller på annat sätt, eller uppstår automatiskt på grund av lag,

b) uppstår enligt eller helt eller delvis regleras av en annan medlemsstats eller tredjelands rätt.

4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 115, som ytterligare specificerar de klasser av arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för punkt 2 a–f i den här artikeln.

Artikel 77

Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittning och nettning

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal och nettningsavtal för att förhindra att vissa, men inte alla, rättigheter och skulder som skyddas av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal eller nettningsavtal överförs mellan institutet under resolution och en annan person, och förhindra att rättigheter och skulder som skyddas av ett sådant avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal eller nettningsavtal ändras eller upphävs genom tillämpning av kompletterande befogenheter.

För tillämpningarna av första stycket ska rättigheter och skulder behandlas som skyddade enligt ett sådant avtal om avtalsparterna har rätt att kvitta eller netta de rättigheterna och skulder.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och

b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

Artikel 78

Skydd av arrangemang om säkerheter

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för skulder som är skyddade enligt ett arrangemang om säkerheter för att förhindra endera av följande:

a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för skulden om inte skulden och förmånen av säkerheten också överförs.

b) Överföring av en skuld med säkerhet såvida inte tillgång till säkerhet också överförs.

c) Överföring av tillgång till säkerheten såvida inte skulden med säkerhet också överförs.

d) Ändring eller upphävande av arrangemanget om säkerheter genom tillämpning av kompletterande befogenheter, om denna ändring eller detta upphävande leder till att skulden inte längre har en säkerhet.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och

b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

Artikel 79

Skydd av arrangemang om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns tillräckligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, för att förhindra något av följande:

a) Överföring av vissa delar av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket kreditinstitutet under resolution är en part.

b) Upphävande eller ändring, genom tillämpning av kompletterande befogenheter, av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket institutet under resolution är en part.

2. Trots vad som sägs i punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgångarna till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och

b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

Artikel 80

Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Medlemsstaterna ska se till att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten

a) överför vissa men inte alla delar av tillgångarna, rättigheterna eller skulderna i ett institut under resolution till en annan enhet, eller

b) utövar befogenheter enligt artikel 64 för att upphäva eller ändra villkoren i ett avtal där institutet under resolution eller avveckling är en part, eller för att träda i en mottagande enhets ställe som part.

2. I synnerhet ska en överföring, upphävande eller ändring som avses i punkt 1 i den här artikeln inte återkalla ett överföringsuppdrag i strid mot artikel 5 i direktiv 98/26/EG, och ska inte ändra eller upphäva verkställbarheten av överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i det direktivet, användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med artikel 4 i det direktivet eller skyddet av en säkerhet i enlighet med artikel 9 i det direktivet.

KAPITEL VIII

Förfaranderegler

Artikel 81

Krav på underrättelse

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att ledningsorganet för ett institut eller varje annan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underrättar den behöriga myndigheten om de anser att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med vad som avses i artikel 32.4.

2. Behöriga myndigheter ska underrätta berörda resolutionsmyndigheter om alla underrättelser de har mottagit enligt punkt 1 i den här artikeln och om alla krisförebyggande åtgärder eller åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU som de kräver att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet ska vidta.

3. I fall där en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet bedömer att de villkor som avses i artikel 32.1 a och b uppnås för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, ska myndigheten omgående överlämna den bedömningen till följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:

a) Resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) Den behöriga myndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

c) Den behöriga myndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

d) Resolutionsmyndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

e) Centralbanken.

f) Det insättningsgarantisystem till vilket ett kreditinstitut hör, där så krävs för att insättningsgarantisystemets funktioner ska kunna fullgöras.

g) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen, där så krävs för att finansieringsarrangemangens funktioner ska kunna fullgöras.

h) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.

i) Det behöriga ministeriet.

j) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.

k) ESRB och de utsedda nationella makrotillsynsmyndigheterna.

4. Om den överföring av information som avses i punkterna 3 f och 3 g inte garanterar lämplig sekretessnivå, ska den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten införa alternativa kommunikationsförfaranden som uppfyller samma mål samtidigt som de säkerställer lämplig sekretessnivå.

Artikel 82

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Resolutionsmyndigheten ska, när den får en underrättelse från den behöriga myndigheten enligt artikel 81.3 eller på eget initiativ, fastställa om villkoren för resolution i enlighet med artiklarna 32.1 och 33, uppfylls av ifrågavarande institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

2. Beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska innehålla följande uppgifter:

a) Grunderna för det beslutet, inbegripet fastställandet av om institutet uppfyller villkoren för resolution.

b) Den åtgärd som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, vilket i förekommande fall inbegriper viljan att ansöka om avveckling, utseende av en förvaltare eller en annan åtgärd enligt gällande normala insolvensförfaranden eller nationell rätt, om inte annat följer av artikel 37.9.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena och innehållet för följande krav:

a) De underrättelser som avses i artikel 81.1, 81.2 och 81.3.

b) Den underrättelse om upphävande som avses i artikel 83.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 83

Resolutionsmyndigheters procedurkrav

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd uppfyller de krav som fastställs i punkterna 2, 3 och 4.

2. Resolutionsmyndigheten ska underrätta institutet under resolution och följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:

a) Den behöriga myndigheten för det institutet under resolution.

b) Den behöriga myndigheten för filialerna för det institutet under resolution.

c) Centralbanken.

d) Det insättningsgarantisystem till vilket det kreditinstitutet under resolution hör.

e) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.

f) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.

g) Det behöriga ministeriet.

h) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet under resolution omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.

i) Det utsedda nationella makrotillsynsorganet och ESRB.

j) Kommissionen, Europeiska centralbanken, Esma, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som inrättats enligt förordning (EU) nr 1094/2010 och EBA.

k) Om institutet under resolution är ett institut enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 98/26/EG, operatörerna av de system som institutet deltar i.

3. En underrättelse som avses i punkt 2 ska inkludera en kopia av alla beslut eller instrument enligt vilka de relevanta befogenheterna utövas och ange datumet för när resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna träder i kraft.

4. Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra eller se till att en kopia av beslutet eller instrumentet som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som redogör för effekterna av en resolutionsåtgärd offentliggörs och särskilt effekterna för slutkunder och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för uppskjutandet eller begränsningen som avses i artiklarna 69, 70 och 71, på följande sätt:

a) På myndighetens webbplats.

b) På den behöriga myndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndigheten, och på EBA:s webbplats.

c) På den webbplats som institutet under resolution har.

d) Om de aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av institutet under resolution tas upp till handel på en reglerad marknad, genom offentliggörande av obligatorisk information om institutet under resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG ([1]).

5. Om aktierna, äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar att de instrument som avses i punkt 4 skickas till de aktieägare och borgenärer i institutet under resolution som är kända genom det berörda institutets register eller databaser och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 84

Konfidentialitet

1. Kravet på konfidentialitet ska vara bindande för följande personer:

a) Resolutionsmyndigheter.

b) Behöriga myndigheter och EBA.

c) Behöriga ministerier.

d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts i enlighet med detta direktiv.

e) Potentiella förvärvare som kontaktas av behöriga myndigheter eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvningen syftat till att förbereda försäljning av verksamheten, och oavsett om värvningen resulterade i ett förvärv.

f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitats av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.

g) Organ som förvaltar insättningsgarantisystem.

h) Organ som förvaltar system för ersättning till investerare.

i) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.

j) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.

k) Ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.

l) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till de personer som avses i leden a till k.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

m) Verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter deras tillsättning.

2. I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 3 följs ska de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, h, j och k försäkra sig om att det finns interna bestämmelser, inbegripet bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.

3. Utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i punkt 1, ska de personer som avses i denna punkt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten, eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt detta direktiv, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt detta direktiv, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller med uttryckligt samtycke på förhand från myndigheten eller institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som tillhandahöll uppgifterna.

Medlemsstaterna ska se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i punkt 1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 5, 7, 10, 11 och 12 och resultatet av bedömningar som genomförts enligt artiklarna 6, 8 och 15.

En person eller enhet som avses i punkt 1 ska bli föremål för civilrättsliga förfaranden om denna artikel överträds, i enlighet med nationell rätt.

4. Denna artikel ska inte förhindra

a) anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses i punkt 1 a–j från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet, eller

b) resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, från att utbyta uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, insättningsgarantisystem, system för ersättning till investerare, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper, EBA, eller om inte annat följer av artikel 98, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter, eller, i enlighet med strikta sekretessregler till en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

5. Utan hinder av andra bestämmelser i denna artikel får medlemsstaterna tillåta utbyte av information med

a) andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd

b) parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, revisionsrätter i det egna landet och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor, och

c) nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka: betalningssystem, myndigheter med ansvar för nor mala insolvensförfaranden, myndigheter som fått i uppgift att tillse finansiella marknader och försäkringsföretag och tillsynspersonal som företräder sådana organ, myndigheter i medlemsstaterna med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, myndigheter med uppdrag att bevara stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för obligatorisk revision.

6. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om röjande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

7. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera hur uppgifter ska tillhandahållas i sammandrag eller i sammanställning vid tillämpning av punkt 3.

KAPITEL IX

Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 85

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga beslut

1. Medlemsstaterna får kräva att ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling.

2. Medlemsstaterna ska i nationell rätt föreskriva rätt att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd har rätt att överklaga beslutet. Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den komplexa ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

4. Följande bestämmelser gäller för rätten att överklaga som avses i punkt 3:

a) Inlämnande av överklagande ska inte innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet.

b) Resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet.

När det är nödvändigt att skydda tredje mans intressen, när denne i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, genom att resolutionsmyndigheten använder resolutionsverktyg eller utövar resolutionsbefogenheter ska annulleringen av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det annullerade beslutet. I det fallet, ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

Artikel 86

Begränsning av övriga förfaranden

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 82.2 b, se till att normala insolvensförfaranden för ett institut under resolution eller ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, när det har fastställts att villkoren för resolution är uppfyllda, endast ska inledas på initiativ av resolutionsmyndigheten och att ett beslut om att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska omfattas av normala insolvensförfaranden inte kan fattas utan att resolutionsmyndigheten har godkänt detta.

2. Medlemsstaterna ska i enlighet med punkt 1 se till att

a) behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att få inleda normala insolvensförfaranden gentemot ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, oavsett om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är under resolution eller ett beslut offentliggjorts i enlighet med artikel 83.4 och 83.5,

b) ansökan inte fastställs om inte underrättelse enligt led a har skett och endera av följande inträffar:

i) Resolutionsmyndigheten har underrättat de myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden om att den inte avser vidta några resolutionsåtgärder för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

ii) En period på sju dagar med början från dagen då underrättelserna som avses i led a gjordes har löpt ut.

3. Utan att det påverkar eventuella begränsningar när det gäller att göra säkerheter gällande enligt artikel 70, ska medlemsstaterna se till – om så krävs för att resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna ska fungera på tillfredsställande sätt – att resolutionsmyndigheterna får begära att domstolen inför ett lämpligt anstånd i enlighet med det uppsatta målet, för alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som institutet under resolution är eller blir delaktigt i.

AVDELNING V

RESOLUTION AV GRÄNSÖVERSKRIDANDE KONCERNER

Artikel 87

Allmänna principer vid beslutsfattande som omfattar mer än en medlemsstat

Medlemsstaterna ska se till att deras myndigheter, vid beslut eller åtgärder enligt detta direktiv som kan få effekt i en eller flera andra medlemsstater, tar hänsyn till följande allmänna principer:

a) Kravet på effektivt beslutsfattande och på att hålla resolutionskostnaderna så låga som möjligt när resolutionsåtgärder vidtas.

b) Beslut fattas och åtgärder vidtas i tid och med vederbörlig skyndsamhet när så krävs.

c) Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter samarbetar med varandra för att se till att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.

d) Roller och ansvar för berörda myndigheter inom varje medlemsstat är tydligt definierade.

e) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där moderföretag inom unionen är etablerade, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i de medlemsstaterna.

f) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i varje enskild medlemsstat där ett dotterföretag är etablerat, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i dessa medlemsstater.

g) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där betydande filialer är etablerade eller belägna, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten i dessa medlemsstater.

h) Vederbörlig hänsyn tas till målen om en avvägning mellan de olika berörda medlemsstaternas intressen och behovet av att undvika en viss medlemsstats intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt, inbegripet av att undvika en orättvis fördelning av bördan mellan medlemsstaterna.

i) En skyldighet enligt detta direktiv att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas som åtminstone innebär en skyldighet att samråda med den myndigheten om de inslagen i det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden som har eller som sannolikt kan

i) få effekt på moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen, och

ii) få effekt på stabiliteten i den medlemsstat där moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen har etablerats eller är beläget.

j) Resolutionsmyndigheter ska när de vidtar resolutionsåtgärder beaktar och följer de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet anser att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna.

k) Kravet på transparens när ett beslut eller en åtgärd som föreslås sannolikt kan få konsekvenser för den finansiella stabiliteten, budgetmedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i berörda medlemsstater.

l) Erkännande av att det är mest sannolikt att man med samordning och samarbete når ett resultat med lägre totalkostnad för resolutionen.

Artikel 88

Resolutionskollegier

1. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska inrätta resolutionskollegier som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 12, 13, 16, 18, 45, 91 och 92 och säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer där så är lämpligt.

Resolutionskollegierna ska i synnerhet tillhandahålla en ram för resolutionsmyndigheten på koncernnivå, övriga resolutionsmyndigheter och, i tillämpliga fall, berörda samordnande tillsynsmyndigheter när följande uppgifter ska utföras:

a) Utbyte av uppgifter som är relevanta för upprättandet av koncernresolutionsplaner, för tillämpningen av förberedande och förebyggande befogenheter på koncerner och för koncernresolution.

b) Upprättandet av koncernresolutionsplaner enligt artiklarna 12 och 13.

c) Bedömning av möjligheten till resolution av koncerner enligt artikel 16.

d) Utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution av koncerner enligt artikel 18.

e) Beslut om behovet av att fastställa en koncernresolutionsordning som avses i artiklarna 91 eller 92.

f) Uppnående av enighet om en koncernresolutionsplan som har föreslagits i enlighet med artiklarna 91 eller 92.

g) Samordning av information till allmänheten om strategier och ordningar för koncernresolution.

h) Samordning av tillämpningen av finansieringsarrangemang som har fastställts enligt avdelning VII.

i) Fastställande av minimikrav för koncerner på konsoliderad nivå eller dotterföretagsnivå enligt artikel 45.

Resolutionskollegier kan dessutom användas som ett forum för diskussion om frågor som rör resolution av gränsöverskridande koncerner.

2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:

a) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå.

b) Resolutionsmyndigheterna i varje medlemsstat där ett dotterföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn är etablerat.

c) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där ett eller flera instituts moderföretag i koncernen, som är en sådan enhet som avses i artikel 1.1 d, är etablerade.

d) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där betydande filialer är belägna.

e) Samordnande tillsynsmyndighet och de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där resolutionsmyndigheten är medlem i resolutionskollegiet. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte är medlemsstatens centralbank får den behöriga myndigheten besluta att den ska åtföljas av en företrädare för medlemsstatens centralbank.

f) De behöriga ministerierna, i de fall där de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet inte är de behöriga ministerierna.

g) Den myndighet som är ansvarig för en medlemsstats insättningsgarantisystem, om den medlemsstatens resolutionsmyndighet är medlem i ett resolutionskollegium.

h) EBA, om inte annat följer av punkt 4.

3. Resolutionsmyndigheterna i tredjeland där ett moderföretag eller ett institut som är etablerat inom unionen har dotterinstitut eller en filial som skulle betraktas som betydande om den var belägen i unionen, får efter egen begäran bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet förutsatt att de omfattas av sekretesskrav som, enligt resolutionsmyndigheten på koncernnivå, motsvarar kraven i artikel 98.

4. EBA ska bidra till att främja och övervaka effektivitet, ändamålsenlighet och konsekvens i tillsynskollegiernas arbete i överensstämmelse med internationella standarder. EBA ska med tanke på detta bjudas in att delta i resolutionskollegiets möten. EBA ska inte ha någon rösträtt i den mån omröstningar äger rum inom ramen för resolutionskollegierna.

5. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska vara ordförande för resolutionskollegiet. I den egenskapen ska den

a) skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet,

b) samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter,

c) sammankalla och leda alla dess möten och på förhand hålla alla medlemmar av resolutionskollegiet fullt informerade om att möten anordnas med resolutionskollegiet, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om de punkter som kommer att tas upp,

d) underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet om planerade möten så att de kan begära att få delta,

e) besluta vilka medlemmar och observatörer som ska bjudas in att delta vid särskilda möten i resolutionskollegiet, på grundval av särskilda behov, med beaktande av relevansen för de medlemmarna och observatörerna av den fråga som ska diskuteras, i synnerhet de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna,

f) i tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.

De medlemmar som deltar i resolutionskollegiet ska ha ett nära samarbete.

Utan hinder av led e ska resolutionsmyndigheter ha rätt att delta i resolutionskollegiets möten när frågor som måste beslutas gemensamt eller som berör en koncernenhet inom deras medlemsstat står på dagordningen.

6. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå är inte skyldiga att etablera ett resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i resolutionskollegier, som är etablerade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

7. EBA ska, med beaktande av internationella standarder, utarbeta förslag till standarder för tillsyn i syfte att fastställa resolutionskollegiernas operativa funktionssätt för fullgörandet av uppgifterna som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 89

Europeiska resolutionskollegier

1. Om ett institut i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland har dotterföretag inom unionen som är etablerade i två eller flera medlemsstater, eller två eller flera unionsfilialer som betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, ska resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de dotterföretagen inom unionen är etablerade eller där de betydande filialerna är belägna upprätta ett europeiskt resolutionskollegium.

2. Det europeiska resolutionskollegiet ska utföra de funktioner och de uppgifter som anges i artikel 88 med avseende på dotterinstituten och, i den mån de uppgifterna är relevanta, på filialer.

3. Om dotterföretagen inom unionen ägs av eller de betydande filialerna hör till ett finansiellt holdingföretag som är etablerat inom unionen i enlighet med artikel 127.3 tredje stycket i direktiv 2013/36/EU, ska det europeiska resolutionskollegiet ledas av resolutionsmyndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen för tillämpningen av gruppbaserad tillsyn enligt det direktivet.

Om första stycket inte är tillämpligt ska det europeiska resolutionskollegiets medlemmar utse och godkänna ordföranden.

4. Medlemsstaterna får, i samförstånd med alla berörda parter, bortse från kravet på att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier, även ett resolutionskollegium som inrättats enligt artikel 88, utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i europeiska resolutionskollegier, som är inrättade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till europeiska resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

5. Om inte annat följer av punkterna 3 och 4 i den här artikeln ska det europeiska resolutionskollegiet annars fullgöra uppgifterna enligt artikel 88.

Artikel 90

Informationsutbyte

1. Om inte annat följer av artikel 84 ska resolutionsmyndigheterna och behöriga myndigheter på begäran lämna alla upplysningar till varandra som är relevanta för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska samordna flödet av alla relevanta upplysningar mellan resolutionsmyndigheterna. I synnerhet ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillhandahålla resolutionsmyndigheterna i andra medlemsstater alla relevanta upplysningar i tid för att underlätta fullgörandet av de uppgifter som avses i artikel 88.1 andra stycket leden b–i.

3. När upplysningar begärts och erhållits från ett tredjelands resolutionsmyndighet, ska tillstånd sökas av resolutionsmyndigheten till att upplysningarna vidarebefordras, utom i fall där tredjelandets resolutionsmyndighet redan har gett sitt samtycke till att de upplysningarna vidarebefordras.

Resolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att vidarebefordra information som har tillhandahållits av en resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte resolutionsmyndigheten i tredjeland har samtyckt till att informationen översänds.

4. Resolutionsmyndigheterna ska dela upplysningarna med det behöriga ministeriet när de gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel.

Artikel 91

Resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag till koncernen

1. Om en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag inom en koncern uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den myndigheten omgående underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå, den samordnande tillsynsmyndigheten om det är en annan myndighet samt medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om följande:

a) Fastställandet att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32 eller 33.

b) De resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

2. Vid mottagandet av en underrättelse enligt punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, på koncernen och koncernenheterna i andra medlemsstater, och särskilt om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att villkoren för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.

3. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, sannolikt inte leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, får den resolutionsmyndighet som ansvarar för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som myndigheten har meddelat enligt punkt 1 b i den här artikeln.

4. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b i den här artikeln, sannolikt leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, senast 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, föreslå en koncernresolutionsordning och överlämna den till resolutionskollegiet. Den 24-timmarsperioden får förlängas efter godkännande av den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1 i den här artikeln.

5. I avsaknad av en bedömning från resolutionsmyndigheten på koncernnivå inom 24 timmar, eller efter en längre period som överenskommits, får den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1, efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den meddelat i enlighet med led b i den punkten.

6. En koncernresolutionsordning enligt punkt 4 ska

a) beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,

b) beskriva de resolutionsåtgärder som de berörda resolutionsmyndigheterna bör vidta med avseende på moderföretaget inom unionen eller särskilda koncernenheter i syfte att uppfylla resolutionsmålen och principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34,

c) ange hur de resolutionsåtgärderna bör samordnas,

d) etablera en finansieringsplan som beaktar koncernresolutionsplanen, principerna för att dela upp ansvaret som fastställts i enlighet med led f i artikel 12.3 och för ömsesidighet som avses i artikel 107.

7. Om inte annat följer av punkt 8 ska koncernresolutionsordningen utformas som ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

9. De resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar enligt punkt 8 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

10. Det gemensamma beslut som avses i punkt 7 eller 9 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 8 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

11. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

12. Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla koncernenheter som fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

13. Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

Artikel 92

Resolution på koncernnivå

1. Om en resolutionsmyndighet på koncernnivå fastställer att ett moderföretag inom unionen inom dess ansvarsområde uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den utan dröjsmål lämna de upplysningar som anges i artikel 91.1 a och b till den samordnande tillsynsmyndigheten, om det är en annan myndighet, och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen.

Resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder för tillämpningen av artikel 91.1 b får omfatta genomförandet av en koncernresolutionsordning som är utformad i enlighet med artikel 91.6 om något av följande fall föreligger:

a) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå som underrättats i enlighet med artikel 91.1 b, gör det sannolikt att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.

b) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå är inte tillräckliga för att stabilisera situationen eller kommer sannolikt inte att leda till ett optimalt resultat.

c) Ett eller flera dotterföretag uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33 enligt ett fastställande av de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de dotterföretagen.

d) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag till koncernen på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig.

2. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inte inbegriper en koncernresolutionsordning, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta sitt beslut efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet.

Beslutet av resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska beakta

a) och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13 och följa dessa planer, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,

b) den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna.

3. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inbegriper en koncernresolutionsordning, ska denna ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

5. Resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar mot koncernresolutionsordningen enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 3 eller 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 4 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla berörda koncernenheter.

Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELAND

Artikel 93

Avtal med tredjeland

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeland om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de relevanta myndigheterna i tredjeland, bl.a. för ändamålet att sprida information i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör institut, finansinstitut, moderföretag och tredjelandsinstitut, med avseende på följande situationer:

a) I fall där ett moderinstitut i tredjeland har dotterinstitut eller betydande filialer i två eller flera medlemsstater.

b) I fall där ett moderföretag som är etablerat i en medlemsstat och som har ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har ett eller flera dotterinstitut i tredjeland.

c) I fall där ett institut som är etablerat i en medlemsstat och som har ett moderföretag, ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt säkerställa inrättandet av processer och arrangemang mellan resolutionsmyndigheterna och relevanta myndigheter i tredjeland för samarbete vid genomförande av vissa eller alla uppgifter och vid utnyttjande av vissa eller alla befogenheter som anges i artikel 97.

3. De avtal som avses i punkt 1 ska inte gälla enskilda institut, finansinstitut, moderföretag eller institut i tredjeland.

4. Medlemsstater får ingå bilaterala avtal med tredjeland om de frågor som avses i punkterna 1 och 2 till dess att ett avtal som avses i punkt 1 med det berörda tredjelandet träder i kraft i den mån som sådana bilaterala avtal inte är oförenliga med denna avdelning.

Artikel 94

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras av det avtalet.

2. Där ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats i enlighet med artikel 89, ska det fatta ett gemensamt beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag som

a) har dotterföretag inom unionen som är etablerade i eller unionsfilialer som är belägna i och betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, eller

b) har tillgångar, rättigheter och skulder som finns i två eller flera medlemsstater eller som regleras av rätten i de medlemsstaterna.

När det gemensamma beslutet om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland har fattats, ska de nationella resolutionsmyndigheterna verkställa de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella rätt.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de resolutionsmyndigheter som deltar i det europeiska resolutionskollegiet, eller i avsaknad av ett europeiskt resolutionskollegium, ska varje berörd resolutionsmyndighet fatta sitt eget beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag.

Detta beslut ska vederbörligen beakta intressena i varje enskild medlemsstat där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag verkar, särskilt de potentiella effekterna av erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten i de medlemsstaterna.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna åtminstone ges befogenhet att göra följande:

a) Utöva resolutionsbefogenheterna för följande:

i) Tillgångar som innehas av ett institut i tredjeland eller ett moderföretag och som är belägna i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna.

ii) Rättigheter eller skulder som innehas av ett institut i tredjeland och som bokförts av unionsfilialen i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder kan göras gällande i medlemsstaten.

b) Genomföra, inklusive att föreskriva en annan person att vidta åtgärder för att genomföra en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som innehas av ett dotterföretag inom unionen som är etablerat i medlemsstaten som utsett myndigheterna.

c) Utöva sina befogenheter enligt artiklarna 69, 70 eller 71 när det gäller rätten för en part att ingå avtal med en enhet som avses i punkt 2 i den här artikeln där sådana befogenheter krävs för att verkställa resolutionsförfarandena i tredjelandet.

d) Göra ogiltiga alla rättigheter att säga upp, avveckla eller påskynda avtal eller påverka avtalsenliga rättigheter som enheter enligt punkt 2 och andra koncernenheter har, om sådana rättigheter härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende institutet i tredjeland, sådana enheters moderföretag eller andra koncernenheter, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland själv eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

5. Resolutionsmyndigheterna får, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset, vidta resolutionsåtgärder avseende ett moderföretag när den berörda myndigheten i tredjelandet avgör att ett institut som är registrerat i det tredjelandet uppfyller villkoren för resolution enligt rätten i det tredjelandet. För att möjliggöra detta ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att utöva resolutionsbefogenheter avseende det moderföretaget, och artikel 68 ska tillämpas.

6. Erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland ska i förekommande fall inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell rätt i enlighet med detta direktiv.

Artikel 95

Rätten att vägra erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland

Resolutionsmyndigheten får, efter samråd med andra resolutionsmyndigheter, när ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats enligt artikel 89, vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland enligt artikel 94.2 om den anser

a) att resolutionsförfarandena i tredjeland skulle ha motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten är belägen eller att förfarandena skulle få motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i en annan medlemsstat,

b) att en separat resolutionsåtgärd enligt artikel 96 som avser en unionsfilial är nödvändig för att uppnå ett eller flera resolutionsmål,

c) att borgenärer, särskilt insättare som är etablerade eller ska betalas i en medlemsstat, inte skulle få samma behandling som borgenärer och insättare i tredjeland med liknande rättigheter enligt resolutionsförfaranden i det egna tredjelandet,

d) att erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle ha avsevärda budgetkonsekvenser för medlemsstaten, eller

e) att effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot den nationella rätten.

Artikel 96

Resolution av unionsfilialer

1. Medlemsstater ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har de nödvändiga befogenheterna för att agera i fråga om en unionsfilial som inte omfattas av några resolutionsförfaranden i tredjeland eller som omfattas av förfaranden i ett tredjeland och någon av de omständigheter som avses i artikel 95 föreligger.

Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 68 tillämpas på utövandet av sådana befogenheter.

2. Medlemsstater ska säkerställa att de befogenheter som krävs i punkt 1 får utövas av resolutionsmyndigheter om resolutionsmyndigheten anser att åtgärder är nödvändiga med hänsyn till allmänintresset och att ett eller flera av följande villkor är uppfyllt:

a) Unionsfilialen uppfyller inte längre, eller kommer sannolikt inte att uppfylla, de nationella lagstadgade villkoren för dess auktorisation och verksamhet i den medlemsstaten och det inte finns några utsikter för att någon åtgärd av privata köpare, tillsyn eller relevant tredjeland skulle återställa filialens efterlevnad eller förhindra fallissemang inom rimlig tid.

b) Institutet i tredje land enligt resolutionsmyndighetens mening kan inte eller vill inte eller kommer sannolikt inte att kunna fullgöra sina förpliktelser gentemot borgenärer i unionen eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de förfaller till betalning, och resolutionsmyndigheten är försäkrad om att inga resolutionsförfaranden eller insolvensförfarande i tredjeland har eller kommer att inledas avseende detta institut i tredjeland inom rimlig tid.

c) Den berörda myndigheten i tredjeland har inlett resolutionsförfaranden i ett tredjeland som avser institutet i tredjeland, eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att den avser att inleda ett sådant förfarande.

3. Om en resolutionsmyndighet vidtar en separat åtgärd som avser en unionsfilial ska den beakta resolutionsmålen och vidta åtgärden i enlighet med följande principer och krav, i den mån de är relevanta:

a) Principerna i artikel 34.

b) Kraven gällande tillämpningen av resolutionsverktygen i avdelning IV kapitel III.

Artikel 97

Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Det ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den omfattning som innehållet i den här artikeln inte omfattas av det avtalet.

2. EBA får ingå icke-bindande samarbetsformer med följande behöriga myndigheter i tredjeland:

a) För fall där ett dotterföretag inom unionen är etablerat i två eller flera medlemsstater, de relevanta myndigheter i det tredjeland där moderföretaget eller ett företag som avses i artikel 1.1 c och d är etablerat.

b) I fall där ett institut i tredjeland har unionsfilialer i två eller flera medlemsstater, den relevanta myndigheten i det tredjeland där det institutet är etablerat.

c) I fall där ett moderföretag eller ett företag som anges i artikel 1.1 c och d är etablerat i en medlemsstat med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat även har en eller flera dotterinstitut i tredjeland, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de dotterinstituten är etablerade.

d) I fall där ett institut med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat har etablerat en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de filialerna är belägna.

De arrangemang som avses i denna punkt ska inte innehålla bestämmelser som avser enskilda institut. De ska inte innebära att medlemsstaterna åläggs rättsliga förpliktelser.

3. De samarbetsavtal som ingås som avses i punkt 2 ska innehålla bestämmelser om förfaranden och arrangemang för utbyte av information som är nödvändig för och samarbete mellan de deltagande myndigheterna vid genomförandet av vissa av eller alla följande uppgifter och vid utövandet av vissa av eller alla följande befogenheter när det gäller institut som avses i punkt 2 a–d eller koncerner med sådana institut:

a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artiklarna 10–13 och liknande krav enligt de berörda tredjeländernas rätt.

b) Bedömningen av möjligheterna till resolution av sådana institut och koncerner i enlighet med artiklarna 15 och 16 och liknande krav i de berörda tredjeländernas rätt.

c) Tillämpningen av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artiklarna 17 och 18 och eventuella liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

d) Tillämpningen av åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

e) Tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som kan utövas av de berörda myndigheterna i tredjeland.

4. Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska när så är lämpligt ingå icke-bindande arrangemang för samarbete i linje med EBA:s arrangemang med de relevanta myndigheterna i tredjeland som anges i punkt 2.

Denna artikel ska inte hindra medlemsstater eller deras behöriga myndigheter från att ingå bilaterala eller multilaterala avtal med tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Arrangemang för samarbete som ingås mellan resolutionsmyndigheter i medlemsstater och i tredjeland i enlighet med denna artikel får omfatta bestämmelser om följande:

a) Utbyte av information som är nödvändig för utarbetandet och underhållet av resolutionsplaner.

b) Samråd och samarbete vid utarbetandet av resolutionsplaner, inklusive principer för utövandet av befogenheter enligt artiklarna 94 och 96 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

c) Utbyte av information som är nödvändig för tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

d) Varningssystem eller samråd med samarbetsarrangemangets parter, innan sådana omfattande åtgärder vidtas enligt detta direktiv eller de berörda tredjeländernas rätt som påverkar det institut eller den koncern som arrangemanget gäller.

e) Samordning av information till allmänheten vid gemensamma resolutionsåtgärder.

f) Förfaranden och arrangemang för utbyte av information och samarbete enligt leden a–e, om så är lämpligt bland annat genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.

6. Medlemsstaterna ska underrätta EBA om varje samarbetsarrangemang som resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 98

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med berörda myndigheter i tredjeland endast om följande villkor uppfylls:

a) De myndigheterna i tredjeland omfattas av krav och standarder för sekretess som av samtliga berörda myndigheter minst anses vara likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 84.

I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt.

b) Uppgifterna är nödvändiga för att de berörda myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina i nationell rätt föreskrivna resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i detta direktiv och, om inte annat följer av punkt 1 a, inte används för andra ändamål.

2. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till de berörda myndigheterna i tredjeland, såvida inte följande villkor uppfylls:

a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (nedan kallad *uppgiftslämnande myndighet*) samtycker till att de lämnas ut.

b) Uppgifterna lämnas ut endast för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

3. För tillämpningen av denna artikel bedöms uppgifter vara konfidentiella, om de omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten.

AVDELNING VII

FINANSIERINGSARRANGEMANG

Artikel 99

Europeiskt system för finansieringsarrangemang

Ett europeiskt system för finansieringsarrangemang ska upprättas och bestå av

a) nationella finansieringsarrangemang som har upprättats i enlighet med artikel 100,

b) lån mellan nationella finansieringsarrangemang enligt vad som anges i artikel 106,

c) övergången till ömsesidig bolagsform för nationella finansieringsarrangemang i fall av koncernresolution som avses i artikel 107.

Artikel 100

Krav på upprättande av finansieringsarrangemang för resolution

1. Medlemsstaterna ska fastställa ett eller flera finansieringsarrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten på ett effektivt sätt kan tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

Medlemsstaterna ska se till att en utsedd offentlig myndighet eller en myndighet med förvaltningsbefogenheter får framkalla användandet av finansieringsarrangemangen.

Dessa finansieringsarrangemang ska endast användas i enlighet med de resolutionsmål och principer som anges i artiklarna 31 och 34.

2. Medlemsstaterna får använda samma administrativa struktur för insättningsgarantisystemet som för sina finansieringsarrangemang.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att finansieringsarrangemangen har tillräckliga resurser.

4. Vid tillämpning av punkt 3 ska finansieringsarrangemangen särskilt ha befogenhet att

a) samla in förhandsbidrag som avses i artikel 103 i syfte att nå den målnivå som anges i artikel 102,

b) ta upp extraordinära efterhandsbidrag enligt vad som avses i artikel 104, om de bidrag som anges i led a är otillräckliga, och

c) ta upp offentliga lån och andra former av stöd enligt vad som avses i artikel 105.

5. Med undantag för de fall som tillåts enligt punkt 6 ska varje medlemsstat inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom en fond som dess resolutionsmyndighet kan framkalla användandet av, för de ändamål som anges i artikel 101.1.

6. Trots vad som sägs i punkt 5 i den här artikeln får en medlemsstat, för att fullgöra sina skyldigheter inom ramen för punkt 1 i den här artikeln, inrätta sitt nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag, som baseras på de kriterier som avses i artikel 103.7 och inte innehas genom en fond som kontrolleras av dess resolutionsmyndighet, från institut som är auktoriserade inom dess territorium under förutsättning att alla följande villkor är uppfyllda:

a) Det belopp som anskaffas med hjälp av bidrag är åtminstone lika stort som det belopp som måste anskaffas enligt artikel 102.

b) Medlemsstatens resolutionsmyndighet har rätt till ett belopp som uppgår till beloppet för sådana bidrag, vilket medlemsstaten omedelbart ställer till den resolutionsmyndighetens förfogande på den resolutionsmyndighetens begäran, för användning uteslutande för de ändamål som anges i artikel 101.

c) Medlemsstaten underrättar kommissionen om sitt beslut att göra bruk av bestämmanderätten att konstruera sitt finansieringsarrangemang i enlighet med denna punkt.

d) Medlemsstaten minst en gång om året underrättar kommissionen om det belopp som avses i b.

e) Med undantag för vad som fastställs i denna punkt, följer finansieringsarrangemanget artiklarna 99–102, 103.1–103.4 och 103.6 samt 104–109.

Vid tillämpning av detta stycke får de tillgängliga finansiella medel som beaktas för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 innefatta obligatoriska bidrag från alla eventuella system som en medlemsstat när som helst mellan den 17 juni 2010 och den 2 juli 2014 inrättat för obligatoriska bidrag från institut inom dess territorium för att täcka de kostnader som avser systemrisk, att institut fallerat och resolution av institut, under förutsättning att medlemsstaten följer denna avdelning. Bidrag till insättningsgarantisystem ska inte räknas med vid beräkningen av den målnivå för finansieringsarrangemang för resolution som anges i artikel 102.

Artikel 101

Användning av finansieringsarrangemangen för resolution

1. De finansieringsarrangemang som är inrättade i enlighet med artikel 100 får endast användas av resolutionsmyndigheten i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen för följande ändamål:

a) För att garantera de tillgångar eller skulder institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har.

b) För att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.

c) För att köpa tillgångar som institutet under resolution har.

d) För att lämna bidrag till ett broinstitut och en tillgångsförvaltningsenhet.

e) För att betala ersättning till aktieägare eller borgenärer i enlighet med artikel 75.

f) För att bidra till institutet under resolution som en ersättning för nedskrivningen eller skuldkonverteringen av vissa borgenärers fordringar, när skuldnedskrivningsverktyget används och när resolutionsmyndigheten beslutar att utesluta vissa borgenärer från skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 44.3–44.8.

g) För att låna ut till andra finansieringsarrangemang på frivillig grund i enlighet med artikel 106.

h) För att kombinera åtgärder enligt leden a–g.

Finansieringsarrangemangen får användas för att vidta de åtgärder som avses i första stycket även när det gäller köparen i samband med försäljningsverktyget.

2. Finansieringsarrangemanget för resolution ska inte användas direkt för att absorbera förlusterna för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller för att rekapitalisera ett institut eller en sådan enhet. Om användningen av finansieringsarrangemang för resolution enligt punkt 1 i den här artikeln indirekt medför att delar av de förluster som drabbat ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d förs över till finansieringsarrangemangen för resolution, ska de principer som styr finansieringsarrangemangen för resolution enligt artikel 44 tillämpas.

Artikel 102

Målnivå

1. Senast den 31 december 2024 ska medlemsstaterna säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till minst 1 % av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Medlemsstaterna får fastställa målnivåer som är högre än det beloppet.

2. Under den inledande tidsperiod som avses i punkt 1, ska bidrag till de finansieringsarrangemang som tas upp i enlighet med artikel 103 fördelas så jämnt som möjligt över perioden tills målnivån uppnås, men med vederbörlig hänsyn till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska avgifter kan ha på de bidragande institutens finansiella ställning.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperioden med högst fyra år om det genom finansieringsarrangemangens har gjorts sammanlagda utbetalningar som är högre än 0,5 % av de garanterade insättningarna i alla auktoriserade institut inom deras territorium som är garanterade enligt direktiv 2014/49/EU.

3. Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande tidsperiod som avses i punkt 1 underskrider den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som tagits upp i enlighet med artikel 103 återupptas till dess att målnivån uppnås. Efter det att målnivån initialt har uppnåtts och de tillgängliga finansiella medlen därefter har minskats till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av det regelbundna bidraget ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan ha när de årliga bidragen fastställs inom ramen för denna punkt.

4. EBA ska senast den 31 oktober 2016 överlämna en rapport till kommissionen med rekommendationer om den lämpliga referenspunkten för fastställande av målnivån för ett finansieringsarrangemang för resolution och då särskilt huruvida totala skulder utgör en lämpligare utgångspunkt än garanterade insättningar.

5. Med utgångspunkt i utfallet av den rapport som avses i punkt 4 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 överlämna ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet om utgångspunkten för målnivån för finansieringsarrangemang för resolution.

Artikel 103

Förhandsbidrag

1. För att kunna uppnå den målnivå som anges i artikel 102 ska medlemsstaterna säkerställa att bidrag samlas in minst en gång per år från institut som är auktoriserade på deras territorium, inbegripet unionsfilialer.

2. Bidraget från varje institut ska vara proportionellt mot dess skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar när de gäller de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar för alla auktoriserade institut inom medlemsstatens territorium.

De bidragen ska justeras i förhållande till institutens riskprofil, i enlighet med det kriterium som antas enligt punkt 7.

3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 får omfatta oåterkalleliga betalningsåtaganden, med vederbörlig säkerhet i form av lågrisktillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar och som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för användning av resolutionsmyndigheterna för de ändamål som anges i artikel 101.1. Andelen icke indrivningsbara betalningsåtaganden ska inte vara högre än 30 % av de totala bidrag som tagits upp i enlighet med den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att skyldigheten att betala de bidrag som anges i denna artikel är bindande enligt nationell rätt, och att förfallande bidrag betalas helt.

Medlemsstaterna ska upprätta lämpliga krav på tillsyn, registrering redovisning, rapportering och andra krav för att säkerställa att bidrag som förfallit till betalning betalas helt. Medlemsstaterna ska säkerställa åtgärder för ändamålsenlig kontroll av huruvida bidrag har betalats korrekt. Medlemsstaterna ska säkerställa bestämmelser för att förebygga undandragande, flykt och missbruk.

5. De belopp som samlas in i enlighet med den här artikeln ska enbart användas för de syften som anges i artikel 101.1.

6. Med förbehåll för artiklarna 37, 38, 40, 41 och 42 får de belopp som mottagits från institutet under resolution eller broinstitutet, räntan och andra vinstmedel för investeringar samt alla andra vinstmedel gagna finansieringsarrangemangen.

7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 115 för att specificera begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil enligt vad som avses i punkt 2, i den här artikeln med hänsyn till följande:

a) Institutets riskexponering, bland annat omfattningen av dess handel, dess exponeringar utanför balansräkningen och dess skuldsättningsnivå.

b) Stabiliteten och variationen i företagets finansieringskällor och obelastade och höglikvida tillgångar.

c) Institutets finansiella situation.

d) Sannolikheten för att en ordnad resolution av institutet inleds.

e) Omfattningen av tidigare extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet.

f) Komplexiteten i institutets struktur och möjligheten till dess resolution.

g) Institutets betydelse för stabiliteten i det finansiella systemet eller ekonomin i en eller flera av unionens medlemsstater.

h) Att institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem.

8. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera

a) den registrering, redovisning, de rapporteringskrav och andra krav som anges i punkt 4 med syfte att säkerställa att bidragen faktiskt betalas,

b) de åtgärder som anges i punkt 4 för att säkerställa ändamålsenlig kontroll av huruvida bidragen har betalats korrekt.

Artikel 104

Extraordinära efterhandsbidrag

1. Om de medel som tagits upp inte räcker för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, ska medlemsstaterna säkerställa att extraordinära efterhandsbidrag tagits upp från institut inom deras territorium, för att täcka de supplementära beloppen. De extraordinära efterhandsbidragen ska fördelas mellan institut i enlighet med de regler som fastställs i artikel 103.2.

Extraordinära efterhandsbidrag får inte vara högre än tre gånger det årliga beloppet för bidrag som fastställs i enlighet med artikel 103.

2. Artikel 103.4–103.8 ska tillämpas på bidrag som tas upp enligt den här artikeln.

3. Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis skjuta upp ett instituts betalning av extraordinärt efterhandsbidrag till finansieringsarrangemanget för resolution om betalningen av de bidragen skulle äventyra institutets likviditet eller solvens. Ett sådant uppskjutande ska beviljas på högst sex månader men får förlängas på begäran av institutet. Bidrag som skjutits upp enligt denna punkt ska betalas då sådan betalning inte längre äventyrar institutets likviditet eller solvens.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att fastställa de omständigheter och villkor under vilka ett instituts betalning av bidrag tillfälligt kan skjutas upp enligt punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 105

Alternativa finansieringssätt

Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har möjlighet att ta upp offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter, i händelse att beloppen som tas upp i enlighet med artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, och de extraordinära efterhandsbidragen enligt artikel 104 inte omedelbart är tillgängliga eller tillräckliga.

Artikel 106

Lån mellan finansieringsarrangemang

1. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får begära att få låna från alla andra finansieringsarrangemang inom unionen, i händelse att

a) beloppen som tagits upp enligt artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen,

b) sådana extraordinära efterhandsbidrag som regleras i artikel 104 inte är omedelbart tillgängliga, och

c) alternativa finansieringsarrangemang enligt artikel 105 inte är omedelbart tillgängliga på rimliga villkor.

2. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har befogenhet att låna ut till andra finansieringsarrangemang inom unionen under de omständigheter som specificeras i punkt 1.

3. Efter en begäran enligt punkt 1 ska vart och ett av de övriga finansieringsarrangemangen i unionen besluta om de ska låna ut till det finansieringsarrangemang som lämnat begäran. Medlemsstaterna får kräva att det beslutet fattas efter samråd med, eller med samtycke från, det behöriga ministeriet eller regeringen. Beslutet ska fattas med vederbörlig skyndsamhet.

4. Ränta, återbetalningsperiod och andra villkor för lånen ska fastställas mellan det upplånande finansieringsarrangemanget och de övriga finansieringsarrangemang som beslutat att delta. Lånen från varje deltagande finansieringsarrangemang ska ha samma ränta, återbetalningsperiod och andra villkor såvida inte alla deltagande finansieringsarrangemang enas om något annat.

5. Det belopp som lånas ut av varje deltagande finansieringsarrangemang för resolution ska vara proportionellt mot de garanterade insättningarna i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, med avseende på de totala garanterade insättningarna i medlemsstaterna för deltagande finansieringsarrangemang för resolution. De bidragssatserna får varieras genom överenskommelse mellan alla deltagande finansieringsarrangemang.

6. Ett utestående lån till en annan medlemsstats finansieringsarrangemang för resolution enligt denna artikel ska behandlas som en tillgång för det finansieringsarrangemang för resolution som tillhandahöll lånet och får räknas in i målnivån för det finansieringsarrangemanget.

Artikel 107

Nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet vid en koncernresolution

1. Medlemsstaterna ska, vid en koncernresolution som avses i artiklarna 91 eller 92, säkerställa att det nationella finansieringsarrangemanget för varje institut som är en del av en koncern bidrar till finansieringen av koncernresolutionen i enlighet med denna artikel.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med resolutionsmyndigheten för instituten som är en del av koncernen, om nödvändigt före någon resolutionsåtgärd vidtas, föreslå en finansieringsplan som del av koncernresolutionsordningen enligt artiklarna 91 och 92.

Finansieringsplanen ska godkännas i enlighet med beslutsförfarandet som avses i artiklarna 91 och 92.

3. Finansieringsplanen ska innehålla följande:

a) En värdering i enlighet med artikel 36 avseende de berörda koncernenheterna.

b) De förluster som ska redovisas av varje berörd koncernenhet vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används.

c) För varje berörd koncernenhet, de förluster som skulle drabba varje klass av aktieägare och borgenärer.

d) Bidrag som insättningsgarantisystemen skulle vara skyldiga att lämna i enlighet med artikel 109.1.

e) Det totala bidraget genom finansieringsarrangemang för resolution och syftet med och formen för bidraget.

f) Grunden för beräkning av det belopp som varje nationellt finansieringsarrangemang i de medlemsstater där berörda koncernenheter är belägna, är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen för att bygga upp det totala bidrag som avses i led e.

g) Det belopp som det nationella finansieringsarrangemanget för varje berörd koncernenhet är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen och formen för de bidragen.

h) Det lånebelopp som finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där de berörda koncernenheterna är belägna kommer att ta upp från institut, finansinstitut och övriga tredje parter enligt artikel 105.

i) Tidsramen för användningen av finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där berörda koncernenheter är belägna, vilken bör vara möjlig att förlänga vid behov.

4. Grunden för fördelningen av det bidrag som avses i punkt 3 e ska överensstämma med punkt 5 i den här artikeln och med principerna i koncernresolutionsplanen i enlighet med artikel 12.3 f, såvida inte någonting annat överenskoms i finansieringsplanen.

5. Såvida inte någonting annat överenskoms i finansieringsplanen ska beräkningsgrunden för bidraget från varje nationellt finansieringsarrangemang särskilt beakta

a) den andel av koncernens riskvägda tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,

b) den andel av koncernens tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,

c) andelen förluster som har orsakat behovet av koncernresolution och som härrör från koncernenheter under tillsyn av behöriga myndigheter i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, och

d) andelen medel i finansieringsarrangemangen för resolution som enligt finansieringsplanen förväntas användas för att direkt gagna koncernenheter som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution.

6. Medlemsstaterna ska i förväg fastställa regler och förfaranden för att säkerställa att varje nationellt finansieringsarrangemang kan verkställa sitt bidrag till finansieringen av koncernresolutionen omedelbart utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2.

7. Medlemsstaterna ska vid tillämpning av den här artikeln säkerställa att koncernfinansieringsarrangemang enligt de villkor som anges i artikel 105 har rätt till offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får garantera alla lån som avtalats av koncernfinansieringsarrangemanget i enlighet med punkt 7.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla eventuella inkomster eller förmåner som uppstår i samband med användningen av koncernfinansieringsarrangemangen tilldelas nationella finansieringsarrangemang i enlighet med deras bidrag till finansieringen av resolutionen enligt punkt 2.

Artikel 108

Insättningarnas rangordning vid insolvens

Medlemsstaterna ska säkerställa följande i nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden:

a) Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer utan säkerhet:

   i) den del av kvalificerade insättningar från fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som överstiger den täckningsnivå som avses i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU,

   ii) insättningar som skulle utgöra kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag om de inte hade gjorts genom filialer belägna utanför unionen av institut som är etablerade inom unionen.

b) Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges enligt led a:

i) garanterade insättningar,

ii) insättningsgarantiordningar som ersätter rättigheterna och skyldigheterna för garanterade insättare vid insolvens.

Artikel 109

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

1. I fall då resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder, och förutsatt att den åtgärden säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina tillgodohavanden, ska medlemsstaterna säkerställa att det insättningsgarantisystem till vilket institutet hör är ansvarigt för följande:

a) När skuldnedskrivningsverktyget används, det belopp med vilket insättningar som omfattas av garantin skulle ha skrivits ned för att absorbera förlusterna i institutet enligt artikel 46.1 a om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivning och skrivits ned i samma utsträckning som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.

b) När ett eller flera andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivningsverktyg används, beloppet för förluster som garanterade insättare skulle ha drabbats av om de skulle ha drabbats av förluster i proportion till de förluster som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.

Insättningsgarantisystemets ansvar ska inte i något fall vara större än beloppet för förluster som det hade varit tvunget att stå för om institutet hade avvecklats under normala insolvensförfaranden.

När skuldnedskrivningsinstrumentet används ska insättningsgarantisystemet inte omfattas av någon skyldighet att lämna bidrag till kostnaderna för att återkapitalisera institutet eller broinstitutet enligt artikel 46.1 b.

I de fall där det fastställs vid en värdering enligt artikel 74 att insättningsgarantisystemets bidrag till resolution var större än de nettoförluster som det skulle ha drabbats av om institutet avvecklats under normala insolvensförfaranden, ska insättningsgarantisystemet ha rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemang för resolution i enlighet med artikel 75.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att fastställandet av beloppet för vilket insättningsgarantisystemet är ansvarigt i enlighet med punkt 1 i den här artikeln överensstämmer med villkoren som avses i artikel 36.

3. Bidraget från insättningsgarantisystemet vid tillämpningen av punkt 1 ska göras kontant.

4. I fall då kvalificerade insättningar hos ett institut under resolution överförs till en annan enhet genom försäljning av försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget, har insättarna inga fordringar enligt direktiv 2014/49/EU, mot insättningsgarantisystemet vad gäller någon av deras depositioner hos institutet under resolution som inte har överförts, förutsatt att kapitalbasen som överförs motsvarar eller överskrider den aggregerade garantinivån i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Utan hinder av punkterna 1–4, om de tillgängliga medlen inom ett insättningsgarantisystem används för dess syften, och därefter minskas till mindre än två tredjedelar av målnivån för insättningsgarantisystemen, ska det regelbundna bidraget till insättningsgarantisystemen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Ett insättningsgarantisystems ansvar ska inte under några omständigheter överskrida ett belopp som motsvarar 50 % av dess målnivå enligt artikel 10 i direktiv 2014/49/EU. Medlemsstaterna får med beaktande av särdragen för deras nationella banksektor fastställa en andel som inte överstiger 50 %.

Under inga omständigheter ska insättningsgarantisystemets deltagande enligt detta direktiv överskrida de förluster det skulle ha gjort vid en avveckling under normala insolvensförfaranden.

AVDELNING VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar deras rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när de nationella bestämmelser som antagits vid införlivandet av detta direktiv inte har uppfyllts, och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs. Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler för administrativa sanktioner vid överträdelser som omfattas av nationell straffrätt, ska de informera kommissionen om de relevanta straffrättsliga reglerna. De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administrativa sanktioner, i fall där de skyldigheter som avses i punkt 1 gäller för institut, finansinstitut och moderföretag inom unionen, kan tillämpas vid en överträdelse, om inte annat följer enligt de villkor som föreskrivs i nationell rätt, på ledamöterna i ledningsorganet, och andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

3. Befogenheterna att utdöma administrativa sanktioner som avses i detta direktiv ska tillfalla resolutionsmyndigheterna eller, om det är en annan myndighet, behöriga myndigheter, beroende på typ av överträdelse. Resolutionsmyndigheter och berörda myndigheter ska ha alla befogenheter att samla information och alla de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina respektive uppgifter. När resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter att utdöma sanktionerna ska de fungera i nära samarbete för att se till att de administrativa sanktionerna eller de andra administrativa åtgärderna ger önskat resultat, och de ska samordna sina åtgärder när de hanterar gränsöverskridande fall.

4. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska utöva sina administrativa befogenheter att utdöma sanktioner i enlighet med detta direktiv och nationell rätt på något av följande sätt:

a) Direkt.

b) I samarbete med andra myndigheter.

c) På eget ansvar genom delegering till sådana myndigheter.

d) Genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 111

Särskilda bestämmelser

1. Medlemsstaterna ska se till att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer:

a) Underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, i överträdelse mot artiklarna 5 eller 7.

b) Underlåtenhet att underrätta den behöriga myndigheten om en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncernerna, i överträdelse mot artikel 25.

c) Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i överträdelse mot artikel 11.

d) Underlåtenhet av ett instituts ledningsorgan eller ledningsorganet för en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att underrätta den behöriga myndigheten när institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, i överträdelse mot artikel 81.1.

2. Medlemsstaterna ska se till att de administrativa sanktionerna och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:

a) Ett offentlig uttalande som fastställer ansvariga fysiska personer, institut, finansiella institut, moderföretag inom unionen eller andra juridiska personer och överträdelsens karaktär.

b) Ett föreläggande enligt vilken det krävs att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.

c) Ett tillfälligt förbud för en ledamot av institutets ledningsorgan eller ledningsorganet för den enhet som avses i artikel 1.1 b, c, eller d eller annan fysisk person som hålls ansvarig att utöva uppdrag i institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

d) I fråga om en juridisk person, administrativa avgifter på upp till 10 % av den juridiska personens totala årliga nettoomsättning under det föregående räkenskapsåret. I fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag, ska den relevanta omsättningen vara den omsättning som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det sista moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.

e) I fråga om en fysisk person, administrativa avgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 2 juli 2014.

f) Administrativa avgifter på upp till två gånger beloppet för den vinst som har erhållits genom överträdelsen, i fall där den vinsten kan fastställas.

Artikel 112

Offentliggörande av administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som har ålagts av dem till följd av överträdelser av de nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv när sådana sanktioner inte har överklagats eller möjligheterna till omprövning har uttömts. Sådant offentliggörande ska göras utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om denna sanktion, inklusive information om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som sanktionen gäller.

Om medlemsstaterna tillåter offentliggörande av sanktioner som kan överklagas, ska resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utan otillbörligt dröjsmål på sin officiella webbplats offentliggöra information om överklagandets status, och om resultatet av detta.

2. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska offentliggöra sanktioner som ålagts av dem på anonym grund, på ett sätt som är förenligt med nationell rätt, under någon av följande omständigheter:

a) Om sanktionen har ålagts en fysisk person och ett offentliggörande av personuppgifter visar sig vara oproportionerligt genom en obligatorisk förhandsbedömning av proportionaliteten i ett sådant offentliggörande.

b) Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning.

c) Om ett offentliggörande skulle orsaka, i den mån det kan fastställas, oproportionerlig skada för institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller berörda fysiska personer.

Alternativt får i sådana fall offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp under en rimlig tidsperiod om det förväntas att skälen till att sanktionerna offentliggörs på anonym grund inte längre kommer att föreligga efter denna tidsperiod.

3. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutionsmyndighetens eller den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om uppgiftsskydd.

4. Senast den 3 juli 2016 ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande av sanktioner på anonym grund enligt punkt 2 och, särskilt om det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i det avseendet. Den rapporten ska även behandla alla betydande skillnader i varaktigheten av offentliggörandet av sanktioner i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt om offentliggörande av sanktioner.

Artikel 113

EBA:s upprätthållande av en central databas

1. Om inte annat följer av konfidentialitetskravet enligt artikel 84, ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera EBA om alla administrativa sanktioner som åläggs av dem enligt artikel 111 samt om överklagandets status och resultatet av detta. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan resolutionsmyndigheter och som ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan behöriga myndigheter och som ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som lämnas av dessa.

2. EBA ska upprätthålla en webbplats med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 112 och ange den period under vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Artikel 114

Verkningsfull tillämpning av sanktioner och de behöriga myndigheternas och resolutionsmyndigheternas utövande av befogenheterna att utdöma sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på administrativa avgifter tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet, i förekommande fall, följande:

a) Överträdelsens allvar och varaktighet.

b) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens grad av ansvar.

c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella ställning, som den indikeras genom exempelvis den ansvariga juridiska personens totala årliga omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.

d) Beloppet av de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits av den ansvariga fysiska eller juridiska personen, i den mån detta kan fastställas.

e) De förluster för tredjeparter som har orsakats av överträdelsen, i den mån detta kan fastställas.

f) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten.

g) Tidigare överträdelser som den ansvariga fysiska eller juridiska personen har gjort sig skyldig till.

h) Överträdelsens eventuella konsekvenser för det finansiella systemet.

AVDELNING IX

VERKSTÄLLANDE BEFOGENHETER

Artikel 115

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, artikel 103.7 och 103.8 och artikel 104.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 2 juli 2014.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 samt 104.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 eller 104.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

6. Kommissionen ska inte anta delegerade akter om Europaparlamentets granskningstid på grund av ett uppehåll reduceras till mindre än fem månader inräknat förlängningen.

AVDELNING X

ÄNDRINGAR AV DIREKTIV 82/891/EEG, 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU OCH 2013/36/EU OCH AV FÖRORDNING (EU) nr 1093/2010 OCH (EU) nr 648/2012

Artikel 116

Ändring av direktiv 82/891/EEG

Artikel 1.4 i direktiv 82/891/EEG ska ersättas med följande:

”4. Artikel 1.2, 1.3 och 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU (*) ska tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1).”

Artikel 117

Ändringar av direktiv 2001/24/EG

Direktiv 2001/24/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkter läggas till:

”3. Detta direktiv ska även gälla för värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (*) och deras filialer som är belägna i andra medlemsstater än de där värdepappersföretagen har sitt huvudkontor.

4. Vid tillämpning av de resolutionsverktyg och utövande av de resolutionsbefogenheter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**) ska det här direktivet även gälla för finansiella institut, företag och moderföretag som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2014/59/EU.

5. Artiklarna 4 och 7 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 75 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

6. Artikel 33 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 84 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).
(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

2. Artikel 2 ska ersättas med följande:

”Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

— *hemmedlemsstat*: hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.43 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *värdmedlemsstat*: värdmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.44 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *filial*: filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *behörig myndighet*: behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, eller en resolutionsmyndighet i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/59/EU avseende omorganisationsåtgärder som vidtas enligt det direktivet.

— *rekonstruktör*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta resolutionsåtgärder,

— *administrativa eller rättsliga myndigheter*: sådana administrativa eller rättsliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i fråga om resolutionsåtgärder eller avvecklingsförfaranden,

— *resolutionsåtgärder*: åtgärder som är avsedda att bevara eller återställa ett kreditinstituts eller ett värdepappersföretags finansiella situation enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och som kan påverka tredje mans redan befintliga rättigheter, däribland åtgärder som kan komma att innebära inställande av betalningar, uppskjutande av verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar; de åtgärderna omfattar tillämpningen av de resolutionsverktyg och utövandet av de resolutionsbefogenheter som fastställs i direktiv 2014/59/EU,

— *förvaltare*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta ett avvecklingsförfarande,

— *avvecklingsförfarande*: kollektivt förfarande som inleds och kontrolleras av de administrativa eller rättsliga myndigheterna i en medlemsstat i syfte att avyttra tillgångar under tillsyn av de myndigheter, även när förfarandet avslutas med ackord eller annan motsvarande åtgärd,

— *reglerad marknad*: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (*),

— instrument: finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.50 b i förordning (EU) nr 575/2013,

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349)."

3. Artikel 25 ska ersättas med följande:

"Artikel 25

Nettningsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU, ska nettningsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på dessa avtal."

4. Artikel 26 ska ersättas med följande:

"Artikel 26

Återköpsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU och artikel 24 i detta direktiv, ska återköpsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på sådana avtal."

Artikel 118

Ändring av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

”6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv ska inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller någon restriktion av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet, slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse med stöd av avdelning IV kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) eller på någon restriktion med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i punkt 2 c iv och 2 d och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2013/59/EU.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

2. Artikel 9a ska ersättas med följande:

”Artikel 9a

Direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU.”

Artikel 119

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4.5 i direktiv 2004/25/EG ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

Artikel 120

Ändring av direktiv 2005/56/EG

I artikel 3 i direktiv 2005/56/EG ska följande punkt läggas till:

”4. Medlemsstater ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

Artikel 121

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

Direktiv 2007/36/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas om resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. I artikel 5 ska följande punkter läggas till:

"5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artiklarna 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i det direktivet.

6. Vid tillämpningen av punkt 5 ska skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en enda tidpunkt enligt artikel 6.3, skyldigheten att se till att en reviderad dagordning enligt artikel 6.4 finns tillgänglig i tid och skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en bestämd avstämningsdag enligt artikel 7.3 inte tillämpas."

Artikel 122

Ändring av direktiv 2011/35/EU

I artikel 1 i direktiv 2011/35/EU ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstater ska säkerställa att det här direktivet inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 123

Ändring av direktiv 2012/30/EU

I artikel 45 i direktiv 2012/30/EU ska följande punkt läggas till:

”3. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 10, 19.1, 29.1, 29.2 och 29.3, artikel 31.2 första stycket, artiklarna 33–36 och 40, 41 och 42 i det här direktivet inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

Artikel 124

Ändring av direktiv 2013/36/EU

I artikel 74 i direktiv 2013/36/EU ska punkt 4 utgå.

Artikel 125

Ändring av förordning (EU) nr 1093/2010

Förordning (EU) nr 1093/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4 ska led 2 ersättas med följande:

”2. *behörig myndighet* innebär

i) behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013 samt i den mening som avses i direktiven 2007/64/EG och 2009/110/EG,

ii) när det gäller direktiven 2002/65/EG och 2005/60/EG, de myndigheter som har behörighet att säkerställa att kreditinstitut och finansiella institut uppfyller kraven i de direktiven,

iii) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (*), utsedd myndighet enligt definitionen i artikel 2.1.18 i det direktivet,

iv) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**), en resolutionsmyndighet såsom den definieras i artikel 2.1.18 i det direktivet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

2. I artikel 40.6 ska följande stycke läggas till:

”Ledamöter i tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b får när frågor inom tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU behandlas, om så krävs, åtföljas av en företrädare (utan rösträtt) för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat.”

Artikel 126

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

I artikel 81.3 i förordning (EU) nr 648/2012 ska följande stycke läggas till:

”k) Resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).”

AVDELNING XI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 127

EBA:s resolutionskommitté

EBA ska inrätta en permanent intern kommitté enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 1093/2010 i syfte att förbereda de beslut från EBA som ska fattas i enlighet med artikel 44 i den förordningen, däribland beslut avseende förslag till tekniska standarder för tillsyn och förslag till tekniska standarder för genomförande i samband med uppgifter som ålagts resolutionsmyndigheterna i enlighet med detta direktiv. I synnerhet ska EBA i enlighet med artikel 38.1 i förordning (EU) nr 1093/2010 säkerställa att inget beslut på något sätt inkräktar på medlemsstaternas finanspolitiska ansvar. Den interna kommittén ska bestå av de resolutionsmyndigheter som avses i artikel 3 i detta direktiv.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA samarbeta med Eiopa och Esma inom ramen för den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättas genom artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA säkerställa en strukturell åtskillnad mellan resolutionskommittén och andra funktioner som avses i förordning (EU) nr 1093/2010. Resolutionskommittén ska främja utvecklingen och samordningen av resolutionsplaner och utforma metoder för resolution av fallerande institut.

Artikel 128

Samarbete med EBA

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med EBA vid tillämpningen av detta direktiv, i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål förse EBA med alla uppgifter som EBA behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 129

Granskning

Senast den 1 juni 2018 ska kommissionen se över genomförandet av detta direktiv och lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska särskilt göra en bedömning av följande:

a) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 4.7, av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.

b) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 45.19 av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.

c) Funktionen och effektiviteten när det gäller den roll som getts till EBA genom detta direktiv, inbegripet att svara för medling.

Där så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Utan hinder av vad som sägs i den översyn som föreskrivs i första stycket ska kommissionen, senast den 3 juli 2017 för att ta hänsyn till den framtida utvecklingen inom rätt avseende finansiella tjänster, uttryckligen se över tillämpningen av artiklarna 13, 18 och 45 vad gäller EBA:s befogenhet att svara för bindande medling. Den rapporten och eventuella åtföljande förslag ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 130

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2014 anta och offentliggöra de lagar, och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2015.

Medlemsstaterna ska dock tillämpa bestämmelser som antagits för att uppfylla avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 senast från och med den 1 januari 2016.

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen och EBA överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 131

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 124 träder i kraft den 1 januari 2015.

Artikel 132

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA

AVSNITT A

Uppgifter som ska ingå i återhämtningsplanerna

Återhämtningsplanen ska innehålla följande uppgifter:

1. En sammanfattning av huvudinslagen i planen och en sammanfattning av den totala återhämtningskapaciteten.

2. En sammanfattning av de väsentliga förändringarna för institutet sedan den senast inlämnade återhämtningsplanen.

3. En kommunikations- och informationsplan med redogörelse för hur företaget avser att hantera eventuellt negativa marknadsreaktioner.

4. Ett antal kapital- och likviditetsåtgärder som krävs för att upprätthålla eller återställa bärkraften i institutets finansiella ställning.

5. En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.

6. En detaljerad beskrivning av alla väsentliga hinder för ett effektivt och snabbt verkställande av planen, vilket inbegriper beaktande av följderna för resten av koncernen, kunderna och motparterna.

7. Identifiering av kritiska funktioner.

8. En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avyttra institutets centrala affärsområden, verksamhet och tillgångar.

9. En detaljerad beskrivning av hur återhämtningsplaneringen införlivas i institutets bolagsstyrningsstruktur samt politiken och förfarandena för godkännandet av återhämtningsplanen och fastställande av vilka personer i organisationen som ska ansvara för att utarbeta och genomföra planen.

10. Arrangemang och åtgärder för att bevara eller återställa institutets kapitalbas.

11. Arrangemang och åtgärder för att säkerställa att institutet har tillräcklig tillgång till beredskapsfinansieringskällor, däribland potentiella likvida medel, bedömning av tillgängliga säkerheter och av möjligheterna att föra över likvida medel mellan koncernenheter och affärsområden för att garantera att institutet kan fortsätta att bedriva sin verksamhet och fullgöra sina åtaganden när de förfaller till betalning.

12. Arrangemang och åtgärder för att minska riskerna och skuldsättningen.

13. Arrangemang och åtgärder för skuldomläggning.

14. Arrangemang och åtgärder för omstrukturering av verksamheterna.

15. Arrangemang och åtgärder som krävs för kontinuerlig tillgång till finansiella marknadernas infrastruktur.

16. Arrangemang och åtgärder som är nödvändiga för att fortlöpande upprätthålla institutets operativa verksamhet, däribland infrastruktur och it-tjänster.

17. Förberedande åtgärder för att underlätta försäljning av tillgångar eller affärsområden med en lämplig tidsfrist för återställandet av institutets finansiella ställning.

18. Andra styråtgärder eller strategier för att återställa den finansiella ställningen och förutse de finansiella effekterna av dessa åtgärder och strategier.

19. Förberedande åtgärder som institutet vidtagit eller planerar vidta för att underlätta genomförandet av återhämtningsplanen, däribland åtgärder som är nödvändiga för att snabbt rekapitalisera institutet.

20. En ram med indikatorer som identifierar tidpunkterna för när planens olika åtgärder får vidtas.

AVSNITT B

Uppgifter som resolutionsmyndigheter får begära från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner

Resolutionsmyndigheter får begära åtminstone följande uppgifter från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner:

1. En detaljerad beskrivning av institutets organisationsstruktur, däribland en förteckning över samtliga juridiska personer.

2. Uppgifter om varje juridisk persons direkta ägare och andelen med och utan rösträtt.

3. Varje juridisk persons etableringsort, registreringsland, verksamhetstillstånd och ledning.

4. Översikt över institutets kritiska funktioner och centrala affärsområden, däribland betydande innehav av tillgångar och skulder kopplade till sådan verksamhet och sådana affärsområden, redovisat per juridisk person.

5. En detaljerad beskrivning av institutets struktur och samtliga juridiska enheters skuldstruktur, indelat i åtminstone typer av och belopp för kort- och långfristiga skulder, skulder med och utan säkerhet samt efterställda skulder.

6. Detaljerade uppgifter om institutets kvalificerade skulder.

7. Metoderna för att fastställa till vem institutet ställt säkerheter, vem som innehar säkerheten och den jurisdiktion där säkerheten befinner sig.

8. Redogörelse för institutets och dess juridiska enheters exponeringar utanför balansräkningen, översikt över dess kritiska funktioner och centrala affärsområden.

9. Institutets väsentliga säkringar, inklusive per juridisk person.

10. Fastställande av institutets största och mest kritiska motparter samt analys av hur av stora motparters fallissemang påverkar institutets finansiella situation.

11. Varje system i vilket institutet har en siffer- eller värdemässigt betydande handelsvolym, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

12. Varje betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem som institutet direkt eller indirekt ingår i, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

13. En detaljerad uppräkning och beskrivning av institutets centrala styrinformationssystem, däribland system för riskhantering, redovisning, finansiell och lagstadgad rapportering, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

14. Uppgifter om ägarna till de system som avses i led 13, tillhörande servicenivåavtal och alla datorprogram, system eller verksamhetstillstånd, inklusive per juridiska enheter, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

15. Redovisning av och översikt över juridiska personer, kopplingar och ömsesidigt beroende mellan de olika juridiska personerna, till exempel

— gemensam eller delad personal, gemensamma eller delade anläggningar och system,

— kapital-, finansierings- eller likviditetsarrangemang,

— befintlig eller villkorad kreditexponering,

— korsvisa garantiavtal, korsvisa arrangemang för säkerheter, korsvisa fallissemangsklausuler och korsvisa nettningsavtal,

— risköverföring och back-to-back-handelsavtal, servicenivåavtal

16. Behörig myndighet och resolutionsmyndighet per juridisk person.

17. Den person i ledningsorganet som har ansvar för att tillhandahålla de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta institutets resolutionsplan, samt ansvariga personer (om det rör sig om andra personer) för de olika juridiska personerna, den kritiska verksamheten och centrala affärsområden.

18. Beskrivning av institutets arrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten vid en eventuell resolution har tillgång till alla nödvändiga uppgifter som fastställs av resolutionsmyndigheten, för att kunna använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

19. Alla arrangemang som institutet och dess juridiska enheter ingått med tredjeparter och som skulle kunna sägas upp till följd av ett beslut från myndigheten att använda ett resolutionsverktyg och i vilken mån uppsägningen skulle kunna påverka användningen av resolutionsverktyget.

20. En beskrivning av möjliga likvida medel till stöd för resolution.

21. Uppgifter om inteckning av tillgångar, likvida tillgångar, poster utanför balansräkningen och konteringspraxis.

AVSNITT C

Aspekter att beaktas av resolutionsmyndigheten vid beaktande av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern ska resolutionsmyndigheten beakta följande:

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av en koncern ska hänvisningar till ett institut anses inkludera alla institut eller enheter som avses i artikel 1.1 c eller d inom koncernen:

1. Institutets förmåga att klarlägga centrala affärsområden och kritisk verksamhet för de juridiska personerna.

2. Graden av anpassning mellan juridiska strukturer och företagsstrukturer i förhållande till centrala affärsområden och kritisk verksamhet.

3. I vilken mån det finns arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla centrala affärsområden och kritisk verksamhet.

4. I vilken mån serviceavtal som institutet ingått kan hävdas om institutet avvecklas.

5. I vilken mån institutets styrningsstruktur är lämplig för att hantera och säkra efterlevnaden av institutets interna riktlinjer för servicenivåavtal.

6. I vilken mån institutet har ett förfarande för att föra över tjänster som tillhandahållits tredjeparter inom ramen för ett servicenivåavtal, ifall kritiska funktioner eller centrala affärsområden skulle separeras.

7. I vilken mån det finns beredskapsplaner och åtgärder för att garantera fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem.

8. I vilken mån ledningsinformationssystemen garanterar att resolutionsmyndigheterna kan inhämta korrekta och fullständiga uppgifter om centrala affärsområden och kritisk verksamhet i syfte att påskynda beslutsprocessen.

9. Ledningsinformationssystemens kapacitet att tillhandahålla uppgifter som är väsentliga för att när som helst på ett effektivt sätt kunna försätta institutet i resolution även under mycket föränderliga förhållanden.

10. I vilken mån institutet har testat sina ledningsinformationssystem i det stresscenario som fastställts av resolutionsmyndigheten.

11. I vilken mån institutet kan garantera att dess ledningsinformationssystem kommer att fortsätta att fungera för både det berörda och det nya institutet ifall den kritiska verksamheten och centrala affärsområden avskiljs från den övriga verksamheten och övriga affärsområden.

12. I vilken mån institutet inrättat lämpliga förfaranden för att säkerställa att resolutionsmyndigheten får nödvändiga uppgifter för att identifiera insättare och de belopp som omfattas av insättningsgarantisystemen.

13. Ifall koncernen använder koncerninterna säkerheter – i vilken mån dessa säkerheter tillhandhålls på marknadsvillkor och om riskhanteringssystemen för dessa säkerheter är stabila.

14. Ifall koncernen tillämpar ömsesidiga transaktioner – i vilken mån dessa transaktioner görs på marknadsvillkor och om riskhanteringssystemen för denna transaktionsverksamhet är stabila.

15. I vilken mån användningen av koncerninterna säkerheter eller ömsesidigt bokförda transaktioner ökar spridningseffekten inom koncernen.

16. I vilken mån koncernens juridiska struktur utgör ett hinder för att resolutionsverktygen används på grund av antalet juridiska personer, koncernstrukturens komplexitet eller problem med att föra affärsområden till koncernenheter.

17. Institutets antal och typ av kvalificerade skulder.

18. Ifall bedömningen omfattar ett holdingföretag med blandad verksamhet – i vilken mån en resolution av koncernenheter för det institutet eller finansiella instituten skulle få negativa konsekvenser för koncernens icke finansiella del.

19. Förekomst av och stabilitet hos servicenivåavtal.

20. Huruvida myndigheter i tredjeland har de nödvändiga resolutionsverktygen för att stödja resolutionsåtgärder från unionens resolutionsmyndigheter, och omfattningen av samordnade åtgärder mellan unionen och myndigheter i tredjeland.

21. Möjligheten att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen med tanke på de tillgängliga verktygen och institutets struktur.

22. I vilken omfattning koncernstrukturen tillåter att resolutionsmyndigheten i syfte att maximera värdet på koncernen som helhet avvecklar hela koncernen eller en eller flera av dess koncernenheter utan att orsaka en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.

23. De arrangemang och åtgärder genom vilka resolutionen kunde underlättas i fall där koncerner har dotterföretag som är etablerade i olika jurisdiktioner.

24. Trovärdigheten i att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på eventuella följder för borgenärer, motparter, kunder och anställda, och eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeland kan vidta.

25. I den mån effekterna av institutets resolution på det finansiella systemet och på finansiella marknadens förtroende kan utvärderas tillräckligt.

26. I den mån resolutionen av institutet kan komma att ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.

27. I den mån spridning till andra institut eller till finansiella marknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna.

28. I den mån resolutionen av institutet kunde komma att ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingssystem.

Författningsförslag i betänkandet SOU 2014:52 Resolution – En ny metod för att hantera banker i kris

Förslag till lag om resolution

AVDELNING I. INLEDANDE BESTÄMMELSER

1 kap. Övergripande om lagen

Lagens innehåll

1 § I denna lag finns bestämmelser om ett särskilt förfarande under statlig kontroll för rekonstruktion eller avveckling (resolution) av finansiell verksamhet som bedrivs av

1. kreditinstitut och värdepappersbolag,
2. i Sverige hemmahörande företag som är

a. finansiella institut som är dotterföretag till ett institut eller ett utländskt institut och som omfattas av den gruppbaserade tillsynen,

b. finansiella holdingföretag,

c. blandade finansiella holdingföretag, och

d. holdingföretag med blandad verksamhet,

3. EES-filialer.

Lagen innehåller också bestämmelser om åtgärder som syftar till att förbereda resolution, undvika fallissemang och om samarbete med utländska myndigheter.

2 § Innehållet i lagen är uppdelat enligt följande.

AVDELNING I. INLEDANDE BESTÄMMELSER

1 kap. – Övergripande om lagen

2 kap. – Definitioner

AVDELNING II. ÅTGÄRDER FÖR ATT FÖRBEREDA RESOLUTION OCH UNDVIKA FALLISSEMANG

3 kap. – Resolutionsplaner

4 kap. – Minimikrav på nedskrivningsbara skulder

5 kap. – Ytterligare åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

6 kap. – Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

7 kap. – Värdering

AVDELNING III. RESOLUTION

8 kap. – Övergripande om resolution

9 kap. – Beslut om resolution

10 kap. – Processen för beslut om resolution för gränsöverskridande koncerner

11 kap. – Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

12 kap. – Hinder mot exekutiva åtgärder och rättshandlingar kopplade till resolution

13 kap. – Om resolutionsåtgärder

14 kap. – Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar
15 kap. – Kompletterande åtgärder
16 kap. – Särskild förvaltare
17 kap. – Åtgärder mot ägare
18 kap. – Försäljningsverktyget
19 kap. – Broinstitutverktyget
20 kap. – Avskiljandeverktyget
21 kap. – Kompletterande åtgärder vid överföring
22 kap. – Skuldnedskrivningsverktyget
23 kap. – De statliga stabilitetsverktygen
24 kap. – Skydd för motparter
25 kap. – Avslutningen av en resolution
26 kap. – Verkan av vissa beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES
27 kap. – Erkännande av resolution i tredjeland
28 kap. – Finansiering av resolution
AVDELNING IV. AVSLUTANDE BESTÄMMELSER
29 kap. – Samarbete och informationsutbyte
30 kap. – Bemyndiganden
31 kap. – Överklaganden

Ansvariga myndigheter

Resolutionsmyndigheten

3 § Beslut om resolution och resolutionsåtgärder, liksom beslut enligt denna lag om åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang, fattas av *resolutionsmyndigheten,* om inte annat följer av 4 eller 5 §.

Resolutionsmyndigheten är regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Finansinspektionen

4 § Beslut om åtgärder för att undanröja hinder mot rekonstruktion eller avveckling enligt 3 kap., liksom beslut om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution enligt 6 kap., fattas av Finansinspektionen.

Regeringen

5 § Beslut om användning av de statliga stabilitetsverktygen enligt 23 kap. fattas av regeringen.

Övergripande principer

Prioritetsordningen ska upprätthållas

6 § Om inte annat anges i denna lag ska en resolution genomföras och resolutionsplaner utformas på ett sätt som medför att

1. företagets aktie- eller andelsägare ska vara de första att bära förluster, och

2. företagets borgenärer bär förluster, efter ägarna, i den inbördes ordning som gällt om företaget varit försatt i konkurs.

Nya förpliktelser som företaget åtar sig under resolutionen, liksom vederlagskrav för prestationer som företaget utnyttjar under resolutionen, ska tillgodoses fullt.

Det ekonomiska utfallet vid resolution ska inte bli sämre än vid konkurs eller likvidation

7 § Det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer ska inte bli sämre vid resolution än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Proportionalitet

8 § Ett beslut enligt denna lag får fattas bara om skälen för beslutet uppväger det intrång eller de men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse.

Lagens bestämmelser ska beträffande ett visst företag tillämpas på ett sätt som står proportion till arten och omfattningen av det berörda företagets verksamhet och dess komplexitetsgrad.

2 kap. Definitioner

1 § I denna lag avses med

1. *anmält avvecklingssystem:* ett avvecklingssystem som en land inom EES har anmält till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten eller till Eftas övervakningsmyndighet,
2. *bankdag*: en dag som inte är en lördag, en söndag eller en allmän helgdag,
3. *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och beträffande övriga länder inom EES en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i tillsynsförordningen, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut[1],
4. *berörd myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och beträffande övriga länder inom EES, den myndighet som länderna identifierat enligt artikel 61.2 i resolutionsdirektivet,
5. *betydande filial*: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,
6. *blandat finansiellt holdingföretag*: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,
7. *blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES*: ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

[1] EUT L 287, 29.10.2013, s. 63 (Celex 32013R1024).

a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

8. *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt artikel 4.1.16 i tillsynsförordningen,

9. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

10. *EES-filial*: en filial till ett tredjelandsinstitut som är etablerad i ett land inom EES,

11. *filial*: en filial enligt artikel 4.1.17 i tillsynsförordningen,

12. *finansiellt holdingföretag*: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

14. *finansiellt institut*: ett företag enligt artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen,

15. *finansieringsplan*: en plan enligt artikel 107 i resolutionsdirektivet,

16. *finansiellt moderholdingföretag inom EES*: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

17. *finansieringsarrangemang*: finansieringsarrangemang som upprättats av ett land inom EES enligt artikel 100 i resolutionsdirektivet,

18. *garanterad insättning*: en insättning som omfattas av insättningsgarantin enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti till den del den inte överstiger ett belopp motsvarande 100 000 euro,

19. g*ruppbaserad*: på grundval av den konsoliderade situationen enligt artikel 4.1.47 i tillsynsförordningen,

20. *gränsöverskridande koncern*: en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES,

21. *holdingföretag med blandad verksamhet*: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,

22. *institut*: kreditinstitut och värdepappersbolag,

23. *kapitalbas*: detsamma som i artikel 4.1.118 i tillsynsförordningen,

24. *kapitaltäckningsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG[2],

25. *koncern*: ett moderföretag och dess dotterföretag,

26. *koncernresolutionsordning*: en plan enligt artikel 91.6 i resolutionsdirektivet,

27. *kreditinstitut*: banker och kreditmarknadsföretag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

28. *krisavvärjande åtgärd*:

a. en åtgärd för att undanröja väsentliga brister eller väsentliga hinder för återhämtning enligt 6 a kap. 6 och 7 §§ lagen om bank- och

[2] EUT L 176, 27.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

finansieringsrörelse och 8 a kap. 7 och 8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

b. en åtgärd för att undanröja eller minska väsentliga hinder för rekonstruktion eller avveckling enligt 3 kap. 3–5 och 15–26 §§,

c. en åtgärd som enligt beslut av Finansinspektionen är en krisavvärjande åtgärd enligt 15 kap. 2 c § lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. 2 c § lagen om värdepappersmarknaden,

d. ett beslut av Finansinspektionen om att tillsätta en tillfällig förvaltare enligt 15 a kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 a kap. lagen om värdepappersmarknaden, eller

e. nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument enligt 6 kap.,

29. *kritisk verksamhet*: en tjänst eller en transaktion som om den upphörde sannolikt skulle leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet,

30. *kvalificerad insättning*: en sådan insättning som omfattas av insättningsgarantin enligt lagen om insättningsgaranti,

31. *kärnprimärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–4, 29.1–5 eller 31.1 i tillsynsförordningen,

32. m*oderföretag*: ett moderföretag enligt artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen,

33. *moderföretag inom EES*: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

34. *moderföretag i tredjeland*: ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är hemmahörande i ett land utanför EES,

35. *moderinstitut inom EES*: ett institut eller ett utländskt institut som auktoriserats inom EES och som inte självt är ett dotterföretag till ett

a. annat institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

36. *relevanta kapitalinstrument*: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument,

37. *resolutionsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012[3],

38. *resolutionsförfarande i tredjeland*: en åtgärd som enligt rätten i ett land utanför EES syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller i ett moderföretag i tredjeland, om åtgärden är jämförbar med sådana resolutionsåtgärder som får vidtas enligt denna lag i fråga om ändamål och förväntat resultat,

[3] EUT L 173, 12/06/2014, s. 190 (Celex 32014L0059).

39. *resolutionsåtgärd*: någon av de åtgärder som anges i 13 kap. 1 §,

40. *samordnande berörd myndighet*: den berörda myndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

41. *samordnande resolutionsmyndighet*: resolutionsmyndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

42. *samordnande tillsynsmyndighet*: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EES,

43. *supplementärkapitalinstrument*: kapitalinstrument och efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i tillsynsförordningen,

44. *tillsynsförordningen*: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012[4],

45. *tredjelandsinstitut*: ett företag som har sitt huvudkontor i ett land utanför EES och som skulle vara ett institut om det vore hemmahörande inom EES,

46. *utländskt institut*: ett institut enligt 4.1.3 i tillsynsförordningen som är hemmahörande i ett annat land inom EES än Sverige,

47. *värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden, om det ska ha ett startkapital enligt 3 kap. 6 § samma lag på minst motsvarande 730 000 euro och har tillstånd

a. för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 3, 6, 7 och 8 lagen om värdepappersmarknaden,

b. att som sidotjänst förvara finansiella instrument för kunders räkning och ta emot medel med redovisningsskyldighet enligt 2 kap. 2 § 1 lagen om värdepappersmarknaden då bolaget har fått tillstånd för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 1, 2, 4 och 5 samma lag, eller

c. att som sidotjänst ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen, och

48. *övriga primärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i tillsynsförordningen.

Definition av kvalificerad skuld

2 § En kvalificerad skuld är en skuld som inte räknas som ett primärkapitalinstrument eller ett supplementärkapitalinstrument och som inte är något av det som anges i det följande.

1. En garanterad insättning.

2. En skuld som är säkerställd, till den del skulden täcks av säkerhet.

3. En skuld som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel förutsatt att kunden, enligt tillämplig lag, är skyddad vid konkurs eller ett motsvarande utländskt förfarande.

4. En skuld som hänför sig till en förtroenderelation mellan företaget under resolution och en annan person, förutsatt att den sistnämnde, enligt tillämplig lag, är skyddad vid konkurs eller ett motsvarande utländskt förfarande eller på annan grund.

[4] EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

5. En skuld till ett institut eller ett utländskt institut som inte ingår i samma koncern som företaget under resolution, med en ursprunglig löptid som är kortare än sju dagar.

6. En skuld med en kortare återstående löptid än sju dagar, som hänför sig till system eller operatörer i ett anmält avvecklingssystem eller deras deltagare.

7. En skuld till anställda avseende inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag för den rörliga delen av ersättningen

a. som inte regleras av kollektivavtal, eller

b. avser en risktagare med väsentlig inverkan.

8. En skuld till en borgenär inom affärs- eller handelssektorn, där skulden hänför sig till att institutet eller det företag som avses i 1 kap. första stycket 2 har tillhandahållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet.

9. En skuld till en skatte- eller en socialförsäkringsmyndighet, förutsatt att skulden har förmånsrätt enligt tillämplig lag.

10. En skuld till garantimyndigheten till följd av avgifter som ska betalas i enlighet med 12 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen omfattar även motsvarande skulder enligt lagen i tredjeland.

Var det finns definitioner och förklaringar

3 § Bestämmelser om betydelsen av följande begrepp, termer och uttryck finns i nedan angivna paragrafer.

– Minimikravet på nedskrivningsbara skulder, 4 kap. 1 §.
– Resolutionsändamålen, 8 kap. 1 §.
– Fallera eller sannolikt fallera, 9 kap. 2 och 3 §§.
– Det allmännas intresse, 9 kap. 4 §.
– Arrangemang om strukturerad finansiering, 24 kap. 1 § 1.
– Arrangemang om säkerheter, 24 kap. 1 § 2.
– Arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, 24 kap. 1 § 3.
– Kvittningsarrangemang, 24 kap. 1 § 4.
– Nettningsarrangemang, 24 kap. 1 § 5.
– Partiell överföring, 24 kap. 1 § 6.

AVDELNING II. ÅTGÄRDER FÖR ATT FÖRBEREDA RESOLUTION OCH UNDVIKA FALLISSEMANG

3 kap. Resolutionsplaner

Resolutionsplaner för individuella institut som inte ingår i en finansiell koncern

1 § För ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn, ska resolutionsmyndigheten upprätta och vid behov uppdatera en resolutionsplan. Planen ska identifiera de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution.

Resolutionsplanen ska upprättas efter samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

2 § När resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan för ett institut, ska den bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet genom konkurs, likvidation eller resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller något annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

Åtgärder för att hantera väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut

3 § Om resolutionsmyndigheten, vid bedömningen enligt 2 §, efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut, ska resolutionsmyndigheten underrätta institutet, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer. Resolutionsmyndigheten ska samtidigt förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som det anser kan undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierar.

Resolutionsmyndigheten ska skjuta fram beslutet om resolutionsplanen i avvaktan på att processen för att undanröja de väsentliga hindren avslutats.

4 § Om resolutionsmyndigheten, efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att de åtgärder som institutet anger, inte effektivt undanröjer eller minskar de väsentliga hindren ska resolutionsmyndigheten identifiera alternativa åtgärder och besluta att överlämna ärendet till Finansinspektionen.

Resolutionsmyndigheten får fatta ett sådant beslut bara om den kan visa dels på vilket sätt de åtgärder som institutet föreslagit inte undanröjer eller minskar de väsentliga hindren, dels att de åtgärder som den identifierar står i proportion till de hinder som ska undanröjas eller minskas. Vid den bedömningen ska myndigheten beakta det hot som hindren utgör för det finansiella systemet och den inverkan åtgärderna har på institutet, det finansiella systemet, den inre marknaden och samhällsekonomin.

5 § Om resolutionsmyndigheten överlämnar ett ärende till Finansinspektionen, får inspektionen fatta beslut om vilka åtgärder som institutet ska vidta för att undanröja eller minska de hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat. Ett sådant beslut får dock bara avse sådana åtgärder som anges i 26 §. Åtgärdena ska stå i proportion till de hinder som ska undanröjas eller minskas. Vid den bedömningen ska inspektionen beakta det hot som hindren utgör för det finansiella

systemet och den inverkan åtgärderna har på institutet, det finansiella systemet, den inre marknaden och samhällsekonomin.

Koncernresolutionsplaner

6 § Ett institut som tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn, ska omfattas av en av resolutionsmyndigheten antagen koncernresolutionsplan. Planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten, eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet, avser att vidta om institutet eller ett annat koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Av planen bör det också framgå hur resolutionen ska finansieras. Den får innebära att kostnaderna för åtgärderna fördelas mellan resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen.

För en koncern som inte är gränsöverskridande ska koncernresolutionsplanen upprättas, och vid behov uppdateras av resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

För en gränsöverskridande koncern ska koncernresolutionsplanen upprättas, och vid behov uppdateras, av den samordnande resolutionsmyndigheten i resolutionskollegiet tillsammans med berörda resolutionsmyndigheter och efter samråd med relevanta behöriga myndigheter.

7 § När resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet för en gränsöverskridande koncern, ska den sända över den information den erhållit från moderföretaget inom EES enligt artikel 13.1 i resolutionsdirektivet. Resolutionsmyndigheten ska därefter inom fyra månader från det att informationen översänts, försöka komma överens med de berörda utländska resolutionsmyndigheterna om att anta koncernåterhämtningsplanen.

Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande myndighet ska den inom fyra månader från det att den myndighet som är samordnande myndighet har sänt över informationen, försöka komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna om att anta koncernresolutionsplanen.

När resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet ska den göra en ny bedömning av planen, om den underrättas av en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES om att den myndigheten bedömer att en omtvistad fråga avseende koncernresolutionsplan inkräktar på detta lands finanspolitiska ansvar. Den ska då också göra en ny bedömning av minimikravet på nedskrivningsbara skulder enligt 4 kap.

8 § Om en överenskommelse enligt 7 § inte har träffats inom fyra månader ska resolutionsmyndigheten när den är samordnande resolutionsmyndighet, besluta om koncernresolutionsplanen.

Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska resolutionsmyndigheterna.

9 § Om en överenskommelse enligt 7 § inte har träffats inom fyra månader ska resolutionsmyndigheten när den inte är samordnande

resolutionsmyndighet, fatta beslut om en resolutionsplan för de dotterföretag för vilka den ansvarar.

Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska resolutionsmyndigheterna och från behöriga myndigheter.

10 § Om någon utländsk resolutionsmyndighet inom fyramånadersfristen i 7 § har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG[5], ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 8 eller 9 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten. Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten anser att det på något sätt kan inkräkta på Sveriges finanspolitiska ansvar.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 29 kap. 7 § efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

11 § Ett sådant beslut som avses i 7 § som fattas av en utländsk samordnande resolutionsmyndighet, efter en överenskommelse med en eller flera resolutionsmyndigheter, eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader, gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

12 § Om resolutionsmyndigheten bedömer att en koncernresolutionsplan som beslutats av en utländsk myndighet strider mot Sveriges finanspolitiska ansvar, ska den underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten.

13 § Resolutionsmyndigheten ska beakta och följa de resolutionsplaner som beslutats, om den inte med hänsyn till omständigheterna i fallet anser att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen.

Bedömningen av möjligheten att rekonstruera eller avveckla en koncern

14 § När det upprättas en koncernresolutionsplan som inkluderar ett institut ska resolutionsmyndigheten, bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

[5] EUT L 331, 15.12.2010, s. 12 (Celex 32010R1093).

Bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

15 § Om resolutionsmyndigheten bedömer att det finns väsentliga hinder mot att avveckla eller rekonstruera ett institut eller ett annat företag gäller 3 §. För en gränsöverskridande koncern gäller dessutom 16–25 §§.

16 § Om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet underrättar ett företag i en gränsöverskridande koncernen om att det finns väsentliga hinder mot rekonstruktion eller avveckling, ska resolutionsmyndigheterna skjuta fram sitt beslut om koncernresolutionsplanen till dess processen för att undanröja eller minska de väsentliga hindren avslutats.

17 § För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten tillsammans med de utländska resolutionsmyndigheterna, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna där betydande filialer är belägna, vidta alla rimliga mått och steg för att komma fram till ett beslut om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande samtliga institut i koncernen. Beslutet ska fattas med utgångspunkt från den bedömning av möjligheten att rekonstruera eller avveckla koncernen som gjorts enligt 14 §.

Processen för detta framgår av 18–25 §§.

18 § Med beaktande av bedömningen enligt 14 § ska resolutionsmyndigheten, om den är samordnande resolutionsmyndighet för en gränsöverskridande koncern, tillsammans med den samordnande tillsynsmyndigheten och Europeiska bankmyndigheten ta fram en rapport. Rapporten ska analysera de väsentliga hindren mot att vidta effektiva resolutionsåtgärder beträffande koncernen. Rapporten ska beakta effekten på institutets affärsmodell och rekommendera proportionella och riktade åtgärder som enligt den samordnande resolutionsmyndigheten är nödvändiga och lämpliga för att undanröja eller minska hindren.

19 § Inom fyra månader från mottagandet av rapporten får moderföretaget inom EES komma in med synpunkter på rapporten och föreslå alternativa åtgärder för att undanröja eller minska de hinder som identifierats i rapporten.

20 § Om resolutionsmyndigheten är den samordnande resolutionsmyndigheten för den gränsöverskridande koncernen, ska den, efter samråd med behöriga myndigheter och med resolutionsmyndigheter i länder inom EES där det finns betydande filialer, försöka komma överens med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen om

1. vilka väsentliga hinder som föreligger, och

2. vid behov bedömningen av de åtgärder som föreslagits av moderföretaget inom EES och vilka ytterligare åtgärder som krävs för att undanröja eller minska hindren.

Överenskommelsen ska träffas inom fyra månader från det att moderföretaget kommit in med yttrande över rapporten eller vid utgången av den fyramånadersperiod inom vilken den ska yttra sig, beroende på vilken tidpunkt som inträffar först.

Det som sägs i första stycket gäller också när resolutionsmyndigheten är ansvarig för ett dotterföretag i koncernen.

21 § Överenskommelsen ska redovisa de skäl som föreligger för ställningstagandet. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska skicka den till moderföretaget inom EES.

Resolutionsmyndigheten ska fatta de beslut som behövs i enlighet med överenskommelsen.

22 § Om en överenskommelse inte har träffats inom den tid som anges i 20 § andra stycket, ska resolutionsmyndigheten när den är samordnande myndighet fatta beslut om åtgärder som ska vidtas på koncernnivå enligt 4 §.

Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de övriga resolutionsmyndigheterna.

23 § Om resolutionsmyndigheten inte är den samordnande resolutionsmyndigheten, gäller 3–5 §§ om vilka åtgärder som ska vidtas.

Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de övriga behöriga myndigheterna.

24 § Om myndigheterna inte har kommit överens om någon av de åtgärder som anges i artikel 17.5 g, h eller k, och någon berörd utländsk resolutionsmyndighet inom tidsfristen i 20 § andra stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 22 eller 23 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 29 kap. 7 § efter det att fyramånadersfristen i 20 § andra stycket har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

25 § Ett sådant beslut sin avses i 20 § som fattas av en utländsk samordnande resolutionsmyndighet efter en överenskommelse med en eller flera resolutionsmyndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader gäller i Sverige. Beslutet är bindande för resolutionsmyndigheten och ska ligga till grund för dess beslutsfattande.

Åtgärder för att undanröja eller minska väsentliga hinder

26 § För att undanröja eller minska väsentliga hinder som har identifierats enligt 4 § eller 20–23 §§ får Finansinspektionen:

1. Förelägga företaget att se över sina koncerninterna arrangemang för finansiering eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal, antingen koncerninterna avtal eller avtal med tredje man, för att säkra tillhandahållandet av kritiska verksamheter.
2. Förelägga företaget att begränsa sina största enskilda eller totala exponeringar.
3. Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamålen.
4. Förelägga företaget att avyttra särskilda tillgångar.
5. Förelägga företaget att begränsa eller upphöra med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.
6. Förelägga företaget att begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
7. Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller ett koncernföretag som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att kunna säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska verksamheter från övriga verksamheter genom användningen av resolutionsverktygen.
8. Förelägga ett institut eller ett moderföretag att inrätta ett finansiellt moderholdingföretag i Sverige eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EES.
9. Förelägga ett institut eller ett sådant företag som avses i 1 kap. första stycket 2 att ge ut kvalificerade skulder eller att vidta åtgärder för att uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder.
10. Förelägga ett holdingföretag med blandad verksamhet som är moderföretag till ett institut att inrätta ett finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om det är nödvändigt för att underlätta resolution och undvika att resolutionen får negativ effekt på den icke-finansiella delen av koncernen.

Finansinspektionen ska också förelägga det berörda företaget att inom en månad ta fram en plan för hur det avser att genomföra de åtgärder som föreläggandet avser.

Institut och moderföretag ska ge stöd och hjälp

27 § På begäran av resolutionsmyndigheten ska ett institut eller ett moderföretag inom EES ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp den behöver med att upprätta en resolutionsplan för institutet eller koncernen.

4 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

Vad är minimikravet?

1 § Med minimikravet avses ett krav, uttryckt i procent, som anger hur stora företagets medräkningsbara kvalificerade skulder och kapitalbas minst måste vara i relation till företagets totala skulder och kapitalbas.

En kvalificerad skuld är medräkningsbar, om det inte framgår något annat av föreskrifter som meddelas med stöd av 30 kap. 1 §.

Vid beräkningen av de totala skulderna ska derivatskulder tas upp till det belopp som återstår när hänsyn har tagits till motparters rätt till nettning.

Beslut om minimikravets storlek

2 § Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med Finansinspektionen, besluta om det minimikrav som ska uppfyllas av ett institut på individuell nivå.

Resolutionsmyndigheten ska dessutom, efter samråd med Finansinspektionen, besluta vilket minimikrav som ska uppfyllas av moderföretaget inom EES på gruppnivå. För en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt 6–10 §§.

Resolutionsmyndigheten får, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att ett svenskt finansiellt institut, finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag eller holdingföretag med blandad verksamhet ska uppfylla ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder på individuell nivå.

3 § Minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska beslutas i anslutning till resolutionsplaneringen i 3 kap. Det ska fastställas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, i syfte att säkerställa att ett företag, om det kan försättas i resolution, har kvalificerade skulder och en kapitalbas som tillsammans är tillräckligt stora för att kunna vidta resolutionsåtgärder som uppfyller resolutionsändamålen.

Om minimikravet avser ett institut som ingår i en finansiell koncern eller moderföretaget inom EES, ska beslutet fattas enligt den process som beskrivs i 5–10 §§.

4 § Minimikravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt.

5 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med en viss typ av kvalificerade skulder.

Beslut om minimikravet beträffande företag som ingår i en gränsöverskridande koncern

6 § För en gränsöverskridande koncern, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de utländska dotterinstituten och, om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet, den myndigheten, om storleken på kravet för

1. moderföretaget inom EES på gruppnivå, och
2. ett dotterinstitut och utländskt dotterinstitut på individuell nivå.

Vid bedömningen enligt första stycket 2, ska resolutionsmyndigheten beakta det krav som har fastställts på gruppnivå.

Om myndigheterna kommer överens, ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om minimikravet enligt 1 § i enlighet med överenskommelsen.

7 § Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader ska resolutionsmyndigheten när den är samordnande resolutionsmyndighet fatta beslut om minimikravet för moderföretaget enligt 6 § första stycket 1 och för dotterinstituten enligt 6 § första stycket 2.

Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet, ska den ensamt fatta beslut om minimikravet för de individuella instituten enligt 6 § första stycket 2.

8 § Om någon av de berörda utländska resolutionsmyndigheterna inom fyramånadersfristen i 7 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut enligt 7 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 29 kap. 7 § efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

9 § Ett sådant beslut som avses i 6 §, som fattas av en utländsk samordnande resolutionsmyndighet efter en överenskommelse med resolutionsmyndigheten, eller av en utländsk resolutionsmyndighet på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom fyra månader gäller i Sverige. Beslutet är bindande för resolutionsmyndigheten och ska ligga till grund för resolutionsmyndighetens övervakning av om minimikravet på nedskrivningsbara skulder är uppfyllt.

10 § En överenskommelse som ingåtts enligt 6 § och beslut som fattas enligt 7 § ska ses över och uppdateras regelbundet.

Undantag för institut som ingår i en koncern

11 § Resolutionsmyndigheten får undanta ett dotterinstitut från att uppfylla kravet på individuell nivå om,

1. villkoren i artikel 7.1 i tillsynsförordningen är uppfyllda.
2. institutet är undantaget från tillsyn på individuell nivå med stöd i artikel 7.1 i tillsynsförordningen.
3. moderinstitutet i Sverige, om det inte också är moderinstitutet inom EES, uppfyller det krav som ställs på det och på dotterinstitutet.

12 § Resolutionsmyndigheten får, i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet, undanta ett moderinstitut inom EES från att uppfylla kravet på individuell nivå om moderinstitutet,

1. är undantaget från kapitalbaskravet på individuell nivå med stöd av artikel 7.3 i tillsynsförordningen, och
2. uppfyller det särskilda kapitalkravet för resolution som har fastställs för moderföretaget inom EES på gruppnivå.

Resolutionsmyndighetens övervakning

13 § Resolutionsmyndigheten ska övervaka att minimikraven på nedskrivningsbara skulder uppfylls på individuell nivå och, i förekommande fall på gruppnivå. Myndigheten ska koordinera sin övervakning med den tillsyn som utövas av Finansinspektionen.

5 kap. Ytterligare åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

Hinder mot att utöva vissa rättshandlingar

1 § För en motpart till ett företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket, gäller bestämmelserna i 12 kap. 4–7 och 9 §§ beträffande ett beslut om en krisavvärjande åtgärd eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut. Vad som sägs om ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder ska då avse ett beslut om krisavvärjande åtgärder.

Avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering

2 § Ett företag som anges i 1 kap. första stycket 1 och 2 ska i avtalen för sina skulder, ta in villkor som innebär att borgenärerna erkänner att skulderna kan komma att skrivas ned eller konverteras och att borgenärerna accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om resolution eller av ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Om det inte framgår något annat av tekniska standarder beslutade av kommissionen gäller detta för alla relevanta kapitalinstrument och alla kvalificerade skulder som lyder under lagen i tredjeland, utom kvalificerade insättningar avseende

1. fysiska personer,
2. mikroföretag samt små och medelstora företag enligt kriteriet för årsomsättning i artikel 2.1 i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003[6], och
3. insättningar via en filial utanför EES till ett svenskt institut och som skulle betraktas som insättningar avseende personer eller företag som avses i 1 eller 2 om de inte hade gjorts via filialen.

3 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en skuld inte behöver innehålla ett sådant villkor som anges i 2 § första stycket, om det följer av lagen i det land som skulden lyder under eller av en bindande överenskommelse som ingåtts med tredjeland, att ett beslut om att skriva ned eller konvertera skulder får verkställas i det andra landet.

Kontakt med potentiella köpare

4 § När resolutionsmyndigheten har fått en underrättelse från Finansinspektionen enligt 15 kap. 2 b § lagen (2004:297) om bank- och

[6] EUT L 124, 20.5.2003, s. 36 (Celex 32003H0361).

finansieringsrörelse eller 15 kap. 2 b § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, får resolutionsmyndigheten förelägga det företaget att kontakta potentiella köpare i syfta att förbereda en resolution av företaget.

Upprättande av register

5 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet.

Aktiekapitalets storlek

6 § I samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i bolagsordningen för ett bolag som anges i 1 kap. första stycket 1 och 2 är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförande av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett sådant bolag att höja sitt maximikapital.

6 kap. Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

Värdering

1 § Finansinspektionen ska inför ett beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument låta göra en värdering enligt 7 kap. 1 § av det berörda företaget eller koncernen.

Värderingen ska utgöra grund för Finansinspektionens beslut att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument samt fungera som underlag för beslutet. Värderingen ska också utgöra grund för beslut om minskningen av kärnprimärkapital, omfattningen av indragning eller överföring av kärnprimärkapitalinstrument eller utspädning av aktier eller andra äganderättsinstrument, samt omfattningen av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Beslut om nedskrivning och konvertering

2 § Finansinspektionen ska skyndsamt besluta att relevanta kapitalinstrument som har getts ut av ett institut eller ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 ska skrivas ned eller konverteras om

1. företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera enligt definitionerna i 9 kap. 2 och 3 §§, och
2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att undvika att företaget fallerar, eller sannolikt kommer att fallera, och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle undvika detta.

3 § Om ett dotterföretag som avses i 1 kap. 1 § första stycket har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas både vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och på gruppnivå, ska Finansinspektionen, skyndsamt besluta att instrumenten ska skrivas ned

eller konverteras, om den kommer överens med den samordnande berörda myndigheten enligt 10 §, om att

1. koncernen ska anses fallera, eller sannolikt kommer att fallera, och

2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att undvika att koncernen ska anses fallera, eller sannolikt komma att fallera, och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle undvika detta.

En koncern ska anses fallera, eller sannolikt komma att fallera, om den inte uppfyller eller om det på objektiva grunder kan fastställas att koncernen i en nära framtid inte kommer att uppfylla tillsynskraven på gruppbasis i något väsentligt avseende.

4 § Om ett moderföretag har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas antingen vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå eller på gruppnivå, ska Finansinspektionen om den är samordnande berörd myndighet skyndsamt besluta att skriva ned eller konvertera dessa instrument om

1. koncernen ska anses fallera, eller sannolikt komma att fallera, enligt 3 § andra stycket, och

2. åtgärden är nödvändig och tillräcklig för att undvika att koncernen ska anses fallera, eller sannolikt komma att fallera, och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle undvika detta.

5 § Om ett institut eller ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket behöver statligt stöd, ska dess relevanta kapitalinstrument skrivas ned eller konverteras.

Om det krävs för att ett statligt stöd som avses i första stycket ska vara förenligt med unionsrätten, får Finansinspektionen besluta att andra efterställda skulder än de relevanta kapitalinstrument, ska skrivas ned eller konverteras.

Nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument eller andra efterställda skulder får emellertid inte ske om statligt stöd behövs i förebyggande syfte och en sådan nedskrivning eller konvertering skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till oproportionerliga resultat.

6 § Utöver vad som framgår av 1–4 §§ ska Finansinspektionen när den är samordnande berörd myndighet, fatta beslut avseende ett

1. utländskt dotterföretag i den situation som beskrivs i artikel 59.3 c i resolutionsdirektivet, varvid beslutet ska fattas gemensamt med den berörda myndigheten för dotterföretaget,

2. utländskt moderföretag i den situation som beskrivs i artikel 59.3 d i resolutionsdirektivet.

Beslutsprocessen för en gränsöverskridande koncern

7 § När Finansinspektionen överväger att fatta beslut avseende ett dotterföretag enligt 2, 3, 4 eller 5 § ska den skyndsamt underrätta:

1. den samordnande tillsynsmyndigheten och den samordnande berörda myndigheten, och

2. den behöriga myndighet som är ansvarig för det institut eller företag som har gett ut de relevanta kapitalinstrument som eventuellt ska skrivas ned eller konverteras och den berörda myndigheten i samma land inom EES

som den nämnda behöriga myndigheten samt den samordnande berörda myndigheten, innan den fattar ett beslut som avses i 3 §.

Av underrättelsen ska det framgå varför Finansinspektionen överväger att fatta beslutet.

8 § När Finansinspektionen har lämnat en underrättelse enligt 7 § ska den, efter samråd med de underrättade myndigheterna bedöma om det finns

1. någon alternativ åtgärd till att skriva ned eller konvertera de relevanta kapitalinstrumenten och om det i så fall är möjligt att tillämpa den, och
2. realistiska utsikter att den åtgärd som identifierats inom rimlig tid skulle förhindra att företaget eller koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

Om Finansinspektionen mottar en underrättelse motsvarande den i 7 §, ska den medverka i ett sådant samråd som avses första stycket.

9 § Om Finansinspektionen bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som har utsikter att förhindra att företaget eller koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera, får den fatta beslut enligt 2, 4 eller 5 §.

10 § Om Finansinspektionen anser att det bör fattas ett beslut enligt 3 § ska den omedelbart underrätta de berörda myndigheterna där dotterföretaget hör hemma eller den samordnande berörda myndigheten, beroende på vad som är relevant.

Finansinspektionen ska försöka komma överens med den andra berörda myndigheten om ett beslut enligt 3 §. Om myndigheterna inte kan enas får Finansinspektionen inte fattas något beslut enligt 3 §.

Det som sägs i andra stycket gäller även när Finansinspektionen har mottagit en underrättelse från en utländsk berörd myndighet. Om Finansinspektionen motsätter sig ett beslut enligt 3 § ska den ange skälen för sin inställning och underrätta berörda myndigheter.

Verkställande av nedskrivning och konvertering

Åtgärder mot innehavare av kärnprimärkapitalinstrument

11 § Innan Finansinspektionen skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument ska den besluta att minska kärnprimärkapitalet i proportion till förlusterna.

12 § Om företaget har ett positivt värde, får Finansinspektionen späda ut äganderätten för existerande aktieägare genom att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

13 § Finansinspektionen får i samband med beslut om minskning av kärnprimärkapitalet enligt 11 § besluta att vidta någon eller några av följande åtgärder.

1. Dra in befintliga kärnprimärkapitalinstrument.
2. Överföra befintliga kärnprimärkapitalinstrument till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

14 § Finansinspektionen ska när kärnprimärkapitalet har minskats i proportion till förlusterna, permanent skriva ned kapitalbeloppet för relevanta kapitalinstrument eller konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska bedömas fallera eller sannolikt komma att fallera.

Relevanta kapitalinstrument ska skrivas ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument i följande ordning

a. övriga primärkapitalinstrument,

b. supplementärkapitalinstrument.

15 § Vid konvertering av relevanta kapitalinstrument gäller följande.

1. De kärnprimärkapitalinstrumenten som konverteringen ska ske till ska vara utgivna av företaget i fråga eller av dess moderföretaget, beroende på vad Finansinspektionen beslutar. Finansinspektionen får dock besluta att instrumenten ska ges ut av moderföretaget, bara om det har godkänts av resolutionsmyndigheten för moderföretaget.

2. Kärnprimärkapitalinstrumentet ska ha getts ut innan företaget ger ut aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att erhålla kapital från staten eller ett offentligt organ.

3. Kärnprimärkapitalinstrumenten ska tilldelas och överföras utan dröjsmål efter beslutet att konvertera de relevanta kapitalinstrumenten.

4. Konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumentens konvertering till kärnprimärkapitalinstrument bestäms på samma sätt som i enlighet med 22 kap. 20 och 21 §§.

16 § Ett beslut om nedskrivning eller konvertering är bindande för företaget, alla innehavare av kärnprimärkapitalinstrument och relevanta kapitalinstrument.

Den som berörs av nedskrivningen eller konverteringen förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären svarar för fordringen.

En av Finansinspektionen beslutad kapitalökning eller kapitalminskning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret.

17 § När ett relevant kapitalinstrument som har getts ut av ett dotterföretag ska skrivas ned eller konverteras, får nedskrivningen eller konverteringen inte vara mer omfattande eller göras på sämre villkor än för de relevanta kapitalinstrument med samma rangordning som har skrivits ned eller konverterats på moderföretagsnivå.

Förberedande åtgärder

18 § Finansinspektionen får förelägga ett bolag som anges i 1 kap. 1 § första stycket att se till att styrelsen i företaget har det bemyndigande som krävs för att bolaget ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument.

7 kap. Värdering

Värdering inför ett beslut om resolution

1 § Innan ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd fattas ska resolutionsmyndigheten säkerställa att en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av företagets tillgångar och skulder utförs.

2 § Tillgångarna och skulderna ska värderas utifrån försiktiga antaganden.

Värderingen ska säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i företaget till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas.

3 § Värderingen ska ligga till grund för följande beslut:

1. Beslut om resolution.
2. Beslut om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas avseende företaget under resolution.
3. *Åtgärder mot ägare*. Beslut om minskningen av aktiekapital, omfattningen av indragning, överföring eller utspädning av aktier eller minskning av värdet på andelar.
4. *Försäljningsverktyget.* Beslut om vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras samt för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor.
5. *Broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget.* Beslut om vilka tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och beslut om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till företaget under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.
6. *Skuldnedskrivningsverktyget*. Beslut om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder.

4 § Värderingen ska utföras av en person med oberoende ställning i förhållande till myndigheter och till det företag som är föremål för värderingen.

5 § Till värderingen ska biläggas följande information såsom den framgår av företagets räkenskapsinformation.

1. En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen för företaget.
2. En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsmässiga värde.
3. En förteckning över de utestående skulder i och utanför balansräkningen som framgår av räkenskaperna för företaget, med angivande av respektive skulds prioritet enligt förmånsrättslagen (1970:979).

Till grund för beslut enligt 3 § 4 och 5 får vid behov den information som ska biläggas värderingen enligt första stycket andra punkten kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av

tillgångarna och skulderna i företaget med utgångspunkt i marknadsvärdet.

6 § Värderingen ska innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Resolutionsmyndigheten ska ange om uppskattning ska utgå från konkurs eller likvidation.

7 § När de krav som framgår av 1–6 §§ har uppfyllts är värderingen att anse som slutlig.

Preliminär värdering

8 § Om det på grund av brådska inte är möjligt att uppfylla kraven i 4 §, 5 § första stycket eller 6 § ska en preliminär värdering genomföras av resolutionsmyndigheten.

En preliminär värdering som genomförs i enlighet med 9 § utgör tillräcklig grund för att vidta resolutionsåtgärder.

9 § En preliminär värdering av företagets tillgångar och skulder ska så långt möjligt uppfylla kraven enligt 4 §, 5 § första stycket och 6 §. En preliminär värdering ska innehålla en buffert för eventuella ytterligare förluster.

En värdering ska betraktas som preliminär till dess en oberoende person har utfört en värdering som uppfyller 1–6 §§.

Komplettering av preliminär värdering

10 § Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt se till att den preliminära värderingen kompletteras för att uppfylla 1–6 §§ och därmed bli slutlig.

11 § Om den slutliga värderingen utvisar ett högre värde än den preliminära värderingen ska resolutionsmyndigheten

1. fatta beslut om att öka värdet av borgenärernas fordringar som har skrivits ned genom skuldnedskrivningsverktyget,
2. besluta att ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag ska göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till företaget under resolution, eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller andra äganderättsinstrument till ägarna av dessa.

Värdering när resolutionsåtgärder vidtagits

12 § I syfte att bedöma om det ekonomiska utfallet för ägare, borgenärer och insättningsgarantisystemet skulle ha blivit bättre om ett företag i stället för resolution hade blivit föremål för konkurs eller gått i likvidation, ska resolutionsmyndigheten se till att en person med oberoende ställning i förhållande till myndigheter och till det företag som är föremål för värderingen, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärder har vidtagits gör en värdering som fastställer

1. vilket ekonomiskt utfall ägare och borgenärer skulle ha fått om företaget hade försatts i konkurs eller gått i likvidation vid den tidpunkt då beslutet att försätta företaget i resolution fattades,

2. vilket ekonomiskt utfall ägare och borgenärer faktiskt har fått vid resolutionen av företaget, och

3. vilken skillnaden är mellan det ekonomiska utfallet enligt 1 och 2.

Värderingen enligt första stycket ska bortse från eventuellt statligt stöd till företaget under resolution.

Resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om jämförelsen med utfallet vid resolution ska avse konkurs eller likvidation.

AVDELNING III. RESOLUTION

8 kap. Övergripande om resolution

Ändamålen med resolution (resolutionsändamålen)

1 § Ändamålen med resolution (resolutionsändamålen) är att

1. motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet genom att bland annat

a. säkerställa att kritiska verksamheter kan upprätthållas, och

b. förebygga spridning av negativa effekter i det finansiella systemet,

2. upprätthålla marknadsdisciplin,

3. skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på statligt stöd,

4. skydda garanterade insättare och investerare som omfattas av lagen (1999:158) om investerarskydd, och

5. skydda kundmedel och kundtillgångar.

Inledande av resolution

Finansinspektionen prövning av om ett företag fallerar

2 § Finansinspektionen ska på eget initiativ eller på begäran av regeringen, resolutionsmyndigheten eller Riksbanken pröva om ett institut eller ett företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket 2 fallerar eller sannolikt kommer att fallera och om det finns andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Inför den prövningen ska Finansinspektionen samråda med Regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken.

Resolutionsmyndighetens prövning

3 § Resolutionsmyndigheten ska pröva om ett företag ska försättas i resolution när den får en underrättelse från Finansinspektionen om att inspektionen har fastställt att företaget fallerar eller sannolikt kommer att fallera och om att det inte finns andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar.

Detta gäller dock inte i de fall som anges i 9 kap. 10 och 11 §§.

4 § Resolutionsmyndigheten får besluta att försätta ett företag i resolution om förutsättningarna för resolution är uppfyllda. Vilka

förutsättningarna är framgår av 9 kap. För ett beslut om resolution beträffande ett företag som ingår i en gränsöverskridande koncern gäller dessutom processen i 10 kap.

5 § Ett beslut om resolution och om vilka resolutionsåtgärder som ska vidtas ska föregås av en värdering enligt 7 kap.

Rättsverkningar av ett beslut om resolution

6 § Genom ett beslut om resolution utlöses vissa rättsverkningar som framgår av 11 och 12 kap.

Resolutionsåtgärder

7 § När ett företag har försatts i resolution ska resolutionsmyndigheten besluta om en eller flera resolutionsåtgärder eller ge in en ansökan om konkurs eller likvidation.

8 § När resolutionsmyndigheten vidtar resolutionsåtgärder gäller 24 kap. om skydd för motparter.

Avslutningen av en resolution

9 § I 25 kap. finns bestämmelser om hur en resolution avslutas och vissa sammanhängande bestämmelser.

Beslut om resolutionsåtgärder i ett annat land

10 § För att säkerställa att resolution av en gränsöverskridande koncern kan genomföras effektivt finns det särskilda bestämmelser om verkan av beslut som har fattats i en annan stat inom EES och om erkännande av förfaranden i tredjeland. Dessa bestämmelser finns 26 och 27 kap.

Finansiering av resolution

11 § För att finansiera resolutionsåtgärderna ska det finnas en resolutionsreserv som beskrivs i 28 kap.

9 kap. Beslut om resolution

Institut

1 § Resolutionsmyndigheten ska besluta att försätta ett institut i resolution om samtliga följande förutsättningar är uppfyllda.

1. Finansinspektionen har, efter samråd med Regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken, fastställt att institutet fallerar eller att det är sannolikt att institutet kommer att fallera.
2. Finansinspektionen har, efter samråd med Regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken, fastställt att det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle förhindra att institutet fallerar.

3. Resolutionsmyndigheten har, efter samråd med Regeringskansliet, Finansinspektionen och Riksbanken, fastställt att resolution är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse.

Resolutionsmyndigheten behöver inte försätta institutet i resolution, om det vidtas resolutionsåtgärder mot institutets moderföretag och det inte är nödvändigt att vidta separata åtgärder mot institutet för att uppnå resolutionsändamålen.

Fallera eller sannolikt fallera

2 § Ett institut ska anses fallera enligt 1 § första stycket 1 om en eller flera av följande situationer föreligger.

1. Institutet överträder sina skyldigheter på ett sätt som medför att institutets tillstånd ska återkallas.

2. Värdet på institutet tillgångar understiger värdet på dess skulder.

3. Institutet kan inte betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.

4. Institutet behöver statligt stöd utom i de fall som anges i 3 §. Ett institut ska anses sannolikt fallera enligt 1 § första stycket 1 om det på objektiva grunder kan fastställas att institutet i en nära framtid kommer att befinna sig i en situation som avses i första stycket 1–3.

3 § Institut som behöver statligt stöd ska inte anses fallera om stödet ges till ett solitt institut för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin i ett land inom EES och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, och

1. stödet antar någon av följande former:

a. en statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på deras villkor,

b. en statlig garanti för nya skuldförbindelser,

c. ett tillskott till kapitalbasen eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger företaget någon fördel, när varken omständigheterna som avses i 2 § 1, 2 eller 3 eller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument föreligger när det stödet beviljas,

2. stödet har godkänts slutligt enligt unionens regler om statligt stöd,

3. åtgärderna är tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att motverka konsekvenserna av den allvarliga störningen, och används inte för att kompensera för förluster som institut har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig, och

4. i fråga om kapitaltillskott är stödet begränsat till tillskott som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som Europeiska centralbanken, Europeiska bankmyndigheten eller nationella myndigheter genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

Det allmännas intresse

4 § Resolution ska anses nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse om det är nödvändigt för att uppnå ett eller flera av

resolutionsändamålen, är proportionerligt i förhållande till dessa och en avveckling av företaget genom konkurs eller likvidation inte skulle uppnå ändamålen i samma omfattning.

Finansiellt institut

5 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett finansiellt institut ska försättas i resolution, om

1. det moderinstitut som omfattas av den gruppbaserade tillsynen uppfyller förutsättningar för resolution, och
2. det finansiella institutet uppfyller de förutsättningar för resolution som anges i 1 §.

I fråga om ett utländskt moderinstitut ska den utländska myndighet som ansvarar för moderinstitutet ha konstaterat att förutsättningar för resolution är uppfyllda beträffande det.

Holdingföretag

6 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet ska försättas i resolution, om

1. ett institut eller ett utländskt institut som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningar för resolution, och
2. holdingföretaget uppfyller de förutsättningar för resolution som anges i 1 §.

I fråga om ett utländskt institut ska den utländska myndighet som ansvarar för institutet ha konstaterat att förutsättningar för resolution är uppfyllda beträffande det.

7 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet ska försättas i resolution trots att holdingföretaget inte uppfyller förutsättningarna för resolution, om

1. ett institut eller ett utländskt institut hemmahörande inom EES som är dotterföretag till holdingföretaget uppfyller förutsättningar för resolution,
2. institutets eller det utländska institutets fallissemang kan leda till att ett annat institut eller utländskt institut hemmahörande inom EES fallerar eller att koncernen fallerar, och
3. det är nödvändigt att vidta resolutionsåtgärder mot holdingföretaget för rekonstruktion eller avveckling av ett institut eller ett utländskt institut hemmahörande inom EES eller av hela koncernen.

I fråga om ett utländskt institut ska den utländska myndighet som ansvarar för institutet ha konstaterat att förutsättningar för resolution är uppfyllda beträffande det.

8 § Resolutionsmyndigheten får inte med stöd av 6 eller 7 § besluta om resolution mot ett holdingföretag med blandad verksamhet för att hantera koncernens problem, om det fallerande institutet eller utländska institutet innehas direkt eller indirekt av ett finansiellt holdingföretag. I så fall ska resolutionsåtgärder i stället vidtas mot det finansiella holdingföretaget.

9 § Vid den bedömning som enligt 6 § första stycket 1 eller 7 § första stycket 1 ska göras av om ett institut uppfyller förutsättningarna för resolution, får resolutionsmyndigheten, bortse från koncerninterna kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang.

Om holdingföretaget är hemmahörande i ett annat land inom EES, gäller första stycket om resolutionsmyndigheten kommer överens om det med resolutionsmyndigheten för holdingföretaget.

Om resolutionsmyndigheten ansvarar för holdingföretaget, får resolutionsmyndigheten komma överens med den utländska resolutionsmyndighet i ett land inom EES som ansvarar för ett utländskt institut om att det ska bortse från koncerninterna kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang.

Om resolution i samband med ett resolutionsförfarande i tredjeland

Moderföretag

10 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är moderföretag till ett tredjelandsinstitut ska försättas i resolution, om

1. en myndighet i detta tredjeland har beslutat att tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution, och
2. det är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse.

EES-filialer

11 § Om en EES-filial inte omfattas av ett resolutionsförfarande i tredjeland eller om resolutionsmyndigheten inte har erkänt resolutionsförfarandet enligt 27 kap. 2–4 §§, får den besluta om hantera filialen genom resolution, om det är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse och någon av följande förutsättningar är uppfyllda:

1. Filialen uppfyller inte längre eller kommer sannolikt inte längre att uppfylla villkoren för filialtillståndet och det inte finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle förhindra det eller att den fallerar.
2. Resolutionsmyndigheten bedömer att

a. tredjelandsinstitutet kan inte, vill inte eller kommer sannolikt inte att kunna fullgöra sina förpliktelser mot sina borgenärer inom EES, eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört här när de förfaller till betalning, och

b. resolutionsmyndigheten är försäkrad om att det inte har inletts, eller kommer att inledas något resolutionsförfarande eller något annat insolvensförfarande mot institutet inom rimlig tid.

3. En myndighet i tredjeland har inlett ett resolutionsförfarande mot ett tredjelandsinstitut eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att det avser att inleda ett sådant förfarande.

Offentliggörande

12 § Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra ett beslut om resolution så snart som möjligt.

10 kap. Processen för beslut om resolution som rör gränsöverskridande koncerner

Om resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag

1 § När resolutionsmyndigheten har fastställt att ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern uppfyller förutsättningarna för resolution enligt 9 kap. ska den omgående, och innan den får fatta beslut om resolution, underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten, den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen om,

1. fastställandet att dotterföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution, och
2. vilka resolutionsåtgärder eller andra insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga att vidta mot företaget.

2 § Om den samordnande resolutionsmyndigheten underrättar resolutionsmyndigheten om att den inte avser att lägga fram någon koncernresolutionsordning, får resolutionsmyndigheten fatta beslut om resolution och besluta att vidta de åtgärder som angetts i underrättelsen enligt 1 § 2. Detsamma gäller om det har gått 24 timmar från det att den samordnande resolutionsmyndigheten mottagit underrättelsen eller den längre tid som resolutionsmyndigheten har godkänt, och den samordnande resolutionsmyndigheten inte har lagt fram en koncernresolutionsordning.

3 § Om den samordnande resolutionsmyndigheten inom tidsfristen i 2 §, föreslår en koncernresolutionsordning, ska resolutionsmyndigheten inom den tid som är rimlig med hänsyn tagen till hur brådskande situationen är försöka komma överens med den samordnande resolutionsmyndigheten och andra berörda resolutionsmyndigheter om att genomföra koncernresolutionsordningen.

4 § Om någon överenskommelse inte träffas får resolutionsmyndigheten besluta att försätta företaget i resolution och vidta resolutionsåtgärder.

Ett sådant beslut får fattas om resolutionsmyndigheten har invändningar mot koncernresolutionsordningen eller om den anser att den behöver vidta andra resolutionsåtgärder än de som föreslås i den. Inför beslutet ska resolutionsmyndigheten beakta innehållet i den koncernresolutionsplan som upprättats enligt 3 kap. Den ska också beakta åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda staterna inom EES och på andra delar av koncernen.

Resolutionsmyndigheten ska underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten och de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om sitt beslut, vilka åtgärder den avser att vidta och skälen för sitt beslut.

5 § Ett beslut som en utländsk myndighet fattar efter en överenskommelse som avses i 3 §, gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet

6 § Om resolutionsmyndigheten i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet får en sådan underrättelse som avses i artikel 91.1 i resolutionsdirektivet från en resolutionsmyndighet i ett land inom EES gäller 7–10 §§.

7 § Resolutionsmyndigheten ska, inom 24 timmar efter mottagandet av en underrättelse enligt 6 §, eller den längre tid som godkänns av den underrättande myndigheten, bedöma de sannolika effekterna av de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som anges i underrättelsen för andra koncernföretag hemmahörande inom EES. Om resolutionsmyndigheten då bedömer att de åtgärder som den underrättande myndigheten avser att vidta sannolikt leder till att förutsättningarna för resolution enligt artikel 32 eller 33 i resolutionsdirektivet uppfylls även för ett annat koncernföretag i ett annat land inom EES än den från vilken underrättelsen kom, ska den inom samma tid föreslå en koncernresolutionsordning.

Resolutionsmyndigheten ska göra bedömningen enligt första stycket efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet för koncernen.

8 § Resolutionsmyndigheten ska, inom den tid som är rimlig med hänsyn tagen till hur brådskande situationen är, försöka komma överens med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om koncernresolutionsordningen. När en sådan överenskommelse ingås, ska resolutionsmyndigheten fatta ett beslut enligt överenskommelsen.

9 § Om det inte är möjligt att ingå en överenskommelse, får resolutionsmyndigheten, om förutsättningarna i 9 kap. är uppfyllda, besluta om att försätta ett företag i resolution och att vidta resolutionsåtgärder. I ett sådant fall behöver resolutionsmyndigheten inte lämna en underrättelse enligt 12 §.

10 § Ett beslut som en utländsk myndighet fattar efter den process som beskrivs i 6–9 §§ gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag men är inte underrättande myndighet

11 § Om resolutionsmyndigheten i andra fall än de som anges i 1 och 6 §§ ansvarar för ett företag som omfattas av en koncernresolutionsordning, gäller 3–5 §§.

Moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution

Resolutionsmyndigheten ansvarar för moderföretaget

12 § Om resolutionsmyndigheten fastställer att ett moderföretag inom EES i en gränsöverskridande koncern uppfyller förutsättningarna för resolution enligt 9 kap., ska den omgående och innan den får fatta beslut om resolution, underrätta den samordnande tillsynsmyndigheten och de

övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om

1. fastställandet att moderföretaget uppfyller förutsättningarna för resolution, och
2. vilka resolutionsåtgärder eller andra insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga att vidta mot företaget.

Resolutionsmyndigheten får lägga fram en koncernresolutionsordning om

1. de resolutionsåtgärder eller de andra åtgärder som resolutionsmyndigheten anser lämpliga för moderföretaget sannolikt leder till att villkoren i artikel 32 eller 33 uppfylls för något annat företag i koncernen,
2. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå inte är tillräckliga för att stabilisera situationen eller kommer sannolikt inte att leda till ett optimalt resultat,
3. en utländsk resolutionsmyndighet anser att förutsättningarna för resolution enligt artikel 32 eller 33 är uppfyllda för de dotterföretag de ansvarar för, eller
4. resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag på ett sätt som gör att en koncernresolutionsordning är lämplig.

13 § Om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning får myndigheten efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet, fatta beslut om resolution och resolutionsåtgärder.

Resolutionsmyndigheten ska när den fattar sitt beslut

1. beakta och följa den koncernresolutionsplan som beslutats, om den inte med beaktande av omständigheterna i fallet anser att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen, och
2. beakta den finansiella stabiliteten i de länder inom EES som berörs.

14 § Om resolutionsmyndigheten föreslår en koncernresolutionsordning gäller 8 och 9 §§.

Om myndigheterna inte kan komma överens, gäller en utländsk myndighets beslut i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag men inte det som fallerar

15 § Om en utländsk resolutionsmyndighet har lagt fram en koncernresolutionsordning för ett moderföretag till ett dotterföretag som resolutionsmyndigheten ansvarar, gäller 3–5 §§.

11 kap. Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

Resolutionsmyndigheten tar kontroll

1 § När resolutionsmyndigheten har beslutat att ett företag ska försättas i resolution, får

1. ägarna inte längre företräda aktierna eller andelarna vid stämman, eller
2. huvudmännen i en sparbank inte längre besluta i ärenden vid sparbankstämman.

Ägarnas och huvudmännens rätt enligt första stycket övertas av resolutionsmyndigheten.

2 § Resolutionsmyndigheten övertar styrelsens och den verkställande direktörens befogenheter, om inte myndigheten beslutar något annat.

Ledningen i ett företag i resolution

3 § Resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör för ett företag under resolution. Detta gäller dock inte om det är nödvändigt för myndighetens arbete med att uppnå resolutionsändamålen att en eller flera personer fortsätter att ingå i ledningen.

12 kap. Hinder mot exekutiva åtgärder och vissa rättshandlingar kopplade till resolution

Hinder mot exekutiva åtgärder

1 § Av 1 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) framgår att bara resolutionsmyndigheten får ansöka om att ett företag under resolution ska försättas i konkurs.

2 § När ett företag har försatts i resolution får utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte äga rum mot företaget. Handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. får inte ske.

Under resolution får det inte heller meddelas beslut om kvarstad eller betalningssäkring.

Bestämmelserna i första och andra styckena gäller inte för förpliktelser som uppkommit efter det att företaget försatts i resolution.

Begäran om vilandeförklaring av rättsprocesser

3 § När ett företag har försatts i resolution får resolutionsmyndigheten begära att en domstol, eller motsvarande organ, vilandeförklarar rättsprocesser som företaget under resolution är delaktigt i. Domstolen, eller det motsvarande organet, ska vilandeförklara rättsprocessen om det krävs för att uppnå resolutionsändamålen.

Hinder mot att utöva vissa rättshandlingar

4 § En motpart till ett företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket får på grund av ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte

1. säga upp eller häva ett avtal med företaget,
2. ändra villkoren i ett avtal med företaget,
3. ställa in fullgörelsen och hålla inne sin prestation mot företaget,

4. kvitta en fordran som företaget har på motparten, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget,

5. omvandla en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse,

6. tillämpa en slutavräkningsklausul, eller

7. ta emot, förfoga över eller ta i anspråk en säkerhet i tillgångar som tillhör företaget.

En motpart till ett företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket får inte i förhållande till det företaget göra gällande att ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges i första stycket är ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden enligt parternas avtal.

Det som sägs i första och andra styckena gäller endast om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten.

5 § Ett avtalsvillkor i strid med det som sägs i 4 § är ogiltigt.

6 § Om företaget inte fullgör en avtalsförpliktelse till följd av ett beslut av resolutionsmyndigheten enligt 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § anses företaget ändå fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser på det sätt som anges i 4 § tredje stycket.

7 § Ett förbud enligt 4 § gäller även för en motpart till

1. ett dotterföretag till ett sådant företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket, om ett företag inom koncernen svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser, eller

2. ett annat företag inom koncernen, om motpartens rätt grundar sig på ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd som riktar sig mot något annat företag inom koncernen eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut.

8 § Om resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande i tredjeland i enlighet med 27 kap. 2 § ska ett sådant förfarande betraktas som ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd vid tillämpning av bestämmelserna 4–7 §§.

9 § Bestämmelserna i 4–8 §§ ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser.

13 kap. Om resolutionsåtgärder

1 § När ett företag har försatts i resolution får resolutionsmyndigheten besluta om en eller flera av följande resolutionsåtgärder:

1. Vidta någon av de åtgärder som anges i 11 kap 3 §, 14 kap. 1, 2, 7, 8, 11 och 12 §, 15 kap. 2–5 §§, 17 kap. 1, 3 och 4 §§, 18 kap. 7 och 9 §§,

19 kap. 8 och 10 §§, 20 kap. 8 och 10 §§, 21 kap. 1 och 4 §§, 22 kap. 17 och 19 §§ samt 29 kap. 2 §.

2. Tillämpa av något av följande resolutionsverktyg:

a. försäljningsverktyget, enligt 18 kap.,

b. broinstitutsverktyget, enligt 19 kap.,

c. avskiljandeverktyget, enligt 20 kap., och

d. skuldnedskrivningsverktyget enligt 22 kap.

3. Tillsätta en särskild förvaltare enligt 16 kap. 1 §.

Dessutom får regeringen besluta att använda något av de statliga stabiliseringsverktygen enligt 23 kap.

2 § Resolutionsmyndigheten ska vidta de resolutionsåtgärder som enligt dess uppfattning bäst uppfyller de resolutionsändamål som är relevanta i det enskilda fallet. Den också sträva efter att minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig värdeförstörelse.

Om det finns flera ändamål ska myndigheten, om inte annat framgår av denna lag, göra en avvägning mellan dem med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet.

3 § Resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder är giltiga oavsett vad som anges i någon annan lag eller i ett företags bolagsordning eller stadgar eller i ett avtal.

Resolutionsmyndigheten behöver inte innan åtgärden vidtas, inhämta en annan myndighets eller persons samtycke till resolutionsåtgärden eller underrätta en myndighet eller annan person om beslutet.

Detta gäller inte om något annat framgår av denna lag eller föreskrifter som har beslutats med stöd av lagen.

Offentliggörande av beslut om resolutionsåtgärder

4 § Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt offentliggöra ett beslut om att vidta resolutionsåtgärder.

Om resolutionsmyndigheten fattar beslut enligt 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § ska resolutionsmyndigheten även offentliggöra villkoren för åtgärden och under vilken tid som åtgärden gäller.

Resolutionsåtgärder beträffande ett företag i en koncern

5 § Om ett företag ingår i en koncern, ska resolutionsmyndigheten utforma de resolutionsåtgärder som vidtas så att de,

1. minimerar påverkan på andra koncernföretag och på koncernen som helhet, och

2. minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES i sin helhet och i enskilda länderna inom EES, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

Anställda och deras representanter

6 § Resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsåtgärder påverkar inte de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter i styrelsen.

7 § När resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd bör den informera och samråda med representanter för de anställda.

Säkerställda obligationer

8 § I ett företag under resolution som har gett ut säkerställda obligationer ska tillgångar i säkerhetsmassan, derivatavtal och obligationer hållas åtskilda från övriga tillgångar och skulder. Resolutionsmyndigheten ska också se till att tillgångarna tillförs tillräcklig finansiering.

Det ekonomiska utfallet

9 § När försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget används för att överföra vissa tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag under resolution, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vars fordringar inte överförts inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

10 § När skuldnedskrivningsverktyget används ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

11 § När medel från insättningsgarantisystemet tillförs enligt 7 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, ska resolutionsmyndigheten säkerställa att det ekonomiska utfallet för insättningsgarantisystemet inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation vid den tidpunkt då beslutet om resolution fattades.

Om egendom i tredjeland

12 § Om resolutionsmyndigheten har beslutat att vidta en resolutionsåtgärd som avser tillgångar som finns i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av lagen i tredjeland, ska resolutionsmyndigheten

1. när det behövs förvalta aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfylla skyldigheterna för mottagarens räkning, till dess beslutet får verkan, eller
2. besluta att en överföring, nedskrivning, konvertering eller annan åtgärd inte längre ska gälla, om det när beslutet har fattats visar sig vara högst osannolikt att åtgärden kommer att få avsedd verkan.

Om en åtgärd är ogiltig enligt ett beslut enligt första stycket 2 ska situationen återställas till den som förelåg före beslutet. Mottagaren är skyldig att lämna tillbaka de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som beslutet avser. Den ersättning som har betalats för det överförda ska betalas tillbaka.

14 kap. Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar

Ändring av löptider och räntevillkor

1 § Resolutionsmyndigheten får beträffande kvalificerade skulder och relevanta kapitalinstrument som uppkommit innan ett företag försatts i resolution besluta att

1. ändra eller anpassa löptiden för skulden,
2. ändra den ränta som ska betalas för skulden, eller
3. ändra dagen då räntan förfaller till betalning.

Detta gäller inte för en skuld som är säkerställd.

Förbud mot att fullgöra vissa förpliktelser

2 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag under resolution inte ska fullgöra en betalnings- eller en leveransförpliktelse som följer av ett avtal som har ingåtts av företaget. I så fall behöver inte heller motparten fullgöra sin betalnings- eller leveransförpliktelse enligt avtalet.

3 § Förbudet får gälla från och med offentliggörandet enligt 13 kap. 4 § och till och med midnatt den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

4 § Om en betalnings- eller leveransförpliktelse skulle ha fullgjorts under den tid som anges i 3 § ska förpliktelsen fullgöras omedelbart efter utgången av den tidsperioden.

5 § Ett beslut enligt 2 § får inte avse

1. kvalificerade insättningar,
2. överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett anmält avvecklingssystem,
3. betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter och centralbanker, eller
4. finansiella instrument och medel som omfattas av lagen (1999:158) om investerarskydd.

6 § Om ett företag under resolution fullgör en betalnings- eller leveransförpliktelse i strid med ett beslut enligt 2 § ska betalningen eller leveransen gälla, om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Förbud mot att ta i anspråk säkerheter

7 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en borgenär till ett företag under resolution inte får ta i anspråk en säkerhet som har ställts ut i tillgångar som tillhör företaget.

Förbudet får gälla från och med offentliggörandet enligt 13 kap. 4 § till och med midnatt den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

8 § Om resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta något annat företag inom koncernen i resolution eller att vidta en sådan åtgärd som anges i 13 kap. 1 § första stycket 1 eller 2, eller andra stycket mot ett sådant företag, ska ett särskilt beslut om förbud mot att ta i anspråk säkerheter fattas med avseende på det företaget. Det sakliga innehållet i det beslutet ska motsvara det sakliga innehållet i det beslut som avses i 7 §.

9 § Ett beslut enligt 7 eller 8 § får inte avse

1. säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i ett anmält avvecklingssystem, eller
2. säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter.

Första stycket gäller endast om den säkerhet som har ställts ut är en marginalsäkerhet eller en annan panträtt.

10 § Om en borgenär tar i anspråk en säkerhet i strid med ett beslut enligt 7 eller 8 § ska rättshandlingen gälla, om det inte visas att borgenären kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav borgenären skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Förbud mot att utöva vissa rättshandlingar

11 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en motpart till ett företag under resolution inte får

1. säga upp eller häva ett avtal med företaget,
2. ändra villkoren i ett avtal med företaget,
3. ställa in fullgörelsen och hålla inne sin prestation mot företaget,
4. kvitta en fordran som företaget har på motparten, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget,
5. omvandla en fordran som motparten har på företaget, eller en förpliktelse som företaget ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse, eller
6. tillämpa en slutavräkningsklausul.

Det som sägs i första stycket gäller endast om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten.

Förbudet får gälla från och med offentliggörandet enligt 13 kap. 4 § och till och med midnatt den bankdag som följer närmast efter dagen för offentliggörandet.

12 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en motpart till ett dotterföretag till ett företag under resolution inte får vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket beträffande ett avtal med dotterföretaget, om

1. företaget under resolution svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser, och
2. grunden för att vidta åtgärden är obestånd hos företaget under resolution eller dess finansiella ställning i övrigt.

Det som sägs i 11 § andra och tredje styckena ska tillämpas på motsvarande sätt vid ett beslut enligt första stycket.

13 § Om resolutionsmyndigheten har beslutat om en överföring enligt 18 kap. 2 §, 19 kap. 2 § eller 20 kap. 3 §, får myndigheten fatta ett beslut enligt 12 § endast om

1. samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts till mottagaren, eller
2. resolutionsmyndigheten ser till att avtalsförpliktelserna säkerställs på annat sätt.

14 § Ett beslut enligt 11 eller 12 § får inte avse avtal som

1. är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem, eller
2. företaget under resolution har ingått med centralbanker eller centrala motparter.

15 § En motpart till ett sådant företag som anges i 11 eller 12 § får vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket före utgången av den tidsperiod som anges i 11 § tredje stycket, om resolutionsmyndigheten underrättar motparten om

1. att de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet inte ska överföras till en mottagare, eller
2. att de skulder som omfattas av avtalet inte ska skrivas ned eller konverteras genom användning av skuldnedskrivningsverktyget.

16 § Om de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts till en mottagare får motparten efter utgången av den tidsperiod som anges i 11 § tredje stycket endast vidta en sådan åtgärd som anges i 11 § första stycket om mottagaren inte fullgör väsentliga avtalsförpliktelser.

17 § Om en motpart till ett företag under resolution vidtar en åtgärd i strid med ett beslut enligt 11 eller 12 § ska åtgärden gälla, om det inte visas att motparten kände till beslutet eller att det förekom omständigheter som gav motparten skälig anledning att anta att resolutionsmyndigheten hade fattat ett sådant beslut.

Övrigt

18 § När resolutionsmyndigheten utövar sin beslutanderätt enligt 2, 7, 8, 11 eller 12 § ska den ta hänsyn till hur de finansiella marknadernas funktionssätt kan påverkas av beslutet.

15 kap. Kompletterande åtgärder

Allmänna bestämmelser

1 § När resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd får den besluta om sådana åtgärder som anges i 2–4 §.

Upphäva rätt att förvärva aktier

2 § Resolutionsmyndigheten får besluta att en innehavare av aktier i ett företag under resolution eller av andra äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag, inte får förvärva ytterligare sådana aktier eller äganderättsinstrument.

Avbryta handel

3 § Resolutionsmyndigheten får begära att

1. en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad av ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag under resolution eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel enligt 15 kap. 11 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
2. ett värdepappersinstitut med tillstånd enligt 2 kap. 1 § 8 lagen om värdepappersmarknaden ska avslå en begäran om upptagande till handel på en handelsplattform av ett finansiellt instrument som har getts ut av ett företag under resolution, eller besluta att ett sådant finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel enligt 11 kap. 11 a § lagen om värdepappersmarknaden,
3. Finansinspektionen ska besluta om handelsstopp enligt 22 kap. 2 a § lagen om värdepappersmarknaden.

Resolutionsmyndigheten får även begära att en behörig myndighet i ett annat land inom EES fattar motsvarande beslut.

Säga upp avtal

4 § Resolutionsmyndigheten får besluta att ett avtal som ett företag under resolution är part i ska sägas upp med omedelbar verkan eller att villkoren i avtalet ska ändras.

Särskilt om avslutande av derivatavtal

5 § Resolutionsmyndigheten får för ändamålet i 22 kap. 18 § besluta att ett derivatavtal eller ett finansiellt avtal ska avslutas. Därefter ska resolutionsmyndigheten fastställa skuldens storlek.

Om det finns ett nettningsavtal mellan företaget under resolution och motparten, ska resolutionsmyndigheten tillämpa det för att fastställa skuldens nettobelopp.

16 kap. Särskild förvaltare

1 § Resolutionsmyndigheten får besluta att utse en särskild förvaltare som får utöva stämmans och styrelsens befogenheter i ett företag under resolution.

En särskild förvaltare ska följa de instruktioner som resolutionsmyndigheten utfärdar för denne.

Det åligger förvaltaren att inom sitt uppdrag vidta alla de åtgärder som främjar de relevanta resolutionsändamålen samt att genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut.

Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra tillsättningen av en särskild förvaltare.

2 § En särskild förvaltare ska ha den särskilda insikt och erfarenhet som uppdraget kräver samt även i övrigt vara lämplig för uppdraget.

Den som står i ett sådant förhållande till någon ägare, borgenär eller någon annan att det är ägnat att rubba förtroendet för att han eller hon opartiskt ska utföra sitt uppdrag får inte vara förvaltare. Detsamma gäller om det i övrigt finns någon omständighet som medför att förtroendet för honom eller henne kan rubbas.

Förvaltaren ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Om den särskilda förvaltaren begär att få avgå och visar skäl till det, ska resolutionsmyndigheten entlediga honom eller henne.

3 § Den särskilda förvaltaren ska upprätta, och till resolutionsmyndigheten inlämna, en skriftlig berättelse i samband med att förvaltarskapet inleds och avslutas. Resolutionsmyndigheten får vidare ange när förvaltaren ska inlämna sådana skriftliga berättelser under pågående uppdrag.

4 § En särskild förvaltare får utses för en period av högst ett år. Därefter ska resolutionsmyndigheten pröva om det finns skäl att förlänga uppdraget.

Resolutionsmyndigheten får med omedelbar verkan skilja den särskilda förvaltaren från sitt uppdrag.

5 § En särskild förvaltare, som när han eller hon fullgör sitt uppdrag uppsåtligen eller av oaktsamhet skadar företaget, dess ägare eller borgenärer ska ersätta skadan.

17 kap. Åtgärder mot ägare

1 § Om ett företag under resolution är ett aktiebolag ska resolutionsmyndigheten, innan eller i samband med att den vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att bolagets aktiekapital ska minskas i proportion till bolagets förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

2 § Om företaget under resolution har ett positivt värde, får resolutionsmyndigheten späda ut äganderätten för existerande aktieägare genom att konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument.

3 § Resolutionsmyndigheten får i samband med beslut om att minska aktiekapitalet enligt 1 § besluta att vidta någon eller några av följande åtgärder.

1. Dra in befintliga aktier.
2. Överföra befintliga aktier till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

4 § Om ett företag under resolution är en medlemsbank eller en ekonomisk förening ska resolutionsmyndigheten, innan eller i samband med att den vidtar en resolutionsåtgärd som kan leda till att någon

borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad, besluta att minska andelarnas värde i proportion till föreningens förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

5 § De beslut som resolutionsmyndigheten fattar enligt 1–4 §§ är bindande för företaget under resolution och för berörda ägare.

En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalminskning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret.

18 kap. Försäljningsverktyget

Definition av försäljningsverktyget

1 § Med försäljningsverktyget avses en sådan överföring som anges i 2 § till en förvärvare som inte är ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

Generellt om överföring

2 § Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget för att överföra

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser, från ett företag under resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution, från innehavaren av ett sådant instrument.

Återföring

3 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring, med förvärvarens samtycke, föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget under resolution, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution till den ursprungliga innehavaren.

En återföring enligt första stycket får ske om

1. möjligheten att göra en återföring framgår av beslutet om överföring, eller
2. överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

4 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Det beslutet ska även innehålla uppgift om under vilken tid återföring får ske.

5 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring sker.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Rätt till tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

6 § Vid en överföring förlorar ägarna till företaget under resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

7 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot förvärvaren om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten.

Det som sägs i första stycket gäller inte beträffande sådana säkerhetsrätter som avses i 24 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Förvärvarens rättsliga ställning efter en överföring

8 § Vid en överföring övertas de rättigheter och förpliktelser som omfattas av försäljningen av förvärvaren. Förvärvaren ska ersätta företaget under resolution som part i de avtal som berörs.

Samarbetsskyldighet

9 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget under resolution och förvärvaren att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor, försäljningsprocess och ersättning

10 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

11 § När försäljningsverktyget används ska resolutionsmyndigheten till försäljning på marknaden bjuda ut äganderättsinstrument som getts ut av företaget under resolution eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Ett erbjudande om försäljning enligt första stycket ska

1. vara öppet för insyn,
2. ge en rättvisande bild av företaget under resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser, samt av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget,
3. inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna potentiella köpare,
4. inte ge upphov till intressekonflikter,
5. beakta behovet av att uppnå en snabb resolution, och
6. sträva efter att maximera försäljningspriset.

12 § Resolutionsmyndigheten får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet i 11 § första stycket om ett sådant erbjudande förhindrar eller försvårar uppnåendet av resolutionsändamålen.

Det som anges i första stycket ska tillämpas på motsvarande sätt beträffande de enskilda krav som anges i 11 § andra stycket.

13 § Den ersättning som ska betalas av en förvärvare vid en överföring ska tillfalla

1. företaget under resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, och
2. den ursprungliga innehavaren av äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution, om överföringen avser sådana instrument.

Från den ersättning som avses i första stycket får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som har uppstått i samband med användning av försäljningsverktyget.

Prövning av ägares lämplighet

14 § Om försäljningsverktyget används för att överföra aktier i sådan omfattning att förvärvet kräver tillstånd enligt 14 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 24 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Särskilt om tillståndsprövning

15 § Om en överföring kräver tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Första stycket ska tillämpas på motsvarande sätt om en överföring kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

19 kap. Broinstitutsverktyget

Definition och tillämpningsområde

1 § Med broinstitutsverktyget avses en sådan överföring som anges i 2 § till ett broinstitut.

Resolutionsmyndigheten får endast använda broinstitutsverktyget för att uppnå det resolutionsändamål som anges i 8 kap. 1 § 1.

Generellt om överföring

2 § Resolutionsmyndigheten får använda broinstitutsverktyget för att överföra

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett eller flera företag under resolution från det eller de företagen, eller
2. äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution från innehavaren av ett sådant instrument.

Återföring

3 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring föra tillbaka

1. tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget under resolution, eller

2. äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution till den ursprungliga innehavaren.

En återföring enligt första stycket får ske om

1. möjligheten att göra en återföring framgår av beslutet om överföring, eller

2. överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring.

4 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Det beslutet ska även innehålla uppgift om under vilken tid återföring får ske.

5 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring sker.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

6 § När resolutionsmyndigheten beslutar om en överföring ska myndigheten se till att de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger värdet av de tillgångar som samtidigt överförs från företaget under resolution eller som tillförs från någon annan.

Rätt till tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

7 § Vid en överföring förlorar ägare till företaget under resolution och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

8 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot broinstitutet om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten.

Det som sägs i första stycket gäller inte beträffande sådana säkerhetsrätter som avses i 24 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Broinstitutets rättsliga ställning efter en överföring

9 § Vid en överföring ska de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen övertas av broinstitutet. Broinstitutet ska ersätta företaget under resolution som part i de avtal som berörs.

Samarbetsskyldighet

10 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget under resolution och broinstitutet att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor och ersättning

11 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

12 § Den ersättning som ska betalas av ett broinstitut vid en överföring ska tillfalla

1. företaget under resolution, om överföringen avser tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget, och
2. den ursprungliga innehavaren av de äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution, om överföringen avser sådana instrument.

Från den ersättning som avses i första stycket får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av broinstitutsverktyget.

13 § En försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor.

Det som anges i 12 § andra stycket ska tillämpas på motsvarande sätt vid en sådan försäljning som avses i första stycket.

Tillstånd

14 § Finansinspektionen får ge ett broinstitut tillstånd att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse utan att broinstitutet uppfyller samtliga de krav som gäller för att få bedriva sådan verksamhet.

Ett tillstånd enligt första stycket gäller under den tid som bestäms av Finansinspektionen.

15 § Det som sägs i 14 § gäller endast om resolutionsmyndigheten har

1. bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att uppnå resolutionsändamålen, och
2. lämnat in en begäran till Finansinspektionen om att ett beslut enligt 14 § ska fattas.

16 § Om en överföring kräver tillstånd enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Definition av broinstitut

17 § Med ett broinstitut avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,
2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution från innehavaren av ett sådant instrument, och

3. avser att fortsätta utföra funktioner eller erbjuda tjänster som har utförts eller erbjudits av företaget under resolution, vare sig det sker direkt eller indirekt genom ett dotterföretag.

Det som anges i första stycket 2 och 3 ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Resolutionsmyndighetens kontroll

18 § Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet.

Verksamheten i ett broinstitut

19 § Ledningen i ett broinstitut ska se till att verksamheten bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen.

20 § Ledningen i ett broinstitut ska sträva efter att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till broinstitutet.

En försäljning enligt första stycket ska ske vid lämplig tidpunkt, dock senast vid den tidpunkt som anges i 23 § första stycket 3 och 24 §.

Styrning av ett broinstitut

21 § Resolutionsmyndigheten får besluta att sälja tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument som överförts till ett broinstitut.

22 § Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i broinstitutet,
2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med vad som anges i 8 kap. 6 § aktiebolagslagen (2005:551), samt
3. godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi.

Upphörande av verksamheten i ett broinstitut

23 § Resolutionsmyndigheten ska besluta om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier om

1. broinstitutet inte längre uppfyller villkoren i 17 §,
2. en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs, eller
3. det har gått två år, eller den längre tid som följer av 24 §, från dagen för den sista överföringen

Om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag under resolution ska avveckling enligt första stycket 2 och 3 ske genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag under resolution säljs eller avvecklas.

24 § Den tid som anges i 23 § första stycket 3 får förlängas av resolutionsmyndigheten med en eller flera ettårsperioder om

1. det är sannolikt att en förlängning leder till att någon av de omständigheter som anges i 23 § första stycket 1 eller 2 inträffar,
2. det är sannolikt att en förlängning leder till att broinstitutet fusioneras med ett annat företag, eller

3. en förlängning är nödvändig för att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås.

Ett beslut av resolutionsmyndigheten om förlängning enligt första stycket får endast meddelas om det framgår att det med hänsyn till marknadsförhållandena och övriga omständigheter är motiverat.

25 § Vid en försäljning av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser bjudas ut till försäljning på ett sätt som är öppet för insyn.

Försäljningsprocessen ska

1. ge en rättvisande bild av broinstitutet och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser, samt
2. inte på ett otillbörligt sätt gynna eller missgynna någon potentiell köpare.

20 kap. Avskiljandeverktyget

Definition av avskiljandeverktyget

1 § Med avskiljandeverktyget avses en sådan överföring som anges i 3 § från ett företag under resolution eller ett broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Villkor för att få använda avskiljandeverktyget

2 § Avskiljandeverktyget får användas om

1. förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad,
2. en överföring är nödvändig för att verksamheten i ett företag under resolution eller ett broinstitut ska fungera tillfredsställande, eller
3. överföringen är nödvändig för att maximera intäkterna från avvecklingen av ett företag under resolution.

Avskiljandeverktyget får endast användas i förening med ett annat resolutionsverktyg.

Generellt om överföring

3 § Resolutionsmyndigheten får använda avskiljandeverktyget för att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett eller flera företag under resolution eller broinstitut till ett tillgångsförvaltningsbolag.

Återföring

4 § Resolutionsmyndigheten får efter en överföring föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget under resolution eller broinstitutet.

En återföring enligt första stycket får ske om

1. möjligheten att göra en återföring framgår av beslutet om överföring, eller
2. överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller de villkor som anges i beslutet om överföring.

5 § De villkor som ska gälla för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Det beslutet ska även innehålla uppgift om under vilken tid återföring får ske.

6 § Den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring ska ske.

Den som är mottagare vid en återföring är skyldig att ta emot de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som förs tillbaka.

Rätt till de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs

7 § Vid en överföring förlorar ägarna till företaget under resolution eller broinstitutet och dess borgenärer rätten till de överförda tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna.

8 § Skyldigheter eller ansvarsförbindelser hänförliga till de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs ska inte gälla mot tillgångsförvaltningsbolaget om detta särskilt beslutas av resolutionsmyndigheten.

Det som sägs i första stycket gäller inte beträffande sådana säkerhetsrätter som avses i 24 kap. 4 §.

Ägares och borgenärers rätt till ersättning enligt denna lag utgör inte en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket.

Tillgångsförvaltningsbolagets rättsliga ställning efter en överföring

9 § Vid en överföring ska de rättigheter och förpliktelser som omfattas av överföringen övertas av tillgångsförvaltningsbolaget. Tillgångsförvaltningsbolaget ska ersätta företaget under resolution eller broinstitutet som part i de avtal som berörs.

Samarbetsskyldighet

10 § Resolutionsmyndigheten får förelägga företaget under resolution eller broinstitutet och tillgångsförvaltningsbolaget att bistå varandra med särskilt angivna informations- och understödsåtgärder.

Villkor och ersättning

11 § En överföring ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjorts enligt 7 kap. 1 § beaktas.

12 § Den ersättning som betalas av ett tillgångsförvaltningsbolag vid en överföring ska tillfalla det företag under resolution eller det broinstitut från vilket överföringen skedde.

Från den ersättning som avses i första stycket får resolutionsmyndigheten, för sin egen eller för resolutionsreservens räkning, göra avdrag för kostnader som uppstått i samband med användning av avskiljandeverktyget.

Definition av tillgångsförvaltningsbolag

13 § Med ett tillgångsförvaltningsbolag avses ett aktiebolag som

1. ägs helt eller delvis av staten,
2. har bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller broinstitut, och
3. avser att förvalta de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det i syfte att maximera dessas värden vid en framtida försäljning eller avveckling.

Resolutionsmyndighetens kontroll

14 § Resolutionsmyndigheten ska företräda aktierna vid bolagsstämman i tillgångsförvaltningsbolaget.

Styrning av tillgångsförvaltningsbolaget

15 § Resolutionsmyndigheten ska

1. godkänna den verkställande direktören i tillgångsförvaltningsbolaget,
2. fastställa arbetsordningen för styrelsens arbete i enlighet med vad som anges i 8 kap. 6 § aktiebolagslagen (2005:551), samt
3. godkänna tillgångsförvaltningsbolagets strategiska mål och riskstrategi.

21 kap. Kompletterande åtgärder vid överföring

1 § Om verksamhet har överförts enligt 18 kap. 2 §, 19 kap. 2 § eller 20 kap. 3 § får resolutionsmyndigheten besluta att företaget under resolution ska tillhandahålla mottagaren de tjänster eller resurser som är nödvändiga för att mottagaren ska kunna driva den överförda verksamheten effektivt. Finansiellt stöd utgör inte sådana tjänster eller resurser.

Ett sådant beslut som avses i första stycket får också riktas mot företag som ingår i samma koncern som företaget under resolution.

2 § Det som sägs i 1 § gäller även om det företag som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna har försatts i konkurs eller gått i likvidation.

3 § De tjänster eller resurser som avses i 1 § ska tillhandahållas på samma villkor som gäller enligt ett avtal om sådana tjänster eller resurser som företaget under resolution ingått innan det försattes i resolution.

Om det inte finns något sådant avtal som avses i första stycket ska tjänsterna eller resurserna tillhandahållas på skäliga villkor.

4 § Resolutionsmyndigheten får på ansökan av en resolutionsmyndighet etablerad i ett annat land inom EES förklara att ett beslut enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 65 i resolutionsdirektivet ska gälla i Sverige.

5 § Om tillgångar som finns i tredjeland eller aktier eller andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter som lyder under

rätten i tredjeland överförs till en mottagare, får resolutionsmyndigheten begära att mottagaren vidtar åtgärder för att se till att överföringen eller någon annan resolutionsåtgärd som har beslutats får verkan.

Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte vidtar åtgärder enligt första stycket att göra det.

Mottagaren har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg som uppkommit.

22 kap. Skuldnedskrivningsverktyget

Definition av skuldnedskrivningsverktyget

1 § Med skuldnedskrivningsverktyget avses

1. nedskrivning av det i resolution försatta företagets skulder, eller
2. konvertering av det i resolution försatta företagets skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget eller ett berört moderföretag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

2 § Följande skulder får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget

1. relevanta kapitalinstrument, och
2. kvalificerade skulder.

3 § Resolutionsmyndigheten får använda skuldnedskrivningsverktyget för att

1. kapitalisera ett företag under resolution i kombination med en omstrukturering av företaget, om det finns rimliga utsikter att det kommer att återge företaget dess långsiktiga livskraft,
2. konvertera skulder som överförs till ett broinstitut till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp, i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet, eller
3. inom ramen för försäljningsverktyget eller avskiljandeverktyget, konverterera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument eller minska skuldernas kapitalbelopp.

Ombildning av en sparbank

4 § För att använda skuldnedskrivningsverktyget enligt 3 § 1 i får resolutionsmyndigheten besluta att en sparbank ska ombildas till aktiebolag.

Ombildningen ska genomföras genom att sparbankens rörelse överlåts till ett bankaktiebolag. Dessa aktier ska utan ersättning överlämnas till en stiftelse, som har bildats av en eller flera sparbanker och vars huvudsakliga ändamål är att främja sparsamhet i Sverige på det sätt som framgår närmare av stiftelseförordnandet.

Omstruktureringsplaner

5 § När skuldnedskrivningsverktyget används enligt 3 § 1 ska företaget upprätta en omstruktureringsplan. Den ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess långsiktiga livskraft.

6 § Planen ska upprättas av företagets styrelse. Resolutionsmyndigheten får ge en eller flera personer i uppdrag att upprätta planen i stället för styrelsen.

7 § Omstruktureringsplanen ska läggas fram för resolutionsmyndigheten inom en månad från beslutet att använda skuldnedskrivningsverktyget.

I undantagsfall, och om det behövs för att uppnå resolutionsändamålen, får resolutionsmyndigheten förlänga tiden med en månad.

Om omstruktureringsplanen för verksamheten ska anmälas enligt unionens regler om statligt stöd, får resolutionsmyndigheten i stället förlänga tiden med högst en månad eller fram till den tidsfrist som följer av unionens regler om statligt stöd, beroende på vad som inträffar först.

8 § Inom en månad från det att resolutionsmyndigheten har fått del av omstruktureringsplanen ska den, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att

1. godkänna planen,
2. ge företaget tillfälle att ändra planen, eller
3. det inte finns några utsikter att godkänna planen.

9 § Omstruktureringsplanen ska godkännas om den innehåller åtgärder som bedöms återge företaget dess långsiktiga livskraft.

10 § Om omstruktureringsplanen ska ändras ska den ändrade planen ges in inom två veckor. Resolutionsmyndigheten ska därefter på nytt fatta beslut enligt 8 §. Ett sådant beslut ska fattas inom en vecka.

11 § Styrelsen eller den eller de personer som utsetts av resolutionsmyndigheten, ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommits med resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen. Den ska sända in en rapport till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad. Av rapporten ska det framgå vilka framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

12 § Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med Finansinspektionen, besluta att företagets styrelse eller den eller de personer som utsetts av resolutionsmyndigheten, ska ändra omstruktureringsplanen. Resolutionsmyndigheten får fatta ett sådant beslut, om den bedömer att genomförandet av den befintliga planen inte kommer att återge företaget dess livskraft. Resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om ändringen enligt 8–10 §§.

Omstrukturering av flera koncernföretag

13 § Om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag i samma koncern, ska inte vart och ett av dessa företag upprätta en omstruktureringsplan. I stället ska moderinstitutet inom EES upprätta en plan för samtliga företag inom koncernen.

Planen ska ges in till den samordnande resolutionsmyndigheten.

Om resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndighet, gäller 5–12 §§ för den plan som upprättats av moderinstitutet inom EES.

Utformningen av nedskrivning och konvertering

Det totala belopp som ska skrivas ned eller konverteras

14 § Innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget ska den på basis av en värdering enligt 7 kap. 1 § fastställa det totala belopp med vilket skulderna måste

1. skrivas ned för att värdet av företaget under resolution ska bli lika med noll, och
2. konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument så att företaget under resolution, eller ett broinstitut, uppnår en kärnprimärkapitalrelation som
   a. gör det möjligt för företaget att under minst ett års tid uppfylla villkoren för sitt tillstånd, och
   b. ger ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget.

För ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella bidrag från resolutionsreserven enligt 28 kap. 1 § vid bedömningen av kärnprimärkapitalrelationen.

15 § För ett tillgångsförvaltningsbolag ska det belopp med vilket skulderna behöver minskas fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av tillgångsförvaltningsbolagets kapitalbehov.

Ordningsföljden

16 § För att uppnå totalbeloppet enligt 14 §, ska resolutionsmyndigheten vidta en eller flera av följande åtgärder.

1. Först ska någon av de åtgärder som anges i 17 kap. vidtas beträffande aktier eller andelar i företaget under resolution.
2. Därefter ska de relevanta kapitalinstrumenten skrivas ned eller konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i följande ordning
   a. övriga primärkapitalinstrument,
   b. supplementärkapitalinstrument.
3. Om åtgärderna i 1 och 2 inte är tillräckliga, ska de kvalificerade skulderna skrivas ned eller konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument enligt förmånsrättsordningen.

17 § För att skriva ned eller konvertera skulder får resolutionsmyndigheten besluta att:

1. skuldernas kapitalbelopp ska skrivas ned permanent,
2. skuldinstrument som utfärdats av företaget under resolution, ska dras in, eller
3. skulder i ett företag under resolution ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument i det företaget, i det berörda moderföretaget, eller i ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till företaget överförs.

Skulder som är säkerställda får inte dras in.

18 § Innan resolutionsmyndigheten skriver ned eller konverterar en skuld som hänför till ett derivat ska derivatavtalet avslutas enligt 15 kap. 5 §.

19 § Resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag under resolution eller ett berört moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Konverteringskurs

20 § Den **k**onverteringskurs som används när skulder konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument, ska ge borgenärna kompensation för den minskning av borgenärens fordran som konverteringen innebär. Konverteringskursen bör om det är möjligt bestämmas så att den motsvarar det fulla värdet av borgenärens fordran enligt värderingen. Den ska minst motsvara det fulla värdet av det belopp som borgenären skulle erhållit vid en konkurs eller likvidation.

21 § Om det behövs för att uppnå resolutionsändamålen och principen om att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, får resolutionsmyndigheten besluta att olika konverteringskurser ska gälla för borgenärer med olika prioritet enligt förmånsrättsordningen. Ett sådant beslut ska innebära att konverteringskursen är lägre för efterställda skulder än för övriga skulder.

Övrigt

22 § De beslut som resolutionsmyndigheten fattar enligt 16–21 §§ är bindande för företaget under resolution och för berörda ägare och borgenärer. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot en borgensman eller andra som förutom gäldenären svarar för fordringen.

En av resolutionsmyndigheten beslutad kapitalökning är fastställd när den har registrerats i aktiebolagsregistret, föreningsregistret eller bankregistret.

Ägar- och tillståndsprövning

23 § Om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder i sådan omfattning att det leder till ett förvärv som kräver tillstånd enligt 14 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 24 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

24 § Om en konvertering av skulder leder till ett förvärv som kräver tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse ska Finansinspektionen handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt.

Första stycket ska tillämpas på motsvarande sätt om en konvertering innebär att tillstånd krävs enligt 7 kap. 12 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 7 kap. 13 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Kompletterande åtgärder

25 § För att genomföra en nedskrivning eller konvertering får resolutionsmyndigheten

1. besluta om ändring av alla relevanta register,
2. förelägga ett företag under resolution att det ska ansöka om att uppta aktier, andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument till handel på en reglerad marknad.

För skuldinstrument som före en nedskrivning har varit upptagna till handel på en reglerad marknad gäller inte kravet på utfärdande av prospekt enligt 2 kap. lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument vid en ansökan om upptagande till handel.

Undantag från nedskrivning eller konvertering

Förutsättningar för undantag

26 § Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis undanta kvalificerade skulder från nedskrivning eller konvertering, om

1. det inte är möjligt att skriva ned eller konvertera den kvalificerade skulden inom rimlig tid,
2. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att företaget under resolution eller någon som har övertagit verksamheten från företaget ska kunna upprätthålla kritisk verksamhet eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning eller lönsamhet,
3. undantaget är nödvändigt och proportionellt för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet, eller
4. nedskrivningen eller konverteringen skulle leda till värdeförstörelse, som innebär att förlusterna för andra borgenärer blir högre än om skulderna undantas.

27 § Inför ett beslut om undantag för kvalificerade skulder enligt 26 § ska resolutionsmyndigheten beakta

1. principen att förluster i första hand ska drabba ägare och därefter borgenärerna i företaget under resolution i prioritetsordning,
2. vilken förlustabsorberingskapacitet som företaget under resolution har kvar, om skulderna undantas, och
3. behovet av att behålla tillräckliga resurser för finansiering av resolution.

Omfördelning av bördan

28 § Resolutionsmyndigheten får besluta att skulder som inte undantagits från nedskrivning eller konvertering, ska skrivas ned eller konverteras för att täcka de förluster som skulle ha burits av de undantagna skulderna. Det får dock inte innebära att det ekonomiska utfallet för borgenärerna blir sämre än vad det hade blivit vid konkurs eller likvidation.

Bidrag från resolutionsreserven och alternativa finansieringskällor

29 § Om resolutionsmyndigheten beslutar att undanta kvalificerade skulder, får den använda medel från resolutionsreserven eller alternativa finansieringskällor enligt vad som anges i 28 kap. 1 och 7 §§, om det

behövs för att absorbera förluster i eller ge kapitaltillskott till företaget. Det får dock bara göras om innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument, innehavare av relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder, genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt har absorberat förluster i eller bidragit till kapitaliseringen av företaget med ett belopp som minst motsvarar

1. 8 procent av totala skulder och eget kapital i företaget under resolution baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §, eller

2. 20 procent av det berörda företagets riskvägda tillgångar, baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §.

Alternativet i första stycket 2 får bara användas, om

1. resolutionsreserven har tillgång till ett belopp som anskaffats genom förhandsbidrag enligt 28 kap. 15 och 16 §§ motsvarande minst 3 procent av de totala garanterade insättningarna, och

2. det berörda institutets konsoliderade tillgångar är mindre än motsvarande 900 miljarder euro.

30 § De medel som resolutionsmyndigheten skjuter till får inte överstiga något av följande belopp:

1. Det belopp med vilket de undantagna skulderna skulle ha skrivits ned eller konverterats om inte något undantag hade gjorts.

2. Det belopp som framgår av 14 §.

31 § Resolutionsmyndigheten får besluta att resolutionsreserven ska bidra med upp till 5 procent av företagets skulder och eget kapital, baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §. Bidraget får finansieras genom:

1. medel som har tillförts resolutionsreserven genom förhandsbidrag enligt 28 kap. 15 och 16 §§,

2. belopp som får tas ut genom efterhandsbidrag enligt 28 kap. 18 § under tre år, och

3. upplåning enligt 28 kap. 7 §, om de belopp som anges i 1 och 2 inte är tillräckliga.

32 § Resolutionsmyndigheten får i undantagsfall besluta om ett bidrag som överstiger 5 procent av företagets skulder och eget kapital baserat på värderingen enligt 7 kap. 1 §. Ett sådant beslut får fattas bara om alla kvalificerade skulder utom de kvalificerade insättningarna, har skrivits ned eller konverterats helt.

Den del av bidraget som överstiger 5 procent av företagets skulder och eget kapital får finansieras genom

1. medel som har tillförts resolutionsreserven genom förhandsbidrag enligt 28 kap. 15 och 16 §§, och

2. upplåning enligt 28 kap. 7 §.

Underrättelse till kommissionen

33 § Innan resolutionsmyndigheten beslutar om att undanta kvalificerade skulder ska den underrätta kommissionen. Om beslutet innebär att bidraget enligt 31 eller 32 § behöver lämnas, får beslutet inte genomföras, om kommissionen inom 24 timmar från mottagandet av en sådan underrättelse förbjuder det eller kräver att det ändras. Resolutions-

myndigheten får komma överens med kommissionen om en längre tidsfrist än 24 timmar.

Detta gäller vid sidan om EUF-fördragets bestämmelser om statligt stöd.

23 kap. De statliga stabiliseringsverktygen

1 § Med de statliga stabiliseringsverktygen avses annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven och som ges av regeringen för att

1. delta i kapitaliseringen av ett företag genom att tillhandahålla medel i utbyte mot kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument, i enlighet med kraven i tillsynsförordningen (verktyget för kapitalstöd), eller
2. tillfälligt ta över ägandet av ett företag under resolution genom att göra en eller flera överföringar av aktier till staten, eller ett av staten helägt bolag (verktyget för tillfälligt offentligt ägande).

2 § I en mycket exceptionell situation med en systemkris får regeringen besluta att använda de statliga stabiliseringsverktygen för att uppnå resolutionsändamålen, om:

1. Företaget är försatt i resolution.
2. Innehavare av aktier eller andra äganderättsinstrument eller borgenärer genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt bidragit till förlustabsorberingen i, eller kapitaliseringen av, företaget med ett belopp som minst motsvarar 8 procent av företagets totala skulder och eget kapital.
3. Stödet är godkänt i förväg och slutgiltigt enligt reglerna om statligt stöd.
4. Regeringen, efter samråd med resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen och Riksbanken, har fastställt att

a) användningen av något annat resolutionsverktyg inte skulle vara tillräckligt för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet,

b) att andra resolutionsåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att företaget beviljats extraordinärt likviditetsstöd från Riksbanken, eller

c) när det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, att andra resolutionssåtgärder inte skulle vara tillräckliga för att skydda det allmännas intresse efter det att regeringen har använt verktyget för kapitalstöd.

3 § Regeringen ska, i den utsträckning som dess aktieinnehav tillåter det, se till att företaget förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

4 § Regeringen ska se till att dess aktieinnehav överförs till den privata sektorn så snart som de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna gör det möjligt.

24 kap. Skydd för motparter

Definitioner

1 § I detta kapitel avses med

1. *arrangemang om strukturerad finansiering*: avtal eller annat arrangemang som omfattar

a) finansiella instrument som ger innehavaren av instrumentet säkerhet i en viss avskild underliggande säkerhetsmassa, eller

b) sådana finansiella instrument som används i syfte att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer,

2. *arrangemang om säkerheter:* avtal eller annat arrangemang som medför panträtt eller annan säkerhetsrätt i sådan egendom som överförs, oavsett om säkerhetsrätten gäller

a) i viss egendom, eller

b) avser en andel i den överförda förmögenhetsmassan eller bestäms på annat likartat sätt,

3. *arrangemang om säkerhetsöverlåtelser*: avtal eller annat arrangemang (inklusive återköpsavtal) enligt vilket en äganderätt till, eller en rätt att förfoga över, en finansiell tillgång överförs, för att säkerställa eller på annat sätt täcka fullgörandet av vissa förpliktelser på villkor att äganderätten återgår om dessa förpliktelser fullgörs,

4. *kvittningsarrangemang*: avtal eller annat arrangemang som innebär att två eller flera ömsesidiga fordringar eller förpliktelser som ett företag under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra,

5. *nettningsarrangemang*: avtal eller annat arrangemang som innebär att ett antal fordringar eller förpliktelser kan omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse, inklusive slutavräkningsklausuler, och

6. *partiell överföring*: överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution.

Allmänna bestämmelser

2 § Bestämmelserna i 3–7 §§ ska tillämpas när resolutionsmyndigheten

1. beslutar om en partiell överföring enligt 18 kap. 2 §, 19 kap. 2 § eller 20 kap. 3 §, eller

2. utövar de befogenheter som anges i 15 kap. 4 §.

Det som sägs i första stycket gäller på motsvarande sätt beträffande partiella överföringar som sker från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare om överföringen sker genom användning av ett resolutionsverktyg. Vad som sägs om företag under resolution i 3–7 §§ ska då avse broinstitut eller tillgångsförvaltningsbolag.

Skydd för säkerhetsöverlåtelser, kvittning och nettning

3 § Om resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket, får myndigheten inte överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som följer av ett

arrangemang som anges i 1 § 3, 4 eller 5 om det innebär att en motpart till företaget under resolution inte får

1. kvitta en fordran som företaget under resolution har på motparten, eller en förpliktelse som företaget under resolution ska fullgöra mot motparten, mot en fordran som motparten har på företaget under resolution, eller en förpliktelse som motparten ska fullgöra mot företaget under resolution,

2. omvandla en fordran som motparten har på företaget under resolution, eller en förpliktelse som företaget under resolution ska fullgöra mot motparten, till en nettofordran eller en nettoförpliktelse, eller

3. tillämpa en slutavräkningsklausul.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande sådana arrangemang som avses i 1 § 3, 4 eller 5 om det innebär att de rättigheter eller förpliktelser som följer av arrangemanget upphävs eller ändras.

Skydd för säkerheter

4 § Om resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket får den inte beträffande sådana arrangemang som avses i 1 § 2 överföra

1. en tillgång som utgör säkerhet för en viss förpliktelse om inte den förpliktelsen och säkerhetsrätten också överförs,

2. en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts om inte säkerhetsrätten också överförs, eller

3. en säkerhetsrätt om inte förpliktelsen för vilken säkerhet har ställts också överförs.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang som avses i 1 § 2 om det får till följd att säkerheten upphör.

Skydd för strukturerad finansiering

5 § Om resolutionsmyndigheten beslutar om en sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket ska samtliga tillgångar, rättigheter och förpliktelser som följer av ett arrangemang som avses i 1 § 1 överföras samtidigt.

Resolutionsmyndigheten får inte utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang som avses i 1 § 1 om det får till följd att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av arrangemanget påverkas.

Undantag från skyddsreglerna

6 § Om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för insättarna, får resolutionsmyndigheten utan hinder av bestämmelserna i 3–5 §§,

1. överföra garanterade insättningar som omfattas av ett arrangemang som avses i 1 § 1–5 utan att samtidigt överföra andra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma arrangemang,

2. överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett arrangemang som anges i 1 § 1–5 utan att samtidigt överföra garanterade insättningar som omfattas av samma arrangemang, och

3. upphäva eller ändra villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Skydd för anmälda avvecklingssystem

7 § En sådan överföring som avses i 2 § första stycket 1 eller andra stycket, eller utövandet av en sådan befogenhet som anges i 15 kap. 4 §, får endast ske om det inte påverkar användningen av ett anmält avvecklingssystem eller de regler som gäller för sådana system.

Ersättning vid sämre ekonomiskt utfall

8 § Om det av en värdering enligt 7 kap. 12 § framgår att det ekonomiska utfallet för någon ägare, borgenär eller för insättningsgarantisystemet har blivit sämre än vad det hade blivit om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, har en sådan ägare eller borgenär eller insättningsgarantisystemet rätt till ersättning ur resolutionsreserven för mellanskillnaden.

Om resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget i förening med något annat resolutionsverktyg, har ägare och borgenärer endast rätt till ersättning till följd av resolutionsmyndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

25 kap. Avslutningen av en resolution

När resolutionen är avslutad

1 § När resolutionsmyndigheten bedömer att det inte finns behov av att vidta några ytterligare resolutionsåtgärder, ska den så snart som möjligt fatta beslut om att resolutionen ska avslutas. När resolutionsmyndigheten har fattat ett sådant beslut är resolutionen avslutad.

Avveckling av företaget under resolution

2 § När resolutionsmyndigheten har vidtagit de resolutionsåtgärder som behövs för att uppnå resolutionsändamålen, ska den inom rimlig tid ansöka om att företaget under resolution ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med åtgärderna är att företaget ska drivas vidare.

En sådan ansökan ska behandlas som en ansökan av gäldenären vid prövningen enligt 2 kap. konkurslagen (1987:672).

Återvinning vid efterföljande konkurs

3 § Bestämmelserna om återvinning i 4 kap. konkurslagen (1987:672) är inte tillämpliga på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförts från ett företag under resolution eller ett broinstitut till någon annan.

Fordringar som uppkommit efter beslutet om resolution

4 § Om resolutionsmyndigheten beslutar att en skuld som uppkommit efter det att ett företag har försatts i resolution, inte ska överföras genom användning av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget, ska skulden betalas tillbaka senast när resolutionsmyndigheten ansöker om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation.

Resolutionsmyndighetens rätt till ersättning för sina kostnader

***5* §** Resolutionsmyndigheten har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg som har uppkommit i samband med användningen av resolutionsverktyg eller de statliga stabiliseringsverktygen.

26 kap. Verkan av vissa beslut fattade av resolutionsmyndigheter i andra länder inom EES

1 § En överföring som har beslutats inom ramen för ett resolutionsförfarande i ett annat land inom EES, har verkan och ska genomföras i Sverige även när överföringen avser aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som finns i Sverige eller som lyder under svensk rätt. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

2 § Om en resolutionsmyndighet i ett annat land inom EES, utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende instrument eller skulder som lyder under svensk rätt eller skulder till borgenärer som är hemmahörande i Sverige, har det beslutet verkan och ska genomföras här. Talan som avser det utländska beslutet får inte föras i Sverige.

27 kap. Erkännande av resolution i tredjeland

1 § Det som sägs i detta kapitel gäller bara om det inte strider mot ett internationellt avtal som ingåtts enligt artikel 93.1 i resolutionsdirektivet.

2 § Resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland för ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland som har

1. ett dotterföretag som är ett institut eller en EES-filial i Sverige som är väsentlig, eller
2. tillgångar, rättigheter och skulder som finns i Sverige eller som lyder under svensk lag.

3 § Om det finns ett europeiskt resolutionskollegium enligt artikel 89 i resolutionsdirektivet, ska resolutionsmyndigheten försöka komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna i kollegiet om att erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland beträffande ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland.

En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och ska verkställas i Sverige.

4 § Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med de utländska myndigheterna i det europeiska resolutionskollegiet eller om det inte finns något sådant resolutionskollegium, ska resolutionsmyndigheten självt besluta om ett resolutionsförfarande i tredjeland ska erkännas.

Resolutionsmyndigheten ska då beakta intressena i varje land inom EES där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland verkar.

5 § När resolutionsmyndigheten har erkänt ett resolutionsförfarande i tredjeland får den besluta att verkställa det genom att

1. besluta om resolutionsåtgärder beträffande

a. tillgångar som ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland har i Sverige eller som lyder under svensk lag,

b. rättigheter och skulder som ett tredjelandsinstitut bokfört i EES-filialen i Sverige eller som lyder under svensk lag eller fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder som kan göras gällande i Sverige,

3. vidta eller förelägga någon annan att vidta åtgärder för att till ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland, överföra aktier eller andra äganderättsinstrument som innehas av ett dotterinstitut i Sverige till tredjelandsinstitutet eller moderföretaget,

4. besluta om en åtgärd i 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 §, beträffande en motpart till ett dotterinstitut till ett tredjelandsinstitut eller moderföretag i tredjeland eller beträffande en EES-filial som är väsentlig, när det är nödvändigt för att verkställa ett resolutionsförfarande i tredjeland, eller

5. besluta att en motpart till ett dotterinstitut till ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland eller till en EES-filial i Sverige som är väsentlig eller till andra koncernföretag, inte får vidta sådana åtgärder som anges i 14 kap. 11 § första stycket, om grunden för att vidta åtgärden är att resolutionsåtgärder har vidtagits mot ett tredjelandsinstitut, dess moderföretag eller andra koncernföretag.

Det som sägs i första stycket 5 gäller dock bara om dotterinstitutet i Sverige eller EES-filialen i Sverige, fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten.

6 § Resolutionsmyndigheten behöver inte godkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland eller vidta åtgärder för att verkställa ett sådant förfarande om

1. resolutionsförfarandet skulle ha negativ effekt på den finansiella stabiliteten i Sverige eller i ett annat land inom EES,

2. det är nödvändigt att vidta separata resolutionsåtgärder mot en EES-filial enligt 9 kap. 11 § för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål,

3. resolutionsförfarandet innebär att insättare och andra borgenärer som är hemmahörande i EES eller som ska betalas i EES, inte skulle få samma behandling som insättare och andra borgenärer med liknande rättigheter i det land där det utländska resolutionsförfarandet beslutats,

4. erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandet skulle få avsevärda budgetkonsekvenser för Sverige, eller

5. effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot svensk rätt.

28 kap. Finansiering av resolution

Åtgärder för att finansiera resolution

1 § I samband med resolution får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer besluta att

1. utfärda garantier avseende tillgångar och skulder för ett företag under resolution eller dess dotterföretag, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
2. låna till ett företag under resolution eller dess dotterföretag, ett broinstitut, eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
3. förvärva tillgångar från ett företag under resolution,
4. skjuta till medel till ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
5. ersätta ägare eller borgenärer eller insättningsgarantisystemet som till följd av resolutionen har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, eller
6. lämna medel som kompensation till ett företag under resolution i syfte att gottgöra den förlust som skulle ha burits av de borgenärer som resolutionsmyndigheten beslutar att undanta från nedskrivning vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Åtgärderna i 1–6 får även beslutas i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Resolutionsreserven

2 § För att finansiera de åtgärder som anges i 1 § ska en resolutionsreserv upprättas.

Medel ur resolutionsreserven ska även finansiera återbetalning och ränta för sådana lån som upptas enligt 7–10 §§.

Begränsning av finansiering av åtgärder

3 § Om en åtgärd innebär att förluster som drabbat företaget under resolution direkt eller indirekt förs över till resolutionsreserven gäller det som anges i 22 kap. 29 §.

Finansieringsplan för koncernresolution

4 § Om resolutionsmyndigheten i en koncernresolutionsordning har kommit överens med de utländska resolutionsmyndigheterna om en finansieringsplan, får medel ur resolutionsreserven användas i enlighet med planen för att finansiera sådana åtgärder som avses i 1 § och motsvarande åtgärder som har vidtagits beträffande utländska företag som omfattas av koncernresolutionsordningen. Resolutionsreserven får också användas för att ställa ut garantier för lån som tagits upp av andra finansieringsarrangemang.

Kostnader som ska stanna på resolutionsreserven

5 § De kostnader som uppstår med anledning av de utbetalningar som görs enligt 2 och 4 §§ ska stanna på resolutionsreserven.

Medel som ska föras till resolutionsreserven

6 § Till resolutionsreserven ska föras:

1. resolutionsavgifter enligt 14 §,
2. tilläggsavgifter 18 §,
3. dröjsmålsränta enligt 24 §, och
4. tillgångar, återbetalningar, ersättning, ränta eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten erhåller avseende åtgärder vidtagna enligt denna lag och som finansierats med medel ur resolutionsreserven.

Resolutionsmyndigheten ska avräkna sina förvaltningskostnader från de inbetalade resolutionsavgifterna innan de förs till resolutionsreserven. I förvaltningskostnaderna ska inte inräknas sådana kostnader som resolutionsmyndigheten haft avseende ett resolutionsärende och som enligt 25 kap. 5 § ska betalas av företaget under resolution.

Om kostnaderna för en koncernresolution enligt en överenskommen koncernresolutionsordning fördelas mellan flera länders finansieringsarrangemang, ska intäkter enligt första stycket 4 fördelas mellan resolutionsreserven och de utländska finansieringsarrangemangen i enlighet med bidragen till finansieringen.

Lån till resolutionsreserven

7 § I den utsträckning medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 och 4 §§, eller för att resolutionsmyndigheten ska kunna fullgöra det den åtagit sig enligt en koncernresolutionsordning, får resolutionsmyndigheten ta upp lån för resolutionsreserven enligt 8–10 §§ och i enlighet med det särskilda beloppsbegränsade bemyndigande som lämnas av riksdagen för ett budgetår i sänder.

8 § Resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven låna medel i Riksgäldskontoret. Detta gäller även om det finns andra tillgångar i reserven.

För sådana lån ska utgå en ränta som motsvara den ränta statliga myndigheter betalar för lån i Riksgäldskontoret. Sådana lån ska återbetalas så snart nya medel förs till resolutionsreserven.

9 § Om det är ekonomisk mer fördelaktigt än att ta upp lån i Riksgäldskontoret får resolutionsmyndigheten i de fall som anges i 7 §, ta upp lån för resolutionsreserven från ett institut eller en annan tredje part.

10 § Resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven ta upp lån från annat finansieringsarrangemang inom EES om

1. medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 och 4 §§,
2. det inte är möjligt att omedelbart tillföra reserven ytterligare medel genom avgifter, och
3. det inte är möjligt för resolutionsreserven att ta upp lån till skäliga villkor enligt 8 eller 9 §§.

Lån till annat finansieringsarrangemang

11 § Resolutionsmyndigheten får efter godkännande från regeringen låna ut medel ur resolutionsreserven till annat finansieringsarrangemang inom EES. Sådana lån får lämnas endast om villkoren i artikel 106 resolutionsdirektivet är uppfyllda.

Resolutionsreservens fordran på annat finansieringsarrangemang inom EES är en sådan tillgång som avses i 6 § första stycket 4.

Villkor för lån mellan finansieringsarrangemang

12 § Villkoren för lån som upptas av resolutionsmyndigheten från andra finansieringsarrangemang och villkoren för lån som lämnas av resolutionsmyndigheten till annat finansieringsarrangemang ska överenskommas mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen. Vid sådan överenskommelse ska resolutionsmyndigheten beakta principerna i artikel 106 resolutionsdirektivet, om inget annat överenskoms mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen.

Tillgångsförvaltning

13 § Resolutionsreservens medel ska föras till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret.

Avgiftsuttag

14 § Institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige (avgiftsskyldiga) ska betala en årlig resolutionsavgift och i de fall som anges i 18 § en tilläggsavgift. Resolutionsavgiften består av en

1. riskavgift, och
2. grundavgift.

Avgifterna bestäms enligt 15– 19 §§ som en procentandel av det underlag som beräknas enligt 20 § (avgiftsunderlaget).

Riskavgift

15 § Riskavgiften ska för varje avgiftsskyldig spegla den förväntade kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven avseende den avgiftsskyldige.

För avgiftsskyldiga för vilka sannolikheten att de kommer att försättas i resolution är mycket låg får riskavgiften sättas till noll.

Grundavgift

16 § Grundavgiften ska utgå om behållningen i resolutionsreserven vid utgången av det år avgiften avser understiger 3 procent av de garanterade insättningarna. Grundavgiften uppgår för varje avgiftsskyldig till 0,01 procent av avgiftsunderlaget.

17 § Om behållningen i resolutionsreserven vid utgången av det år avgiften avser understiger 0,67 procent av de garanterade insättningarna ska grundavgiften höjas, om det är nödvändigt för att återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade

insättningarna inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna.

Den höjda grundavgiften ska bestämmas till en procentandel av avgiftsunderlaget som medför att summan av alla avgiftsskyldigas resolutionsavgifter uppgår till ett belopp som beräknas vara tillräckligt för att inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna, återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna.

Om behållningen i resolutionsreserven under den tidsperiod som avses i tredje stycket minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven, ska en ny sexårsperiod för beräkning av höjd grundavgift börja löpa vid denna tidpunkt.

Tilläggsavgift

18 § Om det uppstår ett underskott i resolutionsreserven ska tilläggsavgift utgå. De totala tilläggsavgifterna ska motsvara underskottet. Om underskottet inte, på grund av 19 § andra och tredje stycket, kan täckas med tilläggsavgifter under ett år ska tilläggsavgifter tas ut tills dess att summan av tilläggsavgifter uppgår till det ursprungliga underskottet tillsammans, med eventuella tillägg enligt andra stycket, och den finansieringskostnad som belastat resolutionsreserven avseende underskottet.

Om behållningen i resolutionsreserven under den tid tilläggsavgift utgår minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven, ska ett belopp som motsvarar den minskning av resolutionsreservens behållning som utbetalningen medför, läggas till det ursprungliga underskottet. Detta tillägg ska dock inte överstiga resolutionsreservens underskott vid den tidpunkt när resolutionsreserven har genomfört utbetalningen.

19 § Tilläggsavgift ska, om inte annat följer av tredje stycket, beslutas i samband med att den årliga resolutionsavgiften beslutas. En avgiftsskyldig som är skyldig att betala den årliga resolutionsavgiften är skyldig att betala tilläggsavgift.

En avgiftsskyldigs tilläggsavgift ska uppgå till en andel av underskottet, inklusive den upplupna finansieringskostnaden, som motsvarar den avgiftsskyldiges andel av de totala resolutionsavgifterna enligt det beslut avseende resolutionsavgifter som tas i samband med att tilläggsavgifterna beslutas. Tilläggsavgiften under ett år får inte överstiga tre gånger företagets resolutionsavgift, exklusive eventuella höjningar av grundavgiften enligt 17 §.

Resolutionsmyndigheten får om det föreligger särskilda skäl besluta om tilläggsavgift vid annan tidpunkt än den som avses i första stycket. Ett sådant beslut ska baseras på uppgifter från det närmast föregående avgiftsbeslutet avseende resolutionsavgiften.

Avgiftsunderlaget

20 § Avgiftsunderlaget är summan av den avgiftsskyldiges skulder och garanterade insättningar minskat med de skulder som får ingå i den avgiftsskyldiges kapitalbas enligt tillsynsförordningen. Avgiftsunderlaget

ska avse skulder och garanterade insättningar per den 31 december det år avgiften avser. Obeskattade reserver eller avsättningar för framtida resolutionsavgifter ska inte i något fall ingå i avgiftsunderlaget.

Om ett företag under året har upphört att tillhöra någon av de företagskategorier som avses i 14 §, ska uppgifterna enligt första stycket i stället avse den 31 december föregående år.

Skulderna ska beräknas på det sätt som gäller för upptagande av skulder i balansräkning enligt bestämmelserna i lagen (1995:1559) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag. För en avgiftsskyldig som ingår i en koncern enligt årsredovisningslagen (1995:1554) ska avgiftsunderlaget minskas med skulder till andra avgiftsskyldiga företag i koncernen.

21 § Om någon har varit avgiftsskyldig bara för en del av ett kalenderår, ska avgifterna bestämmas med hänsyn till hur stor del av räkenskapsåret som avgiftsskyldighet förelegat.

Uppgiftsskyldighet

22 § Den som är avgiftsskyldig ska lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som den behöver för att fastställa den avgiftsskyldiges avgift. De uppgifter som myndigheten behöver för att fastställa ett företags avgift ska ha granskats av en revisor som utsetts av företaget i enlighet med 4 a kap. 1 § sparbankslagen (1987:619) respektive 7 a kap. 1 § lagen (1995:1570) om medlemsbanker eller, när det gäller bankaktiebolag, kreditmarknadsbolag och värdepappersbolag, 9 kap. 8 § aktiebolagslagen (2005:551) samt när det gäller kreditmarknadsföreningar, 8 kap. 1 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

23 § Om en avgiftsskyldig trots påminnelse inte kommer in med sådana uppgifter som avses i 22 § får resolutionsmyndigheten om det inte bedöms påverka de sammanlagda resolutionsavgifterna eller tilläggsavgifterna i väsentlig mån, uppskatta avgiftsunderlaget för den avgiftsskyldige och basera avgiftsbeslutet på det uppskattade avgiftsunderlaget.

Om det i efterhand visar sig att den avgift som fastställts för företaget utifrån det uppskattade avgiftsunderlaget understeg den avgift som skulle ha betalats om den avgiftsskyldige gett in ett korrekt avgiftsunderlag, ska den avgiftsskyldige betala mellan-skillnaden. Dröjsmålsränta enligt 24 § andra stycket ska betalas från tidpunkten när avgiften skulle betalats till dess betalning sker.

Om det föreligger synnerliga skäl får resolutionsmyndigheten, om den avgiftsskyldige kan styrka att det uppskattade avgiftsunderlaget i väsentlig mån överstiger det verkliga avgiftsunderlaget, återbetala mellanskillnaden till den avgiftsskyldige.

Avgiftsbeslut

24 § Resolutionsmyndigheten beslutar om resolutionsavgift och tilläggsavgift för varje avgiftsskyldig. Avgiften ska betalas inom en månad från dagen för myndighetens beslut.

Dröjsmålsränta ska utgå på avgift som inte betalas i rätt tid. Dröjsmålsräntan ska beräknas enligt en räntefot som per år motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

25 § Om det finns särskilda skäl får regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer, sätta ned resolutionsavgiften.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får bevilja anstånd med betalning av tilläggsavgiften om det finns särskilda skäl med hänsyn till företagets finansiella ställning. Anståndet får beviljas högst sex månader. På ansökan av företaget får denna tid förlängas.

26 § Bestämmelserna i 15, 16 och 18 §§ rörande summan av de totala resolutionsavgifterna och tilläggsavgifterna behöver inte tillämpas när avgiften för ett enskilt företag

1. bestäms enligt 21, 23 eller 25 §§,
2. bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller
3. efter överklagande bestäms av allmän förvaltningsdomstol.

27 § Beslut enligt 24 § får verkställas enligt utsökningsbalken.

AVDELNING IV. AVSLUTANDE BESTÄMMELSER

29 kap. Samarbete och informationsutbyte

Uppgiftsskyldighet för institut och dess koncernföretag

1 § Ett institut liksom företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som myndigheten begär för sin verksamhet enligt denna lag.

Befogenhet att kräva information

2 § För att kunna förbereda och fatta beslut om resolution eller resolutionsåtgärder får resolutionsmyndigheten begära att

1. det berörda företaget eller någon annan tillhandahåller uppgifter, handlingar eller annat, och
2. den som förväntas kunna lämna upplysningar i saken lämnar sådana upplysningar på tid och plats som myndigheten bestämmer.

Första stycket gäller inte i den utsträckning uppgiftslämnandet skulle strida mot den i lag reglerade tystnadsplikten för advokater.

Resolutionsmyndigheten får förelägga den som inte följer en begäran enligt första stycket att fullgöra sin skyldighet.

Tystnadsplikt

3 § Den som deltar eller deltagit i verksamheten enligt denna lag får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller

personliga förhållanden eller risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av fredstida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter

4 § Riksbanken, Riksgäldskontoret och Finansinspektionen ska på resolutionsmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

5 § Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra och regeringen samt med motsvarande myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet.

Upplysningar till konkursförvaltare

6 § Om ett företag under resolution försätts i konkurs, ska resolutionsmyndigheten på begäran av konkursförvaltaren för företaget, lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen enligt 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672) och berättelsen enligt 7 kap. 15 § samma lag.

Ärenden till Europeiska bankmyndigheten

7 § Resolutionsmyndigheten får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av följande artiklar i resolutionsdirektivet:

1. 13.5 andra stycket och 13.6 andra stycket.
2. 18.6 tredje stycket och 18.7 andra stycket.
3. 45.9 tredje stycket och 45.10 femte stycket.

8 § Resolutionsmyndigheten får begära att Europeiska bankmyndigheten ska bistå myndigheterna att nå en överenskommelse i de fall som framgår av följande artiklar i resolutionsdirektivet:

1. 13.4 tredje stycket.
2. 18.5 andra stycket.
3. 91.7 andra stycket.
4. 92.3 andra stycket.

Vite

9 § Föreläggande enligt denna lag får förenas med vite.

30 kap. Bemyndiganden

1 § Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter, om

1. vilka kvalificerande skulder som är medräkningsbara vid beräkningen av det om minimikravet på nedskrivningsbara skulder är uppfyllt,
2. vilka kriterier som ska ligga till grund för beslutet om storleken på minimikravet på nedskrivningsbara skulder, enligt 4 kap. 2 §,
3. vilken information om minimikravet på nedskrivningsbara skulder som ett företag ska lämna till resolutionsmyndigheten och vid vilken tidpunkt,
4. undantag enligt 5 kap. 3 § från skyldigheten i 5 kap. 2 § om att ta in vissa villkor i avtalen för sina skulder,
5. vilka företag som ska upprätta register som avses i 5 kap. 5 §, vad registren ska innehålla och inom vilken tid institut ska kunna ge in register för olika typer av avtal,
6. vad en omstruktureringsplan enligt 22 kap. 5 § ska innehålla,
7. hur storleken på de skulder som är hänförliga till derivat enligt 15 kap. 5 § ska beräknas,
8. om riskavgiftens storlek och hur den ska bestämmas, enligt 28 kap. 15,
9. om resolutionsreserven enligt 28 kap. 2 §,
10. vilka uppgifter en avgiftsskyldig ska lämna till resolutionsmyndigheten enligt 28 kap. 22 §, och
11. vilka upplysningar som ett institut eller något annat koncernföretag ska lämna till resolutionsmyndigheten för dess verksamhet enligt denna lag.

2 § Regeringen får meddela föreskrifter om
1. vad resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner enligt 3 kap. ska innehålla och vad som ska beaktas vid deras utformning liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras,
2. vilka omständigheter resolutionsmyndigheten ska beakta vid bedömningen av en resolutionsplan enligt 3 kap. 2 § och 3 kap. 14 §, och
3. när och var ett beslut om resolution enligt 9 kap. 12 § och ett beslut om resolutionsåtgärder enligt 13 kap. 4 § ska offentliggöras och vad offentliggörandet ska innehålla.

31 kap. Överklaganden

1 § Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Resolutionsmyndighetens beslut enligt 9 kap. 1, 5–7, 10–11 och 13 kap. 1 § gäller omedelbart.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att andra beslut enligt denna lag ska gälla omedelbart.

Dessa bestämmelser gäller inte beslut som regeringen fattar enligt denna lag.

2 § En värdering som utförs enligt 7 kap. 1 § kan endast överklagas i samband med överklagande av det beslut om åtgärd för vilken värderingen ligger till grund.

Bestämmelser om handläggningen

3 § Mål vari beslut som följer av 9 kap. 1, 5–7, 10–11 och 13 kap. 1 § prövas ska handläggas skyndsamt.

De ekonomiska bedömningar som har legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut enligt 9 kap. 1, 5–7, 10–11 och 13 kap. 1 § ska vara del av rättens prövning av det överklagade beslutet.

---

1. Denna lag träder i kraft den …

2. Det som sägs i 5 kap 4 § ska tillämpas på skulder som getts ut eller ingåtts efter den 1 januari 2016.

3. Resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2015.

Förslag till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Lagen innehåller bestämmelser om

1. förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som avses i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, och
2. en särskild fond för finansiering av sådant stöd som anges i 1 och av statligt stöd enligt 23 kap. lagen (2015:000) om resolution.

2 § Om det behövs för att motverka en allvarlig störning av det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas till kreditinstitut. Sådant stöd kan lämnas genom lån, garantier eller kapitaltillskott.

Stödet kan även ta formen av garantier för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnat till kreditinstitut.

3 § Beslut om förebyggande statligt stöd enligt denna lag fattas av

1. regeringen, eller
2. den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

4 § Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut lämnas efter det att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

2 kap. Villkor för förebyggande statligt stöd

1 § Förebyggande statligt stöd får bara lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga.

Stödet ska vara tillfälligt och proportionerligt mot följderna av den störning som inträffat.

Stöd förutsätter godkännande enligt EU:s statsstödsregler.

2 § Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska, om inte synnerliga skäl finns, tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från det som föreskrivs om avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

3 kap. Stabilitetsfonden

1 § För de ändamål som anges i 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans

med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.

Till stabilitetsfonden ska föras

1. inbetalda ersättningar för förebyggande statligt stöd enligt 2 kap. 2 §,

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och

3. medel som staten återfått och som avser lämnat stöd enligt denna lag samt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Regeringen, eller den myndighet regeringen bestämmer, får meddela föreskrifter rörande förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

2 § Följande kostnader ska täckas med medel från stabilitetsfonden:

1. statens utgifter för stöd enligt denna lag,

2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt 23 kap. lagen (2015:000) om resolution,

3. stödmyndighetens förvaltningskostnader, och

4. ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Beslut om stöd enligt 2 får bara fattas av regeringen.

3 § Om riksdagen har lämnat ett särskilt beloppsbegränsat bemyndigande får en kredit i Riksgäldskontoret användas, i den mån medlen i stabilitetsfonden inte räcker till. En sådan kredit får användas även om det finns andra tillgångar än medel på kontot i Riksgäldskontoret i stabilitetsfonden.

4 kap. Avslutande bestämmelser

1 § Kreditinstitut ska lämna de uppgifter till regeringen och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

2 § Riksbanken, Riksgäldskontoret, resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska på stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

3 § Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen om ett kreditinstitut inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal ingångna med stöd av denna lag.

4 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om stöd enligt denna lag.

---

1. Denna lag träder i kraft den …

2. Genom denna lag upphävs lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

3. För stöd som lämnats enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut ska bestämmelserna i lagen om statligt stöd till kreditinstitut fortsätta att gälla.

4. Från stabilitetsfonden upprättad enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut ska xx miljarder kronor överföras till resolutionsreserven enlig lagen (2015:000) om resolution. Resterande medel och tillgångar ska överföras till stabilitetsfonden enligt denna lag.

5. Stabilitetsavgift för 2014 ska tas ut enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

6. Stabilitetsavgiften för 2014 ska efter den 1 juli 2015 föras till resolutionsreserven.

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om förmånsrättslagen (1970:979)

dels att 12 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas två nya paragrafer, 13 a och 13 b §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
12 §[2]	
Allmän förmånsrätt följer därefter med arbetstagares fordran på lön eller annan ersättning på grund av anställningen. Förmånsrätten omfattar fordringar som belöper på tiden före konkursbeslutet och inom en månad därefter. Fordringarna får inte ha intjänats eller, om lönen eller ersättningen *skall* bestämmas efter särskild beräkningsgrund, inte ha förfallit till betalning tidigare än tre månader innan konkursansökningen kom in till tingsrätten. Om arbetstagaren inte har kunnat nå arbetsgivaren med en uppmaning enligt 2 kap. 9 § konkurslagen (1987:672), gäller i stället den längre tid som bedöms skälig. Har konkursen föregåtts av ett förfarande enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion och har konkursansökningen gjorts inom ett år från det att företagsrekonstruktionen upphörde, *skall* vid tillämpning av tredje meningen, om det är förmånligare för arbetstagaren, anses som om konkursansökningen hade gjorts då ansökningen om företagsrekonstruktion skedde. I sådant fall	Allmän förmånsrätt följer därefter med arbetstagares fordran på lön eller annan ersättning på grund av anställningen. Förmånsrätten omfattar fordringar som belöper på tiden före konkursbeslutet och inom en månad därefter. Fordringarna får inte ha intjänats eller, om lönen eller ersättningen *ska* bestämmas efter särskild beräkningsgrund, inte ha förfallit till betalning tidigare än tre månader innan konkursansökningen kom in till tingsrätten. Om arbetstagaren inte har kunnat nå arbetsgivaren med en uppmaning enligt 2 kap. 9 § konkurslagen (1987:672), gäller i stället den längre tid som bedöms skälig. Har konkursen föregåtts av ett förfarande enligt lagen (1996:764) om företagsrkonstruktion *eller lagen (2015:000) om resolution* och har konkursansökningen gjorts inom ett år från det att företagsrekonstruktionen *eller resolutionen* upphörde, *ska* vid tillämpning av tredje meningen, om det är förmånligare för arbetstagaren, anses som om konkursansökningen hade

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

[2] Senaste lydelse 2003:535.

skall det bortses från tiden mellan ansökningarna.

gjorts då ansökningen om företagsrekonstruktion skedde *eller beslutet om resolution fattades*. I sådant fall *ska* det bortses från tiden mellan ansökningarna.

Fordran på uppsägningslön omfattas av förmånsrätt längst för uppsägningstid som beräknats enligt 11 § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Uppsägningslön för tid under vilken arbetstagaren inte utför arbete för konkursgäldenären eller annan och inte heller driver egen rörelse omfattas av förmånsrätt endast om arbetstagaren kan visa att han har anmält sig hos offentlig arbetsförmedling som arbetssökande. För uppsägningstid omfattar förmånsrätten endast lön eller ersättning som överstiger inkomst vilken arbetstagaren under den tid lönen eller ersättningen avser har haft av egen rörelse eller har förvärvat eller borde ha kunnat förvärva i en annan anställning. Vid bestämmande av i vilken utsträckning fordran på lön eller ersättning under uppsägningstid omfattas av förmånsrätt *skall* med samtidig inkomst i annan anställning jämställas aktivitetsstöd som lämnas till den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program, i den mån stödet avser samma tid som lönen eller ersättningen och arbetstagaren har blivit berättigad till stödet efter uppsägningen.

Fordran på uppsägningslön omfattas av förmånsrätt längst för uppsägningstid som beräknats enligt 11 § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Uppsägningslön för tid under vilken arbetstagaren inte utför arbete för konkursgäldenären eller annan och inte heller driver egen rörelse omfattas av förmånsrätt endast om arbetstagaren kan visa att han har anmält sig hos offentlig arbetsförmedling som arbetssökande. För uppsägningstid omfattar förmånsrätten endast lön eller ersättning som överstiger inkomst vilken arbetstagaren under den tid lönen eller ersättningen avser har haft av egen rörelse eller har förvärvat eller borde ha kunnat förvärva i en annan anställning. Vid bestämmande av i vilken utsträckning fordran på lön eller ersättning under uppsägningstid omfattas av förmånsrätt *ska* med samtidig inkomst i annan anställning jämställas aktivitetsstöd som lämnas till den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program, i den mån stödet avser samma tid som lönen eller ersättningen och arbetstagaren har blivit berättigad till stödet efter uppsägningen.

Om en lönefordran, som har intjänats tidigare än tre månader före konkursansökningen, har varit föremål för tvist, omfattas den av förmånsrätt om talan har väckts eller förhandling som föreskrivs i kollektivavtal eller lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet har begärts inom fyra månader från förfallodagen och konkursansökningen har följt inom två månader från det att tvisten slutligt har avgjorts.

Semesterlön och semesterersättning som är intjänad före konkursansökningen omfattas av förmånsrätt för vad som står inne för det löpande och det närmast föregående intjänandeåret.

Förmånsrätt följer med fordran på pension vilken tillkommer arbetstagare eller dennes efterlevande för högst sex månader före konkursansökningen och därpå följande sex månader. Förmånsrätten

gäller även i fråga om pension, som intjänats hos föregående arbetsgivare, om gäldenären övertagit ansvaret för pensionen under de betingelser som anges i 23 och 26 §§ lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m.

Om konkursgäldenären är näringsidkare, *skall* en arbetstagare som själv eller tillsammans med nära anförvanter senare än sex månader före konkursansökningen har ägt en väsentlig andel av företaget och som haft ett betydande inflytande över dess verksamhet inte ha förmånsrätt enligt denna paragraf för lön eller pension.

Om konkursgäldenären är näringsidkare, *ska* en arbetstagare som själv eller tillsammans med nära anförvanter senare än sex månader före konkursansökningen har ägt en väsentlig andel av företaget och som haft ett betydande inflytande över dess verksamhet inte ha förmånsrätt enligt denna paragraf för lön eller pension.

13 a §

Allmän förmånsrätt följer därefter för insättningar som omfattas av insättningsgaranti enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti intill det högsta belopp som kan ersättas enligt 4 § samma lag.

13 b §

Allmän förmånsrätt följer därefter för insättningar som omfattas av insättningsgaranti enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti utöver det högsta belopp som kan ersättas enligt 4 § samma lag, avseende

1. fysiska personer,

2. mikroföretag samt små och medelstora företag enligt kriteriet för årsomsättning i artikel 2.1 i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003[3]*, och*

3. insättningar som har gjorts via en filial utanför EES till ett svenskt institut och som skulle betraktas som insättningar avseende personer eller företag som

[3] EUT L 124, 20.5.2003, s. 36 (Celex 32003H0361).

avses i 1 och 2 om de inte hade gjorts genom filialen.

Denna lag träder i kraft den …

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i lagen (1974:981) om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning

Härigenom föreskrivs att 2 a § lagen (1974:981) om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 a §[1]	
Med övergång av företag eller del av företag enligt denna lag avses sådan övergång av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet som omfattas av 6 b § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Vad som i denna lag sägs om sådan övergång *skall* gälla även i det fallet att den tidigare arbetsgivaren försatts i konkurs.	Med övergång av företag eller del av företag enligt denna lag avses sådan övergång av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet som omfattas av 6 b § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Vad som i denna lag sägs om sådan övergång *ska* gälla även i det fallet att den tidigare arbetsgivaren försatts i konkurs *eller resolution enligt lagen (2015:000) om resolution*.

Denna lag träder i kraft den …

[1] Senaste lydelse 1994:1687.

Förslag till lag om ändring i semesterlagen (1977:480)

Härigenom föreskrivs att 31 § semesterlagen (1977:480) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
31 §[1]	
En arbetstagares rätt enligt denna lag påverkas inte av att ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet, övergår till en ny arbetsgivare genom en sådan övergång som omfattas av 6 b § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Arbetstagarens rätt påverkas inte heller av att ett företag eller en del av ett företag övergår till en ny arbetsgivare i samband med konkurs.	En arbetstagares rätt enligt denna lag påverkas inte av att ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet, övergår till en ny arbetsgivare genom en sådan övergång som omfattas av 6 b § lagen (1982:80) om anställningsskydd. Arbetstagarens rätt påverkas inte heller av att ett företag eller en del av ett företag övergår till en ny arbetsgivare i samband med konkurs *eller resolution enligt lagen (2015:000) om resolution.*

Övergår en arbetstagare till en ny arbetsgivare inom samma koncern, ska arbetstagaren i semesterhänseende ha samma rätt i den nya anställningen som i den tidigare. Detta förutsätter dock, att arbetstagaren inte får semesterersättning av den tidigare arbetsgivaren och att arbetstagaren senast en månad efter anställningens upphörande förklarar för både den tidigare och den nye arbetsgivaren, att han eller hon vill överföra intjänade semesterförmåner till den nya anställningen.

I fall som avses i andra stycket är den nye arbetsgivaren berättigad att av den tidigare arbetsgivaren få ett belopp motsvarande den semesterersättning som den tidigare arbetsgivaren annars skulle ha betalat till arbetstagaren.

Denna lag träder i kraft …

[1] Senaste lydelse 2009:1439.

Förslag till lag om ändring i lagen (1982:80) om anställningsskydd

Härigenom föreskrivs[1] att 3, 6 b och 25 §§ lagen (1982:80) om anställningsskydd ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
3 §[2]	
Vid tillämpning av 5 § andra stycket, 11, 15, 22, 25, 26 och 39 §§ gäller följande särskilda bestämmelser om beräkning av anställningstid:	
1. En arbetstagare, som byter anställning genom att övergå från en arbetsgivare till en annan, får i den senare anställningen tillgodoräkna sig också tiden i den förra, om arbetsgivarna vid tidpunkten för övergången tillhör samma koncern.	
2. En arbetstagare, som byter anställning i samband med att ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet övergår från en arbetsgivare till en annan genom en sådan övergång som omfattas av 6 b §, får tillgodoräkna sig tiden hos den förre arbetsgivaren när anställningstid *skall* beräknas hos den senare. Detta gäller även vid byte av anställning i samband med konkurs.	2. En arbetstagare, som byter anställning i samband med att ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet övergår från en arbetsgivare till en annan genom en sådan övergång som omfattas av 6 b §, får tillgodoräkna sig tiden hos den förre arbetsgivaren när anställningstid *ska* beräknas hos den senare. Detta gäller även vid byte av anställning i samband med konkurs *eller resolution enligt lagen (2015:000) om resolution*.
3. Om det sker flera sådana byten av anställning som avses i *1–2*, får arbetstagaren räkna samman anställningstiderna hos alla arbetsgivarna.	3. Om det sker flera sådana byten av anställning som avses i *1 och 2*, får arbetstagaren räkna samman anställningstiderna hos alla arbetsgivarna.
Arbetstagare som har fått återanställning enligt 25 § *skall* anses ha uppnått den anställningstid som fordras för besked enligt 15 § och företrädesrätt enligt 25 §.	Arbetstagare som har fått återanställning enligt 25 § *ska* anses ha uppnått den anställningstid som fordras för besked enligt 15 § och företrädesrätt enligt 25 §.
6 b §[3]	
Vid övergång av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet från en arbetsgivare till en annan, övergår också de	

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.
[2] Senaste lydelse 2007:389.
[3] Senaste lydelse 1994:1685.

rättigheter och skyldigheter på grund av de anställningsavtal och de anställningsförhållanden som gäller vid tidpunkten för övergången på den nya arbetsgivaren. Den tidigare arbetsgivaren är dock också ansvarig gentemot arbetstagaren för ekonomiska förpliktelser som hänför sig till tiden före övergången. Detta stycke gäller även arbetstagare i allmän tjänst och på sjögående fartyg.

Första stycket gäller inte vid övergång i samband med konkurs.

Första stycket gäller inte vid övergång i samband med konkurs *eller resolution enligt lagen (2015:000) om resolution*.

Första stycket gäller inte heller ålders-, invaliditets- eller efterlevandeförmåner.

Trots bestämmelserna i första stycket *skall* anställningsavtalet och anställningsförhållandet inte övergå till en ny arbetsgivare, om arbetstagaren motsätter sig detta.

Trots bestämmelserna i första stycket *ska* anställningsavtalet och anställningsförhållandet inte övergå till en ny arbetsgivare, om arbetstagaren motsätter sig detta.

25 §[4]

Arbetstagare som har sagts upp på grund av arbetsbrist har företrädesrätt till återanställning i den verksamhet där de tidigare har varit sysselsatta. Detsamma gäller arbetstagare som har anställts för begränsad tid enligt 5 § och som på grund av arbetsbrist inte har fått fortsatt anställning. En förutsättning för företrädesrätt är dock att arbetstagaren har varit anställd hos arbetsgivaren sammanlagt mer än tolv månader under de senaste tre åren eller, när det gäller företrädesrätt till ny säsongsanställning för en tidigare säsongsanställd arbetstagare, sex månader under de senaste två åren och att arbetstagaren har tillräckliga kvalifikationer för den nya anställningen.

Företrädesrätten gäller från den tidpunkt då uppsägning skedde eller besked lämnades eller skulle ha lämnats enligt 15 § första stycket och därefter till dess nio månader har förflutit från den dag då anställningen upphörde. Vid säsongsanställning gäller företrädesrätten i stället från tidpunkten då besked lämnades eller skulle ha lämnats enligt 15 § andra stycket och därefter till dess nio månader har förflutit från den nya säsongens början. Har under de nu nämnda tidsperioderna företaget, verksamheten eller en del av verksamheten övergått till en ny arbetsgivare genom en sådan övergång som omfattas av 6 b §, gäller före-

Företrädesrätten gäller från den tidpunkt då uppsägning skedde eller besked lämnades eller skulle ha lämnats enligt 15 § första stycket och därefter till dess nio månader har förflutit från den dag då anställningen upphörde. Vid säsongsanställning gäller företrädesrätten i stället från tidpunkten då besked lämnades eller skulle ha lämnats enligt 15 § andra stycket och därefter till dess nio månader har förflutit från den nya säsongens början. Har under de nu nämnda tidsperioderna företaget, verksamheten eller en del av verksamheten övergått till en ny arbetsgivare genom en sådan övergång som omfattas av 6 b §, gäller före-

[4] Senaste lydelse 2007:390.

trädesrätten mot den nya arbetsgivaren. Företrädesrätten gäller även i de fall att den tidigare arbetsgivaren försatts i konkurs.

Om arbetsgivaren har flera driftsenheter eller om det i arbetsgivarens verksamhet finns olika kollektivavtalsområden, gäller företrädesrätten anställning inom den enhet och det avtalsområde där arbetstagaren var sysselsatt när den tidigare anställningen upphörde. Finns det i ett sådant fall flera driftsenheter på samma ort, *skall* inom en arbetstagarorganisations avtalsområde företrädesrätten gälla arbetsgivarens samtliga enheter på orten, om organisationen begär det senast vid förhandlingar enligt 32 §.

Denna lag träder i kraft …

trädesrätten mot den nya arbetsgivaren. Företrädesrätten gäller även i de fall att den tidigare arbetsgivaren försatts i konkurs *eller resolution enligt lagen (2015:000) om resolution*.

Om arbetsgivaren har flera driftsenheter eller om det i arbetsgivarens verksamhet finns olika kollektivavtalsområden, gäller företrädesrätten anställning inom den enhet och det avtalsområde där arbetstagaren var sysselsatt när den tidigare anställningen upphörde. Finns det i ett sådant fall flera driftsenheter på samma ort, *ska* inom en arbetstagarorganisations avtalsområde företrädesrätten gälla arbetsgivarens samtliga enheter på orten, om organisationen begär det senast vid förhandlingar enligt 32 §.

Förslag till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

Bilaga 2

Härigenom föreskrivs[1] att det i sparbankslagen (1987:619)[2] närmast före rubriken ”Tvångslikvidation” ska införas en ny paragraf, 6 kap. 1 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	6 kap.
	1 a §
	Bestämmelserna om likvidation i 2 § gäller inte för en sparbank som är i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution.
	Efter ansökan från resolutionsmyndigheten ska dock Bolagsverket besluta att en sparbank som är i resolution ska gå i likvidation. Beslutet om likvidation gäller omedelbart. Ett sådant beslut ska behandlas som ett beslut som fattats av Bolagsverket med stöd av 2 §.

Denna lag träder i kraft …

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

[2] Lagen omtryckt 1996:1005.

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

Härigenom föreskrivs[1] att det i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar närmast före rubriken ”Tvångslikvidation” ska införas en ny paragraf, 11 kap. 2 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	11 kap.
	2 a §
	Bestämmelserna om likvidation i 3–4 a §§ gäller inte för en ekonomisk förening som är i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution. Efter ansökan från resolutionsmyndigheten ska dock Bolagsverket besluta att en förening som är i resolution ska gå i likvidation. Beslutet om likvidation gäller omedelbart. Ett sådant beslut ska behandlas som ett beslut som fattats av Bolagsverket med stöd av 4 a §.

Denna lag träder i kraft den …

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

Förslag till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om konkurslagen (1987:672)

dels att 1 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas fyra nya paragrafer, 2 kap. 10 b–10 e §§ med följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
2 §	
En gäldenär som är på obestånd *skall* efter egen eller en borgenärs ansökan försättas i konkurs, om inte annat är föreskrivet.	En gäldenär som är på obestånd *ska* efter egen eller en borgenärs ansökan försättas i konkurs, om inte annat är föreskrivet. *En gäldenär som är under resolution enligt lagen (2015:000) om resolution får dock endast försättas i konkurs efter ansökan av resolutionsmyndigheten.*

Med obestånd (insolvens) avses att gäldenären inte kan rätteligen betala sina skulder och att denna oförmåga inte är endast tillfällig.

2 kap.

10 b §

En ansökan om konkurs avseende en sådan gäldenär som får försättas i resolution enligt 1 kap. 1 § första stycket lagen (2015:000) om resolution ska förklaras vilande av rätten.

Rätten ska därefter underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan.

10 c §

Vilandeförklaringen ska upphävas när det har gått sju dagar från det att resolutionsmyndigheten mottog underrättelsen, om

1. resolutionsmyndigheten har informerat rätten om att den inte avser att försätta företaget i reso-

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

lution enligt lagen (2015:000) om resolution, eller

2. resolutionsmyndigheten inte har informerat rätten om något ställningstagande.

10 d §

Bestämmelserna i 10 b och 10 c §§ gäller inte om det är resolutionsmyndigheten enligt lagen (2015:000) om resolution som ansöker om att en gäldenär ska försättas i konkurs.

10 e §

Om resolutionsmyndigheten har försatt ett företag i resolution, ska konkursansökningen avvisas.

Denna lag träder i kraft den …

Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank[1] ska införas en ny paragraf, 6 kap. 8 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	6 kap.
	8 a §
	Riksbanken ska lämna regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten enligt lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och resolutionsmyndigheten enligt lagen (2015:000) om resolution de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödjande åtgärder som den myndigheten behöver för sin verksamhet.

Denna lag träder i kraft den …

[1] Lagen omtryckt 1999:19.

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

Härigenom föreskrivs[1] att det i lagen (1995:1570) om medlemsbanker närmast före rubriken ”Tvångslikvidation” ska införas en ny paragraf, 9 kap. 1 a §, av följande lydelse

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	9 kap.
	1 a §
	Bestämmelserna om likvidation i 2–4 a §§ gäller inte för en medlemsbank som är under resolution enligt lagen (2015:000) om resolution. Efter ansökan från resolutionsmyndigheten ska dock Bolagsverket besluta att en medlemsbank som är under resolution ska gå i likvidation. Beslutet om likvidation gäller omedelbart. Ett sådant beslut ska behandlas som ett beslut som fattats av Bolagsverket med stöd av 4 § första stycket.

Denna lag träder i kraft den …

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

Förslag till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Bilaga 2

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

dels att nuvarande 3 a § ska betecknas 3 b §,

dels att 2 och 3 §§ ska ha följande lydelse, *dels* att rubriken närmast före nuvarande 3 a § ska sättas närmast före 3 b §,

dels att det i lagen ska införas tre nya paragrafer, 3 a, 7 och 7 a §§ av följande lydelse.

2 §[2]

I denna lag betyder

1. *institut*: en svensk bank, ett utländskt bankföretag, ett svenskt kreditmarknadsföretag, ett utländskt kreditföretag samt ett svenskt värdepappersbolag och ett utländskt värdepappersföretag, om de har tillstånd att ta emot kunders medel på konto,

2. *insättare*: den som har en insättning i ett institut,

3. *insättning*: tillgodohavande som avser inlåning på konto,

4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, *och*	4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
5. *garantimyndigheten*: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin.	5. *garantimyndigheten*: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin,
	18. *garanterad insättning: en insättning som omfattas av insättningsgarantin till den del den inte överstiger ett belopp motsvarande 100 000 euro, och*
	6. resolutionsmyndigheten: den myndighet som handlägger frågor om resolution enligt lagen (2015:000) om resolution.

3 §[3]

En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut.	En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut, *om inte något annat framgår av 3 a §*.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

[2] Senaste lydelse 2008:811.

[3] Senaste lydelse 2007:1433.

Garantimyndigheten får besluta att garantin också *skall* omfatta insättningar som finns hos	Garantimyndigheten får besluta att garantin också *ska* omfatta insättningar som finns hos

1. en filial i ett land utanför EES till ett svenskt institut, eller
2. en filial här i landet till ett utländskt institut.

3 a §[4]

Om resolutionsmyndigheten överför en insättning som har gjorts i ett institut som försatts i resolution till någon annan antingen med hjälp av försäljningsverktyget enligt 18 kap. lagen (2015:000) om resolution eller till ett broinstitut med hjälp av broinstitutsverktyget enligt 19 kap. samma lag, gäller följande.

Insättningen omfattas inte längre av den insättningsgaranti som gäller för insättningar gjorda i institutet under resolution, om insättningen har överförts i sin helhet eller till en del som motsvarar ett belopp om minst 100 000 euro.

Om överföringen bara omfattar en del av insättningen och beloppet understiger motsvarande 100 000 euro, uppgår garantin för den del av insättningen som är kvar i institutet under resolution till mellanskillnaden mellan 100 000 euro och det överförda beloppet.

7 §[5]

Om ett institut försätts i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution ska insättningsgarantisystemet, i de fall som anges i andra och tredje styckena betala ut ersättning. Ersättningen ska betalas till den som resolutionsmyndigheten anvisar.

Om resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget enligt 22 kap. lagen om resolution, ska insättningsgaranti-

[4] Senaste lydelse av tidigare 3 a § 2011:829.
[5] Tidigare upphävd genom 2000:95.

systemet betala ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättningarna skulle ha skrivits ned med enligt 22 kap. 14 § första stycket 1 lagen om resolution om de inte hade varit undantagna skuldnedskrivning.

Om resolutionsmyndigheten överför en insättning med hjälp av försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller avskiljandeverktyget enligt 18–20 kap. lagen om resolution, ska insättningsgarantisystemet betala ett belopp som motsvarar det som de garanterade insättningarna skulle ha burit om förlusterna hade fördelats mellan borgenärerna enligt förmånsrättsordningen.

7 a §

Insättningsgarantin får om skuldnedskrivningsverktyget enligt 22 kap. lagen (2015:000) om resolution tillämpas, skjuta till medel vid en kapitalisering av ett institut under resolution i den utsträckning garanterade insättningar hade konverterats till eget kapital enligt 22 kap. 14 § första stycket 2, om de inte hade varit undantagna från konvertering. Insättningsgarantisystemet ska erhålla kapitalinstrument till ett värde som motsvarar de tillskjutna medlen.

Denna lag träder i kraft den …

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Härigenom föreskrivs att 29 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
29 kap.	
2 §[1]	
Med näringsbidrag avses stöd utan återbetalningsskyldighet som lämnas till en näringsidkare för näringsverksamheten av staten, Europeiska unionen eller Europeiska atomenergigemenskapen, landsting, kommuner, juridiska personer som avses i 7 kap. 16, 17 och 20 §§, allmänningsskogar enligt lagen (1952:167) om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna samt stöd av detta slag som beslutas av en europeisk gruppering för territoriellt samarbete.	
Med näringsbidrag avses också stöd som lämnas i form av	
1. elcertifikat till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 a § 1,	
2. utsläppsrätter till sådana skattskyldiga som avses i 1 kap. 22 b § första stycket,	
3. utsläppsminskningsenheter och certifierade utsläppsminskningar till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § andra stycket 1, och	
4. stöd enligt lagen (*2008:814) om statligt stöd* till kreditinstitut, om stödet inte	4. stöd enligt lagen *(2015:000) om resolution eller lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd* till kreditinstitut, om stödet inte
– redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller	– redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
– avser betalning för ny-emitterade eller egna aktier.	– avser betalning för ny-emitterade eller egna aktier.

Denna lag träder i kraft den…

[1] Senaste lydelse 2011:293.

Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Bilaga 2

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

dels att 1 kap. 5 §, 6 kap. 2 §, 6 kap. 3 a §, 13 kap. 6 b §, 15 kap. 1–2, 7–9 §§ och 16 kap. 1 och 2 §§ samt rubriken närmast före 15 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya kapitel, 6 a kap., 6 b kap. 15 a kap. och 15 b kap., sju nya paragrafer, 13 kap. 4 a, 5 b, 6 d och 8 a §§, 14 kap. 1 a § och 15 kap. 2 b och 2 c §§, samt närmast före 13 kap. 8 a § en ny rubrik av följande lydelse,

dels att det i 13 kap. närmast före rubriken ”Upplysningar från och undersökningar hos andra företag” ska införas en ny paragraf, 4 a §, av följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
5 §	
I denna lag betyder	
1. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet består i att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,	
2. *bank*: bankaktiebolag, sparbank och medlemsbank,	
3. *bankaktiebolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva bankrörelse,	
4. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska kreditinstitut,	
	5. *betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,*
	6. *blandat finansiellt holdingföretag*: holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,
	7. *blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES*: *ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett*

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

	a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller
	b. annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,
5. EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,	*8. EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
6. filial: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt kreditinstituts etablering av flera driftställen ska anses som en enda filial,	9. *filial*: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt kreditinstituts etablering av flera driftställen ska anses som en enda filial,
	10. finansiellt holdingföretag: *ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,*
7. *finansiellt institut*: ett företag som inte är kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att	*11. finansiellt institut*: ett företag som inte är kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att
a) förvärva eller inneha aktier eller andelar,	a) förvärva eller inneha aktier eller andelar,
b) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller	b) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, eller
c) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 §,	c) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 §,
	12. finansiellt moderholdingföretag inom EES: *ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett*
	a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller
	b. annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,
8. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd till rörelse som avses i denna lag,	*13. hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd till rörelse som avses i denna lag,
	14. holdingföretag med blandad verksamhet: *holdingföretag enligt*

	artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,
9. kapitalbas: detsamma som avses i artikel 72 i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/20124,*	*15. kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i *tillsynsförordningen,*
10. kreditinstitut: bank och kreditmarknadsföretag,	*16. kreditinstitut*: bank och kreditmarknadsföretag,
11. kapitaltäckningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG,	*17. kapitaltäckningsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG[2],
	18. koncernåterhämtningsplan: *en plan som upprättas av ett moderföretag inom EES i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som de företag i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn avser att vidta för att bevara eller återställa koncernens eller ett i den ingående kreditinstituts eller utländskt kreditinstituts finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen,*
12. kreditmarknadsbolag: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,	*19. kreditmarknadsbolag*: ett aktiebolag som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,
13. kreditmarknadsförening: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,	*20. kreditmarknadsförening*: en ekonomisk förening som har fått tillstånd att driva finansieringsrörelse,
14. kreditmarknadsföretag: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,	*21. kreditmarknadsföretag*: kreditmarknadsbolag och kreditmarknadsförening,
15. kvalificerat innehav: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på	*22. kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på

[2] EUT L 176, 26.6.2013, s. 338 (Celex 32013L0036).

det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

16. medlemsbank: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

det sätt som anges i 5 a § representerar tio procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

23. medlemsbank: en ekonomisk förening som avses i lagen (1995:1570) om medlemsbanker,

24. moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

25. moderinstitut inom EES: ett institut eller ett utländskt institut som auktoriserats inom EES och som inte självt är ett dotterföretag till ett

a. annat institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

26. *resolutionsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012*[3]*,*

27. samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moder-

[3] EUT L 173, 12/06/2014, s. 190 (Celex 32014L0059).

	holdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag i EES,
17. sparbank: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),	*28. sparbank*: ett företag som avses i sparbankslagen (1987:619),
18. startkapital: det kapital som för kreditinstitut avses i *artikel 4.51 i förordning (EU) nr 575/2013,*	29. *startkapital*: det kapital som för kreditinstitut avses i artikel 4.51 i *tillsynsförordningen,*
	30. tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012[4]*,*
19. utländskt bankföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse,	*31. utländskt bankföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva bankrörelse,
20. utländskt kreditföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse, *och*	*32. utländskt kreditföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva finansieringsrörelse,
21. utländskt kreditinstitut: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag.	*33. utländskt kreditinstitut*: ett utländskt bankföretag och ett utländskt kreditföretag, *och*
	34. *återhämtningsplan*: *en plan som upprättas av ett institut i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen.*

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
6 kap.	
2 §[5]	
Ett kreditinstitut *skall* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Institutet *skall* härvid se till att det har en tillfredsställande intern kontroll.	Ett kreditinstitut *ska* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Institutet *ska* härvid se till att det har en tillfredsställande intern kontroll. *Det ska också upprätta en*

[4] EUT L 176, 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).
[5] Senast ändrad 2006:1387.

	återhämtningsplan eller koncern-återhämtningsplan enligt 6 a kap.
Ett kreditinstitut *skall* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *skall* det åtminstone ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som det är eller kan komma att bli exponerat för. Kreditinstitutet *skall* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.	Ett kreditinstitut *ska* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *ska* det åtminstone ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som det är eller kan komma att bli exponerat för. Kreditinstitutet *ska* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

6 kap.

3 a §[6]

Ett kreditinstituts system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar ska vara sådana att kreditinstitutet utan dröjsmål kan sammanställa en fullständig och tillförlitlig förteckning över institutets samtliga insättare och deras respektive insättningar.	Ett kreditinstituts system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar ska vara sådana att kreditinstitutet utan dröjsmål kan sammanställa en fullständig och tillförlitlig förteckning över *1.* institutets samtliga insättare och deras respektive insättningar*, och* *2. insättningar som gjorts* *a. av fysiska personer,* *b.* av *mikroföretag samt små och medelstora företag enligt kriteriet för årsomsättning i artikel 2.1 i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003*[7]*, och* *c. via en filial utanför EES till ett svenskt kreditinstitut och som skulle betraktas som insättningar gjorda av personer eller företag som avses i 1 eller 2 om de inte hade gjorts genom filialen.*

[6] Senaste lydelse 2011:830.
[7] EUT L 124, 20.5.2003, s. 36 (Celex 32003H0361).

6a kap. Återhämtningsplaner

Upprättandet av en återhämtningsplan

1 § Ett kreditinstitut som inte tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn ska upprätta och uppdatera en återhämtningsplan.

Kreditinstitutets styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Den ska därefter ges in den till Finansinspektionen.

Upprättande av en koncernåterhämtningsplan

2 § Ett kreditinstitut som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som upprättas och uppdateras av moderföretaget inom EES. Det ska upprätta en individuell återhämtningsplan enbart om Finansinspektionen beslutar det. För en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt 8 eller 9 §.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen.

Moderföretagets styrelse ska godkänna planen. Den ska därefter ges in till Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska den i stället ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten. Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska inspektionen sända över planen till berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter.

Krav på en återhämtningsplan

3 § En återhämtningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan ska innehålla uppgifter som framgår av föreskrifter meddelade med stöd av 16 kap. 1 § eller tekniska standarder beslutade av kommissionen enligt artikel 5.10 i resolutionsdirektivet.

Av innehållet i en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan ska det framgå att:

1. De åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att kreditinstitutet eller koncernen kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft.

2. Planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut eller, i förekommande fall, ett annat koncernföretag som omfattas av planen.

Väsentliga brister eller hinder i en plan

4 § Finansinspektionen ska granska en återhämtningsplan för att bedöma om den uppfyller kriterierna i 3 §. Det ska göras efter samråd med

behöriga myndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

Hur granskningen och bedömningen av en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska gå till framgår av 8–11 §§.

5 § Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i den ska den underrätta kreditinstitutet om vilka väsentliga brister eller hinder den identifierar och ge institutet tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om kreditinstitutets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga institutet att inom två månader komma in med en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen identifierat. På kreditinstitutets begäran får Finansinspektionen besluta att förlänga denna tid med ytterligare en månad.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första stycket sägs om ett kreditinstitut även för ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut.

6 § Om ett kreditinstitut inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som kreditinstitutet gjort inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga kreditinstitutet att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller

2. om sådana konkreta ändringar som avses i 1 inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga institutet att identifiera vilka ändringar av sin affärsverksamhet som det kan göra för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första stycket sägs om ett kreditinstitut även för ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut.

7 § Om det trots ett föreläggande enligt 6 § fortfarande finns väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen förelägga kreditinstitutet att vidta konkreta åtgärder som innebär att det inom viss tid begränsar eller minskar riskerna i rörelsen i något avseende eller vidtar någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på kreditinstitutets affärsverksamhet.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första och andra styckena sägs om ett kreditinstitut även för ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut.

Överenskommelser om en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern

8 § Från det att den samordnande tillsynsmyndigheten för en gränsöverskridande koncern har sänt över en koncernåterhämtningsplan till de myndigheter som räknas upp i 2 § tredje stycket, ska inspektionen inom fyra månader från översändandet försöka komma överens med behöriga myndigheter som ingår i tillsynskollegiet för koncernen om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt kreditinstitut eller ett utländskt kreditinstitut som ingår i koncernen, och
3. om tillämpningen av åtgärder som avses i artiklarna 6.5 och 6.6 i resolutionsdirektivet för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

När Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska den se till att samråd sker med sådana behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet och de myndigheter som ansvarar för betydande filialer.

Om myndigheterna kommer överens ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

9 § Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt kreditinstitut i koncernen, och
3. om åtgärder som moderföretaget inom EES eller ett kreditinstitut som står under inspektionens tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet, ska den ensamt fatta beslut enligt första stycket 2 och 3 beträffande kreditinstituten i koncernen.

Finansinspektionen ska inför beslutet om koncernåterhämtningsplanen enligt första stycket 1 och 3 beakta synpunkter och reservationer från de övriga behöriga myndigheterna.

10 § Om någon eller några av de behöriga myndigheterna inom fyramånadersfristen i 8 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG[8], ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 9 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

[8] EUT L 331, 15.12.2010, s. 12 (Celex 32010R1093).

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 13 kap. 6 b § efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Första och andra styckena gäller bara bistånd att nå en överenskommelse om

1. bedömningen av koncernåterhämtningsplanen, och
2. åtgärder för att reducera riskprofilen, att möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid och vidta ändringar av finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområden och de kritiska verksamheterna.

11 § Ett beslut enligt 8 § som fattas av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet efter en överenskommelse med behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom de tidsfrister som anges i 8 §, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för Finansinspektionen och ska ligga till grund för Finansinspektionens tillsyn.

6 b kap. Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Definitioner

1 § I detta kapitel betyder

1. f*inansiellt stöd*: penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer, och
2. k*oncerninternt finansiellt stöd*: finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom samma koncern.

Allmänt om avtal om koncerninternt finansiellt stöd

2 § Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås mellan å ena sidan ett kreditinstitut som är ett moderinstitut i en medlemsstat eller ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utanför EES.

Myndighets godkännande av avtal om finansiellt stöd

3 § Innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås, ska en ansökan göras till den samordnande tillsynsmyndigheten för den koncern inom vilken avtalet om koncerninternt finansiellt stöd ingåtts.

Finansinspektionen ska i sin egenskap av samordnande myndighet genast vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Moderinstitutet inom EES ansvarar för att ansökan görs till den samordnande tillsynsmyndigheten.

4 § En ansökan enligt 3 § ska innehålla texten till det föreslagna avtalet samt innehålla uppgift om vilka företag som föreslås vara parter till avtalet.

5 § Finansinspektionen ska pröva ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd i de fall då inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet för den koncern inom vilken finansiellt stöd ska utgå.

Finansinspektionen ska besluta att inte godkänna det föreslagna avtalet om avtalet kan anses oförenligt med de villkor som följer av 6 §.

6 § Ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska godkännas om Finansinspektionen bedömer att

1. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet i betydande grad avhjälper de finansiella svårigheterna i det företag som tar emot det,
2. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något av företagen inom koncernen, och
3. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet inte äventyrar den finansiella stabiliteten, i synnerhet i den medlemsstat i vilken den stödgivande enheten är belägen.

Finansinspektionen ska även bedöma om följande krav är uppfyllda med avseende på det stödgivande företaget:

1. Det stödgivande företagets styrelse bedömer att det rimligen kan antas att ersättningen för stödet kommer att betalas samt, ifall det rör sig om ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Om stödet ges i form av en garanti eller annan slags säkerhet tillämpas samma villkor på den skuld som uppkommer ifall garantin eller säkerheten utlöses.
2. Det finansiella stödet ges på sådana villkor att det stödgivande företagets intressen gynnas.
3. Likviditeten eller solvensen i det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.
4. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller avseende kapitalbas och likviditet i kapitaltäckningsdirektivet samt de övriga krav som gäller enligt artikel 104.2 samma direktiv vid tidpunkten för tillhandahållandet av det finansiella stödet.
5. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller för stora exponeringar.
6. Tillhandahållandet av det finansiella stödet leder inte till att de krav som nämns i 4 eller 5 överträds.
7. Möjligheten till resolution av det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

Finansinspektionen har rätt att bevilja undantag från kraven i andra stycket 4 och 5.

7 § Finansinspektionen ska vidarebefordra varje avtal som inspektionen godkänt, inklusive ändringar av dessa avtal till resolutionsmyndigheten.

Avtalsparternas godkännande av avtal om finansiellt stöd

8 § Innan beslut fattas om att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska bolagsstämman i samtliga företag vilka är parter till avtalet om koncerninternt finansiellt stöd godkänna avtalet.

9 § Ett beslut enligt 8 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att ge respektive motta koncerninternt finansiellt stöd.

10 § Beslut om att ge koncerninternt finansiellt stöd ska fattas av styrelsen i det stödgivande företaget.

Följande uppgifter ska framgå av ett beslut enligt första stycket:

1. De uppgifter som beslutet grundats på och de överväganden som gjorts.
2. Mottagaren för det koncerninterna finansiella stödet samt för vilket ändamål stödet ges.
3. På vilket vis tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet uppfyller de villkor som uppställs i 6 §.

11 § Det stödmottagande företagets styrelse ska besluta om stödmottagande av koncerninternt finansiellt stöd.

12 § Styrelsen i det företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som bolagsstämman godkänt.

Anmälan om givande av stöd

13 § Innan koncerninternt finansiellt stöd ges, ska styrelsen för det stödgivande företaget göra en anmälan till Finansinspektionen samt till Européiska bankmyndigheten.

Om Finansinspektionen inte även är behörig myndighet för det stödmottagande företaget ska styrelsen för det stödgivande företaget göra en anmälan enligt första stycket även till den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget.

Anmälan enligt första stycket ska även göras till den samordnande myndigheten om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det stödgivande eller för det stödmottagande företaget.

14 § En anmälan enligt 13 § ska innehålla styrelsens beslut enligt 10 § samt en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som anmälan avser, samt en kopia av avtalet.

15 § Finansinspektionen ska i sin egenskap av behörig myndighet för det stödgivande företaget besluta att förbjuda, begränsa eller godkänna koncerninternt finansiellt stöd enligt en anmälan enligt 13 §.

16 § Ett beslut av Finansinspektionen att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget samt till Europeiska bankmyndigheten.

17 § Om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar, räknat från det att den mottog en fullständig anmälan enligt 13 §, inte har fattat ett beslut eller beslutat att godkänna det finansiella stödet, får stödet ges i enlighet med de avtalsvillkor som följer av anmälan.

Publicering av avtalet

18 § Styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska offentliggöra att företaget ingått ett sådant avtal samt vilka som varit parter till avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet.

Styrelsen ska uppdatera den information som offentliggörs enligt första stycket minst en gång årligen.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	13 kap.
	4 a §
	Ett kreditinstitut är skyldigt att informera Finansinspektionen om det anser att företaget kommer eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter om underrättelsen.
	5 b§
	Ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution är skyldigt att informera Finansinspektionen om det anser att företaget kommer eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter om underrättelsen.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
	6 b §
Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet.	Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna *1.* 112.2, 116 och 133 i kapitaltäckningsdirektivet, *2. 8.3 andra stycket, 8.4 andra stycket, 20.7 och 30.5–30.7 i resolutionsdirektivet.*

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	6 d §
	Finansinspektionen får begära att Europeiska bankmyndigheten bistår de behöriga myndigheterna med att nå en överenskommelse i de fall som framgår av artiklarna 8.2 tredje stycket, 20.5 andra stycket, 25.4 och 30.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.
	Register över avtal
	8 a§
	Finansinspektionen får besluta att ett kreditinstitut eller något annat koncernföretag som omfattas av samma gruppbaserade tillsyn som institutet ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet.
	14 kap.
	1 a §
	Det som sägs i 2 a, 3 och 4 §§ ska inte gälla vid beslut om överföring, minskning eller konvertering enligt 6 kap., 17 kap., 18 kap. eller 22 kap. lagen (2015:000) om resolution.
Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
Ingripande *mot kreditinstitut*	Ingripande
	15 kap.
	1 §
Om ett kreditinstitut har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar *institutets* verksamhet, *institutets* bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar *institutets*	Om ett kreditinstitut, *ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut* har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar *företagets* verksamhet, *före-*

verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning. *Om överträdelsen är allvarlig* ska *kreditinstitutets* tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket, om det är sannolikt att ett kreditinstitut inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar *institutets* verksamhet.

tagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar *företagets* verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.

Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning. Om *ett kreditinstitut begått en allvarlig överträdelse* ska *institutets* tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket, om det är sannolikt att ett kreditinstitut, *finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut* inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar *företagets* verksamhet.

1 a §

Vid valet av sanktion ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om *kreditinstitutet* gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot *institutet* och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om *företaget* gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot *företaget* och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

1 b §

Utöver det som anges i 1 a § ska i försvårande riktning beaktas om *kreditinstitutet* tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning

Utöver det som anges i 1 a § ska i försvårande riktning beaktas om *företaget* tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning

bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om *institutet*

1. i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. snabbt upphört med överträdelsen sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska beaktas om *företaget*

2 §

Om någon som ingår i ett kreditinstituts styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 4, ska Finansinspektionen återkalla institutets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först beslutat att anmärka på personen eller personerna och om denne eller dessa, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör

Första stycket gäller också om styrelsen i sin helhet inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 2 § 5.

I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det. *Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess institutet utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.*

I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det.

Finansinspektionen får besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör i ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut inte längre får vara det, om

1. företaget eller det finansiella institutet har brutit mot

a. 6 a kap. 2 § om upprättande av en koncernåterhämtningsplan,

b. 6 b kap. 13 § om anmälan om givande av stöd,

c. 13 kap. 5 b § om upplysningar om fallissemang, eller

d. 29 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolution genom att underlåta att lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som resolutionsmyndigheten begär för sin

verksamhet med resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner enligt 3 kap. i den lagen, och

2. det till följd av överträdelsen bedöms vara olämpligt att personen fortsätter att ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör.

Om Finansinspektionen fattar ett beslut enligt tredje eller fjärde stycket får inspektionen förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess institutet utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	2 b § *När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett kreditinstitut enligt 1 eller 2 § och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att kreditinstitutet kan komma att omfattas av resolution som avses i lagen (2015:000) om resolution, ska Finansinspektionen besluta att underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Den ska också lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som den behöver för att förbereda sådana åtgärder som avses i den lagen.* *Finansinspektionen ska även besluta att underrätta kreditinstitutet om förutsättningarna i första stycket föreligger och inspektionen anser att en ökning av kapitalet i kreditinstitutet är nödvändigt för att institutet inte ska fallera.*
	2 c § *Om Finansinspektionen ingriper mot ett kreditinstitut när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda ska Finansinspektionen besluta att detta är en krisavvärjande åtgärd som avses i lagen (2015:000) om resolution.*

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
7 §	
Om ett kreditinstitut har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller *varning enligt* 3 § första stycket 7 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att *institutet* ska betala en sanktionsavgift.	Om ett kreditinstitut, *finansiellt holdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut* har meddelats beslut om anmärkning, *eller om ett kreditinstitut har meddelats varning,* enligt 1 § eller 3 § första stycket 7 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att *företaget* ska betala en sanktionsavgift.
Avgiften tillfaller staten.	
8 §	
Sanktionsavgiften ska fastställas till högst	
1. tio procent av *kreditinstitutets* omsättning närmast föregående räkenskapsår,	1. tio procent av *företagets* omsättning närmast föregående räkenskapsår,
2. två gånger den vinst som erhållits till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa, eller	
3. två gånger de kostnader som undvikits till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa.	
Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor. Om överträdelsen har skett under *institutets* första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.	Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor. Om överträdelsen har skett under *företagets* första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får den uppskattas.
Avgiften får inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven enligt 6 kap. 1 §.	Avgiften *för ett kreditinstitut* får inte vara så stor att institutet därefter inte uppfyller kraven enligt 6 kap. 1 §.
9 §	
När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 1 a och 1 b §§ samt till *institutets* finansiella ställning och, om det går att fastställa, den vinst som *institutet* erhållit till följd av regelöverträdelsen eller de kostnader som undvikits.	När sanktionsavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 1 a och 1 b §§ samt till *företagets* finansiella ställning och, om det går att fastställa, den vinst som *företaget* erhållit till följd av regelöverträdelsen eller de kostnader som undvikits.

15 a kap. Tillfällig förvaltning

1 § Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare i ett institut om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution och:

1. institutet har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt 15 kap. 1 eller 2 §, men utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller
2. Finansinspektionen har meddelat institutet en varning enligt 15 kap. 1 §.

Finansinspektionen får besluta att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe, eller, besluta att den tillfälliga förvaltaren ska arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören.

Ett beslut om att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

2 § Finansinspektionen ska i beslutet om att utse en tillfällig förvaltare beskriva den tillfälliga förvaltarens uppdrag och ange eventuella villkor för uppdraget.

När en tillfällig förvaltare utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören får Finansinspektionen föreskriva att vissa beslut eller åtgärder ska föregås av samråd med eller samtycke från den tillfälliga förvaltaren.

Om ett företag verkställer beslut eller vidtar åtgärder utan föregående samråd eller samtycke enligt andra stycket inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

3 § En tillfällig förvaltare får inte kalla till bolagsstämma i institutet utan medgivande från Finansinspektionen.

4 § Den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla kraven i 3 kap. 2 § 4.

Den som står i sådant förhållande till institutet att det kan rubba förtroendet för att han eller hon ska utföra sitt uppdrag opartiskt får inte vara tillfällig förvaltare. Detsamma gäller om det i övrigt finns någon omständighet som medför att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas.

Den tillfälliga förvaltaren ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Tiden för förvaltningen

5 § Finansinspektionen ska besluta hur länge den tillfälliga förvaltningen ska pågå, dock högst ett år.

Om det vid utgången av den tid som bestämts finns skäl för fortsatt tillfällig förvaltning får Finansinspektionen förlänga tiden med högst ytterligare ett år.

Entledigande av tillfällig förvaltare

6 § Finansinspektionen får närsomhelst entlediga en tillfällig förvaltare. Om en tillfällig förvaltare begär att få avgå och visar skäl till det, ska Finansinspektionen entlediga den tillfälliga förvaltaren.

Tystnadsplikt

7 § En tillfällig förvaltare som deltar eller deltagit i verksamheten enligt denna lag får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av fredstida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

15 b kap. Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende gränsöverskridande koncerner

1 § När Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet ska inspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten och samråda med de behöriga myndigheterna i tillsynskollegiet för koncernen, om moderföretag inom EES har gjort sig skyldig till en överträdelse

1. som är av sådan art eller omfattning som anges i 15 kap. 2 b §, eller
2. som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare enligt 15 a kap. är uppfyllda.

Därefter får Finansinspektionen besluta om den ska vidta någon åtgärd. Inför beslutet ska Finansinspektionen beakta synpunkter och reservationer från de behöriga myndigheterna och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

2 § Finansinspektionen ska samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten när den i en situation som beskrivs i 1 § första stycket avser att vidta åtgärder mot ett dotterföretag till ett moderföretag inom EES.

Därefter får Finansinspektionen besluta om den ska vidta någon åtgärd. Inspektionen ska inför beslutet beakta den samordnande tillsynsmyndighetens och i förekommande fall synpunkter och reservationer som har förts fram av andra behöriga myndigheter och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

3 § Om både Finansinspektionen och andra behöriga myndigheter avser att vidta åtgärder mot ett företag, ska Finansinspektionen inom fem dagar från en underrättelse enligt 1 § från den samordnande tillsynsmyndigheten, försöka komma överens med den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga berörda behöriga myndigheterna, om åtgärderna ska

samordnas eller om samma tillfälliga förvaltare ska utses för de berörda företagen.

Om myndigheterna kommer överens ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

Bestämmelserna i första och andra stycket gäller också när Finansinspektionen är samordnande myndighet.

4 § Om en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fem dagar från underrättelsen, får Finansinspektionen fatta beslut om vilka åtgärder enligt 1 eller 2 § som ska vidtas.

Inför beslutet ska Finansinspektionen beakta synpunkter och reservationer från de behöriga myndigheterna och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

5 § Om någon behörig myndighet före utgången av samrådsperioden enligt 1 eller 2 § eller utgången av den femdagarsperiod som anges i 3 § har hänskjutit ärendet som anges i artikel 30.6 i resolutionsdirektivet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 1, 2, 3 eller 4 § med tre dagar och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett sådant ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 13 kap. 6 b § efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228 *Föreslagen lydelse*

16 kap.

1 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilken information ett kreditinstitut ska lämna till sina kunder eller
2. de krav som ska gälla för deltagande i ledningen av ett kreditinstitut enligt 3 kap. 2 § första stycket 4 och 5 och 14 kap. 2 § andra stycket 1,
3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet enligt 3 kap. 5–7 §§,
4. vilka åtgärder som ett kreditinstitut ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet och likviditet, riskhantering, genomlysning, system för hantering av uppgifter om insättare och deras insättningar, sundhet samt riktlinjer och instruktioner som avses i 6 kap. 1–5 §§,

5. vad en återhämningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och hur ofta den ska uppdateras,

6. utformningen av ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 3 § första stycket,

	7. utformningen av anmälan om givande av koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 13 §,
	8. avgifter för ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 3 § första stycket. samt avgifter för anmälan om givande av koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap. 13 §,
	9. utformningen av det beslut som styrelsen i det stödgivande företaget fattar enligt 6 b kap. 10 §, och
	10. utformningen av den information som styrelsen ska publicera enligt 6 b kap. 18 §.
5. kreditinstituts mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,	*11.* kreditinstituts mångfaldspolicy vid tillsättandet av styrelse samt resurser för introduktion och utbildning av styrelseledamöter,
6. vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,	*12.* vilka begränsningar som gäller när ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag tar emot egna aktier eller aktier i sitt moderbolag som pant enligt 10 kap. 12 §,
7. vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i Sverige ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet, *och*	*13.* vilka upplysningar som ett kreditinstitut och sådana utländska kreditinstitut som inrättat filial i Sverige ska lämna till Finansinspektionen för dess tillsynsverksamhet,
	14. vilka företag som ska upprätta register som avses i 13 kap. 8 a §, vad registren ska innehålla och inom vilken tid företaget ska kunna ge in registren för olika typer av avtal,
8. sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.	*15.* sådana avgifter för tillsyn som avses i 13 kap. 16 §.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[9]	
Regeringen får meddela föreskrifter om	Regeringen får meddela föreskrifter om

[9] Senaste lydelse 2009:361.

handläggningen av tillståndsärenden enligt 14 kap. 1, 2 och 2 b.	*1. Finansinspektionens handläggning och prövning av anmälan om avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.,* *2.* handläggningen av tillståndsärenden enligt 14 kap. 1, 2 och 2 b, *3. under vilka förutsättningar Finansinspektionen ska offentliggöra information om beslut om ingripande enligt 15 kap, och* *4. de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten och om användningen av den Europeiska bankmyndighetens databas.*	Bilaga 2

Denna lag träder i kraft den …

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om aktiebolagslagen (2005:551)

dels att 7 kap. 20 § och 17 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det närmast före rubriken ”Tvångslikvidation på grund av Bolagsverkets beslut” ska införas en ny paragraf, 25 kap. 10 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
7 kap.	
20 §[2]	
Kallelse till annan extra bolagsstämma än en sådan som avses i 19 § ska utfärdas tidigast sex veckor och senast två veckor före bolagsstämman.	
I fråga om publika aktiebolag, vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, gäller 55 a § i stället för denna paragraf.	
	Första stycket gäller inte om det i bolagsordningen föreskrivs att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning när Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen om resolution (2015:000). En sådan kallelse får dock inte utfärdas senare än tio dagar före bolagsstämman. 16 § och 28 § tredje stycket ska inte tillämpas för kallelser enligt detta stycke.
17 kap.	
2 §	
Värdeöverföringar från bolaget får ske endast enligt bestämmelserna i denna lag om	
1. vinstutdelning,	
2. förvärv av egna aktier,	
3. minskning av aktiekapitalet eller reservfonden för återbetalning till aktieägarna, och	
4. gåva som avses i 5 §.	

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

[2] Senaste lydelse 2010:1516.

Värdeöverföring från bolaget får även ske i enlighet med ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts enligt 6 b kap. 6 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse eller 25 b kap. 6 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

25 kap.

10 a §

Bestämmelserna om likvidation i 11–23 §§ gäller inte för ett aktiebolag som är i resolution enligt lagen (2015:000) om resolution. Efter ansökan från resolutionsmyndigheten ska dock Bolagsverket besluta att aktiebolag som är i resolution ska gå i likvidation. Beslutet om likvidation gäller omedelbart. Ett sådant beslut ska behandlas som ett beslut som fattats av Bolagsverket med stöd av 11 §.

Denna lag träder i kraft den …

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens att rubriken till lagen samt 1–5 och 16 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
Lag (2005:1047) om internationella förhållanden rörande *försäkringsföretags och kreditinstituts* insolvens	Lag (2005:1047) om internationella förhållanden rörande *finansiella företags* insolvens
1 §	
Denna lag gäller vid en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande för ett försäkringsföretag eller ett *kreditinstitut* hemmahörande i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).	Denna lag gäller vid en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande för ett försäkringsföretag eller ett *institut* hemmahörande i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). *Beträffande resolutionsåtgärder gäller bestämmelserna i denna lag även för ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution och ett motsvarande utländskt företag hemmahörande inom EES.*
Lagen gäller också i tillämpliga delar för andra försäkringsföretag och *kreditinstitut* som har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial i en stat inom EES.	Lagen gäller också i tillämpliga delar för andra försäkringsföretag och *institut* som har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial i en stat inom EES.
Lagen gäller inte för sådana försäkringsföretag vars försäkringsrörelse omfattar endast återförsäkring.	
2 §	
I denna lag betyder	
1. *rekonstruktionsåtgärd*: åtgärd som har beslutats av domstol eller annan myndighet för att bevara eller återställa ett företags eller ett	1. *rekonstruktionsåtgärd*: åtgärd som har beslutats av domstol eller annan myndighet för att bevara eller återställa ett företags eller ett

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

instituts finansiella ställning och som kan påverka andras rätt,	instituts finansiella ställning och som kan påverka andras rätt, *inklusive en resolutionsåtgärd,*	
	2. resolutionsåtgärd: utövandet av en resolutionsbefogenhet eller användningen av ett resolutionsverktyg eller något av de statliga stabiliseringsverktygen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012[2]*,*	
2. likvidationsförfarande: tvångslikvidation, konkurs och liknande kollektivt tvingande förfarande som har beslutats av domstol eller annan myndighet och innebär att företagets eller institutets tillgångar avyttras och behållningen fördelas mellan borgenärerna, aktieägarna eller delägarna,	*3. likvidationsförfarande*: tvångslikvidation, konkurs och liknande kollektivt tvingande förfarande som har beslutats av domstol eller annan myndighet och innebär att företagets eller institutets tillgångar avyttras och behållningen fördelas mellan borgenärerna, aktieägarna eller delägarna,	
3. rekonstruktör: den som utses av en myndighet för att vidta en rekonstruktionsåtgärd,	*4. rekonstruktör*: den som utses av en myndighet för att vidta en rekonstruktionsåtgärd,	
4. förvaltare: den som utses av en myndighet för att ha hand om ett likvidationsförfarande.	*5. förvaltare*: den som utses av en myndighet för att ha hand om ett likvidationsförfarande, *och*	
	6. institut: kreditinstitut och värdepappersföretag.	
	3 §	
Svensk domstol eller annan myndighet får ta upp en ansökan om ett likvidationsförfarande, endast om företaget eller institutet är hemmahörande i Sverige eller är hemmahörande utanför EES och har	Svensk domstol eller annan myndighet får ta upp en ansökan om ett likvidationsförfarande *eller besluta om en resolutionsåtgärd*, endast om företaget eller institutet är hemmahörande i Sverige eller är	

[2] EUT L 173, 12/06/2014, s. 190 (Celex 32014L0059).

beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial här.

hemmahörande utanför EES och har beviljats tillstånd att bedriva verksamhet genom filial här.

4 §

En rekonstruktionsåtgärd och ett likvidationsförfarande i en annan stat inom EES har verkan i Sverige i enlighet med vad som gäller i den staten. Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet gäller också här.

Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet *skall* anses styrkt genom förordnandet i original eller i bestyrkt kopia eller genom annat särskilt intyg. På begäran *skall* en svensk översättning tillhandahållas.

Rekonstruktörens eller förvaltarens behörighet *ska* anses styrkt genom förordnandet i original eller i bestyrkt kopia eller genom annat särskilt intyg. På begäran *ska* en svensk översättning tillhandahållas.

I 26 kap. lagen (2015:000) om resolution finns ytterligare bestämmelser om verkan av resolutionsåtgärder.

5 §

I ett svenskt likvidationsförfarande och i fråga om dess verkan tillämpas svensk lag, om inte annat följer av 6–15 §§.

I ett svenskt likvidationsförfarandes *och när en svensk resolutionsåtgärd beslutas* och i fråga om dess verkan tillämpas svensk lag, om inte annat följer av 6–15 §§.

16 §

Det som enligt svensk lag eller annan författning gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register gäller också när en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande har beslutats i en annan stat inom EES.

Beslutet *skall* anmälas till Finansinspektionen som *skall* underrätta den som för respektive register.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vad som *skall* framgå av anmälan om registrering.

Om det av lagen i en annan stat inom EES följer att ett svenskt likvidationsförfarande *skall* registreras där, *skall* förvaltaren se till att detta sker.

Beslutet *ska* anmälas till Finansinspektionen som *ska* underrätta den som för respektive register.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vad som *ska* framgå av anmälan om registrering.

Om det av lagen i en annan stat inom EES följer att ett svenskt likvidationsförfarande *eller en resolutionsåtgärd ska* registreras där, *ska* förvaltaren *respektive resolutionsmyndigheten enligt*

lagen (2015:000) om resolution se till att detta sker.

Bilaga 2

Denna lag träder i kraft den …

Bilaga 2

Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

dels att 1 kap. 5 §, 8 kap. 4 och 36 §§, 15 kap. 11 §, 23 kap. 5 a och 15 §§, 25 kap. 1, 4 och 8 §§ samt rubriken närmast före 25 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya kapitel 8 a kap., 8 b kap. 25 a kap. och 2 b kap., åtta nya paragrafer, 11 kap. 11 a §, 22 kap. 2 a §, 23 kap. 3 a och 3 b §§, 24 kap. 1 a §, 25 kap. 2 b, 2 c och 30 §§, samt närmast före 11 kap. 11 a §, 23 kap. 3 b § och 25 kap. 30 § nya rubriker av följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
	1 kap.
	5 §
I denna lag betyder	
1. anknutet ombud: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt	
2. värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta instituts eller företags räkning	
a) marknadsföra investerings- eller sidotjänster,	
b) ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,	
c) placera finansiella instrument, eller	
d) tillhandahålla investeringsrådgivning till kund avseende dessa instrument eller tjänster,	
2. *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,	
	3. betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,
	4. blandat finansiellt holdingföretag: holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,
	5. blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat blandat finansiellt hol-

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

dingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

3. börs: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

4. clearingdeltagare: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

5. clearingorganisation: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller förordning (EU) nr 648/2012 att driva clearingverksamhet,

6. clearingverksamhet: fortlöpande verksamhet som består i att

a) på clearingdeltagarnas vägnar göra avräkningar i fråga om deras förpliktelser att leverera finansiella instrument eller att betala i svensk eller utländsk valuta,

b) träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument, eller

c) på annat väsentligt sätt ansvara för att förpliktelserna avvecklas genom överförande av likvid eller instrument,

7. direktivet om marknader för finansiella instrument: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, senast ändrat genom Europaparlamentets och

6. börs: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

7. clearingdeltagare: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

8. clearingorganisation: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller förordning (EU) nr 648/2012 att driva clearingverksamhet,

9. clearingverksamhet: fortlöpande verksamhet som består i att

a) på clearingdeltagarnas vägnar göra avräkningar i fråga om deras förpliktelser att leverera finansiella instrument eller att betala i svensk eller utländsk valuta,

b) träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument, eller

c) på annat väsentligt sätt ansvara för att förpliktelserna avvecklas genom överförande av likvid eller instrument,

10. direktivet om marknader för finansiella instrument: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG[2], senast ändrat genom Europaparlamentets och

[2] EUT L 145 30.4.2004 s. 1 (Celex 32004L0039).

rådets direktiv 2010/78/EU4,

8. EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

9. emittent: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

10. filial: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt värdepappersföretags etablering av flera driftställen i Sverige ska anses som en enda filial,

11. genomförandeförordningen: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet,

12 handelsplattform: ett multilateralt handelssystem (Multilateral Trading Facility, MTF) inom EES som drivs av ett värdepappersinstitut eller en börs och som sammanför ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje

rådets direktiv 2010/78/EU,

11. EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

12. emittent: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

13. filial: ett avdelningskontor med självständig förvaltning, varvid även ett utländskt värdepappersföretags etablering av flera driftställen i Sverige ska anses som en enda filial,

14. finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

15. finansiellt institut: ett finansiellt institut i artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen,

16. finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a. institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

17. genomförandeförordningen: kommissionens förordning (EG) nr 1287/2006 av den 10 augusti 2006 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller dokumenteringsskyldigheter för värdepappersföretag, transaktionsrapportering, överblickbarhet på marknaden, upptagande av finansiella instrument till handel samt definitioner för tillämpning av det direktivet,

18. handelsplattform: ett multilateralt handelssystem (Multilateral Trading Facility, MTF) inom EES som drivs av ett värdepappersinstitut eller en börs och som sammanför ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje

man – inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

13. hemland: det land där ett företag har fått tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i denna lag,

14. *investeringstjänster och investeringsverksamheter*: de tjänster och verksamheter som anges i 2 kap. 1 §,

15. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag*,

16. *koncern*: detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

17. *kreditinstitut*: bank, kreditmarknadsföretag och utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

man – inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

19. *hemland*: det land där ett företag har fått tillstånd att driva sådan verksamhet som avses i denna lag,

20. *holdingföretag med blandad verksamhet: holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,*

21. *investeringstjänster och investeringsverksamheter*: de tjänster och verksamheter som anges i 2 kap. 1 §,

22. *kapitalbas*: detsamma som avses i artikel 72 i *tillsynsförordningen*,

23. *koncern*:

a. i 8 a kap., 8 b kap. och 25 b kap., detsamma som i 2 kap. 1 § lagen (2005:000) om resolution,

b. i övriga kapitel, detsamma som i 1 kap. 11 och 12 §§ aktiebolagslagen (2005:551), varvid det som sägs om moderbolag tillämpas även på andra juridiska personer än aktiebolag,

24. *koncernåterhämtningsplan: e n plan som upprättas av ett moderföretag inom EES i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som de företag i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn avser att vidta för att bevara eller återställa koncernens eller ett i den ingående värdepappersbolags eller utländskt värdepappersföretags finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen,*

25. *kreditinstitut*: bank, kreditmarknadsföretag och utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

18. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

19. *professionell kund*: en sådan kund som avses i 8 kap. 16 eller 17 §,

20. *reglerad marknad*: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

26. *kvalificerat innehav*: ett direkt eller indirekt ägande i ett företag, om innehavet beräknat på det sätt som anges i 5 a § representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller annars möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget,

27. *moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,*

28. *moderinstitut inom EES: ett institut eller ett utländskt institut som auktoriserats inom EES och som inte självt är ett dotterföretag till ett*

a. annat institut eller ett utländskt institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b. ett finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

29. *professionell kund*: en sådan kund som avses i 8 kap. 16 eller 17 §,

30. *reglerad marknad*: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut,

31. *resolutionsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt*

	Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012,[3]
	32. *samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag i EES,*
21. sidotjänster: de tjänster som anges i 2 kap. 2 §,	*33. sidotjänster*: de tjänster som anges i 2 kap. 2 §,
22. *sidoverksamheter*:	*34. sidoverksamheter*:
a) för ett värdepappersbolag de verksamheter som anges i 2 kap. 3 och 4 §§,	a) för ett värdepappersbolag de verksamheter som anges i 2 kap. 3 och 4 §§,
b) för en börs de verksamheter som anges i 13 kap. 12 §, och	b) för en börs de verksamheter som anges i 13 kap. 12 §, och
c) för en clearingorganisation de verksamheter som anges i 20 kap. 7 §,	c) för en clearingorganisation de verksamheter som anges i 20 kap. 7 §,
23. startkapital: det kapital som för värdepappersföretag avses i artikel 4.51 i *förordning (EU) nr 575/2013*,	*35. startkapital*: det kapital som för värdepappersföretag avses i artikel 4.51 i *tillsynsförordningen*,
24. systematisk internhandlare: värdepappersinstitut som på ett organiserat, frekvent och systematiskt sätt handlar för egen räkning genom att utföra kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform,	*36. systematisk internhandlare*: värdepappersinstitut som på ett organiserat, frekvent och systematiskt sätt handlar för egen räkning genom att utföra kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform,
	37. tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012[4]*,*
25. utländskt värdepappersföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,	*38. utländskt värdepappersföretag*: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,
26. värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått	*39. värdepappersbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått

[3] EUT L 173, 12/06/2014, s. 190 (Celex 32014L0173).
[4] EUT L 176 27.6.2013, s. 1 (Celex 32013R0575).

tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

27. *värdepappersinstitut*: värdepappersbolag, svenska kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och utländska företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige,

28. *värdepappersrörelse*: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investeringstjänster eller utföra investeringsverksamhet, *och*

29 *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG7, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

Nuvarande lydelse

tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

40. *värdepappersinstitut*: värdepappersbolag, svenska kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och utländska företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige,

41. *värdepappersrörelse*: verksamhet som består i att yrkesmässigt tillhandahålla investeringstjänster eller utföra investeringsverksamhet,

42. *återhämtningsplan: en plan som upprättas av ett värdepappersbolag i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen, och*

43. *öppenhetsdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG7, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

Föreslagen lydelse

8 kap.

4 §

Ett värdepappersbolag *skall* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Bolaget *skall* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll.

Ett värdepappersbolag *ska* identifiera, mäta, styra, internt rapportera och ha kontroll över de risker som dess rörelse är förknippad med. Bolaget *ska* se till att det har en tillfredsställande intern kontroll.

Sådana värdepappersbolag som anges i 8 a kap. 1 § ska också upp-

	rätta en återhämtningsplan eller koncernåterhämtningsplan enligt 8 a kap.
Ett värdepappersbolag *skall* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *skall* bolaget ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som bolaget är eller kan komma att bli exponerat för.	Ett värdepappersbolag *ska* särskilt se till att dess kreditrisker, marknadsrisker, operativa risker och andra risker sammantagna inte medför att dess förmåga att fullgöra sina förpliktelser äventyras. För att uppfylla detta krav *ska* bolaget ha metoder som gör det möjligt att fortlöpande värdera och upprätthålla ett kapital som till belopp, slag och fördelning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som bolaget är eller kan komma att bli exponerat för.
Bolaget *skall* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.	Bolaget *ska* utvärdera dessa metoder för att säkerställa att de är heltäckande.

36 §[5]

Ett värdepappersbolag och ett utländskt företag som enligt 2 kap. 2 § första stycket 8 tar emot medel på konto ska ha en betalningsberedskap som är tillräcklig med hänsyn till rörelsens art och omfattning. Bolagets eller företagets system för hantering av uppgifter om kunder och deras insättningar ska vara sådana att bolaget eller företaget utan dröjsmål kan sammanställa en fullständig och tillförlitlig förteckning över samtliga kunder som har medel på konto hos bolaget eller företaget och deras respektive insättningar.

Ett värdepappersbolags system ska vidare vara sådana att bolaget utan dröjsmål kan sammanställa en fullständig och tillförlitlig förteckning över

1. värdepappersbolagets samtliga insättare och deras respektive insättningar, och

2. insättningar som gjorts av

a. fysiska personer

b. mikroföretag samt små och medelstora företag enligt kriteriet för årsomsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003[6]*, och*

[5] Senaste lydelse 2011:831.

[6] EUT L 124, 20.5.2003, s. 36 (Celex 32003H0361).

3. insättningar via en filial utanför EES till värdepappersbolaget och som skulle betraktas som insättningar gjorda av personer eller företag som avses i 1 eller 2 om de inte gjorts genom filialen.

När medel tas emot på konto, ska en skriftlig överenskommelse om detta träffas.

Föreslagen lydelse

8 a kap. Återhämtningsplaner

Kapitlets tillämpningsområde

1 § Bestämmelserna i detta kapitel är bara tillämpliga på sådana värdepappersbolag som ska ha ett startkapital enligt 3 kap. 6 § som på minst motsvarande 730 000 euro och har tillstånd

a. för de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 3, 6, 7 och 8,

b. att som sidotjänst förvara finansiella instrument för kunders räkning och ta emot medel med redovisningsskyldighet enligt 2 kap. 2 § 1 då bolaget har fått tillstånd för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 1, 2, 4 och 5, eller

c. att som sidotjänst ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen.

Upprättandet av en återhämtningsplan

2 § Ett värdepappersbolag som inte tillsammans med andra koncernföretag inom EES är föremål för gruppbaserad tillsyn ska upprätta och uppdatera en återhämtningsplan.

Bolagets styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Den ska därefter ges in den till Finansinspektionen.

Upprättande av en koncernåterhämtningsplan

3 § Ett värdepappersbolag som ingår i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som upprättas och uppdateras av moderföretaget inom EES. Det ska upprätta en individuell återhämtningsplan enbart om Finansinspektionen beslutar det. För en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt 9 eller 10 §.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaserade tillsynen.

Moderföretagets styrelse ska godkänna planen. Den ska därefter ges in till Finansinspektionen. För en gränsöverskridande koncern ska den i stället ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten. Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska inspektionen sända över planen till berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter.

Krav på en återhämtningsplan

4 § En återhämtningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan ska innehålla uppgifter som framgår av föreskrifter meddelade med stöd av 16 kap. 1 § eller tekniska standarder beslutade av kommissionen enligt artikel 5.10 i resolutionsdirektivet.

Av innehållet i en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan ska det framgå att:

1. De åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att värdepappersbolaget eller koncernen kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft.

2. Planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett värdepappersbolag eller, i förekommande fall, ett annat koncernföretag som omfattas av planen.

Väsentliga brister eller hinder i en plan

5 § Finansinspektionen ska granska en återhämtningsplan för att bedöma om den uppfyller kriterierna i 4 §. Det ska göras efter samråd med behöriga myndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

Hur granskningen och bedömningen av en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska gå till framgår av 9–12 §§.

6 § Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i den ska den underrätta värdepappersbolaget om vilka väsentliga brister eller hinder den identifierar och ge bolaget tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om värdepappersbolagets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga bolaget att inom två månader komma in med en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen identifierat. På värdepappersbolagets begäran får Finansinspektionen besluta att förlänga denna tid med ytterligare en månad.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första stycket sägs om ett värdepappersbolag även för ett moderföretag inom EES som inte är ett värdepappersbolag.

7 § Om ett värdepappersbolag inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som värdepappersbolaget gjort inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga värdepappersbolaget att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller

2. om sådana konkreta ändringar som avses i 1 inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga värdepappersbolaget att identifiera vilka ändringar av sin affärsverksamhet som det kan göra för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första stycket sägs om ett värdepappersbolag även för ett moderföretag inom EES som inte är ett värdepappersbolag.

8 § Om det trots ett föreläggande enligt 7 § fortfarande finns väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen förelägga värdepappersbolaget att vidta konkreta åtgärder som innebär att det inom viss tid begränsar eller minskar riskerna i rörelsen i något avseende eller vidtar någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på värdepappersbolagets affärsverksamhet.

För en koncernåterhämtningsplan gäller det som i första och andra styckena sägs om ett värdepappersbolag även för ett moderföretag inom EES som inte är ett värdepappersbolag.

Överenskommelser om en koncernåterhämtningsplan

9 § Från det att den samordnande tillsynsmyndigheten har sänt över en koncernåterhämtningsplan till de myndigheter som räknas upp i 3 § tredje stycket, ska inspektionen inom fyra månader från översändandet försöka komma överens med behöriga myndigheter som ingår i tillsynskollegiet för koncernen om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt värdepappersbolag eller ett utländskt värdepappersföretag som ingår i koncernen, och
3. om tillämpningen av åtgärder som avses i artiklarna 6.5 och 6.6 i resolutionsdirektivet för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

När Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska den se till att samråd sker med sådana behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet och de myndigheter som ansvarar för betydande filialer.

Om myndigheterna kommer överens ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

10 § Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt värdepappersbolag i koncernen, och
3. om åtgärder som moderföretaget inom EES eller ett värdepappersbolag som står under inspektionens tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet, ska den ensamt fatta beslut enligt första stycket 2 och 3 beträffande värdepappersbolagen i koncernen.

Finansinspektionen ska inför beslutet om koncernåterhämtningsplanen enligt första stycket 1 och 3 beakta synpunkter och reservationer från de övriga behöriga myndigheterna.

11 § Om någon eller några av de behöriga myndigheterna inom fyramånadersfristen i 9 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG[7], ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 10 § med en månad och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten efter det att fyramånadersfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Första och andra styckena gäller bara bistånd att nå en överenskommelse om

1. bedömningen av koncernåterhämtningsplanen, och
2. åtgärder för att reducera riskprofilen, att möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid och vidta ändringar av finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområden och de kritiska verksamheterna.

12 § Ett sådant beslut enligt 9 § som fattas av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet efter en överenskommelse med behöriga myndigheter eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom de tidsfrister som anges i 9 §, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för Finansinspektionen och ska ligga till grund för Finansinspektionens tillsyn.

Bemyndigande

13 § Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en återhämningsplan respektive en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och hur ofta den ska uppdateras.

8 b kap. Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Definitioner

1 § I detta kapitel betyder

1. f*inansiellt stöd*: penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer, och

[7] EUT L 331, 15.12.2010, s. 12 (Celex 32010R1093).

2. k*oncerninternt finansiellt stöd*: finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom samma koncern.

Allmänt om avtal om koncerninternt finansiellt stöd

2 § Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås mellan å ena sidan ett värdepappersbolag som är ett moderinstitut i en medlemsstat eller ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utanför EES.

Myndighets godkännande av avtal om finansiellt stöd

3 § Innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås, ska en ansökan göras till den samordnande tillsynsmyndigheten som ansvarar för den gruppbaserade tillsynen över den koncern inom vilken avtalet om koncerninternt finansiellt stöd ingåtts.

Finansinspektionen ska i sin egenskap av samordnande myndighet genast vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Moderinstitutet inom EES ansvarar för att ansökan görs till den samordnande tillsynsmyndigheten.

4 § En ansökan enligt 3 § ska innehålla texten till det föreslagna avtalet samt innehålla uppgift om vilka företag som föreslås vara parter till avtalet.

5 § Finansinspektionen ska pröva ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd i de fall då inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet för den koncern inom vilken finansiellt stöd ska utgå.

Finansinspektionen ska besluta att inte godkänna det föreslagna avtalet om avtalet kan anses oförenligt med de villkor som följer av 6 §.

6 § Ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska godkännas om Finansinspektionen bedömer att:

1. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet i betydande grad avhjälper de finansiella svårigheterna i det företag som tar emot det,

2. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något av företagen inom koncernen, och

3. tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet inte äventyrar den finansiella stabiliteten, i synnerhet i den medlemsstat i vilken den stödgivande enheten är belägen.

Finansinspektionen ska även bedöma om följande krav är uppfyllda med avseende på det stödgivande företaget:

1. Det stödgivande företagets styrelse bedömer att det rimligen kan antas att ersättningen för stödet kommer att betalas samt, ifall det rör sig om ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Om stödet ges i form

av en garanti eller annan slags säkerhet tillämpas samma villkor på den skuld som uppkommer ifall garantin eller säkerheten utlöses.

2. Det finansiella stödet ges på sådana villkor att det stödgivande företagets intressen gynnas.

3. Likviditeten eller solvensen i det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

4. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller avseende kapitalbas och likviditet i kapitaltäckningsdirektivet samt de övriga krav som gäller enligt artikel 104.2 samma direktiv vid tidpunkten för tillhandahållandet av det finansiella stödet.

5. Det stödgivande företaget uppfyller de krav som gäller för stora exponeringar.

6. Tillhandahållandet av det finansiella stödet leder inte till att de krav som nämns i 4 eller 5 överträds.

7. Möjligheten till resolution av det stödgivande företaget äventyras inte till följd av tillhandahållandet av det finansiella stödet.

Finansinspektionen har rätt att bevilja undantag från kraven i andra stycket 4 och 5.

7 § Finansinspektionen ska vidarebefordra varje avtal som inspektionen godkänt, inklusive ändringar av dessa avtal till resolutionsmyndigheten.

Avtalsparternas godkännande av avtal om finansiellt stöd

8 § Innan beslut fattas om att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska bolagsstämman i samtliga företag vilka är parter till avtalet om koncerninternt finansiellt stöd godkänna avtalet.

9 § Ett beslut enligt 8 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att ge respektive motta koncerninternt finansiellt stöd.

10 § Beslut om att ge koncerninternt finansiellt stöd ska fattas av styrelsen i det stödgivande företaget.

Följande uppgifter ska framgå av ett beslut enligt första stycket:

1. De uppgifter som beslutet grundats på och de överväganden som gjorts.

2. Mottagaren för det koncerninterna finansiella stödet samt för vilket ändamål stödet ges.

3. På vilket vis tillhandahållandet av det koncerninterna finansiella stödet uppfyller de villkor som uppställs i 6 §.

11 § Det stödmottagande företagets styrelse ska besluta om stödmottagande av koncerninternt finansiellt stöd.

12 § Styrelsen i det företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som bolagsstämman godkänt.

Anmälan om givande av stöd

13 § Innan koncerninternt finansiellt stöd ges, ska styrelsen för det stödgivande företaget göra en anmälan till Finansinspektionen samt till Europeiska bankmyndigheten.

Om Finansinspektionen inte även är behörig myndighet för det stödmottagande företaget ska styrelsen för det stödgivande företaget göra en anmälan enligt första stycket även till den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget.

Anmälan enligt första stycket ska även göras till den samordnande myndigheten om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det stödgivande eller för det stödmottagande företaget.

14 § En anmälan enligt 13 § ska innehålla styrelsens beslut enligt 10 § samt en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som anmälan avser, samt en kopia av avtalet.

15 § Finansinspektionen ska i sin egenskap av behörig myndighet för det stödgivande företaget besluta att förbjuda, begränsa eller godkänna koncerninternt finansiellt stöd enligt en anmälan enligt 13 §.

16 § Ett beslut av Finansinspektionen att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det stödmottagande företaget samt till Europeiska bankmyndigheten.

17 § Om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar, räknat från det att den mottog en fullständig anmälan enligt 13 §, inte har fattat ett beslut eller beslutat att godkänna det finansiella stödet, får stödet ges i enlighet med de avtalsvillkor som följer av anmälan.

Publicering av avtalet

18 § Styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska offentliggöra att företaget ingått ett sådant avtal samt vilka som varit parter till avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet.

Styrelsen ska uppdatera den information som offentliggörs enligt första stycket minst en gång årligen.

Bemyndiganden

19 § Finansinspektionen får meddela föreskrifter om

1. utformningen av ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 3 § första stycket.,
2. Finansinspektionens handläggning och prövning av ansökan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd,
3. utformningen av anmälan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 13 §,
4. Finansinspektionens handläggning och prövning av anmälan om avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd,

5. avgifter för ansökan om tillstånd gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd enligt 3 § första stycket samt avgifter för anmälan om godkännande av avtal gällande koncerninternt finansiellt stöd enligt 13 §,

6. utformningen av det beslut som styrelsen i det stödgivande företaget fattar enligt 10 §, och

7 utformningen av den information som styrelsen ska publicera enligt 18 §.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	Avnotering
	11 kap.
	11 a §
	Ett värdepappersinstitut ska avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel på en handelsplattform (avnotering), om resolutionsmyndigheten begär det enligt 15 kap. 3 § första stycket 2 lagen om (2015:000) resolution eller en utländsk resolutionsmyndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.
	15 kap.
	11 §
En börs *skall* avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre *skall* vara upptaget till handel (avnotering), om instrumentet inte uppfyller de krav som gäller för upptagande till handel eller om emittenten allvarligt åsidosätter sina förpliktelser enligt denna lag eller någon annan författning. Avnotering av ett finansiellt instrument som har tagits upp till handel *skall* även ske på begäran av den efter vars begäran instrumentet har tagits upp till handel. Om det är lämpligt från allmän synpunkt, får avnotering skjutas upp.	En börs *ska* avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre *ska* vara upptaget till handel (avnotering), om instrumentet inte uppfyller de krav som gäller för upptagande till handel eller om emittenten allvarligt åsidosätter sina förpliktelser enligt denna lag eller någon annan författning *eller om resolutionsmyndigheten begär det enligt 15 kap. 3 § första stycket 1 lagen om (2015:000) resolution eller en utländsk resolutionsmyndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.* Avnotering av ett finansiellt instrument som har tagits upp till handel *ska* även ske på begäran av den efter vars begäran instrumentet har

tagits upp till handel. Om det är lämpligt från allmän synpunkt, får avnotering skjutas upp.

Avnotering får inte beslutas utan att emittenten har fått tillfälle att yttra sig över det som har tillförts ärendet genom någon annan än emittenten själv, om det inte är uppenbart obehövligt eller om beslutet inte kan skjutas upp.

En börs *skall* omedelbart offentliggöra ett beslut om avnotering och informera Finansinspektionen om beslutet. Inspektionen skall därefter underrätta övriga behöriga myndigheter inom EES om beslutet.

En börs *ska* omedelbart offentliggöra ett beslut om avnotering och informera Finansinspektionen om beslutet. Inspektionen *ska* därefter underrätta övriga behöriga myndigheter inom EES om beslutet.

22 kap.

2 a §

Finansinspektionen ska fatta ett beslut enligt 2 § första eller andra stycket om resolutionsmyndigheten begär det enligt 15 kap. 3 § första stycket 3 lagen (2015:000) om resolution eller om en utländsk resolutionsmyndighet begär det enligt nationell lagstiftning som genomför artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

23 kap.

3 a §

Ett värdepappersbolag och ett sådant företag som avses i 1 kap. första stycket 2 lagen (2015:000) om resolution är skyldigt att informera Finansinspektionen om det anser att det kommer eller sannolikt kommer att fallera. Finansinspektionen ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter om underrättelsen.

Register över avtal

3 b §

Resolutionsmyndigheten får besluta att ett värdepappersbolag eller något annat koncernföretag som omfattas av samma gruppbaserade tillsyn som bolaget ska upprätta register över sina

finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet.

5 a §[8]

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 58a, 62.1, 62.2 och 62.3 i direktivet om marknader för finansiella instrument och artikel 25.2a i öppenhetsdirektivet.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av 8.3 andra stycket, 8.4 andra stycket, 20.7 och 30.5–30.7 i resolutionsdirektivet.

Finansinspektionen får även begära att Europeiska bankmyndigheten bistår de behöriga myndigheterna med att nå en överenskommelse i de fall som framgår av artiklarna 8.2 tredje stycket, 20.5 andra stycket, 25.4 och 30.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.

15 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka upplysningar ett företag *skall* lämna till Finansinspektionen enligt 2 § första stycket och när upplysningarna skall lämnas,

1. vilka upplysningar ett företag *ska* lämna till Finansinspektionen enligt 2 § första stycket och när upplysningarna skall lämnas,

2. hur uppgiftsskyldigheten enligt 3 § *skall* fullgöras,

2. hur uppgiftsskyldigheten enligt 3 § *ska* fullgöras,

3. vilka företag som ska upprätta register som avses i 13 kap. 3 b §, vad registren ska innehålla och inom vilken tid företaget ska kunna ge in registren för olika typer av avtal,

3. löpande bokföring, årsbokslut och årsredovisning hos börser, clearingorganisationer samt sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige, samt

4. löpande bokföring, årsbokslut och årsredovisning hos börser, clearingorganisationer samt sådana utländska företag som har tillstånd att driva en reglerad marknad från filial i Sverige, samt

[8] Senaste lydelse 2012:197.

4. sådana avgifter för tillsyn som avses i 12 och 13 §§.	*5.* sådana avgifter för tillsyn som avses i 12 och 13 §§.

24 kap.

1 a §

	Det som sägs i 2, 4 och 5 §§ ska inte gälla vid beslut om överföring, minskning eller konvertering enligt 6 kap., 17 kap., 18 kap. eller 22 kap. lagen (2015:000) om resolution.

25 kap.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
Ingripande *mot svenska värdepappersinstitut, börser och svenska clearingorganisationer*	Ingripande

1 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs *eller* en svensk clearingorganisation har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.	Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs, en svensk clearingorganisation, *ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut* har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet, ska Finansinspektionen ingripa.
Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning. Om *överträdelsen är* allvarlig, ska företagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.	Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning. Om *ett svenskt värdepappersbolag, en börs eller en svensk clearingorganisation har begått en* allvarlig *överträdelse,* ska företagets tillstånd återkallas

eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket om det är sannolikt att ett värdepappersbolag inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar *bolagets* verksamhet.

Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande i enlighet med andra stycket om det är sannolikt att ett värdepappersbolag, *ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut* inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar *företagets* verksamhet.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 b §

När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett värdepappersbolag enligt 1 eller 4 § och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att värdepappersbolaget kan komma att omfattas av resolution som avses i lagen (2015:000) om resolution ska Finansinspektionen besluta att underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Den ska också lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som den behöver för att förbereda sådana åtgärder som avses i den lagen.

Finansinspektionen ska även besluta att underrätta värdepappersbolaget om förutsättningarna i första stycket föreligger och inspektionen anser att en ökning av kapitalet i värdepappersbolaget är nödvändigt för att bolaget inte ska fallera.

2 c §

Om Finansinspektionen ingriper mot ett värdepappersbolag när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda ska Finansinspektionen besluta att detta är en krisavvärjande åtgärd som

avses i lagen (2015:000) om resolution.

Lydelse enligt prop. 2013/14:228	*Föreslagen lydelse*
4 §	
Om någon som ingår i ett värdepappersbolags, en börs eller en svensk clearingorganisations styrelse eller är verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § första stycket 5, 12 kap. 2 § 4 och 19 kap. 3 § 4, ska Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Detta får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att påtala för företaget att personen eller personerna inte uppfyller kraven och om denne eller dessa, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.	
Första stycket gäller också om styrelsen i sin helhet inte uppfyller de krav som anges i 3 kap. 1 § 6.	
I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det. *Inspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess företaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.*	I stället för att återkalla tillståndet, får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får vara det.
	Finansinspektionen får besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör i ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut inte längre får vara det, om
	1. företaget eller det finansiella institutet har brutit mot
	a. 8 a kap. 3 § om upprättande av en koncernåterhämtningsplan,
	b. 8 b kap. 13 § om anmälan om givande av stöd,
	c. 23 kap. 3 a § om upplysningar om fallissemang,
	d. 29 kap. 1 § lagen (2015:000) om resolutions genom att underlåta att lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som resolutionsmyndigheten begär för sin verksamhet med resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner enligt 3 kap. i den lagen, och

2. det till följd av överträdelsen bedöms vara olämpliga att personen fortsätter att ingå i styrelsen eller vara verkställande direktör.

Om Finansinspektionen fattar ett beslut enligt tredje och fjärde styckena får inspektionen förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess företaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

Det som sägs i första och *tredje* styckena ska tillämpas även på ställföreträdare för verkställande direktör.

Det som sägs i första och *tredje–femte* styckena om verkställande direktör ska tillämpas även på en ställföreträdare för verkställande direktör.

8 §

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs *eller* en svensk clearingorganisation har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en sanktionsavgift.

Om ett svenskt värdepappersinstitut, en börs, en svensk clearingorganisation, *ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet eller ett finansiellt institut,* har meddelats beslut om anmärkning eller varning enligt 1 § eller varning enligt 5 § första stycket 1 och 5 jämfört med andra stycket, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en sanktionsavgift.

Avgiften tillfaller staten.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Bemyndiganden

30 §

Regeringen får meddela föreskrifter om

1. under vilka förutsättningar Finansinspektionen ska offentliggöra information om beslut om ingripande, och

2. de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten och om användningen av Europeiska bankmyndighetens databas.

25 a kap. Tillfällig förvaltning

1 § Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare i ett värdepappersbolag om det finns skäl att anta att värdepappersbolaget kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution, och

1. värdepappersbolaget har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt 25 kap. 1, 2 eller 4 §§, men utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller
2. Finansinspektionen har meddelat värdepappersbolaget en varning enligt 25 kap. 1 §.

Finansinspektionen får besluta att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe, eller, besluta att den tillfälliga förvaltaren ska arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören.

Ett beslut om att den tillfälliga förvaltaren ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

2 § Finansinspektionen ska i beslutet om att utse en tillfällig förvaltare beskriva den tillfälliga förvaltarens uppdrag och ange eventuella villkor för uppdraget.

När en tillfällig förvaltare utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören får Finansinspektionen föreskriva att vissa beslut eller åtgärder ska föregås av samråd med eller samtycke från den tillfälliga förvaltaren.

Om ett företag verkställer beslut eller vidtar åtgärder utan föregående samråd eller samtycke enligt andra stycket inverkar detta inte på rättshandlingens giltighet.

3 § En tillfällig förvaltare får inte kalla till bolagsstämma i värdepappersbolaget utan medgivande från Finansinspektionen.

4 § Den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla kraven i 3 kap. 1 § 5.

Den som står i sådant förhållande till värdepappersbolaget att det kan rubba förtroendet för att han eller hon ska utföra sitt uppdrag opartiskt får inte vara tillfällig förvaltare. Detsamma gäller om det i övrigt finns någon omständighet som medför att förtroendet för hans eller hennes opartiskhet kan rubbas.

Den tillfälliga förvaltaren ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Tiden för förvaltningen

5 § Finansinspektionen ska besluta hur länge den tillfälliga förvaltningen ska pågå, dock högst ett år.

Om det vid utgången av den tid som bestämts finns skäl för fortsatt tillfällig förvaltning får Finansinspektionen förlänga tiden med högst ytterligare ett år.

Entledigande av tillfällig förvaltare

6 § Finansinspektionen får närsomhelst entlediga en tillfällig förvaltare. Om en tillfällig förvaltare begär att få avgå och visar skäl till det, ska Finansinspektionen entlediga den tillfälliga förvaltaren.

Tystnadsplikt

7 § En tillfällig förvaltare som deltar eller deltagit i verksamheten enligt denna lag får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av fredstida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

25 b kap. Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende gränsöverskridande koncerner

1 § När Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet ska inspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten och samråda med de behöriga myndigheterna i tillsynskollegiet för koncernen, om moderföretag inom EES har gjort sig skyldig till en överträdelse

1. som är av sådan art eller omfattning som anges i 25 kap. 2 b §, eller
2. som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare enligt 25 a kap. är uppfyllda.

Därefter får Finansinspektionen besluta om den ska vidta någon åtgärd. Inför beslutet ska Finansinspektionen beakta synpunkter och reservationer från de behöriga myndigheterna och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

2 § Finansinspektionen ska samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten när den i en situation som beskrivs i 1 § första stycket avser att vidta åtgärder mot ett dotterföretag till ett moderföretag inom EES.

Därefter får Finansinspektionen besluta om den ska vidta någon åtgärd. Inspektionen ska inför beslutet beakta den samordnande tillsynsmyndighetens och i förekommande fall synpunkter och reservationer som har förts fram av andra behöriga myndigheter och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

3 § Om både Finansinspektionen och andra behöriga myndigheter avser att vidta åtgärder mot ett företag, ska Finansinspektionen inom fem dagar från en underrättelse enligt 1 § från den samordnande tillsynsmyndigheten, försöka komma överens med den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga berörda behöriga myndigheterna, om åtgärderna ska

samordnas eller om samma tillfälliga förvaltare ska utses för de berörda företagen.

Om myndigheterna kommer överens ska Finansinspektionen i enlighet med överenskommelsen fatta de beslut som behövs.

Bestämmelserna i första och andra stycket gäller också när Finansinspektionen är samordnande myndighet.

4 § Om en överenskommelse enligt 3 § inte har träffats inom fem dagar från underrättelsen, får Finansinspektionen fatta beslut om vilka åtgärder enligt 1 eller 2 § som ska vidtas.

Inför beslutet ska Finansinspektionen beakta synpunkter och reservationer från de behöriga myndigheterna och beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda länderna inom EES.

5 § Om någon behörig myndighet före utgången av samrådsperioden enligt 1 eller 2 § eller utgången av den femdagarsperiod som anges i 3 § har hänskjutit ärendet som anges i artikel 30.6 i resolutionsdirektivet till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 1, 2, 3 eller 4 § med tre dagar och invänta det beslut som Europeiska bankmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska bankmyndigheten.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett sådant ärende till Europeiska bankmyndigheten enligt 23 kap. 5 a § efter det att femdagarsfristen har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Denna lag träder i kraft den …

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

dels att 30 kap. 12, 13 och 30 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 30 kap. 8 § ska lyda ”Sekretessbrytande bestämmelser,

dels att det i lagen ska införas fyra nya paragrafer, 30 kap. 8 a och 12 a–12 c §§, och närmast före 12 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	30 kap.
	8 a §
	Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild person som deltar i resolutionsprocessen enligt lagen (2015:000) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.
	12 §
Sekretess gäller i ärende enligt *lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut*, till dess ärendet har slutförts	Sekretess gäller i ärende om förebyggande statligt stöd enligt *lagen (2015:000) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärende om statligt stöd enligt 23 kap. lagen (2015:000) om resolution*, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.
För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Resolution

12 a §

Sekretess gäller i resolutionsärende enligt lagen (2015:000) om resolution, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 b §

Sekretess gäller i andra ärenden enligt lagen (2015:000) om resolution än de som avses i 12 och 12 a §§

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Sekretessbrytande bestämmelse

12 c §

Sekretess enligt 12 a och 12 b §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild person som deltar i resolutionsprocessen enligt lagen (2015:000) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

13 §

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12 § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet.

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, *12 a eller 12 b §* en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet.

Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Lydelse enligt prop. 2013:14:228

30 §

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 b §, 12 § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Föreslagen lydelse

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 b § 12 § första stycket och andra stycket 2, *12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2,* 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2 och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 2 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som

trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

---

1. Denna lag träder i kraft den ….

2. Äldre bestämmelser ska fortsätta att gälla för ärende som inletts enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Sammanfattning i betänkandet SOU 2014:52 Resolution – En ny metod för att hantera banker i kris

Bilaga 3

Bakgrund

Finansiella kriser kan leda till betydande samhällsekonomiska kostnader eftersom tillgång till det finansiella systemets grundläggande funktioner – betalningsförmedling, kapitalförsörjning och hantering av risk – är nödvändiga för att ekonomin ska fungera. En finansiell kris kan utlösas genom att ett systemviktigt företag fallerar. Ett företag kan vara systemviktigt för att det bedriver verksamhet som är kritisk för någon av det finansiella systemets funktioner eller för att dess fallissemang ger upphov till betydande spridningseffekter.

För att förhindra att en finansiell kris ska sprida sig har stater många gånger tvingats gripa in och rädda systemviktiga företag. Ofta har en sådan räddning behövt ske till förmånliga villkor för företagets långivare och ibland också dess ägare. Dessutom kan förväntningar om en statlig räddning leda till att systemviktiga företag kan ta högre risker och få billigare finansiering, vilket kan öka riskerna för en finansiell kris framöver och leda till en snedvridning av konkurrensen.

Därför behövs ett alternativt förfarande för att rekonstruera eller avveckla systemviktiga företag på ett sätt som inte riskerar att utlösa en finansiell kris och som samtidigt innebär att företagets ägare och lånefinansiärer får bära kostnader som ankommer på dem till följd av företagets fallissemang. Ett sådan förfarande kallas resolution.

Den 15 april 2014 respektive den 6 maj 2014 antog Europaparlamentet och ministerrådet slutligt Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag(”resolutionsdirektivet”). Resolutionsdirektivet utgör ett ramverk för resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, samt företag som ingår i samma koncern som sådana företag. Direktivet syftar inte bara till att ge möjligheter att rekonstruera eller avveckla ovan nämnda företag utan ett annat syfte med ramverket är att undvika att enskilda företag hamnar i problem som kan framtvinga resolution. Resolutionsdirektivet innehåller därför bestämmelser rörande resolution, förberedelser för ett sådant förfarande och förebyggande tillsynsåtgärder.

I detta betänkande föreslås ett införlivande av resolutionsdirektivet i svensk rätt. Detta föranleder, förutom ett antal ändringar i befintliga lagar, två helt ny lagar som ska ersätta stödlagen från 2008: en ny lag om resolution och en ny lag om förebyggande statligt stöd till solida kreditinstitut. Kommittén lägger även förslag rörande stabilitetsfonden och stabilitetsavgiften.[1]

[1] För en längre beskrivning av resolutionsdirektivet och kommitténs förslag till införlivande hänvisas till kapitel 4.

Krisavvärjande arbete

Resolutionsdirektivet innehåller som nämnts bestämmelser som rör det krisavvärjande arbetet. Till detta räknas både förberedelser för resolution och rena tillsynsåtgärder. Nya krav ska ställas på upprättandet av så kallade återhämtningsplaner och resolutionsplaner. Det ska också vara möjligt att kräva att företag avlägsnar hinder för en effektiv resolution. Till det krisavvärjande arbetet räknas även så kallade tidiga ingripanden, inklusive tillsättandet av en tillfällig förvaltare. Tidiga ingripanden handlar om att ge tillsynsmyndigheterna möjligheter att förhindra att en försämring av ett företags finansiella ställning fortgår ända till dess att resolution är enda alternativet. Med undantag för tillsättandet av en tillfällig förvaltare, ryms dessa ingripanden inom de ingripanden som Finansinspektionen kan göra i dag. Det ska även finnas möjlighet att i krisavvärjande syfte skriva ned och konvertera skulder som får räknas in i kapitalbasen och ställa krav på att företag har tillräckligt mycket nedskrivningsbara skulder. Med undantag för resolutionsplaneringen anser kommittén att Finansinspektionen bör vara ansvarig myndighet i Sverige för det krisavvärjande arbetet. Detta för att undvika en situation med i princip två myndigheter med tillsynsansvar som annars skulle kunna uppstå.

Resolution

Det grundläggande syftet med resolution är att rekonstruera eller avveckla finansiella företag som fallerar, dvs. hamnar i kris, utan betydande störningar och avbrott i samhällsviktig verksamhet. Resolution ska alltså kunna inledas som ett alternativ till konkurs eller likvidation. En resolutionsmyndighet ska vara ansvarig för förfarandet och för att se till att ändamålen med förfarandet, i första hand att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet, uppnås på bästa sätt. Kommittén bedömer att Riksgäldskontoret, som i dag är stödmyndighet, är lämplig som resolutionsmyndighet.

När ett företag försätts i resolution övergår kontrollen över företaget till resolutionsmyndigheten. Resolutionsbeslutet medför också ett antal andra rättsverkningar, som utmätningsförbud. Resolutionsmyndigheten får även rätt att exempelvis stoppa fullgörande av avtal eller kräva fullgörande.

Ett huvudskäl till att försätta ett fallerande företag i resolution är att det bedriver verksamhet som måste fortgå om inte det ska uppstå en allvarlig störning i det finansiella systemet. Därför behöver verksamheten antingen överföras till en finansiellt stark aktör eller så behöver företaget rekonstrueras. För detta ändamål finns fyra så kallade resolutionsverktyg:

1. *Försäljningsverktyget* som innebär att resolutionsmyndigheten ska kunna sälja inkråm och aktier i ett företag under resolution till en privat förvärvare.
2. *Broinstitutsverktyget* som innebär att resolutionsmyndigheten ska kunna överföra inkråm eller aktier från företaget under resolution till ett tillfälligt upprättat broinstitut som kontrolleras av resolutionsmyndigheten.
3. *Avskiljandeverktyget* som innebär att resolutionsmyndigheten ska kunna överföra inkråm som inte lämpar sig för omedelbar avyttring

till ett särskilt upprättat tillgångsförvaltningsbolag som i stället avvecklar verksamheten över tid. Detta verktyg får endast tillämpas i kombination med något annat resolutionsverktyg.

4. *Skuldnedskrivningsverktyget* som innebär att resolutionsmyndigheten ska kunna dels skriva ned skulder i ett företag under resolution, dels konvertera skulder till aktier. Skulder kan konverteras till aktier i såväl företaget under resolution som i dess moderföretag. Konvertering kan också ske till aktier i ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag.

Som en förutsättning för att kunna använda verktygen har resolutionsmyndigheten ett antal befogenheter att ingripa mot ett företag i resolution, och dess ägare och lånefinansiärer. Under vissa omständigheter kan dessa befogenheter även användas självständigt, utan koppling till ett visst instrument.

Innan resolutionsmyndigheten använder något verktyg eller befogenhet som kan leda till att någon borgenär drabbas av förluster ska resolutionsmyndigheten vidta åtgärder som innebär att ägarna bär förluster först, och fullt ut. Detta görs i syfte att behålla den prioritetsordning som hade tillämpats om företaget i stället satts i konkurs.

Resolution medför ingripanden i enskildas rättigheter. Av detta skäl finns det ett antal bestämmelser som begränsar och ställer krav på resolutionsförfarandet i syfte att upprätthålla ett grundläggande egendomsskydd för olika intressenter. Ett viktigt inslag i dessa är att det alltid ska göras en bedömning av om någon ägare eller borgenär har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid en konkurs eller likvidation. Om detta inträffar har den drabbade rätt till ersättning.

Användning av statliga medel och resolutionsreserven

Även om staten som huvudregel ska använda skuldnedskrivningsverktyget för att kapitalisera företag under resolution så kan det vara nödvändigt att tillföra externa medel i form av statligt stöd för att resolutionen ska lyckas. Ett skäl till detta är att skulder, trots krav på nivån på nedskrivningsbara skulder, kan behöva undantas från nedskrivning och konvertering av systemstabilitetsskäl.

För att kunna finansiera statligt stöd i samband med resolutionsåtgärder ställer direktivet krav på att ett särskilt finansieringsarrangemang för resolution ska upprättas. Det ska finansieras av avgifter som betalas av de företag som kan bli föremål för resolution. Användningen av finansieringsarrangemangen omgärdas av särskilda regler.

I Sverige finns för närvarande två olika system för finansiering av offentliga ingripanden i problemdrabbade finansiella institut, dels stabilitetsfonden som kan användas för att ge stöd till kreditinstitut om det bedöms nödvändigt för att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet, dels insättningsgarantifonden som används för att finansiera skyddet av insättningar. För att främja en så effektiv och flexibel finansiering av statliga ingripanden som möjligt föreslår kommittén att statliga insatser i samband med generella finansiella kriser respektive vid kriser i enskilda finansiella institut ska finansieras ur tre separata fonder. Statliga åtgärder rörande företag under resolution ska huvudsakligen finansieras med medel ur en nybildad resolutionsreserv.

Statliga stödåtgärder som vidtas i förebyggande syfte i förhållande till företag som inte är föremål för resolution (t.ex. garantier och kapitaltillskott till solventa institut;) ska finansieras med medel ur stabilitetsfonden. Insättningsgarantifonden ska användas för att finansiera ersättningar från insättningsgarantin samt det skydd som insättare åtnjuter i resolution. Kommittén föreslår även hur avgifter till resolutionsreserven ska utformas och att avgiften till stabilitetsfonden tas bort. Vidare föreslås en uppdelning av medlen i stabilitetsfonden mellan den nya resolutionsreserven och den modifierade stabilitetsfonden.

Direktivet innehåller dock begränsningar för användningen av resolutionsreserven och andra statliga medel i resolution. Ett krav för att få tillföra offentliga medel är att ägare och borgenärer har fått sina fordringar nedskrivna eller konverterade med motsvarande åtta procent av företaget totala skulder och egna kapital. Alternativt kan kravet beräknas som att ägare och borgenärer har bidragit med motsvarande 20 procent av företagets riskvägda tillgångar. För att få beräkna kravet på sistnämnda sätt krävs dock bl.a. att resolutionsreserven uppgår till minst tre procent av de garanterade insättningarna. För att svenska myndigheter ska ha så stor handlingsfrihet som möjlighet föreslår kommittén att resolutionsreserven ska uppgå till minst tre procent av garanterade insättningar.

Därutöver finns möjlighet att under vissa omständigheter använda helt statliga medel inom ramen för resolution för att ge kapitaltillskott eller för att staten tillfälligt ska ta över ägandet av ett företaget. Dessa åtgärder, de så kallade statliga stabiliseringsverktygen, måste enligt direktivet inte införlivas. Kommittén föreslår att de ska införlivas i svensk lag och även att stabilitetsfonden ska kunna användas för finansiering av dylika statliga ingripanden.

En ny lag om förebyggande statligt stöd

Förslaget till en ny lag om resolution innebär att de regler i stödlagen som gäller hantering av kreditinstitut i kris försvinner och ersätts av reglerna i resolutionsregelverket. Vidare så föreslår kommittén att stödlagens regler om stöd till livskraftiga kreditinstitut och finansieringen av sådant stöd justeras för att ansluta till direktivets regler för detta genom en ny lag om förebyggande statligt stöd. Konkret föreslås att stöd kan lämnas genom lån, garantier av nyemitterade skuldförbindelser eller kapitaltillskott. Garantier ska även kunna ges till förmån för Riksbanken i samband med likviditetsstöd som Riksbanken lämnat.

Förteckning över remissinstanserna

Bilaga 4

Sveriges riksbank, Riksdagens ombudsmän, Svea hovrätt, Stockholms tingsrätt, Kammarrätten i Stockholm, Förvaltningsrätten i Stockholm, Justitiekanslern, Domstolsverket, Konsumentverket, Revisorsnämnden, Arbetsgivarverket, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten, Första AP-fonden, Andra AP-fonden, Tredje AP-fonden, Fjärde AP-fonden, Sjätte AP-fonden, Sjunde AP-fonden, Kammarkollegiet, Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut, Bokföringsnämnden, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Konkurrensverket, Bolagsverket, Tillväxtverket, Regelrådet, Arbetsdomstolen, Ackordscentralen, Bankinstitutens Arbetsgivareorganisation, Euroclear Sweden AB, FAR, Finansbolagens förening, Finansförbundet, Fondbolagens förening, Företagarna, Institutet för företagsrekonstruktion, Kollegiet för svensk bolagsstyrning, Kommuninvest i Sverige AB, Konsumenternas bank- och finansbyrå, Landsorganisationen i Sverige LO, NASDAQ OMX Stockholm AB, Nordic Growth Market NGM AB, Näringslivets regelnämnd, Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet (REKON) i Sverige, Sparbankernas riksförbund, Svensk Försäkring, Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Akademikers Centralorganisation, Sveriges aktiesparares riksförbund, Sveriges Kommuner och Landsting, Sveriges redovisningskonsulters förbund, Tjänstemännens Centralorganisation.

Parallelluppställning över genomförandet av direktiv 2014/59/EU (Krishanteringsdirektivet) i svensk rätt

Artikel i krishanterings-direktivet	**Svenska bestämmelser**
1.1 första stycket	1 kap. 1 § lag om resolution (LOR)
1.1 andra stycket	1 kap. 9 § andra stycket LOR
1.2	–
2.1	1 kap. 5 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (LBF), 1 kap. 5 § lagen (2007:528) om värdepappers-marknaden (LVM), 2 kap. 1–2 §§, 12 kap. 1 §, 17 kap. 1 §, 18 kap. 1 och 2 §§, 19 kap. 1 §, 21 kap. 1 § och 23 kap. 1 § LOR
2.2	–
3.1	1 kap. 3–5 §§ LOR
3.2	1 kap. 3–5 §§ LOR
3.3	1 kap. 3–5 §§ LOR
3.4	28 kap. 5 § LOR
3.5	–
3.6	1 kap. 3 och 5 §§ LOR
3.7	–
3.8	–
3.9	–
3.10	–
3.11	–
3.12	–
4.1	Omhändertas i föreskrifter
4.2	Omhändertas i föreskrifter
4.3	Omhändertas i föreskrifter
4.4	Omhändertas i föreskrifter
4.5	–
4.6	–
4.7	–
4.8	Omhändertas i föreskrifter
4.9	Omhändertas i föreskrifter
4.10	–
4.11	–
5.1	8 kap. 4 § andra stycket LVM, 6 kap. 2 § första stycket, 6 a kap. 1 § samt 16 kap. 1 § LBF, 8 a kap. 2 och 13 §§ LVM
5.2	Omhändertas i föreskrifter
5.3	Omhändertas i föreskrifter
5.4	Omhändertas i föreskrifter
5.5	Omhändertas i föreskrifter
5.6	Omhändertas i föreskrifter
5.7	–

5.8	13 kap. 8 a § LBF, 23 kap. 3 b och 15 §§ LVM	Bilaga 5
5.9	6 a kap. 1 § LBF, 8 a kap. 2 § LVM	
5.10	–	
6.1	6 a kap. 4 § LBF, 8 a kap. 5 § LVM	
6.2	6 a kap. 4 § LBF, 8 a kap. 5 § LVM	
6.3	6 a kap. 4 § LBF, 8 a kap. 5 § LVM	
6.4	6 a kap. 4 § LBF, 8 a kap. 5 § LVM	
6.5 första stycket	6 a kap. 5 § LBF, 8 a kap. 6 § LVM	
6.5 andra stycket	6 a kap. 5 § LBF, 8 a ka. 6 § LVM	
6.5 tredje stycket	6 a kap. 6 § LBF, 8 a kap. 7 § LVM	
6.6 första stycket	6 a kap. 6 § LBF, 8 a kap. 7 § LVM	
6.6 andra – fjärde styckena	6 a kap. 7 § LBF, 8 a kap. 8 § LVM	
6.7	–	
6.8	–	
7.1	6 a kap. 2 § LBF och 16 kap. 1 § LBF, 8 a kap. 3 och 13 §§ LVM	
7.2	6 a kap. 8 § LBF, 8 a kap. 9 § LVM	
7.3	6 a kap. 2 § LBF, 8 a kap. 3 § LVM	
7.4	Omhändertas i föreskrifter	
7.5	Omhändertas i föreskrifter	
7.6	Omhändertas i föreskrifter	
7.7	6 a kap. 2 § LBF, 8 a kap. 3 § LVM	
8.1	6 a kap. 8 § LBF, 8 a kap. 9 § LVM	
8.2 första stycket	6 a kap. 8 § LBF, 8 a kap. 9 § LVM	
8.2 andra stycket	6 a kap. 8 § LBF, 8 a kap. 9 § LVM	
8.2 tredje stycket	13 kap. 6 d § LBF och 23 kap. 5 a § tredje stycket LVM	
8.3 första stycket	6 a kap. 9 § LBF, 8 a kap. 10 § LVM	
8.3 andra stycket	6 a kap. 10 § och 13 kap. 6 b § LBF samt 23 kap. 5 a § andra stycket LVM	
8.4 första stycket	6 a kap. 9 § LBF, 8 a kap. 10 § LVM	
8.4 andra stycket	6 a kap. 10 § och 13 kap. 6 b § LBF samt 23 kap. 5 a § andra stycket LVM	
8.5	6 a kap. 8 § LBF, 8 a kap. 9 § LVM	
8.6	6 a kap. 11 § LBF, 8 a kap. 12 § LVM	
8.7	–	
9.1	Omhändertas i föreskrifter	
9.2	–	
10.1	3 kap. 1 § LOR, 3 kap. 25 § LOR	
10.2	3 kap. 10 § första stycket LOR	
10.3	Omhändertas i föreskrifter	
10.4	Omhändertas i föreskrifter	
10.5	3 kap. 25 § LOR	
10.6	3 kap. 1 § LOR	
10.7	–	
10.8	5 kap. 5 § LOR	
10.9	–	
11.1	3 kap. 25 § och 28 kap. 1 § LOR	
11.2	–	
11.3	–	1219

12.1	3 kap. 2 § LOR
12.2	3 kap. 2 § LOR
12.3	Omhändertas i föreskrifter
12.4	3 kap. 11 § LOR
12.5	–
12.6	–
13.1	3 kap. 25 § LOR
13.2	3 kap. 2 § LOR
13.3	3 kap. 2 § LOR
13.4	3 kap. 3 § och 28 kap. 8 § LOR
13.5 första stycket	3 kap. 4 § LOR
13.5 andra stycket	3 kap. 6 § LOR och 28 kap. 7 § LOR
13.6 första stycket	3 kap. 5 § LOR
13.6 andra stycket	3 kap. 6 § LOR och 28 kap. 7 § LOR
13.7	3 kap. 3 § LOR
13.8	3 kap. 7 § LOR
13.9	3 kap. 6 § LOR
13.10	3 kap. 3 och 8 §§ LOR
14.1	–
14.2	–
15.1	3 kap. 10 § LOR
15.2	Omhändertas i föreskrifter
15.3	3 kap. 10 § LOR
15.4	–
16.1	3 kap. 11 § LOR
16.2	Omhändertas i föreskrifter
16.3	3 kap. 11 § LOR
17.1	3 kap. 12 § LOR
17.2	3 kap. 12 och 14 §§ LOR
17.3	3 kap. 12 § LOR
17.4	3 kap. 13 och 24 §§ LOR
17.5	3 kap. 24 § LOR
17.6	–
17.7	3 kap. 13 § LOR
17.8	–
18.1	3 kap. 15 § LOR
18.2	3 kap. 16 § LOR
18.3	3 kap. 17 § LOR
18.4	3 kap. 18 § LOR
18.5 första stycket	3 kap. 18 och 19 §§ LOR
18.5 andra stycket	28 kap. 8 § LOR
18.6 första och andra styckena	3 kap. 20 § LOR
18.6 tredje stycket	3 kap. 22 § och 28 kap. 7 § LOR
18.7 första stycket	3 kap. 21 § LOR
18.7 andra stycket	3 kap. 22 § och 28 kap. 7 § LOR
18.8	3 kap. 23 § LOR
18.9	3 kap. 22 § LOR
19.1	6 b kap. 2 § LBF, 8 b kap. 2 § LVM
19.2	–
19.3	–

19.4	–
19.5	6 b kap. 1 § LBF, 8 b kap. 1 § LVM
19.6	–
19.7	Omhändertas i föreskrifter
19.8	Omhändertas i föreskrifter
19.9	–
20.1	6 b kap. 3–5 §§ LBF, 8 b kap. 3–5 §§ LVM och föreskrifter
20.2	6 b kap. 3 § LBF, 8 b kap. 3 § LVM
20.3	6 b kap. 5 § LBF, 8 b kap. 5 § LVM
20.4	6 b kap. 5 § LBF, 8 b kap. 5 § LVM
20.5	13 kap. 6 d § LBF och 23 kap. 5 a § tredje stycket LVM
20.6	–
20.7	13 kap. 6 b § LBF och 23 kap. 5 a § andra stycket LVM
21.1	6 b kap. 8 § LBF, 8 b kap. 8 § LVM
21.2	6 b kap. 9 § LBF, 8 b kap. 9 § LVM
21.3	6 b kap. 12 § LBF, 8 b kap. 12 § LVM
22	6 b kap. 7 § LBF, 8 b kap. 7 § LVM
23.1	6 b kap. 4 § LBF, 8 b kap. 4 § LVM
23.2	–
23.3	–
24	6 b kap. 8 och 9 §§ LBF, 8 b kap. 8 och 9 §§ LVM
25.1	6 b kap. 11 och 12 §§ LBF, 8 b kap. 11 och 12 §§ LVM
25.2	6 b kap. 13 § LBF, 8 b kap. 13 § LVM
25.3	6 b kap. 14 § LBF, 8 b kap. 14 § LVM
25.4	13 kap. 6 d § LBF och 23 kap. 5 a § tredje stycket LVM
25.5	6 b kap. 15 § LBF, 8 b kap. 15 § LVM
25.6	Omhändertas i föreskrifter
25.7	–
26.1	6 b kap. 16 § LBF, 8 b kap. 16 § LVM och föreskrifter
26.2	–
27.1	15 kap. 2 c § LBF och 25 kap. 2 c § LVM
27.2	5 kap. 4 § LOR, 15 kap. 2 b § LBF samt 25 kap. 2 b § LVM
27.3	–
27.4	–
27.5	–
28	–
29.1	15 a kap. 1, 2 och 4 §§ LBF samt 25 a kap. 1, 2 och 4 §§ LVM
29.2	15 a kap. 2 § LBF och 25 a kap. 2 § LVM

29.3	15 a kap. 2 § LBF och 25 a kap. 2 § LVM
29.4	15 a kap. 2 och 6 §§ LBF samt 25 a kap. 2 och 6 §§ LVM
29.5 första stycket	15 a kap. 2 § LBF och 25 a kap. 2 § LVM
29.5 andra stycket	15 a kap. 3 § LBF och 25 a kap. 3 § LVM
29.6	15 a kap. 2 § första stycket LBF och 25 a kap. 2 § LVM
29.7	15 a kap. 5 § LBF och 25 a kap. 5 § LVM
29.8	–
29.9	–
29.10	–
30.1	15 b kap. 1 § LBF och 25 b kap. 1 § LVM
30.2	15 b kap. 1 § LBF och 25 b kap. 1 § LVM
30.3	15 b kap. 2 § LBF och 25 b kap. 2 § LVM
30.4 första stycket	15 b kap. 3 § LBF och 25 b kap. 3 § LVM
30.4 andra stycket	13 kap. 6 d § LBF och 23 kap. 5 a § tredje stycket LVM
30.4 tredje stycket	15 b kap. 3 och 4 §§ LBF samt 25 b kap. 4 § LVM
30.5–6	13 kap. 6 b § och 15 b kap. 5 § LBF samt 23 kap. 5 a § och 25 b kap. 5 § LVM
30.7 första stycket	15 b kap. 1 §, 2 och 4 §§ LBF samt 23 kap. 5 a § och 25 b kap. 2 och 4 §§ LVM
30.7 andra stycket	13 kap. 6 b § och 15 b kap. 5 § LBF samt 23 kap. 5 a § och 25 b kap. 5 § LVM
30.8	–
31.1	12 kap. 2 § första stycket LOR
31.2 första stycket	1 kap. 6 § LOR
31.2 andra stycket	12 kap. 2 § andra stycket LOR
31.3	12 kap. 2 § tredje stycket LOR
32.1 a	8 kap. 1 § första och andra styckena samt 5 § första stycket LOR
32.1 b och c	8 kap. 5 § första stycket LOR
32.2	–
32.3	–
32.4 första stycket a–d	8 kap. 2 § LOR
32.4 första stycket d i–iii	8 kap. 3 § första stycket LOR
32.4 andra och tredje styckena	8 kap. 3 § LOR

32.5	8 kap. 5 § andra stycket LOR	Bilaga 5
32.6	–	
33.1	8 kap. 6 § LOR	
33.2	8 kap. 7 § LOR	
33.3	8 kap. 9 § LOR	
33.4 första stycket	8 kap. 8 § LOR	
33.4 andra stycket	8 kap. 10 § LOR	
34.1 a, b och f	1 kap. 7 § LOR	
34.1 c	10 kap. 3 § LOR	
34.1 d	28 kap. 2 § LOR	
34.1 e	–	
34.1 g	1 kap. 8 § LOR	
34.1 h	–	
34.1 i	–	
34.2	12 kap. 6 § LOR	
34.3	–	
34.4	6 b § lagen (1982:80) om anställningsskydd	
34.5	12 kap. 8 § LOR	
34.6	12 kap. 7 § LOR	
35.1	15 kap. 1 och 3 §§ LOR	
35.2	15 kap. 2§ LOR	
35.3	15 kap. 2 § LOR	
35.4	15 kap. 2 och 5 andra stycket §§ LOR	
35.5	15 kap. 4 § LOR	
35.6	15 kap. 5 § LOR	
35.7	–	
35.8	–	
36.1	7 kap. 1 och 4 §§ LOR	
36.2	7 kap. 8 och 9 §§ LOR	
36.3	7 kap. 1 § LOR	
36.4	6 kap. 1 § och 7 kap. 1 § LOR	
36.4 a–f	7 kap. 3 § LOR	
36.4 g	7 kap. 2 § LOR	
36.5 första stycket	7 kap. 2 § LOR	
36.6 a–c	7 kap. 5 § LOR	
36.7	7 kap. 5 § LOR	
36.8 första stycket	7 kap. 6 § LOR	
36.8 andra stycket	7 kap. 12 § LOR	
36.9	7 kap. 8 och 9 §§ LOR	
36.10 första stycket	7 kap. 9 och 10 §§ LOR	
36.11	7 kap. 11 § LOR	
36.12	7 kap. 8 § LOR	
36.13	30 kap. 2 § LOR	
36.14	–	
36.15	–	
36.16	–	
37.1	–	
37.2	16 kap. 1 och 4 §§ LOR	
37.3		
37.4		1223

37.5	19 kap. 1 § LOR
37.6	24 kap. 4 § LOR
37.7 a	17 kap. 13 §, 18 kap. 12 § och 19 kap. 11 § LOR
37.7 b	24 kap. 6 § LOR
37.8	24 kap. 5 § LOR
37.9	–
37.10	22 kap. 1 och 2 §§ LOR
38.1 första stycket a–b	17 kap. 2 § LOR
38.1 andra stycket	12 kap. 3 § LOR
38.2	17 kap. 10 § LOR
38.3	17 kap. 10 § LOR
38.4	17 kap. 13 § LOR
38.5	–
38.6	17 kap. 3 § LOR
38.7	17 kap. 3 och 17 §§ LOR
38.8	17 kap. 14 § LOR, 14 kap. 1 a § LBF och 24 kap. 1 a § LVM
38.9 a	17 kap. 15 § LOR
38.9 b	17 kap. 15 § LOR
38.9 d	17 kap. 15 § LOR
38.9 e	17 kap. 15 § LOR
38.9 f i–iii	17 kap. 16 § LOR
38.10	–
38.11	–
38.12	17 kap. 8 § LOR
38.13	17 kap. 6 § LOR
39.1	17 kap. 11 § LOR
39.2 första stycket	17 kap. 11 § LOR
39.3 första stycket	17 kap. 12 § LOR
39.4	–
40.1 första stycket	18 kap. 1 § LOR
40.1 andra stycket	12 kap. 3 § LOR
40.2 första stycket a	18 kap. 17 § LOR
40.2 första stycket	18 kap. 2 § LOR
40.3	18 kap. 6 § LOR
40.4	18 kap. 12 § LOR
40.5	–
40.6 a	18 kap. 3 § och 5 § LOR
40.6 b	18 kap. 18 § LOR
40.7	18 kap. 4 § LOR
40.8	–
40.9	–
40.10	18 kap. 9 § LOR
40.11	18 kap. 7 § LOR
40.12	–
41.1	18 kap. 20 § LOR,
41.1 andra stycket	18 kap. 13 § LOR
41.2	18 kap. 17 och 18 §§ LOR
41.3	18 kap. 21 § LOR

41.4 första stycket	18 kap. 24 § LOR
41.4 andra stycket	18 kap. 11 § LOR
41.5	18 kap. 21 § LOR
41.6	18 kap. 22 § LOR
41.7	18 kap. 22 § LOR
41.8	18 kap. 12 § LOR
41.9	18 kap. 21 § LOR
42.1 första stycket	19 kap. 1 § LOR
42.1 andra stycket	12 kap. 3 § LOR
42.2	19 kap. 2 § LOR
42.3	19 kap. 2 § LOR
42.4	19 kap. 16 § LOR
42.5	19 kap. 1 § LOR
42.6	19 kap. 10 § LOR
42.7	19 kap. 11 § LOR
42.8	19 kap. 1 § LOR
42.9 första stycket	19 kap. 3 § LOR
42.9 andra stycket	19 kap. 5 § andra stycket LOR
42.10	19 kap. 3 § LOR, 19 kap. 4§ LOR
42.11	–
42.12	19 kap. 6 § LOR
42.13	–
42.14	–
43.1	–
43.2	21 kap. 3 § LOR
43.3	21 kap. 3 § LOR
43.4	21 kap. 4 § LOR
44	21 kap. 2§ LOR
44.1	–
44.2	2 kap. 2 § LOR
44.3 första stycket	21 kap. 27 § LOR
44.3 andra stycket	21 kap. 29 § LOR
44.4	21 kap. 30 § LOR
44.5 a	21 kap. 30 § LOR
44.5 b	21 kap. 32 § LOR
44.6	21 kap. 32 § LOR
44.7	21 kap. 33 § LOR
44.8	21 kap. 30 § LOR
44.9	21 kap. 28 § LOR
44.10	–
44.11	–
44.12	21 kap. 34 § LOR
45.1	4 kap. 1 och 12 §§ LOR
45.2	–
45.3	–
45.4	4 kap.1 § LOR och föreskrifter
45.5	Omhändertas genom föreskrifter
45.6	4 kap. 3 § LOR och föreskrifter
45.7	4 kap. 2 § LOR
45.8 första stycket	4 kap. 2 och 3 §§ LOR
45.8 andra stycket	4 kap. 5 § LOR

45.9	4 kap. 5–9 §§ LOR
45.9 tredje stycket	28 kap. 7 § LOR
45.10	4 kap. 5–9 §§ LOR och föreskrifter
45.10 femte stycket	28 kap. 7 § LOR
45.11	4 kap. 11 § LOR
45.12	4 kap. 10 § LOR
45.13	4 kap. 4 § LOR
45.14	4 kap. 1 § LOR och föreskrifter
45.15	4 kap. 3 och 12 §§ LOR
45.16	–
45.17	–
45.18	–
45.19	–
45.20	–
46.1	21 kap. 13 § LOR
46.2 första stycket	21 kap. 13 § LOR
46.2 andra stycket	21 kap. 14 § LOR
46.3	7 kap. 11 § LOR
46.4	–
47.1 första stycket a	6 kap. 13 § och 16 kap. 3 § LOR
47.1 första stycket b	6 kap. 12 § och 16 kap. 2 § LOR
47.2	–
47.3	–
47.4	14 kap. 1 a § LBF och 24 kap. 1 a § LVM
47.5	
47.6	–
48.1–48.5	21 kap. 15 § LOR
48.6	–
49.1	14 kap. 5 § LOR
49.2	14 kap. 5 § och 21 kap. 17 § LOR
49.3	14 kap. 5 § LOR
49.4	14 kap. 5 § LOR
49.5	–
50.1	21 kap. 20 § LOR
50.2	21 kap. 19 § LOR
50.3	21 kap. 20 § LOR
50.4	–
51.1	21 kap. 5 § LOR
51.2	15 kap. 1 § och 21 kap. 6 § LOR
52.1	21 kap. 6 § LOR
52.2	21 kap. 12 § LOR
52.3	21 kap. 7 § LOR
52.3	21 kap. 7 § LOR
52.4	21 kap. 5 § LOR
52.5	Omhändertas genom föreskrifter
52.6	Omhändertas genom föreskrifter
52.7	21 kap. 8 § LOR
52.8	21 kap. 8 § LOR
52.9	21 kap. 9 § LOR
52.10	21 kap. 10 § LOR

52.11	21 kap. 11 § LOR
52.12	–
52.13	–
52.14	–
53.1	6 kap. 16 §, 16 kap. 5 § och 21 kap. 21 § LOR
53.2 a, c–d	21 kap. 26 § LOR
53.2 b	14 kap. 3 § LOR
53.3	–
53.4	–
54.1–3	5 kap. 6 § LOR
54.4	–
55.1	5 kap. 2 § LOR
55.2	5 kap. 2 och 3 §§ LOR
55.3	5 kap. 2 § LOR
56.1	22 kap. 2 § LOR
56.2	22 kap. 2 § LOR
56.3	–
56.4	22 kap. 2 § LOR
56.5	22 kap. 1 § LOR
57.1	22 kap. 1 § 1 LOR
57.2	22 kap. 3 § LOR
57.3	22 kap. 4 § LOR
58.1	22 kap. 1 § LOR
58.2	22 kap. 1 § 2 LOR
58.3	22 kap. 3 och 4 §§ LOR
59.1	–
59.2	21 kap. 16 § LOR
59.3 b–d	6 kap. 2–4 §§ LOR
59.3 e	6 kap. 5 § LOR
59.4	–
59.5	–
59.6	–
59.7	6 kap. 17 § LOR
59.8	–
59.9	–
59.10	6 kap. 1 § och 21 kap. 13 § LOR
60	16 kap. 1 och 4 §§ LOR
60.1 a	6 kap. 11 § LOR
60.1 b–c	6 kap. 14 § LOR
60.2 första stycket	6 kap. 14 § LOR
60.3	6 kap. 15 § LOR
60.4	6 kap. 18 § LOR
60.5	–
61.1–61.3	6 kap. 2–4 §§ LOR
61.4	6 kap. 6 § LOR
62.1	6 kap. 7 § LOR
62.2	6 kap. 7 § LOR
62.3	6 kap. 7 § LOR
62.4	6 kap. 8 § LOR
62.5	–

62.6	6 kap. 9 § LOR
62.7	6 kap. 2–4 §§ LOR
62.8	6 kap. 10 § LOR
62.9	–
63.1 a	28 kap. 2 § LOR
63.1 b	10 kap. 1 § LOR
63.1 c	17 kap. 2§ och 18 kap. 1 § LOR
63.1 d	17 kap. 2 §, 18 kap. 1 § och 19 kap. 1 § LOR
63.1 e	21 kap. 16 § LOR
63.1 f	21 kap. 16 § LOR
63.1 h	16 kap. 1 och 4 §§ LOR
63.1 i	21 kap. 18 § LOR
63.1 j	13 kap. 1 § LOR
63.1 k	14 kap. 4 § LOR
63.1 l	10 kap. 3 § LOR
63.1 m	17 kap. 14 § LOR
63.2	12 kap. 3§ och 16 kap. 5§ LOR
63.3	–
63.4	–
64	14 kap. 1§ LOR
64.1 a	17 kap. 7 §, 18 kap. 8 § samt 19 kap. 7 § LOR
64.1 b	14 kap. 2 § LOR
64.1 c	14 kap. 3 § LOR, 11 kap. 11 a §, 15 kap. 11 § och 22 kap. 2 a § LVM
64.1 d	17 kap. 8 §, 18 kap. 9 § samt 19 kap. 8 § LOR
64.1 f	14 kap. 4 §, 17 kap. 8 §, 18 kap. 9 § samt 19 kap. 8 § LOR
64.1 e	17 kap. 9 §, 18 kap. 10 § samt 19 kap. 9 § LOR
64.2	17 kap. 8–9 §§, 18 kap. 9–10 §§ och 19 kap. 8–9 §§ LOR
64.3	17 kap. 8 §, 18 kap. 9 § och 19 kap. 8 § LOR
64.4	17 kap. 8 §, 18 kap. 9 § och 19 kap. 8 § LOR
65.1 första stycket	20 kap. 1 § LOR
65.1 andra stycket	20 kap. 2 § LOR
65.2	20 kap. 4 § LOR
65.3	20 kap. 1 § LOR
65.4	20 kap. 3 § LOR
65.5	–
66.1	25 kap. 1 och 2 §§ LOR
66.2	–
66.3	–
66.4	–
66.5	–

66.6	–
67.1 a och c	20 kap. 5 § LOR
67.1 b	12 kap. 12 § och 20 kap. 5 § LOR
67.2	12 kap. 12 §
68.1 första stycket	11 kap. 3 § LOR
68.1 andra stycket	5 kap. 1 § och 11 kap. 6 § LOR
68.2	11 kap. 7 § LOR
68.3 första stycket a i–ii	5 kap. 1 § och 11 kap. 6 § LOR
68.3 a–c	11 kap. 3 § LOR
68.4	–
68.5	5 kap. 1 § och 11 kap. 5 § LOR
68.6	5 kap. 1 § och 11 kap. 8 § LOR
69.1	13 kap. 2 och 3 §§ LOR
69.2	13 kap. 4 § LOR
69.3	13 kap. 2 § LOR
69.4	13 kap. 5 § LOR
69.5	–
70.1	13 kap. 7 § LOR
70.2	13 kap. 9 § LOR
70.3	13 kap. 8 § LOR
70.4	–
71.1	13 kap. 11 § LOR
71.2 första stycket a–b	13 kap. 12 § LOR
71.2 första stycket c i–ii	13 kap. 13 § LOR
71.3	13 kap. 14 § LOR
71.4	13 kap. 15 § LOR
71.5 a	13 kap. 16 § LOR
71.6	–
71.7 första stycket	5 kap. 5 § LOR
71.8	–
72	10 kap. 1 § LOR
72.1	10 kap. 1 § LOR
72.2	10 kap. 2 § LOR
72.3	–
72.4	12 kap. 2 § LOR
73 a	12 kap. 10 § och 23 kap. 8 § LOR
73 b	12 kap. 11 § och 23 kap. 8 § LOR
74.1	7 kap. 12 § LOR
74.2	7 kap. 12 § LOR
74.3 c	7 kap. 12 § LOR
74.4	–
75	23 kap. 8 § LOR
76.1	23 kap. 2 § LOR
76.2	23 kap. 3–5 §§ LOR
76.3	23 kap. 3–5 §§ LOR
76.4	–
77.1	23 kap. 5 § LOR
77.2	23 kap. 7 § LOR
78.1 a–c	23 kap. 4 § LOR
78.2	23 kap. 7 § LOR
79.1	23 kap. 3 § LOR

79.2	23 kap. 7 § LOR
80.1	23 kap. 6 § LOR
80.2	–
81.1	13 kap. 4 a § och 13 kap. 5 a § första stycket LBF, 23 kap. 3 a § första stycket LVM
81.2	13 kap. 4 a § 13 kap. 5 a § första stycket och 15 kap. 2 b § LBF, 23 kap. 3 a § första stycket och 25 kap. 2 b § LVM
81.3	8 kap. 1 § tredje stycket och 4 § andra stycket LOR
81.4	–
82.1	8 kap. 4 § första stycket LOR
82.2	–
82.3	–
83.1	8 kap. 13 § och 12 kap. 5 § LOR
83.2	–
83.3	–
83.4	8 kap. 13 § och 12 kap. 5 § LOR
83.5	–
84.1–4 a	30 kap. 12–12 b, 13, 13 a och 30 §§ offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), OSL
84.1 e–f, k–m	28 kap. 3 § LOR
84.2	–
84.3	–
84.4 b	28 kap. 4 och 5 §§ LOR
84.5 a	30 kap. 8 b och 12 c §§ OSL
84.5 c	4 kap. 2 § lagen om förebyggande stöd till kreditinstitut
84.6	–
84.7	–
85.1	–
85.2	30 kap. 1 § LOR
85.3	30 kap. 3 § LOR
85.4 första stycket	30 kap. 1 § tredje stycket och 4 § LOR
85.4 andra stycket	–
86.1	24 kap. 1 och 3 §§ LOR,
86.2 a	24 kap. 1 och 3 §§ LOR, 6 kap. 1 a § första stycket och 2 b § första stycket sparbankslagen (1987:619), 11 kap. 21 § första stycket och 22 § första stycket lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar, 9 kap. 1 a § första stycket och 4 b § första stycket lagen (1995:1570) om medlems-banker och 25 kap. 4 a § första stycket och 10 a § första stycket aktiebolagslagen (2005:551).
86.2 b i–ii	24 kap. 1 och 3 §§ LOR, 6 kap. 1 a § andra stycket och 2 b § andra stycket sparbankslagen (1987:619), 11 kap. 21 §

	andra stycket och 22 § andra stycket lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar, 9 kap. 1 a § andra stycket och 4 b § andra stycket lagen (1995:1570) om medlemsbanker och 25 kap. 4 a § andra stycket och 10 a § andra stycket aktiebolagslagen (2005:551).
86.3	11 kap. 2 § LOR
87 j	3 kap. 9§ LOR
88.1	28 kap. 5 § LOR
88.2	–
88.3	–
88.4	–
88.5	28 kap. 5 § LOR
88.6	28 kap. 5 § LOR
88.7	–
89.1	28 kap. 5 § LOR
89.2	28 kap. 5 § LOR
89.3	28 kap. 5 § LOR
89.4	–
89.5	–
90.1	28 kap. 5 § LOR
90.2	28 kap. 5 § LOR
90.3	28 kap. 5 § LOR
90.4	28 kap. 5 § LOR
91.1	9 kap. 1 och 5 §§ LOR
91.2	9 kap. 6 § första och tredje styckena LOR
91.3	9 kap. 2 § LOR
91.4	9 kap. 3 § första stycket och 6 § andra och tredje styckena LOR
91.5	9 kap. 2 § LOR
91.6	–
91.7 första stycket	9 kap. 3 § första stycket, 7 och 9 §§ LOR
91.7 andra stycket	28 kap. 8 § LOR
91.8	9 kap. 4 §, 8 och 9 §§ LOR
91.9	9 kap. 3 § andra stycket, 7 och 9 §§ LOR
91.10	9 kap. 14 § LOR
91.11	9 kap. 15 § LOR
91.12	28 kap. 5 § LOR
91.13	28 kap. 5 § LOR
92.1	9 kap. 10 § LOR
92.2	9 kap. 11 § LOR
92.3 första stycket	9 kap. 12 och 13 §§ LOR
92.3 andra stycket	28 kap. 8 § LOR
92.4	9 kap. 13 § LOR
92.5	9 kap. 12 och 13 §§ LOR
92.6	9 kap. 12 och 14 §§ LOR
92.7 första stycket	9 kap. 15 § LOR
92.7 andra stycket	28 kap. 5 § LOR
92.7 tredje stycket	28 kap. 5 § LOR

93.1	–
93.2	–
93.3	–
93.4	–
94.1	26 kap 1 § LOR
94.2	26 kap. 2 och 3 §§ LOR
94.3	26 kap. 4 § LOR
94.4	26 kap. 5 § LOR
94.5	8 kap. 11 § LOR
94.6	–
95	26 kap. 6 § LOR
96.1	8 kap. 12 § LOR
96.2	8 kap. 12 § LOR
96.3	8 kap. 12 § LOR
97.1	–
97.2 a–d	–
97.3 a–e	–
97.4	–
97.5 a–f	–
97.6	–
98.1 a–b	–
98.2 a–b	–
98.3	–
99 a–c	–
100.1	27 kap. 1 och 2 §§ LOR
100.2	–
100.3	27 kap. 6 § LOR
100.4	27 kap. 7–10, 13 och 18 §§ LOR
100.5	–
100.6	–
101.1	27 kap. 1 och 10 §§ LOR
101.2	27 kap. 3 § LOR
102.1	–
102.2	–
102.3	–
102.4	–
102.5	–
103.1	27 kap. 13 och 17 §§ LOR
103.2	27 kap. 14 och 15 §§ LOR
103.3	–
103.4 första stycket	27 kap. 22 § LOR
103.4 andra stycket	27 kap. 20 och 21 §§ § LOR
103.5	27 kap. 1 och 2 §§ LOR
103.6	27 kap. 5 § LOR
103.7	–
103.8	–
104.1 första stycket	27 kap. 17 § LOR
104.1 andra stycket	27 kap. 18 § LOR
104.2	27 kap. 18 § LOR
104.3	27 kap. 23 § LOR
104.4	–

105	27 kap. 6–9 §§ LOR
106.1	27 kap. 9–11 §§ LOR
106.2	27 kap. 10–11 § LOR
106.3	27 kap. 10–11 § LOR
106.4	27 kap. 10–11 § LOR
106.5	27 kap. 10–11 § LOR
106.6	27 kap. 10–11 § LOR
107.1	27 kap. 4 § LOR
107.2	–
107.3	–
107.4	–
107.5	–
107.6	–
107.7	–
107.8	–
107.8	–
107.9	–
108 a	13 a § förmånsrättslagen (1970:979)
108 a i–ii	13 b § förmånsrättslagen (1970:979)
108 b	
109.1 första stycket	7 och 7 a §§ lagen (1995:1571) om insättningsgaranti
109.1 andra stycket	12 kap. 11 § LOR
109.2	–
109.3	–
109.4	3 a § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti
109.5	–
110.1	–
110.2	15 kap. 1 a § LBF och 25 kap. 1 a § LVM
110.3	15 kap. 1 a § LBF och 25 kap. 1 a § LVM
110.4	–
111.1 a	6 a kap. 2 § och 15 kap. 1 a § första stycket 17 LBF samt 8 a kap. 3 § och 25 kap. 1 a § första stycket 17 LVM
111.1 b	6 b kap. 13 § fjärde stycket och 15 kap. 1 a § första stycket 18 LBF samt 8 b kap. 11 § och 25 kap. 1 a § första stycket 18 LVM
111.1 c	28 kap. 1 § andra stycket LOR, 15 kap. 1 a § första stycket 20 LBF samt 25 kap. 1 a § första stycket 20 LVM
111.1 d	13 kap. 5 a § andra stycket samt 15 kap. 1 a § första stycket 19 LBF och 23 kap. 3 a § andra stycket och 25 kap. 1 a § första stycket 19 LVM
111.2	–
112.1	Omhändertas i föreskrifter
112.2	–

Bilaga 5	112.3	–
	112.4	–
	113.1	Omhändertas i föreskrifter
	113.2	–
	114	–
	115.1	–
	115.2	–
	115.3	–
	115.4	–
	115.5	–
	115.6	–
	116	–
	117.1	1, 3, 5–11 och 13 §§ lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens
	117.2	1–3, 5–11, 13 och 16 §§ lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens
	117.3–4	12 § lagen om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens
	118.1	–
	118.2	–
	119	12 kap. 4 § LOR
	120	12 kap. 4 § LOR
	121.1	12 kap. 4 § LOR
	121.2	15 kap. 2 b § LBF, 7 kap. 20 och 55 a §§ aktiebolagslagen (2005:551) samt 25 kap. 2 b § LVM
	122	12 kap. 4 § LOR
	123	12 kap. 4 § LOR
	124	–
	125.1	–
	125.2	–
	126	–
	127	–
	128	–
	129	–
	130.1	P. 1 ikraftträdandebestämmelserna till LOR
	130.2	–
	130.3	–
	131	–
	132	–
	Bilaga avsnitt A	Omhändertas genom föreskrifter
	Bilaga avsnitt B	–
	Bilaga avsnitt C	–